

Giới thiệu Đông Âm (12 Chòm Sao)

Category: School, Romance, Drama, Tragedy, Fluff,....

Học đường là khoảng thời gian đẹp nhất, khoảng thời gian của sự vô lo và những kỉ niệm bên bè bạn, trường lớp.

Họ quý mến nhau, họ cười đùa vui vẻ và ở bên nhau, họ lấp đầy cho nhau những khoảng trống trong tâm hồn. Nhưng đôi khi, sự chiếm hữu và nỗi đau của tình yêu học trò tưởng chừng ngây ngô nhưng sâu sắc khiến cho những giọt nước mắt rơi, khiến người ta có thể trở nên ích kỉ.

Liệu họ có thể tìm thấy đâu là hạnh phúc của mình, họ có thể gạt bỏ đi những tự mãn của bản thân để ở bên nhau? Đó sẽ là sự ảm áp, hay đơn thuần chỉ là một mùa đông lạnh lẽo và đầy đau thương...?

Warning: - Đây là một câu chuyện hư cấu.

- Tình cảm và tâm lý nhân vật khá nặng nề, rắc rối và sâu sắc, có phần không đúng với lứa tuổi học đường.

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cừu bông, mèo con và cá nhỏ

"Ê mày, trên đời này có hoàng tử không nhở? Soái ca ý?"

Nằm gối đầu lên lưng con bạn, Bạch Dương đưa mắt nhìn lên trần nhà, đôi mắt sáng rỡ chớp chớp mấy cái. Tay nó đang cầm quyển ngôn tình bảo bối, trong đầu cứ mơ tưởng về mấy anh chàng soái ca đẹp trai, hoàn hảo, con nhà giàu. Bạch Dương mà được gặp một lần, nó chết cũng mãn nguyện.

"Mày cứ mơ thoai mái! Mấy ông tuyệt chủng cả rồi!"

Câu nói của con bạn thân trời đánh nào đó kéo Bạch Dương đang chuẩn bị đặt chân lên tầng mây thứ chín thì bị kéo phịch xuống đất. Nó thảm rửa con nhỏ, dám gọi soái ca của nó bằng từ "ông" già chát, lại còn bảo đã tuyệt chủng. Ư ối trời thì có hiếm, nhưng tuyệt chủng thì Bạch Dương quyết không tin. Nó chắc chắn, một ngày nào đó nó sẽ gặp được soái ca của riêng mình. Đôi mắt đen của ai đó sáng rỡ hẳn lên.

Sur Từ vốn đang thông thả nghịch điện thoại, lại bị tiếng cười khúc khích của con bạn dõ người nào đó làm cho ớn lạnh. Nó nhướn mày nhìn Bạch Dương đầy khinh bỉ. Suốt ngày mơ với chả mộng đầu đầu, đôi lúc Sur Từ thật thối mắc nhỏ này rớt từ đầu xuống.

Đột nhiên, Sur Từ bất ngờ lăn sang một bên, khiến cho ai kia đang gối đầu lên nó đập mạnh đầu xuống giường. Dù là nệm, nhưng lực khiến đầu Bạch Dương đau điếng. Nó liếc mắt liềm Sur Từ đang cười với bộ mặt hả hê, Bạch Dương thật muốn bóp chết con bạn khôn nạn kia.

"Bồn tiểu thư ư chấp con nít!"

Sur Từ có một chút cảm giác bị xúc phạm, nó quắc mắt nhìn Bạch Dương đã trở lại với quyển truyện của mình. Dám ám chỉ nó là con nít sao, đừng có ý cao hơn thì muốn nói gì cũng được nha!!

"Ê mà mày, tuần sau mình đi học ha?"

"Rồi sao? Có ảnh hưởng đến hoà bình thế giới không?"

Một cách nhàn nhạt không mấy quan tâm đến, Sur Từ trả lời qua loa cho có. Chẳng biết từ lúc nào, đối với nó việc đến trường đã trở nên thật chán nản, đến mức nó chẳng còn chút hứng thú gì nữa. Nó không thích đến trường, nó ghét tất cả mọi thứ liên quan đến trường học. Dù cho nó đi học là theo lời một người, nhưng điều đó nó hoàn toàn không quyết tâm.

Bạch Dương đương nhiên biết rõ điều đó, cả những gì mà Sur Từ lúc này đang nghĩ. Bầu không khí im lặng bao trùm này, nó rất không thích.

"Sur Từ, đi ra nhà sách với tao!"

"Làm gì?"

Không hề có ý định trả lời con bạn, Bạch Dương đơn giản chỉ nhướn miệng cười. Nụ cười đó khiến Sur Từ có chút bất an, chắc chắn con nhỏ kia đang suy tính gì đó, còn không thì cũng là ngôn tình. Dù sao, Sur Từ thật sự biết ơn vì nó không phải tin đồ đam mỹ, dù cho ai kia thỉnh thoảng cũng đọc rồi gào rú như một con trốn viện, mấy cái đó nó hoàn toàn không ưa chuộng (dù đôi lúc nó nghĩ khá dễ thương??)

Gần căn hộ mà Bạch Dương và Sư Tử ở có một nhà sách nhỏ, cũng là nơi mà hai đứa nhỏ thường xuyên đóng đồ. Đôi khi thời gian ở đó, còn nhiều hơn ở nhà nữa. Nếu Bạch Dương cực mê ngôn tình và một chút đam mỹ, thì trình thám u ám và bi kịch mới là thể loại mà Sư Tử hướng đến. Hai đứa bạn thân, mang sở thích về sách hoàn toàn trái ngược nhau. Một là màu hồng phấn ngọt ngào, một là màu đen xám u tối không lối thoát.

Vừa bước vào nhà sách, Bạch Dương lập tức đã chạy vào một mạch lại khu truyện ngôn tình, để mặc Sư Tử đang lờm như muốn ăn tươi nuốt sống nó. Hắt mặt lạnh lùng, Sư Tử cũng thong thả bước đi hướng khác, cuối cùng dừng lại chỗ sách trinh thám - kinh dị - tâm lý nặng. Luôn là khu vực sách yên tĩnh và vắng vẻ nhất, Sư Tử cũng không quá quan tâm. Nó đi khắp các kệ, mắt không ngừng lướt dọc lướt xuôi, cuối cùng dừng lại quyển Bạch Dạ Hành. Nó đưa tay lấy quyển sách ra khỏi kệ, rồi quay người đi sang khu vực ngôn tình luôn khiến nó ớn lạnh để tìm Bạch Dương.

Như mọi hôm, khu vực ngôn tình luôn là khu vực đông đúc nhất, trái ngược hoàn toàn với khu sách kia. Người ta đứng hoặc ngồi bệt xung quanh khu vực kệ sách, khiến Bạch Dương phải bước đi thật cẩn thận để không đụng phải bất kì ai, đồng thời không ngừng đưa mắt lướt trên các trang bìa để kiểm tra quyển cần tìm lâu nay. Khi đôi mắt Bạch Dương lướt qua một quyển sách bìa đầy hoa bi ngạn, nó như muốn reo lên vậy. Có hàng thật rồi kia, ông trời quả thật thương nó quá mà!! Nó biết nó ăn ở tốt thế nào mà!

Tiếp theo, Bạch Dương cố bước khỏi khu vực đông đúc kia, mắt lại không ngừng nhìn xung quanh. Còn một quyển nữa, nó chắc chắn chị bán hàng hôm trước nói cả hai đều nhập hàng vào ngày hôm nay mà!

Khi đôi mắt Bạch Dương nhìn lên cái kệ cao tít đằng kia, nó chớp mấy cái rồi mừng rỡ chạy ào lại. Nó ngẩng cao đầu nhìn lên. Đó đúng là thứ nó cần tìm, nhưng lại ở quá cao thì phải, kể cả là với đứa có chiều cao chuẩn như Bạch Dương. Nó nhìn quanh, rồi lật đật chạy đi lấy cái ghế gần đó. Bước lên cái ghế vừa cao vừa tròn, Bạch Dương hết sức cẩn thận. Nó với tay cổ lấy quyển sách. Khi bàn tay nó chạm đến, Bạch Dương vui mừng nhảy cẫng lên mà quên mất là mình đang đứng trên ghế. Điều này khiến nó trượt chân mà ngã ra sau, hai quyển sách rời khỏi tay bay xuống đất. Bạch Dương sợ hãi, nó nhắm tịt mắt.

Đúng lúc đó, một ai đó vừa ngay đi ngang qua, tự dưng bị bóng ai che đi ánh sáng cả. Trước khi cậu kịp nhận ra, ai đó đã ngã vào người cậu, khiến cậu bất ngờ mà cũng ngã hẳn ra sau. Đụng phải một kệ sách phía sau, khiến đóng sách rơi lộp bộp xuống đầu người nọ, khiến ai đó cứ thỉnh thoảng hét kêu lên lại nhần mặt.

Bạch Dương chớp chớp mắt, nó nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra. Nó bị ngã mà nhè, sao lại không đau gì cả. Khi Bạch Dương nhận ra mình đang ngồi lên người một chàng trai lạ mặt, nó vội vàng đứng dậy, không ngừng riu rít gấp đầu xin lỗi. Ai đó xấu hổ đến mức chẳng dám ngẩng đầu lên.

"M-Mình xin lỗi!! C-Cậu không sao chứ?!"

Nhìn chàng trai nọ đang ngồi bệt trên sàn, một tay chống xuống đất, một tay không ngừng xoa xoa cái đầu bị cả đóng sách rơi trúng. Cậu hoàn toàn chẳng chịu lên tiếng, càng khiến Bạch Dương thêm khó xử.

"Bạch Dương, mày..."

Khi Sư Tử vừa chạy đến, nó thoáng ngạc nhiên vì cái "bãi chiến trường" trước mắt. Sách rơi khắp sàn, một chàng trai lạ mặt ngồi phịch dưới đất và ôm đầu đầy đau đớn, còn con bạn nào đó của nó thì đang mang khuôn mặt không thể ngăn ngại hơn. Đáp lại ánh mắt tội nghiệp ngán nước của ai kia, Sư Tử nhìn Bạch Dương đầy khinh bỉ rồi thong thả đi lại chỗ cậu bạn xui xẻo, chìa tay trước mặt cậu.

Song Ngư lúc này mới mở mắt, cậu ngẩng đầu nhìn cô gái trước mặt. Không phải cô gái vừa ngã vào cậu (cậu không chắc lắm), nhưng đôi mắt màu nâu khói kia vẫn khiến cậu có chút ngạc nhiên. Nhìn bàn tay cô gái chìa ra trước mình tỏ ý muốn kéo cậu lên, Song Ngư chớp mắt một cái. Thay vì nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn kia, Song Ngư cứ thế tự mình đứng dậy. Nhận sự giúp đỡ từ người khác, đặc biệt là từ một đứa con gái không phải điều mà cậu được dạy, và đó cũng không phải là thói quen của cậu.

"Là bạn tôi gây rắc rối cho cậu, xin lỗi. Và cả cảm ơn, vì đã cứu nó."

Hoàn toàn không có chút do dự nào, Sư Tử thản nhiên thu lại bàn tay vốn đang giữ giữa không trung hết như chẳng có chuyện gì xảy ra, nó mỉm cười nhìn Song Ngư. Trong khi đó, Bạch Dương đứng đằng sau nữa không ngừng theo dõi, nửa lại bắt đầu mơ mộng gì đó. Lại soái ca, nó thầm nghĩ.

"Không có gì, chỉ là, nói bạn cậu làm ơn đừng hậu đậu nữa!"

Song Ngư chợt bắt lấy bàn tay vừa định thu lại của Sư Tử, nghiêng đầu cười nhẹ. Tuy nhiên, ngoài sự lịch thiệp và nhã nhặn của hai người họ, còn có một thứ gì đó khiến cho người ngoài tự dưng lạnh gáy.

"Và cậu cũng thế, anh hùng rom ả! Dù sao, nhờ cậu nên cừu bông nhà tôi không bị đau."

Tự nhiên, cảm giác đau nhói khiến Song Ngư khẽ nheo mắt. Cậu nhìn đứa con gái trước mặt, bỗng dưng cảm thấy thích thú. Cô gái này, vừa nói móc cậu, lại còn dám nắm chặt tay của Song Ngư. Sẽ chẳng ai biết, ngoài nụ cười lịch sự từ cả hai, một màn đấu khẩu đang diễn ra.

"Ồ, đó không hẳn là cảm ơn nhì? Và tôi cảm thấy mình như một cái gối thì phải."

Đáp lại Song Ngư, Sư Tử khẽ cười. "Cái đấy là cậu nói, không phải tôi nhé!"

"Vâng, và tôi thật xui xẻo khi vừa bị một cô nàng hậu đậu xô ngã, vừa bị một con nhóc đang chơi trò đấu khẩu với---"

Trước khi Song Ngư kịp nói dứt câu, cậu đã bị Sur Từ giơ chân đạp mạnh vào chân cậu. Dù cho Song Ngư đi giày thể thao, bằng cách nào đó cậu vẫn thấy đau đến muốn chảy nước mắt. Làm như cậu nói gì sai vậy, chẳng phải con nhỏ chỉ đứng tới ngực cậu còn gì?! Con nhỏ này!!

Mặc dù chân vẫn đạp mạnh lên chân Song Ngư, Sur Từ nở một nụ cười cực kì ngây thơ vô tội nhìn cậu, đôi mắt híp lại chột mở ra, nhìn Song Ngư đầy "thân thiện".

"Cậu bạn đây có khiếu hài hước, nhỉ?"

Khi Sur Từ nhấn mạnh câu hỏi của mình, nó cũng đồng thời đạp chân cậu mạnh hơn. Một cái, hai cái, rồi dần nhanh hơn, trở nên liên tục, khiến ai đó đau đến nỗi chẳng thể rút nổi cái chân của mình ra.

Bạch Dương đứng một góc, tự dưng cảm thấy thương cho anh chàng kia. Nhưng nó không thể không thú nhận, mỗi khi nhìn vào đôi mắt màu cà phê lạnh kia của cậu, nó lại hoàn toàn bị thu hút. Thật sự rất đẹp, nhưng mà... bây giờ không phải lúc để nói chuyện đó!! Cừu bông mày mau chóng tỉnh lại!!

"Mèo con, dừng!!!"

Lập tức lao vào ngăn con bạn thôi đạp chân anh chàng nọ, Bạch Dương kéo nó lại, mặc cho con mèo nào đó không ngừng vùng vẫy. Nó không chịu, nhất định phải cho cậu ta một bài học nhớ đời!! Dám nói nó là con nít, chết tiệt, nó muốn xử đẹp hẳn!! Tên chết tiệt!!

Song Ngư dùng tay xoa xoa cái chân tội nghiệp của mình, cậu thật khóc không ra nước mắt. Lườm nguýt con nhỏ nào đó kia, đừng nói là muốn gây sự nha!!

"Đồ mèo dở hơi!! Cậu còn không mau xin lỗi hả?!"

Vốn không phải hạng người hẹp hòi nhỏ mọn, Song Ngư chưa hề để bụng mấy chuyện nhỏ nhặt. Nhưng riêng con nhỏ này thật sự khiến cậu tức điên, đôi giày mới mua mà Song Ngư cực kì thích bị nó giẫm nát còn đâu nữa. Cứ cho là không phải có chủ ý đi, nhưng nói cho cùng vẫn là cậu cứu bạn nó, đây là trả ơn sao?! Đúng là làm ơn mắc oán!!

"Cậu là cái gì mà bắt tôi xin lỗi? Hả?" Sur Từ bực mình đáp trả lại, nó việc gì phải xin lỗi cậu ta chứ. "Đời Sur Từ này chưa từng quy phục ai nghe chưa?! Và lại là cậu gây sự trước!!!"

"Cậu... được lắm!! Đồ con mèo trốn viện!!!"

Nói rồi, Song Ngư bực mình quay người bỏ đi, để mặc ai đó đằng sau không ngừng rủa thầm.

"Đừng có để tôi gặp lại cậu, biết chưa hả?! Nếu không tôi cho cậu chết chắc!!!"

Bạch Dương tự dưng vô duyên vô cớ trở thành nguyên do của cuộc cãi vã giữa mèo con và cá nhỏ. Nó đâu có tội phải không? Cơ mà, nói gì thì nói, Bạch Dương thấy cậu ấy đâu có đáng ghét đến thế. Dù sao, trông cậu ta hình như... có chút gì đó giống... soái ca (?). Và, cậu ta trông cũng khá đẹp trai, và, đáng yêu (?). Bạch Dương cũng chẳng biết nó đang nghĩ gì nữa.

Trong khi đó, mèo con vẫn không ngừng nguyên rủa cá nhỏ bằng giọng thờ ơ có chút đáng sợ, và cừu bông thì chẳng còn cách ngoài lòi cổ nó về. Mặc cho mèo con cứ hầm hè muốn xử đẹp cá nhỏ, thì cừu bông hình như đã lơ lửng ở tầng mây nào đó mà mơ về "soái ca". Mà, chết!! Nó còn chưa biết tên cậu!! Tự nhiên, cừu bông cảm thấy hận mèo con quá!!

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cuồng mèo, ngựa ngổ và thần tượng

"Thế cơ đấy! Cậu còn lý do nào không hả?! Nói cho cậu biết, năm ngày nữa mà tôi không thấy mặt cậu ở đây thì đừng có trách!!!"

Song Từ ngoài việc kéo điện thoại xa khỏi tai ra thì chẳng còn cách nào khác. Có cần phải tức giận vậy không, cậu chỉ mới đi có một năm thôi mà! Song Từ đôi lúc thật sự khâm phục chất giọng quá tốt của cô nàng kia.

"Thôi nào Bạch Dương." Song Từ nói bằng giọng nhẹ nhàng. "Cậu bớt giận! Tôi dù sao cũng chỉ mới đi có một năm mà, chẳng lẽ cậu... nhớ tôi?"

Vốn chỉ là định nói đùa cho vui, nhưng đầu dây bên kia chột im lặng khiến Song Từ có chút thấy lạ. Đừng nói là cậu nói trúng tim đen ai kia nha!!

Nhưng, Song Từ hoàn toàn đã nhầm, và cậu lại sai khi kéo điện thoại của mình trở lại sát tai vào đúng lúc này.

"Đừng có nằm mơ!! Tôi cho cậu bốn ngày để lếch xác về đây!!!"

Cô nàng này dữ quá đi mất! Làm cậu suýt nữa thì thùng cả màng nhĩ.

"Nhưng ban nãy cậu vừa bảo năm---"

"Được, trả treo hả? Thế thì đừng hòng tôi cho cậu gặp mèo con!!"

Mặc dù Bạch Dương ngắt lời cậu, nhưng Song Tử chẳng hề tức giận. Làm như cậu còn có đủ tinh táo để giận ấy?!

"Đừng có đùa nha!! Được, hai ngày, không, một ngày nữa tôi nhất định về!!"

Dám lấy mèo con của cậu ra làm điều kiện dọa nạt, cái con nhỏ này thật sự lộng hành quá rồi! Nhất định Song Tử phải về, nhất định phải về! Không thể để con cừu bông kia bắt cóc mèo con của cậu được!!

Song Tử hoàn toàn không nhận ra mình vừa lọt thẳng vào "cái bẫy" mà Bạch Dương đặt ra một cách ngon ơ, điển hình là lúc này, con nhỏ nào đó đang cười khúc khích bên phía đầu dây kia. Chỉ cần nắm được điểm yếu thì dễ như ăn cháo! Bạch Dương thật sự phục mình nha!

"Hứa thì nhớ giữ lời!!"

Một cách bức bối, Song Tử cúp máy. Khi cậu nhận ra mình bị lừa thì đã quá muộn. Gì chứ? Con cừu bông chết tiệt!! Song Tử thật càng ngày càng bị con nhỏ này áp đảo, cậu hiền quá mà!!

"Thằng ngu!"

Đang bức mình lại tự dưng bị chửi oan mạng khiến cho Song Tử sôi máu, cậu quay phắt sang nhìn cái tên đang lười nhác trên ghế sofa kia, lờ mờ sắc như thể muốn giết người đến nơi. Thằng này muốn chọc cậu chửi chửi!!? Đừng quên con nhỏ bà chằn kia là chị họ của mày đấy, thằng ôn khôn kiếp!!

Nhân Mã nằm dài trên ghế sofa, tay cầm điều khiển không ngừng chuyển kênh liên tục. Tivi rõ là chán ngắt, chẳng có gì coi được cho ra hồn cả. Không tin tức thì cũng là ba cái thiên nhiên động vật, không thì mấy chương trình nhảm nhí. Thứ được nhất là phim hoạt hình, và cậu hoàn toàn cũng chẳng hứng thú gì. Chán nản, Nhân Mã tắt rồi thẳng tay quăng cái điều khiển sang bên.

"Thằng ranh, mày dám chửi tao?!"

Trước khi Nhân Mã kịp nhận ra, Song Tử đã dùng cái điều khiển vừa nảy đánh vào cậu một cái đau điếng, khiến cho ai đó nhất thời không hiểu chuyện gì.

Khuôn mặt ngây ngô như trẻ con mà Nhân Mã trưng ra, càng khiến Song Tử tức muốn lộn ruột. Thằng này lại còn dám giờ trò ngây thơ vô số tội, đúng là muốn chọc điên cậu mà!!

"Được! Vậy thì mày ở lại đi con! Cấm mày ve vãn mèo con của tao!!"

Mèo con... mèo con... ở lại... cấm... mèo con... Khoan!! Cái thằng kia vừa nói gì, Nhân Mã hình như không theo kịp nha!!

Khi Nhân Mã sực tỉnh, cũng là lúc Song Tử đã sắp lên đến lầu trên để lên phòng mình. Cậu lập tức chạy lên, tay quàng cổ Song Tử mà lắc lắc lắc để, tưởng chừng như muốn kẹp cổ cho cậu chàng nghẹt thở đến nơi.

"Tao cho mày nói lại! Mày vừa nói gì? Thằng của nợ, mày gan nhè?!"

Song Tử tưởng như mình sắp chết đến nơi nếu Nhân Mã không chịu bỏ tay mình khỏi cổ cậu. Đôi mắt đen của cậu lờ mờ sắc Nhân Mã như thể hình thành cả tia lửa điện, rồi chợt lấy tay đánh đầu thẳng bạn một cái đau điếng.

"Hãm dọa tao?! Tao đập mày chết bây giờ!! Còn không mau soạn đồ hả?!"

Nhân Mã ôm đầu ầm ứ. Đợi đó, có ngày cậu nhất định cho cái thằng kia một trận vì dám xem thường cậu. Mà, cậu cũng phải soạn đồ nhè?

Đôi lúc thật thất vọng, sao họ có thể là bạn thân nhỏ? Phải chăng đó chính là sự gắn kết kì diệu của mèo con?

Trên phố lúc này, những người qua lại trên đường khá đông. Thời tiết khá tuyệt, không nóng nhưng cũng không quá lạnh, rất mát mẻ và thoải mái, với những tia nắng nhẹ nhàng mát rượi.

Nổi bật giữa đám đông là một cô gái trên dưới cả người trùm kín mít. Kính râm, mũ trùm kín, đeo khẩu trang, áo khoác, cứ như đang cố trốn tránh thứ gì. Hầu như người ta đều ngoảnh mặt nhìn cô gái một lần, có ánh mắt hiếu kì xen lẫn chê cười. Có lẽ họ nghĩ, cô gái này đang sợ thứ ánh nắng mát rượi kia làm hồng da, hay sợ thời tiết quá lạnh với cô. Con người luôn tò mò và thích soi mói dù những chuyện chẳng liên quan đến mình.

Thiên Bình hầu như không hề để ý đến những ánh mắt kia, thay vào đó, cô không ngừng ngắm nhìn mọi thứ xung quanh một cách thích thú. Nếu là bình thường, việc bị người ta chăm chăm soi mói chắc chắn sẽ khiến cô rất bức mình, nhưng Thiên Bình chẳng còn rảnh hơi mà để tâm đến.

Đây không phải lần đầu tiên Thiên Bình đi dạo trên đường, nhưng là lần đầu tiên kể từ đầu năm nay cô được tự do thế này. Kể từ khi trở thành ca sĩ năm ngoái sau lần tuyển chọn tài năng, Thiên Bình trở nên bận rộn hơn. Dù cho cô thích được nổi tiếng và được nhiều người biết đến, lịch làm việc thật sự khiến cô có chút mệt mỏi, thậm chí là rất. Thiên Bình chẳng còn chút thời gian nào để vui chơi như trước đây.

Vì vậy, dù lần này là trốn đi trong lúc nghỉ ngơi, nhưng Thiên Bình khá thoải mái. Ít nhất ngày hôm nay, cô muốn tự do. Bị mắng cũng được, quá lắm lại năn nỉ gây lười với cậu bạn là con trai của chủ công ty quản lý của cô thôi. Cậu ta cực kì khó tính, nhưng dễ mềm lòng. Thiên Bình chẳng còn cách nào khác ngoài trông chờ vào cậu ta, dù nó có chút mỏng manh...

Có lẽ do mãi mê nhìn trời nhìn đất, Thiên Bình vô tình đụng phải một ai đó đi từ hướng ngược lại. Vội vã xin lỗi, Thiên Bình nhanh chóng rời đi, cô vẫn còn chưa tới nơi mà cô đang định tới. Nhưng, cái người vừa bị đụng ban nãy lại đứng chặn đường cô.

"Đụng người ta như thế rồi xin lỗi là xong sao cô bé?"

Khi hai tên khác chẳng biết từ đâu cùng với tên ban nãy vây quanh Thiên Bình, cô đã biết mình dính vào rắc rối. Thiên Bình đưa mắt nhìn xung quanh, người ta vẫn bước đi như thể chẳng có chuyện gì, quá lắm thì quăng cho cô vài ánh mắt thương hại, thậm chí là bỡn cợt. Điều này khiến Thiên Bình không khỏi kinh ngạc. Nếu họ biết cô là ai, họ có lẽ sẽ không bỏ mặc cô như thế này. Đây chính là xã hội sao?

"Nè cô bé, sao im lặng thế? Em không định bồi thường cho anh sao?"

Cái giọng đều đặn và khuôn mặt tưởng như bằng tuổi ba của Thiên Bình mà lại mở miệng xưng "anh-em" thật khiến cô buồn nôn. Không im lặng thì Thiên Bình biết làm gì, cô có bao giờ được dạy cách chống trả những tên côn đồ biến thái đâu. Thiên Bình tự dưng thấy sợ.

Đúng lúc hần đưa tay định sờ soạng Thiên Bình và cời lớp nguy trang của cô ra, cô nghe thấy hần kêu lên một tiếng rồi đưa tay ôm lấy đầu. Một lúc sau, hần bực bội quay phắt ra sau, để cô cho hai tên đàn em giữ lại.

"Là đứa nào dám chạm tao?!" Hần quát.

Trong số những người sợ hãi bước nhanh đi vì sợ bị liên lụy, hần đặc biệt chú ý đến người con trai hoàn toàn nhìn hần không chút sợ sệt.

Nhân Mã hơi ngạc nhiên nhìn quả bóng lúc này nằm dưới đất gần chỗ hần, chớp mắt đôi cái. Cậu chỉ tung nó trên tay, ai ngờ lại trúng phải một gã du côn phiền phức.

"Xin lỗi ông chú nhé, tôi không ngờ quả bóng lại bay vào đầu ông chú như thế!"

Cái giọng treu đùa của Nhân Mã dường như khiến hần cảm thấy bực mình. Hùng hổ bước tới chỗ cậu, hần thô bạo nắm lấy cổ áo Nhân Mã xóc ngược lên.

"Mày đùa với tao hả thằng oắt con?!"

Nhân Mã đưa đôi mắt hoàn toàn thần nhiên đến chán chường nhìn hần, rồi lại nhìn cái cổ áo bị hần nắm ngược, đôi mày khẽ nhíu lại. Cậu nhớ mình chỉ vô tình khiến quả bóng trúng đầu hần thôi, việc gì phải làm lớn chuyện chi nhỉ?

"Thật là!! Làm ơn..." Vừa nói, Nhân Mã vừa đặt tay mình nắm lấy bàn tay đang nắm cổ áo cậu của hần. Trước khi hần kịp nhận ra chuyện gì, đã bị cậu nắm cánh tay thô ráp kia quật mạnh xuống đất. "... đừng có làm mất thời gian của tôi, ông chú ạ!"

Hần đưa mắt điên cuồng nhìn Nhân Mã, trong khi cậu hoàn toàn bình thần như chẳng có chuyện gì, thậm chí còn mỉm cười. Hai tên đàn em kia, bỏ mặc Thiên Bình mà chạy lại chỗ đại ca, đỡ hần dậy rồi chạy nhanh đi, đương nhiên không quên bỏ lại một câu cảnh cáo mà Nhân Mã cho là vô bổ.

Một tay kéo chiếc vali, Nhân Mã đi tới, cúi xuống nhặt quả bóng của mình lên. Ngắm nghía hồi lâu, cậu chột cười.

"Đ-Đội đây!" Khi nhận thấy Nhân Mã bị bỏ đi, Thiên Bình vội gọi với lại.

Bước chân Nhân Mã dừng lại, quay ra sau nhìn cô gái kia, đôi mắt lộ rõ sự chờ đợi thắc mắc. Cô gái kia là ai mà ban nãy cậu không để ý nhỉ?

"C-Cảm ơn cậu," Thiên Bình đan chặt hai bàn tay, nói bằng giọng ngập ngừng. "Vị đã, cứu... cứu mình...!"

Nhân Mã chớp mắt đôi cái, khẽ nghiêng đầu. Cậu có cứu cô ta lúc nào mà cậu không biết nhỉ?

"Tôi nghĩ cậu nhầm rồi. Tôi chỉ lấy lại quả bóng của mình, hoàn toàn không có ý định cứu cậu."

Câu nói của Nhân Mã khiến Thiên Bình có chút hụt hẫng, cô mím chặt môi.

"N-Nhưng dù sao, vẫn là cậu cứu mình... m-mình phải... Ờ?"

Trước khi Thiên Bình kịp nói hết câu, Nhân Mã đã kéo vali bước đi và hoà vào dòng người kia, để mặc cô đang ngại ngùng không biết phải nói gì, khiến Thiên Bình có chút khó chịu. Gì chứ? Cậu ta ý mình cứu cô rồi ra về ta đây chắc?!

"Cô nhóc này!!!"

Thiên Bình vẫn còn bức bối rửa thảm người vốn là ân nhân kia thì có giọng nói quen thuộc vang lên. Khi nhận ra là chị quản lý riêng, Thiên Bình giật thót một cái.

"C-Chị!? Em... xin lỗi ạ..."

"Thật là, chị đã tìm em suốt đây! Đi thôi nào!"

Bước theo chị quản lý, nhưng Thiên Bình không thể ngừng suy nghĩ về chuyện ban nãy. Dù cho cô bức mình vì bị bỏ rơi, nhưng không thể thay đổi cậu ta đã cứu cô, dù thậm chí cậu ta còn không biết. Thiên Bình vẫn chưa, hỏi tên cậu ta...

Nhân Mã nhẹ nhàng mở cửa căn hộ, cô không gây ra tiếng động. Trời ạ, ai mà biết tự dừng lại lạc Song Từ đâu. Vốn định gây bất ngờ cho bà chị họ và mèo con, cậu bị lạc chắc chắn chẳng còn bất ngờ nữa rồi. Kiểu này thì thế nào Song Từ với Bạch Dương cũng xé xác cậu ra cho coi!

Khi Nhân Mã vừa đóng cửa lại, thì cùng lúc đèn sáng. Sợ sệt quay đầu lại, chậm chạp như người máy, Nhân Mã nhìn thấy Bạch Dương đang đứng chống hông với khuôn mặt đầy sát khí, và Song Từ thì cứ như ăn tươi nuốt sống cậu vậy.

Nhân Mã ho khan, cố gắng ra nụ cười. "C-Chào, về sớm nhỉ Song Từ? C-C-Chào chị, B-Bạch Dương!"

Chết tiệt! Cứ thế này thì cậu bị bệnh tim mà chết mất! Đau tim quá!!

Nhân Mã đưa mắt sang nhìn Sur Từ đang thò đầu ra, vừa ăn bánh vừa dùng đôi mắt màu nâu khói thần nhiên nhìn cậu.

"Mèo con, cứu anh!!"

"Em bó tay, thôi anh tự lo đi!"

Quá phũ!

Nhân Mã luyến tiếc nhìn Sur Từ thông thả nhảy chân sáo đi vào trong, rồi lại nhìn sang hai nhân vật đang bốc hỏa. Kiểu này thì đành nhờ em lo hôn--à nhầm, tang lễ cho anh vậy, mèo con!!

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Đến trường

Thiên Yết mở mắt thức dậy trên giường của mình. Lồm cồm bò dậy, cô đưa tay dụi dụi mắt, đồng thời lại vô thức nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Nhìn bầu trời trong xanh kia, đôi mắt đen láy của Thiên Yết vẫn còn phảng phất đâu đó tia lo sợ, nhưng cô vẫn mỉm cười tự trấn an mình.

Sau khi rửa mặt và thay đồng phục, Thiên Yết cầm cặp rời khỏi phòng. Bước xuống bậc cầu thang cuối cùng, cô đưa mắt nhìn xung quanh một lúc, cho đến khi nghe thấy giọng nói quen thuộc phát ra từ trong bếp.

"Cái đó thì tôi không chắc nha! Dù cậu là công ty nhà tôi quản lý, nhưng muốn nghỉ thì nghỉ, tội đó tôi không có quyền quyết định đâu! Chưa kể đến ngày hôm nay cậu mới nhờ tôi, cái ngày cậu trốn việc thì cậu chết ở đâu hả?!"

Tay và mắt vẫn dán chặt vào quyển sách của mình, và hầu như chẳng hề có ý định động tới bữa sáng của mình, Xử Nữ lơ đãng trả lời điện thoại. Mới sáng sớm đã làm phiền cậu, thực chẳng hiểu nổi! Dù cho cậu không quan tâm cho lắm, nhưng thực rất phiền! Nhất là khi Xử Nữ thậm chí chưa hề tỉnh ngủ.

"Được rồi, cậu im giùm tôi! Tôi sẽ thử nói một tiếng với anh ta, nhưng tôi không hứa đâu đây!"

Tiếng reo hò từ đầu dây bên kia khiến cho Xử Nữ phải nhăn mặt mà đưa điện thoại ra xa. Vui gì thì vui, cô ta hoàn toàn không biết kiềm chế chặc! Thế quái nào mà cô nằng nặc lại là bạn cậu được nhỉ?!

Xử Nữ cúp máy, thở dài một cái rồi quẳng đại điện thoại sang bên. Khi nghe thấy tiếng bước chân, cậu ngẩng đầu xem thử.

"Chào buổi sáng, Thiên Yết," Vừa nói, Xử Nữ vừa cười nhẹ.

"Chào cậu," Ngồi xuống ghế đối diện Xử Nữ, từ tốn và nhẹ nhàng như một quý cô đích thực, Thiên Yết đưa tay với lấy cốc sữa. "Là Thiên Bình gọi?"

"Chứ cậu nghĩ còn ai vào đây?" Xứ Nữ nhăn mặt, tay chống cằm, dường như rất khó chịu. "Minh không ngờ lại có thể kết bạn với một cô nàng phiền phức như thế!"

Hai bàn tay Thiên Yết bắt chợt ôm chặt lấy cốc sữa nóng, đôi môi cũng khẽ run rẩy theo. Dù là phiền phức, đôi lúc chính bản thân Thiên Yết cũng muốn, được khiến cho Xứ Nữ khó chịu, nếu đó là cách để cậu nhớ về cô.

"Thiên Yết? Ồn chứ? Hôm nay là khai giảng, cậu đừng bảo là không khoẻ đấy nhé!"

Mạch suy nghĩ của Thiên Yết chợt bị câu nói của Xứ Nữ làm đứt đoạn. Ngẩng đầu nhìn cậu, nhìn vào đôi mắt nâu đen lạnh nhưng ấm áp, cô khẽ cười, rồi chậm rãi lắc đầu. Phải rồi, hôm nay là khai giảng còn gì. Nghĩ một lúc, Thiên Yết tiếp tục dùng bữa sáng, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn Xứ Nữ và nhắc nhở cậu nên ăn thay vì cứ cầm cốc vào sách. Đáp lại, Xứ Nữ chỉ cười trừ.

"Sur Từ, Song Từ, Nhân Mã, các người dậy hết cho tôi!!!"

Mặc cho Bạch Dương khàn cổ la toáng lên, tưởng chừng như cả khu chung cư đều nghe thấy, thì có ba con người nào đó có vẻ chẳng thèm để tâm đến nó dù chỉ một chút. Đây, nó muốn "hành hình" lắm rồi đấy!!

Dù cho Bạch Dương là một con cừu bông lười biếng chảy thây, nó vẫn còn biết hôm nay là ngày gì. Chết tiệt, ba đứa này đang tính chọc điên nó chấy. Khi nó đang định "nắm cổ" Nhân Mã và Song Từ dậy, thì hoàn toàn chẳng thấy hai anh chàng ở trong phòng. Thế quái nào mà lại ở nằm ôm chặt cứng con mèo con thế kia?!

"Cái tên cuồng em gái đáng chết! Cái thằng em họ trời đánh kia!! Cả con mèo này nữa!! Các người rốt cuộc có chịu dậy không hả?!"

Tại sao Bạch Dương lại ở cùng ba con người lười đến sợ này nhỉ?! Chết tiệt! Có ngày nó chết vì tức mất!!

"Ồn quá, cừu! Còn sớm mà bà chị!"

Vừa nói bằng giọng ngái ngủ, Nhân Mã vừa đưa một tay dụi dụi mắt, tay còn lại vẫn ôm chặt cứng con mèo con nào đó, ngây ngô đưa mắt khó chịu nhìn Bạch Dương. Cậu buồn ngủ chết đi được, chẳng lẽ bà chị này ám ảnh cậu cả trong mơ chấy?!

"C-Cái thằng này," Khi nhìn Nhân Mã thoải mái tiếp tục ngủ, Bạch Dương thật sự không kiềm được nữa. "Các người... các người... dậy hết cho tôi!!"

Sau khi dùng xong bữa sáng không mấy vui vẻ, bốn con người nào đó bắt đầu đi đến trường. Bạch Dương vẫn chưa hết bức bối, đi cạnh Sur Từ mà thỉnh thoảng lại lườm hai anh chàng như muốn ăn tươi nuốt sống, khiến cho hai nể nam kia không khỏi lạnh gáy, chỉ biết lẻo đẻo nấp sau lưng ai đó.

"Đáng sợ..."

"Tao đồng ý," Song Từ không nhìn Nhân Mã, nhưng giọng cứ như không thể sợ hãi hơn. "Một bà chằn đích thực..."

Bạch Dương khẽ nhủ mày. Vì trước và vì đang nói chuyện với Sur Từ (vẫn bức nhưng kiềm lại phần nào), nên nó không nghe rõ hai tên kia nói gì. Tuy nhiên, người ta thường nói, bị nói xấu là tai thính nhất. Rõ ràng là nó nghe thấy từ "bà chằn" - cái cụm từ xúc phạm mà nó ghét nhất.

Cái lườm kia khiến cho hai anh chàng nào đó tự dưng lạnh gáy...

Trong khi chiến tranh đầu mắt và "đàn áp" diễn ra, duy chỉ có Sur Từ là bình thản nhất. Nó cầm cái bánh kẹp lấy trong tủ lạnh ban nãy, thong thả cắn từng miếng mà dường như chẳng hề quan tâm điều gì. Đơn giản, điều khiến nó bức bối nhất hiện tại là nơi mà đôi chân của nó sẽ phải dừng lại. Trời ạ, nó muốn ở nhà!! Mà, hai người kia sao cứ nấp sau lưng nó mãi thế nhỉ?! Nó có bỏ qua gì không ta??

Ngẩng đầu nhìn cái cổng trường bụi tởm chẳng và cái sân toàn người là người thật khiến Bạch Dương choáng ngợp. Nó biết trường học đông, nhưng chưa từng nghĩ lại có thể đông đến mức này. Khắp nơi đều nhìn thấy học sinh, tụ lại thành từng nhóm, hoặc đi xung quanh hoặc đứng một góc nói chuyện. Nói chung mọi thứ khá rôm rả và cực kì náo nhiệt, khiến Bạch Dương rất thích thú.

Trái ngược với sự thích thú của Bạch Dương, ba con người còn lại nào đó hình như chẳng mấy để tâm đến, thậm chí sự nhộn nhịp kia còn khiến họ không thoải mái. Dù Song Từ thích nổi bật và ánh mắt của các nữ sinh khi vừa nhìn thấy mình lúc này, nhưng chỗ đông người thật sự khiến Song Từ thấy ngột ngạt. Và không may là cậu vẫn còn nhẹ hơn Sur Từ và Nhân Mã - hai con người cực kì ghét đám đông.

Đúng như tính cách đào hoa ăn vào trong máu của mình, Song Từ đưa tay vẫy chào các nữ sinh một cách đầy thân thiện. Mặc cho Bạch Dương đứng cạnh nhìn mình bằng ánh mắt không thể khinh bỉ hơn, cậu hầu như không để tâm đến, khi các cô gái hoàn toàn bị sự nổi bật của Song Từ thu hút - lúc này đứng vây quanh cậu một đồng, và thẳng tay đẩy Bạch Dương ra.

Dù cho Song Từ bắt đầu cảm thấy ngột ngạt dần đến khó chịu, các cô gái kia vẫn chưa chịu buông tha cho cậu. Đám đông mà họ tạo nên hoàn toàn chắn đi tầm nhìn vốn có của Song Từ, và cũng chính sự xô đẩy của họ khiến cậu vô tình lạc mất những người khác. Ngó ngang ngó dọc chẳng thấy ai, đặc biệt là mèo con, khiến Song Từ bắt đầu bức bối. Và tiếng gọi của cậu, cũng bị bọn họ lấp mất. Chết tiệt! Phiền phức quá!!

"Điên thật! Mình ngạt thở vì họ mất!! Thật khủng khiếp!!"

Phải khó khăn lắm, Bạch Dương - sau một hồi bị bọn nữ sinh kia đẩy qua đẩy lại rồi xô đẩy lung tung - mới thoát ra được. Dù cho Song Tử thật sự khá nổi tiếng với vai trò người mẫu, có cần làm quá thế không nhỉ?! Bọn họ đáng sợ, thật sự rất đáng sợ!!

Mà, những người khác đâu rồi nhỉ?

Bạch Dương không còn cách nào ngoài bắt đầu đi lòng vòng tìm kiếm những người còn lại. Chỉ mới một thoáng đã chẳng thấy đâu, đã vậy xung quanh nó toàn người với người, thật sự khó ả!

Một chàng trai chẳng biết từ đâu chạy tới đụng phải Bạch Dương, khiến đứa vốn đang khổ sở như nó suýt thì ngã xuống đất, may mà được cậu giữ lại. Bàn tay cậu giờ ra, nắm lấy cánh tay Bạch Dương kéo dậy.

"Cậu không sao chứ?"

Đôi mắt màu cafe lạnh, giọng nói này, Bạch Dương nhận ra cậu ta!

Song Ngư nhìn Bạch Dương, chớp mắt mấy cái. Cô gái này hình như quen quen, cậu có gặp ở đâu chưa nhỉ? Nghĩ một lúc, Song Ngư đành bỏ tay Bạch Dương ra.

"Xin lỗi, cậu ổn chứ?"

Bạch Dương nhất thời không nghe thấy Song Ngư nói gì, khi nó hoàn toàn bắt đầu lơ lửng giữa cõi mơ nào đó. Mãi đến một lúc sau, Bạch Dương mới cười khi.

"Mình không sao, làm phiền cậu rồi!"

Song Ngư dường như không mấy để tâm đến, cậu chỉ cười cho qua loa.

"Thứ lỗi nhé, tôi đang vội!"

"K-Khoan," Khi nhận thấy Song Ngư sắp rời đi, Bạch Dương bất giác giữ cậu lại. Nó vội bỏ bàn tay vô thức nắm tay Song Ngư ra. "M-Mình là Bạch Dương, còn cậu?"

Song Ngư chớp mắt mấy cái, khẽ nghiêng đầu. Đôi mắt màu cafe đảo quanh một lúc, cuối cùng cậu mỉm cười.

"Là Song Ngư, rất vui được biết cậu."

Nhìn theo dáng chạy của Song Ngư cho đến khi cậu hoàn toàn biến mất vào đám người đông đúc kia, Bạch Dương nắm lấy bàn tay vừa giữ tay cậu lại, hơi thở nó từng nhịp hình như nhanh hơn, cả mặt cũng thấy nóng ran.

"Song Ngư, tên thật đẹp! Giọng cậu ấy cũng hay nữa! Mình, thích đôi mắt của cậu ấy," Bạch Dương mím chặt môi, rồi lại mỉm cười.

Nếu như cùng lớp, có lẽ sẽ thật tuyệt!

"Chị!!"

Nhân Mã từ đâu chạy lại sau khi nhìn thấy Bạch Dương đang đứng, cậu vừa kêu vừa đánh nhẹ vào vai nó một cái, khiến Bạch Dương tự động giật mình. Nó quay sang nhìn cậu, đôi mắt đầy sự ngạc nhiên.

"Chị ở đây, mèo con đâu?"

Bạch Dương chớp mắt liên hồi. Đúng rồi, nãy giờ nó quên mất!! Chết chưa...

Nhân Mã tặc lưỡi một cái. Đúng là chẳng trông mong gì được vào bà chị này mà! Ban nãy cậu có gọi điện thoại, nhưng không ai bắt máy, nên chắc là mèo con để điện thoại ở nhà cũng nên. Ai chứ con mèo đó thì dám lắm! Chết thật mà, Sur Tử là chúa mù đường còn gì, đường thẳng mà nó còn lạc được nữa mà!

"Nhóc có thấy Song Tử không?" Bạch Dương tự dưng hỏi.

"Kệ nó đi, quan tâm làm gì! Nó có chết đâu mà chị lo!"

Bạch Dương chớp mắt nhìn Nhân Mã. Biết là thằng này nó lo cho Sur Tử, nhưng Song Tử cũng là bạn thân Nhân Mã mà nhỉ? Hình như thằng này nó hơi phũ phàng...

Song Ngu vừa chạy vừa nhủ mảy. Việc đụng phải Bạch Dương, thật khiến cậu cảm thấy không thoải mái cho lắm. Cậu biết cô gái đó quen, chắc chắn đã từng gặp, nhưng vì không hề có ấn tượng nên chẳng nhớ ra. Mà nói thẳng, Song Ngu cũng chẳng hề muốn nhớ làm gì cho mệt!

Khi chạy ra đến cổng trường phía tây, Song Ngu nhìn thấy một chàng trai đang đứng dựa hờ vào bức tường gần đó, hai tay khoanh trước ngực, tai đeo phone, dường như thu hút khá nhiều ánh nhìn, đặc biệt là phái nữ.

"Này," Song Ngu dừng lại trước mặt cậu ta, cố điều chỉnh nhịp thở rồi nói bằng giọng bức bối. "Anh về đây làm gì hả? Lại định bắt tôi về?"

Kim Ngu bỏ tai phone nhét vào túi, cùng lúc chậm rãi quay sang Song Ngu, khoé môi hơi nhếch lên.

"Định đây, nhưng thôi, ba bảo về giám sát nhóc!"

Nhìn vẻ mặt bất mãn cực kì khó chịu của Song Ngu, Kim Ngu không nhịn được bật cười. Thăng nhóc này luôn như vậy nhỉ? Dừng cười, Kim Ngu đưa tay vò đầu khiến Song Ngu khá khó chịu.

"Chết tiệt, đừng có xem tôi như con nít," Song Ngu bức bối, không ngần ngại mà hất thẳng tay Kim Ngu ra. "Tôi chẳng cần ai giám sát hết, tôi không phải trẻ con!"

Kim Ngu chỉ cười, dường như không hề có ý định trả lời hay phản bác Song Ngu. So với một Song Ngu hay cười và thân thiện như vẻ bề ngoài hào hảo, thế này rõ là thú vị hơn! Một thằng em họ láo toét chẳng xem ai ra gì.

"Song Ngu, thằng của nợ mày ở---" Một chàng trai từ đâu đi đến, thân nhiên khoác vai Song Ngu. Khi nhìn thấy Kim Ngu, cậu có chút ngạc nhiên. "Ừa, mày về bao giờ thế Kim Ngu?"

Nhìn Bảo Bình, Kim Ngu nhún vai một cái, và hành động đương nhiên không đủ trả lời thắc mắc của Bảo Bình, dù cậu cũng không quan tâm quá nhiều. Trong khi đó, có vẻ như thằng bạn nào đó của cậu vẫn chưa hết bức bối.

"Đừng có lo, anh mày sẽ không làm cuộc sống mày đảo lộn đâu, được chưa?"

Lời hứa không căn cứ của Kim Ngu rất ít khi là tin được, điều này cả Song Ngu và Bảo Bình đều biết, rất rõ là đằng khác.

Đúng lúc đó...

"Chết tiệt, cái con nhỏ này!! Mày cam chắc?!"

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Bạn mới

"Mình... bị lạc rồi thì phải...?"

Sau một hồi lâu đi lòng vòng sân trường, Sư Tử đành dừng lại nghỉ chân, và cùng lúc nhận ra một điều hết sức quan trọng... nó bị lạc...lạc, là lạc đấy!! Nhìn biển người xung quanh, ai cũng có bạn bè đi cạnh và vui vẻ trò chuyện với nhau, nó cực kì khó chịu và một chút tủi thân. Nó không thích việc bị lạc chút nào, không vui gì hết!!

Và ngoài điều đó ra, Sư Tử còn nhận ra một điều, điện thoại của nó đã bị chính chủ nhân quên lãng và để ở nhà. Vào lúc cần nhất thì lại chẳng thấy đâu. U, nó muốn quay lại chỗ ban nãy tìm những người còn lại, nhưng nó hoàn toàn chẳng biết chỗ mình đang đứng là ở khu vực sân nào nữa kìa... Kiểu này thế nào cũng bị Bạch Dương xạc cho một trận cho coi! Tại Sư Tử hết!! Mà, ba người kia chắc cũng đang tìm nó chứ nhỉ... phải không... sao mà... nghi quá!!

Sư Tử vừa định rời đi, một cô gái chẳng biết từ đâu ngã vào người nó, khiến nó loạng choạng mém thì ngã. Khác với nó, cô gái ngã hân xuống đất, và dường như chẳng hề có ý định đứng lên. Khi Sư Tử định kéo cô bạn dậy, thì một ai đó lại đẩy nó ra, rồi xấn tới chỗ cô bạn kia.

"Chết tiệt, cái con nhỏ này!! Mày cam chắc?!"

Giọng nói chua ngoa của hai đứa con gái đang nắm lấy cổ áo của cô bạn kia xác ngược lên thật sự rất khó nghe. Dù vậy, cô bạn nọ vẫn ngồi yên dưới đất mà không hề lên tiếng dù chỉ một lời, khiến cho Sư Tử đứng ngoài tức thay cô. Nó càng bức hơn, khi người ngoài làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, vẫn thong thả bước đi, thỉnh thoảng lại quăng cho cô bạn một vài ánh nhìn thương hại giả tạo. Và hơn cả, cái đứa đang khoanh tay đứng một bên theo dõi như một bà hoàng khiến nó thấy thật chướng mắt!

"Con ranh này!! Còn không mau xin lỗi?!"

Một trong hai đứa con gái kia xắn tóc, càng ấn mạnh tay nhỏ vào cô bạn kia hơn, đau đến mức cô bạn phải nhắm mắt. Dù vậy, nhỏ càng xông đến, toan tát vào mặt cô bạn đang cố chịu đựng kia. Đến lúc này thì Sur Từ hoàn toàn không nhận được nữa. Nó đi tới trước ánh nhìn ngạc nhiên của hai đứa nữ sinh kia, mạnh bạo nắm lấy cổ tay đứa con gái định dùng vũ lực kia.

"Mày là con nào?! Buông ra mau!!"

"Mỹ Oanh, đủ rồi!"

Tiếng đứa nữ sinh này giờ chỉ đứng bên ngoài theo dõi khiến đứa con gái tên Mỹ Oanh đang định quay sang tấn công cả Sur Từ khựng lại. Đôi mắt và biểu hiện bất mãn hoàn toàn bị kiềm lại, nhỏ đành giật mạnh tay mình khỏi tay Sur Từ, rồi đứng dạt sang bên.

"Lâu quá không gặp, Sur Từ!"

Vừa nói một cách nhẹ nhàng, cô nữ sinh kia bước đến trước mặt Sur Từ - lúc này đã đứng chắn cho cô bạn vẫn còn ngồi sụp dưới đất - vừa mỉm cười. Đầu ngẩng cao, khuôn mặt xinh xắn với mái tóc nhuộm vàng và đôi mắt đầy kiêu ngạo và đánh đá, Sur Từ đương nhiên nhận ra đứa con gái kia hoàn toàn không ư gì mình, và chính bản thân nó cũng chẳng ư nhỏ.

"Hạ Mai, cậu lại gây chuyện?"

"Chỉ tại con nhỏ quê mùa đó đụng phải Hạ Mai mà không xin lỗi thôi," Là giọng đứa nữ sinh còn lại ngoài Oanh, đang khoanh tay trước ngực đầy kiêu ngạo.

"Yến Ly!!"

Sau khi khẽ nhắc nhở Ly bằng giọng cao ngạo, nhẹ nhàng nhưng đầy khó ư, Hạ Mai quay sang Sur Từ. Nhỏ chột bước đến gần nó, đôi mắt vẫn đầy sự bốn cợt. Hoàn toàn không thêm để tâm đến cô gái kia nữa, nhỏ dường như chỉ còn chú ý đến Sur Từ - đứa con gái mà nhỏ cực ghét!

Không chút sợ sệt, Sur Từ thản nhiên dùng đôi mắt màu nâu khói của mình nhìn thẳng vào mắt Hạ Mai. Nhỏ là hoa khôi nổi tiếng nhất của trường nó khi còn cấp hai. Bề ngoài sự thánh thiện của một cô nữ sinh là quán quân cuộc thi "Nữ sinh thanh lịch" năm lớp tám, Hạ Mai là người đứng sau hàng loạt cuộc bắt nạt trong trường. Một đứa con gái buông thả và ăn chơi, hoàn toàn không ra gì. Nếu người ta luôn sợ nhỏ và sợ phiền phức vì dính tới nhỏ, Sur Từ thậm chí chẳng thêm công nhận nhỏ.

"Dù cấp ba, cậu vẫn không thay đổi nhì," Sur Từ nhếch môi. "Một đứa con gái lêu lổng và thích bắt nạt kẻ yếu hơn mình?"

Dù cho bên trong sôi sục sự tức giận, Hạ Mai vẫn cố giữ cho mình bình tĩnh, cho cả Oanh và Ly - hai "cận vệ trung thành" nhất của nhỏ.

"Cậu không thể cẩn thận lời nói của mình sao? Điều đó thật không tốt chút nào cả!"

Sur Từ khẽ tắc lưỡi. Còn dám nói nhiều, rõ ràng biện hộ trả treo. Đứa con gái này, thực sự khiến nó khó chịu. Nó chột liếc ra sau nhìn cô bạn một cái để chắc cô vẫn ổn, rồi tiếp tục đối mặt với tội Hạ Mai.

"Vì cô bạn đụng trúng cậu sao? Thật trẻ con và giả tạo!"

"Nói nhiều," Hạ Mai chột cười. "Thương nhau như thế, vậy cậu chịu cái tát ban nãy cho cô ta nhé?!"

Bàn tay của Hạ Mai vung lên hoàn toàn bất ngờ, khiến Sur Từ thậm chí chẳng kịp trở tay. Tuy nhiên, khi nó tưởng chừng sẽ bị giáng một cái tát vào mặt, và cả cô bạn kia cũng ôm mặt lo sợ, thì bàn tay của Hạ Mai đã bị giữ lại. Chặt đến nỗi nước mắt của nhỏ bắt đầu ư ra.

Khi Sur Từ ngẩng đầu nhìn cái bóng cao to đang che gần hết ánh sáng, nó nhìn thấy một khuôn mặt và đôi mắt quen thuộc đến khó chịu. Dù là cậu ta vừa ngăn Hạ Mai tát nó, việc nhớ ra lần đầu tiên gặp mặt không mấy tốt đẹp với cậu ta vẫn khiến nó không thấy thoải mái.

Hạ Mai hoàn toàn sững người, nhỏ cứ nheo mắt vì đau. Cổ tay của nhỏ bị nắm chặt đến tưởng như sắp gãy đến nơi. Cả Oanh và Ly cũng kinh ngạc, nhưng không hề dám chạy vào ngăn lại. Hạ Mai nhìn thấy một anh chàng điển trai là người giữ tay mình lại. Mặc cho cậu ta nắm tay nhỏ chặt đến đau rát, khuôn mặt dịu dàng của cậu khiến nhỏ tự dưng run một cái, trái ngược hoàn toàn với đôi mắt màu cafe hoàn toàn lạnh lẽo.

Khi đau đến không thể chịu nổi, Hạ Mai đành dùng sức mình cố giật khỏi tay cậu. Nhỏ cầm lấy cổ tay bầm tím của mình, mắt ngấn nước nhìn cậu rồi lại điển tiết nhìn Sur Từ. Oanh và Ly vội chạy đến, dẫn Hạ Mai đi, không quên lườm mỗi người một cái.

Nhóm Hạ Mai vừa rời đi, đám đồng học sinh chỉ vừa mới tụ tập lại cũng giải tán. Mặc kệ người con trai vừa can thiệp cứu mình, Sur Từ quay ra sau đỡ cô bạn vẫn còn ngờ ngạc không hiểu gì kia lên. Đáp lại cô, nó cười tươi.

"Này! Cậu không biết cảm ơn à?"

Song Ngư nói bằng giọng bức bối. Đương nhiên, suy cho cùng cậu đã cứu con mèo đó, và nó thậm chí chẳng thêm đoái hoài đến cậu, nói chi là cảm ơn. Điều này khiến cho Song Ngư có chút khó chịu.

"Tôi không nhờ cậu, tôi không nghĩ mình có nghĩa vụ phải cảm ơn cậu!"

Câu nói của Sur Từ khi nó vẫn đang loay hoay với cô bạn nợ khiến Song Ngư càng bức mình hơn. Biết thế cậu đã chẳng chạy từ tuốt cổng phía tây để vào tận khuôn viên sân trong này. Mà, tự dưng cậu chạy đến đây làm quái gì nhỉ?!

"Song Ngư... mày làm gì... chạy như ma đuổi... thế...?"

Bảo Bình vì chạy theo Song Ngư mà mặt muốn đứt hơi, vậy mà Kim Ngư và con cá kia vẫn chẳng có chút mệt mỏi nào, cậu thật nể phục!!

Kim Ngư dừng lại, cậu đưa mắt nhìn xung quanh. Ban đầu cậu thắc mắc tại sao thằng em họ này đột nhiên lại chạy đi, giờ thì hiểu sơ bộ một chút. Kim Ngư chợt mỉm cười.

Song Ngư dường như chẳng hề để ý đến Kim Ngư và thằng bạn thân Bảo Bình, khi tâm trạng cậu có chút không tốt. Đưa nhóc vô ơn, đưa nhóc ương bướng, đưa nhóc lùn tịt đáng ghét!! Biết thế cậu chẳng thêm chạy lại làm gì, chỉ vì nghe thấy tiếng của nó nên cậu mới... Con mèo con chết tiệt! Nhớ tôi đi, cậu cứ chờ đó!!

Bảo Bình nhìn Song Ngư thân nhiên bỏ đi mà từ ngạc nhiên chuyển sang tức muốn lộn ruột. Cái thằng của nợ này, nó muốn chọc cậu tức điên thì phải. Sau khi nhìn lại "hiện trường" lần nữa, Bảo Bình đành chạy theo, định bụng cho Song Ngư một trận cho hả giận, đồng thời lại vô thức liếc nhìn ai đó.

Riêng Kim Ngư lại đứng lại khá lâu. Cậu nhìn Sur Từ, hơi nghiêng đầu, đôi mắt màu lam chớp vài cái. Là cậu nhầm, hay cô gái này hình như quen quen nhỉ, mặc dù Kim Ngư không bận tâm cho lắm.

"Kim Ngư!!"

Nhìn Bảo Bình đằng kia đang gọi mình, và Song Ngư cũng đứng lại dù khuôn mặt chủ ị khó chịu, Kim Ngư hơi cười. Cậu dẹp bỏ suy nghĩ sang bên, nhanh chóng đi lại.

"Thật là!! Cậu phải chống trả lại cái đám đó mới đúng chứ!!"

Nói bằng giọng phản ứng kịch liệt, Sur Từ không ngừng thể hiện động tác minh họa. Lần đầu tiên nó gặp một người như thế này, chẳng phải là hiền quá mức hay sao?! Nhưng hiền quá thì lại bị ăn hiếp, thế càng không được!!

"Dù sao, cảm ơn cậu đã cứu mình," Cô bạn mỉm cười dịu dàng. "Mình tên Cự Giải, chào cậu!"

Nụ cười thánh thiện đáng yêu của Cự Giải thật sự khiến con mèo con nào đó bị "đá" lên tận chín tầng mây. Dễ thương đến nghẹt thở luôn!!

"Sur Từ! Mình là Sur Từ, chào cậu!!"

Sự hoạt bát của Sur Từ khiến cho người vốn nhã nhặn và nhút nhát như Cự Giải có chút ngạc nhiên, rồi lại mỉm cười một cái. Sur Từ thật sự rất thú vị, dù cho chiều cao của nó thua Cự Giải tận một cái đầu hơn... Cấp ba mà cũng có người lùn như thế, đó là sự thật mà Cự Giải hoàn toàn không muốn thừa nhận chút xíu nào...

"Cự Giải!! Cậu đâu rồi!!? Cự Giải à!!"

Giọng nữ gọi lớn tên khiến Cự Giải lập tức chú ý, cô vội tìm kiếm rồi vẫy tay ra hiệu. "Thiên Bình, mình ở đây!! Ở đây này!!"

Thiên Bình chưa từng nghĩ đến chuyện bị lạc Cự Giải, hoàn toàn là tại đám fan chết tiệt cả!! Sau một lúc lâu lo lắng chạy đi tìm Cự Giải, sợ cô có chuyện gì, Thiên Bình như bắt được vàng khi nhìn thấy cô bạn thân. Mặc kệ mấy ánh mắt xung quanh lại bắt đầu dồn vào mình, Thiên Bình lập tức lách người qua đám đông để chạy lại chỗ Cự Giải.

"Cậu có sao không?" Vừa đi tới, Thiên Bình đã xỏ một tràng. "Có trầy xước gì không? Có bị đau không? Có---?"

"Thiên Bình mình ổn," Vừa cười trấn an, Cự Giải vừa dịu dàng. "Một vài chuyện rắc rối nhưng hiện tại thì mình ổn, rất ổn là đằng khác."

Thiên Bình lúc này mới ngừng hỏi han, cô cười trừ một cái. Khi nhận ra cô gái đứng cạnh Cự Giải, Thiên Bình khẽ nghiêng đầu thắc mắc. Đoán được ý nghĩ trong đôi mắt tinh nghịch của Thiên Bình, Cự Giải lên tiếng.

"Đây là Sur Từ," Rồi lại quay sang mèo con. "Sur Từ, đây là Thiên Bình, bạn thân mình!"

Hai cặp mắt ngây ngô nhìn nhau, rồi chợt cùng nhau bật cười. Sur Từ và Thiên Bình bắt tay nhau đầy nhiệt tình, nói chuyện vui vẻ như quen từ thuở nào. Khi tiếng trống báo hiệu giờ khai giảng vang lên, nó đi cùng hai cô bạn mới vào hội trường, vừa đi vừa trò chuyện.

Sao nó cứ cảm thấy như nó quên quên cái gì đó ấy nhỉ?

Trong khi học sinh bắt đầu kéo vào hội trường dự khai giảng, có ba con người nào đó vẫn còn loay hoay đi khắp tìm kiếm ai đó. Cho đến khi bị thầy giám thị nhắc nhở mới đành lủi thủi đi vào. Con cừu bông nào đó vừa thề sẽ cho mèo con một trận khi tìm thấy nó...

Chương 5: Lễ khai giảng

Hội trường lớn là nơi tổ chức buổi lễ khai giảng. Ma Kết đứng bên trong cánh gà, thò đầu nhìn ra ngoài. Khắp khán phòng toàn người là người. Số ghế ngồi bên dưới dường như chẳng còn chỗ trống. Trong khi mọi người vui vẻ nói chuyện gì đó trước khi làm lễ, Ma Kết khá hồi hộp dù luôn mang gương mặt điềm tĩnh.

Với thành tích xuất sắc từ cấp hai và số điểm đầu vào thuộc loại thủ khoa, Ma Kết được chọn làm đại diện cho toàn thể học sinh khối mười năm nay. Dù cho cô đã chuẩn bị rất kỹ, cũng đã chăm chút về ngoài ưa nhìn một chút, nhưng cô vẫn hồi hộp, mặc cho Ma Kết vốn là một cô gái luôn bình tĩnh.

Hiện tại, thầy hiệu trưởng đang phát biểu và đọc bài diễn văn hằng năm dành cho toàn thể học sinh, đặc biệt là cho những tân học sinh khối mười năm nay. Dù cho mọi thứ im phăng phắc, nhưng số người hoàn toàn chú tâm không hề nhiều.

Tiếp tục quan sát khán đài, Ma Kết thở ra một cái. Khi cô vừa định đi vào trong theo lời giáo viên, đôi mắt màu lam chợt lóe vào mắt Ma Kết, khiến cô trong vô thức dừng lại. Khuôn mặt đó, dáng người đó, và đôi mắt đó, sao lại có thể... giống đến thế... Ma Kết tự nhiên khó thở.

"K... Không phải... Mình chỉ đang... tưởng tượng..."

Dù cho Ma Kết luôn miệng tự trấn an, nhưng cảm giác ngột ngạt khó thở khiến cô thấy mắt cay cay, đầu đau đến kinh khủng. Không được!! Mình phải tỉnh táo!! Điều này tất không phải, mình chỉ đang tưởng tượng!! Đó không thể xảy ra được...

"Sau đây mời em Ma Kết, là đại diện cho tân học sinh khối mười năm nay, phát biểu vài lời!"

Khẽ giật mình khi bị nhắc đến tên, Ma Kết tự dung căng thẳng tột độ. Khi nhận ra toàn bộ những gì trong đầu đều quên hết sạch, Ma Kết mím chặt môi. Hít một hơi thật sâu, cô vén tấm màn rồi chậm rãi đi ra. Vẫn là khuôn mặt điềm tĩnh, vẫn là đôi mắt màu nâu vô cảm, Ma Kết đang trong trạng thái không ổn chút nào.

Đứng vào bục phát biểu thay cho thầy hiệu trưởng, Ma Kết đưa tay chỉnh lại micro, cô lấy lại sự điềm tĩnh vốn có. Nhìn một lượt khán đài và cố gắng không chạm vào đôi mắt màu lam kia, cô khẽ mỉm cười, cúi đầu chào một cái.

"Tôi là Ma Kết, thay mặt cho toàn thể tân học sinh khối mười năm nay, xin gửi đến mọi người trong khán đài hôm nay một lời chào trân trọng nhất. Xin cảm ơn, đã đến dự buổi lễ khai giảng ngày hôm nay!"

Ma Kết ngẩng đầu, khẽ nhắm mở mắt rồi mỉm cười. Cô nghe thấy những tiếng vỗ tay từ mọi phía. Và một lần nữa, Ma Kết lại vô tình chạm phải đôi mắt ấy. Khi cả hai đôi mắt giao nhau, cô bất giác khẽ run một cái. Cố lấy lại bình tĩnh, Ma Kết tiếp tục bài phát biểu của mình.

"Này, sao mình cứ thấy quên quên gì ấy!"

Khi Cự Giải và Thiên Bình đang vừa vui vẻ nói chuyện vừa theo dõi bài phát biểu của cô nữ sinh đại diện thì nghe thấy tiếng Sur Từ.

Sur Từ chớp chớp mắt mấy cái, rồi quay sang nhìn Cự Giải và Thiên Bình. Nãy giờ nó cứ nôn nao sao ấy, nhột nhạo khó chịu, càng khiến nó chắc chắn là mình quên quên gì đó. Dù cho nãy giờ nó suy nghĩ bao nhiêu, cố nhớ bao nhiêu, nó chẳng thể nào giải thích được cảm giác thiếu thiếu trong lòng nó lúc này.

Một ai đó đằng sau vừa đánh một phát thật mạnh vào đầu Sur Từ, khiến nó mém chút thì la oái lên. Khi vội quay ra sau, Sur Từ nghĩ là nó biết được điều mình quên là gì rồi...

"Haha... quên cơ à? Là quên hả?! Trong khi bọn tao bới cả cái trường này để tìm mày?! Mày tới số rồi mèo con ạ!!!"

Sur Từ nuốt nước bọt cái ực. Nó dường như có thể cảm nhận được rõ ràng, sự giận dữ như núi lửa bùng phát của con bạn thân nào đó trong đôi mắt nâu kia của nó. Sur Từ cười trừ.

Bạch Dương nheo mắt, ánh nhìn đầy khinh bỉ. Cái con nhỏ này hình như đang muốn chọc điên nó thì phải. Bạch Dương hận tại sao giờ lại là lễ khai giảng chứ!! Nếu không nó nhất định xé xác con nhỏ này thành trăm mảnh.

Sur Từ nhăn mặt, đành quay qua quay lại tìm sự cứu giúp. Khi nhận ra ông anh họ Song Từ lúc này đã ngủ gật từ lúc nào, nó thật muốn đá cho Song Từ một phát. Lại quay sang Nhân Mã, người mà nó nghĩ sẽ giúp đỡ nó chắc chắn. Tuy nhiên, hoàn toàn đi ngược lại mong muốn của nó, cậu chỉ cười một cái rồi tiếp tục theo dõi buổi lễ như chẳng có chuyện gì xảy ra. Thế quái nào?! Đùng có nói là Nhân Mã vẫn còn để bụng chuyện hôm trước nha!! Đáng ghét! Nhân Mã là đồ đáng ghét!!

"Ê! Ê!! Kim Ngu!!!"

Tiếng gọi khiến Kim Ngu sức tỉnh, vội quay qua bên cạnh. Cậu hơi nhăn mặt, giật lại bên tai phone bị Bảo Bình giật ra ban nãy. Trong khi đó, Bảo Bình lại nở nụ cười đầy ẩn ý.

"Làm gì mà nhìn con người ta ghê thế? Đối tượng mới hả?"

Vừa dứt lời, Bảo Bình lập tức đã bị Kim Ngu đánh một phát vào đầu đau điếng. Cái thằng khùng chết tiệt này!!

Kim Ngu chẳng thèm bận tâm đến thằng bạn dở hơi nữa, tiếp tục cắm đầu vào cái điện thoại của mình, dù thỉnh thoảng lại bất giác nhìn cô gái đang phát biểu trên kia. Cậu có thể cảm nhận, dù ngồi tuốt dưới khán đài, sự sợ hãi khi đôi mắt cậu và cô giao nhau. Điều đó khiến Kim Ngu thấy lạ.

Song Ngu là người yên tĩnh nhất. Đơn giản, vì cậu đã ngủ từ lúc nào. Song Ngu vốn ghét những nơi đông người quá mức, những lễ nghi hay phong tục chán ngắt, và buổi lễ khai giảng này là một trong số đó. Nếu không vì sau lễ sẽ lên lớp học, Song Ngu chắc chắn đã trốn. Cậu lười chết được!

Một số tiếng ồn từ hàng ghế sau khiến Song Ngu bắt buộc phải tỉnh giấc, và đây điều khiến cậu không hề cảm thấy dễ chịu. Bị đánh thức đột ngột là điều Song Ngu rất ghét khi ngủ. Chưa kể ngày hôm qua cậu hoàn toàn chẳng chợp mắt được tí nào cả.

"Này!! Không im lặng được chắc?!"

Song Ngu có vẻ đang cực kì bức mình và tức giận, khi cậu vừa lớn tiếng nạt nộ. Mặc cho điều này thu hút sự chú ý của những người xung quanh, cậu dường như chẳng hề để tâm. Nhìn cái gì mà nhìn, Song Ngu thật muốn nói. Nhưng cái vô bực mà cậu tạo ra không cho Song Ngu làm điều đó, tức giận vì bị đánh thức là quá đủ.

Tuy nhiên, khi chạm phải đôi mắt đang kinh ngạc nhìn mình, Song Ngu nhất thời quên mất giận dữ, thay vào đó là cảm giác khó chịu. Đôi mắt màu nâu khói và đôi mắt màu cà phê lạnh giao nhau. Thế quái nào lại là con nhóc đó?!

Sư Từ hoàn toàn chưa sức tỉnh. Bị nạt nộ bởi người lạ, nó vừa bị nạt nộ bởi người lạ ư?! Khi nhận ra cái tên vừa lớn tiếng là ai, Sư Từ càng bức mình, định xin lỗi nhưng chẳng cần nữa. Ai chứ hấn thì mơ đi!!

"Đồ nhò mọn!"

"Đồ con mèo chết tiệt ồn ào!"

Mặc dù đã quay lên, nhưng Song Ngu vẫn liếc ra sau. Cậu khá thắc mắc biểu hiện lúc này của con mèo kia. Và không ngoài dự đoán của cậu, là tức giận. Cực kì tức giận. Song Ngu nhếch môi cười tự mãn, hoàn toàn quên đi tức giận.

Cái tên đáng ghét! Sư Từ rửa thắm.

"Đồ Mi nhân ngu!! Đồ thù dai!!"

Cái gì?! Cái con mèo kia vừa gọi cậu là gì cơ?! Nghe thật không lọt tai nha!!

Dù cho mọi người xung quanh chẳng còn cảm thấy phiền nữa, nhưng tụi nó thì có. Không cãi nhau, nhưng cứ đầu khẩu qua lại, hết móc xéo nhau lại đặt cho nhau cả đồng biệt danh, chưa kể còn lườm nhau đến rách cả mắt. Tụi nó tự dung được xem kịch hay.

Bảo Bình và Kim Ngu có chút bất ngờ. Cái thằng cá khùng điên kia tự dung hoà đồng đột xuất (tuy không giống hoà đồng cho lắm). Song Ngu có thể thoải mái cãi cộ đôi co mà chẳng bận tâm gì, chẳng chút giả tạo nào, thật khiến hai cậu thấy hơi lạ.

Thiên Bình và Cự Giải hết nhìn nhau lại nhìn sang cô bạn mới quen vừa nãy, nhìn cả cậu bạn kia, rồi lại cười trừ chẳng biết.

Song Từ bị trận đôi co của hai anh chị làm cho tỉnh giấc, cứ mơ mơ màng màng. Khi cậu vừa định quay sang hỏi chuyện Nhân Mã, sát khí từ thằng bạn khiến Song Từ khẽ giật mình. Vẫn là khuôn mặt đó, nhưng lại lạnh đến sợ, đôi mắt nâu như vô cảm, cậu bất giác không nhận ra thằng bạn của mình.

Nhân Mã đang mang một tâm trạng chẳng tốt chút nào. Cậu không biết cậu ta là ai, nhưng cách mà hấn thân thiết với mèo con khiến cậu phát bực. Có thể cãi nhau và đùa giỡn vô tư như vậy, nụ cười của mèo con trông hồn nhiên hấn ra. Nhân Mã không thích cậu ta một chút nào!

Bạch Dương nhìn Sư Từ và Song Ngu vẫn cứ mãi cãi nhau mà tự dung thấy hụt hẫng sao sao. Nó ním chặt môi, cố dẹp đi cái ý nghĩ điên khùng trong đầu mình. Mặc kệ vẫn đang là lúc buổi lễ diễn ra, Bạch Dương chồm lên hàng ghế kia, thò đầu sang chỗ Cự Giải và Thiên Bình.

"Sao hai cậu lại đi cùng con điên này thế?"

Cự Giải nhìn sang Thiên Bình, đôi mắt đen nhìn Bạch Dương mỉm cười. "Là Sư Từ đã cứu mình khi bị người ta gây sự ấy mà."

Bạch Dương chớp mắt lia lịa, tỏ vẻ khó tin. Khó tin thật mà, con mèo này mà có thể cứu người được á?! Có chút hư cấu ở đây nha!!

Thiên Bình này giờ im lặng, bây giờ mới quay lên nhìn tụi Bạch Dương. Khi nhìn Song Tử, cô nhận ra cậu, dù sao cũng có thể gọi là quen biết sau vài lần làm việc chung. Sau khi mỉm cười chào Song Tử, Thiên Bình lại quay sang cậu bạn còn lại, đôi mắt cô bất giác mở to.

"Là cậu ta!"

Cậu con trai này giờ nhìn chằm chằm Sư Tử và Song Ngự đó, Thiên Bình có thể nhận ra được. Cậu ta chính là người đã cứu cô hôm đó, chính là cái tên hách dịch nhưng suy cho cùng vẫn là ân nhân của cô. Khi vô tình chạm phải đôi mắt nâu của cậu, Thiên Bình vội xua xua tay, rồi cười trừ. Chắc chắn cậu ta chẳng nhớ đâu. Lúc đó đâu có nhìn thấy mặt cô, rồi cậu ta có cứu cô hay không cậu ta còn chẳng biết cơ mà!

"Mình là Bạch Dương, chào hai cậu," Bạch Dương vừa nói vừa chỉ sang Nhân Mã và Song Tử ngồi cạnh. "Em họ mình, Nhân Mã! Và anh họ Sư Tử, Song Tử!"

"Còn mình là Cự Giải, cậu ấy là bạn thân mình, tên Thiên Bình."

"Là cô ca sĩ trẻ Thiên Bình đúng không?"

Tiếng nói kia thu hút sự chú ý của tụi nó. Khi nhận ra tụi nó đang nhìn mình, Bảo Bình đơn giản chỉ cười tươi một cái. Nhìn sang Cự Giải, cậu nhận ra cô bạn. Chính là cô gái bị tụi Hạ Mai ăn hiếp ban nãy đây mà. Bảo Bình dường như không để tâm cho lắm, cậu tiếp tục nhìn tụi nó, cười.

"Bảo Bình! Chào!"

"Còn?" Thiên Bình vừa hỏi vừa chỉ sang Kim Ngưu đang đeo tai phone.

"Là Kim Ngưu," Vừa bỏ một bên tai phone ra, cậu vừa dùng tay túm cổ Song Ngự. "Là anh họ thẳng nhóc này."

Song Ngự tự dưng đang đầu khẩu thì bị nhắc đến, khiến cậu nhất thời chẳng hiểu gì. Khi nhận ra toàn bộ ánh mắt đều nhìn mình, cậu chỉ biết chớp chớp mắt. Hình như cả đám đang giới thiệu bản thân nhớ?

"Song Ngự," Cậu lập tức quay sang Kim Ngưu. "Tôi bảo anh là đừng coi tôi như con nít mà!! Tôi không phải trẻ con như con nhóc mèo kia!!!"

Kim Ngưu dường như bỏ ngoài tai lời của Song Ngự, thân nhiên bỏ bàn tay đang túm cổ cậu ra, mặc cho con cá nào đó đang lườm cậu đến rách cả mắt.

Tối lượt Sư Tử chớp chớp mắt, nó tự dưng không nghe lọt mấy lời của Song Ngự ban nãy. Nó bất ngờ xông đến, đánh một phát thật mạnh vào đầu cậu.

"Dám nói tôi là trẻ con!! Cậu tới số rồi!!"

"Con mèo này!!!"

Tụi nó ngồi đó, nhìn hai cái đũa kia cứ luôn miệng chửi rửa nhau mà chẳng biết nên nói gì nữa. Cũng may là chỗ này cách khá xa sân khấu, nhưng nãy giờ không bị giám thị "vịnh" thì đúng kì tích mà... Nhưng trong đầu tụi nó lúc này, nhìn mèo con và cá nhỏ chỉ có một câu duy nhất. Đúng là đồ trẻ con!

Mặc kệ hai đũa nó đầu khẩu, tụi nó quay qua, bắt đầu nói chuyện với nhau với ý nghĩ, "Tôi không quen hai đũa đó!"

Nhân Mã dù bị kéo vào, nhưng không có vẻ gì là vui vẻ hoàn toàn cả. Bực bội, khó chịu và cứ nhìn về một phía mãi. Song Tử nhận thấy rõ ràng, nhưng Nhân Mã thì cậu có thể hiểu, còn cô nàng cừu bông thì...

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đụng độ lớp văn

"Cảm ơn bài phát biểu tuyệt vời của em, Ma Kết. Tiếp theo đây là..."

Ma Kết rời khỏi chỗ đứng và nhường nó lại cho thầy hiệu trưởng, còn mình thì bước vào trong cánh gà, đôi mắt lại vô thức nhìn về phía khán đài.

Chống hờ tay trên tường, Ma Kết dựa hẳn người vào, tường chừng sẽ ngồi bệt xuống đất đến nơi. Cô thở dài một cái. Dù căng thẳng, ít nhất cô đã hoàn toàn bài phát biểu của mình một cách hoàn hảo.

"Cậu tuyệt lắm đấy, Ma Kết!"

Khi Ma Kết ngác nhiên nhìn sang, một cô gái với đôi mắt đen láy trầm tĩnh đang nhìn cô. Chớp mắt một cái, Ma Kết mỉm cười.

"Cảm ơn cậu, Thiên Yết!" Ma Kết nhìn sang anh chàng lạnh lùng đứng cạnh cô bạn. "Và chào cậu, Xử Nữ."

Xử Nữ vốn đang nhìn mông lung đâu đó - mà theo Ma Kết thì đang tìm kiếm hay đang quan sát kĩ lưỡng và kiểm tra thứ gì đó ở đây - thì quay sang cô. Đáp lại ánh mắt đang nhìn mình của cả Ma Kết và Thiên Yết, Xử Nữ chỉ cười qua loa, không chút ngần ngại gì mà nhìn thẳng vào Ma Kết.

"Đúng là chỉ có cậu mới có thể suy nghĩ ngay bài phát biểu trong lúc cấp bách như thế! Tôi có chút khâm phục đấy!"

Ma Kết hơi nhướn mày. Với gương mặt điềm tĩnh và nhã nhặn, cùng đôi mắt màu nâu đen và nụ cười ẩn ý, cô thật không dám chắc đó là lời khen hay lời lảng mĩa mai. Ma Kết quen Xử Nữ thông qua Thiên Yết, nên cô phần nào chưa hoàn toàn tin tưởng vào con người này. Chẳng biết từ bao giờ, Ma Kết trở nên đa nghi với bất cứ ai xung quanh mình.

Thiên Yết đứng một góc, cô đưa đôi mắt hết nhìn Xử Nữ lại nhìn Ma Kết, hoàn toàn không biết có nên lên tiếng hay không. Vẫn là sự nhã nhặn đó, Thiên Yết cứ thấy như hai đôi mắt kia đều bắn ra tia điện hồng tiêu diệt đối phương vậy.

"Cả hai người không ở ngoài đó sao?" Vừa hỏi, Ma Kết vừa chỉ tay về phía khán đài.

Cả Xử Nữ và Thiên Yết đồng loạt lắc đầu. Trước giờ, từ khi bắt đầu đi học đến nay, số lần Xử Nữ đến dự các buổi lễ gì đó của trường chỉ đếm trên đầu ngón tay, thậm chí là cả hội cấp một còn chẳng có. Xử Nữ dù nghiêm túc và chừng chặc, nhưng cậu ghét những buổi lễ gì gì đó do nhà trường tổ chức. Đối với cậu, nó vô bổ và nhàm chán.

Về phần Thiên Yết, cô hoàn toàn không ý kiến. Không ghét mà cũng chẳng thích thú gì. Có thể nói, việc cô cúp lễ đều là vì muốn ở cạnh Xử Nữ. Đối với Thiên Yết, sao mà chẳng được.

Cúp lễ đối với anh em nhà này là chuyện thường rồi, nên Ma Kết cũng chẳng hơi đâu mà để ý đến cho mệt. Điển hình là hôm nay, không cúp thì đâu có ở đây. Nếu thầy giám thị mà biết, liệu cô có bị bắt với cái tội bao che không nhỉ?

"Hay chúng ta ra ngoài xem lớp nhé?"

Người duy nhất trong những trường hợp im lặng thế này có thể phá vỡ chúng đi luôn là Thiên Yết. Vẫn gương mặt điềm tĩnh pha chút lạnh lùng, cô chạy lại, níu níu tay áo Xử Nữ, rồi lại quay sang Ma Kết cười nhẹ.

Buổi lễ khai giảng kết thúc với hàng đông những bài phát biểu dài loằng ngoằng, hàng đông những lời dặn dò mà bất kì buổi lễ nào cũng nghe, và hàng đông cái đầu muốn gục xuống. Khi buổi lễ kết thúc, hầu hết đều tươi tỉnh hẳn ra, rồi chạy nhanh khỏi hội trường ra bảng thông báo sắp lớp. Tụi nó cũng không ngoại lệ.

Trong khi tụi nó định bước đi, thì Bảo Bình lại dừng lại, sau khi nhận thấy Nhân Mã cũng chưa có ý định rời khỏi. Ánh mắt Bảo Bình đầy khinh bỉ khi nhìn hai cô cậu đang làm ồn nơi công cộng kia.

"Là cậu gây sự trước nha! Dám giẫm chân tôi!!"

"Chẳng phải đã nói rồi hả?! Là vô tình! Vô tình đấy!!"

Hai đôi mắt màu nâu nhưng khác sắc nhìn nhau như đang bắn tia lửa điện, khiến tụi nó có chút bức bối theo. Suốt cái buổi khai giảng mà người ta phải tập trung nghe đến muốn ngủ gục, thế quái nào mà hai đứa nó còn sung sức thế nhỉ?!

"Con điên này!"

Trước khi Bạch Dương kịp xấn tay áo định bụng đi lại túm cổ con mèo chết tiệt kia mà cho một trận no đòn, thì Nhân Mã đã quay người bước đi trước. Nó nhìn cậu em họ, chớp chớp mắt mấy cái. Cả Song Tử cũng nghiêng đầu, rồi lại che miệng mỉm cười đầy ẩn ý. Cái nụ cười đó khiến cho Kim Ngưu đứng gần đó ón cả sống lưng. Và Thiên Bình, dù đang nói chuyện cùng Cự Giải dường như cũng bắt giác nhìn ra sau.

"Này! Tôi nói cho cậu biết nha!! Tôi--- O, Nhân Mã! Anh làm gì---?"

Sư Tử còn chưa kịp nói dứt câu, Nhân Mã đã đi lại, tay lập tức khoát qua cổ nó kéo về phía mình, đồng thời đẩy nó đi trong khi nó thậm chí còn chẳng hiểu chuyện gì xảy ra. Khi Sư Tử định nhìn lên xem thử biểu hiện của Nhân Mã, thì lại bị cậu giữ chặt lại. Nó chớp mắt liên hồi, mặt tự dưng ngớ ra.

Không chỉ Sư Tử, cả Song Ngự đang đứng đó cũng đực người ra, đôi mắt cafe chớp chớp, rồi lại nghiêng đầu. Cái tên đó bị gì thế nhở? Đang cãi lộn vui mà, bị quấy rầy khiến cậu có chút không thích nha!

Trên suốt dọc đường đến bảng thông báo, Sư Tử hoàn toàn quên mất Song Ngự và cả những vụ xích mích sáng giờ, thay vào đó nhập hội với đám còn lại mà bàn đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Hai anh em Kim Ngưu và Song Ngự thì đi đằng sau, im lặng đeo tai phone và hoàn toàn không có ý định tham gia. Song Ngự cũng chẳng còn bận tâm nữa, cậu thậm chí còn thấy khoẻ đấy chứ!

"Này, tụi mình học chung đấy Cự Giải, Thiên Bình!!" Bạch Dương vừa chỉ tay vào bảng thông báo vừa nhảy cẫng lên.

"Lại phải học cùng con cừu điên!" Song Tử lại nói bằng giọng cảm thán, và cậu lập tức nhận được ánh mắt sắc lạnh của Bạch Dương. "Í, mèo con nè!! Ngựa ngổ ngĩa!! Mây và anh em Kim Ngưu, Song Ngưu cũng có đấy, Bảo Bình!!"

"Đâu?! Đâu?!"

Song Tử đang đứng thì bất chợt bị túm đầu làm chỗ cho Bảo Bình chồm lên. Bảo Bình hoàn toàn chẳng để ý đến cái mặt méo xệch của cậu, cứ thế mà chỉ chỉ trỏ trỏ, quay tới quay lui liên tục. Ai đó tự xưng thành bệ đỡ thật chỉ muốn hất cậu ta ra!!

Khi Cự Giải đang nói chuyện với Sư Tử, Thiên Bình lại bất giác nhìn sang Nhân Mã đang vui vẻ nói chuyện cùng họ, có cả Bạch Dương. Cô chắc chắn không nhầm, chính cậu ta là người đã cứu cô hôm trước. Thiên Bình không thể nhầm đôi mắt vừa hoạt bát vừa lạnh lùng ấy vào đâu được. Nhưng, cô làm sao cảm ơn khi cậu ta thậm chí còn chẳng nhận ra cô?

Kim Ngưu vẫn im lặng đứng một bên cùng Song Ngưu mỗi người mỗi nghe nhạc, chẳng ai động đến ai, khó lắm mới quay sang thẳng em họ nói gì đó khiến cậu đánh mặt hăn lại, rồi thôi. Khi bóng người mảnh khảnh lạnh lùng chợt thu vào tầm mắt Kim Ngưu, cậu bất giác nhìn sang. Cô gái phát biểu. Cậu vẫn còn nhớ cái cách mà cô ta nhìn cậu lạ đến thế nào, cứ như đang lo sợ gì đó, cứ như cậu đáng ra phải chết rồi! Hơi bị giống kinh dị thì phải...

Phòng học của lớp 10 Toán nằm ở cuối dãy hành lang lầu một, đối diện với lan can có thể nhìn ra cửa sổ chính diện của cả hành lang. Một căn phòng học luôn nhận được ánh sáng từ mọi phía.

Khi Cự Giải đang vui vẻ nói chuyện cùng những người khác lúc đi ngang qua lớp 10 Văn, chợt vấp vào thứ gì đó khiến cô mém thì ngã xuống đất, nếu Bảo Bình đứng gần đó không kịp thời đỡ lấy.

"Làm gì đó hả?!" Bạch Dương bực bội quát.

"Này! Ai bảo con nhỏ đó đi đứng không cẩn thận?"

Bạch Dương, Nhân Mã, Song Tử và Sư Tử đều biết giọng nói này. Ba người kia hoàn toàn dừng cuộc trò chuyện của mình mà quay qua. Cái giọng chanh chua chẳng xem ai ra gì này, tụi nó còn nhầm đâu được. Nhất là Sư Tử khi nó vừa đụng độ con nhỏ mới này.

Hạ Mai đứng đó, đầu ngược cao nhìn tụi nó. Ánh mắt khinh bỉ của nhỏ nhanh chóng lướt qua tất cả rồi dừng lại chỗ Sư Tử. Trong đám người này, có Thiên Bình mà nhỏ ái mộ, có Song Tử và Nhân Mã từng một thời là người trong mộng của nhỏ, và nhiều người khác không liên quan. Nhưng giờ thì nhỏ ghét tất cả, đơn giản vì bọn họ đi cùng Sư Tử và Cự Giải, đương nhiên không thể thiếu Bạch Dương.

"Đừng có ngang ngược!!" Bỏ Cự Giải ra, Bảo Bình tức giận đi đến. "Là cô ngáng chân Cự Giải, còn dám nói sao?!"

Dù bị một anh chàng điển trai quát vào mặt như vậy, Hạ Mai hoàn toàn không nao núng, giống hệt nhỏ Ly bây giờ, mặc dù Oanh đứng cạnh nhỏ có vẻ đáng khá bực bội. Nhỏ thậm chí còn giận hơn, nhưng nhỏ đủ khả năng kiềm nó lại. Mặc kệ Bảo Bình đẹp hay không, nhỏ không quan tâm nữa.

"Vậy sao? Có bằng chứng không? Đây là lớp của tôi, chân tôi để đâu là quyền của tôi, bạn cậu vấp phải là do bạn cậu không chú ý!"

Bảo Bình không thường tức giận, nhưng đã giận thì nhất định phải xé xác đũa kia ra. Điển hình là bây giờ, mặc kệ Hạ Mai là con gái, cậu thật muốn chạy lại tát vào mặt nhỏ một cái, đương nhiên là nếu Song Ngưu không cản lại.

Song Tử im lặng này giờ, không có nghĩa là cậu không bực mình. Ánh mắt khinh khinh mà nhỏ dành cho cừu bông và mèo con khiến cậu có chút bực bội. Song Tử thật không hiểu nổi, sao mà cậu có thể từng hẹn hò với nhỏ nhĩ, dù chỉ trong hai giờ đồng hồ.

"Ngu học! Nói ra là thấy nảo phẳng rồi! Cậu không biết lịch sự là gì chắc!!"

Khi Thiên Bình chỉ buộc miệng nói ra, ánh mắt Hạ Mai chuyển sang cô bắt đầu trở nên giận dữ. Nhỏ ghét nhất là bị xem thường, dù cho Thiên Bình có là ca sĩ nổi tiếng mà nhỏ thích đi nữa. Và trước khi Thiên Bình kịp nhận ra, bên má cô đã hằn sâu dấu năm ngón tay từ cái tát của nhỏ Oanh - theo lời cả Hạ Mai. Đau đến cô chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

"Cô nghĩ cô vừa làm cái quái gì đấy!!"

Tụi nó nhanh chóng chạy lại chỗ Thiên Bình, trừ Song Ngưu vốn bản tính lạnh nhạt vẫn đứng đó, dù cho ánh mắt cậu bây giờ nhìn ba đứa con gái lớp Văn kia đầy lửa giận. Cậu hoàn toàn không hiểu tại sao lại bực bội, nhưng cậu cũng đã ghét Hạ Mai từ trước rồi.

Khuôn mặt hớn hở của Oanh khiến tụi nó càng thêm tức giận. Và hơn cả, là bộ mặt khinh khinh như ta đây vô tội của Hạ Mai và nhỏ Ly, thật chẳng thể nào ưa được.

"Bốp!!!"

Hạ Mai hoàn toàn không biết chuyện gì vừa xảy ra, chỉ biết có một lực khiến đầu nhỏ quay hẳn sang bên. Má nhỏ bắt đầu nóng ran, đau đến muốn chảy cả nước mắt. Khi nhỏ đưa tay chạm nhẹ vào, rát đến kinh hồn. Cả Ly đứng cạnh cũng đang mang gương mặt kinh ngạc như không thể tin chuyện vừa xảy ra, giống hệt Hạ Mai bây giờ.

Đến cả tụi nó còn ngạc nhiên nữa là, khi người tát Hạ Mai chính là Nhân Mã. Cậu hạ bàn tay vẫn đang lơ lửng trên không xuống, khuôn mặt và đôi mắt trở nên lạnh lùng đến sợ khi nhìn Hạ Mai. Khi nhỏ tức giận quay sang, cậu chỉ buông một câu.

"Bạn cô tát bạn tôi, nên tôi tát cô là công bằng chứ nhỉ?"

Sau khi nói bằng giọng bình thản pha chút bồn chồn đó, Nhân Mã hoàn toàn bỏ qua những ánh mắt của cả lớp Văn và những học sinh đang đứng đọc hành lang hay tò mò đầu ra từ các lớp khác, trong đó có cả lớp Toán ở tuốt đằng kia, cậu thản nhiên bước về phía tụi nó, phẩy phẩy bàn tay vừa tát Hạ Mai như đừng phải thứ gì đó dơ bẩn lắm, khiến ai đó tức lộn ruột. Khi Song Tử đột nhiên đập vào lưng cậu một cái rồi cùng Bảo Bình vỗ đầu cậu như con nít, thật khiến Nhân Mã muốn cho cả hai thằng ăn đập.

Thiên Bình trong mấy chục bước đến lớp Toán cứ thỉnh thoảng lại nhìn Nhân Mã. Nói đi cũng phải nói lại, đây là lần thứ hai cậu ta cứu cô rồi nhỉ? Dù Thiên Bình chẳng biết Nhân Mã thực sự giận khi cô bị đánh, hay vì một lí do nào khác cũng được, cô nhất định phải cảm ơn cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Lớp toán

Sau khi mở toang cánh cửa lớp học, Bạch Dương thản nhiên ngấm một lượt cả căn phòng tràn đầy ánh sáng và cực thoáng mát mà nó khá thích, hoàn toàn không chút để ý đến mấy ánh mắt của các học viên khác đang nhìn mình.

"Chị đi ra coi! Chấn hết cả đường!!" Nhân Mã vừa nói vừa thẳng tay đẩy Bạch Dương ra, mặc kệ con nhỏ chị nào đó mặt mày sưng sía vì bị tụt hứng mà mang trong đầu ý nghĩ, thằng nhóc này định làm phản chắc!!

"Phòng học cũng... không rộng lắm... nhỉ?"

Bên má đã đỡ đau, dù vẫn còn bực mình chuyện ban nãy, Thiên Bình không quên nhìn một lượt phòng học. Đúng là không rộng rãi cho lắm, nhưng đúng như Bạch Dương, nó rất thoáng và khiến cho cô thấy thoải mái. Mặc dù mọi người trong lớp đã bắt đầu nhận ra Thiên Bình và chỉ chỉ trỏ trỏ. Nhưng mà, vì họ không hề chạy ùa lại, nên cô có chút cảm kích.

Thay vào đó, Song Tử hoàn toàn chẳng để ý đến, cứ thản nhiên tay khoác vai Sư Tử đang lơ ngơ lóng ngóng khi đang nói chuyện với Cự Giải thì bị tóm. Cậu đưa mắt nhìn một lượt khắp phòng học, nhếch môi cười một cái.

Sau một hồi im lặng quan sát từ phía sau, Song Ngự chỉ nhìn vào mỗi cái chỗ ngồi mà cậu cho là "thiên thời địa lợi". Cạnh cửa sổ, thoáng mát, vừa đủ ánh sáng, và có lẽ bớt ồn ào. Cứ thế, Song Ngự bắt đầu bước đi, tiện tay gạt Sư Tử sang một bên, khiến nó ngã chúi vào người cậu anh họ Song Tử. Lại còn cười nửa miệng, bảo nó không đập hấn hả?!

"Đồ cá rút xương chết tiệt!!"

Sư Tử hoàn toàn bỏ lơ ông anh tội nghiệp, vung ra khỏi Song Tử mà mang cặp chạy vù lại chỗ Song Ngự. Chắc do chân ngắn nên dù chĩa cách bao nhiêu, mỗi khi cậu đã ngồi phịch xuống ghế, nó mới chạy tới nơi. Trước khi Song Ngự kịp trở tay, đã bị cái cặp của con mèo kia đập ngay vào đầu.

"Cái---?! Con nhỏ này, cậu dám hả?!"

"Việc gì tôi không dám?!"

Nhìn Sư Tử kiêu hãnh ngược mặt lên làm như oai phong lắm, Song Ngự chợt loé ra một ý nghĩ hay ho. Cậu chậm rãi đứng dậy, và hoàn toàn che mất ánh sáng đáng ra chiếu vào Sư Tử. Nó cảm thấy mình lùn khủng khiếp, dù cho một chút nó cũng chẳng muốn thừa nhận!! Cái... cái tên này!!

Trong khi Song Ngự còn đang hành diện về chiều cao dù không quá nhiều nhưng dư với nhóc lùn, thì Sư Tử đã thẳng chân giậm mạnh vào chân cậu một cái, sau đó là hai rồi liên tục không ngừng, khiến ai đó khóc không ra nước mắt, mà muốn rút chân ra cũng chẳng được. Con mèo điên đáng ghét!!!

Bạch Dương nhìn về phía hai đứa kia, tự dưng muốn cầm dép phang vào mặt con kia ghê!! Ở nơi công cộng mà tụi nó cứ gây gổ, thật chẳng hiểu chừng nào mới xong nữa! Bạch Dương thật có chút khó chịu nha!!

Bảo Bình và Kim Ngưu lần đầu tiên thấy thằng bạn, thằng em của mình năng nổ đến vậy, dù là trong việc cãi nhau với một cô gái. Đến mức chẳng còn để ý xung quanh, chẳng còn quan tâm đến hình tượng trai ngoan của mình, thật không hiểu được! Bảo Bình mặc kệ, cậu nhanh chóng chạy lại chỗ hai đứa đang chỉ chọe nhau kia.

Khi Kim Ngưu vừa định bước theo Bảo Bình, hình ảnh cô gái với đôi mắt nâu lạnh nhạt chợt thu vào tầm mắt, khiến chân cậu khựng lại. Cô gái vừa bước vào lớp bằng cửa khác, khi chạm mắt Kim Ngưu cũng ngạc nhiên không kém, nhưng lại nhanh chóng bước vào trong, theo sau là một nam sinh và một nữ sinh, với cùng một nét lạnh nhạt chín chắn.

Biểu hiện của Ma Kết này giờ khiến cả Thiên Yết và Xứ Nữ thấy lạ lẫm, cho đến khi họ nhìn sang hướng mà ban này Ma Kết nhìn để xem thử. Cả hai đôi mắt đều kinh ngạc đến tột độ. Dù là đứng cách một khoảng xa, nhưng lại giống nhau đến sợ, đến cả Xứ Nữ còn thắc mắc liệu cậu có đang nhìn nhầm. Về phần Thiên Yết, cô lập tức chạy lại chỗ Ma Kết.

Bạch Dương này giờ không ngừng nhìn mọi người cả bạn lẫn người trong lớp. Có vài người cứ chụm đầu bàn tán khiến nó có hơi không thoải mái, lại có vài người thân thiện vẫy tay chào nó. Có lẽ lớp Toán không phải quá không thân thiện, nhiều khi là ngại lạ cũng nên, dù gì cũng mới vào năm học mới.

"Nè, bạn gì ơi!" Một cô nữ sinh chợt gọi Nhân Mã. "Cậu là người ban này tạt Hạ Mai lớp 10 Văn phải không?"

Nhân Mã chớp mắt vài cái. Đúng là cậu có tạt, mà cô ta tên là Hạ Mai sao? Đối với mấy thứ không đáng, cậu thường quên nhanh. Hạ Mai cũng vậy, mặc dù cô ta cùng trường cấp hai của cậu (đúng không nhỉ...) Nghĩ một lúc, Nhân Mã đành cười rồi gật đầu.

Khuôn mặt cô nữ sinh nọ chợt hớn hở hẳn ra. Trong phút chốc, bọn họ bắt đầu rủ nhau xúm quanh lấy Nhân Mã, khiến cậu có chút ngạc nhiên. Đường như dù mới vào trường nhưng ai cũng ghét Hạ Mai thì phải. Tuy nhiên, cậu có chút khó chịu, khi họ vô tình chặn cậu lại khi vừa định bước lại chỗ mèo con.

"Nhân Mã nổi tiếng rồi nhỉ?" Cự Giải vừa mỉm cười, vừa đưa tay che miệng ghé sát Thiên Bình mà thì thầm bằng giọng vui vẻ.

"À, ừ, ừ," Về áp ứng kỉ lạ khiến cho Cự Giải nhìn chằm chằm cô bạn thân, nhưng chỉ cười chứ không nói gì.

Thiên Bình hít sâu một cái. Đúng là tên chết tiệt! Dù cho này giờ cô có cố bắt chuyện với cậu ta, toàn là bị phá đám, không thì Nhân Mã cũng lảng qua chuyện khác hay thậm chí, cậu ta còn chẳng thèm để ý tới. Đáng ghét, cô đây là hạ mình cảm ơn, cậu ta không thể lịch sự chút sao!! Giờ lại còn bu lấy đám học sinh kia, chẳng ra thể thống gì!! Thiên Bình thực sự bức mình, dù cho cô chẳng biết lí do tại sao. Có lẽ bị làm lơ mãi khiến lòng tự trọng của một người nổi tiếng như Thiên Bình bị xúc phạm chẳng?

"Bạch Dương, nhìn gì thế?"

Khi hơi thở phả nhẹ bên gáy, Bạch Dương khẽ giật mình một cái rồi lập tức quay sang. Song Tử ngả đầu gần bên vai nó, khuôn mặt ngây ngô và đôi mắt nhìn thẳng theo hướng nó nhìn, Song Tử chớp mắt mấy cái rồi lại quay sang Bạch Dương.

"Đ-Điên!! Nhìn cái đầu cậu ấy!! Tôi cảm cậu vu khống biết chưa hả?!"

Tự dưng bị đánh vào đầu một cái ngọt xót khiến Song Tử nhất thời chẳng hiểu chuyện gì. Cậu vừa làm gì sai sao, chỉ hỏi thôi mà!! Đúng là bà chằn lừa mà!! Lại nhìn về phía đó, đôi mắt Song Tử hình như có nét khó chịu.

Cự Giải đứng một bên, nhìn tụi nó mà bật cười không ngớt. Tụi nó thật sự, rất, đáng yêu!!

Đúng lúc đó, có tiếng chuông vang lên, đồng thời báo hiệu tới tiết sinh hoạt chủ nhiệm đầu năm. Ai nấy lập tức tìm chỗ ngồi, trong đó bao gồm cả tụi nó.

Sur Từ chợt nghe xung quanh im lặng nên quay qua, và nó nhận thấy một điều rất ư là phũ phàng là cái lớp này, chẳng còn chỗ cho nó ngồi nữa!! Cái quái gì, rõ là bàn ba người mà!! Nhìn Bạch Dương vui vẻ ngồi cạnh Cự Giải và Thiên Bình, nhìn Song Tử, Bảo Bình và Nhân Mã ngồi cùng một bàn, và cuối cùng là tên Song Ngư và Kim Ngưu, nó tự dưng bị cảm giác bị bỏ rơi khiến cho hận tụi nó đến tận xương tủy. Lại còn dám nhìn nó mà cười, chết tiệt, bạn bè thế đấy hả?!!

Sur Từ có thể nghe thấy tiếng giày cao gót bước từng bước trên nền sàn hành lang ngày một tới gần. Ừ, phen này thì nó chết chắc cho coi!!

Song Ngư tháo một bên tai phone, đồng thời quay sang nhìn con mèo đang loay hoay tìm chỗ ngồi mà không nhận được cười. Cậu bất ngờ nắm lấy cổ nó, mặc kệ nó ngơ ra mà kéo vào bàn ghế chỗ mình, ngồi ngay giữa cậu và Kim Ngưu. Mặt con mèo nào đó ngớ ra, trông ngơ hết sức!! Song Ngư cười gian một cái, đưa tay bẹo má nó khiến ai kia la oai oái cả lên, sau cùng "tặng" cho cậu một cục trên đầu. Đồ mèo, cái cậu nên làm là cảm ơn tụi kia!!

Nhân Mã ngồi ngay bàn trên, trong khi Song Tử và Bảo Bình nói chuyện gì đó mà quay xuống. Nhìn cảnh đó, cậu có chút không thoải mái.

Kim Ngưu đang ngồi nhắn tin điện thoại với cô nàng nào đó thì Nhân Mã khều khều cậu, rồi thì thầm gì đó vào tai Kim Ngưu. Hoàn toàn không đắn đo suy nghĩ lấy một chút, Kim Ngưu vừa cười vừa gật đầu. Điều này chẳng ảnh hưởng gì đến cậu cả.

Khi Sur Từ đang cãi cọ với Song Ngư, một cánh tay vòng qua kéo cổ ra sau, khiến nó ngã hẳn vào người người đó. Sur Từ ngược mặt thì nhận ra Nhân Mã đang cười tươi nhìn mình.

"Ừa? Em tưởng anh ngồi trên với Song Tử ca ca cơ!" Rõ ràng là vậy mà, không lẽ nó nhìn nhầm? Ứ tin!

Nhân Mã hoàn toàn không có ý định trả lời Sur Từ, thay vào đó, cậu thản nhiên đưa mắt nhìn Song Ngư. Trái với đôi mắt bình thản của Nhân Mã, đôi mắt màu cà phê của Song Ngư có chút lạnh lẽo.

"Tôi ngồi đây chắc không phiền cậu chứ nhỉ? Tôi chỉ muốn ngồi cạnh mèo con của tôi thôi!"

"Cứ tự nhiên! Mà, việc gì cậu phải đánh dấu chủ quyền ghê thế nhỉ? Hay, cậu sợ tôi cướp mèo của cậu?"

Sur Từ ngồi giữa, nó cảm nhận rõ mồn một cảm giác ớn lạnh từ hai nụ cười kia, và cả cái bắt tay đầy hắc ám này nữa!! Nó hoàn toàn không hiểu hai anh

chàng đang nói về điều gì, nhưng nó thấy bất an, thật chỉ muốn chạy ra khỏi đây ngay lập tức, ít nhất là trước khi trở thành bia đỡ đỡ giữa hai con người đáng sợ này!!

Thiên Bình ngồi gần đó, theo phản xạ nhìn ra sau, trong lòng có chút khó chịu, chỉ chút thôi... Chết tiệt! Đã thế thì chẳng cảm ơn gì nữa cả! Dám chắc cậu ta cũng chả thèm để tâm đến đâu!!

Tiếng cửa mở chợt vang lên, cắt đứt hầu như mọi hành động của cả lớp, trong đó có tụi nó. Theo phản xạ, ai nấy đều ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh lại, trừ vài thành phần "cá biệt" không cần nhắc tới...

Một cô giáo trẻ với khuôn mặt xinh đẹp và hiền dịu bước đến bàn giáo viên, kéo ghế ngồi xuống một cách nhẹ nhàng. Nhìn lớp tự động đứng dậy chào, cô mỉm cười, ra hiệu cho cả lớp ngồi xuống.

"Cô tên Như, từ hôm nay là chủ nhiệm của lớp 10 Toán, cũng phụ trách môn toán. Chúng ta hãy cùng giúp đỡ nhau trong năm học này nhé!"

Một tràng pháo tay không hẹn mà cùng vang lên.

Cô Như vừa chỉ tốt nghiệp đại học sư phạm, nhưng đã được chọn chủ nhiệm một trong ba lớp chọn, Anh, Toán và Văn, hoàn toàn không phải tầm thường. Một giáo viên chủ nhiệm trẻ đẹp và dịu dàng, năm học này phần nào sẽ khá thoải mái đây, dù có lẽ chỉ một chút xíu.

"Được rồi, chúng ta ít nhất đã biết được tên nhau qua màn giới thiệu này giờ. Vậy, giờ là ban cán sự nhé!"

Ban cán sự của lớp được chọn theo số điểm đầu vào của các thành viên. Lớp trưởng là một nam sinh chừng chạc và lớp phó học tập là một nữ sinh không có gì đặc biệt. Nếu tụi nó nhớ không nhầm, thì lớp trưởng tên là Xứ Nữ thì phải. Không trách được, tụi nó có thêm nghe chút nào đâu! Nhìn bề ngoài thì chăm chú lắm, chữ chữ toàn vào tai này rồi ra tai kia hết cả. Một đám vô công rồi nghỉ!

Về phần Xứ Nữ, cậu thật sự không hứng thú cái vụ làm lớp trưởng cho lắm. Ngoài ra, cậu vốn đã nhận ra người quen trong cái đám hoàn toàn không thêm chú ý kia. Tuy nhiên, Xứ Nữ không muốn phá hoại hình tượng của mình vì một đứa con gái phiền phức ngang trời, dù cho đó là thần tượng vạn người hâm mộ đi nữa, cậu cũng mặc kệ. Xứ Nữ hoàn toàn chẳng thấy chút tội lỗi nào.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Lớp trưởng đại nhân

Vì là ngày đầu tiên, nên ngày học nhanh chóng kết thúc sau buổi sinh hoạt chủ nhiệm. Nói là nói vậy, cứ buổi sinh hoạt kéo dài vài tiếng là ít. Lớp Toán lúc này cũng bắt đầu lục đục ra về.

Mỗi lớp, sẽ có một số học sinh ở lại để di chuyển sang kí túc xá như đã đăng kí từ trước. Thường thì một lớp khoảng từ mười đến hai mươi học sinh nội trú, còn lại thì bán trú hay không bán trú bình thường. Lúc này, thay vì hồi hả rời khỏi lớp, tụi nó vẫn yên vị ngay chỗ ngồi.

"Này!! Đừng bảo là tụi bây định ngồi lì ở đây mãi nhé!!"

Bạch Dương bắt đầu la lên, nó bắt đầu quá sức chịu đựng. Gì chứ, tụi này không biết đã đến giờ về rồi à?! Chẳng lẽ tụi nó muốn ở đây cho đến khi thầy quản sinh lên bắt lỗi cổ về khu kí túc mới chịu!!

Song Ngư tắt điện thoại, ghim tai phone đeo vào rồi bỏ vô túi, đồng thời đứng dậy đeo cặp. Cậu bắt gặp ánh mắt. Ban nãy mèo con có chạy đi nghe điện thoại, giờ đâu rồi nhỉ?

"Chúng ta cũng nên về kí túc thôi nhỉ?" Cự Giải vốn đang là gôi vai cho Thiên Bình nhẹ nhàng lên tiếng, khiến cho ai đó đang ngủ thì bị đánh thức, dụi dụi mắt trông rất đáng yêu.

Song Tử chẳng biết từ lúc nào đã làm thân với Kim Ngư và Bảo Bình, một phần chắc do cái tính thân thiện hoà đồng quá mức cũng nên. Trong khi đó, Nhân Mã lại dần trở nên yên tĩnh hơn hẳn. Mà, Nhân Mã từ sáng giờ đã như vậy. Thật chẳng biết ai mới bị gần mất lạnh nhạt đây?! Trông cứ như đang bức mình điều gì đó vậy. Mà có khi, tụi nó lại biết cái "điều gì đó" ấy cũng nên.

Khi tụi nó kéo nhau vừa bước ra khỏi lớp đã nhìn thấy Sư Tử. Con nhỏ nghịch ngợm trẻ con nào đó đang mang khuôn mặt vừa dịu dàng, vừa căng thẳng khiến tụi nó có chút lạ.

"Cháu vẫn sẽ cố tới đều đặn, nhưng nhờ bác chăm sóc anh ấy nếu cháu không ở đó nhé! Vâng, cảm ơn bác, làm phiền bác ạ!"

Sau khi cúp máy, Sư Tử thở hắt ra một cái. Khi nhận ra tụi nó đang đứng đằng sau mình, nó giật mình một cái. Cúi đầu đôi mắt vừa ngây ngô vừa tò mò của tụi nó khiến Sư Tử lạnh cả sống lưng. Chẳng biết nghe được bao nhiêu rồi...

Tụi nó cũng không quan tâm nhiều lắm. Đơn giản là vì Sư Tử hình như đầu muốn tụi nó biết, nên hỏi tới làm gì. Về phần mèo con, nó lập tức bị Bạch Dương kéo lại chỗ Song Tử và Nhân Mã. Bốn người bọn họ thù thì thầm nhau gì đó không rõ, thật khiến tụi nó tò mò lần nữa.

Khu kí túc nằm ngay cạnh khu học xá chính của ngôi trường cực kì rộng lớn này. Thường thì các học sinh ở lại kí túc sẽ được chia vào các phòng, mỗi phòng mười hai học sinh. Và ở đây, nam nữ có thể ở chung một phòng lớn tùy theo sắp xếp. Và khi tận mắt chứng kiến khu kí túc, một vài người nào đó mới biết nó rộng lớn như thế nào. Chẳng biết trời xui đất khiến, mà ché quỹ hòm thế nào mà số lượng ở lại của lớp Toán lại vừa đủ mười hai chỗ.

Bạch Dương, Sư Tử, Nhân Mã và Song Tử ở lại kí túc xá, có thêm cả hai cô nàng Cự Giải và Thiên Bình, cuối cùng là Song Ngư, Bảo Bình và Kim Ngưu. Ít nhất thì tụi nó biết được chín trên mười hai thành viên.

Phòng kí túc xá của lớp Toán nằm trên tầng năm. Đó là một căn hộ cực kì rộng lớn, vừa giản dị vừa tiện nghi với mười hai phòng nhỏ khác đủ chia cho từng người. Có phòng khách, phòng bếp, các phòng sinh hoạt, có cả ban công chính và phụ của từng phòng, trông chẳng khác nào một căn hộ cao cấp cả!!

Bạch Dương vừa mở cửa đã lảng xảng chạy vào, chạy đủ mọi ngõ ngách khắp căn phòng lớn. Nó ló đầu vào mỗi căn phòng, cứ chạy lon ton mãi khiến cho ai đó vốn đã ở trong phòng từ trước có chút bực bội.

"Này!! Đã đến trễ mà còn chạy lung tung, cậu muốn tôi ghi tên cậu vào sổ kỉ luật chứ gì?!"

Tụi nó hầu như đều di mắt sang chỗ ghế sofa, kể cả Bạch Dương, nơi mà anh chàng nào đó đang ngồi chễm chệ, khuôn mặt hơi đanh lại dường như rất khó chịu. Đôi mắt màu nâu đen vừa nghiêm nghị vừa lạnh khiến Bạch Dương vừa sợ vừa giận.

"Ừa, Xử Nữ hả?"

Ngược lại với vẻ ngạc nhiên hết mức của Thiên Bình, Xử Nữ hoàn toàn bình thản nhìn sang cô, đôi mắt một chút xiu dao động cũng không có, như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Thiên Bình không giấu được sự kinh ngạc của mình. Cậu ta cùng lớp với cô bao giờ mà cô không biết nhỉ?

"Cậu có bao giờ thêm đề ý đầu mà hỏi! Không thắc mắc, nó hiện rõ trên mặt cậu rồi!!"

Xử Nữ vừa nói vừa ngồi phịch xuống ghế sofa, thong thả bật ti vi, để mặc Thiên Bình dường như vẫn chưa hiểu gì.

"Cậu quen à?" Bạch Dương vốn đang rất không thích Xử Nữ, lập tức chạy lại hỏi han.

"Là con trai của người đứng đầu công ty đang quản lý mình," Dù mang khuôn mặt rất ư ngạc nhiên, Thiên Bình một cách bình thản trả lời.

Ra là con nhà tài phiệt! Mà, hình như cậu ta trùng tên với lớp trưởng thì phải...

Cùng lúc đó, cánh cửa một căn phòng mở ra. Cô gái đi ra chợt nhìn thấy tụi nó, đôi mắt màu nâu lạnh nhạt đảo một vòng, rồi chợt dừng lại nơi Kim Ngưu đang bấm điện thoại. Cô khẽ cắn môi.

"Nè, cậu là người đã đọc bài phát biểu đúng không?" Sư Tử vừa nói bằng giọng vui vẻ, vừa chạy ào đến ôm lấy cổ cô mà cười tươi.

Ma Kết thoáng giật mình. Từ trước giờ, cô rất không thích tiếp xúc với người lạ, chứ đừng nói có thể cư xử thân thiết thế này, nhưng dù Ma Kết có đầy ra, hình như con mèo nào đó vẫn cứ kiên trì bám lấy. Thật khiến Ma Kết vốn điềm tĩnh cũng muốn cho nó ăn đập.

Sư Tử và Bạch Dương chợt ngửi thấy một mùi gì đó rất thơm nên đồng loạt sáng mắt rồi chạy ào vào phòng bếp, mặc cho chín con người nào đó bị một phen hú hồn. Ló hai đầu vào nhìn trộm, hai đứa len lén bước vào. Nhìn đĩa thức ăn ngon lành, hai đứa nó không kiềm được mà thò tay định bốc lấy. Nhưng không dễ như vậy, khi một ai đó vừa dùng thìa đánh vào hai bàn tay ham ăn kia.

"Ra ngoài! Chưa đến giờ ăn biết không hả?"

Hai đứa nuốt nước bọt cái ực. Sát khí toả ra từ cô gái này làm tụi nó thấy sợ. Thật sự phải nói là rất đáng sợ.

Thiên Yết không có ý lờm tụi nó, chỉ là cô có chút không thích việc ăn vụng mà thôi. Mà, nếu ở đây thì hai cô bạn này cũng cùng lớp cô nhỉ?

"Chào cậu, mình là Bạch Dương!". Tay nó chỉ ra sau. "Đây là Sư Tử, bạn mình! Mà, cậu không cần, ừm, đáng sợ vậy đâu!"

Thiên Yết nhìn cô bạn tên Bạch Dương đang chìa một tay ra, tay còn lại gãi gãi đầu lúng túng. Vẫn khuôn mặt lạnh tanh, cô gật đầu một cái, nắm lấy tay Bạch Dương giật giật, rồi tiếp tục quay trở lại bữa nấu của mình.

"Chào hai cậu, giờ thì hai cậu ra ngoài trước đi, và, cầm bển mặng vào đây lần nữa!!"

Sư Tử núp sau lưng Bạch Dương, cả hai không hẹn mà cùng cảm thấy ớn lạnh. Cô bạn này, thật sự đáng sợ!

Khi tụi nó bước ra khỏi bếp với hai bộ mặt ủ rũ, lập tức nghe thấy tiếng cười cợt sáng khoáy của cái đám bạn nào đó. Đám chết tiệt, tụi bây thật không phải con người mà!! Đồ ác nhân!! Đồ... đồ... đồ vô lương tâm!!

"Đừng vào lúc Thiên Yết đang nấu ăn, mấy người cũng to gan lắm!"

Câu cảm thán của Xử Nữ Lốp trưởng đại nhân như bắn thêm một mũi tên nữa vào lòng tự trọng cao ngút trời của hai đứa nó. Đây, mấy người im lặng một chút xem có ai bảo mấy người câm không! Xem có ảnh hưởng hoà bình thế giới không hà!!

"Được rồi, không nói nhiều nữa!!" Xử Nữ chột vỗ tay bộp bộp. "Các người đem đồ vào phòng, rồi ra đây dọn dẹp! Dọn xong mới được ăn!!"

"Nghe như sét đánh ngang tai" là đây. Gì chứ?! Dọn dẹp? Tụi nó chỉ vừa mới lếch cái xác về nhà lại bắt phải dọn dẹp, chưa kể với mấy cái bụng đói meo này!! Đồ lớp trưởng ác há, đừng có được nước mà làm tới nha!!

Tuy nhiên, sau một hồi diễn ra màn đấu khẩu giữa Xử Nữ và Thiên Bình (?) tụi nó vẫn phải miễn cưỡng xách đồ về phòng. Mà nói tụi nó cũng không đúng, chỉ một vài thành phần "cá biệt" thôi.

Sư Tử vừa đặt cặp và balo xuống đã nằm dài ra giường ngay lập tức. Trờì, nó mệt chết được! Đói nữa!!

Nhìn đồng hồ, giờ là khoảng trưa, trong đầu Sư Tử suy nghĩ gì đó, rồi cứ thế thiếp đi lúc nào không hay. Khi Sư Tử giật mình dậy, nó thậm chí không dám nhìn đồng hồ. Nó ngủ quên mất!! Vừa mở cửa bước ra khỏi phòng, một bãi "chiến trường" đã đập vào mắt nó.

"Xử Nữ, tao đuổi rồi!"

"Tao muốn ngủ!"

"Tay tao sắp gãy rồi!"

"Mày nữ huỷ hoại tâm thân lá ngọc cành vàng của tao sao lớp trưởng?"

Bạch Dương và Nhân Mã tựa lưng vào nhau thở không ra hơi, tay chân cứ xụi lơ. Bảo Bình thì giờ cái đôi tay chẳng còn chút sức sống nào như muốn kiểm chứng với Xử Nữ. Còn Song Tử, ừm, nói sao ta, có thể nói anh chàng đang ừm, nằm dài dưới đất một cách rất mất hình tượng.

Mà hình như không chỉ có bốn người đó lười biếng, khi Kim Ngưu đang thản nhiên đứng một góc vừa bấm điện thoại vừa cười toe. Chắc đang nhắn với cô nàng nào đó cũng nên!

Có vẻ buổi vệ sinh này không được tốt đẹp cho lắm!!

"A, con mèo dơ hơi kia!! Giờ mới chịu lộ mặt!!" Bạch Dương vô tình quay qua thì thấy Sư Tử, nó lập tức nổi sùng lên. "Để tao cho mày biết thế nào là lễ độ nha con!!"

Sư Tử vội vàng chạy ra nấp sau lưng Cự Giải, kéo cô qua lại như một tấm bia để tránh Bạch Dương, mặc cho cô hoàn toàn ngơ ra chẳng hiểu gì.

"Con cừu kia! Cấm bắt nạt em tôi!!"

"Tôi thêm!! Cậu tránh ra ngay cho tôi!!"

Song Tử với tình yêu em gái mãnh liệt lập tức bật dậy, kéo Sư Tử ra sau mình. Bạch Dương nhìn con nhỏ đang lè lưỡi trêu nó mà không khỏi sùng máu. Mày còn không ra đây!! Còn cái tên chết bầm này nữa!!

"Như con nít!!"

Một câu nói tưởng chừng rất nhẹ nhàng nhưng đã thẳng tay chọc vào lòng tự trọng cao vút của ba con người nào đó. Đừng có lờn, cậu chỉ lỡ miệng thôi mà! Thật khiến Song Ngư thấy lạnh gáy!

Xử Nữ đứng một góc, hoàn toàn im lặng này giờ. Sát khí mà cậu đang toả ra, đến Ma Kết còn phải run sợ. Cậu chúa ghét bị bỏ lơ nha, còn dám quậy tung kiêu đó!! Cái đám đáng chết này!!

"Im lặng hết!! Nói cho tụi bây biết, không làm thì chốc nữa đừng mong động vào bữa trưa!!"

Thêm một tiếng sét vừa đánh sấm bên tai, đúng hơn là đánh thẳng đầu tụi nó. Đây, dù ăn sáng hay chưa thì tụi nó đang đói muốn chết đấy nhé! Đừng có đùa! Nhưng nhìn Xử Nữ mà xem, hoàn toàn không phải đang đùa chút nào đâu!!

Thời gian dọn dẹp là một giờ đồng hồ hơn, dù cho tụi nó đã cố làm một cách cấp tốc, vì bữa trưa. Mà có lẽ vì vậy, bữa ăn của tụi nó ngon hơn hẳn thường ngày nha!

Cự Giải thật không thể không nhìn Thiên Yết. Là cô tướng tượng, hay Thiên Yết thật sự khiến Cự Giải nhớ đến một ai đó rất quen. Nhưng vốn bản tính nhút nhát, cô lại chẳng dám mở miệng, cứ sợ không phải lại làm phiền Thiên Yết.

Và như thường lệ, trời đánh thậm chí còn chẳng tránh bữa ăn. Dù là đang ăn tập thể, nhưng việc cãi nhau giữa mèo con và cá nhỏ cứ như không thể không xảy ra.

Khi Sư Tử vừa định gấp cái đùi gà duy nhất còn lại trong bàn ăn, cũng là lúc đôi đũa của Song Ngư gấp. Hai đứa nó vì đồ ăn mà lườm nhau đến rách cả mắt. Cả hai đều chẳng vì muốn có cái đùi, mà toàn là chẳng muốn đối phương có được. Rốt cuộc, cái đùi tội nghiệp bay lên rồi xúi quẩy mà rơi vào chén của Xử Nữ đại nhân. Xong phim

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Kế hoạch leo tường

Lúc này, Thiên Bình và Ma Kết đang phụ trách phân dọn rửa bát đĩa, để mặc mười đứa kia bên ngoài phòng khách tám chuyện trời đất. Vốn tính ôn nhu kiêu lòi, nên ngoài âm thanh của tiếng chén đĩa, khó lắm một trong hai người mới lên tiếng gì đó.

Thiên Yết chợt nhìn sang Ma Kết, nhìn vào đôi mắt nâu lạnh dường như đang suy nghĩ điều gì đó, cả đôi tay lau đĩa cũng không linh hoạt. Cô đương nhiên biết điều mà Ma Kết đang nghĩ là gì, dù chỉ đơn thuần là đoán mò. Thiên Yết bất giác nhoài người ra sau, nhìn ra bên ngoài phòng khách, nhìn cái cậu bạn đang cúi mũi vào điện thoại mà cười tủm tỉm. Chớp mắt một cái. Vẫn là sự lạnh nhạt trong đôi mắt đen láy, đôi mắt màu lam kia thật sự khiến Thiên Yết liên tưởng đến anh ta.

"Cậu nghĩ anh ấy và Kim Ngưu có họ hàng gì không?"

Cái chất giọng lơ đãng như nói bằng quơ nhưng lại có tác động đến Ma Kết, khiến đôi tay cô khựng lại. Đôi mắt nâu mờ to rồi lại trở lại bình thường, cô tiếp tục công việc của mình, đôi bàn tay lại tiếp tục lau chùi và sắp chén đĩa lên kệ. Ma Kết vì không biết phải trả lời câu hỏi của Thiên Yết thế nào, nên đành im lặng. Và chính Thiên Yết cũng biết, cô không việc gì phải tiếp tục hỏi nữa cả.

Khi hai cô gái rửa xong đồng chén đĩa và ra ngoài, một cảnh tượng khá... ừm, hài hùng đập vào mắt hai cô.

"Trả tôi cái điều khiển mau!!"

"Giới thì lấy đi! Lấy thử tôi xem! Đây này!! Nào!!"

Đầu tiên phải nói đến Song Ngư và Sư Tử. Trong khi cô nàng mèo con cố gắng rướn người lấy cái điều khiển, thì cá nhỏ lại càng đưa nó lên cao. Với cái chiều cao khiêm tốn quá mức đó, đây rõ ràng là một "trận đấu" mà Song Ngư nắm chắc phần thắng. Chết tiệt! Nó chỉ là muốn xem hoạt hình thôi mà!! Cái tên chết bầm, chỉ biết chọc tức nó là giỏi!!

Thiên Bình thì may mắn hơn, cô hôm nay hoàn toàn rảnh rỗi, chẳng có dù chỉ một buổi biểu diễn nào. Thiên Bình thật sự thích nha, những ngày thoải mái như thế này! Dựa lưng vào Cự Giải một cách nhàn hạ, cô cười tươi. Dù cho sự thật hoàn toàn đã bị che đậy...

Song Tử đáng ra đã ra ngoài từ sớm, hình như là bận chụp ảnh gì đó. Suốt một năm anh chàng trốn bên nước ngoài là quá đủ để lánh mặt nhà sản xuất rồi nhì, nên vừa về là lập tức bị "tóm cổ", giống như tội phạm bị truy nã vậy. Mà, nói đi cũng phải nói lại, có cái tên người mẫu nào trốn biệt tăm suốt một năm trời mới về mà vẫn giữ nguyên phong độ nổi tiếng như Song Tử không nhì? Đương nhiên là... không!!

Nhưng mà nói là nói vậy, giờ Song Tử vẫn còn ở nhà đấy thôi, anh chàng hoàn toàn trốn việc một cách vô trách nhiệm mà một chút tội lỗi cũng chẳng có, thần nhiên trò chuyện đùa giỡn hăng say với Nhân Mã và Bạch Dương kia kìa!

Điều này khiến tụi nó cảm thấy thương xót cho Lớp trưởng đại nhân, phải đi nói đỡ cho hai siêu sao của cái lớp Toán này, đặc biệt là Song Tử (chết bầm)... Chính là cái người đang ngồi một góc đọc sách kia, cũng chính là người vừa phải gọi điện cho cả hai bên công ty quản lý của cả Thiên Bình và Song Tử mà xin hộ, với tư cách là con trai tập đoàn giải trí hàng đầu. Cậu thật sự đang rất rất rất rất cảm hận hai đứa nó đấy!!

Ma Kết nhìn sang Bảo Bình và Kim Ngưu, khi mỗi người cầm đầu vào một thứ. Nếu Bảo Bình chỉ mãi chăm chú vào quyển sách hoá nâng cao gì gì đó, thì Kim Ngưu một giây cũng chẳng chịu rời khỏi cái điện thoại. Chắc lại nhắn tin tán gẫu với cô nàng dễ thương nào đó. Ma Kết có chút không thích, lập tức quay đi.

Bạch Dương ngồi cạnh Sư Tử, cứ bị con mèo nào đó vì chồm lên lấy điều khiển từ người nào đó mà cứ lấn sang nó suốt, khiến nó lại phải lấn sang người Song Tử mãi. Ngày, tôi là tôi muốn đạp cô lấm rồi đấy nhé, đồ con mèo!! Vừa ôn vừa phiền!!

Nhân Mã nãy giờ dù vẫn nói chuyện với cô chị họ và thằng bạn thân, nhưng đôi mắt lại thi thoảng bất giác nhìn sang bên cạnh Bạch Dương, có chút khó chịu không hề nhỏ.

"Ê!" Nhân Mã chợt lên tiếng, thu hút gần như hoàn toàn sự chú ý của mười một đứa còn lại. "Chán quá đi mất, có gì chơi không?"

Ít nhất cậu có thể không nghĩ đến rồi thấy khó chịu nữa, và thú thật là Nhân Mã thực sự đang rất chán. Chán chường chẳng có gì làm là điều Nhân Mã một chút cũng chẳng thích! Cả đám tụ tập một đồng ở phòng khách thế này, chẳng lẽ lại chẳng có trò nào chơi hay sao!

"Trốn ra ngoài đi!"

Lời nói nhẹ nhàng vừa cất lên, tụi nó không hèn mà cùng đồng loạt quay sang nhìn Cự Giải. Là cô nàng thánh thiện hiền lành của tụi nó vừa nói đấy ư, với một gương mặt rất ư là tinh táo và ngây ngô như chẳng phải chuyện gì to tát?

"Làm gì nhìn mình ghê thế?"

Ánh mắt dò xét kia của tụi nó khiến Cự Giải choáng ngợp. Cô chỉ buột miệng nói ra thôi, nghĩ gì nói nấy, bộ có gì sai mà cô không biết chẳng?

Tụi nó quay sang nhìn nhau. Ý kiến của Cự Giải không tồi, giờ này mà lên ra ngoài đi chơi là số nhất. Giờ cũng tối rồi còn gì, khoảng sáu bảy giờ gì đó. Trong đầu mỗi đứa lúc này là một ý nghĩ rất chi là thâm hậu và sâu xa.

"Mà, vậy tụi nó đi bằng đường nào?"

Câu hỏi của Thiên Yết khiến tụi nó ngừng mơ tưởng, thay vào đó là nghiêng đầu suy nghĩ. Giờ này có xin giấy lười dám chắc cũng chẳng ai thêm mở cửa cho tụi nó đâu, chứ huống chi là nhờ bảo vệ. Chưa kể trong trường hợp không may mà bị thầy quản sinh phát hiện là đi đòi cả lũ chứ chả chơi nha! Phải suy nghĩ thật kĩ càng!

"Đi thì đi, quá lắm đành dùng cách đó!"

Là tụi nó nhảm, hay câu nói kia vừa được Xứ Nữ lớp trưởng đại nhân của tụi nó thốt ra...?

"Mày leo lẹ coi thẳng ôn! Chậm hơn rùa nữa!!"

Bảo Bình vừa nói bằng giọng bức bối, vừa đẩy Kim Ngưu lên. Cái thẳng này nặng hơn con trâu nữa, đã vậy còn chẳng thèm tự leo. Chết tiệt, cậu chỉ muốn vứt Kim Ngưu ở lại cho rồi! Trong khi đó, Kim Ngưu hoàn toàn rất bình thản. Nén cái ý nghĩ đạp cho Bảo Bình cứ ở dưới không ngừng ca cẩm một cái hay quát cho thẳng em họ nào đó đang thông thả ngồi bên trên đi, Kim Ngưu cố leo chậm nhất có thể chỉ đơn giản để chọc tức Bảo Bình.

Song Ngư đã trèo lên ngon ơ từ thuở nào, và giờ đang ngồi thong thả đung đưa chân trên đỉnh bức tường, thản nhiên dùng đôi mắt màu nâu cafe của mình quan sát từng đứa một đang cực khổ vừa trèo vừa bám để leo lên. Cậu có chút thích thú nha!

Đây là ý tưởng dù cũ xi nhưng rất độc đáo của Xứ Nữ lớp trưởng đại nhân, một học sinh với thành tích cao và gương mẫu tưởng chừng của lớp chọn Toán. Nói cho cùng cũng chỉ là một tên nhóc ham vui bị tụi nó kéo theo rồi tự dưng nhảy lên làm đầu sỏ, đương nhiên không một ai trong số tụi nó dám nói ra điều này cả. Cho chết à!

"U! Mình rút lại lời nói! Không đi nữa! Mình không leo đâu!"

Cự Giải thật cảm thấy rất hối hận. Biết thế này cô nhất quyết không đề xuất cái ý kiến ngốc nghếch đó để rồi khuấy động tụi nó lên đâu. Bảo thực nữ tử nhỏ như cô phải leo tường, khác nào cực hình tra tấn với Cự Giải đâu! Không chịu! Nhất quyết không chịu!!

"Nắm lấy tay mình, mình kéo cậu lên!"

Giọng nam vừa lạnh vừa ấm kia khiến nhịp thở của Cự Giải vô thức dừng lại trong giây lát. Cô ngẩng đầu, nhìn bàn tay đang chìa ra kia mà bất giác đưa tay nắm lấy. Cũng may nhờ trời tối, nên không ai nhìn thấy gương mặt thoáng đỏ của Cự Giải, trừ một người, và điều này khiến cậu có đôi chút khó chịu. Cái tên chết tiệt này, lại định đóng vai người tốt lương thiện?! Hơi bị chường mắt đấy nha!

Song Ngư vừa đỡ Cự Giải lên vừa cảm thấy lạnh gáy. Cậu đang giúp người, là giúp người đấy! Song Ngư hoàn toàn chẳng gây nên tội tình gì hết, và cậu chắc chắn cũng chẳng có ý nghĩ xấu xa nào cả!

Khác với thực nữ Cự Giải, Bạch Dương và Sư Tử lại khá thuần thực việc leo trèo. Nói đúng hơn, chỉ có Bạch Dương là thuần thực, còn Sư Tử vẫn còn phải nhờ Song Tử kéo lên. Thêm cả Nhân Mã còn đang đứng bên dưới làm việc nghĩa, thì bốn đứa nó là chúa leo tường trốn nhà đi chơi từ khi còn bé xù. Cái này người ta gọi là kĩ năng từ nhỏ.

"Đừng có đạp nữa giùm cái! Cậu không leo bình thường được hả?"

Nói đến việc nghĩa mà Nhân Mã đang làm, phải nói là "lao động khổ sai" thì hơn. Bảo cậu đỡ giúp Thiên Bình leo lên, mà khó còn hơn quý nữa. Cô nàng mình tinh này hờ chút là quấy chân, khiến cậu dù tránh vẫn bị đá mấy lần liên tục. Nhân Mã thật muốn buông Thiên Bình ra nha!

Thiên Bình mắc chứng sợ độ cao, trước giờ cũng có leo trèo đâu mà bảo cô không sợ chứ. Mỗi khi chân cô chẳng còn chạm đất nữa, Thiên Bình lại thấy sợ. Cô có muốn đá hay đạp gì Nhân Mã đâu chứ, chỉ muốn tìm chỗ để chân thôi!! Cậu ta không thông cảm được hay sao?! Là bắt đắc dĩ, bắt đắc dĩ

chứ bộ!! Đáng ghét, Nhân Mã thật sự rất đáng ghét mà!!!

Ma Kết đưa mắt nhìn bức tường cao khoảng hai mét mấy ba mét kia, đôi mắt nâu lạnh khẽ chớp vài cái. Ban đầu định cứ để tụi nó kéo lên, nhưng lại không muốn chạm mắt với cậu ta, nên thôi. Trong khi tụi nó còn định đưa tay kéo cô lên, thì trước sự chứng kiến tận mắt của tụi nó, Ma Kết một cách thuần thục chẳng khác nào Bạch Dương ban nãy, dù chậm rãi nhưng nhìn cứ như rất chuyên nghiệp vậy. Trong phút chốc, Ma Kết đã leo lên bức tường kia hoàn toàn dễ dàng, và nhảy phốc xuống bên tường bên kia.

Giờ bên dưới chỉ còn mỗi Xử Nữ và Thiên Yết. Hoàn toàn chẳng thèm nghĩ ngợi, cậu đương nhiên để cho Xử Nữ leo trước, còn mình thì ở dưới đỡ cô rồi leo lên sau. Thiên Yết đưa tay cho Kim Ngưu và Song Tử bên trên nắm lấy. Tuy nhiên, trước khi Xử Nữ kịp bệ lấy cô bên dưới, thì chân Thiên Yết đã trượt trên tường, cuối cùng mất đà vụt khỏi tay Kim Ngưu và Song Tử mà rơi phịch xuống đất.

"Thiên Yết!!"

Cả ba anh chàng đồng loạt kêu lên, khiến cho đám còn lại bên tường bên kia cũng lo lắng theo.

Xử Nữ lập tức chạy đến bên Thiên Yết, quỳ sụp xuống bên cô. Cậu cầm lấy chân phải mà cô đang nắm chặt lấy, xem xét một hồi. Dù trời tối, nhưng Xử Nữ đủ biết cú ngã ban nãy khiến cho chân Thiên Yết sưng và cò lên. Đáng ghét, cậu lẽ ra nên chú ý hơn mới phải.

Nhận thấy sự lo lắng trong đôi mắt nâu đen của Xử Nữ khiến Thiên Yết cảm thấy có lỗi. Cô mím chặt môi, thật chẳng biết phải nói gì lúc này. Người nên cẩn thận, là cô mới đúng! Chỉ một chuyện nhỏ nhặt như vậy mà cũng không xong!

"Các em đang làm gì ở đây đó hả?"

Khi nghe thấy tiếng thầy quản sinh cùng tiếng bước chân ngày càng gần, Xử Nữ và Thiên Yết quay sang nhìn nhau. Cậu ngẩng đầu, lập tức ra hiệu cho Song Tử và Kim Ngưu vẫn còn ngồi trên kia rời đi trước. Khi hai đứa nó vừa nhảy qua bên tường bên ngoài trường kia, cũng là lúc thầy quản sinh vừa đi đến. Ánh sáng từ cây đèn pin của thầy rơi vào khiến Thiên Yết và Xử Nữ thấy chói.

"Các em đáng lẽ phải ở trong phòng chứ? Định giờ trò gì đấy hả?"

Thiên Yết nhìn bộ mặt khó chịu có chút đang sợ của thầy quản sinh mà không biết phải trả lời thế nào thì Xử Nữ bên cạnh cô đã lên tiếng.

"Là em làm rơi đồ bạn sáng nên nhờ bạn ấy ra đây tìm phụ, vô tình bạn ấy vấp ngã nên bị thương ạ!"

Thầy quản sinh vẫn nhìn chằm chằm Xử Nữ và Thiên Yết. Gương mặt của cậu học sinh là một trong những thủ khoa của trường năm nay với điểm đầu vào cao ngất và hiện là lớp trưởng lớp chọn Toán của khối mười, thầy đương nhiên có biết đến. Nhưng dù vậy, lí do của cậu vẫn chưa thuyết phục thầy cho lắm.

"Bọn em xin lỗi vì không báo thầy trước," Nhận thấy điều đó, Xử Nữ tiếp tục. "Em có thể đưa bạn ấy về phòng chứ ạ, ý em là kí túc xá?"

"Đi nhanh đi, và đừng để tôi thấy các em lần nào nữa, biết chưa hả!"

Xử Nữ và Thiên Yết nhìn nhau, mỉm cười. Gật đầu một cái, cậu nhanh chóng đỡ cô đi, đương nhiên không quên chào thầy quản sinh một cái. Giờ thì còn tụi nó nữa. Ái chà chà, chuyện này cậu nhất định phải đòi quà từ tụi nó thôi, kèm theo một lời cảm ơn thật chân thành nha!

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Khu thương mại

Song Tử và Kim Ngưu nhìn nhau, cho đến khi tiếng thầy quản sinh vang lên, cả hai mới chịu nhảy xuống bờ tường bên kia theo lệnh của Xử Nữ. Cách một bức tường dày, tiếng của thầy quản sinh vẫn vang lên mồn một đến đáng sợ. Giữa thầy và thầy giám thị, chẳng có ai là hiền hậu gì hết tron!

"Có chuyện gì?"

"Nè, Thiên Yết bị gì hả?"

"Tụi nó bị "vịnh" phải không?"

Đối với sự thắc mắc và những câu hỏi hiếu kì kia của tụi nó, Kim Ngưu có chút đau đầu. Không chỉ cậu, cả Song Tử luôn thích làm tâm điểm của sự chú ý cũng cảm thấy không thoải mái. Có nên bịt mồm của tụi nó lại không nhỉ, dán băng keo chặt cứng hết luôn!

"Ê không nghe hỏi hả?! Là chuyện gì, trả lời mau!"

Cái giọng tỏ vẻ bề trên này còn của ai ngoài Bạch Dương nữa. Nó thẳng tay đánh vào đầu Song Tử một cái rồ đau, rồi chồm hẳn lên người cậu mà nhìn sang Kim Ngưu. Đôi mắt đen của ai đó đang lờm cừu bông như muốn ăn tươi nuốt sống.

"Thiên Yết té, chắc bong gân rồi! Xứ Nữ ở lại lo cho cậu ấy!"

Ngắn gọn, súc tích nhưng vẫn trả lời đầy đủ phần nào những câu hỏi của Bạch Dương. Nó "ồ" một tiếng rồi nhảy phóc khỏi Song Tử, ngay thớ lon ton chạy đến bên chỗ Sư Tử đang kia mà tám chuyện.

"Còn thầy quản sinh?" Cụ Giải vẫn còn lo lắng đôi chút. "Ban nãy mình có nghe tiếng thầy, chẳng lẽ...?"

"Cậu lo gì! Thầy đó là lớp trưởng lớp mình mà!"

Khi Cụ Giải nhìn sang, cô đọng phải đôi mắt nâu vàng đang cười của Bảo Bình. Sự thần nhiên vui vẻ đó có chút khiến Cụ Giải bớt lo lắng hơn. Có lẽ sẽ như lời Bảo Bình, Xứ Nữ và Thiên Yết sẽ xử trí được thôi.

"Nhưng đi mà không có hai cậu ấy ỏn không? Hay là chúng ta---?"

"Mơ nha! Ra ngoài này còn định leo vào! Có gì mua quà cho hai đứa nó, tội gì phải quay về!"

Trong khi Thiên Bình còn chưa nói hết câu đã bị Nhân Mã đứng tuốt đằng kia chỗ Bạch Dương và Sư Tử ngắt lời, khiến cô có chút không thích nha. Cái cách cậu ta nói, nghe như thể Nhân Mã chẳng quan tâm gì đến hai người bạn kia. So với họ, như thể việc vui chơi vui vẻ hơn nhiều. Dù biết rõ ý cậu không phải như vậy, Thiên Bình không thể ngăn cảm giác khó chịu này. Việc gì mà cứ phải dính sát lấy Sư Tử, họ có phải người yêu của nhau gì đâu?! Không hiểu sao, Thiên Bình từ chuyện này nhảy sang chuyện khác, tâm trạng càng thêm bức bối.

Nhân Mã dù sao nói cũng không sai, ai mà biết thầy quản sinh có đang nấp ở đâu đó bên kia chờ tụi nó leo sang để túm cổ nguyên một đám hay không. Chuyện này rõ là không lường trước được, nằm ngoài khả năng dự kiến của tụi nó. Đành vậy, như ý kiến Nhân Mã đề ra, đi rồi mua quà về tạ tội cũng như cảm ơn Xứ Nữ và Thiên Yết vậy.

"Đi mua một ít đồ đã! Ở nhà hết thực phẩm rồi!"

Ngay trước lúc tụi nó định bấm thang máy, Ma Kết đã vừa nói vừa bấm vào tầng thực phẩm siêu thị ở lầu 1, chẳng để tụi nó kịp ý kiến gì. Tụi nó hình như đã quên mất, vẫn còn một bảo mẫu khác trong số tụi nó.

Ma Kết kéo đám con gái và cả đám con trai định trốn vào thang máy lên tầng điện tử kia theo. Hiện tại, Ma Kết đang ở quầy thực phẩm rau củ quả. Cô đi trước, thong thả và thần nhiên như một bà hoàng, tay cứ chỉ chỉ trỏ trỏ khắp các kệ thực phẩm ra lệnh cho hai đầy tớ phía sau, thỉnh thoảng không quên kéo con cừu cứ mãi mê với quầy bánh kẹo kia theo. Mà, cừu thì khỏi nói, còn hai đầy tớ chắc phải nhắc đến. Còn ai ngoài Song Tử - đang bịt khẩu trang kéo kính râm và đôi cả mũ kín mít - với Kim Ngưu, hai anh chàng có chút tội tội cứ phải lật đật chạy ngược chạy xuôi, vừa đẩy vừa xách một đống đồ vừa xe đẩy vừa giơ xách cho "một ít đồ" của Ma Kết. Cô nàng này còn ghê gớm hơn Xứ Nữ đại nhân của tụi nó nữa!!

Theo phân chia của Ma Kết, còn hai nhóm nữa cũng đang lượn lờ ở mấy quầy thực phẩm khác, đương nhiên là có một hoặc vài "chuyên gia" đi theo, ít nhất là đã qua xem xét của cô.

Thiên Bình và Cụ Giải đi cùng nhau, và hiện đang ở quầy đông lạnh. Không tốt hơn Song Tử ở phương nào là bao, Thiên Bình cũng đang không ngừng vừa dò xét xung quanh, vừa cố chỉnh sửa lại mấy thứ cái trang của mình, lén lút như một tên trộm. Dù vậy, cô vẫn vừa vui vẻ nói chuyện với Cụ Giải, vừa tiện tay lựa chọn mấy thứ đồ đông lạnh cả tươi sống lẫn đóng gói cùng cô bạn thân. Cặp bạn thân "thực nữ" với biệt tài nấu ăn từ thuở nhỏ hoàn toàn không quá khó để chọn thực phẩm tươi ngon.

Nói đến "đầy tớ" đi theo Cụ Giải và Thiên Bình. So với hai anh chàng kia, cậu có vẻ nhàn hạ hơn, khi hai cô gái hoàn toàn tự bỏ đồ vào thay vì bắt cậu tới chỗ này chỗ kia lấy. Nhưng với cái xe hàng nặng trĩu mà cả cậu cũng khó khăn trong việc đẩy, Bảo Bình không thể nói là cảm kích được.

Một nhóm khác, nhóm cuối cùng. Nếu nói đến bằng sự phân chia nhóm của Ma Kết, đây là cái nhóm vừa không đồng đều vừa thảm họa nhất. Ừ thì Song Ngư thuộc dạng nam công gia chánh đây, đúng là cậu biết nấu ăn và có chút giỏi, cũng như Nhân Mã, nhưng đi cùng con mèo nào đó thì đích thực chẳng nên trò trống gì. Thử hỏi trong cái nhóm mà đứa con gái cứ chạy ngược chạy xuôi lấy toàn mấy thứ đồ ăn vặt, hai đứa con trai thì thay vì ngăn nó lại cứ vừa đẩy xe vừa lờm lờm nhau đến rách mắt thì làm sao không là thảm họa cho được!!

Trong khi Sư Tử chạy lon ton khắp nơi ở quầy mì gói và quầy bánh kẹo, Song Ngư và Nhân Mã mỗi người một đầu xe đẩy, vừa đi vừa nói chuyện cười đùa. Người ngoài nhìn vào những tưởng đây là một cặp bạn thân chí cốt lâu năm, thực chất trong từng nụ cười, từng lời nói lại ẩn chứa thứ gọi là sát khí. Chẳng biết từ lúc nào, Song Ngư và Nhân Mã vừa là bạn thân nhưng lại vừa chẳng ưa nhau là mấy. Vậy mà cái đứa là ngọn ngành của mọi chuyện lại chạy lăng xăng làm như mình vô tội lắm.

Lo "nói chuyện" với nhau mãi, Song Ngư và Nhân Mã nhất thời quên bồng việc kiểm soát con mèo kia, để rồi khi nhận ra, trong cái xe hàng nào đó đặc chất đầy toàn bánh kẹo, socola và nhiều nhất là mì gói. Khi hai cậu nhìn nhau rồi quay sang, nó đơn giản chỉ mỉm cười như chẳng có chuyện gì xảy ra, khiến hai người nào đó tự dung bốt hoá.

"Mua thế này cho nghe chửi hả?! Con mèo chết tiệt, nỡ cậu bằng trái nho chặc!!"

Sư Tử vừa bực vừa giận, tự nhiên mắng nó. Rõ ràng là nó có chạy tới hỏi mua gì chứ bộ, mà có ai thèm chú ý hay để tâm gì tới nó đâu. Rõ ràng là nó vô tội mà, tại hai tên kia chứ ai mà giờ mắng hết lên đầu nó. Khuôn mặt Sư Tử bây giờ, chứa đầy sự bất mãn.

Nhân Mã nhìn Song Ngư và Sư Tử, thở dài một cái. Đành vậy. Cậu chợt đi tới, đánh bốp vào vào Song Ngư một cái, nhướn miệng cười khi anh chàng kia nhìn cậu bằng đôi mắt không thể kinh ngạc hơn.

"Đình chiến! Hoặc bị Ma Kết "xạc" một trận? Tính sao?"

Vẫn đang túm cổ Sư Tử, đôi mắt màu café nhìn Nhân Mã. Song Ngư chợt cười, không quên lườm mèo con như thể muốn nói, tôi xử cậu sau, vậy.

"Đồng ý!"

Vứt Sư Tử lại với cái xe hàng nào đó, hai anh chàng chạy đi lấy một cái xe hàng mới. Chẳng biết là vô ý hay cố tình chọc tức nó, Song Ngư lần nữa túm cổ nó, quăng thẳng tay vào trong xe đẩy, cho nó ngồi một góc giống như cách người ta bỏ em bé nhỏ vào. Cả Nhân Mã cũng phải nín cười. Cái gì chứ?! Thì cứ cho là nó nhỏ, đừng có mà quá đáng!!

"Kéo cậu lạc thì bọn tôi mệt! Ngoan ngoan ngồi yên trong đó nhé, nhóc con!"

Này, Lãnh Song Ngư, cậu hình như muốn chết thì phải!! Nhưng trước khi nó kịp làm gì, hai anh chàng nào đó đã đẩy cái xe đẩy kèm nó đi khắp nơi, liên tục "vứt" đủ thực phẩm vào xe đẩy, thì thoảng trúng cả vào đầu Sư Tử. Hay thật! Giờ thì nó hận cả Nhân Mã!!

"Bọn bây định diễn xiếc chắc!?"

Đó là câu nói đầu tiên thuộc về Bạch Dương - con nhỏ đang ôm bụng cười dã man - mà tụi nó có thể thốt lên khi nhìn thấy xe đẩy của nhóm Song Ngư. Ái chà chà, phải nói gì đây nhỉ?

"Tính tiền luôn con mèo này hả?"

Khi Bảo Bình vừa nói bằng giọng giễu cợt vừa chỉ vào Sư Tử vẫn đang ngồi giữa đống đồ kia, ngón tay cậu lập tức bị nó cắn ngay. Mặc cho Bảo Bình la oái, nó vẫn cứ ngoạm chặt ngón tay cậu. Đáng ghét! Dám đem nó ra làm trò đùa chứ gì?! Được lắm!!

Tụi nó ngoài đứng nhìn cảnh đó, thực chẳng biết làm gì hơn. Đứa thì ôm bụng cười, đứa thì nín cười, không nhìn được thì che miệng cười. Nói chung, khá vui nhộn!

Ma Kết sau khi xem xét và gật đầu một cái, lập tức đến lượt cô bị tụi nó kéo đi. Kéo qua bên khu giữ đồ rồi kéo về thang máy mà chẳng hiểu gì. Đến khi nhận ra, Ma Kết có chút sững người. Tầng năm, tầng trò chơi của bọn con nít á??

"Mày ngu quá! Lái bên này nè!!"

"Choi dở như bò!! Có vài mét cũng đụng nữa!!"

Đó là cách mà tụi nó, thắng ra là mấy thằng con trai gồm Bảo Bình và Kim Ngưu cùng với một con cừu lạc loài "tán dương" Song Tử khi cậu nhảy vào là người đầu tiên chơi trò đua xe. Bấm đây cái ghế lái kia, tụi nó không ngừng hò hét, không ngừng chỉ trích cảm thán. Giờ thì sức chịu đựng của Song Tử đã hoàn toàn về không, khi chiếc xe đua ảo kia hoàn toàn dừng lại ngay trước vạch đích và chữ "GAME OVER" hiện lên.

"Chết tiệt bọn bây!! Giỏi thì nhào vô chơi với anh, đừng có ở đó chĩa mỏ vào rồi ý kiến ý cò!!!"

Chẳng để tụi nó kịp nói thêm câu nào, Song Tử đã "bùng nổ" mà xạc cho nguyên đám một trận. Trong khi tụi nó còn nhìn nhau, thì riêng ai đó hình như vẫn chưa từ bỏ ý định chọc tức anh chàng người mẫu nổi tiếng.

"Thua làm gì thế hả? Ai bảo cậu chơi "giỏi" quá làm chi?"

Câu nói của ai đó hoàn toàn khiến lòng tự trọng cao vút của Song Tử cảm thấy bị xúc phạm nhẹ.

"Được lắm Bạch Dương!! Cậu ngon thì ngồi xuống mà đấu với tôi!!"

"Là cậu nói, thua thì đừng khóc nha!"

Từ nhỏ đến giờ, trò đua xe ảo này nó toàn dẫn đầu top đấy nhé!! Còn lâu Bạch Dương nó mới thua đồ người mẫu ảo là công tử bột như Song Tử!!

Kim Ngưu, Bảo Bình nhìn nhau, nhướn miệng cười. Có kịch hay để coi, ngu gì mà bỏ lỡ!

Trận đầu, Song Tử thắng, Bạch Dương rất không phục. Đấu lại!

Trận hai, Bạch Dương thắng, Song Tử rất không chấp nhận. Đấu lại!

Trận ba, Song Tử thắng...

Ba chấm chính là biểu hiện của Bạch Dương lúc này. Nó rõ ràng là cao thủ, vậy mà lại đi thua một thắng mà cả đích còn chưa chạy đến như Song Tử? Chết tiệt! Nhất định có nhầm lẫn, nó quyết không phục!!

"Thua rồi nha, đừng có tức mà cắn tôi đây! Thua thì chịu đi!"

Cái cách nói và điệu cười kia khiến Bạch Dương rất rất rất rất bất mãn. Và để thoả cái bất mãn đó, nó lập tức nhảy vào kẹp cổ Song Tử.

Kim Ngưu và Bảo Bình vẫn yên lặng đứng một bên xem kịch hay, thỉnh thoảng nhìn sang chỗ căn phòng 5D mà mấy đứa kia chơi. Ngồi tuốt ở đây mà có thể nghe rõ mồn một tiếng la thất thanh của ai đó mà hai cậu biết rõ là thuộc về một con mèo.

"Ồn chứ?"

Nhân Mã vừa xoa đầu Sư Tử vừa ân cần hỏi. Ban nãy bên trong, cậu và Song Ngư ngồi kể nó, bị tiếng la của nó mém làm rách màng nhĩ chứ chả chơi!

"Ai bảo ham hồ! Sợ ma thì nói đi, có làm gì?!"

Song Ngư hai tay khoanh trước ngực, nói bằng giọng thản nhiên. Sợ đến mức ban nãy ôm chặt lấy cậu còn gì! Tự nhiên Song Ngư có chút vui vui! Là thật!

Cái giọng kia của Song Ngư khiến Sư Tử chỉ muốn nhảy vào cào cào cậu ta đến chết! Chả phải cậu là người đẩy tôi vào hay sao hả!! Nhìn Cự Giải và Thiên Bình, thêm cả Ma Kết bình thản cười nói vui vẻ, nó có chút tủi thân. Không thể nào chỉ mỗi mình nó sợ ma được, còn Thiên Yết nữa, chắc chắn là...

"Ma? Không, mình không sợ! Chúng dễ thương mà, phải không?"

Đó chính là câu trả lời có chút phũ phàng của Thiên Yết khi con mèo Sư Tử sực nhớ ra và hỏi vào một lúc nào đó không rõ và không cần để ý, khiến cho mèo con lập tức bị đẩy xuống địa ngục tuyệt vọng của trăng cười từ đám bạn chết tiệt mà đầu sỏ chính là Song Ngư.

Sao mấy người nữ chứ!! Thật đáng ghét!!

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tình cảm không bao giờ được chấp nhận

"Đau!"

Xử Nữ ngẩng đầu nhìn Thiên Yết đang nhăn mặt lại mà mỉm cười. Cậu nên nhẹ tay hơn một chút vậy. Mà nhắc mới nhớ, không biết mấy đứa kia sao rồi nhỉ? Cậu có chút thắc mắc nha!

Sau khi rời khỏi chỗ thầy quản sinh, vì chân Thiên Yết bị bong gân hay gì đó nên Xử Nữ chẳng còn cách nào ngoài công cô lên phòng kí túc của lớp Toán. Chẳng biết trời xui đất khiến hay do cậu ăn ở thế nào mà đúng lúc thang máy đang bảo trì, dù ban nãy cách đó chục phút hơn cả đám vừa đi xuống bằng thang máy. Thế là Xử Nữ đành phải cuộc bộ lên năm tầng cầu thang, đương nhiên là công Thiên Yết trên lưng. Dù cậu chẳng hề bộc lộ chút xú mọt mõi nào, cô vẫn không thể ngăn mình cảm thấy có lỗi. Suốt đường đi, Thiên Yết không nói một lời, chỉ ôm lấy cổ Xử Nữ trong im lặng, dù cho mặt thỉnh thoảng lại đỏ ửng.

Lúc này, Thiên Yết đang ngồi trên giường phòng mình, để yên cho Xử Nữ sơ cứu vết thương chỗ chân kia. Hộp cứu thương kia hình như là Cự Giải có mang theo ban nãy để trong tủ phòng khách. Dù cho Xử Nữ đã cố nhẹ nhàng hết mức, có vẻ cậu vẫn khiến Thiên Yết thỉnh thoảng cảm thấy đau.

"Xin lỗi."

Đôi tay đang băng bó cho Thiên Yết của Xử Nữ không hề ngừng lại dù chỉ một giây, cậu cũng chẳng ngẩng đầu nhìn Thiên Yết, càng khiến cô cảm thấy khó xử. Lúc nào cũng khiến cậu phải lo lắng, chỉ vì cô hậu đậu và không cẩn thận.

"Vi chuyện cậu bị té và tội mình bị bỏ lại? Vớ vẩn! Chẳng phải cậu nên lo cho cái chân của mình hơn sao?"

Xử Nữ luôn như vậy. Nghiêm khắc và hơi cộc cằn, dù thực chất lại dịu dàng và luôn biết quan tâm. Thiên Yết không hề cảm thấy giận khi Xử Nữ nói với cô bằng cái giọng bẻ trên kia, dù bản thân có lòng tự trọng cao vút, ngược lại, cô chỉ biết im lặng.

Buộc lại bông băng cho Thiên Yết, Xử Nữ vẫn chưa chịu ngừng đầu nhìn Thiên Yết, thay vào đó cậu bắt đầu dọn dẹp mớ đồ sơ cứu lại vào hộp, rồi đứng lên toan đi về phía cửa phòng. Lúc này, Xử Nữ mới nhìn Thiên Yết, vẫn mặt chữ u ngồi trên giường.

"Làm cậu phải lo lắng cho mình, xin lỗi."

Xử Nữ thờ dài một cái. Lại xin lỗi. Đôi mắt nâu đen đảo vài vòng, cậu chột đưa tay sát trán Thiên Yết, búng một cái. Khi cô ngừng đầu đưa đôi mắt đen lấy ngơ ngác nhìn cậu, Xử Nữ tay ôm hộp cứu thương, nở nụ cười ranh mãnh như trẻ con.

"Này, nếu không lo lắng cho cậu, thì mình lo cho ai đây hả? Xét cho cùng thì Thiên Yết cũng là em gái mình mà!"

Hai chữ "em gái" khiến cho đôi mắt Thiên Yết càng mở to hơn. Phản chiếu trong mắt cô lúc này là hình ảnh nụ cười ngây ngô của Xử Nữ, vừa ranh mãnh vừa dịu dàng và ấm áp, nhưng lại khiến Thiên Yết vừa được xoa dịu lại vừa bị tát thẳng một gáo nước lạnh vào người. Cô vô thức cắn mạnh môi.

"Em gái... sao?"

Ngược lại với Thiên Yết, Xử Nữ dường như chẳng chút gì dao động. Dù cậu luôn tỉnh ý đến đáng sợ trong mọi chuyện, thì dường như, Xử Nữ không hề cảm thấy sự kì lạ trong đôi mắt kia của Thiên Yết, hoặc chỉ là cậu giả vờ, cô thật không hiểu.

"Ừ, em gái! Một cô em gái trẻ con đáng yêu mà mình luôn phải bảo vệ!"

Dứt lời, Xử Nữ mỉm cười. Nụ cười dịu dàng ấm áp hình bán nguyệt hiếm hoi trên gương mặt luôn nghiêm túc của cậu. Đưa tay xoa đầu Thiên Yết, Xử Nữ tay vẫn ôm hộp cứu thương, cậu quay người đi về phía cửa phòng.

Tiếng bước chân của cậu, cả tiếng cánh cửa đóng lại, Thiên Yết đều nghe thấy, nhưng hoàn toàn chỉ có thể ngồi im trên giường. Cô thật chỉ muốn chạy lại, ôm chầm lấy cậu và bảo cậu đừng rời đi. Nhưng lấy tư cách gì, tư cách em gái như cậu nói chẳng? Thiên Yết không muốn!! Em gái của Xử Nữ, cô chưa từng mong muốn điều đó!! Thứ mà cô thực sự muốn là cách cậu đối xử với cô. Không phải một đứa em nhỏ nhắn, mà là một cô gái thực sự kia kia!!

Nói Thiên Yết tham lam cũng được, chả sao cả. Nói cô hoang tưởng bệnh hoạn, cũng chả sao cả. Hơn một người bạn, hơn một ân nhân, hơn một người anh trai, Xử Nữ đối với Thiên Yết quan trọng và lớn lao hơn nhiều! Thứ tình cảm này, dù luôn muốn dập tắt nó, cô chưa bao giờ có thể làm được! Đó là một thứ tình yêu cảm đoán sẽ không bao giờ được thừa nhận cả.

Thiên Yết ngả người ra sau, nằm sấp xuống giường. Cô gác tay lên trán, che đi đôi mắt của mình, Thiên Yết cắn nhẹ môi.

Thiên Yết vẫn còn nhớ rất rõ, nhớ mồn một như một kí ức hằn sâu trong tiềm thức, cái ngày lần đầu tiên cô gặp cậu, gặp Xử Nữ.

Đối với cô lúc đó, Xử Nữ là một cậu bé hoàn hảo, một người ở một thế giới hoàn toàn khác so với cô, một nơi mà cô chẳng bao giờ có thể vươn tới. So với một con nhóc mồ côi bị bạn bè xa lánh như cô, Xử Nữ dường như có tất cả, tất cả những thứ mà cô luôn ao ước có được. Vì vậy, Thiên Yết rất ghét Xử Nữ, niềm căm ghét hoá lên từ sự ganh tỵ.

Tuy nhiên, vào thời khắc mà Thiên Yết suy sụp nhất khi toàn bộ cô nhi viện nơi cô bị chìm trong biển lửa, người đưa tay cho cô lại chính là Xử Nữ. Là cậu cứu mạng cô, là cậu có mặt bên cô lúc cô cần người ở bên nhất. Gia đình Xử Nữ là một gia đình gia giáo nghiêm khắc, và họ hoàn toàn không ưa gì một đứa mồ côi như Thiên Yết. Nhưng họ đã nhận nuôi cô, dù đối với họ, cô chỉ như một món quà cho Xử Nữ vào ngày sinh nhật của cậu. Suốt mười năm sống trong căn nhà đó, người duy nhất xem cô tồn tại, người duy nhất ở bên cô, người duy nhất nói chuyện và cười đùa với cô, chỉ có mỗi Xử Nữ.

Trước khi Thiên Yết kịp nhận ra, lòng ganh tỵ đã hoá thành sự căm kích, và cuối cùng, chẳng biết từ khi nào, đối với cô, cậu trở thành một người quan trọng mà cô không bao giờ muốn mất. Tình cảm thâm lạnh này, cô không bao giờ muốn nói ra, nếu nó sẽ khiến cho mối quan hệ này bị phá vỡ. Tám năm, tám năm cho một tình yêu mà Thiên Yết luôn cố giữ gìn và trân trọng, dù cho biết rõ, cô sẽ không bao giờ được chấp nhận, khi trong mắt Xử Nữ, cô đơn thuần chỉ là một người em gái không hơn không kém.

Từ trong đôi mắt bị tay che đi kia của Thiên Yết, thứ chất lỏng trong veo chột lẩn dài trên khuôn mặt trắng nõn. Hơi thở cũng trở nên khó khăn hơn. Thiên Yết mím chặt môi, rồi lại cắn răng cố ngăn tiếng nấc của mình lại. Dù cho Thiên Yết mạnh mẽ bao nhiêu trước mặt cậu, dù cho cô luôn tỏ vẻ lạnh lùng vô cảm, sự yếu đuối lại bộc phát khi cô ở một mình. Thứ tình cảm này, đau đớn lắm! Thiên Yết thực sự, cô chỉ muốn nói tất cả cho cậu biết, nhưng... làm sao có thể chứ...!! Những giọt nước mắt này, cô nhất định chỉ được chịu đựng một mình... chỉ một mình mà thôi..

Đóng cánh cửa phòng Thiên Yết lại, Xử Nữ cố hít một hơi thật sâu. Cậu rời tay khỏi tay nắm cửa, cố đứng vững lại rồi bước đi một cách bình thường nhất. Từng bước, từng bước cho tới khi tới được cái tủ phòng khách. Bỏ hộp cứu thương vào trong, đóng cửa tủ lại mà bàn tay Xử Nữ bắt đầu trượt dài, rồi như chẳng còn chút sức lực nào, cậu ngồi sụp dưới sàn lúc nào chẳng hay.

"Đáng ghét! Chết tiệt!"

Xử Nữ lăm bằm rửa xà, đôi mắt nâu đen ban nãy vừa bình thản vừa dịu dàng trở nên khổ sở hẳn đi. Lòng ngực cậu lúc này, đau nhói!

Xử Nữ có phải con nít lên ba đâu mà không nhận ra những hành động và biểu hiện kì lạ của Thiên Yết. Cậu thậm chí còn biết rất rõ, rất rõ là đằng khác, thứ tình cảm thâm kín của cô dành cho cậu, nó lớn lao và sâu sắc đến nhường nào.

Nhưng, không chỉ mình Thiên Yết có cảm xúc đó. Suốt thời gian mười năm ở bên cô, mười năm làm bạn, mười năm chứng kiến từng biểu cảm trên gương mặt đó, chứng kiến cô cười vui vẻ, chứng kiến cô rơi giọt lệ vì buồn bã, thậm chí cả những lúc cô xấu hổ hay giận dữ, trái tim của cả Xử Nữ cũng đã rung động từ lúc nào. Hơn cả người bạn thân, hơn cả gia đình, hơn hết thầy mọi thứ, thứ tình cảm mà Xử Nữ dành cho Thiên Yết chính là thứ tình cảm người ta vẫn thường gọi là "thích". Cậu không dám dùng từ "yêu", khi bản thân chưa biết tình cảm đó lớn nhường nào. Nhưng ít nhất, Xử Nữ biết đối với cậu, tầm quan trọng của Thiên Yết lớn lao ra sao.

Người ta thường nói, tình song phương chưa chắc đã hạnh phúc, đối với Thiên Yết và Xử Nữ hoàn toàn không sai chút nào. Ở bên nhau suốt mười năm trời, chứng kiến nhau ngày một trưởng thành, hiểu rõ nhau hơn chính bản thân, tình cảm họ dành cho nhau bền chặt như chính mối liên hệ giữa họ vậy. Nhưng dù cả hai không cùng huyết thống, họ vẫn là anh em, và thứ tình cảm này là không được chấp nhận. Xử Nữ chưa từng dám nói ra cảm xúc thật của mình cho Thiên Yết, cậu sợ gây tổn thương cho cô, và cho chính cậu. Xử Nữ không nhu nhược, cậu không yếu đuối, nhưng dù có thể hi sinh cả bản thân mình để Thiên Yết được hạnh phúc, trước những định kiến nghiêm khắc của gia đình, Xử Nữ luôn sợ bản thân không đủ sức bảo vệ cô. Chính bản thân Xử Nữ cũng muốn từ bỏ. Có lẽ, người ích kỉ là chính bản thân cậu mới đúng..

Thứ tình yêu thâm kín này, thứ tình yêu lặng lẽ không bao giờ được chấp nhận trong cái xã hội này, đâu mới là giải pháp tốt nhất cho mọi chuyện, Xử Nữ không biết, hoàn toàn không biết!! Liệu bao giờ, những thứ định kiến kia, thứ trách nhiệm nặng nề của gia đình đè trên vai cậu, mới kết thúc...?

"Nếu hai đứa yêu nhau, ta chắc chắn cho Thiên Yết mãi mãi đau khổ! Với quyền lực ta đang nắm, con biết ta hoàn toàn có thể mà. Con hiểu chứ, con trai của ta?"

Xử Nữ gặp hẳn người lại, hai bàn tay nắm lại đập mạnh vào sàn. Điều mà cậu muốn, chỉ là ở bên Thiên Yết mà thôi. Khó khăn, đến vậy ư...? Điều duy nhất cậu có thể làm, là im lặng ở bên cô, như một người anh trai bình thường, hoặc là người cha khiến cậu luôn sợ hãi sẽ phá hủy tất cả, phá hủy cả điều quan trọng nhất với cậu là Thiên Yết.

Nếu Xử Nữ không sinh ra trong một gia tộc đầy định kiến, không mang trong mình dòng máu và cái họ "Triệu", không phải mang trách nhiệm lớn lao của vị trí thừa kế từ khi còn chưa có mặt trên cõi đời, chuyện này liệu có tốt hơn? Tình cảm của cậu dành cho Thiên Yết, liệu có bị cấm đoán...?

Xử Nữ cắn chặt môi, cố không cho thứ nước nóng ầm kia trào khỏi mắt. Cậu, cảm thấy bản thân bất lực. Chết tiệt!! Đáng ghét!! Thật khốn nạn mà!!!

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Một buổi sáng hay ho

Bảy giờ rưỡi sáng, còn đúng một tiếng nữa là vào tiết một. Cụ Giải thức dậy khá sớm, định bụng làm bữa sáng cho đám thi nhận ra, Thiên Yết đã vào bếp lúc nào. Yên tĩnh và cẩn trọng, dù với cái chân vẫn còn khá đau, đúng với tính cách của Thiên Yết. Nghĩ một lúc, có lẽ Cụ Giải nên phụ cô một tay.

"Chào buổi sáng, Thiên Yết," Cụ Giải vừa đi tới, mỉm cười. "Cậu dậy sớm nhỉ? Chân cậu đỡ chưa? Có cần mình phụ không?"

Thiên Yết dường như không hề ngạc nhiên với sự xuất hiện bất ngờ của Cụ Giải, chỉ vô thức đưa tay chạm nhẹ đôi mắt hơi đỏ vì khóc hôm qua. Có lẽ cô bạn kia không nhìn thấy, Thiên Yết tiếp tục việc chiên trứng cho bữa sáng của tụi nó.

"Cảm ơn, mình ổn. Cậu dọn ra bàn giúp mình được không?"

Cụ Giải hoàn toàn không để ý biểu hiện kì lạ của Thiên Yết, vui vẻ chạy đến tủ bếp lấy mấy cái đĩa, cẩn thận dọn từng cái ra bàn ăn đằng kia, thỉnh thoảng lại nhìn ra bên ngoài phòng khách thờ. Hình như cả Ma Kết và Xử Nữ cũng dậy rồi, có cả Bảo Bình và Kim Ngưu. Cô bạn thân của cô và Nhân Mã cũng vừa rời khỏi phòng, đi lại chỗ mà Song Tử đang ngồi. Vậy là còn vài người nữa.

"Mà, nè, mình hỏi cái này chút nha Thiên Yết! Cậu, không phiền chứ?"

Thái độ ngập ngừng trong lời nói của Cụ Giải khiến Thiên Yết thấy hơi lạ. Cô không đáp, thay vào đó là lắc nhẹ đầu, vừa cẩn thận dọn phần ăn còn lại ra bàn.

"Trước đây chúng ta, có từng gặp nhau chưa nhỉ?"

Đôi mắt đen láy của Thiên Yết tròn xoe, cô đảo vài vòng như đang cố nhớ ra để trả lời câu hỏi kia của Cụ Giải. Cảm thấy quá khó khăn dường như với

Thiên Yết, cô đành cười trừ một cách gượng gạo. Cô, chắc nhầm mắt rồi!

"Cậu biết đấy, tại hồi trước, mình có một người bạn, rất giống cậu," Nói đến đây, Cự Giải chợt im lặng đôi chút, nụ cười thoáng tia buồn bã. "Vì một số chuyện, mình không còn gặp cô ấy nữa. Xin lỗi nhé, Thiên Yết."

"Không sao, cậu đừng bận tâm nhiều quá!"

Nụ cười trấn an của Thiên Yết khiến Cự Giải phần nào bình tâm trở lại. Chắc là cô suy nghĩ nhiều quá rồi.

Cự Giải không hề biết rằng, không chỉ cô, mà cả Thiên Yết cũng có cảm giác đó, cái cảm giác khiến cô trở nên có gì đó rất thân thuộc với Thiên Yết. Từng cử chỉ tính cách, tới điệu cười và cả sự dịu dàng thân thiện, đều khiến Thiên Yết nhớ tới cô gái từng là người bạn thân duy nhất luôn ở cạnh cô khi còn ở cô nhi viện. Có lẽ, Thiên Yết hoang tưởng rồi. Bởi, cô gái ấy cùng với cái cô nhi viện kia, chẳng phải đã chìm trong biển lửa rồi hay sao?

Bạch Dương mất một lúc lâu mới có thể tỉnh ngủ, rời khỏi cái giường mới làm quen cách đây hơn một ngày đầy luyến tiếc, rồi đi ra phòng khách với vẻ mặt mơ ngủ như một con xác sống. Hôm qua vì tức vụ thua Song Tử khiến nó chắc chợp mắt được. Đáng ghét thật, lần sau nhất định nó phải báo thù cho kì được!! Nhưng đó là lần sau, để sau tính, còn giờ nó buồn ngủ chết đi được!!!

Lững thững bước ra khỏi phòng, Bạch Dương lập tức đụng phải khuôn mặt mà nó bắt đầu cho là cực kì khó ưa và đáng ghét của Song Tử. Đôi mắt đen kia cứ như đang cố chọc tức nó, dù là bạn từ nhỏ nhưng Bạch Dương rất không thích cậu ta!

"Mày là con heo ngủ hả? Giờ mới dậy!"

Cái giọng bẻ trên đánh thẳng vào lòng tự trọng của một đứa còn chưa tỉnh táo như Bạch Dương còn của ai ngoài lớp trưởng đại nhân. Xử Nữ thần nhiên ngồi trên ghế sofa, tay không ngừng cầm điều khiển bấm nút chuyển kênh liên tục. So với tất cả lớp trưởng mà nó từng gặp phải, Xử Nữ chắc chắn là tên khó ưa nhất! Đáng ghét, nó muốn nhào lại cắn cho tên đó một cái cho hả giận, dù nó chẳng có gan mà làm việc tay trái đó, đương nhiên là trừ phi nó muốn từ giã trần gian này...

"Không cần tức làm gì! Ngoài mày thì còn một con sâu ngủ nữa đấy Bạch Dương ạ!"

Dù đó là giọng bốn cột, nhưng Bạch Dương lại quan tâm đến con sâu ngủ nào đó mà Bảo Bình nhắc tới hơn. Nó bắt đầu nhìn một lượt khắp phòng khách, rồi cả phòng bếp, chợt nhận ra là thiếu người. O, mèo con chết tiệt với soái ca của nó đâu rồi nhỉ?

"Nếu chị tìm Sur Tử, thì mèo con đang nói chuyện điện thoại ngoài ban công lớn, còn con cá điện kia thì chắc chắn không cần nói làm gì!"

Bạch Dương có chút thắc mắc cái giọng chán nản của thằng em họ kia nha. Rõ là Nhân Mã hoàn toàn không ưa Song Ngự mà. Mà, nói chuyện điện thoại sao...

"Mới sáng sớm mà nhỉ?" Thiên Bình là người thắc mắc đầu tiên, cô ngoái đầu nhìn ra ngoài ban công lớn.

Đáp lại Thiên Bình không có bất kì một câu trả lời nào, dù cho cô chắc chắn là ba cái người kia có thể biết rõ đầu dây bên kia đang nói chuyện với Sur Tử là ai. Mà, Thiên Bình có lẽ không cần quan tâm nhiều làm gì!

"Mọi người dậy hết rồi à? Nhìn đông vui nhỉ?"

Cái này gọi là vừa nhắc tào tháo tào tháo đã tới. Cái con mèo nào đó đang đứng đỉnh nhảy chân sáo lại chỗ tụi nó, khuôn mặt ngây thơ vô tội trông rất đáng yêu, dù bên trong rõ ràng đang che giấu gì đó. Cân trọng và bí mật, Sur Tử bỏ điện thoại lại vào túi váy, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Này! Ai đó vào gọi Song Ngự dậy đi! Chúng ta còn phải ăn sáng rồi đến trường nữa, còn có bốn mươi lăm phút thôi đấy!"

Ma Kết có chút khó chịu, vừa là vì cái đám nhí nhỏ kia, vừa là vì tâm lý sợ muộn giờ. Đôi mắt nâu lướt một lượt tụi nó, nhận thấy không có ai tình nguyện khiến Ma Kết có chút không thích!

Gọi dậy sao, Sur Tử thà nhủ. Một bóng đèn vừa loé sáng trong đầu nó. Có trò để chơi rồi, cũng là để báo thù vụ ngày hôm qua. Được lắm!!

"Đề mình!"

Trước khi tụi nó kịp phản ứng hay ý kiến gì, Sur Tử đã lảng xăng phóng thẳng vào phòng của Song Ngự. Tụi nó nhìn nhau, chớp chớp mắt mấy cái. Con mèo này lại định giờ trở gì với bạn trẻ Song Ngự đây nhỉ, tụi nó thật là thắc mắc nha!

Sur Tử đưa tay lên tay nắm cửa phòng Song Ngự, vịn nhẹ. Nụ cười ranh ma lập tức nở trên môi khi nhận ra cánh cửa không hề khoá. Nó đẩy nhẹ, bước vào một cách chậm chậm và lén lút, chẳng phát ra dù chỉ một tiếng động. Giờ thì nó giống hệt một con mèo đích thực rồi đấy!

Đôi mắt nâu khói của Sur Tử đảo một lượt khắp căn phòng theo phản xạ. Khác với suy nghĩ của nó về một thằng con trai lúc nào cũng bê bối và lười nhác, căn phòng của Song Ngự sạch sẽ và ngăn nắp đến kinh ngạc. Từ lúc nào mà cậu ta đặt đến mấy cái kệ hai bên kia thế nhỉ, đã vậy kệ nào

cũng đây ập toàn sách là sách. Khi nhận ra một dãy sách toàn là văn học kinh dị tâm lý bằng cái rada dò tìm siêu kinh ngạc của mình, Sư Tử lập tức chạy vụt đến, quên cả lí do mà nó vào căn phòng này.

Ôi nhìn kìa, nó có nằm mơ không? Cái bộ tuyển tập cực kì cực kì cực kì hiếm mà nó gần như lục tung cả thành phố lên để tìm đang nằm trên cái kệ này đây! Thực sự kinh ngạc, rất là kinh ngạc luôn!

Sư Tử chột "a" một tiếng. Chết chưa, này giờ lo sách mà nó quên mất "công việc" của mình. Nó nuốt nước bọt, chắc cũng chưa quá lâu đâu nhỉ?

Khi Sư Tử quay sang cái giường đặt ở góc cuối phòng định gọi Song Ngư dậy, nó nhất thời sững người lại. Là mắt nó bị hoa, hoặc nó đang bị điên thời kì cuối, thế quái nào mà cái tên này đẹp trai quái lạ thế nhỉ, với cả cái đứa hoàn toàn không có khái niệm gì về hai từ "trai đẹp" như Sư Tử. Nó cần phải đi khám mắt, khám cả thần kinh nữa! Có lẽ nó bị lây bệnh của Bạch Dương rồi cũng nên.

Sư Tử đưa tay ra, nhẹ chạm vào mấy sợi tóc đen tuyền loà xoà trước đôi mắt nhắm nghiền của Song Ngư. Miềm thật! Nó chột lắc mạnh đầu, cố xua đi cái suy nghĩ điên khùng trong đầu đi. Nó cần phải gọi cậu ta, phải gọi dậy chứ không phải ngồi đây ngắm tên đáng ghét nhà cậu ta!!

"Ê! Dậy!! Dậy đi học!!"

Mặc kệ lời kêu của Sư Tử, năm lần bảy lượt Song Ngư đều bỏ ngoài tai. Cậu hơi nhăn mặt, cựa người quay tới quay lui dù con mèo nào đó không ngừng lay cậu. Điều này khiến sự chịu đựng của Sư Tử lên đến đỉnh điểm. Chết tiệt! Nó đã "nhân từ" hạ mình đi gọi con cá thối này dậy, và đây là tất cả những gì mà nó nhận được từ việc làm nhân đạo đó. Đồ Mỹ nhân ngư thối tha! Đồ cá chết bầm!!

Đôi mắt màu nâu khói của Sư Tử lần nữa đảo vài vòng, như đang suy nghĩ gì đó. Một nụ cười đầy gian tà mà tưởng chừng có thể khiến người ta lạnh gáy xuất hiện trên khuôn mặt trẻ con đáng yêu của Sư Tử. Được! Này thì ngủ!!

"Dậy!!"

"Ồn ào quá... phiền chết đi được... còn sớm mà... im giùm---"

Trước khi cậu nói ngái ngủ mơ màng của Song Ngư kịp dứt, một cái tát đau điếng giáng vào bên má cậu, khiến Song Ngư lập tức tỉnh ngủ. Từ ngo ngắc, cậu lườm Sư Tử đầy căm hận, mặc kệ tại sao nó lại ở phòng cậu. Bị gọi dậy đột ngột luôn đứng đầu trong những gì Song Ngư cực kì ghét. Cảm giác đau rất căng khiến sự tức giận bùng nổ.

"Đồ mèo điên!! Cậu mới trốn viện hả?! Đó là cách cậu gọi người khác dậy đó hả?! Đồ bạo lực, cậu chắc chắn không phải con gái--"

Một lần nữa, Song Ngư vẫn chưa kịp nói hết câu đã bị cho "ăn hành". Sư Tử vừa thẳng tay đánh cái bốp vào đầu cậu không thương tiếc.

Vốn Song Ngư tỉnh là xong việc rồi, nhưng cậu ta lại dám chọc điên Sư Tử. Khổ công nó làm việc tốt gọi cậu ta dậy, và đổi lại cậu ta mắng nó còn hơn con dê nữa!! Không phục, nó nhất quyết không phục!! Coi như là trả luôn nợ tức mà Song Ngư trừu nó ngày hôm qua!! Sư Tử hoàn toàn chẳng cảm thấy dù chỉ một chút tội lỗi nào, bởi việc nó làm là hoàn toàn đúng!

"Cái đồ... đồ..."

"Dễ thương đáng yêu chứ gì? Biết rồi khỏi khen! Cậu mà còn chưa chịu dậy, đừng trách tôi sao lóp trưởng xé cậu ra thành trăm mảnh!!"

Sau khi tự mình độc thoại nguyên một tràng như vậy, Sư Tử dùng đỉnh đứng dậy, lon ton mở cửa ra khỏi phòng Song Ngư, mặc kệ ai đó mặt vẫn nghếch ra chẳng hiểu chút gì. Đến khi sức tỉnh, máu nóng bắt đầu dồn lên đến não!! Tính cậu đó giờ không thù dai, nhưng ai đụng đến thì đừng có trách! Con gái còn không tha thì mắc gì Song Ngư phải nhượng bộ đứa mà cậu thậm chí còn chẳng coi như con gái! Và điều mà tôi định nói là đồ ranh con!! Chỗ bên má bị tát ban nãy đau rát, rồi đầu nữa!! Đợi đó, cái này là cậu gây sự trước biết chưa hả, Hân Sư Tử!!

Suốt bữa sáng, bạn trẻ Song Ngư nhà ta rất ư là lảm lì ít nói, lại không ngừng toả ra sát khí rất đáng sợ, thật khiến một số người ăn không ngon miệng. Cách mà Sư Tử gọi được thằng lười biếng này dậy, tội nó thật không biết nó nên "thỉnh giáo" không nhỉ? Hình như không an toàn cho lắm... A!! Cậu ta liếc kìa!! Cậu ta lườm kìa!! Thật sự đáng sợ mà...

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Gây rối ở căng tin

Suốt giờ học đầu ra chơi, bàn của Song Tử bao gồm cậu, Bảo Bình và kẻ cả Kim Ngưu cứ cảm thấy lạnh gáy. Không chỉ cậu, mà cái sát khí kinh hồn đáng sợ đó dường như toả ra khắp cả lớp, khiến lớp học 10 Toám lúc nào cũng ồn ào yên ắng đến lạ, như sợ đụng chạm phải nhân vật đáng sợ nào đó. Vậy mà, hai cái người đáng lẽ ngồi cạnh cái tăng băng đang toả sát khí này lại hoàn toàn tỏ ra bình thường, một đứa nằm dài ra bàn ngủ, tên kia thì vẫn yên lặng nghe giảng (hơi lạ) như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Song Ngư khẽ thở dài một cái. Thiệt tình, bực mình chết được, bên má cậu giờ vẫn còn ran rát khó chịu! Con nhỏ đáng ghét! Một tay chống cằm, Song Ngư đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời trong xanh chưa từng khiến cậu cảm thấy thoải mái, sự yên bình chỉ khiến cậu nhớ đến những điều không muốn nhớ. Ít nhất, nhiệt độ Song Ngư toả ra khắp lớp học phần nào đã tăng lên đôi chút.

Nhìn ra ngoài mãi cũng chán, đôi mắt màu cafe lại nhìn vào trong lớp học. Cậu không hề nhận ra có hai ánh mắt vừa vội quay đi, có chút ngập ngừng. Song Ngư đưa mắt khắp lớp học, rồi lại nhìn lên bảng, cái bảng từ lúc nào đã chỉ chút toàn chữ và số kia. Cậu không có hứng học cho lắm, dù sao những kiến thức này cậu đã học đến từ khi còn rất nhỏ.

Lại chán, Song Ngư lần nữa dời mắt, lần này là sang cô nhóc đáng ghét ngồi bên cạnh. Sự tức giận ban sáng vẫn chưa hết, khiến cậu thực muốn trêu cô nàng này một chút. Nhưng khuôn mặt ngây ngô ngái ngủ kia Song Ngư lại chẳng muốn đánh thức chút nào. Mà, Sư Tử khá dễ thương đấy chứ nhỉ, dù cậu một chút cũng chẳng muốn thừa nhận. Mái tóc nâu đen và đôi mắt nhắm nghiền, làn da trắng nõn như trẻ con với hai má phúng phính. Đành vậy! Trả thù sau cũng không muộn! Giờ thì cậu "nhân từ" để nó ngủ một chút cũng chả sao!

Một vài người có chút khó chịu không rõ.

"Cả lớp, đứng!"

Khi thầy giáo vừa bước ra khỏi lớp, Xứ Nữ khẽ thở dài. Cậu vốn chẳng thích làm lớp trưởng chút nào, kiểu này có ngày thanh quân cậu đi luôn quá! Đã ngồi gần cuối lớp còn phải rống hống la cho cổ vào! Cô Như thật làm khó Xứ Nữ mà!!

Lúc này là giờ nghỉ trưa, nên hầu hết đều dọn dẹp tập sách trên bàn bỏ vào học bàn rồi nhanh chóng ra khỏi lớp trước khi bị sao đỏ ghi tên vì ở lại lớp không có phận sự. Từng người, từng người một rời khỏi, giờ chỉ còn lại mười mấy người tụi nó.

Sư Tử vừa nghe tiếng chuông đã thức dậy, ngay tức thì chạy tới chỗ Cự Giải và Thiên Bình, thậm chí còn vẫy vẫy tay gọi Ma Kết và Thiên Yết ngồi bên dưới. Sáu đứa con trai có chút không thích, bộ trong mắt nó chỉ có mỗi đám con gái chắc?!

"Tụi mình ra căng tin đi! Cũng trưa rồi!"

Cự Giải cảm thấy hơi đói, chắc do ban sáng cô ăn ít quá. Tính ra cũng ăn có mỗi cái trứng chứ có miếng thịt nào đâu, với cái bụng dễ lên cơn của mình thì Cự Giải bắt buộc phải kén cá chọn canh, dù cô hoàn toàn không thích điều này cho lắm.

Không chỉ Cự Giải, mà gần như toàn bộ tụi nó cũng đều thấy đói cả. Nhưng khác với cái lý do chính đáng kia của cô, tụi nó chỉ toàn là ăn nhanh đói nhanh thôi.

"Cơ mà, Bạch Dương đâu?"

Khi đám con gái vừa định kéo nhau ra khỏi lớp thì Nhân Mã chợt lên tiếng. Nãy giờ hình như cậu chẳng nghe thấy tiếng nói lanh lảnh của bà chị họ, cả mặt cũng chẳng thấy. Chẳng biết Bạch Dương chết ở phương nào rồi nhỉ?

"À, ban nãy Bạch Dương nhận điện thoại của ai đó, nói là cúp chiều rồi ra ngoài rồi thì phải?" Thiên Bình vừa nói vừa nhìn sang Cự Giải như để kiểm tra độ chính xác. "Hình như cậu ấy có thể về muộn nên nếu ăn thì không cần đợi, thì phải?"

Ban nãy Thiên Bình và Cự Giải cũng định kéo lại hỏi, nhưng vừa nghe xong là Bạch Dương đã chạy đi ngay, có để ai phản ứng gì đâu. Sau đó cũng có mấy lần Thiên Bình gọi cho nó, nhưng toàn thuê bao rồi chuyển sang hộp thư thoại.

Song Tử và Nhân Mã vốn chưa rời chỗ ngồi bắt đầu quay sang nhìn nhau. So với tụi nó, thì hai người nghĩ mình biết chuyện nhiều hơn, và cả "ai đó" đã gọi cho Bạch Dương. Đôi mắt nâu của Nhân Mã thoáng lạnh, cậu khẽ thở dài một cái. Có gì tồi tệ bà chị hỏi chắc cũng không muộn.

"Nhân Mã lớp 10 Toán! Phiên em ra ngoài có người cần gấp!"

Trong khi Nhân Mã còn đang suy nghĩ chuyện Bạch Dương thì có thông báo vang lên cái loa trường đặt trong phòng học. Cậu chớp mắt đôi cái, dường như chẳng để tâm đến mấy ánh mắt đang nhìn mình, thay vào đó lại như đang suy nghĩ gì đó. Gọi cả cậu luôn sao? Nhân Mã chợt nhìn sang Song Tử như đang cố nói gì đó, khẽ gật đầu rồi cũng nhanh chóng rời khỏi lớp mà chẳng thèm để lại bất kì lời giải thích nào.

Tụi nó nhìn nhau một lúc, cố dẹp bỏ mớ suy nghĩ thắc mắc của mình sang một bên. Sau khi lũ con gái rời đi, bọn con trai dần dần từng đứa cũng lèo đèo theo sau. Chẳng mấy chốc, lớp học chẳng còn ai nữa.

"Hả?! Sư Tử mới mười bốn?!"

Tụi nó không kiềm được mà hơi lớn tiếng, vô tình thu hút sự chú ý của những người xung quanh nên đành "vận âm lượng" nhỏ lại. Nhưng là tụi nó nghe nhầm, hay Song Tử vừa nói ra điều có chút động trời này nhỉ?

"Không thể nào! Vậy là con nhỏ này nhỏ hơn chúng ta một tuổi luôn á hả?!"

Cái cách mà Bảo Bình vừa nói vừa lấy nắm đấm gõ nhẹ nhẹ liên tục vào đầu con nhỏ vốn đang ăn trưa bằng kem kia thật khiến con mèo nào đó xù lông cả lên. Điều này tụi nó đoán được nên cũng chẳng để tâm làm gì, và không ngoài dự đoán, nó lập tức ngoạm lấy ngón tay tội nghiệp của Bảo Bình, mặc kệ cậu la oai oái lên.

"Hứ! Nhảy lóp là chuyện bình thường chứ bộ!! Làm quá!"

Rõ ràng chuyện này có gì đáng bị gọi là bất ngờ đâu, thời nay người ta nhảy lóp vùn vụt có bị gì đâu. Cứ thích làm quá lên, bởi nó không muốn nói ra là vậy.

"Ra là vậy! Mà dù tuổi đáng ra là cấp hai, cậu còn nhỏ hơn mấy đứa lớp chín bình thường."

Câu nói đương nhiên ai cũng biết là của ai lập tức đụng chạm vào tự tôn của Sur Tử, cả cái mà nó gọi là ghét nhất là dám chê nó lùn. Sur Tử đã bực tên Bảo Bình, giờ thêm tên này. Hai thằng bạn thân nhà hai đứa đó không biết cư xử phải phép chắc, việc gì cứ thích lấy Sur Tử ra chọc!!

Khi Song Ngư vừa định bỏ thìa com vào mồm thì lập tức ngậm lại. Một cảm giác đau đớn truyền đến từ chân phải cậu. Song Ngư lập tức ngừng đầu, đôi mắt căm hận nhìn con nhỏ ngồi đối diện đang vui vẻ nói chuyện với Cự Giải như chẳng có gì xảy ra. Chết tiệt! Dám đạp chân cậu!!

Cự Giải hình như nhận ra chuyện, có chút gượng gạo hết nhìn Sur Tử lại nhìn Song Ngư đang cố nén đau đớn với bộ mặt có chút dễ thương, cô cười trừ.

Mà nhắc mới nhớ, trong tụi nó hình như ngoài Bạch Dương và Nhân Mã còn thiếu vài người. Xử Nữ, Thiên Yết và Ma Kết ban nãy hình như bị gọi lên phòng giáo vụ có việc thì phải, còn Kim Ngưu hình như cũng vừa đi theo đội trưởng đội bóng rổ gì gì đó (Kim Ngưu có trong đội bóng rổ bao giờ nhỉ?) ban nãy.

Trong lúc Cự Giải còn vừa nghĩ vừa nhìn tụi nó nói chuyện vui vẻ, một thứ nước lạnh ngắt chợt chảy xuống từ đầu cô, đúng hơn là bị đổ xuống ngay đầu cô. Thứ nước ấy nhỏ giọt chảy xuống phần cổ, nhỏ giọt nước màu cam xuống miếng giấy ăn trước mặt Cự Giải. Chẳng biết có phải vì độ lạnh của nước hay không, cô nhất thời chỉ biết ngồi yên chịu đựng.

"Xin lỗi nhé, là tôi không tốt. Chỉ là lỡ trượt tay thôi mà!"

Cái giọng này, chỉ ngày một ngày hai nhưng bắt đầu trở nên quen thuộc với tụi nó. Tức giận ngừng đầu lên, đôi mắt kiêu kì của con nhỏ với mái tóc nhuộm vàng đập thẳng vào mắt, đứa con gái dường như đang cố phá hủy chuỗi ngày yên bình của tụi nó.

"Đừng có gây sự, Hạ Mai!!!"

Sur Tử là người phản ứng đầu tiên. Nó vốn nóng tính, lại dám đụng đến bạn bè nó không phải một hai lần, nó nhất định không lí do gì phải nhịn nhỏ cả. Mặc kệ mọi người trong căng tin bắt đầu chú ý và nhìn chằm chằm, thậm chí còn che miệng bàn tán nó cũng chẳng rảnh hơi mà quan tâm.

Hạ Mai ngược cao đầu, đôi mắt nhìn Sur Tử chưa đến một nửa. Nhỏ không hề và có lẽ đã từ bỏ từ thuở nào việc bắt nạt Cự Giải, nhất là khi cô ở cùng tụi nó. Người mà Hạ Mai nhỏ muốn trêu tức là Sur Tử kia. Và nhỏ đã đúng, đụng đến đứa mà nó gọi là bạn luôn khiến nó tức giận.

"Chẳng phải Hạ Mai đã nói sao? Là lỡ trượt tay, lỡ đấy! Và lại cậu ấy cũng xin lỗi rồi mà nhỉ!"

Cái giọng bênh vực đầy kiêu ngạo của Mỹ Oanh đặc biệt càng khiến tụi nó khó chịu, và đương nhiên khiến Hạ Mai ngược lại rất hài lòng. Trong khi đó, như thường lệ, dù là một trong hai "cận vệ trung thành" của nhỏ, Yến Ly vẫn chỉ đứng một bên khoanh tay trước ngực, yên lặng theo dõi mọi chuyện. Đôi mắt Ly đảo quanh, như đang tìm kiếm gì đó. Thông tin của nhỏ sai sao?

"Các người..."

"Sur Tử, hay là bỏ đi..."

Cự Giải và Thiên Bình vốn luôn nhu mì và yếu đuối. Về phần Cự Giải, cô vừa lạnh vừa sợ sệt. Dù cho cô căm ghét sự nhút nhát của bản thân bao nhiêu đi chăng nữa, Cự Giải chưa bao giờ có thể thay đổi nó được. Cô luôn nhẫn nhịn, cô ghét và sợ xung đột. Trong lúc Cự Giải còn đang run rẩy, một tấm áo đắp vào người cô. Khi quay sang, đôi mắt tinh anh có phần khá bình thản của Bảo Bình thu vào tầm mắt cô. Chẳng hiểu được, nhưng Cự Giải có chút hệt hằng.

Thiên Bình dù luôn tỏ ra là mình rắn rỏi mạnh mẽ, cô thực chất rất yếu đuối. Không chỉ mỗi Sur Tử, mà cả Thiên Bình cũng đang rất tức giận, khi Hạ Mai dám bắt nạt cô bạn thân của cô. Nhưng dám đứng lên và nói thẳng, có lẽ cô không bao giờ được như Sur Tử, dù cho cô vốn lớn hơn nó một tuổi.

"Bỏ á?! Đừng có đùa!! Cậu định để cô ta lộng quyền cậy thế chắc!?"

Sur Tử không thể nào ngăn được sự tức giận bên trong, nhưng ít nhất giọng nó đã thấp hơn một chút, dù cho đôi mắt nâu khói vẫn lờm Hạ Mai.

"Đủ rồi đấy, Sur Tử nhỉ? Tôi rõ ràng, đâu có..."

Hạ Mai chợt ngắt câu nói của mình, thay vào đó nhỏ đi đến, càng ngày càng Sur Tù. Trong lúc nó không chú ý nhất, Hạ Mai lập tức đưa tay ra, ấn mạnh vào ngực nó mà đẩy ra.

"Đừng chạm gì đến cậu."

Một phần vì bất ngờ, Sur Tù bị cú đẩy của Hạ Mai làm ngã ra sau, ngã vào cái bàn ban nãy tụi nó ngồi. Chân Sur Tù đụng mạnh vào chân bàn, bị phần nhọn của một đường đến chảy máu. Thử âm thanh đồ vỡ vang lên, lập tức khiến cả những người vốn không quan tâm cũng phải chú ý đến.

"Mèo con!!"

"Sur Tù!!"

Cả Song Tù và Song Ngư lập tức chạy lại, đẩy cái bàn kia ra mà đỡ lấy Sur Tù. Với vết thương ở cả tay và chân, nó nhăn mặt vì đau. Nó quá mất cảnh giác, chết tiệt, để bị Hạ Mai hạ thế này nó rất không phục!!

"Thả ra! Hạ Mai cậu... Song Tù thả ra!!"

"Ngồi yên giùm cái đi! Ôn quá!"

Mọi thứ lập tức trở nên im lặng sau tiếng quát có hơi cao của Song Ngư, kể cả Sur Tù. Nó mím chặt môi, vừa vì đau vừa vì bất mãn. Nó có thể nghe rõ nồm một điệu cười của Hạ Mai và Mỹ Oanh. Chết tiệt! Đáng ghét thật mà!! Hai người này mắc gì cứ giữ nó chứ!!

"Lo mà dưỡng thương đi nhé! Xem kìa, có tới hai chàng hoàng tử bảo vệ, cậu trở thành một nàng công chúa đích thực rồi đấy!!"

Cái giọng mỉa mai kia khiến Sur Tù thêm phần giận dữ, nhưng Hạ Mai và hai đứa kia đã kịp rời đi trước khi nó thoát ra khỏi vòng tay của Song Tù và Song Ngư. Một con đầu chẳng biết từ đâu khiến nó khó thở, và chân chợt mềm nhũn, cả người nó lảo nhủo đổ về trước.

"Con nhỏ ngốc này!! Cậu không thể ngoan ngoãn ở yên một chỗ được hả?!"

Sur Tù bực lắm!! Nó mà lại ngã dưới tay Hạ Mai, nhất quyết không chịu! Điều mà nó định làm, là trả thù cho Cụ Giải cơ!! Thử hỏi có đứa dám làm vậy với bạn bè của cậu, xem cậu có tức giận hay không?! Đáng ghét! Chết tiệt!!

Sur Tù không hề nhận ra, lí do nó bị ngã dễ dàng như vậy hoàn toàn không phải do nó bất cẩn hay do Hạ Mai... Người duy nhất nhận ra sự kì lạ, là Song Tù...

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cuộc gặp mặt không mấy vui vẻ

Giữa những học sinh đang lật đật đến căng tin dùng bữa trưa hay ôm cặp ra về nếu không bán trú, một cô gái không ngừng chạy, nhanh chóng lướt qua họ trước khi bất kì ai kịp nhận ra, để lại cho người ta sự ngạc nhiên và có chút tò mò.

"Chúng ta có thể nói chuyện một lúc chứ?"

Bạch Dương vẫn còn nhớ rất rõ, từng lời nói của người phụ nữ bên đầu dây kia khi bà gọi cho nó ban nãy. Nó thậm chí còn nhớ bản thân đã hồi hã thế nào, lập tức chạy khỏi lớp, quên cả việc dọn dẹp tập vở để chạy đi gặp bà. Chạy băng qua từng hành lang của khu học xá, một chút cũng không để ý đến ánh nhìn kì lạ mà các học viên dành cho mình, Bạch Dương nhanh chóng ra tới khuôn viên chính của trường. Nó dừng lại, thở vài nhịp rồi tiếp tục chạy. Chạy ra ngoài trường qua cánh cổng đã mở từ bao giờ, nó nhìn thấy một chiếc xe ô tô đen bóng đang đậu.

"Chị!"

Ngay khi Bạch Dương vừa định bước tới, một giọng nam quen thuộc chợt gọi tên nó, khiến nó nhất thời khựng lại. Quay đầu ra sau theo phản xạ, nó nhìn thấy khuôn mặt nghịch ngợm và đôi mắt màu nâu hổ phách của Nhân Mã. Có lẽ khi nhà trường thông báo, Bạch Dương đã chạy ra bên ngoài mất rồi.

Nhân Mã chạy chậm dần rồi dừng hẳn trước mặt Bạch Dương. Khác với sự mệt mỏi thoáng trên mắt nó, cậu dường như chẳng hề khó khăn trong việc hít thở dù chạy thậm chí còn nhanh hơn Bạch Dương. Nó không quá thắc mắc tại sao Nhân Mã ở đây, nó cũng hiểu được. Thay vào đó, dường như cả

hai sự chú ý đều đổ dồn vào chiếc ô tô đằng kia.

"Cô Bạch Dương, cậu Nhân Mã, xin mời!"

Một người đàn ông trung niên với bộ vét đen trên người, lạnh lùng tiến lại chỗ hai đứa nó. Một tay mở cánh cửa của ghế sau, một tay đặt trước đầy lịch thiệp. Bạch Dương nhìn thấy người phụ nữ đang ngồi bên trong, điều này khiến nó có chút ngập ngừng. Sau khi nhìn Bạch Dương bước vào trong, Nhân Mã mới vòng ra bằng ghế phụ cạnh tay lái, trong lòng có chút không thoải mái.

Chiếc xe chạy trên con đường khá thưa thớt người vì buổi trưa, và không có bất kì âm thanh nào vang lên ngoài tiếng nhạc dịu từ máy radio. Cả Bạch Dương và Nhân Mã đều đưa mắt nhìn ra ngoài, riêng cậu thì thỉnh thoảng lại nhìn lên cửa chiếu hậu, vừa là quan sát cô chị họ, vừa là quan sát người phụ nữ kia. Cuối cùng, chiếc xe dừng lại trước một tiệm cafe trong thành phố.

"Của quý khách đây ạ!"

Cô phục vụ bàn một cách cẩn thận và nhẹ nhàng, với nụ cười trên môi đặt từng ly nước trước mặt ba vị khách. Người phụ nữ nhìn cô, vẫn khuôn mặt lạnh lùng, khẽ gật đầu. Khi cô phục vụ đã rời đi, bà mới nâng tách trà lên, khẽ nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt xuống. Những ngón tay thon dài vẫn chưa rời khỏi tay cầm của tách, bà ngẩng đầu nhìn hai đứa trẻ ngồi đối diện mình.

"Lâu quá không gặp, hai đứa đều lớn cả rồi nhỉ!"

"Cảm ơn dì, cũng đã ba năm kể từ lần gặp mặt cuối cùng của dì cháu ta thì phải?"

Nhân Mã là người lên tiếng đầu tiên, với một nụ cười tươi có phần gượng gạo trên môi. Cậu cảm lấy lý cả phê của mình, uống một hớp như để lấy lại bình tĩnh. Cậu chưa từng thoải mái mỗi khi đối diện với người phụ nữ mà cậu phải gọi là "dì" này. Sự lạnh lùng và quyền quý toát ra từ bà ấy, khiến Nhân Mã không dễ dàng thoát ra bất kì điều gì, hoàn toàn khác hẳn với người là con gái của bà, cũng là chị họ của cậu.

Bạch Dương này giờ vẫn cứ im lặng, hai tay khoanh lại đặt trên bàn. So với sự tinh nghịch và sôi nổi thường ngày, yên lặng hoàn toàn không phù hợp với Bạch Dương. Sự căng thẳng kia truyền thẳng đến nó. Dù người phụ nữ này là mẹ nó, và thậm chí Bạch Dương đã uống chẳng biết bao nhiêu lần ly nước cam trên bàn, nó vẫn chẳng thể nói bất kì điều gì.

Ellen Nguyễn, người phụ nữ mà Bạch Dương vừa yêu vừa sợ, chính là mẹ nó. Từ khi nó sinh ra và biết nhận thức đến giờ, một nụ cười hạnh phúc là thứ mà nó chưa từng nhìn thấy ở bà Ellen. Dù cho Bạch Dương mang về cho bà bài vẽ đoạt giải nhất của mình, hay thành tích mà nó nhất khối, bà chưa từng vỗ về nó và khen ngợi nó lấy một câu. Dù cho ba nó đã mất từ trước khi nó sinh ra, Bạch Dương thậm chí chẳng có được tình mẹ như bao đứa trẻ khác, khi bà luôn bỏ bê nó cho đám người hầu vì công việc của bà từ khi nó còn rất nhỏ. Bạch Dương không căm ghét bà, càng không hận mẹ mình, nó chỉ tủi thân. Dần dần, thứ gọi là tình mẫu tử giữa nó và bà Ellen hoàn toàn biến mất như chưa từng tồn tại, dù cho thực chất bà luôn yêu thương nó đi chăng nữa. Mọi thứ, trở nên thật gượng gạo.

"Con chào mẹ," Với cái cổ họng khô khốc dù đã uống một ngụm nước, Bạch Dương cố nói bằng giọng vui vẻ. "Công việc của mẹ vẫn ổn chứ ạ?"

Thay vì trả lời, bà Ellen khẽ gật đầu, với một nụ cười có chút lạnh lẽo. Đôi mắt bà khi nhìn đứa con gái của mình đang ngồi ngay trước mặt bà, giữa sự băng giá dường như có tồn tại một vài tia ấm áp. So với lần cuối cùng bà gặp nó, Bạch Dương đã trưởng thành hơn rất nhiều, ít nhất là theo những gì mà bà có thể nhớ.

"Thưa dì, cháu có thể hỏi tại sao dì lại gọi tụi cháu ra vào giờ này không ạ?"

Đôi mắt lạnh lùng của bà Ellen chuyển sang Nhân Mã, đứa cháu là con trai của em gái bà. Đứa trẻ với đôi mắt màu nâu hổ phách vừa dịu dàng vừa năng động và mạnh mẽ, giống như Bạch Dương, không còn là một thằng nhóc chỉ biết mỗi chơi đùa. Nhấp thêm một ngụm trà, bà im lặng một lúc.

Bạch Dương hiểu rất rõ, lý do mà mẹ nó ở đây là gì, không chỉ nó mà cả Nhân Mã cũng biết điều đó, và điều này khiến nó có chút không thoải mái. Bạch Dương thật sự rất muốn kể chuyện trường lớp cho bà Ellen nghe, rằng nó đã kết bạn với những ai, rằng nó đã trải qua vài ngày vui vẻ như thế nào của năm học mới, rằng nó thậm chí nhận ra thứ tình cảm kì lạ bắt đầu len lỏi trong tâm hồn nó lúc này. Nhưng, tất cả đều không thể. Nói ra mọi thứ với bà, tâm sự như điều mà mẹ và con luôn làm, Bạch Dương không đủ can đảm.

Nhân Mã hiểu rõ những gì mà Bạch Dương đang cố chịu đựng. Cậu đưa tay, nắm lấy đôi bàn tay đang đan chặt vào nhau một cách run rẩy kia như để trấn an cô chị họ. Nhìn chân mày Bạch Dương hơi giãn ra, cậu có đôi chút nhẹ nhõm.

"Nếu là về con nhỏ đó, thì nó khoẻ như trâu mẹ ả," Bạch Dương trả lời bằng giọng vui tươi. "Lúc nào cũng quậy phá rồi bày đủ thứ trò điên khùng! Lại dữ như cọp nữa, còn có cả oan gia nữa kìa!!"

Bà Ellen nhìn con, không đáp. Thay vào đó, bà dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Với vẻ mặt kia và đôi mắt sáng rõ vừa giả tạo vừa chân thật, bà dường như tin lời Bạch Dương. Nó vẫn vậy, con gái bà vẫn chẳng bao giờ chịu gọi đến người đó một cách kính trọng mà đáng lẽ nó phải làm. Dù sao, bà cũng không để ý quá nhiều.

"Ta có cái này..."

Trong khi Nhân Mã và Bạch Dương còn đang nhìn nhau bằng cặp mắt khó hiểu thì bà Ellen đưa tay lấy cái túi mà người tài xế trung niên ban nãy đưa

cho. Đặt nó sang một bên, bàn tay bà nhẹ nhàng lấy ra từng hộp quà đặt trên bàn, tổng cộng là hai hộp. Bà chọt đẩy cái hộp quà màu cam đến trước mặt Nhân Mã, và màu đỏ cho Bạch Dương. Nhìn hai đứa trẻ ngơ ngác, bà nhất thời không nhận được mà mỉm cười một cái.

"Đây là quà của ta cho hai đứa, coi như là mừng năm học mới."

"Mẹ nói thật ạ?!"

So với tên nhóc lúc nào cũng thích che giấu và ra vẻ bình tĩnh như thằng em họ Nhân Mã, Bạch Dương lại rất dễ kích động bởi những chuyện nhỏ nhặt, dù đối với nó, chuyện này hoàn toàn không thể gọi là nhỏ nhặt được. Nhận lấy cái hộp quà màu đỏ kia, nó vui vẻ ngắm nghía, thậm chí ôm hân vào người. Mẹ nó vừa tặng quà, bà vừa tặng quà cho nó đấy!!

Nhân Mã ngồi cạnh, thật chẳng biết nói gì với cô chị họ đang lên con của mình. Cậu cố nhẹ đầu Bạch Dương, cười ranh mãnh. Nhưng hình như nó vui quá nên chẳng để tâm nữa thì phải, và Nhân Mã được nước làm tới. Đến khi Bạch Dương nhận ra, nó lập tức phồng mang trợn má xé xác cậu em họ tội nghiệp.

Mặc kệ hai đứa trẻ kia đùa giỡn với nhau mà quên cả cái gọi là phép tắc, bà Ellen cũng chẳng mắng mỏ làm gì. Thay vào đó, bà lại thò tay vào cái túi giấy kia, lần này lấy ra hai hộp quà khác, điều này dường như thu hút sự chú ý của hai chị em nhà nào đó.

"Mẹ, đây không lẽ là...?"

Nhìn hai hộp quà trên bàn, Bạch Dương và Nhân Mã lập tức có thể nhận ra là của ai và dành cho ai. Cái hộp màu vàng hơi nhỏ, có lẽ bằng nửa hộp của Bạch Dương, và hộp màu xanh hình như có cùng kích cỡ. Những thứ này, còn của ai ngoài cậu ta cơ chứ!!

"Là của thiếu gia," Chất giọng điềm tĩnh lạnh lùng vang lên. "Hai đứa có thể đưa cho họ chứ? Ta nghĩ cả hai đều biết ta đang nhắc đến ai."

Biết, hai đứa nó đương nhiên biết chứ, thậm chí biết rất rõ là đằng khác.

"Quà thì bọn con sẽ đưa, nhưng mà," Giọng Bạch Dương có chút run rẩy, nó cắn chặt môi.

"Con không nghĩ tụi nó sẽ vui đâu..." Là Nhân Mã, và chính cậu cũng chẳng vui về gì. "Nhất là em ấy..."

Bà Ellen hoàn toàn hiểu Bạch Dương và Nhân Mã đang cố nhắc đến chuyện gì, nhưng điều đó nằm ngoài phạm vi mà bà có thể động đến. Ngoài im lặng, bà thật không biết phải trả lời như thế nào.

"Cậu ta suốt ngày chỉ biết mỗi công việc thôi chắc?!"

"Bạch Dương!!!"

Mặc kệ bà Ellen vừa lên tiếng nhắc nhở, Bạch Dương nhất định phải nói. Chuyện này nó chưa bao giờ ngừng bức mình, nó bằng mọi giá phải nói ra cho bằng hết!!

"Con vẫn sẽ nói!! Con chấp nhận là cậu ta luôn phải tội lỗi vì công việc, nhưng con không tin là bạn đến nỗi một cuộc gọi hay một tin nhắn cũng không thể cho nó! Còn thằng nhóc kia, cậu ta đáng lẽ phải về thăm cả nó nữa mới phải!! Cậu ta là anh trai hai đứa nó mà, còn là người thân duy nhất nữa!!!"

"Đủ rồi Bạch Dương!!!"

Người trong quán bắt đầu chú ý. Cả Nhân Mã cũng bắt đầu nhận ra tầm hệ trọng của sự việc. Nhưng Bạch Dương thì càng lúc càng tức giận, nó thậm chí đứng bật dậy.

"Có con là bạn thân thì sao?! Có Nhân Mã là anh kết nghĩa thì sao?! Có Song Từ là anh họ thì đủ rồi chắc?!! Người mà nó cần là cậu ta kia kìa, không phải tụi con!! Thứ nó cần là một gia đình, chứ không phải những người yêu thương nó là đủ!! Mẹ có biết, nó đã tui thân như thế nào không?!! Và cả con... có bao giờ mẹ nghĩ đến cảm xúc của con chưa?! Công việc!! Mấy người suốt ngày chỉ biết mỗi công việc mà thôi!!!"

"Bạch Dương!!!"

"Di Ellen, đừng---"

Trong một phút nóng giận không kiềm chế được mình, mặc cho lời ngăn cản của Nhân Mã, bàn tay bà Ellen giờ lên rồi tát thẳng vào mặt Bạch Dương. Âm thanh lạnh lẽo chua chát khiến không chỉ Nhân Mã, mà cả những người trong quán không khỏi bất ngờ. Hơn cả thấy, là Bạch Dương. Bên má nó đau rất, nhưng nỗi đau đó hoàn toàn bị lấn át đi, nó cảm thấy như một thứ gì đó quan trọng trong tim nó vừa vỡ tan như những quả bong bóng xà phòng... Mẹ nó, vừa tát nó...?!

Bạch Dương ngẩng đầu nhìn mẹ. Bà Ellen lúc này bắt đầu nhận ra mình vừa làm gì, trong đôi mắt lạnh lẽo dâng lên tia ân hận nhìn trân trân đứa con gái trước mặt.

Bạch Dương cảm thấy khoe mắt mình ươn ướt, cả sống mũi cảm thấy cay cay. Nó cúi gầm mặt, răng cắn mạnh môi dưới đến bật máu. Đủ rồi! Nó không thể ở lại đây thêm được nữa...

"Chị Bạch Dương!!"

Nhân Mã lập tức gọi với theo. Cậu đứng đực ra một lúc, rồi ôm lấy hai hộp quà kia. Trước khi đuổi theo Bạch Dương, Nhân Mã vừa nhìn người phụ nữ đang trân trân nhìn đầu đó, vừa mỉm cười buồn.

"Dì à, đôi khi thay vì công việc, dì nên dành nhiều thời gian cho con gái mình hơn. Và cậu ta, trước khi quá muộn... cháu nghĩ dì hiểu cháu muốn nói đến điều gì... Chào dì!"

Nhìn theo bóng Nhân Mã đang cố đuổi theo Bạch Dương đang chạy ra khỏi quán và khuất dần dưới cái nắng đã bớt gay gắt, bà Ellen như toàn thân chẳng còn chút sức lực, ngồi phịch xuống ghế. Lúc này, bà cảm thấy khổ sở hơn bao giờ hết. Phải chăng, như Nhân Mã nói, cả bà và thiếu gia, có lẽ... đều đã sai cả...

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Sự cô đơn trong trái tim mạnh mẽ

Vừa về đến trường bằng taxi, Bạch Dương và Nhân Mã về thẳng kí túc xá ngay. Không một ai nói bất kì điều gì, và cậu vẫn im lặng xách cái túi giấy đựng mấy hộp quà. Dù cả hai đều là người sôi nổi và hoạt bát, đó vẫn còn những trường hợp ngoại lệ. Như lúc này, nó thật sự mệt mỏi với chuyện xảy ra hôm nay rồi.

Nhìn khuôn viên trường vắng tanh, có lẽ vẫn chưa hết giờ học. Tuy nhiên, khi hai đứa nó về đến phòng kí túc của lớp Toán, căn phòng lại có đèn khiến cả hai không khỏi ngạc nhiên.

Bạch Dương đẩy cửa. Lập tức, nó đụng phải mấy đôi mắt ngạc nhiên. Một lượt đảo quanh căn phòng, nó nhận ra tất cả thành viên đều có mặt ở đây. Trước khi Bạch Dương kịp hỏi lí do, nó nhìn thấy Cự Giải là người duy nhất tắm rửa với mái tóc ướt nhẹp hơi ẩm, và hơn cả thấy chính là hình ảnh Xử Nữ đang sơ cứu vết thương gì đó ở chân cho Sư Tử lập tức đập vào mắt nó. Cả Nhân Mã cũng ngạc nhiên không kém.

"Sao tụi bây ở đây hết vậy hả?! Còn mày, bị gì đây?!"

Trong khi Xử Nữ vẫn đang băng bó cho Sư Tử, thì Bạch Dương lại không ngừng lắc con nhỏ tới lui, thật sự khiến cậu cảm thấy khó chịu. Đã không biết chào hỏi ai, lại còn dám quấy rầy lúc cậu đang sơ cứu, con cừu này rốt cuộc muốn cái gì đây?!

"Sư Tử mày cầm hả?! Tao bảo là có chuyện gì?! Là đứa nào?!"

Ban đầu, Bạch Dương còn nghĩ là Sư Tử bị ngã, nhưng nhìn những vết thương nhỏ khác, nó dám chắc là có đứa gây sự với mèo con nhà nó. Cả mấy đứa xung quanh, cũng bắt đầu cảm nhận được sát khí và sự tức giận mà Bạch Dương toả ra lúc này. Nó giận, đương nhiên là rất giận chứ!!

"Là nhóm Hạ Mai," Nhận ra không khí căng thẳng đến mức nào, Thiên Yết đành lên tiếng, vẫn là chất giọng lạnh nhạt đó.

Đôi mắt nâu của Bạch Dương mở to, dần dần trở nên tức giận. Nó tự bảo mình phải bình tĩnh trước khi gây phiền phức cho người khác mà bản thân thì chẳng biết rõ ràng đầu đuôi ngọn ngành ra sao. Để mặc Sư Tử vẫn ngoan ngoãn ngồi im như một con mèo con cạnh Song Tử và để Xử Nữ băng bó, Bạch Dương quay sang tụi nó, giọng có phần dịu lại khi nhận ra sự sợ sệt trong đôi mắt Cự Giải và Thiên Bình.

"Hai cậu nói rõ được không?"

"Lúc đó, sau khi cậu và Nhân Mã rời đi, thì bọn mình đến căng tin ăn trưa," Thiên Bình vẫn cố giữ sự điềm tĩnh, thay cho Cự Giải thoáng sợ hãi khi nhớ lại cảnh tượng lúc đó.

"Minh, Xử Nữ và Thiên Yết thì bị gọi lên phòng giáo vụ nên không đi cùng được," Ma Kết gập quyển sách đang đọc lại, nói một cách từ tốn.

"Tao thì đi với đội trưởng," Cả Kim Ngưu cũng trong hướng khó xử, cậu gãi đầu. "Xin lỗi."

Bạch Dương và Nhân Mã cố không lên tiếng, thay vào đó để tụi nó nói rõ sự việc dù trong lòng lo lắng không thôi. Sau một hồi im lặng, Cự Giải cố trấn an mình. Dù sao mọi chuyện cũng từ cô mà ra cả.

"Lúc mọi người đang ăn vui vẻ thì nhóm Hạ Mai đi tới, cậu ta..." Cự Giải có chút ngập ngừng, đôi mắt giữu cột sắc lạnh của nó vẫn còn khiến cô thấy sợ. "Cậu ta đổ nước cam lên đầu mình... cho nên Sư Tử mới..."

Sự tức giận trong Bạch Dương ngày một lớn hơn. Gì chứ?! Cô ta dám làm vậy khi nó và những người khác không ở đó sao?! Cô ta... chết tiệt, cô ta lộng quyền lắm rồi!!

"Con nhỏ đó làm gì mày?!"

Sư Tử lúc này mới ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt toé lửa của Bạch Dương. Nó vốn nóng tính chẳng thua con cừu kia là bao nhiêu, nhưng nãy giờ cảm giác khó thở khiến nó không tài nào lên tiếng trả lời được bất kì câu hỏi của Bạch Dương. Nhắc đến Hạ Mai, chính nó cũng bực đấy thôi!!

"Cậu ta xô tao, ngã vào mấy cái bàn nên chân đụng phải chân bàn thôi," Tức gì tức, Sư Tử cũng chẳng muốn lớn chuyện. "Không có gì nghiêm trọng cả, không cần phải..."

"Cái đầu của mày đấy! Mày bỏ qua nhưng tao thì không!!"

Sư Tử luôn luôn dè chừng Bạch Dương dù nó là bạn thân nhất, đơn giản vì Bạch Dương sẽ rất đáng sợ khi tức giận. Nó sẽ chẳng quan tâm đến cảm nhận của bất kì ai, nó nhất định phải đòi lại công bằng mới hả dạ!! Ngay khi Sư Tử vừa định lên tiếng, thì nó quay phắt từ mèo con sang Song Tử, và cả Bảo Bình hay Song Ngự ngồi gần đó.

"Mấy người thì sao hả?! Biến đi đâu khi bạn tôi có chuyện?!!"

Cả ba đều cảm thấy khó xử, đến mức chẳng biết phải giải thích thế nào. Thật sự thì lúc đó, chính các cậu cũng bất ngờ, Hạ Mai ra tay quá nhanh trước khi bọn họ kịp đề ý và ngăn lại. Bảo Bình thì hoàn toàn chỉ chú ý đến mỗi Cự Giải, lo lắng cho cô bạn lúc đó đang hoảng sợ. Nhưng nếu nói ra những điều này, chắc chắn chỉ khiến núi lửa trong Bạch Dương thêm bùng phát, nên ba đứa đành im lặng không nói gì.

"Cậu bình tĩnh chút đi, Bạch Dương! Có làm lớn chuyện cũng chẳng được gì cả!"

Bạch Dương hơi khựng lại trước lời nói có chút khó chịu của Thiên Yết, người vốn tôn sùng chủ nghĩa im lặng cũng phải lên tiếng trước sự mất kiểm soát quá lớn của nó. Thiên Yết biết Bạch Dương đang tức giận như thế nào, thậm chí nếu cô có ở đó cũng sẽ khó ngăn mình tức giận, và bản thân Thiên Yết dù chưa gặp nhưng chỉ nghe danh cũng đủ ghét Hạ Mai rồi. Nhưng nhìn Bạch Dương điên cuồng thế kia mà quát tháo đủ người, Thiên Yết nhất quyết phải lên tiếng.

"Ý cậu là, cứ để yên sao?" Bạch Dương vẫn chưa chịu. "Đây không phải lần đầu, cũng chẳng phải lần thứ hai đâu!"

"Vậy mày định làm gì? Chạy tới tát cho cô ta một cái, hay cho người đánh hội đồng cô ta?" Cái giọng có chút giang hồ của Xử Nữ khiến Bạch Dương im bặt. "Mày quên thì tao nhắc, Hạ Mai là cháu gái của hiệu trưởng đấy, và dù tính khí đó nhỏ vẫn được người ta yêu mến, kể cả giáo viên. Giờ thì sao? Mày nói thử xem, mày làm gì được cô ta?"

Người ngoài nhìn vào, họ chắc chắn sẽ thấy Hạ Mai như một thiên thần. Đáng yêu, xinh đẹp, giàu có, quyền lực, thông minh và giỏi giang, dường như chẳng có gì mà nhỏ không làm được, nhỏ không có được. Đó cũng chính là cái nhìn đầu tiên mà Bạch Dương nghĩ về nhỏ, cho đến khi bắt gặp nhỏ bắt nạt một người bạn cùng lớp của nó. Kể cả vậy, không một ai tin Bạch Dương, không một lời tin lời tui nó nói, bởi trong mắt họ, Hạ Mai là thiên thần.

Giờ thì cả ở đây cũng vậy, cái học viện cũng chẳng khác là bao. Chắc chắn dù nó nói ra, dù Bạch Dương chạy lại tát cho Hạ Mai một cái vì dám gây sự với Sư Tử bạn nó, thì vẫn sẽ như Xử Nữ nói, Bạch Dương nhất định rơi vào vai phản diện, sẽ chẳng một ai trong các học sinh bên vực nó cả. Dù cho họ nhìn thấy tận mắt, họ vẫn sợ, sợ Hạ Mai. Hay thật! Nhưng chẳng lẽ Bạch Dương chẳng thể làm gì, đây đâu phải lần đầu cô ta gây sự với bạn nó! Rõ là khôn nản mà!!

Song Tử nhìn theo bóng Bạch Dương đi vào phòng, bất giác thờ dài một cái. Chết tiệt, lại nữa rồi!! Cậu lại chẳng làm được gì nữa hết! Đúng như lời nó nói, dù cậu tự xưng là anh họ của Sư Tử, là bạn của Cự Giải và Thiên Bình, như tui con trai kia, chỉ biết chống mắt lên nhìn lúc mấy đứa nó bị bắt nạt gây sự. Phải thừa nhận là đôi lúc cậu thấy mình thật vô dụng!

Đã một giờ sáng, cái giờ mà người ta đã chìm vào giấc ngủ rồi, thì Bạch Dương lại giật mình tỉnh giấc. Nói vậy cũng không đúng, từ nãy đến giờ, nó vốn chẳng chợp mắt được quá một phút. Dù cho nó cố bao nhiêu, rõ là không thể nào chìm vào giấc ngủ được, nên cứ lẩn lộn là chủ yếu.

Lẩn lộn mãi cũng chán, Bạch Dương ngồi dậy, dựa vào thành giường. Một thứ gì đó đâm vào lưng nó, quay sang thì nhìn thấy cái hộp quả màu đỏ. Nó bất giác nhớ về chuyện lúc trưa, rằng vô thức cắn chặt lấy môi. Chần chừ một lúc, Bạch Dương với tay, lấy hộp quả. Đặt trên đùi, nó cứ ngắm nhìn mãi. Nó vẫn chưa mở ra.

Bàn tay vừa mở lại nhanh chóng đóng lại, Bạch Dương thờ dài một cái. Sự chững chạc người lớn này chẳng hợp với một con nhóc luôn luôn bày trò quậy phá như nó chút nào. Mãi sau, Bạch Dương chợt rời khỏi giường, vẫn bộ đồ ngủ và ôm chặt lấy hộp quả vào lồng ngực, nó mở cửa đi ra khỏi phòng.

Hơi tựa người vào lan can của ban công lớn, hai bàn tay vẫn cầm lấy chiếc hộp của Bạch Dương đặt trên thành lan can. Đôi mắt màu nâu kia của nó nhìn lên bầu trời bị nhuộm màu u tối của màn đêm, trông dịu dàng đến lạ. Một Bạch Dương lúc nào cũng tìm cách trêu chọc người khác, một Bạch Dương dễ tức giận dù chỉ là chuyện nhỏ nhặt, một Bạch Dương thích chống đối, nó bây giờ nhìn hoàn toàn khác.

Đôi đôi mắt của mình từ bầu trời trên kia xuống hộp quả mà nãy giờ nó đang cầm, Bạch Dương hít sâu một cái, một tay chậm chậm mở nắp hộp. Trước

mất nó lúc này, nằm bên trong chiếc hộp là một con gấu bông. Nó vui, nhưng lại nhanh chóng hụt hẫng khi trong cái hộp kia, ngoài con gấu thì chẳng còn bất kì thứ gì khác, kể cả thứ nó luôn chờ đợi là một bức thư, hay một tấm thiệp. Đóng hộp quả lại, thò ra một cái, chẳng hiểu sao Bạch Dương cảm thấy mất mình cay cay.

"Cậu sẽ cảm lạnh nếu chỉ mặc mỗi áo ngủ vào buổi đêm thế này đấy!"

Trước khi Bạch Dương kịp nhận ra, một thứ gì đó vừa đắp lên vai nó, lên tấm lưng nhỏ bé này giờ cứ thỉnh thoảng lại run rẩy. Có lẽ nó quá tập trung vào món quà kia, nó chẳng hề nghe lấy dù chỉ một tiếng bước chân, và điều này khiến Bạch Dương không thể không quay ra sau với đôi mắt đầy ngạc nhiên.

Nhìn cô gái trước mặt mình lúc này, cái cách mà Bạch Dương vừa quay đi khi nhận ra cậu như để che giấu đôi mắt hơi đỏ mà cậu đã thấy, Song Từ khẽ mỉm cười. So với nụ cười lúc nào cũng đầy sáng khoái hay hàm ý dè bịu trên choker, hoặc một nụ cười toả nắng thu hút sự chú ý, nụ cười lúc này lại dịu dàng đến lạ. Song Từ bước đến, đứng cạnh Bạch Dương, tựa người ra sau lan can kia.

Song Từ cũng không ngủ được. Cậu có lẽ vẫn còn nghĩ về chuyện lúc ở căng tin, và những lời mà Bạch Dương nói vừa mới này, điều này khiến cậu không tài nào có thể chợp mắt nổi. Khi vừa định ra ban công lớn để giải khuây một chút, Song Từ chưa từng nghĩ sẽ bắt gặp Bạch Dương.

Nhận ra này giờ Bạch Dương cứ im lặng không nói một lời, Song Từ dù không chú ý nhưng vẫn thắc mắc. Đôi mắt đen láy của cậu quay ra sau, nhìn sang chỗ nó. Và lúc này, chính đôi mắt màu nâu thoảng buồn không một giây rời khỏi cái hộp quà màu đỏ kia khiến Song Từ nhất thời bị thu hút.

"Hồi trưa, mẹ đã hẹn tôi và Nhân Mã ra," Bạch Dương chợt nhìn sang Song Từ, đôi mắt híp lại vừa mang nét cười vừa chứa sự buồn bã, tay lại ôm lấy một bên má. "Cậu biết không, khi tôi nói thật lòng mình, rằng họ luôn bỏ bê chúng ta, mẹ tôi... bà ấy... bà ấy đã tát tôi..."

Lời nói ngập ngừng của Bạch Dương khiến Song Từ không khỏi kinh ngạc. Di Ellen... tát nó?!

"Nè, nói tôi biết tôi phải làm sao đi!"

Song Từ nhất thời kinh ngạc không biết trả lời thế nào. Đôi mắt ngấn nước kia chợt quay sang nhìn cậu, hơi nheo lại một cách khó sờ rồi lại quay đi, khiến cậu tự nhiên không biết Bạch Dương đang cố nói đến điều gì. Nó lắc mạnh đầu, răng vô thức cắn chặt môi dưới. Không để Song Từ kịp lên tiếng, nó tiếp tục nói bằng giọng hơi nghẹn.

"Mẹ tôi, bà ấy lúc nào cũng vì công việc. Tôi không buồn vì điều đó, nhưng tôi thật không biết, liệu có bao giờ bà chú ý đến tôi hay chưa, rằng bà có thật sự quan tâm đến tôi, như một đứa con gái mà bà phải mang nặng đẻ đau?"

Bạch Dương vừa nói vừa áp mặt vào cái hộp quà kia, hệt như nó không muốn bất kì ai nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của nó lúc này, càng làm Song Từ chỉ biết im lặng lắng nghe.

"Thay vào đó, từ khi nó có mặt trên đời, từ khi mẹ còn làm việc cho phu nhân, đến khi chuyển sang làm thư kí cho cậu ta, mẹ luôn quan tâm đến nó từng chút, thay vì tôi! Tôi không biết, tôi lẽ ra không bao giờ được phép có cảm xúc này, rằng so với tôi, nó còn bất hạnh hơn nhiều, và tôi không có quyền gì để ganh tỵ với nó cả!! Nhưng, tôi không làm được..."

Bạch Dương bất chợt quay sang Song Từ vẫn đang trân trân nhìn mình, đôi bàn tay run rẩy bám vào ngực áo cậu, đến mức không còn để tâm đến hộp quà vừa rơi xuống đất.

"Mặc dù số phận tôi từ khi sinh ra là phải bảo vệ nó, như cách mẹ tôi luôn ở bên phu nhân khi quý bà còn sống!! Nhưng... Nè, nói tôi biết đi! Làm ơn... tôi rất cuộc phải làm gì đây...?"

Từ khoé mắt Bạch Dương, một giọt lệ trào ra, rồi tạo thành từng hàng chảy xuống đôi gò má cao của nó, rơi xuống cả dưới nền nhà. Vẫn là tiếng thì thào, nhưng lại chẳng khác nào những tiếng hét đầy khổ sở.

Sự cô đơn của Bạch Dương, nỗi khổ và sự sợ hãi mà nó luôn phải đối diện từ khi còn rất bé, thậm chí có thể trước cả lúc nó có mặt trên cõi đời, dường như truyền sang Song Từ. Đôi bàn tay nhỏ nhắn của Bạch Dương, bấu chặt lấy ngực áo cậu. Dù nó đã cúi gầm mặt, nhưng đó chỉ càng khiến những giọt lệ rơi nhiều hơn.

Song Từ dù đã chơi cùng Bạch Dương khi còn rất nhỏ, dù cậu đã biết những nỗi cô đơn mà nó luôn phải chịu, nhưng sâu sắc đến thế này thì cậu chưa bao giờ dám nghĩ tới. Trong vô thức, bàn tay của Song Từ, một cách ngần ngại và chần chừ, đặt lên lưng Bạch Dương, kéo nó về phía cậu. Vòng tay quanh cơ thể bé nhỏ không ngừng run rẩy kia, Song Từ chỉ biết im lặng và vỗ về nó. Trong vòng tay Song Từ, Bạch Dương chẳng còn đủ sức mà nhận ra, nó cứ khóc như một đứa trẻ, từng giọt lệ vô tình thấm ướt tấm áo của cậu.

"Nói tôi biết... xin cậu... tôi phải làm gì... đây...? Đứa xấu tính như tôi..."

Đôi bàn tay cứ run rẩy không thôi bịt chặt miệng, cố không để những tiếng nấc của mình của lọt ra ngoài. Dù vậy, những giọt pha lê kia lại không thể nào ngưng chảy như nó muốn được. Cả người nó, như chẳng còn chút sức lực, đổ ụp xuống.

Lại là nó... đứa luôn mang bất hạnh đến cho người khác... kể từ khi nó có mặt trên cõi đời này...

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chính cậu là kẻ đã phá vỡ lời hứa giữa chúng ta!

"Sur Từ đâu?"

Hôm nay do các thầy cô phải đi họp nên hầu hết các lớp đều được nghỉ. Khi Bạch Dương vừa rời khỏi phòng và định sang tìm Sur Từ đi đâu đó ăn, nó chẳng nhìn thấy bóng dáng con nhỏ đâu cả.

"Mèo con đi tới đó rồi," Nhân Mã vốn đang xem ti vi trên sofa. "Em cũng chẳng biết đi lúc nào, chắc từ sớm, còn bảo là không về ăn trưa."

Bạch Dương nghiêng đầu, đi rồi sao? Dù sao cũng là mới sáng, thường thì nó đi vào chiều mà nhỉ? Bạch Dương thật có chút thắc mắc nha! Lại còn cái chân như người tàn tật kia nữa, cứ khoái đi lại có ngày què luôn cho coi!

"Mà, mắt cậu hơi sưng thì phải?" Cự Giải vừa bung mẻ bánh quy từ trong bếp ra, vừa nhìn Bạch Dương với vẻ mặt thoáng hoảng hốt. "Cậu khóc sao?"

"Điện vừa thôi, chị đây mà khóc gì hà?!"

Cự Giải nhìn Bạch Dương, mỉm cười. Mẻ bánh cô vừa đặt xuống, Bảo Bình và cả cô bạn thân Thiên Bình của cô lập tức chồm tới bóc ngay mà bỏ vào mồm.

Khi Bạch Dương vừa đứng ưỡn ngực oai phong thì vô tình đụng trúng Song Tử vừa thức dậy ngáp lên ngáp xuống. Hai đôi mắt chạm nhau, khiến hai đứa bất giác nhớ lại chuyện hôm qua. Tuy nhiên, thay vì khó xử, cả hai lại nói chuyện phiếm và cư xử hoàn toàn bình thường như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Song Tử không thể ngăn mình lên nhìn Bạch Dương. Đôi mắt sưng kia, rõ ràng hôm qua nó đã khóc rất nhiều, ướt cả một mảng lớn áo cậu. Nhưng đó không phải điều Song Tử quan tâm, khi cậu thậm chí chẳng biết nó liệu có khá hơn chưa, hay lại đang cố che giấu bằng một nụ cười và khuôn mặt nghịch ngợm để người khác không phải lo lắng.

Chuyện ngày hôm qua khiến Bạch Dương suy nghĩ rất nhiều. Chỉ trong một ngày hoàn toàn ngắn ngủi, bao nhiêu là chuyện xảy ra liên tục thật khiến nó nhức nạo. Ngày hôm qua không kiềm chế được khiến nó cứ khóc như một đứa trẻ trong vòng tay Song Tử. Ai bảo nó không khó xử?! Nhưng hơn cả thầy, cảm giác khó chịu trong lòng mới là thứ mà nó rất muốn xua đi.

"Mà, mấy đứa kia còn nướng hả?"

Xử Nữ vừa bỏ bánh vào mồm, vừa nói bằng giọng lơ đãng trong khi mắt không rời lấy trang sách dù chỉ một giây, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn vào bếp rồi quay đi. Cậu chỉ biết mỗi Ma Kết là vừa sang tuốt phòng giáo vụ bên khu học xá có việc, và Sur Từ đi từ sáng như lời Nhân Mã vừa nãy. Anh em cá và trâu vẫn còn ngủ?

"Ban nãy mình có bảo Kim Ngưu ra siêu thị gần trường mua giúp vài thứ, nhì Cự Giải?" Thiên Yết vừa bung mẻ bánh thứ hai ra, vừa mỉm cười nhìn Cự Giải. "Còn Song Ngự thì ngoài việc cũng ra ngoài, mình không rõ."

Vừa nói, Thiên Yết vừa nhìn Xử Nữ bóc một miếng bánh quy từ mẻ cô đem ra, mắt có chút ngạc nhiên. Cô cứ tưởng đó giờ cậu không thích đồ ngọt. Dù sao, nụ cười của Xử Nữ vẫn khiến Thiên Yết thấy vui.

Thiên Yết và Xử Nữ, mọi chuyện lại quay về như bình thường. Có lẽ đều là những người thích giữ kín cảm xúc thật của mình, không một ai tỏ ra khó xử trước mặt đối phương. Một trận khóc đối với cô có lẽ quá đủ, và cả cậu cũng vậy. Thôi thì đành để thời gian và số phận quyết định.

"Hình như đi làm thêm. Nó bảo vậy mà, ở đâu đấy McDonald's gần trường mình thì phải?"

Cự Giải vừa tháo tạp dề xong, đang đi ra chỗ tụi nó thì bất gặp câu hỏi của Thiên Yết. Ngoài gật đầu và mỉm cười đáp lại, cô thật không biết phải nói gì. Rồi khi Bảo Bình vừa nhai nhóp nhép vừa trả lời, Cự Giải bất giác chớp mắt vài cái, đầu khẽ nghiêng sang bên. Làm thêm sao?

Ngoài Cự Giải, cả tụi nó cũng có chút ngạc nhiên. Cái thằng lười biếng chảy thây với cái mặt kênh kênh khó ưa kia, làm tụi nó cứ tưởng công tử nhà giàu. Kệ, muốn thì chừng nào Song Ngự về nắm cổ lại mà hỏi. Giờ với tụi nó thì, chắc mấy mẻ bánh kia có vai trò quan trọng hơn rất rất nhiều, ít nhất là với mấy đứa tham ăn. Hơn cả thầy, tụi nó còn phải "đầu" với sức ăn khủng khiếp đang "tàn phá lương thực" của con cừu với cái bụng không đầy nào đó...

Ma Kết hiện đang bước đi trên hành lang, tay ôm một tập hồ sơ gì đó. Chỉ vì cô là đại diện tân khối mười năm nay mà cứ bắt cô phải đi đi về về phòng giáo vụ mãi. Có phải gì to tát đâu, lại bắt cô đi từ khu kí túc về khu học xá?! Nói đúng hơn, họ muốn Ma Kết tham gia vào hội học sinh đoàn trường, và điều đó cô đương nhiên từ chối. Phiền phức và tốn thời gian chết đi được!

Tay ôm bộ hồ sơ mà cô Như ban nãy nhờ cô chuyển cho lớp trưởng, Ma Kết im lặng bước đi. Giờ cũng chẳng phải giờ học, nên cô chẳng có lí do gì để mặc đồng phục, dù cho vẫn thấy kì kì. Mà thôi kệ!

Ma Kết chợt nhớ lại lúc sáng. Cô luôn thức dậy sớm dù không bận gì, đó dường như là thói quen, và điều này khiến cô bất gặp Sur Từ đang định rời khỏi kí túc. Một đứa lúc nào cũng dậy muộn lại dậy sớm hơn cô, Ma Kết đương nhiên có thắc mắc. Tuy nhiên, đôi mắt hơi đỏ và sung của Sur Từ lại khiến cô chẳng thể hỏi chuyện gì, ngoài nhắc nó nhớ về sớm. Ma Kết cũng không hỏi nó định đi đâu cả. Mà, cô có lẽ không nên quá tò mò.

Từ kí túc đến khu học xá và ngược lại, đi bộ ít nhất cũng mất mười phút. Đi bộ hoàn toàn không phải gì đó Ma Kết ghét, nhưng dưới cái thời tiết nắng đỏ lửa thế này thì có lẽ đúng. Cô còn nhớ rất rõ ban nãy, lúc Ma Kết đi rõ ràng trời rất mát mẻ. Mới nửa tiếng trôi qua chứ nhiều.

Mà bước đi như vậy, Ma Kết chợt nghĩ đến một số chuyện mà cô chẳng muốn nghĩ đến chút nào. Ma Kết nghĩ đến Kim Ngu. Cô chưa từng nghĩ sẽ chung lớp với cậu ta, lại còn chung cả kí túc thì thật đáng ghét! Dù cho ngoại hình cậu ta rất giống, giống cả đôi mắt màu lam, nhưng cái tính cách vừa lạnh vừa đào hoa kia thì hoàn toàn không giống!! Nhưng, nhìn Kim Ngu vẫn khiến Ma Kết nhớ đến "anh", nhớ cả cái quá khứ đáng sợ mà cô luôn cố chôn vùi. Ma Kết ghét cậu ta! Rất ghét!!

"Con nhò Hạ Mai đó, cứ thích ra vẻ như mình là công chúa không bằng! Rõ khó ưa!!"

Giọng nữ có chút quen thuộc, ít nhất là với Ma Kết, vang lên, khiến cô bất giác dừng lại. Đôi mắt màu nâu thoảng dao động, cô thử ngẩng đầu nhìn thử. Cô gái với mái tóc buộc đuôi ngựa sau đầu và đôi mắt đầy kiêu ngạo, Ma Kết nhận ra cô ta. Tại sao, cô ta lại ở đây kia chứ??

Khi Ma Kết vừa định rời đi, cũng là lúc Yến Ly nhìn thấy cô. Đôi mắt nhỏ nheo lại cố nhìn cho rõ, rồi nhếch môi một cách khinh bỉ. Ngay khi Ma Kết toan bước đi, nhò lập tức nắm lấy bàn tay cô. Nhẹ nhàng nhưng thô bạo, ép cô quay lại nhìn mình. Thoảng sợ hãi trong đôi mắt nâu lạnh, Yến Ly mỉm cười. Nhò biết thông tin của nhò không hề sai mà!

"Quả nhiên là cậu cũng học ở đây, Ma-Kết!"

Ma Kết khẽ giật mình một cái, thậm chí không dám nhìn vào mắt Yến Ly. Cô tự nhắc nhở bản thân. Nhò là loại người Ma Kết phải căm hận chứ không phải sợ sệt. Nhưng, mỗi khi đối diện nhìn nhò, khung cảnh màu đỏ tươi ấy không thể không hiện lên trong mắt Ma Kết.

"Đang cố trốn tránh tôi sao? Cậu hình như đã quên hết rồi thì phải," Yến Ly nói bằng giọng giễu cợt. "Nếu vậy, tôi sẽ nhắc cho cậu nh--"

Trước khi Yến Ly kịp dứt lời, bàn tay Ma Kết lập tức đã vung lên. Nếu nhò không kịp thời nắm lại, chắc chắn mặt nhò đã phải chịu một cái tát từ Ma Kết. Nhò có chút bực bội, khiến bàn tay kia càng nắm chặt lấy cổ tay Ma Kết hơn.

"Cậu nghĩ mình có cái quyền tát tôi sao hả?! Đừng quên, chính cậu là kẻ đã phá vỡ lời hứa giữa chúng ta!!"

Bàn tay Ma Kết bị Yến Ly vút mạnh bạo, nhò tức giận nắm lấy cổ áo Ma Kết. Cô thậm chí sợ phải nhìn vào mắt Ly, và cô biết rõ nhò đang nhìn cô căm hận thế nào.

Yến Ly cố giữ mình bình tĩnh, nhò xấn tới, thô bạo nắm lấy cằm của Ma Kết, ép cô phải nhìn nhò, nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo đầy căm hận của nhò.

"Tôi vẫn chưa xong với cậu đâu! Tôi vẫn chưa lấy hết của cậu! Tôi phải cho cậu đau khổ gấp ngàn lần bây giờ kia!! Chưa đủ!! Hoàn toàn chưa đủ!!"

Ma Kết bình thường mạnh mẽ bao nhiêu, lạnh lùng bao nhiêu, cô lại chỉ là một cô gái yếu ớt không thể đối diện với cái quá khứ ấy. Dù biết rõ điều đó, nhưng Ma Kết không thể làm gì. Cô không tàn nhẫn được, không thể xem như chẳng có chuyện gì được. Nhưng, Ma Kết nhất quyết không khóc, ít nhất cô đã hứa từ ngày hôm đó, với anh.

Yến Ly chưa bao giờ ngừng căm hận Ma Kết. Đứa con gái trước mặt nhò chính là kẻ cướp của nhò tất cả, tất cả mọi thứ. Nhò sẽ không bao giờ tha thứ, không bao giờ cho đến khi, Ma Kết chẳng còn bất kì thứ gì nữa. Đây chính là cách trả thù của nhò!

Nhưng, gương mặt kia của Ma Kết, gương mặt như đang cố cam chịu mọi thứ đó, khiến nhò thấy bực mình. Yến Ly ghét khi đứa con gái này nhìn nhò bằng ánh mắt thương hại.

"Dừng lại! Cô nghĩ mình đang làm gì đấy hả?!"

Bàn tay vốn định tát vào mặt Ma Kết của Yến Ly bị ai đó nắm lấy. Khi nhò tức giận quay sang, đôi mắt màu lam kia dường như rút dần sự tức giận của nhò. Trước khi Ly kịp thốt lên, nhò đã kiềm lại, đồng thời giật mạnh tay mình ra. Không phải, người này không phải!

Ma Kết đứng một chỗ nhìn theo bóng Yến Ly bước đi, nhanh và đầy giận dữ, cô bất giác mím chặt môi. Bàn tay ban nãy bị Ly nắm chợt bị người đó cầm lấy.

"Bầm rồi này! Cậu chẳng phải rất điềm tĩnh sao?"

Kim Ngu nói bằng giọng có chút đùa cợt. Cậu vốn là vừa trở về từ cái siêu thị gần trường sau khi mua hộ một danh sách dài những gì mà Thiên Yết dặn. Khi rời khỏi điện thoại lúc nghe thấy tiếng nói gần đó, Kim Ngu nhìn thấy Ma Kết và Yến Ly - đứa hay đi cùng Hạ Mai. Vừa nhận ra nhỏ định đánh cô, cậu lập tức chạy đến ngăn lại theo phản xạ, một phần cũng là vì cậu ghét nhóm Hạ Mai từ trước.

Ma Kết vô thức nhìn Kim Ngu, khi cậu vốn vẫn đang xem xét cổ tay của cô. Càng nhìn lại càng khiến Ma Kết nhớ đến anh, cả sự dịu dàng này. Cô cắn mạnh môi.

"Tôi không sao," Mặc kệ Kim Ngu ngạc nhiên, Ma Kết giật mạnh tay mình khỏi cậu. "Dù sao, cũng cảm ơn cậu."

"Hai người có xích mích sao?"

"Không," Ma Kết đắn đo một lúc, cô thật không biết phải trả lời thế nào. "Không hẳn..."

Ma Kết mím chặt môi, tay nắm lấy cổ tay bầm tím kia. Cô không hề cảm thấy sự đau đớn từ nó, khi dường như toàn bộ đều bị nổi đau bên trong che lấp. Cô thật không biết mình phải làm gì nữa.

Kim Ngu căn bản không phải người nhiều chuyện, càng không phải người thích chĩa mũi vào chuyện người khác, chỉ đơn giản là biểu hiện của Ma Kết khiến cậu thấy hơi lạ. Cậu có chút thắc mắc, liệu cô đang nghĩ về điều gì.

"Về!"

Trước khi Ma Kết kịp phản ứng gì, Kim Ngu đã tự tiện nắm lấy bàn tay không bị thương kia của cô, thân nhiên kéo đi. Điều mà Ma Kết nên làm, lẽ ra phải là giật tay mình khỏi cậu mới đúng. Nhưng cô lại không thể. Sự ám áp, cô muốn một lần nữa được cảm nhận. Không phải sự ám áp khác, mà chỉ là dành cho chính cô. Ma Kết cảm thấy mình thật tội lỗi.

"Gì vậy?"

Đang đi thì Ma Kết chợt kéo lại, khiến cả cô và cậu đều phải dừng. Ma Kết lúc này, hơi cúi mặt, đôi mắt đã trở lại vẻ bình tĩnh thường ngày nhưng thoáng tia lo âu. Hít một hơi thật sâu, cô nói bằng giọng thì thào.

"Chuyện bạn này, đừng kể với tụi nó! Tôi không muốn làm lớn chuyện!"

Và, Ma Kết cũng không muốn tụi nó xen vào, đây là chuyện riêng giữa cô và Yến Ly mà chỉ có hai người mới có thể giải quyết được. Nhưng sợ làm tổn thương người khác, Ma Kết không tài nào nói ra lý do này được.

Khi Ma Kết định rút tay mình bàn tay đang nắm chặt của Kim Ngu, cậu đột nhiên siết lại. Trong khi cô còn ngạc nhiên, Kim Ngu đã kéo cô đi, không quên gật đầu một cái, dù có đôi chút miễn cưỡng.

Yến Ly đứng nép đằng sau gốc cây gần đó, toàn bộ cảnh tượng nhỏ đều nhìn thấy. Nhỏ nhất định, không để cho Ma Kết được hạnh phúc, khi cô chính là kẻ đã cướp đi tất cả hạnh phúc đáng ra là của nhỏ! Trên môi Yến Ly, chợt xuất hiện nụ cười nhạt nửa miệng, đôi mắt nhỏ, trông thật vô hồn cho đến khi rời đi.

"Coi nào, cậu đã hứa rồi mà! Chúng ta sẽ luôn ở bên nhau, không thể chỉ mình cậu hạnh phúc được... Không được đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chuyển biến

Sau khi hoàn thành gần hết đồng bài tập cho ngày mai, Cụ Giải thờ phào một cái. Ngả người ra sau ghế đến mức tưởng chừng như sắp ngã đến nơi, cô hít sâu rồi vươn vai cho đỡ mệt mỏi. Dù điểm toán của cô luôn cao đi nữa, Cụ Giải thật sự không tài nào không cảm thấy buồn ngủ khi đối diện với mấy con số đáng ghét kia được. Đã không hợp, lại còn bị xếp vào lớp chuyên toán thì đúng là địa ngục mà!

Cụ Giải rời khỏi bàn học, đương nhiên là đã xếp gọn gàng những thứ cần thiết vào cặp hoặc một góc nếu không cần. Cô đi ra phòng bếp, định bụng vào lấy chai nước cho đỡ khát. Vẫn đang cầm lấy ly nước mát lạnh mà uống, Cụ Giải ngẩng đầu cao và vô tình nhìn vào cái đồng hồ treo trên tường kia. Khi nhận ra kim ngắn đã chỉ số một, cô không khỏi hoảng hốt. Nãy giờ Cụ Giải hoàn toàn quên bống! Ôi, cô muộn mất!!

"Cự Giải, đi đâu hả?"

Khi nhìn thấy Cự Giải đang mang giày ngoài cửa chính của phòng kí túc, Bảo Bình vừa rời khỏi phòng mình không khỏi thắc mắc.

"À, mình có lớp học ba lê. Chắc khoảng chiều tối mình về! Chào cậu, Bảo Bình!"

Nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô nàng mở cửa rời khỏi, Bảo Bình hơi nghiêng đầu. Ba lê sao, với một cô gái dịu dàng như Cự Giải thì cũng không có gì đáng để ngạc nhiên cho lắm.

Vừa chạy ra ngoài cổng trường, Cự Giải không khỏi lo lắng. Thật là, sao cô có thể quên chứ! Nếu cô chỉ cần đến muộn thôi, cô giáo chắc chắn gọi cho mẹ Cự Giải, và đương nhiên điều này một chút cô cũng không muốn. Có lẽ do mãi suy nghĩ, khi Cự Giải vừa chạy ra chỗ bến xe buýt cũng là lúc chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

"L- Làm ơn đợi đã!!" Cự Giải hoảng hốt gọi với theo.

Đến khi đã lên được chiếc xe rồi, Cự Giải mới thở phào nhẹ nhõm. Đây không phải lần đầu, nhưng cái cảm giác người người chen lấn nhau thế này, thật sự khiến cô có chút ngột ngạt, khi mà cả chỗ đứng còn không có chứ đừng nói ghế để ngồi. Cự Giải lại càng bồn chồn lo lắng hơn. Cô không ngừng nhìn đồng hồ, khi một giờ rưỡi là bắt đầu, giờ đã một giờ mười lăm hơn rồi!!

Cố gắng đứng vững khi chiếc xe không ngừng lắc lư ở một góc có thể nói là ít người nhất, Cự Giải chột đưa mắt nhìn ra ngoài qua cánh cửa gần đó. Vì là buổi chiều nên nắng khá nhẹ nhàng, cô lại thích thời tiết thế này hơn là nắng gắt đầy sức sống nhưng chói chang. Từng dãy nhà trong mắt Cự Giải cứ chạy về phía sau trông rất vui nhộn, lại còn những con người nhìn như không theo kịp khi họ cố gắng đuổi theo kia, cô bất giác mỉm cười. Ít nhất, đầu óc Cự Giải khuây khoả hơn chút ít.

Trạm mà Cự Giải xuống cách trường học đúng hai trạm xe buýt. Vừa bước xuống khỏi xe, cô lập tức chạy đến khu nhà ở kia. Chỗ mà Cự Giải học ba lê nằm ở lâu một khu nhà, nên sẽ mất một lúc đi bộ, và cô đang cố gắng bước nhanh nhất có thể trước khi thật sự muộn học.

"Mang ra bàn mười một giúp chị nhé!"

Nhận lấy khay thức ăn từ tay chị quản lý chính, Song Ngư gật đầu không đáp. Cậu lập tức bung cái khay kia đến số bàn như chị đã dặn, thật cẩn thận để không đụng trúng những vị khách và cả nhân viên khác. Thế quái nào mà quán hôm nay đông khách đến kinh dị, khiến Song Ngư này giờ đến thờ còn chẳng biết có thời gian hay không nữa là!

"Song Ngư, bàn năm! Bàn bảy nữa nè!!"

Dù vẫn nhận mấy cái khay đầy thức ăn nhanh kia, Song Ngư có chút bất mãn không hề nhỏ. Gì chứ, có rất nhiều nhân viên mà, tại sao cứ phải là cậu bung đến, chưa kể còn kêu cậu để gọi món?! O?!!

"Đẹp trai quá chi! Ráng đi nhóc!"

Đó là câu trả lời mà vị tiền bối kia dành cho Song Ngư, và chính cái câu trả lời nửa vờ đó càng khiến cậu bức hơn, nhất là khi anh ta nói với giọng cười cợt như chuyện gì vui lắm.

Việc Song Ngư đi làm thêm đương nhiên gia đình của Kim Ngư, cũng chính là những người bảo hộ hiện tại của cậu không hề hay biết. Cậu thật không dám tưởng tượng họ sẽ giận dữ thế nào, mà, Song Ngư căn bản cũng chẳng quan tâm gì. Những gì cậu có so với mấy đồng lương ít ỏi từ việc làm thêm hoàn toàn như so sánh một hạt cát với sa mạc rộng lớn. Song Ngư đơn giản chỉ chán và muốn thử cảm giác tự mình kiếm tiền sẽ như thế nào. Nhưng "cực khổ" thế này thì cậu chưa từng nghĩ đến.

"Anh gì ơi, có thể cho tui em xin số không ạ?"

"Anh tên gì vậy?"

Cố kiềm chế trước cả đồng câu hỏi mà mấy cô nữ sinh hình như cấp hai kia dành cho mình, cây bút chì trong tay dường như sắp bị Song Ngư bóp gãy. Nở một nụ cười hoàn toàn giả tạo chẳng chút gượng gạo dù bên trong cực kì khó chịu, cậu lò đi hết thấy và thay vào đó đem cái yêu cầu kia đến chỗ quầy chính.

"Chị có thể thôi cười không, quản lý?!"

Mặc cho Song Ngư cực kì giận dữ khi đặt tờ giấy ghi chú xuống, bà chị nào đó vẫn bùm miệng cười. Nhưng càng cố nhịn, về mặt lúc này của Song Ngư lại càng khiến chị thấy buồn cười hơn. Cứ giữ bề ngoài hoàn hảo kia, dù là giả cũng dễ khiến người ta "đỏ máu" đấy, cả chị còn thấy thế kia mà...

Song Ngu thật sự thâm nguyên rửa. So với đám nhí nhỏ kia, đương nhiên không bằng nhưng thật sự khiến cậu hoàn toàn một chút cũng không thấy dễ chịu. Song Ngu giữ giữ hai tay, mỗi đến sắp đứt lìa.

"Ừa, Song Ngu?"

Ngạc nhiên ngẩng đầu, phản chiếu trong đôi mắt màu nâu cafe là hình ảnh một cô gái với dáng người dong dong cao và khuôn mặt xinh xắn có chút mệt mỏi.

Cự Giải vốn là vừa xong lớp ba lễ hôm nay, định về thì chỉ mới ra khỏi khu nhà ở kia thôi, cô chợt nhìn thấy Song Ngu đang đi đến. Cự Giải mỉm cười, có chút ngại ngùng mà chạy đến chỗ cậu.

"Cậu đi đâu vậy?"

"Làm thêm, đằng kia, mình tưởng thằng kia nói với các cậu rồi mà."

Nhìn theo ngón tay Song Ngu khi chỉ về một quán ăn nhanh cách đây vài căn nhà, Cự Giải chớp mắt mấy cái. Khẽ "à" một tiếng, giờ cô mới nhớ ra lời Bảo Bình nói lúc sáng. Là làm thêm sao...

"Còn cậu?"

Bị hỏi bất ngờ khiến Cự Giải hơi giật mình. Nhìn vào đôi mắt chờ đợi kia của Song Ngu, cô chợt nín chặt môi, mắt đảo vài vòng.

"À, mình... mình có lớp học ba lễ ấy mà!"

Dù rõ ràng là nói sự thật, Cự Giải lại cảm thấy như mình vừa nói gì đó sai trái lắm, khi tim cô cứ đập liên hồi như muốn nhảy bỏ ra khỏi lồng ngực vậy. Chính điều đó càng khiến cô cảm thấy ngại ngùng, và việc này dường như luôn xảy ra khi Cự Giải đứng trước Song Ngu, mới gần đây thì phải. Cô thật sự cũng không biết mình bị gì nữa.

"Vậy về thôi, kéo muộn bữa tối thì thằng lớp trưởng xé xác tụi mình mất!"

Nhìn Song Ngu vừa nói vừa cười ranh mãnh, Cự Giải nhất thời bị cuốn hút hoàn toàn, cứ đứng ngây ra. Khi cậu chợt nắm lấy tay cô chạy sang chiếc xe buýt đậu lại bên trạm bên đường, Cự Giải vẫn chưa tỉnh hẳn. Cô nhìn bàn tay cậu, dù chỉ nắm lấy cổ tay cô, Cự Giải vẫn thấy vui vui trong lòng, cứ mỉm cười suốt.

Song Ngu và Cự Giải vừa chạy đến cũng là lúc chiếc xe chuẩn bị rời đi, khiến cả hai chạy đến muốn hụt hơi. So với chuyến mà Cự Giải đi, chuyến này rõ ràng ít người hơn, ghế ngồi cũng còn trống. Nhìn Song Ngu thản nhiên ngồi xuống ghế, cô thật sự ngại ngùng khi nghĩ đến việc ngồi cạnh cậu. Mỗi một lúc, cô mới có thể ngồi xuống, dù chẳng thể mở lời bất kì câu nào.

Bản tính Song Ngu vốn là ít nói, nên nếu Cự Giải ngồi cạnh không nói gì, cậu cũng chẳng màng đến việc lên tiếng. Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một cách băng quơ trong khi tay chống lên bệ cửa đỡ lấy cằm, Song Ngu chán nản nhìn những thứ bên đường, hay những chiếc xe thấp lôm bên dưới, hoàn toàn không để ý đến Cự Giải ngồi cạnh với khuôn mặt thoáng đỏ thính thoảng lại nhìn sang cậu.

"Mình hỏi cái này nha, nếu không phiền cậu,"

Tay vẫn chống lên bệ cửa, Song Ngu quay sang nhìn Cự Giải. Hơi thắc mắc, cậu mỉm cười, gật nhẹ.

"Sao lại đi làm thêm vậy? Là vì gia cảnh, hay...?"

Đôi mắt màu nâu cafe của Song Ngu chớp chớp, rồi lại đảo vài vòng như đang cố tìm câu trả lời nào tốt nhất cho câu hỏi của Cự Giải. Đầu hơi nghiêng sang một bên, mắt không hề nhìn cô, cậu nói băng quơ.

"Thích thôi, tại chán, mình nghĩ vậy."

Câu trả lời nằm ngoài sức tưởng tượng khiến mặt Cự Giải cứ nghếch ra như vẫn chưa theo kịp, khiến Song Ngu nhìn vào không thể ngăn bản thân không bật cười. Thật sự rất ngố! Và điều này khiến Cự Giải vốn dễ xấu hổ mặt đỏ ửng cả lên, trông rất đáng yêu nha!

"Đ-Đừng có cười!!"

"Xin... xin lỗi, nhưng mà... thật sự rất... buồn cười!"

Cố nhịn cười trước khi cô nằng thục nữ bên cạnh chẳng biết có khóc hay không, Song Ngu đưa mắt tránh khỏi cô. Hít một hơi thật sâu, cậu lại đưa mắt nhìn ra bên ngoài, lơ đãng và bất cần, cứ như chưa hề cười như ban nãy vậy, khiến Cự Giải còn không khỏi ngạc nhiên.

Cự Giải ngồi yên, đôi mắt nâu nhạt bất giác nhìn lên cái ti vi gắn trên kia, nghe những gì mà những người xung quanh nói quá lớn, cố giữ mình trước những lắc lư do xe chạy, cô vẫn chẳng thể ngăn mình thỉnh thoảng nhìn sang bên cạnh. Y hệt ban nãy, sự vô cảm và có chút khó gần đến lạnh nhạt này ở Song Ngu khiến Cự Giải không tài nào bắt chuyện với cậu một cách bình thường được! Cứ như hai người hoàn toàn khác nhau vậy, một Song Ngu thích cười, dịu dàng và lịch sự, cùng với một Song Ngu lạnh lùng và kiêu kì rất khó bắt chuyện. Cô thật sự không thích điều này một chút nào!

Hoàn toàn không còn đề tâm đến Cự Giải vẫn đang ngồi cạnh mình nữa, Song Ngư cứ lơ đãng nhìn những thứ đang diễn ra bên ngoài chiếc xe buýt này. Đôi mắt màu cafe vẫn lạnh cho đến khi, một hình ảnh chợt thu vào mắt cậu. Dáng người nhỏ bé như học sinh cấp hai, khuôn mặt trẻ con và đôi mắt màu nâu khói đặc trưng, Song Ngư có thể lập tức nhận ra ngay. Cậu bất giác nhớ đến, khuôn mặt tèm nhem nước mắt ngày hôm qua. Con nhỏ đó, tại sao lại bước ra từ bệnh viện?! Lúc này, chính Song Ngư cũng không hề nhận ra, cậu dường như đang lo lắng cho con nhỏ kia, đứa mà cậu luôn nghĩ là kẻ thù không đội trời chung.

Khi nhìn thấy Song Ngư dường như đang chú ý vào một thứ gì đó bên đường đến mức áp tay mình vào cửa sổ, Cự Giải không khỏi thắc mắc mà hơi chồm người đến. Cô gái nhỏ quen thuộc đang đứng bên đường hình như đang nói chuyện điện thoại với ai đó, vừa bước ra từ một bệnh viện. Dù mắt Cự Giải không rõ ràng và cô cũng chẳng thấy khuôn mặt cô gái, nhưng Cự Giải biết chắc là ai. Một cảm giác hụt hẫng dâng lên khi sự lo lắng thoáng qua trong đôi mắt màu nâu cafe thu vào tầm mắt cô. Cự Giải ngồi thẳng người trở lại, hai bàn tay bất giác nắm chặt lấy mép váy.

"Không có gì đâu anh, em về ngay đây! Chỉ là có một số chuyện, em muốn nói với anh ấy mà thôi!"

Cô gái nhỏ với đôi mắt màu nâu khói nổi bật đặc trưng, nhẹ nhàng mỉm cười, chân chậm rãi bước ra khỏi khuôn viên bệnh viện. So với sự năng động và tinh nghịch thường ngày, sự dịu dàng này có chút không phù hợp với nó.

"Chúng ta nói chuyện đó sau nhé?"

Dừng lại, nó giờ tay vẫy một chiếc taxi đang chạy đến, và hoàn toàn không nhận ra có hai ánh mắt đang nhìn mình trên chiếc xe buýt vừa chạy ngang qua. Mở cửa bước vào taxi, nó chợt bật cười.

"Em biết rồi, Song Tử! Giúp em nói cho Nhân Mã, em không muốn Mã ca lo! Ừm, hẹn gặp anh ở kí túc!"

Bỏ điện thoại vào túi, nó đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Sư Tử chợt thở dài một cái, nó dường như đang lo lắng gì đó, đôi mắt vẫn còn đỏ đỏ.

...

"Tình trạng này không thể kéo dài lâu hơn được nữa..."

"Còn cách nào khác không ạ bác sĩ? Làm ơn, cháu xin bác, hãy nói cho cháu biết!"

"Phẫu thuật là cách duy nhất bây giờ, bệnh tình đã rất trầm trọng rồi. Đương nhiên tỷ lệ thành công rất thấp, rất rất thấp... Cháu đồng ý chứ, Sư Tử...?"

...

Sư Tử hai tay ôm lấy đầu một cách khổ sở, rồi lại dựa ra sau đầy mệt mỏi. Vô thức, nó đưa tay nắm lấy sợi dây chuyền đang đeo trên cổ, răng cắn môi mạnh đến tưởng chừng như sắp bật máu. Cả mắt cũng cay cay. Đáng ghét, rốt cuộc, nó phải làm gì đây...?!

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Thiên yết ra tay

Một ngày hoàn toàn bình thường như bao ngày bình thường khác, và tại nó với thân phận là những học sinh, những đứa trẻ là tương lai của đất nước, là những chồi non cần được chăm sóc lại tiếp tục hành trình đến trường.

Và đi kèm với một ngày hoàn toàn bình thường là một buổi sáng bình thường không kém, với việc đầu tiên là giặt đầu những đứa ham ngủ nhất dậy. Trong cái danh sách đó, tên của Song Ngư luôn nằm đầu, và hạng hai đồng hạng là đôi bạn thân Sư Tử và Bạch Dương. Thật khiến tội nó mất thời giờ, lại còn phải cố dập tắt núi lửa sắp bùng phát là lớp trưởng Xứ Nữ đại nhân.

"Tao nói cho tội mày biết, lần sau không tự dậy thì nhện đối cả tháng nghe chưa?!"

Đó là lời cảnh cáo cực kì nhẹ nhàng nhưng cũng cực nặng cân của Xứ Nữ. Đôi mắt cả ba đứa nào mở to hết cỡ, tội nó đang nghe nhầm hả?! Không được!! Tuổi trẻ cần phát triển! Tuổi trẻ không được nhện đối! Đây rõ ràng là xâm phạm quyền phát triển của "trẻ"! Nhưng ai thì không biết, chứ một khi đã nói, cậu lớp trưởng nhất định sẽ làm.

Vừa mới bước đến khu học xá thôi, hầu hết mười mấy đứa nào đó đều không khỏi ngạc nhiên. Là tại nó nhớ nhầm, hay tự dựng cái trường này trang trí màu mè hoa lá hệt kinh khủng! Nào là băng rôn, nào là sơn màu, rồi nhiều thứ khác. Cứ như có sự kiện lớn cực lớn nào sắp sửa diễn ra tại ngôi trường này vậy.

Đến tận khi bước đi trên hành lang dẫn đến phòng học lớp Toán, tụi nó vẫn chưa hết ngạc nhiên với những câu hỏi chưa được giải đáp trong đầu. Khi Bảo Bình lên nhìn vào một lớp học nào đó, sự nhộn nhịp ồn ào đầy sôi nổi khiến cậu không thể không chú ý. Thật là lạ!

Đi ngang qua lớp Văn, Bạch Dương bất giác nhìn vào trong. Cái lớp kia hoàn toàn vắng bóng cô nàng hoa khôi nào đó, mà vậy còn đỡ mệt. Nó chưa hết bức đầu, tốt nhất đừng để nó nhìn thấy cái bản mặt khó ưa của con nhỏ giả tạo đó!

"Chào mọi người--- Ủa?!"

Song Tử vừa mở cửa lớp vừa vui vẻ lên tiếng chào, nhưng dường như chẳng ai thèm để ý đến, thật khiến cậu có chút tủi thân nha! Và, cậu còn muốn bóp chết mấy đứa nào đó đang cười cợt nữa!!

Trước mắt tụi nó, thành viên của lớp Toán con gái thì túm tụm thành từng nhóm nói chuyện gì đó, con trai cũng không ngoại lệ. Cái vẻ vừa đùa vừa ngượng kia càng khiến tụi nó chẳng biết chuyện gì đang diễn ra. Mà, sao cứ nghe loáng thoáng gì mà mời ai mời ai thể nhỉ?

"Xử Nữ cậu đây rồi!"

Thu Hà là lớp phó văn thể mỹ lớp Toán, một cô bạn thời trang và xinh xắn, hoà đồng và khá đáng yêu, cũng chính là cô nàng mắt sáng rỡ khi nhìn thấy Xử Nữ. Cái cách mà Thu Hà chạy lại chỗ cậu đầy vui vẻ khiến Thiên Yết có chút không thích.

"Có gì sao?"

"Đây, kế hoạch của dạ hội năm nay, là hội trường bảo mình đưa cho cậu đây!"

Xử Nữ hơi cười, gật đầu đồng thời cầm lấy xấp giấy mà Thu Hà đưa cho cậu. Cô bạn lớp phó ngay sau đó tiếp tục chạy đi đâu đó, trông khá tất bật.

"Hội trường? Dạ hội?"

Thiên Bình không kiềm được mà chồm lên, ngón trỏ đặt cạnh môi đầy thắc mắc. Không chỉ cô, mà cả tụi nó cũng chẳng khác là bao. Hết hội trường rồi kế hoạch dạ hội gì đó, tụi nó có bỏ lỡ điều gì hay ho không nhỉ?

"Thì mình vừa tham gia vào hội học sinh năm nay ấy mà," Xử Nữ dường như không hề chú ý, thay vào đó mắt hoàn toàn dán vào xấp giấy mà ban này Thu Hà đưa cho, xem xét khá cẩn thận.

Đúng chất một anh chàng trách nhiệm đầy mình, đã là lớp trưởng lớp chọn còn "ham hố nhảy" vào hội học sinh nữa chứ. Vừa khâm phục vừa thấy sờ sờ, vậy chẳng phải Xử Nữ còn "quyền lực" hơn sao...

"Vậy còn cái dạ hội gì gì đó?"

Đến lượt Nhân Mã hỏi, cậu hết như vừa hỏi cho cả cái đám đằng sau kia. Cả trường cả lớp tung bừng sáng giờ, tụi nó cảm thấy như người ngoài hành tinh vừa rơi xuống và chẳng biết chút gì cả.

"Thì, năm nào trường cũng tổ chức dạ hội mà," Ma Kết hơi ngạc nhiên trước câu hỏi kia. "Cho lớp mười vừa vào và lớp mười hai tốt nghiệp sắp tới, có cái năm nay hơi sớm. Mình tưởng các cậu biết hết rồi chứ!"

Biết? Biết cái khi gì? Có ai nói đâu mà biết! Tụi nó có phải "thánh" đâu?! Dám chắc cả Thiên Yết cũng biết, vậy mà chẳng ai thèm nói cho tụi nó một câu. Vâng, đây chính là kiểu bạn bè thế kỉ hai mốt.

"Khoan!! Dạ hội?! Dạ hội á?!!"

Xử Nữ tự nhiên đang xem xét kĩ lưỡng bản kế hoạch thì bị thằng nào đó túm lấy rồi giật giật như cháy nhà hay chuyện nào nghiêm trọng lắm.

Nhân Mã hoàn toàn không tin chuyện cậu vừa nghe. Dạ hội, bọn họ vừa nói là dạ hội á?! Suốt một năm sống chung với thằng Song Tử ở nước ngoài và bị nó kéo đến đủ thứ dạ hội bằng cái mối quan hệ cực rộng lớn của nó đã là ác mộng rồi, thế quái nào mà cả kia về đây cậu cũng không được yên thân!! Chết tiệt, đời cậu cực ghét những thứ ồn ào phiền phức! Dù Nhân Mã rất thích những hoạt động tập thể nhưng hai chuyện này khác hoàn toàn!!

"Ừ," Thay vì giật tay Nhân Mã đang túm lấy mình ra, Xử Nữ lại gật đầu và nhún nhát đáp. "Khối mười và mười hai bắt buộc phải đi, còn khối mười một thì sao cũng được tùy."

Đáng ghét! Thật đáng ghét mà!! Ai mượn chào mừng làm khi gì?! Nhân Mã đây cóc cần!!

"Mà mình nghe nói, phải tham gia theo cặp đấy! Hình như là để hoà đồng với bạn khác giới thì phải!"

Câu nói của Thiên Yết không làm Nhân Mã để tâm nhiều lắm, vì căn bản thì đó hoàn toàn không phải chuyện gì đáng lo cả. Nhưng đối với một số người thì khác nha!

Cả Thiên Bình và Cự Giải đồng loạt đỏ mặt trong vô thức. Bất cặp, là nam và nữ đi cùng... Chỉ nghĩ thôi đã thấy ngại, Cự Giải chẳng biết nên thế nào, tự dưng bất giác nhìn về phía ai đó đang nói chuyện gì đó với Bảo Bình kia, lại bỗng thấy khó xử không chịu được. Và chính vẻ khó xử đó lại làm cho cậu chú ý và không khỏi nhú mày, rồi lại quay sang nhìn thẳng bạn thân của mình.

Thiên Bình cũng chẳng khá khẩm gì hơn. Cô so với Cự Giải, có khi còn "ngghiêm trọng" hơn! Cứ lên nhìn cậu rồi lại quay đi, rõ khó chịu mà! Cô rõ ràng ghét cậu ta kinh khủng, nhưng trong đầu lại hình thành một suy nghĩ khá mâu thuẫn. Đáng ghét!

"Mà, khi nào vậy?"

Kim Ngưu chợt lên tiếng hỏi, sau khi vừa ngẩng đầu khỏi màn hình điện thoại. Ngược lại với mấy người ghét đám đông, cậu lại khá thích mấy thứ như dạ hội tiệc tùng gì đó. Chẳng phải khá vui sao?

"Tuần cuối cùng của tháng này, chủ nhật tuần tới gì phải."

Còn khá lâu mà, hôm nay mới thứ năm chứ mấy!

Tiếng chuông vang lên ngay sau đó, khiến bao nhiêu suy nghĩ trong đầu mọi người bao gồm tụi nó bị ngắt đoạn, lật đật chạy về chỗ ngồi. Tiết đầu là tiết Anh, thật chẳng muốn nghĩ đến chút nào... Bà giáo viên khó tính đó đứng chất đáng sợ!

"Vậy mày phải về muộn hả?"

"Ừ, bắt đầu từ thứ sáu tuần sau. Tại luôn là hội học sinh đứng ra tổ chức mà, tao cũng muốn làm thử cho biết."

Song Ngư ậm ờ cho có trước câu trả lời của Xử Nữ. Cậu thật chẳng hiểu, sướng cho khỏe, cực thân vận động chi không biết, dù cho cậu cũng đi làm thêm đi chẳng nữa nhưng hai thứ hoàn toàn không đánh đồng nhau được. Dù sao, Song Ngư vốn chẳng có chút hứng thú gì với hai từ "dạ hội" này cả!

Như giờ ra chơi thường lệ, lại rủ cả đám ngồi trong lớp và bằng một sức mạnh vô hình nào đó, chẳng có một mống sao đỏ bảo ghi tên và trừ điểm thi đua lớp tụi nó cả. Khá kì diệu! Cả Xử Nữ cũng chẳng nói gì, khi chính lớp trưởng cũng ở lại.

"Ê mấy đứa, đi ăn không?"

Cái giọng đàn chị của Bạch Dương vang lên khi nó lười biếng ngả người ra sau ghế, và dù đó là ghế băng dài nhưng tụi nó lại cầu cho nó ngã cho con nhỏ nào đập đầu, đương nhiên là "điều ước" không thành hiện thực. Bạch Dương đối chết đi được, mặc cho sự thật nó là đứa ăn nhiều nhất vào bữa sáng.

"Rõ cừ heo!"

Bạch Dương lập tức dành cho Song Tử đang ngồi đầu đó một cái lườm cực sắc, khiến cậu lạnh gáy mà im bặt.

"Ồ đi! Tao đi, tao đi!!"

Nhưn mảy nhìn Sư Tử đang ngồi cạnh tự nhiên bật dậy rồi nhảy phóc ra khỏi chỗ ngồi, Song Ngư thật thối tiếc về độ hồi phục của cái chân nhỏ đó. Quá kinh hồn!

"Tụi mình đi nữa! Thiên Yết và Ma Kết thì sao?"

Hai cô nàng trầm tính nhất trong lớp nhìn nhau, rồi lại nhìn sang Cự Giải và Thiên Bình vừa đề nghị. Ma Kết có chút khinh bỉ nhìn đôi mắt long lanh như cún con của Bạch Dương, cô cười trừ rồi đưa tay đẩy ra, trong khi Thiên Yết thì bị Cự Giải đu trên vai làm nũng.

Sáu đứa con trai nhìn sáu đứa con gái tung tăng ra khỏi lớp mà không khỏi thắc mắc, trong lòng tụi nó thì các cậu là gì?! Bạn thân mà bỏ mặc nhau như thế thì rõ bực mình nha!

"Kệ mấy bà đi! Chút cũng về thôi!"

Đó chính là lời nói cực kì phũ của Kim Ngưu, cái người mà chẳng một giây chịu rời mắt khỏi cái điện thoại rồi lại cười tủm tỉm một cách đáng sợ. Và một sự thật càng phũ phàng hơn là tụi con trai đều đồng ý nghe theo ý kiến kia. Kể cả Song Tử và Nhân Mã, mà lý do đúng hơn là vì hai thằng siêu quậy nào đó đang tập trung vào trò mới thử thách sự kiên nhẫn hơn trí tuệ - cờ vua.

"Mày ngu quá, Nhân Mã! Rõ có đường mà!!"

"Ăn nó đi, Song Tử! Tiêu diệt tận gốc không chừa gì hết!!"

Nhưng mà, cứ chỉ chơé bên tai thì hơi bị mất tập trung nha!

Bạch Dương đang đi thì chợt khựng lại. So với khuôn mặt vui vẻ nãy giờ, nó khá khó chịu. Trước mắt nó, nhóm Hạ Mai đang đi lại. Cái vẻ kèn kệu kia thật khiến sự tức giận tưởng chừng đã lắng xuống mấy hôm trước của Bạch Dương dâng lên.

Cự Giải có lẽ hiểu được Bạch Dương đang nghĩ gì, mà khuôn mặt đầy nghiêm trọng kia thì tụi nó còn biết nữa là. Cô đi lại, nắm lấy cánh tay nó kéo kéo, không quên liếc sang nhóm Hạ Mai một cái. Trong khi đó, Sư Tử ban nãy đang nói chuyện cùng Bạch Dương cũng ngẩng đầu nhìn lên, nhưng nó hoàn toàn không có ý định can ngăn cái đứa bạn thân nào đó lại, khi nó cũng tức giận không kém. Nhưng điều đó không có nghĩa là Sư Tử khuyến khích Bạch Dương, dù chân vẫn còn đau, nó giống Cự Giải, chẳng muốn làm lớn chuyện làm gì cho mệt.

Hạ Mai vốn đang bàn chuyện gì đó với Mỹ Oanh thì nhìn thấy tụi nó ở trước mặt, đứng yên nhìn nhỏ. Đôi mắt lạnh của Bạch Dương khiến nhỏ nhất thời không hiểu gì, rồi chợt cười khẩy một cái khi nhận ra Cự Giải đang nhìn mình. Để xem nào!

"Bạch Dương, khoan..."

Trước khi Thiên Bình kịp ngăn lại, Bạch Dương đã hùng hổ đi tới. Khuôn mặt lạnh băng của nó, đối diện với Hạ Mai. Chẳng biết từ lúc nào, những người xung quanh cũng bắt đầu nhận ra.

"Là cô gây sự với bạn tôi?"

Hạ Mai tỏ ra như chẳng hề quan tâm. Nhỏ thối thối mấy cái móng tay dài loằng của mình, đôi mắt chẳng thèm nhìn Bạch Dương càng khiến nó thêm bức. Đoạn, nhỏ ngẩng đầu, thay vào đó chợt nghiêng người sang bên nhìn ra sau, Hạ Mai chợt nhếch môi cười.

"Mấy hoàng tử không đi cùng các công chúa à?" Rồi chợt ngược cao, đôi mắt kiêu ngạo hơi mở to nhìn Bạch Dương đầy thách thức. "Hay định làm hiệp sĩ đi trả thù cho các công chúa nhỏ, há Nguyễn Bạch Dương?"

Tiếng cười cợt đằng sau từ Mỹ Oanh khiến Hạ Mai khá hài lòng. Và như thường lệ, Yến Ly vẫn chỉ đứng một góc theo dõi. Khi nhận ra Ma Kết có trong nhóm người kia, nhỏ cười nhạt, đôi mắt nhìn cô trở nên sắc hơn hẳn.

Bạch Dương thật sự muốn cho con nhỏ này ăn tát, nếu Thiên Bình và Cự Giải không túm chặt hai tay nó mà giữ lại, trước khi nó kịp mạnh động. Và điều này càng khiến Hạ Mai hả hê hơn. Nhỏ càng xấn tới, xác cao mặt khinh bỉ nhìn Bạch Dương.

"Sao không làm gì để trả thù cho bạn mày đi? Sao?! Không dám chứ gì?!"

Mỹ Oanh chợt bước tới, thuận tay ấn mạnh vào ngực Bạch Dương, khiến nó bất buộc phải lùi ra sau một khoảng. Bạch Dương càng cố thoát khỏi tay Thiên Bình và Cự Giải hơn.

"Khôn nạn! Buông ra để tao xử tụi nó!! Chết tiệt, nhìn thì tụi nó càng làm tôi chứ hay ho gì!!!"

Thiên Yết vốn bản tính ghét những đứa thích gây sự cũng chẳng ưa gì tụi Hạ Mai. Nãy giờ cô chỉ đứng cạnh Ma Kết, một phần là để trấn an sự lo sợ trong lòng cô bạn. Chợt, Thiên Yết bước tới, ngay trước mặt Mỹ Oanh. Oanh chưa gặp Thiên Yết bao giờ, nhưng khi cô toàn đứng ở phía sau, nhỏ nghĩ có lẽ chẳng phải nhầm nhỏ gì. Nhìn điệu cười khinh khinh của Mỹ Oanh, cổ nén sự khó chịu trong lòng, Thiên Yết vẫn tỏ vẻ điềm tĩnh như thường ngày.

"Cậu không làm gì được thì để mình! Thiên Yết!! Đáng ghét thật mà!!!"

Bạch Dương hoàn toàn không hiểu Thiên Yết có ý định gì, nhưng sự bình tĩnh để nhỏ Oanh leo lên đầu thể kia khiến nó thêm tức giận.

"Mày im coi, ồn ào phiền chết được! Cái gì cũng phải từ từ chứ!!!"

Sư Tử bức mình to tiếng, khiến Bạch Dương theo phản xạ im bật dù trong lòng bất mãn không thôi. Cự Giải và Thiên Bình lại dành cho nó ánh mắt hết sức ngạc nhiên. Chẳng giống khuyên răn Bạch Dương ngừng lại chút nào cả.

"Từ từ thì mày đợi đi, chết tiệt, tao thì không!! Tao chỉ muốn---"

"Chát!!!"

Trong khi Bạch Dương vẫn còn cãi lộn với Sư Tử thì âm thanh lạnh tanh kia chợt vang lên, khiến tất cả đều chú ý, kể cả Ma Kết và Yến Ly vốn vẫn đang đầu mắt với nhau. Cảnh tượng trước mắt, tụi nó thật không dám tin vào mắt!

Thiên Yết dường như chẳng hề để tâm những ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, thay vào đó, đôi mắt đen láy lạnh lùng nhìn Hạ Mai đầy khinh bỉ. Nhỏ thậm chí còn không biết chuyện gì vừa xảy ra, chứ đừng nói đến việc Thiên Yết vừa làm gì. Má nhỏ nóng ran, bóng rât!

Mỹ Oanh hoàn toàn không hiểu gì, cứ to mắt tròn tròn nhìn đầu đó. Nhỏ tự dưng bị đẩy ra, mạnh đến nỗi va vào mấy cô nữ sinh đang đứng gần đó và va cả vào tường, ngay sau đó thì âm thanh lạnh chát kia vang lên. Oanh vẫn còn hằn sâu, đôi mắt đen lạnh đáng sợ kia lờm sắc nhỏ.

"Đáng ghét, mày nghĩ mày vừa làm gì...?"

"Giám thị tới!! Là thầy giám thị!!!"

Tiếng của một nam sinh khiến câu nói tức giận của Hạ Mai bị ngắt quãng. Nhỏ có thể nghe thấy tiếng bước chân chạy trên sàn nhà. Nghĩ một lúc, Hạ Mai chợt ngồi sụp xuống, giả vờ khóc lóc đáng thương, mặc cho ánh mắt Thiên Yết lúc này khinh bỉ thế nào, và cả ánh mắt mà nhỏ không hề hay biết của Yến Ly phía sau.

Thầy giám thị vừa chạy tới, cảnh tượng hỗn loạn trước mắt thầy nhất thời không tin vào mắt mình. Khi nhận ra cô học sinh nổi tiếng ngoan ngoãn đang ngồi bệt dưới sàn ôm má khóc lóc, thầy vội chạy tới.

"Em không sao chứ Hạ Mai?"

Nhìn nhỏ cứ khóc nức không chịu nín, thầy giám thị chợt quay phắt sang sáu đứa con gái lớp Toán tụi nó, đôi mắt khinh bỉ sắc lạnh, thầy lớn tiếng.

"Các em còn không mau lên văn phòng cho tôi?! Không thiếu một ai, cả sáu em!! Học sinh bây giờ quá hư đốn!!"

Về phần Hạ Mai, nhỏ lén cười khẩy. Dù tất cả ở đây đều nhìn thấy, nhỏ tin chắc không một đứa nào dám lên tiếng, và thầy cô thì luôn tin tưởng nhỏ. Hơn bất kì ai, nhỏ khá tự tin. Chẳng phải con người luôn vậy, chỉ thích những thứ thú vị và sẽ chẳng ai thêm chấm dứt "trò chơi" đâu, tụi học sinh kia cũng thế, hình thành rõ ràng qua ánh mắt còn gì.

Tụi nó vẫn đứng đó, nhìn thầy giám thị đỡ Hạ Mai dậy đầy bất mãn pha chút khinh bỉ. Chết tiệt, Bạch Dương thăm rửa. Mãi một lúc sau, tụi nó mới chịu đi theo thầy giám thị, đầy khinh bỉ, dưới ánh mắt của những học sinh chỉ biết bàn tán xì xào.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Kỉ luật

"Tụi con gái đi lâu thế nhỉ?"

"Chà biết, chắc ăn cho cô xác vào đấy mà! Thằng ngu, mất Hậu rồi kia!!"

Kim Nguru nói băng quơ trong khi mắt cứ tập trung vào bàn cờ, lại còn thẳng tay đấm bóp vào lưng Nhân Mã, thật khiến cho ai đó không khỏi nguyên rủa!

Xử Nữ hơi nghiêng đầu, cũng có thể. Cậu đưa mắt nhìn cái đồng hồ treo tường trong lớp, chớp một cái. Nhưng ăn thế nào thì thường là cách mười phút trước khi chuông vào học reo tụi nó đã về rồi, giờ thì kim dài gần chỉ đến phút reo chuông rồi còn gì. Sao cậu cứ thấy nhạo nhạo nhĩ, cứ như linh cảm có gì xảy ra ấy. Không xấu, nhưng mà chắc chắn là có chuyện!

Khi tiếng chuông vừa vang lên, các thành viên lớp Toán cũng lục đục đi vào lớp. Tuy nhiên, trên gương mặt mỗi người lại hiện rõ sự lo lắng, không ngừng bàn tán gì đó và mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía bọn cậu, như định nói gì đó mà khó lên tiếng vậy. Sáu đứa con trai toàn thuộc loại tinh ý đương nhiên để tâm, thậm chí là loại bất cần như hai anh em Kim Nguru và Song Ngư. Ngay khi các cậu vừa định trở về chỗ ngồi, thì Thu Hà đi tới, sau một lúc lâu phân vân gì đó không rõ.

"Có gì sao, lớp phó?"

Vẫn là cái giọng vui vẻ, khuôn mặt Song Tử lại lạnh tanh. Cậu chắc chắn là có chuyện, dù nãy giờ vẫn cùng Nhân Mã dọn bàn cờ còn dở dang chưa chơi xong. Thu Hà có đôi phần bối rối, cô bạn nắm chặt bàn tay trước ngực, cứ nhìn quanh quẩn xung quanh, như tìm ý kiến trong đôi mắt những học viên còn lại của lớp Toán. Mãi một lúc sau, Thu Hà mới lên tiếng.

"Là bọn con gái lớp mình, mấy đứa cùng kí túc với các cậu. Tụi Bạch Dương ấy."

Sáu cặp mắt kể cả lười biếng hay cẩn trọng đều hoàn toàn dồn sự chú ý vào cô bạn lớp phó văn vẻ mỹ Thu Hà. Dù đã vào học, nhưng vì giáo viên chưa đến, nên những học sinh khác cũng còn số ít chưa về chỗ ngồi. Trong khi Thu Hà còn chưa biết phải nói thế nào, thì một cô bạn đứng chắt một sách đã đi lại, với cặp kính và mái tóc thắt hai bím đuôi sam. Cô nàng lớp phó học tập Ái My nhìn tụi nó bằng đôi mắt lạnh nhạt, đảo một lượt rồi tiếp tục câu nói bỏ dờ của Thu Hà.

"Ban nãy mình và Hà nhìn thấy họ và nhóm Hạ Mai lớp Văn có xích mích. Hình như Thiên Yết đã tát cô ta, điều này mình không chắc chắn lắm..."

Tụi nó không kiểm được mà quay sang nhìn nhau, rồi lại nhìn Xử Nữ đang nắm chặt tay, chẳng biết có giận gì hay không. Chẳng hiểu tụi con gái nghĩ gì nữa, cả đám con trai cũng bỏ mặc tụi nó quá. Mấy đứa đó đi tìm tụi Hạ Mai trả thù sao, lại còn tát cô ta, người đó lại còn Thiên Yết, vậy mà chẳng thêm nói tụi nó một câu nào! Thật là!!

"Tụi nó giờ đâu rồi?"

Sau khi nhận ra tầm quan trọng của sự việc, Xử Nữ lên tiếng, đôi mắt nghiêm nghị đảo một vòng quanh lớp học. Không một ai dám nhìn thẳng vào ánh

mắt lớp trưởng, trừ cô bạn lớp phó học tập Ái My.

"Tao nghĩ ở trên văn phòng, ban nầy thầy giám thị tới mà."

Câu nói của Thế Đạt khiến tụi con trai sững người nhìn nhau. Văn phòng?! Ai mà không biết Hạ Mai là cháu hiệu trưởng, kì này lớn chuyện chứ chẳng chơi đâu!!

Trước khi thành viên lớp Toán kịp nhận ra, sáu đứa con trai kia đã cùng lúc đẩy cửa chạy ào ra khỏi lớp, mặc cho ánh mắt ngạc nhiên dõi theo tụi nó, và đặc biệt là ánh mắt kinh ngạc của thầy bộ môn. Thu Hà lấy lại bình tĩnh, trong khi thầy ta đứng bên ngoài nạt nộ dọa ghi tên gì gì đó, cô bạn lập tức lễ phép lên tiếng, và Ái My khéo léo nhắc các bạn im lặng trở về chỗ ngồi của mình.

"Thưa thầy, em thay mặt các bạn xin lỗi thầy ạ! Chỉ là các bạn ấy có việc gấp nên phải kí túc xá một lúc!"

Thầy bộ môn thở hắt ra đầy giận dữ, rồi lại quay vào nhìn Thu Hà. Khi bước vào lớp vẫn còn cảm râm, còn bảo sẽ trừ điểm thi đua cả hai tiết còn lại. Dù vậy, vẫn còn đỡ chán! Mà, lớp Toán ban nầy chỉ lo cho sáu đứa con gái, giờ thì lo chần mười hai đứa...

"Các em nghĩ đây là cái chợ hả?! Hay các em toàn là du côn thôi, thích đánh ai thì đánh!?"

Thầy giám thị dùng tay đập mạnh xuống mặt bàn, khiến cho Thiên Bình và Cự Giải khoanh tay trước ngực mà không khỏi run cầm cập. Lần đầu tiên bị nặng phạt thật không thoải mái gì mà.

"Nhưng rõ ràng là cô ta gây sự với bọn em trước! Đồ nước cam lên đầu bạn em, lại còn xô ngã bạn thân em nữa!!"

"Tôi cấm em trả treo! Ai mà không biết Hạ Mai ngoan ngoan thế nào, đừng có đặt điều!!"

Bạch Dương ức lắm! Dù cho nó biết rõ nói ra cũng chẳng có lợi lộc gì, còn bị nghi oan nhiều hơn nữa, nhưng im lặng nghe chửi là điều mà nó chẳng bao giờ làm được, chưa kể còn là tội mà nó không phải đưa sai nhiều nhất! Nó mà phải chịu thua con nhỏ đó!! Mấy ông bà giáo viên chỉ toàn trông mặt mà bắt hình dong!!

"Được, tôi hỏi nhân chứng là ra thôi!" Sau khi nhìn sáu đứa tụi nó đầy khinh bỉ, thầy giám thị chuyển mắt sang Mỹ Oanh đang đứng một góc. "Mỹ Oanh em ở đó, em nói xem! Là chuyện gì xảy ra?"

Tụi nó không khỏi khinh thường. Hỏi ai không hỏi lại hỏi Mỹ Oanh, cô ta mà không bêu xấu thêm mới lạ, chỉ toàn là thứ lưỡi không xương! Hạ Mai đã được Yến Ly đưa lên phòng y tế, làm như nhỏ đó sắp chết không bằng! Mà ít nhất, đỡ thấy cái mặt con nhỏ đó. Nhưng mà, Mỹ Oanh cũng chẳng hơn gì "chủ nhân" của nhỏ cả đâu! Thật đáng khinh mà!!

"Dạ... Lúc đó ba tụi em, em, Yến Ly và Hạ Mai đang định xuống căng tin thì đụng mặt các bạn ấy..." Vừa nói, Oanh vừa đưa đôi mắt ái ngại giả tạo nhìn sang tụi nó, rồi làm như sợ hãi lắm mà im bặt.

"Em không phải sợ, cứ nói đi! Các thầy cô đều ở đây cả!"

Đáng khinh!

"Các bạn ấy đi lại, các bạn ấy bảo bọn em khiến các cậu ấy chóng mặt... rồi bạn đó đi đến xô em ra, và tát mạnh vào mặt Hạ Mai..."

Nếu Sư Tử và Ma Kết không can ngăn, Bạch Dương thật sự đã chạy lại tát cho nhỏ Oanh một cái. Muốn tát chứ gì, nó tát cho đến chết cho mà biết! Đúng là bên nó có tát Hạ Mai, nhưng còn lại hoàn toàn đều là bịa đặt cả! Lại còn định diễn kịch, còn chỉ vào Thiên Yết với cái bàn tay run rẩy giả tạo, nó thật không chịu nổi mà!!

"Em định lộn loạn hả?!" Thầy giám thị tức giận quát Bạch Dương đang cố thoát khỏi Sư Tử và Ma Kết. "Tôi thật không hiểu nổi học sinh các em!! Lớp Toán thật quá hư đốn mà!!"

"Thưa thầy, xin đừng lôi cả lớp em vào, chỉ mỗi tụi em dính đến," Thiên Yết điềm tĩnh nói, ánh mắt khinh bỉ nhìn Mỹ Oanh. "Và chỉ mỗi mình em tát Hạ Mai mà thôi."

"Em giỏi lắm! Định xả thân làm anh hùng chắc?!" Thầy giám thị lại đập mạnh tay lên mặt bàn, khiến Cự Giải co rúm cả lại.

"Em về lớp trước đi, Mỹ Oanh," Là thầy quản sinh, chẳng khác là bao, dịu dàng cho nhỏ và khinh bỉ dành cho tụi nó. "Nhớ chăm sóc cho Hạ Mai nhé!"

Khi Mỹ Oanh cúi chào rồi rời khỏi, Ma Kết có thể nhìn thấy ánh mắt ngạo mạn và cái nhếch môi khinh thường mà nhỏ để lại cho tụi nó. Cô neho mắt, đúng là một đứa con gái khó ưa! Phải kiềm lắm, Ma Kết mới không buông Bạch Dương đang muốn chạy lại cho nhỏ một trận ra.

"Còn các em, tôi nhất định có bài học thích đáng cho hành động coi thường nội quy nhà trường này!!"

Thiên Bình nhìn một lượt khắp phòng học. Thầy cô nào cũng dành cho tụi nó ánh mắt khinh thường. Đảo một vòng, cô hoàn toàn không nhìn thấy cô Như chủ nhiệm bọn nó. Có lẽ cô có giờ nên lên lớp rồi cũng nên. Chẳng biết nếu chuyện này đến tai cô, sẽ như thế nào đây...

"Còn em nữa, Thiên Bình!" Thiên Bình giật thót, sao lại nhắc đến cô. "Nhảy nhót trên sân khấu, cư xử theo kiểu người nổi tiếng, rồi cũng hành động như bọn đầu đường xó chợ! Thần tượng ca sĩ gì, em chẳng khác nào bọn vô học bạn em!"

"Xin thầy đừng xúc phạm bọn em!" Cự Giải rất hiếm hoi lên tiếng, nhưng khi đã lên tiếng thì chắc chắn là đã rất giận. "Bọn em chẳng sai gì cả, và dù là thầy, thầy hoàn toàn không có quyền nói học sinh bọn em như thế!"

"Phải, Thiên Bình không phải người vô học," Tới lượt Ma Kết nói, chính cô cũng nhin nãy giờ. "Xin thầy rút lại lời, bọn em cũng chẳng phải đầu đường xó chợ gì cả!"

"Nếu thầy cứ tiếp tục lăng mạ học sinh bọn em như thế," Sư Tử đứng ngay trung tâm, một cô nhóc nhỏ nhắn và chính nó cũng cực kì tức giận. "Bọn em sẽ không bỏ qua đâu!"

Thầy giám thị nhất thời bị từng lời nói và những ánh mắt đầy sức áp đảo của tụi nó làm cho im bật. Không chỉ thầy, mà các thầy cô trong phòng hiện tại đều mang suy nghĩ như thế. Đám cãi lại những lời của giám thị, thầy quản sinh có chút đánh giá cao bọn nhóc này. Có cá tính!

"Còn dám hăm dọa tôi?!" Thầy giám thị nhanh chóng lấy lại sự uy lực vốn có. "Các chị gan lắm! Cả chị nữa, Ma Kết, đường đường là thành viên của hội học sinh! Có tin là tôi đuổi học cả đám không?!"

"Vậy thì thầy cứ việc, bọn em sẽ ngoan ngoãn chờ bị đuổi như thầy nói!"

Câu nói của Bạch Dương là chuẩn nhất, ngắn gọn mà súc tích, ngỗ ngược mà lễ phép, bao gồm gần như toàn bộ những điều mà tụi nó nghĩ, những sự tức giận nãy giờ. Cả Cự Giải vốn hiền thực nữ tính, tự dưng chẳng còn màng đến hai chữ "đuổi học" nữa. Riêng Thiên Bình, tự dưng trở thành nguyên nhân của cuộc cãi vã cực kì đáng kinh sợ này!

Nuốt nước bọt một cái, thầy giám thị hoàn toàn bị đám nhóc trước mặt chặn họng. Tức giận, thầy đập mạnh xuống bàn, ánh mắt vừa giận dữ vừa khinh bỉ.

"Các chị giỏi lắm!! Tôi nhất định nói lại hành vi ngày hôm nay đối với giáo viên của các chị với hiệu trưởng! Gần tới dạ hội mà thế đấy, mới năm nhất mà cả gan nhỉ?! Định tạo tin nóng chắc?!"

Nhìn điệu bộ là sắp ra hình phạt đây mà. Hừ, giờ thì tụi nó chẳng sợ nữa đâu!!

"Tuần này tôi sẽ trừ toàn bộ điểm thi đua của lớp 10 Toán!! Còn sáu chị, làm cho tôi sáu bản kiểm điểm và ngay bây giờ đi ra làm vệ sinh sạch sẽ hồ bơi sân sau cho tôi! Tôi cấm luôn bữa trưa của các em!! Đương nhiên, phải xin lỗi Hạ Mai và Mỹ Oanh!!

Những hình phạt trước tụi nó còn cần răng cho qua như không có gì, nhưng cụm từ "xin lỗi" lập tức khiến tụi nó thêm bực. Xin lỗi?! Hạ Mai và Mỹ Oanh?! Thà bảo tụi nó dọn mười cái hồ bơi, chứ không bao giờ lách xắc xin lỗi hai con nhỏ đó!! Cứ hăm dọa thôi mà, kể cả khi tụi nó điên cũng không xin lỗi hai con nhỏ đó!! Nghĩ đến cái bộ mặt thoả mãn kênh kiệu đó là tụi nó đã tức lộn ruột rồi!!!

"Được, không xin lỗi chứ gì?!" Giám thị khá tức giận, khinh bỉ nhìn sáu đứa tụi nó rồi chợt lấy ra một tờ giấy gì đó, ghi một hồi rồi đặt mạnh lên bàn. "Đình chỉ một tuần, từ bây giờ cho đến hết tuần sau."

Nếu đình chỉ luôn buổi dạ hội thì tốt, Sư Tử nhất thời nghĩ vậy, nhưng mà chắc chắn không được.

Thiên Yết đứng trước năm đứa bạn, đôi mắt đen láy láy lạnh nhạt nhìn tụi nó rồi lại quay sang thầy giám thị. Đình chỉ, tương tụi nó sợ chắc?! Một cách thần nhiên, Thiên Yết cầm lấy cây bút trên bàn, kí nhanh vào tờ giấy kia. Đương nhiên không chỉ mỗi cô, cả tụi nó cũng lần lượt kí vào, cả Thiên Bình và Cự Giải hay Ma Kết, không chút ngần ngại hay chần chừ nào. Tụi nó chào thầy giám thị và các thầy cô trong phòng, rồi bình thản quay người đi ra khỏi, bắt đầu cái công cuộc dọn vệ sinh cái hồ bơi nào đó một cách mà tụi nó cho là khá... vinh quang...!!

Thầy giám thị nhìn tờ giấy đình chỉ đủ cả sáu chữ kí trên bàn, còn có chữ có hình hai ngón tay như muốn chọc tức kia nữa (thuộc về Bạch Dương) mà không khỏi bực mình.

Thầy quản sinh trẻ tuổi nhìn theo bóng tụi nó, chợt mỉm cười. Trong căn phòng này, người vừa hết thành kiến với tụi nó chắc chắn chỉ có mỗi thầy, và ngược lại còn bắt đầu thích thú. Đám nhóc lớp Toán khá buồn cười, và dũng cảm... theo cách nào đó. Chắc vì chỉ mới ra trường, nên phần nào thầy quản sinh vẫn còn, ừm, khá ham vui (?) một chút.

Từ giờ chắc sẽ có nhiều chuyện thú vị với bọn nhóc ngỗ nghịch này đây.

Trong khi đó, bên ngoài văn phòng, ngoài sân là sáu chàng trai nào đó đứng rình nghe trộm. Tuy nhiên, dù có lắng tai nghe cỡ nào, tụi nó cũng chẳng nghe được gì cả, kể cả có lấy cái ly (chẳng biết từ đâu) úp vào. Điều duy nhất tụi nó nghe được là gì mà, làm vệ sinh hồ bơi và, ừm, hình như là cấm bữa trưa gì đó.

Mấy đứa con trai không hẹn mà cùng quay sang nhìn nhau, khẽ nhủ mày. Bữa trưa mà cấm, với con gái lớp này thì còn hơn cả tra tấn thời chiến tranh ấy chứ!

"Tao có cách, mà không đảm bảo đâu nha!"

Khi Kim Nguru vừa gãi đầu vừa nói với tụi nó một cách ngập ngừng như vậy, lập tức bị năm thằng bạn nào đó lườm như muốn ăn tươi nuốt sống. Thì thầm gì đó một lúc, tụi nó cứ gật đầu rồi lại lắc đầu.

"Lỡ bị phát hiện là toi mạng đó con!"

Lời của Bảo Bình cũng có lý, nhưng để tụi con gái vậy đám con trai cũng không nỡ.

"Đề tao gọi 'cứu viện'! Gì chứ cái lớp Toán đó ham vui hơn quý!"

Chẳng phải một phần là sợ mầy nữa hả, tụi nó không khỏi nghĩ thầm khi Xứ Nữ vừa nói vừa cầm điện thoại nhắn tin gì gì đó.

"Các em làm gì ngoài này?!"

Đang bàn "kế hoạch tác chiến" thì bị gọi khiến cả sáu đứa con trai đồng loạt lạnh gáy, chằm chằm nhìn ra sau đầy kinh hãi.

Chết cha! Là thầy quản sinh!!

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Dọn hồ Bơi

"Nè, có khi nào tụi mình bị đuổi thật không?"

Mãi một lúc sau khi đã bình tĩnh lại, Cự Giải mới rụt rè hỏi. Ban nãy cô cũng quá khích trắng trợn luôn, giờ nghĩ lại còn không tin mình dám nói ngang hàng với thầy giám thị mà đòi công bằng. Cô thật không dám nghĩ đến viễn cảnh của hai từ "đuổi học" chút nào...

"Còn lâu," Sư Tử đi cạnh quả quyết nói. "Ai đuổi được tụi mình, thách luôn!"

Thiên Bình không khỏi quay sang nhìn nó, ánh mắt có chút phức tạp. Giờ thì cô mới hiểu, cái cách gọi là "một đứa nhóc sôi nổi hoạt bát nhưng đôi khi ít nói và trầm lặng" mà Song Tử từng dùng để nói về cô em họ của cậu. Cả lúc còn ở hành lang đến lúc lên văn phòng, số câu Sư Tử nói hoàn toàn rất ít.

"Sao cậu chắc được?"

"Đương nhiên, tụi mình đâu có vô lễ với giáo viên," Bạch Dương cười tươi mà nói một cách hùng hổ. "Tụi mình chỉ bênh vực bạn bè, với dù có hơi lớn tiếng, thầy giám thị xúc phạm bọn mình trước đấy thôi!"

"Nhưng sợ là sợ Ma Kết này," Thiên Bình chợt quay sang cô bạn trầm tính đang đi cạnh. "Lỡ bị cách chức khỏi hội học sinh thì..."

"Thì khoẻ," Ma Kết thay vì lo lắng, cô vừa cười vừa thần nhiên. "Vậy mình còn mừng, đỡ mệt à!"

Thiên Yết nhìn mấy đứa bạn, không khỏi bật cười. Cứ tưởng sẽ bị té tát một trận, dù sao cũng là cô làm liên lụy cả đám, liên lụy đến cả tập thể lớp (vụ này để sau) Thiên Yết đương nhiên có chút khó xử.

"Mà không ngờ Thiên Yết dám tát Hạ Mai nha! Dễ sợ hà!! Mà mình có hơi bức đấy, dám hất tay trên của Bạch Dương này!!!"

Nghe Bạch Dương nói mà Thiên Yết chỉ có thể cười trừ. Đúng là lúc đó, bàn tay này của cô đã đẩy Mỹ Oanh sang bên và vung lên tát thẳng vào khuôn mặt ngược trời của Hạ Mai, hoàn toàn không chút đắn đo do dự. Chẳng biết nếu việc này đến tai Xứ Nữ thì sẽ ra sao, nhưng mà lúc này đây, cô lại cảm thấy vui vui.

"Nhưng mà này," Sư Tử mặt méo xệch, nhăn nhó khó coi. "Tụi mình thật sự phải dọn đồng hồ hỗn độn này á?! Lại còn phải cực sạch nữa!!!"

"Tao cũng chết đây!! Gần đến giờ trưa rồi còn gì!! Tao đói!!!"

Lúc này đây, xét về tinh thần thì khá vui, nhưng xét về thể lực thì tụi nó đứa nào đứa này cũng gần như cạn kiệt cả. Gần hết hai tiết học, dưới cái trời nắng chang chang không dứt, sáu đứa con gái "chân yếu tay mềm" phải nai lưng lau dọn cái hồ bơi khổng kiếp. Ban đầu tụi nó còn tưởng là hồ bơi sau cũng như hồ bơi của trường thôi, lau vài cái là sạch, ai dè... còn hơn con sông ô nhiễm nữa!!! Nước thì xanh lè, đồng rong đồng rêu, còn rác nổi lênh bênh đang trong giai đoạn phân huỷ nữa, cả các động vật thối!!! Kinh tởm!!! Đã gần hết hai tiết mà chẳng đâu vào đâu cả!!! Hình như, còn bảo tụi nó sau khi dọn cho nước mới vào... Thánh chắc!!

"Mình đuổi quá!"

Ngay cả Cự Giải hay Thiên Bình, thậm chí cả Ma Kết và Thiên Yết, đều cảm thấy toàn bộ sức lực của mình đang rút đi nhanh chóng. Dưới cái nắng chang chang không chút thương xót, với cái hồ bơi cực kì dơ bẩn, và ưu tiên hàng đầu là mấy cái bụng rỗng tuếch tưởng chừng sắp chết đến nơi vì đói. Ban đầu còn có tinh thần mà chạy tới chạy lui cầm cây lau nhà kì cọ, giờ thì hết sức rồi!

Tụi nó mệt!! Ông trời nở lòng nào đối xử với số phận tội nghiệp của tụi nó như vậy cơ chứ!!!

Sư Tử và Bạch Dương chống cây chổi xuống, bám vào lam điềm tựa như những bà già cao tuổi đi không vững, cùng lúc đưa mắt nhìn cái hồ bơi chết bầm. Gần tiếng rưỡi mà chả thấm tháp vào đâu!! Hình như tụi nó càng dọn thì cái hồ bơi quý quái này càng dơ hay thì phải!!!

"Đáng ghét!! Đói!! Đói!! Đói!!!"

Chuyện quan trọng phải nhắc lại ba lần, Bạch Dương như đang kêu cho nỗi lòng của cả năm đứa còn lại. Dù cho việc dọn dẹp chỉ là chuyện nhỏ, nhất là với Thiên Yết và Ma Kết, nhưng hai cô cũng chẳng còn đủ sức nếu không nạp thêm năng lượng đâu! Giờ thì chẳng để tâm đến hình tượng làm quái gì nữa, Cự Giải và Thiên Bình, cả Thiên Yết và Ma Kết đồng loạt ngồi sụp xuống chỗ là đáy hồ bơi mà tụi nó đang dọn như những con điên này giờ, dưới trời nắng!! Bạch Dương và Sư Tử thì đã ngồi bao giờ. Đương nhiên là ngồi vào những chỗ sạch sẽ số ít mà tụi nó đã dọn, không thì bản quần áo à!!

"Trời ơi tao chết mất! Mèo con tao đói!!!"

"Cái đầu, tao cóc phải thức ăn!! Nhả ra mau!!!"

Bạch Dương mặc kệ Sư Tử xua đuôi đánh đập vẫn cứ kiên trì ngoạm lấy cánh tay của nó, dúi gà dúi mèo gì mặc kệ. Giờ thì nó đói đến ảo tưởng luôn rồi!!

"Chúng ta sẽ chết ở đây sao?"

Tụi nó trừ con cừu nào đó đều đồng loạt dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn về một phía, và thật bất ngờ làm sao khi câu nói đó xuất phát từ cô nàng ưa sĩ diện Thiên Bình. Giờ thì đến cô nàng này đói đến nói sảng! Tụi nó bất hạnh quá mà!!

"Bớt than giùm cái!! Các hiệp sĩ đến đưa lương thực cho các công chúa đây!!!"

Là tụi nó đói đến nghe nhầm, hay thực sự vừa rồi là tiếng của tụi con trai, cụ thể hơn là tiếng của Song Tử và Kim Ngưu?! Một cách ngờ vực, cả sáu đứa đưa đôi mắt dè chừng lên trên hồ bơi, nơi có mấy cái đầu đang không ngừng lấp ló.

"Nhân Mã ca ca!! Song Tử ca ca!! Hai vị cứu tinh của tiểu muội!!!"

"Mấy nói sảng nè!! Con dờ hơi!!!"

"Kệ cha tao!!!"

Nhân Mã và Song Tử nhìn nhau, rồi lại nhìn Sư Tử và Bạch Dương đang chỉ chोé nhau bên dưới, cả hai đôi mắt ánh lên sự ái ngại. Thôi kệ hai đứa nó!

"Sao mấy cậu lại ở đây? Sao biết mà tới thế?"

Ma Kết đứng dậy, không khỏi thắc mắc. Dù mệt, nhưng cô vẫn giữ được sự bình tĩnh vốn có. Làm sao tụi con trai ở đây được nhỉ?

"Lên đây rồi nói tiếp! Mấy người không đói hả?"

Nhìn Kim Ngưu và mấy tên kia vừa nói vừa phe phẩy đồ ăn trong tay, tụi con gái nhà này đồng loạt sáng rỡ cả mặt. Đứa này nắm tay đứa nọ kéo lên. Ban đầu có chút ngại ngại, nhưng rốt cuộc vì cái ăn, Ma Kết đành dẹp bỏ suy nghĩ cá nhân vớ vẩn mà nắm lấy tay Kim Ngưu bên trên. Dù vậy cô nàng vẫn nuôi ý nghĩ, chỉ đơn giản vì sống thôi!

Bạch Dương có chút khinh bỉ. Sư Tử nó cũng biết trèo mà, một tên đủ kéo lên rồi, việc gì cả Nhân Mã và Song Tử đồng thời kéo con nhỏ lên, rồi để nó ở đây một mình dưới trời nắng mà đợi?! Rõ thiên vị còn gì!! Còn thằng em họ chết bầm kia nữa, kéo xong mèo con thì chạy biến mà bỏ Bạch Dương ở lại, thẳng nhóc Nhân Mã khôn kiếp!!

"Không định ăn sao?"

Nhìn bàn tay đang vươn ra và khuôn mặt cứ quay đi vì lí do nào đó của Song Tử, Bạch Dương không hiểu sao có chút ngập ngừng trong việc nắm lấy tay để cậu kéo lên. Bất giác, cô nhìn sang Song Tử bên kia đang cố kéo Cự Giải lên mà mắt cứ nhìn đâu đâu. Bạch Dương có chút khó chịu, tưởng nó không biết, tưởng nó không để ý chặc!

"Các cậu cũng gan trời lắm, nghe nói cãi lại thầy giám thị luôn nhì?"

Khi Xử Nữ vừa nói vừa cười, Thiên Yết không khỏi xấu hổ. Cô cứ im lặng cầm cái bánh kẹp mà cắn mà nhai.

"Ai bảo thầy ta xúc phạm Thiên Bình trước?!"

Nói một cách tức giận mà quên luôn nữ tính, Cự Giải bực dọc cắn một miếng bánh kẹp mà nhai khí thế, khiến tụi con trai chỉ biết trố mắt lên nhìn. Tụi con gái lớp này quá ghê gớm luôn!

"Còn Thiên Yết thì tát Hạ Mai nhỉ?" Bảo Bình vừa nói vừa bụm miệng cười. "Ghê ghê! Minh phục cậu sát đất luôn!"

Lại thêm xấu hổ, Thiên Yết chỉ biết cúi gầm mặt. Nay, đừng có nhắc nữa mà! Tại lúc đó cô mất kiểm soát mà thôi! Cả Xử Nữ cũng cười, mấy người rõ ý đồng hiệp yếu mà!!

"Hồi nãy tụi này cô nghe mà chả nghe được bao nhiêu, nè hình phạt là gì vậy?"

Không chỉ Nhân Mã mà hầu hết đám con trai đều thắc mắc. Tụi nó làm loạn như vậy, chẳng lẽ chỉ lau hồ bơi thôi, vậy thì ít quá! Nhưng đương nhiên, có bán mạng tụi nó cũng chẳng dám nói ra trước mặt mấy cô nương đây...

"Thì cái này," Ma Kết vừa ăn vừa thông thả chỉ ra cái hồ bơi. "Bị cấm bữa trưa, bị bắt viết kiểm điểm, bị đình chỉ nữa."

"Đình chỉ á?!"

Thay cho đám con trai tròn tròn mắt nhìn tụi nó, lũ con gái dường như chẳng hề cảm thấy sự việc hệ trọng ở mức nào. Thậm chí cả Cự Giải và Thiên Bình, trố mắt ngây ngô vừa ăn vừa nhìn tụi nó như chẳng có chuyện gì xảy ra. Mãi một lúc, Bạch Dương mới giờ giọng bực dọc.

"Ban đầu thì không đình chỉ, nhưng mà so với việc lếch xác đi xin lỗi mấy con nhỏ đó, tao thà để bị đình chỉ còn sướng hơn!!"

Nhìn Bạch Dương hùng hổ như vậy, tụi nó cũng chẳng biết nói gì. Đám con gái thì tụi nó cũng phần nào đoán được lý do, nhưng không thể không ngạc nhiên.

"Thời hạn?"

"Một tuần, đúng hơn là hết tuần sau, nhưng mà vẫn được phép đi dự dạ hội."

Song Ngư nhìn Sư Tử thần nhiên vừa cắn vừa nhai miếng bánh mà phì cười. Tụi nó thật là, bị đình chỉ mà nói như chuyện thường. Mà, cậu vẫn chưa hỏi chuyện hôm thấy con nhỏ này từ bệnh viện đi ra. Cậu còn nhớ hôm đó hình như nó về khá muộn, còn nói gì đó với tụi Song Tử. Cứ định hỏi mà chẳng có dịp, Song Ngư tự dưng quên bống luôn.

Cậu nhìn sang Sư Tử, con nhỏ đang thoải mái nói chuyện cùng Nhân Mã. Chợt nhìn thấy mẩu bánh dính bên khoé môi, cậu bất giác đưa tay gạt đi, khiến Sư Tử vì ngạc nhiên mà quay sang. Hai đôi mắt đồng màu nâu nhưng khác sắc chạm nhau.

Tụi nó vừa ăn, vừa dùng ánh mắt soi xét nhìn hai anh chị nào đó. Mãi sau, Bảo Bình hơi ho khù khụ.

"Đây là nơi công cộng, lằng mằng thì mời ra chỗ khác thể hiện!"

Song Ngư sực tỉnh, vội rút tay khỏi Sư Tử. So với sự bối rối của cậu, con mèo nào đó lại hoàn toàn bình thản, như vừa rồi chẳng có chuyện gì, nó tiếp tục ăn cái bánh kẹp của mình, thỉnh thoảng đưa tay chùi chùi miệng. Riêng Bảo Bình thì bị Song Ngư cho một đập vì cái tội lằng nhằng nhiều chuyện.

"Có gì sao Cự Giải?"

Khi nhận ra Cự Giải có chút thất thần, Bảo Bình không khỏi ngạc nhiên mà lên tiếng hỏi. Cô nàng cứ nhìn sang phía này, đôi mắt màu sáng như có chút thất vọng. Bị Bảo Bình hỏi, Cự Giải hơi giật mình, vội chuyển mắt nhìn ra chỗ hồ bơi như cố đánh trống lảng, dù cậu đã thấy cả, và thậm chí còn hiểu ý nghĩ trong đôi mắt kia.

"Không... Không có gì, chỉ là cậu nhìn kia, hai tiết của bọn mình đấy! Rốt cuộc chẳng thấm vào đâu hết!"

"Không dọn xong thì không được về à?"

Nén cảm giác khó chịu lại, Nhân Mã đã "giành" lại mèo con từ bao giờ, bắt đầu quay sang tò mò, và lập tức nhận được sáu cái đầu gật rụp. Cái hồ này vừa bẩn vừa rộng, bảo tụi con gái tụi nó dọn không phải là hơi bị quá đáng sao!

"Mà nhắc mới nhớ, sao các cậu mua được đồ ăn vậy? Còn biết cả chỗ tụi mình ở đây? Căng tin đâu có cho bán trong giờ học đâu!"

Khi Thiên Yết ngạc nhiên lên tiếng hỏi, thì tụi con trai lại nhe răng cười ranh mãnh.

"Nhờ thầy Vinh quản sinh ấy! Thầy dữ mà dễ thương bỏ bà! Thêm cả lớp Toán nữa! Nhờ cái đám loi nhoi đó vừa đánh lạc hướng vừa thực thi kế hoạch đây!!!"

"Ai vừa nhắc lớp Toán dễ thương nè!!!"

Song Tử vừa dứt lời thì tiếng của Thu Hà chẳng biết từ đâu vang lên. Ngay sau đó, cánh cửa dẫn vào hồ bơi bị xô đẩy ra, nhường chỗ cho một đám

khoảng mười sáu học sinh chạy ủa vào.

Và cái đám mười sáu học sinh đó còn ai ngoài lớp 10 Toán, với cầm đầu là Thu Hà và Ái My!

"Hà Hà! My My! Ủa mà mấy đứa bây làm quái gì ở đây nhỏ?"

Ái My lập tức cho Bạch Dương một cốc cho cái tội lạnh chanh lóc chóc, mặc kệ con cừu nào đó la oai oái cả lên.

"Tụi này được ra sớm, tiết của Như mẫu hậu mà!"

Thu Hà vừa mỉm cười vừa chạy lại thân nhiên lấy cái bánh trong tay Sư Tử bỏ vào mồm, khiến con mèo nào đó tự dưng đứng hình vì bị cướp mất đồ ăn.

"Yên tâm! Lớp Toán ở đây để giúp đỡ các "công túa" một tay mà!"

"Thế Đạt, đang khen hay đang chê hả?"

Cái lườm của Thiên Yết nhất thời khiến cậu bạn lạnh gáy, chỉ biết cười trừ.

Lớp Toán hai mươi tám học sinh nhào vào dọn dẹp hồ bơi một cách đầy vui vẻ, tiếng cười vang lên khắp, vừa dọn vừa đùa nghịch điên cuồng. Khi đã dọn xong thì đổ nước sạch vào, rồi đưa này đẩy đưa kia, rồi cuộc thành nguyên bãi chiến trường cho tụi nó nghịch nước phá hoại. Kết quả là phải dọn dẹp lại lần nữa và tận chiều mới có thể ra về với bộ dạng chẳng khác nào chuột lột...

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thiếu gia lau sán

"Tại sao vậy ông?! Rõ ràng cháu ông đã bị tụi nó đánh đấy, đây này!! Ông phải đuổi học chúng mới phải chứ!! Chúng còn vô lễ với thầy Hoà giám thị đứng không, cháu biết mà?! Ông ngoại!!"

Hạ Mai vừa bực dọc nói vừa đưa tay chỉ vào vết thương bên má đã dán băng do Thiên Yết tát mà gây ra. Móng tay của cô cào trên mặt nhỏ, làm sứt da nhỏ. Nhưng hơn cả thầy, Thiên Yết dám làm bề mặt nhỏ trước đám đông, nhỏ không thể không tức giận. Chúng còn dám vô lễ với thầy giám thị nữa. Lau dọn và kiểm điểm, cùng với đình chỉ chưa thoả được Hạ Mai, nhỏ muốn chúng phải biến khỏi ngôi trường này! Vậy mà xem ông ngoại nhỏ vừa nói gì kia, không đuổi học?! Nhỏ nhất quyết không chịu!!

"Ông ngoại!! Chẳng lẽ ông không thương Hạ Mai sao??"

Căn phòng hiệu trưởng chỉ vang lên mỗi giọng nói lạnh lót của Hạ Mai, khi nhỏ đứng trước bàn làm việc của vị hiệu trưởng già đang im lặng nãy giờ. Mặc kệ cô cháu gái làm nũng giận dữ, thầy thật sự hết cách. Xoa xoa vâng thái dương, thầy hoàn toàn không biết nói gì với nhỏ. Nhưng đuổi học, việc này có lẽ nằm ngoài phạm vi những gì mà thầy có thể động tới.

"Ông ngoại à!!"

"Ồn ào quá Hạ Mai!! Ta bảo không được là không được! Không thể vì chuyện nhỏ nhặt như vậy mà đuổi học học sinh được!!"

"Ông bảo cháu gái ông bị thương là chuyện nhỏ?! Cháu thật không hiểu nổi ông nữa!!"

Đôi mắt giận dữ ngấn nước nhìn thầy hiệu trưởng đầy bất mãn, Hạ Mai bực bội quay người bỏ ra ngoài. Nhìn theo bóng cô cháu gái và tiếng cửa đóng sập ngay sau đó, thầy không khỏi thờ dài.

Thầy hiệu trưởng đưa đôi mắt già nua lạnh nhạt nhìn ra bên ngoài. Đuổi học chúng, thầy hoàn toàn không có đủ quyền hạn.

Tiếng chuông chọt reo lên từ cái điện thoại bàn trên bàn làm việc. Giọng phụ nữ hơi trầm lạnh lưng vang lên từ đầu dây bên kia.

"Vâng, không phải chuyện gì lớn đâu thưa bà! Vâng, tiểu thư và cô cậu vẫn ổn ạ!"

Mãi khi đã gác máy, âm thanh trầm thấp kia dường như vẫn còn vương lại bên tai thầy hiệu trưởng. Đầy lạnh lẽo như băng giá, vô cảm đến đáng sợ, đúng như tính cách của thư kí Ellen Nguyễn. Thầy bất giác thờ dài. Người phụ nữ đó thật đáng sợ, nhưng so với bà, thì cái gia tộc còn đáng sợ hơn. Gia tộc đó, và kẻ đứng đầu gia tộc...

Hạ Mai đứng bên ngoài, lưng tựa vào tường, nhỏ hít sâu. Lần này coi như nhỏ thua, nhưng nhỏ nhất định có cách tổng khứ chúng ra khỏi cái học viện này! Dù tức giận, nhanh chóng ngay sau đó, Hạ Mai "đeo" lên cho mình một cái mặt nạ thiên thần hoàn hảo, bước đi trên hành lang dẫn về lớp 10 Văn.

Trên đường trở về khu kí túc xuất hiện mười hai con ma ước nhẹp toàn nước là nước, lúi thủi bước đi như những xác chết không hồn, chẳng khác nào vừa từ dưới sông chết mò lên. Người ngoài nhìn vào, cũng may là ban đêm, không thì thể nào cũng hét to rồi bỏ chạy bán mạng.

Vừa bước vào phòng kí túc, đứa nào đứa nấy ngồi sụp xuống sàn, thậm chí nằm thẳng cẳng mà thở không ra hơi. Đùa giỡn dưới nước thật sự mệt hơn quý nữa! Mà tội nó lúc đó cũng xung thật, giờ thì chẳng còn sức mà bò mà lết chứ đừng nói đi vào phòng thay bộ đồ ướt nhẹp này ra. Đuối hoàn toàn! Đuối toàn tập luôn!! Đuối như sắp chết đến nơi!! Giờ thì tội nó sợ Ái My và Thu Hà lắm rồi!! Đáng sợ hơn cả Thế Đạt, nhất là lớp phó học tập My My á!! Đã vậy còn phải lợi bộ nấy tăng lều vì dòng chữ "Thang máy sửa chữa"... Khốn nạn thật mà!!!

"Nói cho cùng, hôm nay vui chứ bộ! Yêu lớp Toán quá đi mất!!"

Bạch Dương nằm trên sàn, hai tay ôm lấy khuôn mặt phấn khởi. Dù cho nó mệt thật, nhưng hôm nay thật sự hơn cả vui. Nếu không có lớp Toán thì chẳng biết giờ này tội nó được về chưa nữa nha!

"Xin lỗi, cũng do mình mà ra! Nếu mình kiểm soát được một chút..."

Thiên Yết khó khăn lắm mới lên tiếng được, cực kì khó xử, vậy mà còn bị tội nó nhìn bằng ánh mắt chẳng khác nào sinh vật lạ, chăm chăm luôn. Cô cắn nhẹ môi, lần này cũng tại cô mà cả đám bị phạt còn gì.

"Lo gì! Coi như trả thù cho mình với Cự Giải! Cự Giải ha?" Sur Từ xoay người, hai tay chống xuống sàn đỡ lấy cằm mà nhìn Thiên Yết. "Có ai giận cậu đâu nè, cảm ơn còn không hết luôn!"

Về mặt tươi cười của Sur Từ thật sự khiến Thiên Yết nhẹ nhõm. Cô chột đưa tay, bẹo hai má nó mà kéo ra, và độ đàn hồi của khuôn mặt kia khiến Thiên Yết không khỏi phì cười, mặc cho con mèo nào đó cứ vùng vẫy cố thoát ra. Yêu quá cơ!

"Mà bị đình chỉ kê ra cũng sướng, đỡ đi học!"

Khi Bảo Bình ngơ ngơ nói bằng giọng tiếc nuối, lập tức bị Xử Nữ ngồi gần đó không thương tình đập cho một phát đau điếng. Cậu chỉ nói những gì mình nghĩ thôi chứ bộ!

"Thôi đứa nào phòng tắm rửa gì đi, thân ai nấy xử. Tao đuối rồi, đi ngủ, cảm-làm-phiên!!"

Sau khi bỏ lại câu nói như vậy, Xử Nữ lồm cồm bám vào cái ghế gần đó mà đứng dậy. Mệt mỏi chuyển sang buồn ngủ, mắt cậu bây giờ mở còn chẳng lên, vậy mà vẫn còn sức để hăm dọa tội nó thì thật đáng phục!

"Các cậu ăn gì không, để tội mình nấu cho!"

Thiên Bình vừa bò dậy, hơi cười mà nhìn tội nó. Mệt thì phải đói, cô cũng đang đói mà! Nhìn sang Cự Giải đang bám chặt lấy mình, cô không khỏi phì cười.

"Thôi không phiền cậu đâu, ai cũng mệt mà! Với lại ai đói tự nấu mì gói bỏ bụng cũng được!"

Khi Nhân Mã nói vậy, dù thân thiện nhưng vẫn khiến Thiên Bình có chút không thích. Phiền gì chứ, cô ít khi vào bếp, định nấu cho tội nó ăn một bữa mà nói thế đấy! Đúng là Thiên Bình chẳng tài nào ưa được Nhân Mã cả!! Không thích chút nào đâu!! Cực không thích!!

Tội nó nhìn nhau, nói cũng có lí. Lần lượt từng đứa từng đứa một rời đi, phòng khách chẳng còn ai nữa.

Ma Kết lúc này đang ngồi trên giường, hai chân co lại trong khi cái khăn tắm vẫn còn trên mái tóc ướt. Tay cầm điện thoại, mắt cô hầu như chỉ toàn chú tâm vào đó, đúng hơn là vào tấm hình được chụp trong đó. Trong bức ảnh kia, người đứng giữa và giờ hai ngón tay cười tươi chính là Ma Kết. Cô cười nhạt, so với bây giờ và trước kia, cô thật sự đã thay đổi rồi.

Ngoài Ma Kết ra, vẫn còn hai người nữa đứng cạnh cô. Cô gái với đôi mắt dịu dàng, lại đáng yêu bám trên cổ cô, nụ cười hệt như thiên thần. Cả cô gái đó, hiện tại quá khác biệt... Người còn lại trong bức ảnh kia, là một chàng trai. Khác với hai cô gái bám víu vào nhau đầy thân thiết, cậu chỉ im lặng đứng một góc, nụ cười nhẹ nhàng và đôi mắt màu lam êm đềm như dòng nước.

Chợt, một giọt nước chẳng biết từ đâu rơi vào bức ảnh, khiến Ma Kết sực tỉnh mình. Cô vội vàng lau đi giọt nước trên màn hình điện thoại, và cả thứ chất lỏng vừa tràn khỏi khoé mắt. Cô cứ tưởng, nước mắt của cô đã đóng băng rồi cơ chứ...

Ma Kết nhớ lắm! Rất nhớ...

Một âm thanh chột lọt vào tai Ma Kết, khiến cô hơi giật mình mà quay đầu về phía cánh cửa phòng đóng lại, tay lập tức vươn lên lau đi khoé mắt vẫn còn ngấn nước. Âm thanh vừa rồi hết như có ai đó vừa ngã vậy, tự nhiên lại thu hút sự chú ý của Ma Kết. Bỏ lại chiếc điện thoại trên đầu giường, bỏ luôn cái khăn trên đầu xuống, cô bước xuống giường và mở khế cánh cửa phòng mình, một cách cẩn trọng thò đầu ra ngoài xem thử.

"Cậu đang làm cái gì vậy hả, Kim Ngu?"

Mở hẳn cánh cửa ra, Ma Kết bỏ đi sự yếu đuối nhất thời ban nãy, thay vào đó cô hai tay chống hông, đôi mắt nhìn anh chàng đang ngồi bệt dưới sàn nhà kia.

Kim Ngu vừa đưa tay xoa cái đầu vừa đập mạnh xuống sàn, chậm rãi quay sang nhìn Ma Kết với khuôn mặt nhăn nhó. Mái tóc vừa mới gội vẫn còn ướt nước, khuôn mặt điềm tĩnh và đôi mắt nâu lạnh hơi đỏ, cậu nhất thời ngầy người ra. Mỗi một lúc, Kim Ngu mới sực tỉnh, vội quay đi, cậu nói bằng giọng bức dọc khiến Ma Kết có chút khó hiểu.

"Định đi lấy nước uống thôi! Ai dè cái sàn toàn nước nên tôi mới trượt té thôi!"

Ma Kết lúc này mới để ý sàn nhà. Đúng như Kim Ngu nói, toàn nước là nước. Cô nghĩ ngợi một lúc, mãi sau mới nhớ ra. Chắc chắn vũng nước đọng ban nãy khi tụi nó vừa về đây mà, cô cứ tưởng có người lau sạch rồi chứ!

"Có vậy cũng la!"

Sau khi nói như vậy và nhìn Kim Ngu bằng ánh mắt có phần khinh bỉ, Ma Kết bỏ vào bếp, lúc sau đi ra với hai cây chổi lau nhà trên tay. Kim Ngu ắt tự biết có chuyện không lành...

"Này! Tại sao tôi phải dọn cơ chứ?!"

Kim Ngu cầm cây chổi lau lau tới lau lui mà không khỏi bất mãn. Tự dưng quăng cái cây này cho cậu, còn bắt cậu lau sàn không công! Với một tên công tử trước giờ chẳng động một ngón tay vào việc nhà như Kim Ngu, cậu đương nhiên không chấp nhận! Cái lần bị Xứ Nữ bắt ép chẳng phải quá đủ rồi hay sao?!

Ma Kết dừng lau, tay chống vào cây chổi kia mà lườm nguýt Kim Ngu. Đúng là bọn công tử bột, đồ nhà giàu đứt tay mà! Dưng có tí chuyện, lau có chưa tới mét vuông sàn mà cũng than! Với loại người đó, Ma Kết rất không thích!

"Ý kiến chứ gì? Tôi cảm thấy! Cậu không làm thì tôi mách Xứ Nữ! Sao hả? Mà lớn tiếng quá, coi chừng lóp tường thức giấc đấy!"

Nhìn khuôn mặt méo xệch của Kim Ngu, Ma Kết phải cố nén cười. Trò đe dọa trẻ, nhưng cực có hiệu quả. Thành viên của cái nhà này, cứ nhắc đến lóp tường đại nhân đều sợ như sợ cọp vậy, cô có chút không hiểu nha!

Một vũng nước có chút xiu, lẽ ra đã xong nãy giờ rồi, nhưng nhờ vào "công lớn" của ai đó mà vẫn còn phải nai lưng ra kì kì cọ cọ. Trong khi Ma Kết lau sạch bao nhiêu, Kim Ngu lại chỉ giời trây ra bấy nhiêu, thậm chí còn làm đổ thùng nước lau nhà hôi rình. Thật là làm cô tức điên mới chịu mà!!

"Tôi đã bảo tôi làm không được rồi còn gì..."

"Cấm ý kiến!!"

Cái lí do con nít lên ba của Kim Ngu Ma Kết rất không thể chấp nhận! Còn lâu nghe chưa?!

Chẳng biết là Kim Ngu tưởng tượng, sao mà Ma Kết trước mặt cậu bây giờ còn dữ hơn bà chằn Bạch Dương nữa... Quá đáng sợ, cực đáng sợ, so với Xứ Nữ thì một chín một mười chứ chẳng chơi!! Cậu có làm gì nên tội đâu chứ?! Rõ là ép người quá đáng mà!!

Để mặc Kim Ngu tự mình lau sàn trong bất mãn, Ma Kết đã yên vị trên ghế sofa từ bao giờ, thong thả vừa xem ti vi vừa nhai bánh, thỉnh thoảng quay sang canh chừng cậu khiến ai đó không khỏi lạnh gáy. Lúc này, Ma Kết mới nhìn rõ Kim Ngu. Từng nét, từng nét đều rất giống. So với anh, dù là hai con người hoàn toàn tách biệt nhau nhưng lại quá giống nhau. Bất giác, Ma Kết cảm thấy lồng ngực mình đau nhói, đau đến không thở được. Thật đáng ghét!

Trong khi đó, Kim Ngu đại thiếu gia vẫn cặm cụi lau sàn...

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Một ngày bình thường khác

Lớp 10 Toán vốn hai mươi tám thành viên nay thiếu mất sáu học sinh nữ, chỗ ngồi vì đó mà thừa thối hẳn ra. Nhìn vào sẽ lập tức nhận ra sự khác biệt rõ rệt. Bàn của Cụ Giải, Bạch Dương và Thiên Bình lại là bàn đầu dãy, nên nhìn trông trải hơn hẳn, bầu không khí theo đó mà cũng yên tĩnh hẳn đi. Tuy nhiên, ngoài sự im lặng vẫn còn một không khí khác, thứ không khí lạnh lẽo đến ớn cả sống lưng, một thứ sát khí có đôi phần đáng sợ toả ra từ cuối lớp.

Song Ngư và Nhân Mã cơ bản không hề ưa gì nhau, về lý do thì có người hiểu người không. Thường thì hai anh chàng được chia cách bởi con mèo Sur Từ luôn ngây ngô như bò đeo nơ ngay chính giữa, nhưng giờ thì đang trong thời hạn đình chỉ nên nó vẫn đang ngủ ở nhà, khiến cho cái bàn vốn ba người trở nên chỉ còn hai. Dù đã ngồi tách ra hai bên đầu bàn rất rõ ràng, nhưng dường như sự không ưa nhau vẫn khiến cho khoảng cách hết như chẳng cách xa nhau là mấy.

Nhân Mã có thể đam mê thể thao và yêu thích sự sôi nổi năng động, điều đó không có nghĩa cậu là một tên suốt ngày chỉ biết tung tung quá mức với những trò đùa tai hại. Ngược lại, Nhân Mã trầm tính và ít nói, nhất là những lúc im lặng hay một mình, không một ai có thể đọc được đôi mắt màu hổ phách đang nghĩ gì. Và Song Ngư cũng chẳng khác biệt là mấy, về việc đeo cho một chiếc mặt nạ thân thiện, cậu lại lạnh nhạt và thích nơi yên tĩnh, luôn suy tính và có chút ích kỉ.

Trong khi Nhân Mã im lặng ngồi vừa nghe giảng vừa chép bài, Song Ngư chỉ toàn nhìn ra cửa sổ, quyển tập chỉ thừa thối vài dòng chữ. Nhìn thì hoà bình chẳng ai động đến ai, nhưng lại như đang bắn những tia sét vô hình vào nhau không ngừng. Im lặng, nhưng thật sự đáng sợ!

Bốn tên con trai còn lại có lẽ là những người bình tĩnh nhất, hoặc ít nhất là tỏ vẻ như vậy. Sống cùng kí túc xá, tiếp xúc hằng ngày, tụi nó có ngu mới không biết hai anh chàng nào đó vốn chẳng ưa gì nhau, hơn bọn con gái, các cậu thậm chí biết lý do. Và cái gọi là "lý do" ấy, không ít lần khiến Song Từ phì cười.

"Để xem, Hàn Sur Từ, em có thể lên giải bài này chứ?"

Trong lúc lớp Toán đang cắm cúi chép bài, thì thầy Lý chợt lên tiếng hỏi, một tay cầm quyển sách giáo khoa mở giữa, tay còn lại liên tục gõ thước vào bài tập viết trên bảng. Khi thầy quay xuống, lập tức bắt gặp hai mươi mấy ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm đầy ngạc nhiên.

"À, quên mất! Trò ấy và năm cô bạn du côn còn lại đang trong thời hạn đình chỉ mà nhì! Ồ, xin lỗi nhé! Tôi thật sự ấn tượng với trò Thiên Yết đấy! Nữ sinh bây giờ thật bạo lực mà!!"

Thầy Lý vừa cười cợt và nói bằng giọng nuối tiếc vừa quay lên tiếp tục phần bài học đang dở dang, bên dưới gần như toàn bộ ánh mắt của lớp Toán hoàn toàn dính chặt vào thầy. Đừng tưởng tụi nó không biết, cái ý xúc phạm chế giễu kia của thầy Lý đối với thành viên lớp tụi nó, và điều này tụi nó đương nhiên không thích. Một bầu không khí lạnh nhạt bao trùm lớp học, cùng những đôi mắt đầy bất mãn, nhất là sáu đứa con trai ở kí túc, dù nhìn thẳng hay liếc, đều chòng chọc vào thầy Lý.

"Thưa thầy, thầy có thể rút lại lời vừa rồi không ạ?"

Tay cầm viên phấn của thầy Lý ngừng lại, "hử" một tiếng rồi quay ra sau lớp, đôi mắt nheo lại rất không hài lòng nhìn cậu bạn lớp trưởng đã đứng lên từ lúc nào. Mặc kệ ánh mắt kia, Xử Nữ vẫn dùng đôi mắt nâu đen lạnh nhạt nhìn thầy Lý, dù đôi mắt ấy dường như đang gọn sóng. Nói động đến con gái lớp này, nhất là Thiên Yết, cậu đang rất cố kiềm chế bản thân tức giận.

"Em nghĩ mình đang nói chuyện với ai đấy hả? Em là mà lớp trưởng sao?"

Lớp 10 Toán từ lâu thầy Lý đã rất ghét, thậm chí là toàn bộ giáo viên hầu hết trong trường đều chẳng ưa gì. Là lớp chọn, mà chẳng ra thể thống gì, dính vào ba vụ gây sự học đường, rồi thì vụ đánh người mới đây nhất. Với cái lớp này, có lẽ giáo viên bước vào đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn các thành viên cả. Còn dám lên giọng như thế, thật khiến thầy rất không hài lòng.

Xử Nữ vẫn im lặng, và những ánh mắt ban nãy nhìn cậu chợt quay sang nhìn thầy Lý, kiên định và đầy áp đảo, khiến cho thầy có chút khó chịu.

"Cái lớp này đúng là chẳng ra thể thống gì! Có tin tôi trừ hết điểm học tập tiết này không?!"

"Còn thầy sẽ bị kỉ luật vì lăng mạ học sinh đấy! Dù cho ghét lớp Toán bao nhiêu, nhà trường vẫn phải làm theo đúng nội quy chứ nhì?"

Vừa nói bằng giọng cao ngạo, Song Từ vừa vút lên bàn quyển sách mà đầu năm luôn phát cho các học viên năm nhất, quyển sách ghi các nội quy trong trường học. Cậu vốn chỉ đọc qua một lần duy nhất, dù sao cũng chỉ là liếc qua cho có, nhưng với cái trí nhớ có thể nói là cực tốt của mình, Song Từ nhớ được gần như là tất cả, trong đó có nội quy "Không được phép lăng mạ học sinh dù ở điều kiện nào" ở mục "Nội quy giáo viên". Nói cho cùng, thầy ta vừa động tới cô em họ đáng yêu của cậu, và Song Từ rất không thích điều đó.

Thầy Lý vì vậy mà im bặt, cứ bị tụi nó xấn tới khiến thầy chẳng nói được gì, khoé mắt gật gật vì giận. Đúng lúc đó thì tiếng chuông ra chơi vang lên.

"Các em... tôi nhất định nói lại với cô Như về hành động này!! Tuần này các em hạn chót bảng thi đua chắc rồi!!"

Sau khi bỏ lại một vài câu cảnh cáo như vậy, thầy Lý với lấy cái cặp trên bàn bỏ ra khỏi lớp. Mấy thằng con trai lém lỉnh thậm chí nhảy khỏi chỗ ngồi mà chạy ra cửa, rồi nhìn thầy ta rồi đi mà ôm bụng cười đến chảy nước mắt. Rõ là thắng làm vua, thua làm giặc mà!

"Giờ thì cả trường có ấn tượng xấu với chúng ta rồi!"

Gác thẳng chân lên mặt bàn, Bảo Bình ngồi ngả người ra sau ghế, dù cho Song Ngư đằng sau không ngừng đẩy ra vì trúng cậu. Những thứ liên quan đến

số liệu luôn là thứ Bảo Bình ghét nhất, và các môn học cũng không ngoại lệ. Chẳng hiểu sao lại bị đẩy vào chuyên Toán, trong khi Bảo Bình lại cực kì ghét nó, và sở trường của cậu hoàn toàn thiên về Hoá và Văn nhiều hơn. Nhưng khi nghĩ lại, so với việc vào lớp Văn, Bảo Bình vẫn còn cảm thấy bản thân may mắn!

"Kệ họ, việc thì quan tâm làm quái gì! Với chả, tao không tin trường này không có người về phe tui mình!"

Sau khi ngáp dài ngáp ngắn, Kim Nguu vừa nói vừa dụi dụi mắt. Hôm qua bị Ma Kết bắt lau nhà đến tận khuya, rồi cuộc lại ngủ trễ rồi phải dậy sớm, khiến cậu ngủ chẳng đủ giấc gì cả. Đã bảo không làm được, mà cứ ép làm, Kim Nguu thật sự sợ Ma Kết luôn! Trong khi tuổi trẻ cần phải ăn ngủ đúng giờ đúng bữa, cậu lại bị cô nàng "hành hạ" thế đấy!! Nhất định cậu phải đòi lại công bằng!!

"À mà nhắc đến, tao phải tới phòng hội đây! Còn đồng công việc trước dạ hội nữa!!"

Xử Nữ vừa nói xong đã chạy vù khỏi lớp, chẳng để tui nó kịp nói câu nào. Trách nhiệm quá cũng khổ, chẳng lúc nào được thành thoi! So với sự nhàn nhả này, tui nó hoàn toàn không hiểu Xử Nữ sao lại thích những thứ bận rộn làm gì. Mà phải làm thay cho cả Ma Kết đang "tĩnh dưỡng" ở kí túc, tui nó thật sự thấy thương cậu bạn lớp trưởng!

Lớp học thưa thớt dần cũng còn có năm thằng con trai tui nó. Dù hoàn toàn chẳng muốn thừa nhận một chút nào, nhưng không có bọn con gái ở đây, thật sự không vui chút nào cả! Ôn ào thì ôn ào thật, mà thiếu mấy cái miệng bà tám đó, mọi thứ rõ ràng im lặng đến chán!

"Ê ngựa, mày tìm được ai đi dạ hội chưa?"

Trong lúc Nhân Mã đang ngồi bấm game, thì Song Tử chợt quay xuống, không chút ngần ngại giật cái máy của cậu, khiến Nhân Mã ngớ ra một lúc. Cái thằng này, cậu đang đánh trùm đấy!!

"Đi với mèo con, cóc để mày hót tay trên nữa!"

Phản chiếu trong đôi mắt màu hổ phách của Nhân Mã là khuôn mặt bất mãn của Song Tử, dù cho điều đó hoàn toàn không khiến cậu quan tâm cho lắm. Năm nào cứ có lễ tiệc đi cặp nào toàn bị tên này cướp lấy, năm nay thì đừng hòng.

"Nhưng em tao mà!! Mày đi với bà chị họ chần lữa của mày đi chứ!!"

"Nhường-mày-đấy!"

Mặc kệ ai đó hoàn toàn không chút tán thành, Nhân Mã sau khi lè lưỡi chọc tức thì cùng lúc giật cái máy game mà ban nãy Song Tử giật của cậu. Trong khi cậu chàng điên tiết lên, Nhân Mã chợt nhìn sang bên, vô tình đụng phải ánh mắt của Song Ngư. Một cái nhìn dường như chẳng để tâm tới dù bên trong tự nhiên có chút khó chịu, Song Ngư nhanh chóng quay phắt đi. Cậu việc gì phải để tâm con nhỏ đó đi với ai, Song Ngư vốn đâu có ý định tham dự! Rõ điên!!

Nhắc đến dạ hội, cả Bảo Bình cũng tự nhiên chìm đắm vào suy nghĩ của bản thân. Trong đầu cậu, tự nhiên hiện lên hình ảnh của một cô gái, cũng chính là người mà cậu định mời đi cùng. Nhưng ý nghĩ đó cứ hiện rồi mất, Bảo Bình hoàn toàn biết mình đâu có hy vọng. Dù cậu có mời đi chẳng nữa, cô chưa chắc đồng ý, thay vào đó thậm chí người ta còn có người mình muốn đi cùng rồi kìa! Điều này khiến Bảo Bình vừa phân vân vừa khó chịu, rất khó chịu!

Đẩy cánh cửa phòng hội học sinh, Xử Nữ nhìn thấy gần như toàn bộ thành viên đều đã ở đây cả, kể cả Thu Hà - cô bạn lớp phó văn thể mỹ vốn cũng thuộc hội học sinh. Có vẻ như cậu đến muộn, một chút.

"Xin lỗi, tôi đến muộn!"

Nhìn vào bảng kế hoạch tổ chức dạ hội sắp tới, Xử Nữ dường như không mấy chú tâm. Cậu vẫn còn khá khó chịu vì những lời của ông thầy Lý, dù cho cậu vốn không phải loại người giận dai, nhưng Xử Nữ vẫn chưa hết khó chịu nhanh chóng được, và Thu Hà thường để mắt đến cậu. Cô cũng chẳng thoải mái gì chuyện ban nãy trong lớp cả.

"Ma Kết không đi cùng cậu sao đàn em?"

Câu hỏi của một nam sinh khối mười một khiến Xử Nữ hơi chột dạ. Vẫn cố giữ mình bình tĩnh, nhưng khi cậu vừa định trả lời thì anh ta đã nói tiếp câu nói ban nãy của mình.

"À quên mất, đình chi! Xin lỗi nhé!"

"Anh Long, làm ơn thôi đi!"

"Lời cả cô ca sĩ Thiên Bình nổi tiếng vào. Mà hình như cô bạn gì đó ở cùng nhà với cậu cũng dính vào nhì? Gì mà, Thiên Yết thì phải? Nhìn cũng xinh, mà dám tát cả hoa khôi cháu gái hiệu trưởng cơ đấy!"

Mặc cho Thu Hà khuyên can, anh chàng tên Long kia vẫn tiếp tục trò đùa quái ác của mình. Dù cho được bạn bè anh ta phản ứng kịch liệt bằng cách hùa theo và cười cợt, cô nàng hội trưởng khối mười hai dường như không hề thấy thoải mái. Đặc biệt, chị và Hà là hai người duy nhất biết Xử Nữ đang rất giận, bằng thứ sát khí mà cậu vô tình toả ra.

"Các em có thể dừng lại rồi đây!"

"Thôi mà chị! Chuyện đó đồn ra cả trường rồi còn gì, dù sao---"

"Im đi!"

Long chợt dời mắt từ hội trường sang Xứ Nữ gần như đang cúi gầm mặt xuống. Người nổi tiếng nhất khối mười một, hầu như chưa từng có ai dám lớn tiếng với anh cả, điều đó khiến Long có chút khó chịu.

"Này tên nhóc, vừa nói gì đấy hả?! Không sai chắc?! Con nhò đó gây ra thương tích cho em gái tao đấy!! Hay mày thích nó?! Nè, tao nhớ tụi bây là anh em mà phải không?!"

"Xứ Nữ bình tĩnh chút! Anh làm ơn dừng lại, Phi Long!"

"Tôi bảo anh... im ngay!!!"

Dù cho Thu Hà đã cố gắng khuyên ngăn, thì trước khi cô kịp nhận ra, Xứ Nữ đã đâm vào mặt Phi Long một phát khiến anh ta vì bất ngờ mà ngã xuống sàn. Lau vết máu nơi khoé môi, anh ta tức giận lườm nguýt Xứ Nữ đang đứng trước mặt.

"Thằng khốn!!"

Vừa dứt lời, Phi Long lập tức đứng bật dậy, nhào tới đâm lại Xứ Nữ. Trong khi cậu còn chơi với, anh ta túm lấy cổ áo cậu. Trước mặt các thành viên của hội học sinh, hai người không ngừng đánh nhau đến quên cả việc mình đến đây để làm gì.

Chị hội trưởng lập tức nhào vào can ngăn hai anh chàng đang đánh nhau tới tấp kia lại, thì lại bị đẩy ra, may là có Thu Hà kịp đỡ lại. Hoàn toàn không để ý đến chị, họ tiếp tục gây ra thương tích cho nhau, thậm chí cố vùng ra khi những người khác chạy vào cố kéo ra.

"Hai đứa dừng lại ngay!! Đây không phải nơi cả hai đánh nhau biết chưa hả?!"

Lúc này, Xứ Nữ và Phi Long mới sức tỉnh, nhìn sang chị hội trưởng rồi lại quay sang lườm nhau đến rách mắt. Tưởng chừng nếu những thành viên buông ra, hai người họ sẽ lại nhảy vào đánh nhau tới tấp.

"O, Thu Hương? C-Chị hai, khoan---!!"

Thu Hương, vừa là hội trưởng hội học sinh vừa là chị gái Thu Hà, cũng là người vừa rời khỏi cô mà đi về phía hai anh chàng kia. Trước sự chứng kiến của mọi người, Thu Hương đi lại chỗ Phi Long, không chút ngần ngại tát thẳng vào mặt anh ta một cái, và đối với Xứ Nữ cũng vậy.

"Tĩnh chưa hả?! Tôi nói hai cậu biết, nếu tới đây để đánh nhau thì phiền cả hai lập tức rút khỏi hội học sinh!! Đã hiểu chưa?!"

Hội trưởng giận dữ thì luôn đáng sợ, đó là câu nói khắc cốt ghi tâm mà hầu hết thành viên của hội học sinh phải thuộc nằm lòng.

Xứ Nữ có chút xấu hổ, nên cứ cúi gầm mặt. Giận quá mất khôn, cậu cũng chẳng hiểu sao lại nhảy vào đánh anh ta. Nhưng Phi Long, cậu bắt đầu có mối thù với anh ta! Mà ban nãy anh ta nói, Hạ Mai là em gái anh ta á?!

Phi Long cũng phần nào lấy lại bình tĩnh, lập tức gạt tay khỏi mấy người đang giữ chặt mình đầy bức dọc.

Dù cho mọi người tiếp tục làm việc, dường như Xứ Nữ và Phi Long không thể ngừng lườm nhau, khiến không khí phòng làm việc của hội có chút ngột ngạt.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Là cậu mà, người mà mình thích...

"C-Chuyện gì vậy?! Xứ Nữ làm sao thế?!"

Vừa bước vào kí túc xá, Xứ Nữ đã bị Thiên Yết bám chặt lấy, tay sờ mấy vết thương trên khuôn mặt nam tính điềm tĩnh kia khiến cậu thỉnh thoảng nhăn mặt vì đau.

Một Xứ Nữ vốn lúc nào cũng ra vẻ ta đây hơn người lại trở về với cả đồng vết thương trên khuôn mặt chẳng khác nào vừa đánh nhau một trận lớn thật sự doạ tụi con gái đang thông thả ăn bánh trên sofa một phen hú hồn. Đã vậy còn lảm lảm li li, nếu Thiên Yết không sớm phát hiện ra và giữ lại, có lẽ Xứ Nữ sẽ đi thẳng một mạch vào phòng mà chẳng để bất kì đứa nào kịp phản ứng gì đó.

"Ê, là chuyện gì?! Đừng nói là tụi bây đánh nhau nha!!"

Khi Bạch Dương bực dọc hỏi như vậy, năm đứa con trai kia cũng nhất thời im lặng, điều này khiến nó có chút khó chịu. Mãi một lúc sau, Song Ngư mới lên tiếng, tay vẫn còn vói xuống còi đôi giày thể thao.

"Mình nó thôi."

"Thu Hà bảo Xử Nữ đánh nhau với một đàn anh lớp trên trong phòng hội học sinh."

Để giải đáp thắc mắc của lũ con gái nhiều chuyện kia, Bảo Bình nói tiếp. Ánh mắt tụi nó hầu như chú ý vào cậu, thật khiến Bảo Bình cảm thấy rùng mình.

Lớp trưởng nổi tiếng bình tĩnh hầu hết mọi trường hợp của tụi nó mà lại đi đánh nhau sao? Điều này bảo tụi nó tin, thật sự không dễ dàng. Nhưng nhìn những vết bầm này nọ trên khuôn mặt lạnh tanh kia, tụi nó chẳng thể tìm một lý do nào khác ngoài việc tin những lời mà tụi con trai kia nói ra.

"Xin lỗi."

Sau khi nói như vậy, Xử Nữ lách khéo khỏi bàn tay của Thiên Yết và lặng lẽ đi vào phòng.

Tiếng đóng sầm cửa khiến tụi nó tự nhiên bị sự căng thẳng chiếm lấy, nhất thời chỉ biết im lặng mà nhìn nhau. Thiên Bình ngay sau đó mới lên tiếng hỏi.

"Vậy, lý do là gì? Xử Nữ có nói không?"

Cả Thiên Yết vốn đang đứng ngây người cũng quay sang nhìn tụi con trai chờ đợi câu trả lời. Nhưng Kim Ngưu lại chậm rãi lắc đầu, giọng nói có chút chán nản.

"Không, nó không nói. Tụi mình có hỏi, nhưng chỉ toàn im lặng cho qua chuyện."

Thiên Yết nắm chặt lấy bàn tay đặt trước ngực. Cô mím chặt môi, rồi lại cắn mạnh môi dưới. Xử Nữ vừa tránh cô sao, cậu rốt cuộc định làm cái quái gì vậy chứ?! Im lặng?! Lặng tránh như vậy thay vì giải thích cho rõ ràng mọi thứ hoàn toàn không giống tính cách của Xử Nữ, và điều này khiến Thiên Yết có chút giận dữ. Cô cứ thế đi đến trước cửa phòng cậu, bàn tay đưa tay toan gõ cửa lại khựng lại, Thiên Yết nắm chặt lấy. Cô tự nhiên cảm thấy mình bị tổn thương nặng nề, khi người mà cô tưởng chừng luôn hiểu lại tránh khỏi cô và làm một việc rất không đúng. Một cách bực dọc, Thiên Yết giật mạnh bàn tay kia xuống và bỏ về phòng mình. Nếu Xử Nữ muốn một mình, thì cô cho cậu toại nguyện!

Lại quay sang nhìn nhau, tụi nó đồng loạt thở dài ngao ngán.

"Để sang bên đi, hôm nay có gì vui không?"

Sư Tử hoàn toàn không muốn bận tâm những chuyện mà người ta không muốn nó bận tâm đến, nếu cần thì họ khắc sẽ nói ra, nên cứ thế cô lảng đi chuyện khác. Bỏ miếng bánh quy vào mồm, nó thản nhiên vừa nằm dài trên ghế sofa, vừa hỏi bằng giọng trẻ con ngây ngô.

"Vui về gì, nhắc thêm bực!"

Lũ con gái năm đứa không khỏi quay sang nhìn nhau. Bực gì, việc gì bực, vụ gì bực, tự nhiên cái bực? Lại nhìn sang lũ con trai vừa đi vào đứa ngồi trên sofa đứa ngồi hằn xuống đất, mấy đôi mắt không ngừng chớp liên hồi.

"Mèo, tránh ra! Chiếm chỗ quá!!"

"Xuống đất mà ngồi!"

Song Ngư nheo mắt nhìn Sư Tử đang cố ý không muốn cho cậu ngồi xuống bằng cách lượn lờ trên băng ghế sofa bên này. Con nhỏ này muốn gây sự?! Bực mình, cậu lập tức túm lấy nó mà giật đầu dậy, quăng sang bên Bạch Dương mà ngồi xuống, hoàn toàn chẳng chút tội lỗi dù con mèo kia không ngừng rủa xả cậu khi nó nhận ra.

"Bộ có gì không ổn sao?"

Ma Kết tay vẫn cầm điều khiển, dời mắt sang nhìn lũ con trai với bộ mặt chán nản kia. Lại có chuyện!

"Thì ông thầy dạy Lý, ông xúc phạm lớp Toán chứ sao?! Mà thôi mặc xác đi, nhắc tới thêm mệt!"

Cự Giải nhìn đám bạn đang thờ dài ngao ngán mà chỉ biết cười trừ. Cô bất giác nhìn sang cậu, rồi lại quay đi ngay sau đó. Nhìn lên đồng hồ, Cự Giải có lẽ nên đi chuẩn bị bữa tối cho mọi người thôi.

"Để mình phụ cậu!"

"Cảm ơn, Thiên Bình!"

Thiên Yết bung khay thức ăn đứng trước cửa phòng Xử Nữ, cứ định gõ cửa rồi lại thôi, mãi nên chỉ biết đứng yên một chỗ. Ban này cậu không chịu ra ăn tối, thật sự khiến cô nổi cáu, nhưng không thể để Xử Nữ nhìn đối được. Mãi một lúc do dự, cô mới gõ cửa phòng cậu.

"Xử Nữ, mình mang bữa tối đến cho cậu này!"

Không có tiếng trả lời. Vừa khó chịu vừa sốt ruột, Thiên Yết mím chặt môi. Gõ thêm mấy cái vẫn chẳng có tiếng động, cô đành đưa tay vặn nhẹ nắm cửa mà đi vào.

Đây không phải lần đầu tiên Thiên Yết vào phòng Xử Nữ, thậm chí khi còn nhỏ cả hai còn thường xuyên ngủ cùng nhau, nhưng lúc này, cô lại cảm thấy có chút gì đó khó xử. Khi thò đầu vào trong, Thiên Yết mới phát hiện trên giường, Xử Nữ đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Đặt khay thức ăn trên đầu tủ bên cạnh, Thiên Yết ngồi xuống mép giường, đôi mắt màu đen lách nhìn Xử Nữ đang ngủ. Vẫn là khuôn mặt điềm tĩnh đó, nhưng lại trở nên dịu dàng hơn hẳn khi đôi mắt màu nâu đen kia mở ra. Nhìn những vết thương trên khuôn mặt cậu, Thiên Yết chợt thấy nhói trong lồng ngực, không ngăn được mình chạm vào chúng, nhẹ nhàng.

"Đừng tự làm bị thương bản thân mình, xin cậu..."

Thiên Yết chợt rời khỏi phòng Xử Nữ, rồi lại trở lại ngay sau đó, trên tay là hộp cứu thương ngoài tủ phòng khách.

Xử Nữ dù đang ngủ, cậu có thể cảm nhận được bàn tay đang chạm vào mình, dịu dàng và ấm áp đúng như những gì cậu nhớ. Là bàn tay thường chăm sóc khi cậu bị bệnh, là bàn tay mà cậu thường nắm lấy khi chăm sóc cô. Hơi ẩm ướt chừng quá quen thuộc, nhưng luôn khiến Xử Nữ thấy dễ chịu. Bàn tay ấy lúc này, đang cẩn thận dán những miếng băng cá nhân lên từng vết thương của cậu.

"Thiên..."

Thiên Yết thoáng sửng người, đôi mắt hơi mở to nhìn người con trai đang ngủ kia, đôi tay đang dọn dẹp mọi thứ vào hộp cũng theo đó mà khựng lại. Ánh mắt ấy chợt trở nên dịu lành, nhưng lại đầy khổ sở. Cô lẽ ra không nên xen vào, những chuyện đáng ra cô không cần bận tâm. Vuốt nhẹ vào má Xử Nữ, vén những sợi tóc loà xoà trước trán cậu, Thiên Yết cảm thấy sống mũi mình cay cay.

"Lần này cậu đánh nhau, là vì cô ấy sao? Lại nữa rồi, mình sẽ không kiềm được cảm xúc này mất!"

Ngay khi lời nói mơ ngủ của Xử Nữ vang lên, chẳng hiểu sao trong đầu lại lập tức hiện lên cái tên đó, và điều này khiến lồng ngực Thiên Yết như bị hàng vạn mũi tên đâm vào không thương xót. Đau đến kinh khủng, nhưng lại cố không được rơi nước mắt. Thiên Yết cắn chặt môi dưới tưởng chừng đến bật máu, cố ngăn dòng cảm xúc này của mình.

"Nếu cậu cứ như vậy, mình sẽ..."

Thiên Yết không ngăn được bản thân ôm chầm lấy cái hộp cứu thương kia như một cách làm dịu như thứ xúc cảm lần ất này. Cô chợt ngẩng đầu, và nhìn thấy cái khung ảnh đặt trên đầu tủ kia. Một bức ảnh mà ba đứa trẻ chụp cùng nhau, với ba nụ cười tươi trên ba khuôn mặt đáng yêu. Cô bé với nụ cười nhẹ nhàng, cậu bé với nụ cười lạnh nhạt và một cô bé khác, với nụ cười vừa tinh nghịch vừa ngại ngùng. Thiên Yết bắt gặp mỉm cười, nhưng là một nụ cười nén nỗi đau bên trong cô lúc này.

Lại nhìn sang Xử Nữ, cô bất giác cắn mạnh lấy môi. Người con trai này, cô mãi mãi không thể có được cậu bên cạnh mình, nó vô hình giống như chính cảm xúc, như chính thứ tình cảm mà bao năm qua cô không ngừng hướng về cậu.

"Làm ơn, hãy tha thứ cho mình, nụ hôn này... dù cho người cậu thích... là Thiên Bình..."

Một nụ hôn nhẹ nhàng, Thiên Yết chạm môi mình vào đôi môi hơi mở của Xử Nữ. Nước mắt cô lần nữa, không ngăn được mà rơi xuống, khiến cho nụ hôn dường như có vị mặn.

Thiên Yết đóng sầm cánh cửa phòng mình. Tấm lưng nhỏ bé của cô trượt dài trên cánh cửa rồi ngồi hẫng xuống đất. Hai bàn tay run rẩy bịt chặt miệng, cố không để tiếng nấc đang không ngừng vang lên kia thoát ra. Thiên Yết cố thể nhận ra, những dòng lệ đang không ngừng chảy ra từ khoé mắt mình. Nhưng đau, cô đau ở con tim nhiều hơn.

Từ khi còn nhỏ, Xử Nữ dù luôn cộc cằn và hằn học, nhưng lại luôn dành cho Thiên Bình một sự quan tâm đặc biệt, thậm chí có khi còn quên cả sự tồn tại của Thiên Yết khi Thiên Bình gặp chuyện hay ốm nặng. Đến tận bây giờ, dù cho đã có một thời gian Thiên Bình phải chuyển sang nước ngoài sống với gia đình, dù cho mọi người chẳng còn thân thiết như trước, điều đó vẫn không hề thay đổi. Đau, Thiên Yết đau lắm chứ!

Không được xen vào hạnh phúc người khác, dù cho Thiên Yết luôn tự nhủ, nhưng làm được thì cô dường như hoàn toàn không đủ sức mạnh. Hôn cậu, là cô vừa hôn cậu khi cậu còn đang ngủ say. Nếu là bình thường, mặt cô có lẽ đã đỏ gấc và xấu hổ không thôi, nhưng lúc này, Thiên Yết lại cảm thấy căm ghét bản thân mình không thôi. Chạm vào đôi môi còn đang run rẩy kia, hơi ẩm của môi cậu khiến cô cảm thấy kinh tởm chính bản thân mình!

Mãi đến khi tiếng cánh cửa đóng lại vang lên, Xử Nữ mới mở mắt. Cậu đã thức, chỉ mới thôi, từ lúc Thiên Yết đưa mắt nhìn vào khung ảnh kia. Chồng

tay xuống nệm giường mà ngồi dậy, Xử Nữ dựa người vào thành giường, tay chạm nhẹ những vết thương đã được Thiên Yết băng bó ban nãy.

"Ngốc!"

Đưa tay lấy khung ảnh đặt trên đầu tủ, Xử Nữ có chút chú ý đến khay thức ăn, cậu mỉm cười phức tạp. Nhìn vào bức ảnh, bàn tay Xử Nữ bắt gặp chạm vào khuôn mặt của cô bé với nụ cười nhẹ nhàng kia. Dù bao năm, nụ cười ấy, và cả đôi mắt màu đen lấp bí ẩn, vẫn mãi khiến cậu nhớ về. Vô thức chạm vào đôi môi, Xử Nữ nín chặt, mặt thoáng đỏ nhưng đôi mắt lại khô sò.

"Là cậu mà, Thiên Yết, người mà mình thích..."

Sẽ không bao giờ, cậu và cô, Xử Nữ và Thiên Yết có thể ở bên nhau. Đó là cảm kị! Rồi xa cô là cách duy nhất cậu có thể làm để bảo vệ Thiên Yết, nhưng sự đau khổ này cậu lại không muốn cô phải chịu đựng. Thậm chí, Xử Nữ còn không biết liệu cậu có đủ sức để ngăn mình yêu cô hay không. Luôn luôn, có lẽ cậu chỉ ích kỷ biết nghĩ cho bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Mâu thuẫn với đàn anh

Vài ngày của một tuần trong thời hạn đình chỉ của tụi con gái trôi qua khá nhanh chóng, bằng việc lũ con trai kia phải nai lưng ra chép bài hộ tụi nó, nói đúng là Bạch Dương, Sư Tử và bằng một phép màu lạ kỳ nào đó là có cả Ma Kết. Cự Giải, Thiên Bình và Thiên Yết chỉ biết đứng ngoài cuộc cười trừ. Còn ở lớp thì chẳng có gì thú vị, ngoài mấy bài giảng của mấy giáo viên không ngừng nhìn lớp Toán bằng ánh mắt khinh bỉ không hơn. Nhưng vì chẳng động chạm hay xúc phạm gì nhau, nên tụi nó cũng để yên.

Vì là chuyện xảy ra trong phòng hội học sinh, nên hầu như không dính líu đến ban giám hiệu, nhưng chuyện Xử Nữ và Phi Long đánh nhau, nhanh chóng bị đồn ra bên ngoài. Người này truyền tai kẻ kia, sự thật bị bóp méo đến không ngừng. Nhưng hai nhân vật chính thì hoàn toàn không để tâm đến, trừ việc không ngừng dành cho nhau những ánh mắt không mấy thiện cảm, và họ hầu như chỉ dừng lại khi hội trưởng Thu Hương lên tiếng. Thật sự thì khá trẻ con, theo một cách nhìn nhận nào đó!

Hôm nay là thứ bảy, cũng là một trong những ngày Xử Nữ phải ở lại hội trường đặc biệt để chuẩn bị cho dạ hội tối chủ nhật ngày mai xảy ra êm đẹp nhất. Học viện có khá nhiều hội trường khác nhau, và các lễ hội tiệc dạ thường thì được tổ chức nhiều nhất ở hội trường đặc biệt, nơi có diện tích cực kì rộng lớn chẳng khác nào hội trường của một toà nhà cao cấp lồng lộng.

Giờ thì cũng chả có gì ghê gớm lắm, khi mọi thứ vẫn còn đang trong quá trình chuẩn bị. Vì tôn trọng ý kiến của mỗi học sinh, nhà trường gần như giao toàn bộ việc sắp xếp lo liệu và quản lý dạ hội cho hội học sinh, và chỉ cung cấp những gì ngoài sức mà học sinh có thể làm. Từ cách bày trí, đến chủ đề dạ hội, mọi thứ đều do các thành viên trong hội học sinh bàn bạc và đưa ra ý kiến. Cả việc bắt cặp nam nữ, cũng là do hội đề ra, mà nói cụ thể là do hai chị em Thu Hương và Thu Hà.

Đứng bên trong hội trường đặc biệt, Xử Nữ đang đứng bên dưới sân là nơi khiêu vũ các thứ. Thường thì nếu so với học sinh của cả một trường cấp ba, một sân nhảy trong nhà có lẽ không đủ. Nhưng với cái hội trường này, thì tính cả những người không có ý định đi có lẽ còn đủ nữa là. Dù sao Xử Nữ cũng đã tính toán về việc này, cũng như cách bày trí sân khấu hợp lý nhất. Thu Hương hoàn toàn tin tưởng giao trọng trách này cho cậu, vì Xử Nữ có mắt nhìn và bộ óc rất khéo léo không thua một ai.

"Dịch sang trái chút! Sang phải chút! Rồi, cảm ơn!"

Nhìn cái bảng treo trên bức tường đằng sau sân khấu, Xử Nữ có chút đắn đo. Chắc được rồi!

"Chị Hương, có thể cho người dời dãy bàn này sang chút được không ạ?"

Thu Hương vốn đang lo việc sổ sách gì đó với Thu Hà thì nghe thấy tiếng Xử Nữ, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy cậu đang chỉ tay vào dãy bàn là nơi đặt thức ăn các món cho buổi dạ hội. Ngẫm nghĩ một chút, chị gật đầu. Hèn gì cứ thấy không thuận mắt.

"Lớp trưởng! Bọn này tới giúp mày nè!!"

Khi Xử Nữ đang xem xét lại lần nữa cách bày trí thì nghe thấy mấy cái giọng phải nói là rất quen thuộc. Khi cậu ngơ vờ quay ra cửa chính, hình ảnh tụi nó hơn mười cái đầu đang lấp ló lo khiến cậu tự dưng cảm thấy khó chịu. Nhìn quanh quần xung quanh, Xử Nữ lập tức chạy lại.

"Tụi bây tới đây làm gì?! Còn mấy thằng bây, sao không về?!"

Dù hôm nay là thứ bảy, chả hiểu sao nhà trường lại bắt cả trường học bù. Việc đó rồi thêm tự nhiên bị Xử Nữ hỏi tội oan, tụi con trai chúng nó tự dưng cảm thấy bất an. Đầu phải lỗi của mấy cậu, là khi định về thì đột nhiên bị mấy cái bóng lờ ngược vào trường. Khi nhận ra là đám con gái, tụi nó thậm chí chẳng kịp trở tay đã bị kéo vào hội trường rồi còn đâu!!

"Ừa, các cậu? Tới đây chỉ?"

Sự chú ý của Thu Hà vào tụi nó đồng thời kéo theo sự chú ý của những người khác trong hội trường lúc này. Cô vui vẻ chạy lại, thân nhiên dùng tay xoa đầu Sur Từ đang cố trốn. Gì chứ cô khá thích con nhóc lùn này nha!

"Bọn mình tới phụ, không làm phiền mọi người chứ?"

Hình ảnh Cụ Giải dịu dàng ngoan ngoãn với nụ cười đáng yêu khiến cả hội trường tự dưng bị bao trùm bởi một bầu không khí yên ắng đến lạ thường. Chưa kể còn Thiên Bình vừa cố tỏ ra bình tĩnh nhưng cứ cuống quýt không ngừng vì ngại bên cạnh. Chẳng mấy chốc hai cô nàng đã bị bao vây đến kịch liệt bởi mấy anh chàng vừa thuộc hội học sinh hoặc các học viên cốt là đến phụ giúp. Vừa xin chữ ký cô ca sĩ hay ngại ngừng kia, vừa là đề lần quen với cô bạn nữ sinh hiền dịu.

"Hình như hơi phiền..."

Kim Ngưu vừa chep miệng vừa nói, tay lại gãi đầu, giờ thì sao nhỉ? Cậu đưa mắt nhìn quanh hội trường, hình như cũng được một nửa giai đoạn theo những gì cậu biết về một buổi dạ hội trường học.

"Cảm ơn các em đã tới nhé, chị là Thu Hương, hội trường hội học sinh!"

Một cô gái với dáng người cao và khuôn mặt xinh đẹp, Thu Hương dịu dàng bước đến bên tụi nó và tự giới thiệu bản thân. Sự dịu dàng đó thật khiến cho hội học sinh tròn tròn mắt. Diễn quá đạt!

"Xin lỗi hội trường, mấy bữa nay em không đến được!"

"À không sao---"

"Bị đình chỉ thì đến thế nào nhỉ?"

Cái giọng nam cao ngạo vừa ngắt lời Thu Hương khiến tụi nó đặc biệt chú ý, nhất là chị và Xử Nữ. Nói thật, cậu không ngại cho anh ta một cú đấm nữa đâu.

Ma Kết đã biết Phi Long, cô vốn dĩ dù sao vẫn là một thành viên của hội học sinh nhưng đương nhiên cũng thấy chẳng dễ chịu gì khi bị nói móc kiểu đó. Đôi mắt nâu lạnh nhìn về một phía, nơi chỗ sân khấu.

"Đừng có gây sự, Phi Long!"

"Này hội trường, em chỉ nói sự-thật-mà-thôi!"

Phi Long ngồi trên sân khấu, một chân thả xuống đất một chân gác lên sàn gỗ, đầu ngược cao đầy ngạo mạn như thể chẳng xem ai ra gì. Cái cách nói đầy mỉa mai và nhấn mạnh của anh ta, càng khiến tụi nó thêm phần khó chịu.

"Anh muốn gì?! Chúng tôi không hề đụng chạm gì đến anh, tiền-bối ạ!!!"

Bạch Dương bực dọc lên tiếng. Thái độ khinh thường của anh ta nó rất không chịu được. Sur Từ biết thế, từ lúc nào đã nắm lấy tay nó giữ lại, trước khi nó mất bình tĩnh mà manh động quá mức.

"Không hề đụng chạm? Tôi cho cô em nói lại!"

Vừa nói, Phi Long vừa nhảy xuống khỏi sân khấu, âm thanh đôi giày chạm mặt đất vang lên lớn đến khó chịu. Giật mạnh tay mình khỏi đám đàn em định cản lại, với khuôn mặt ngược cao bốn cột đối phương, Phi Long đi đến gần hơn, cách tụi nó một khoảng đủ xa.

"Ý anh là gì?! Chúng tôi thậm chí còn chẳng biết anh!"

Song Từ cũng đưa tay ngăn Bạch Dương lại tránh nó tức giận không báo trước, đồng thời lại đưa đôi mắt đen có phần lạnh lẽo nhìn Phi Long đang đứng đàng kia đầy ngạo mạn. Cậu có chút không hiểu câu nói của anh ta.

"Đưa bị bạn cậu tát, là em gái tôi đấy!"

"Ý anh là Hạ Mai?"

Thay vì trả lời, Phi Long nhướng mày tỏ vẻ thách thức. Đôi mắt màu nâu đậm không ngần ngại nhìn tụi nó, vừa ngông cuồng vừa lạnh lẽo. Tụi nó lập tức hiểu ra, người Xử Nữ đánh nhau hôm đó là ai, cả lý do của hành động trái với tính cách thường ngày của cậu. Anh em sao, bọn họ thật sự giống nhau, ngang ngược đến khó ưa! Một kẻ lãnh ngạo không hơn không kém!

"Xin lỗi anh, nhưng bọn tôi đến vì muốn phụ giúp công việc của hội học sinh, chứ không phải muốn đến gây sự với ông anh không biết dạy dỗ em gái mình mà bọn tôi thậm chí còn không biết mặt!"

Song Ngư thường im lặng, nhưng khi đã lên tiếng thì nhất định khiến người ta phải chú ý, thậm chí là nể phục, khiến người ta không tài nào có thể rời mắt.

Câu nói hoàn toàn bình tĩnh, thốt ra từ một người hoàn toàn bình tĩnh, nhưng lại khiến đối phương cảm thấy rất không thoải mái. Bàn tay Phi Long nắm chặt đến mức không lưu thông được, đôi mắt tức khó chịu lờm ngáy tị nố, đặc biệt là Song Ngưu, người dường như chẳng mấy quan tâm tới.

"Có thôi không hả?! Nếu đến đây để cãi nhau lên mặt nhau thì các em về được rồi đó!! Còn em, Phi Long, chị đã nói bao nhiêu lần là không được gây hấn cơ mà!!!"

Bị Thu Hương mắng khiến Phi Long càng thêm tức giận, anh tặc lưỡi một cái, đôi mắt liếc sang một bên đầy ngán ngẩm.

"Em rút cuộc có còn muốn ở lại hội học sinh không vậy hả?!"

"Ồn ào quá!!!"

Tiếng hét đầy bất mãn của Phi Long khiến cho những người thậm chí không thèm quan tâm tới trong số tị nố cũng phải quay ra nhìn. Anh ta vò đầu chán nản, chẳng chút tôn trọng nào với cô nàng hội trưởng trước mặt mình.

"Em..."

"Thôi khỏi cần hâm dọa nữa! Mệt!!!"

Dứt lời, Phi Long chẳng chút do dự, mặc kệ những ánh mắt đang chòng chọc nhìn mình đầy kinh ngạc, anh bước ngang qua Thu Hương, bước về cánh cửa chính nơi tị nố đang đứng nãy giờ. Chợt, đôi chân khựng lại, câu nói vừa định nói nốt trong miệng cũng biến thành một cái nhếch môi khinh bỉ. Phi Long bước tới chỗ băng rôn treo mà mọi người đang ra sức tô son trang trí, không chút để tâm giờ chân đá thùng son bên cạnh, khiến số son kia làm cho cái băng rôn gần như hỏng hoàn toàn. Trong khi mọi người còn đang sửng sốt, một nụ cười chế giễu cao ngạo hiện lên trên môi Phi Long.

"Này!! Anh làm gì vậy hả?!"

Xử Nữ không kiềm được mà hét lên. Cái băng rôn đó, vốn là định treo lên cái băng đảng sau bức tường sân khấu kia, cũng chính là thứ ngốn nhiều công sức của các thành viên nhất. Chỉ một cú đá, anh ta hoàn toàn phá hủy tất cả.

"Chẳng phải mấy người muốn phụ? Được, vậy thử làm cái băng rôn khác đi! Không thì, thử tìm cách sửa nó xem sao!?"

Đôi mắt kiêu ngạo lướt khắp phòng rồi dừng lại chỗ tị nố, Phi Long lần nữa đi về phía cửa chính nơi tị nố đang đứng. Trước khi bước qua Thu Hương còn bỏ lại một câu.

"Tôi cũng chả tha thiết gì cái hội này nữa đâu, cứ ở lại mạnh giỏi! Tôi-xin-nghỉ!!!"

Khi Phi Long bước tới chỗ tị nố đang đứng, anh nhất thời bị đôi mắt màu nâu khói của một con nhóc thu hút. Khác với những đôi mắt hiếu kỳ giận dữ khác, đôi mắt ấy điềm tĩnh đến lạ, nhưng lại lạnh lẽo và cũng đầy khinh thường, và đôi môi như mấp máy nói gì đó. Một cái nhếch môi thú vị khi bước qua cô nhóc, Phi Long nhanh chóng rời khỏi hội trường.

"Cái tên đó nghĩ mình hay lắm chắc!!!" Khi Phi Long đi mất, Bảo Bình mới sực tỉnh, bực bội đập mạnh xuống sàn nhà. "Tuổi lớn hơn một tuổi thì làm càn hả!!!"

"Hệt như đứa em gái ngang ngược của anh ta!! A! Càng nhắc càng thêm bực mà!!!"

Bạch Dương phụ họa thêm, bị giữ nãy giờ nó cũng khá bực bội.

Trong khi tị nố không ngừng rửa xà tên tiền bối vừa phá hoại rồi rời khỏi kia, Ma Kết chậm rãi đi lại chỗ hai chị em Thu Hà và hội trưởng. Cô chưa kịp nói gì thì cô bạn lớp phó văn thể mỹ đã lên tiếng trước, giọng đầy chán nản. Vốn là một cô nàng nhu mì, khoe mặt Thu Hà từ lúc nào đã đỏ hoe cả lên.

"Cái băng rôn đó tị nố mình mất gần một tuần vẫn chưa xong, giờ lại..."

Ma Kết còn chưa kịp an ủi gì thì lần nữa, cô bị ngắt lời. Dù sao, cô thật có chút không cam tâm!

"Để tị nố mình phụ cho! Đảm bảo xong trước đêm dạ hội!!!"

Bạch Dương nhanh nhẩu nhảy vào, thân nhiên đu trên cổ Ma Kết mặc cho cô cố xua đuổi bao nhiêu. Gì chứ mấy cái vụ trang trí này nọ, nó đặc biệt giỏi nha! Khi nó quay ra sau nhìn đám bạn, mấy nụ cười kia khiến Bạch Dương rất ư là hài lòng!

Thu Hương nhìn mui đưa nhoi nhoi kia, rồi lại nhìn sang Xử Nữ đang làm như bó tay lắm, chị không khỏi phì cười. Đứng thẳng dậy, lấy lại tinh thần, cô nàng hội trưởng hội học sinh vui vẻ vỗ tay lộ bộ.

"Được rồi mọi người! Nội trong hôm nay chúng ta sẽ hoàn thành mọi thứ nhé!!!"

Sự hưởng ứng nhiệt tình của mọi người khiến tị nố cũng vui lây theo. Tị nố, nhất là đám con gái nhanh nhẩu chạy vào mấy nhóm trang trí, trong khi tị nố con trai lại đi xem xét mấy nhóm đòi đồ đặc.

Coi bộ đây sẽ là một đêm không ngủ đây!

Chương 25: Chuẩn bị cho đêm dạ hội

"Giờ xử lí cái này sao nhỉ?"

Thiên Bình vừa nhìn vào cái băng rôn bị dính đầy toàn là sơn vàng, xoa xoa cảm một cách bối rối. Giờ mà vứt đi thì chẳng biết đến mai có làm xong cái mới hay không, mà để lại thì chẳng biết phải sửa thế nào. Gì chứ ba cái mỹ thuật thẩm mỹ, thừa nhận là Thiên Bình có chút không giỏi nha! Cô không tài nào nuốt nổi ba cái hội họa trang trí gì gì đó.

"Càng nhắc càng bức! Ông anh đó đừng để tao gặp lại!!"

Dù cho đứng tuốt bên chỗ treo băng trang trí, Bạch Dương vẫn có thể hét lớn đến mức cả hội trường hầu như nghe thấy cả. Nó đã ghét nhỏ em, giờ cả nhỏ anh nó cũng chẳng "nuốt" nổi! Sao mà cái trường này toàn hạng người ngang ngược thích làm càn vì ý thể cạy quyền thế nhỉ! Bạch Dương thật không muốn nhận nhịn chút nào!!

"Con này ồn kinh! Im lặng chút coi!!"

Xử Nữ vẫn đứng chỗ Thu Hương mà cùng chị xem xét cách bày trí này nọ, bất ngờ lại bị tiếng hét của đứa nào đó làm giật mình, cậu đương nhiên không dễ chịu gì. Xử Nữ lườm nguýt cái con nhỏ đang đứng trên ghế kia, thật muốn nó ngã ghế mà té cho rồi! Hơi ác, nhưng Xử Nữ mặc kệ, cậu việc vì phải quan tâm nhỉ!

"Chỗ này, tôi nghĩ nên chỉnh một chút," Lại quay lại công việc của mình, sau khi nói vậy với hội trưởng, Xử Nữ ngẩng đầu nói lớn với bên tổ sân khấu. "Phân đèn, Kim Ngưu kéo sang phải chút! Rồi! Rồi!"

Kim Ngưu vốn cao khỏe do là thành viên của đội bóng rổ của trường, nên mấy việc này hoàn toàn vật vãnh với cậu. Dù nói oai vậy, chứ cậu cũng chẳng cao hơn cái thằng em họ nào đó bao nhiêu, đương nhiên có chút không phục! Đứng nhìn lại phân sân khấu, Kim Ngưu thật không thể nghi ngờ tài sắp xếp của lớp trưởng Xử Nữ nha!

"Ma Kết và, à, Bạch Dương nhỉ, hai đứa kéo cái băng xuống một chút nhé!"

Sau khi quay lại nhìn chị Hương, Bạch Dương ngẩng cao đầu nhìn cái băng mà nó và Thiên Yết vừa treo, cứ nghĩ là được rồi chứ. Nghĩ một lúc, mỗi đứa một đầu, cả hai đứng nhón chân trên ghế kéo cái băng xuống chút theo lời chị hội trưởng. Bạch Dương vốn chiều cao bình thường, và so với Thiên Yết thì thấp hơn, ban nãy treo lên nó đã gặp khó khăn rồi.

Thiên Yết sửa xong bên mình, bắt đầu nhìn sang bên Bạch Dương, cô hơi nhú mày. Con cừu kia có vẻ khổ sở trong việc sửa dải băng trang trí, và nó thật sự làm cô mệt theo nó đấy.

"Có cần phụ không, Bạch Dương? Trông cậu, ừm, có chút khó..."

"Không... cần! Mình làm... được!!"

Nhìn nó nhón chân như vậy, Thiên Yết thật sự cảm thấy có chút sợ sệt. Ngay khi cô vừa định nhảy xuống đỡ hộ cho chiếc ghế mà Bạch Dương đang đứng lên, thì điều mà cô lo sợ đã xảy ra trước cả những gì Thiên Yết tưởng tượng.

"Cẩn thận!!"

Bạch Dương hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ biết khi nó vừa sửa xong bên mình thì đồng thời trượt chân một cái và ngã ra sau. Nó nghe tiếng mọi người kêu lên hoảng hốt, sau đó thì dường như có ai đỡ lấy kịp thời lúc nó ngã. Khi Bạch Dương mở mắt, nó hoàn toàn nằm trong vòng tay cậu ta.

Song Tử vốn cùng với Bảo Bình phụ giúp tổ sắp xếp các bàn hai bên thì nghe thấy tiếng mọi người, cậu cũng ở gần đó và đã chạy lại ngay. Nhưng khi đỡ được Bạch Dương, chẳng biết vì nó nặng hay sao lại khiến cậu mất đà, rốt cuộc thì ngã nhào xuống đất.

"Song Tử! Bạch Dương!!"

Bạch Dương hoàn toàn ngớ người ra, cứ hết nhìn tụi nó và vài người khác đang chạy lại, rồi lại nhìn sang Song Tử dường như đang nhăn mặt. Là, Song Tử vừa đỡ nó? Dù vậy, khi nhìn thấy đôi mắt lạnh nhạt kia đang nhìn mình, Bạch Dương lại có chút hụt hẫng.

"Nặng chết được, đồ cừu heo! Cậu lo mà giảm cân đi là vừa!!"

Lập tức quay phắt sang cái người con trai kia, Bạch Dương mặt mày sung sĩa định quát cho Song Từ một trận thì chợt khựng lại. Nó đang và vẫn còn ngồi trên người cậu. Tự nhiên có chút xấu hổ, Bạch Dương vội vàng nhảy ra khỏi, trong lòng vẫn còn bức bối. Dám nói nó nặng, dám bảo nó là heo!!

"Anh, không sao chứ?"

Sur Từ chẳng biết từ đâu vội vàng nhảy vào, khuôn mặt ngây ngô như thường lệ dường như chỉ phát một vài tia lo lắng, dù người trước mặt là anh họ nó. Dù vậy, Bạch Dương có chút ganh tỵ, nó cũng té chứ bộ! Ừ thì đúng là Song Từ đỡ nó, nhưng quan tâm rồi cảm ơn, nó không thêm nha!!

"Ồ, chỉ là con cừu nào đó nặng quá thôi!"

Song Từ hơi lạnh gáy khi bắt gặp ánh mắt hình viên đạn đang lườm mình không thương tiếc, làm như cậu nói sai không bằng! Nắm lấy tay Sur Từ, cậu chống một tay xuống đất đứng lại. Tuy nhiên, cảm giác nhói buốt ở cổ chân phải khiến Song Từ thậm chí chưa đứng lên được đã ngồi phịch xuống đất.

Sur Từ vốn đang hai tay nắm tay ông anh họ kéo dậy thì bị giật lại bất ngờ nên cựa ngã chúi người về phía trước. Nhân Mã hầu như ở cạnh này giờ lập tức vòng tay đỡ lấy nó. Cảnh này thật khiến ai đó cảm thấy khó chịu, một chút.

"Đừng nói là trật chân nha thằng quý!"

Xử Nữ chep miệng, nói bằng giọng hơi chán nản. Cậu đã lườm trước mà, Bạch Dương thế nào cũng té, mà, cậu có tội không nhỉ, vì trù nó? Nhưng miễn Xử Nữ không nói ra thì đồ ai biết, cậu mặc kệ!

Song Từ nhìn cái chân của mình, gãi đầu. Cậu cũng chả biết nữa, nhưng chỉ đau có xiu nên chắc, ừm, không sao... Song Từ nghĩ vậy.

Bạch Dương ban nãy định cứ thế mà bỏ đi, mặc kệ tên đó nhưng tự dừng lại nghe thấy gì mà trật chân nên cũng khựng lại. Gì chứ nó cũng thấy tội lỗi lắm chứ bộ! Bạch Dương hơi nhăn mặt, nó thật có chút căng thẳng nha! Cậu ta mà bị gì, chẳng phải đổ lên đầu nó cả sao!!

"Chỗ này, bôi ra chút! Rồi thêm hoa văn nè!"

Cự Giải và Thiên Bình nhìn Sur Từ đang thần nhiên dùng cọ chấm vào mảng sơn màu vàng kia mà phết tới phết lui, có chút kinh ngạc không hề nhỏ. Hai đôi mắt nhìn con nhỏ vừa lần vừa ngâm nga điệu nhạc gì đó sửa cái băng rôn mà hai cô nàng dù khéo tay nhưng cực kém hội hoạ này giờ chẳng nghĩ ra được cách.

"Xong! Siêu dễ thương luôn!!"

Tự làm tự khen, Sur Từ thật cũng tự hào lắm chứ bộ! Xem kia, cái mảng sơn kia được nó "biến tấu" thành một ông mặt trời cực đáng yêu ở phần góc của băng rôn, lại còn vài ông nhỏ hơn ở mấy chỗ sơn bị bắn ra thành điểm trang trí cho dòng chữ chính. Gì chứ mỹ thuật thì không phải khen, nhưng nó khá tự hào giữ vị trí số một suốt mấy năm cấp một cấp hai nha! Nó đã nhúng tay vào là... hoàn hảo!!

"Bớt tự mãn, coi như cậu giỏi!"

Ma Kết không chút bận tâm nhúng cái cọ sơn đỏ của mình vào mấy ông mặt trời vàng là tác phẩm của Sur Từ, khiến con mèo nào đó mặt lập tức sung sĩa không thôi, trông khá buồn cười. Cô không thích màu vàng, và lại mặt trời màu cam nhìn thật hơn!

Thiên Bình và Cự Giải chỉ biết đứng ngoài cuộc nhìn con mèo Sur Từ và cô nàng vốn điềm tĩnh Ma Kết đang không ngừng nhúng hai cây cọ vào ông mặt trời tội nghiệp.

"Ồ, xin... xin lỗi... không có ý mà..."

Nhìn vệt sơn vàng từ cây cọ mà mình đang cầm trên người Ma Kết, Sur Từ lập tức dừng làm trò, nó bắt đầu thấy sợ. Nó chỉ vô ý, vô ý thôi mà...

"Cái đầu mèo của cậu! Đây thì vô ý!"

Ma Kết vừa nói vừa thẳng tay phết cây cọ màu đỏ của mình vào Sur Từ, khiến một vệt dài kéo từ má con nhỏ xuống tới cái áo trắng đáng thương.

Một lần nữa, hai cô nàng nào đó lại đành đứng nhìn bãi chiến trường màu đỏ và vàng mà hai người nào đó tạo nên. Thật sự mất hình tượng đấy Ma Kết à!!

"Để xem, ừm, mình nghĩ mình nên... sang tổ khác xem có gì để, ừm, phụ không..."

"Cự Giải, để mình đi, à, với cậu..."

Thôi thì để hai đứa nó tự "giải quyết sông phẳng" với nhau vậy!

"Cậu nên cảm ơn bốn tiểu thư đi, khi tôi ở đây với cậu!"

Song Tử thật chẳng biết nói gì ngoài cười trừ. Nhìn Bạch Dương vốn vụng về hậu đậu chẳng khác nào cô em họ kia mà lại đang khéo léo băng bó cái chân kia cho cậu, Song Tử thật vừa nể phục vừa thấy khó xử đến kì lạ. Nhưng khéo đến đâu, cái miệng sang chảnh kia vẫn chẳng thể nào không khiến cậu bực bội.

"Là con cừu heo nhà cậu ngồi lên nên chân tôi mới bị vậy! Đừng có mà tự mãn!"

Bạch Dương cố nhịn không bẻ cho cái chân này gãy luôn, kéo con mèo kia lại giết nó vì làm tổn thương anh họ thân yêu của con nhỏ thì mệt. Và lại, nếu không vì Bạch Dương là người có lỗi, haha mơ đi, nó chẳng điên mà ngồi đây với tên đáng ghét nhà Song Tử đâu!

"Thật chẳng hiểu sao tôi lại phải đi dự hội cùng cái tên điên khùng như cậu!"

"Đi mà hỏi thằng em họ của cậu, là nó cướp bé mèo của tôi!! Là tôi chịu đi với cậu mới đúng, nên mừng đi!!"

Giờ thì Bạch Dương hận lây sang cái thằng em họ nào đó nãy giờ chui rúc trên phòng thiết bị. Nếu không nhờ "on phước ngàn năm có một" của cái thằng chuyên phản bội chị nó thì Bạch Dương đã chẳng khổ thế này! Dù cho Song Tử là bạn từ nhỏ, dù cậu Song Tử này này nọ nọ, nó vẫn chẳng tài nào ưa được cậu ta! Nhớ lại cái đêm nó khóc trước mặt cậu, thật khiến Bạch Dương muốn mở đất chui xuống cho đỡ nhục!!

Nhân Mã dù bề ngoài điên điên khùng khùng theo nhận xét của tụi bạn trời đánh nào đó, cậu lại có một cái đầu cực thông minh và khá giỏi về máy thứ công nghệ máy móc. Trong lúc hội học sinh đang đau đầu về chuyện kĩ thuật thì Nhân Mã hoàn toàn là vị cứu tinh ông trời ban cho họ, theo một cách nhìn nhận nào đó. Đó cũng là lý do cao cả cho việc hiện giờ cậu đang ngồi một mình trong cái phòng thiết bị chết tiệt!

Mà, sao tự dưng thấy lạnh sống lưng thế nhỉ?

"Nhân Mã ca ca!"

Cái giọng trẻ con chẳng lẫn vào đâu được, kèm theo cái đầu thò ra từ bên ngoài cửa đang phản chiếu trên phản kính nhìn ra ngoài, Nhân Mã thật phi cười. Dừng cái chương trình tiệc tùng định sẵn đang chạy thử kia, cậu quay ra sau và có chút giật mình với bộ dạng của con nhóc.

"Em.. Sur Tử... mèo con em.. làm cái gì...?"

"Đừng có cười!! Nhân Mã anh không được cười!!"

Trong cái bộ dạng mà sơn đủ màu dính khắp người kia, bảo Nhân Mã đừng cười thật sự có hơi khó. Chỗ nào cũng dính đầy, áo có, tay có, chân có, cậu thật sự thắc mắc chuyện gì xảy ra. Từ cái lúc Bạch Dương ở lại chăm sóc Song Tử thì Nhân Mã đã lên phòng thiết bị còn đâu, và cậu cũng chẳng ngờ rằng chuyện thiên hạ bên dưới hội trường kia. Và, đây phải chăng là kết quả?

"Rồi, không cười! Mà em vừa mới gây chuyện gì nữa vậy hả?"

Sur Tử vẫn chưa hết giận. Đương nhiên, dám cười nó như vậy. Nó vốn bị cười nên mới đi lên đây, chứ nó mà đáng sợ như cách Ma Kết toả sát khí thì chẳng cần. Vậy mà còn dám cười nó!

"Đã bảo cấm cười nữa mà!! Nhân Mã đáng ghét!!"

Nhìn Sur Tử gầy đảnh đạc lên, lại cái câu chuyện về "trận chiến quyết son" của nó và Ma Kết, cậu thật sự cười đến đau bụng rồi. Bình tĩnh, bình tĩnh lại nào!

"Lại đây!"

Sur Tử dù bực bội nhưng vẫn ngoan ngoãn ôm cái ghế to tướng lại ngồi cạnh Nhân Mã. Cậu lấy cái khăn tay, vẫn cố nén cười mà lau mấy vết sơn trên khuôn mặt nó. So với cái bộ dạng nghịch ngợm mà đội sổ đầu bài là chuyện thường, Nhân Mã lúc này dịu dàng đến đáng kinh ngạc. Có lẽ Sur Tử là người duy nhất cậu đối xử như vậy! Nhân Mã khẽ mỉm cười.

"Ồ đây nhìn thấy hết hội trường luôn! Tuyệt!!"

Sur Tử để cho Nhân Mã lau sơ mấy vết sơn dính trên cả mặt và tóc, thay vào đó ngồi chồm tới chồm lui xem mọi người đang làm việc. Nhìn vài người đã chui vào một góc ngủ ngon lành, nó cũng bất giác ngáp một cái.

"Cũng muộn rồi, hay em đi ngủ đi! Công việc chắc chưa xong đâu!"

Ngẫm nghĩ một lúc, con buồn ngủ rồi cuộc lại chiến thắng suy nghĩ của nó. Sur Tử cười tươi, rồi thân nhiên ngã đầu vào vai Nhân Mã mà bắt đầu nhắm mắt. Cậu nhìn nó dịu dàng, rồi không chút bận tâm nào hôn nhẹ lên trán Sur Tử một cái. Nhìn nụ cười mãn nguyện trên gương mặt kia, Nhân Mã cũng bất giác cười theo.

"Song Ngư! Nước không?"

"Cảm ơn cậu, Cự Giải!"

Nhận lấy chai nước từ tay Cự Giải, Song Ngư cười tươi. Ngồi duỗi chân dưới sàn, cậu thật sự có chút mệt. Chỉ vì cậu cao, bọn họ hoàn toàn chỉ biết nhờ Song Ngư mấy việc tuốt trên trời. Không phải có chút, thật sự là rất mệt, buồn ngủ nữa!

Cự Giải cơ bản hơi xấu hổ, nhưng vẫn ngồi xuống cạnh Song Ngư một cách nhẹ nhàng. Cô muốn nói gì đó, nhưng chẳng tài nào mở lời được, thật sự có chút không thoải mái khi cứ giữ bầu không khí như vậy.

"Mà dạ hội, cậu đi với ai vậy Cự Giải?"

Câu hỏi của Song Ngư khiến Cự Giải thoáng giật mình, cô hoàn toàn không nhận ra đôi mắt màu nâu cafe kia có chút lạnh nhạt kì lạ. Mím chặt lấy môi, Cự Giải chậm rãi lắc đầu.

Song Ngư không khỏi ngạc nhiên. Cự Giải nhìn cũng xinh, cũng đáng yêu, vậy mà chưa ai mời, cậu thật sự hơi thất vọng.

"Hay cậu và mình đi cùng không? Mình không muốn đi người lạ cho lắm!"

Ngơ ngác ngẩng đầu nhìn cậu, phản chiếu trong ánh mắt Cự Giải là nụ cười của Song Ngư. Đương nhiên cô có người mời đi cùng, thậm chí là rất nhiều, nhưng Cự Giải từ chối tất cả. Cô lúc này, đang cực kì vui. Mời cô, là cậu mời cô đấy!

"Ừm, cũng... cũng được..."

Cự Giải hoàn toàn không biết, Song Ngư thật sự chẳng vui vẻ gì như bề ngoài. Một đôi mắt màu cafe lạnh, một cảm giác nặng trĩu, cậu thật chẳng tài nào vứt bỏ được hình ảnh đáng ghét kia khỏi đầu. Rõ ràng là Song Ngư ghét con nhò đó, nhưng... Dù cho cậu ban đầu không hề có ý định đi, nhưng rốt cuộc lại mời Cự Giải đi cùng. Song Ngư đang làm gì vậy, rõ đáng ghét!!

Thiên Bình ngồi dưới sàn, cạnh Bảo Bình và Thiên Yết. Thiên Yết thì đã ngủ từ lúc nào, cô có lẽ cũng đã kiệt sức. Trong khi đó, Thiên Bình và Bảo Bình hoàn toàn không ngủ được. Nhìn cô bạn thân đang nói cười vui vẻ đằng kia, cô cũng thấy mừng cho Cự Giải. Khi nhận ra Bảo Bình cũng đang nhìn về phía đó, cô đương nhiên có chút ngạc nhiên. Nhưng đôi mắt kia, sự dịu dàng pha lẫn thất vọng càng khiến cô bị cuốn hút hơn. Mãi một lúc, Thiên Bình mới lên tiếng.

"Cậu thích Cự Giải?"

Cứ tưởng Bảo Bình sẽ quay sang nhìn cô bạn thân tràn đầy ngạc nhiên, hoặc chối tới chối lui với khuôn mặt đỏ ửng, nhưng cậu chỉ đơn giản gật đầu một cái, mắt vẫn chỉ nhìn về một phía.

Cả hai không nói gì nữa. Thiên Bình đương nhiên biết, Bảo Bình thích Cự Giải, thậm chí là rất nhiều. Từng ánh mắt, từng hành động, thậm chí từng lời nói đều thể hiện rõ ràng. Nhưng cả cậu và cô đều biết, người mà Cự Giải hướng về, người mà Cự Giải đặt tình cảm của mình vào, người mà Cự Giải thật sự thích, là ai.

Bất giác ngẩng đầu nhìn về phía phòng kĩ thuật, từ lớp kính xuyên suốt kia, Thiên Bình nhìn thấy, thấy tất cả. Chẳng hiểu sao, lòng ngực cô đau nhói. Thiên Bình thật không hiểu được, dù cho cô rất ghét cậu ta đi chăng nữa!!

Lúc này, kim ngân đã chỉ qua số mười hai...

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Một buổi sáng mưa sấm

"Các cậu thấy cái này thế nào?"

Bạch Dương vừa nói vừa giơ cao chiếc váy ống ôm người màu đỏ tươi với khuôn mặt thoả mãn. Nó thích cái này cực, dễ thương quá trời! Không nhiều họa tiết trang trí, chỉ có mỗi dải băng màu đậm quấn quanh phần eo, đơn giản mà đẹp!

"Chỉ nhắm mình hợp không đó!"

"Mặc vô coi chừng như cái giò chả!"

Tụi nó đứng xung quanh nghe thấy mà cố nén cười. Dù chỉ là buột miệng, nhưng Nhân Mã thật cảm thương cho số phận sắp tới của thằng bạn thân. Bão cũng sắp nổi rồi.

"Cậu-vừa-nói-gì?! Song Tử!! Chết cậu với tôi!!!"

Song Tử không khỏi run lên mà quay lại, nuốt ực một cái. Dù cho chân cậu gần như lạnh hẳn, nhưng không chạy được, chẳng lẽ lại đứng chịu trận!! Cậu buột miệng, là buột miệng thôi mà!!!

"Mặc thêm một chiếc áo trắng nhỏ bên ngoài, như vậy chắc được."

Bạch Dương vốn đang không ngừng đâm vào Song Tử lại khựng lại, thay vào đó ngây ngô đưa mắt nhìn về phía Song Ngư đang chán nản lẩn mò mẫm sào đồ. Tâm trạng nó vui hẳn lên! Thấy chưa, ai như cậu ta! Lần này nó bỏ qua, lần sau, đừng hòng!!

Song Tử nhìn theo Bạch Dương đứng đĩnh đạc đi, chân mày nhướng lên có chút bức bối. Dù nó không đánh cậu nữa, nhưng Song Tử cảm thấy chẳng dễ chịu chút nào cả.

Mất một đêm và vài tiếng buổi sáng cho việc chuẩn bị dạ hội tối nay, tụi nó mới nhận ra là mình chẳng có một bộ nào mặc được cả. Dù cho Thiên Bình là ca sĩ, dù cho Song Tử là người mẫu, dù cho Xử Nữ và Thiên Yết con nhà có điều kiện, tụi nó chẳng ai lại mang theo những thứ đồ cho dạ hội vào vali đựng đồ kỉ túc cả. Rốt cuộc, sau một hồi lâu suy tính, cả đám mười mấy đứa lũ lượt kéo nhau ùa vào khu thương mại gần trường, kiếm đại thứ gì mặc cho tối.

Mặc cho chuyện đó, ngoài con nhỏ Bạch Dương đang hớn ha hớn hở với cái váy của nó, thì lũ con gái còn lại thậm chí mất cả chục phút cho các gian hàng nhưng vẫn chưa chọn được bộ nào ưng ý cả, cứ loay hoay mãi. Tụi con trai thì dễ rồi, chọn đại mấy bộ vét nào đó hoặc vài bộ đồ đơn giản là được, còn tụi nó thì kiếm một bộ thôi cũng lòi cả con mắt. Vậy mà Bạch Dương cứ vui vẻ nhảy tưng tưng với cái váy mà nó chọn như muốn chọc tức, thật khiến mấy đứa con gái tụi nó muốn nhảy vào đập cho một trận! Cực kì chướng mắt!

Thiên Bình dù là một người hoạt động nghệ thuật, nhưng các bộ đồ cô mặc hoàn toàn là có người chọn và phối cho. Dù cho Thiên Bình rất yêu thích thời trang, nhưng thú thật thì tủ đồ của cô là thảm họa. Cô vẫn còn nhớ lần áo ôm vàng và quần jeans xanh, lại còn đi boots màu đỏ chói. Thảm hại cực độ!!

Cự Giải vốn tinh tế nên này giờ chọn được cũng khá nhiều bộ đẹp, nhưng chẳng cái nào thực sự ưng ý cả. Cô muốn mình phải thật hoàn hảo vào tối nay, với một chiếc váy cũng phải thật hoàn hảo.

Ma Kết vốn chẳng thích tiệc tùng dạ hội, nhưng lại bị tên khốn Kim Ngưu kéo đi cùng. Cậu ta còn dám "đòi nợ" hôm cô bắt cậu ta lau sàn, thật quá sức tưởng tượng mà! Chọn mãi cũng mệt, lại chán nên Ma Kết nhắm mắt lấy đại, rốt cuộc chọn phải một cái váy trên dưới một màu đen dài tới đầu gối. Có chút u ám, mà thôi kệ, quan tâm làm gì!

Thiên Yết cũng chẳng quan tâm lắm, cô đi chỉ vì Xử Nữ cũng đi, cậu bảo muốn xem thành quả làm việc cật lực của cả đám như thế nào. Nhưng ngược lại với cô bạn Thiên Bình, Thiên Yết lại có mắt thẩm mỹ một cách bất đắc dĩ, và dường như bất cứ bộ nào cô cầm lên đều rất vừa mắt. Giống như Ma Kết, Thiên Yết thích những thứ tông màu tối, và một chút gì đó phải thật dễ thương. Một chiếc váy màu tím nhạt cao hơn gối một chút, không quá bó và rất hợp với thân hình gầy như hoàn hảo của Thiên Yết.

"Sao lại chọn thêm vậy? Không ưa sao?"

Khi nhìn thấy Thiên Yết đang lựa thêm một bộ nào đó nữa trong mấy cái sào đồ kia, Kim Ngưu có chút thắc mắc.

"Mua cho Sư Tử nữa."

Kim Ngưu "à" một tiếng, cậu hoàn toàn hiểu ra vấn đề.

"Mà, con lùn đó đi đâu thế nhỉ?"

Bão Bình vẫn cứ cắm cúi vào đồng hồ mà cậu chẳng tìm nổi một cái gì ưng ý, lên tiếng hỏi một cách lơ đãng. Cậu nói thật cũng hơi đề tâm một chút xiu xiu! Văng bóng nhóc lùn, đôi lúc Bão Bình còn tưởng vì lùn quá mà không thấy nó.

Nhận thấy ánh mắt tụi nó đồng loạt đổ dồn về phía mình, Song Tử vội xua xua tay, không ngừng lắc đầu nên tụi nó mới quay đi. Cậu nhìn sang Nhân Mã và cả Bạch Dương, đôi mắt đen hơi phức tạp rồi lại trở nên bình thường. Song Tử tiếp tục với việc đi chuyên hai bàn tay khắp mấy bộ đồ kia, dù cho đầu cậu lại nghĩ đến thứ khác. Chắc mèo con nhà cậu, con bé lại đến đó cùng nên.

"Ban này nó có nói là về muộn, mà chắc để coi đã."

Xử Nữ vừa xoa cằm vừa nói băng quơ. Không chỉ cậu, cả tụi nó cũng cảm thấy có chút không thoải mái. Là ngày đi học thì thôi, ngày nghỉ thì hầu như Sư Tử thường không ở nhà, khi thì buổi chiều, khi thì cả ngày, và nó chẳng chịu nói cho bất kì ai nghe. Tụi nó cũng biết, Song Tử, Nhân Mã và Bạch Dương chắc chắn biết, chỉ là ba đứa nó không nói mà thôi.

Song Ngư im lặng này giờ, đôi mắt màu nâu cafe hầu như chẳng có chút gì chú tâm vào việc chọn quần áo. Khi vài bộ đồ rơi khỏi giá treo và rớt xuống

đất, Song Ngư mới sực tỉnh mà quỳ xuống nhặt lên. Cái hôm cậu nhìn thấy Sư Tử vừa bước ra từ bệnh viện, Song Ngư không thể ngừng nghĩ về nó. Cậu đã định hỏi, nhưng chắc chắn con nhỏ đó sẽ không nói thật. Mà, cậu quan tâm nó làm quái gì cơ chứ!!

"Con nhóc đó, nó đã có người quan tâm rồi còn gì! Minh..."

Cậu bị điên rồi cũng nên!

"Các cậu xong chưa?"

Xử Nữ đứng ngoài nói vọng vào. Cậu và đám con trai đã xong từ lúc nào, và lúc này đang thản nhiên đứng ở quầy tính tiền. Sau khi nói gì đó với chị nhân viên, Xử Nữ quay vào trong hỏi lũ con gái vẫn còn loay hoay với mấy bộ đồ tùm lùm màu mè hoa lá họ chẳng ra đám ôn gì của mình. Tụi nó có vẻ vẫn chưa xong!

"Các cậu muốn đi đâu thì đi đi! Bọn mình xong sẽ ra!" Ma Kết đứng bên trong nói ra.

"Cũng được, hẹn ở cổng chính nhé!"

Nhìn theo tụi con trai dừng đình xách túi đồ của mình đi mất, Bạch Dương ánh mắt có chút nuối tiếc. Nó nhìn cái váy của mình, mím chặt môi. Nó cũng muốn tính tiền rồi chạy đi chơi! Biết thế Bạch Dương thà đừng tìm thấy cái váy nhanh có phải tốt hơn không? Giờ thì trong khi bốn đứa còn lại cặm cụi tìm đồ cho mình, nó lại ngồi một góc như một con tịt kị.

"Các cậu... mình nên lấy cái nào...?"

Cự Giải vừa nhăn mặt khổ sở vì đưa ra trước mắt cả đám một đồng vừa váy vừa đầm vừa tùm lùm tùm la. Cả đồng thời gian của Cự Giải dồn cả vào việc lấy chúng đấy. Với một cô nàng luôn khó khăn trong việc quyết định hay lựa chọn, Cự Giải thật không biết nên làm gì ngoài đưa cho tụi nó xem tất cả.

"Đi!"

Vừa nói, Thiên Yết vừa kéo cô nàng Cự Giải vẫn ôm một đồng đồ đi đâu đó mặc kệ khuôn mặt ngơ ngác chẳng hiểu gì kia. Thiên Bình cũng chọn được đồ rồi, Ma Kết cũng vậy. Nhìn nhau một lúc, cả hai lập tức chạy theo, không quên tùm lùm lấy con cừu đang ngồi tịt kị với cái váy kia của nó.

Sau khi đẩy Cự Giải vào phòng thay đồ, Thiên Yết đứng khoanh tay trước ngực, đứng đằng sau là ba đứa còn lại, với Bạch Dương đã tỉnh ra đôi chút và đang cực kì thích thú.

Váy ôm người màu đen. Loại!

Váy đồ tay phồng. Loại!

Váy xanh đậm thắt dây. Loại!

"Các cậu thấy sao?"

"Nhìn cũng được, mà, thôi cậu thử cái khác đi Cự Giải!"

...

Cự Giải thật không biết phải nói gì. Cô thật thắc mắc liệu mình có sai lầm khi đưa cho tụi nó nhận xét đánh giá và chọn giúp cô hay không...

"Tụi con gái lúc nào cũng lâu!"

Ngậm lấy cái ống hút kia, Kim Ngưu cứ như đang muốn nhai nát nó luôn vậy. Đôi mắt màu lam hơi chán nản, cậu nhìn sang Song Tử đang đội mũ trùm kín mặt mà không khỏi buồn cười. Nghĩ một lúc, Kim Ngưu chồm tới, toan giật lấy cái mũ trên đầu của Song Tử thì lập tức bị chặn lại kèm theo một cái lườm sắc lạnh.

"Muốn chết hả thằng kia?!"

Làm quá! Cậu chỉ muốn giỡn một chút!

"Ừa, mà mày nói mày đi với ai nhì, Bảo Bình?"

Song Ngư tự nhiên hỏi, cậu chỉ đơn giản là sực nhớ ra chứ cũng chẳng có gì quan trọng. Nhìn sang thằng bạn thân đang chán chường cầm muống khuấy khuấy nước trong ly, Song Ngư hơi nghiêng đầu. Khi nhận ra cả đám đều gần như nhìn mình chằm chằm, đến lượt Bảo Bình bị khiến cho chẳng hiểu gì.

"À, Thiên Bình, là Thiên Bình."

Nói băng quơ, Bảo Bình lại tiếp tục công việc khuấy nước cao cả của mình, dù cho đôi mắt màu sâm kia dường như đang nghĩ gì đó khác. Người mà cậu thật sự muốn đi cùng, là một người không phải Thiên Bình. Nhưng cô đã có người đi cùng ngay trước khi cậu kịp mời cô. Mà dù cho Bảo Bình thật sự mời cô đi cùng mình, cậu không chắc điều đó khiến cô gái kia vui.

Vẫn đang suy nghĩ này nọ, tự nhiên Bảo Bình bị Xử Nữ đập một phát vào tay đau điếng. Khuấy nước cũng bị đánh, cậu chả hiểu nha!! Còn tụi kia, lại còn cười, thật muốn cậu tức điên mà!!

"Á! Chết!!!"

Nhân Mã vốn đang uống nước cũng vì tiếng kêu của Bảo Bình mà sặc, ho sù sụ. Dùng đôi mắt hổ phách lườm cái thằng kia không thôi, cậu đang rất muốn chạy vào cho Bảo Bình một trận đấy!

"Mày điên hả?! Rồi sao, chết chưa?!"

Bảo Bình mặc kệ Nhân Mã tức mình nạt nộ hay ánh mắt khinh bỉ của tụi nó, cậu đứng bật dậy, khuôn mặt nhanh chóng trở nên nghiêm trọng. Cậu hoàn toàn quên mất!!

"Chết cái đầu mày chứ chết! Tao chết thật rồi này!! Đáng ghét, quên bống luôn!!!"

Nhìn Bảo Bình lật đật thu dọn đồ đạc mà không ngừng lảm ba lảm bảm một mình, tụi nó không khỏi nhướn mày. Cái thằng này hình như bị động kinh chắc!

"Thằng điên này, mày thôi quỳnh lên coi!"

"Chỉ tao kêu đến lấy đồ mà quên mất, thế nào cũng bị mắng té tát cho coi!!!"

Vừa nói, Bảo Bình vừa xách cái balo của mình chạy vèo khỏi quán nước, bỏ luôn cả cái túi đồ ăn vặt công sức lựa chọn lại. Năm đứa con trai tròn mắt nhìn theo cái thằng đang cố lách người trong đám đông, tự nhiên khinh bỉ không thôi! Tưởng gì, cái thằng sợ chị!

"Này, cái thằng đó...!!!"

Song Tử hơi bức mình chỉ thẳng vào túi đồ của Bảo Bình để dựa vào ghế ngồi ban nãy. Hình như có một đàn quạ vô hình vừa bay qua...

Dám bắt các cậu xách đồ cho nó, thằng này nhất định ăn gan hùm rồi!!

Bảo Bình vội vội vàng vàng bắt taxi, vậy mà chẳng được chiếc nào nên đành cuộc bộ đến. Hậu quả không ngoài dự đoán, bị chửi một trận chẳng còn biết trời trăng gì luôn!

So với Bảo Bình, chị cậu hiện là sinh viên ngành Y hiện đang công tác thực tập tại một bệnh viện nổi tiếng trong thành phố. Dù là một bác sĩ tương lai, bà chị này chẳng khác nào chần lừ, từ nhỏ đã bắt cậu đội bả lên đầu... Dữ hơn cộp, dù biết là rất thương em trai là cậu đi nữa, Bảo Bình thật vừa sợ vừa thương.

Chị cậu bảo cậu hôm nay đến lấy đồ gì đó Bảo Bình chả biết, hình như là mấy quyển tài liệu. Dù Bảo Bình thật sự cần đấy, nhưng đâu cần gọi cậu kinh hồn như vậy. Một bà chị dữ tợn ghét chờ đợi.

"Thật là! Làm mất thời gian của chị! Cảm ơn đi nhóc! Chị đã nghỉ một tiết thực hành vì nhóc đấy!!!"

Bảo Bình bĩu môi. Đừng có mong cậu thấy biết ơn!

"Nhưng chị có cần bảo em tới gấp vậy đâu! Vội lại, cũng trễ có... có... có một tiếng rưỡi thôi chứ bộ!!!"

Bảo Bình cảm nhận rõ ràng sát khí ngùn ngụt từ cô chị gái đứng ngay trước mắt kèm theo một cái lườm lạnh thấu xương.

"VẬY EM VỀ ĐÂY! CHỊ THẬT SỰ..."

Khi Bảo Bình vừa quay người định bước đi, cậu bỗng khựng lại khi nhìn thấy cô nhóc nhỏ nhắn vừa bước ra khỏi một căn phòng gần đó, và hiện đang nói chuyện với một vị bác sĩ trung niên già dặn. Đôi mắt màu khói đặc trưng, Bảo Bình có thể lập tức nhận ra.

"Bảo Ngân, đó..."

Chớp mắt nhìn thằng em đang đứng ngơ ra với khuôn mặt đầy thắc mắc, Bảo Ngân đành thò đầu qua khỏi cánh cửa nhìn về phía ánh mắt của Bảo Bình. Là cô nhóc đó mà!

"À, là cô bé đó hả?"

Bảo Bình không khỏi ngạc nhiên quay sang, cậu thật sự thấy khó hiểu. Khi cảm thấy ánh mắt kia sắp nhìn về phía này, cậu vội đứng nép vào cánh cửa.

"Chị biết?"

"Không hẳn, chỉ là thường xuyên nhìn thấy con bé."

Thường xuyên?

"Nó hay đến đây lắm sao?"

"Ừ," Bảo Ngân gật gù, tay xoa xoa cằm mà khuôn mặt đanh lại. "Hình như từ một hai năm trước gì cơ, trước cả lúc chị mày đến đây thực tập! Mà, nhóc quen con bé hả?"

"Là bạn cùng lớp," Bảo Bình không khỏi suy nghĩ, từ lâu... "Bạn cùng kí túc."

"Có gì sao?"

Khi nhận ra đứa trẻ trước mặt đang nhìn về một phía bằng ánh mắt thắc mắc hơi nhíu lại, vị bác sĩ trung niên lên tiếng hỏi. Cô bé kia lúc này mới quay lại, chậm rãi lắc đầu rồi mỉm cười. Đôi mắt màu nâu khói nhìn thẳng, vừa ôn hoà vừa phức tạp.

"Chắc chỉ là người nào đó đi qua thôi, không có gì đâu bác!"

Vị bác sĩ nhìn đứa trẻ bằng ánh mắt hiền hậu. Cô gái nhỏ cười híp mắt, hơi cúi gập người một cách lễ phép.

"Vây, cháu xin phép về trước. Làm phiền bác ạ! "

"Không có gì, đây là trách nhiệm của bác. Cháu về cẩn thận!" Bác sĩ Tuấn nhìn theo cô gái nhỏ toan bước đi. "Chào cháu, Sur Từ!"

Bạn đang đọc truyện *Đông Ấm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Sửa soạn

Xử Nữ và Nhân Mã đã kéo nhau đến hội trường dạ hội từ sớm để dọn lại toàn bộ trước khi mọi thứ bắt đầu. Nếu không phải phải bàn giao mọi thứ hôm trước cho thành viên hội học sinh sau khi đưa ra ý kiến nổi từ phòng thiết bị xuống dần nhạc phía sau hội trường, Nhân Mã chắc chắn không điên gì mà lếch xác đến đó làm gì cả. Cậu vốn không quan tâm và đã định trốn đi, nhưng Xử Nữ chắc sẽ để cậu toại nguyện...

Ở kí túc xá của lớp Toán lúc này chỉ còn mười thành viên. Trong khi tụi con trai đã thay đồ xong hết và ngồi bên phòng gian phòng khách mà hưởng thụ, thì lũ con gái vẫn còn loay hoay tụ tập trong phòng của mình.

Trong lúc Cự Giải đang chải lại mái tóc bóng hơi xoắn cho Thiên Bình, cô không tài nào ngăn được cảm giác phấn khởi hiện giờ. Chiếc váy cô đang mặc đây, Cự Giải đã chọn rất kĩ và mất cả một buổi, chỉ vì ý nghĩ rằng muốn hôm nay, cô phải thật hoàn hảo. Cự Giải không thể chờ nổi, nhưng lại hơi ngại khi nghĩ đến việc phải đứng trước cậu trong bộ dạng này. Thật là có chút xấu hổ!

"Xong, rất dễ thương nha!"

Đặt chiếc lược xuống, Cự Giải xoay người Thiên Bình ra trước gương. Mái tóc dài vốn bông bênh được buộc lỏng ra sau, không gọn gàng nhưng đầy nữ tính. Thiên Bình bặm chặt môi, cô luôn tin vào tài buộc tóc siêu phàm của Cự Giải, luôn luôn rất đẹp. Nhưng nói thật, so với cô bạn thân đang vui mừng nôn nóng đến dạ hội, Thiên Bình thật không mong đợi bằng. Nếu không phải ép buộc khối mười đi, cô chắc đã không tham gia làm gì, dù cho Thiên Bình vốn thích tiệc tùng đi chăng nữa.

Cự Giải từ đằng sau chọt ôm chầm lấy Thiên Bình, khiến cô vốn đang suy nghĩ mông lung hơi ngạc nhiên. Khi Thiên Bình quay sang xem thử, cô bạn thân của cô đang vui mặt như muốn giấu đi khuôn mặt đáng yêu đỏ ửng đến tận mang tai của mình. Tạm gác tất cả sang bên, Thiên Bình tự dưng nổi hứng trêu Cự Giải.

"Ngại kìa! Ngại kìa! Người ta thật là có phước quá luôn nha, được mời luôn nè!"

"Thiên Bình cậu kì quá!! Mình đang xấu hổ muốn chết đây!!!"

Nghĩ đến cảnh bước ra ngoài đối diện với ánh nhìn của cậu, dù cho Cự Giải thật sự muốn nghe cậu nhận xét mình như thế nào, sự ngại ngùng sợ sệt là thứ cô không tài nào can lại được. U, Cự Giải cảm thấy trái tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy! Cô thật không dám bước ra ngoài!

"Đi thôi, cho cậu ta nhìn thấy thiên thần Cự Giải!"

"O! T-Thiên Bình!! K-K-Khoan!!!"

Mặc cho cô bạn thân kịch liệt phản đối, thậm chí nắm chặt lấy cạnh giường, Thiên Bình nhất quyết lúi ra bằng được. Vừa mở cửa phòng, cô lập tức đẩy Cự Giải ra ngoài.

"Xong rồi hả--- Quào!"

Kim Nguir vốn vừa quay sang từ màn hình ti vi, vừa nhìn thấy Cự Giải đã không kiềm được mà kêu lên một tiếng cảm thán. Không chỉ cậu, mà cả tụi nó cũng nhìn thấy rằng, cả Cự Giải và Thiên Bình, hai cô gái đều rất xinh xắn.

Một chiếc váy hai dây to bản màu trắng tinh với viền ren ở mép váy dài đến gối, thêm đôi giày đế cao và mái tóc xoã bồng bênh, Cự Giải thật sự rất đẹp, đẹp hơn cả mọi ngày. Vừa dịu dàng, nữ tính nhưng không kém phần sắc sảo bằng lớp trang điểm nhạt. Và Thiên Bình, với tư cách vốn là một cô ca sĩ thần tượng hoàn toàn không thua kém gì. Trong chiếc váy màu xanh lá nhạt chiết eo và đôi giày cùng màu, cô nàng cực kì dễ thương. Thật sự khiến tụi nó không thể rời mắt nha!

Dù cho Thiên Bình mới là bạn đi cùng, Bảo Bình không thể ngăn mình nhìn Cự Giải được. Cổ lác đầu xua đi mọi ý nghĩ, cậu quay sang nhìn Song Nguir vốn đang ngồi cạnh, đôi mắt màu sẫm thoáng tia khó chịu. So với sự trầm trồ trong ánh mắt của những người còn lại, đôi mắt màu cafe kia vẫn chỉ có mỗi sự điềm tĩnh. Dù cho Song Nguir vẫn mỉm cười dịu dàng và vô tình khiến cho Cự Giải thêm xấu hổ, cả Bảo Bình và Kim Nguir ngồi gần đó đều biết, Song Nguir vốn đang nghĩ về chuyện khác. Lẽ ra cậu không nên kể cho nó nghe những gì mà cậu nhìn thấy ngày hôm qua.

"Thiên Yết và Ma Kết cũng thật là xinh nha! Ôi, mình ganh tỵ chết mất! Hai cậu cực chuẩn luôn!!!"

Nhìn Thiên Bình làm vẻ cảm thán mà Thiên Yết không kiềm được mỉm cười một cái. Cô bạn biết nhau lúc nhỏ này, lớn lên tính cách vẫn chẳng thay đổi. Dù cho luôn dễ ngại ngùng và không giỏi giao tiếp, Thiên Bình lại khác hẳn khi đã chơi thân, tình nghịch và năng động. Đó cũng là điều, khiến cho Thiên Yết dù muốn, không tài nào cô có thể ghét Thiên Bình được.

Cả Thiên Yết và Ma Kết đều rất xinh, Cự Giải cực chắc chắn về nhận xét này của mình. Cả hai đều là những người trầm tính và thường không ưa thích sôi nổi nên đều chọn tông màu tối cả. Đen và tím, cộng thêm đôi giày hơi cao và mái tóc buộc đuôi ngựa, không đặc biệt nhưng lại rất nổi bật.

"Đừng có nghịch tóc tôi!!!"

"Tôi chỉ đang sửa lại cho cậu thôi!"

Một cái lý do không thể nào tin được dù rất muốn. Có ai sửa tóc cho người ta mà quậy bằng cách xoay vòng vòng không. Làm vậy, thử hỏi Ma Kết không mắng Kim Nguir mới lạ! Mà, hai người này thân nhau từ lúc nào mà tụi nó không biết nhỉ? Mà chắc không phải, chắc là do Kim Nguir thôi, vì Ma Kết luôn cố tránh xa cậu bạn kia nếu có thể mà. Diễn hình là lúc này, cô không ngại ngùng gì việc xách chiếc giày của mình mà giơ lên như muốn quăng vào Kim Nguir, với một gương mặt lạnh nhạt hết sức bình tĩnh...

"Mà, mèo con với con cừu bông lâu chết đi được!"

Song Tử vừa đứng đưa người trên ghế, vừa nói bằng giọng chán chường. Lâu quá! Lâu chết được! Cậu muốn được nhìn thấy mèo con như thế nào cơ!! Con cừu kia chắc chắn không làm gì em gái cậu chứ!!!

"Anh Song Tử!!!"

Đang yên đang lành tự dưng cho tiếng hét, thật khiến toàn bộ tám người tụ tập ngoài phòng khách không tránh khỏi giật mình một cái. Trước khi tụi nó kịp định thần, cánh cửa phòng Sư Tử chợt bật mở, và cái thứ gì đó lập tức chạy xồng xộc, ôm chầm lấy Song Tử.

Khi tụi nó định thần lại, thì "cái thứ gì đó" chính là Sư Tử. Và định thần lại lần nữa, tụi nó mái tóc đen của nó hoàn toàn bù xù, kèm theo khuôn mặt nhăn nhó đến đáng thương. Tụi nó ngay tức thì nhận ra, đây là "tác phẩm" của ai, dù cho tụi nó chẳng thể nhịn cười nổi.

"Mày đừng có làm quá! Rõ ràng là rất đẹp mà!!!"

Sau cái âm thanh "lãnh lút" kia, Bạch Dương đứng đứng bước ra. So với cái váy đẹp để mà nó đang mặc, thực sự có chút mất hình tượng không hề nhỏ. Dù vậy, mặc kệ điều đó, Bạch Dương hai tay chống hông, mặt mày sung sĩa đi lại chỗ tụi nó ngồi. Tự nhiên nhận ra gì đó, nó chợt bỏ tay xuống, nhưng khuôn mặt vẫn đầy khó chịu.

"Đẹp!? Đẹp cái đầu khi của mày á!! Nhờ mày mà tao nhìn chẳng khác nào mày con điên!!!"

"Được bốn tiểu thư buộc tóc cho mày rồi, còn ý kiến hả?! Lâu quá rồi, tao phải dạy dỗ mày một trận!!!"

Biết ngay mà...

"Đứng yên đó!"

Song Tử sau khi định thần lại, lập tức túm cổ Bạch Dương lại. Nó có thể nhận thấy, một luồng sát khí cực kì u ám từ phía sau. Nó thẳm rửa con bạn kia, rửa luôn cả cái thằng cuồng em gái!!

Trong khi Bạch Dương bị canh chừng và bị Ma Kết mắng cho một trận, Cự Giải lại đang sửa lại mái tóc cho Sur Tử. Mặc cho việc mình đang mặc váy, Sur Tử buông thõng hai chân khi nó vốn đang ngồi dưới sàn, miệng ngâm nga gì đó không rõ, thỉnh thoảng liếc con bạn thân đầy thoả mãn, khiến Bạch Dương hận không thể chạy lại đập cho nó một trận. Nhưng cái kiểu ngồi như con nít kia, khiến ai đó thật không thể nhìn được mà mỉm cười thoả qua.

Dùng lược chải mái tóc của Sur Tử, Cự Giải nhận ra nó mượt đến lạ, hơn cả Thiên Bình, nhưng lại rất mỏng và dễ bị rụng. Nghĩ một lúc, Cự Giải đành chải suôn rồi cài một cái nơ to bản màu trắng lên mái tóc kia.

"Cảm ơn cậu! Cự Giải là giỏi nhất!"

Đáp lại Sur Tử, Cự Giải chỉ mỉm cười nhẹ thay cho trả lời, đôi mắt vui vẻ nhìn cái con nhỏ đang sờ vào hai tai nơ một cách nghịch ngợm. Giờ cô mới để ý, chiếc váy nó mặc thật có chút gì đó, ừm, khá trẻ con. Một loại váy babydoll, nếu Cự Giải không nhớ nhầm, màu xanh đậm và đôi giày búp bê. Dù sao cũng là Thiên Yết chọn mà nhỉ...

"Nhìn chẳng khác nào con nít!"

Cái giọng nói này, có thể nói là quen đến mức khiến Sur Tử gặp ác mộng. Nó cực căm ghét thù hận cái giọng nói đầy ngạo mạn này, cả tên chủ nhân đáng ghét của nó!!

"Đừng có mà gây sự, đồ Mỹ nhân ngư!!"

Song Ngư nghe như có gì đó vừa đánh bên tai. Mỹ nhân ngư, cái từ này cậu cực ghét!! Dù cho mặt cậu có nét giống con gái, đừng có mà áp cái biệt danh chết tiệt cho cậu!! Cái con nhỏ này đúng tới số rồi!

"Là cậu gây sự trước, lườm cái gì?! Hả? Hả?!"

Ánh lườm của Song Ngư, ai sợ chứ Sur Tử thì không! Nó miễn dịch hoàn toàn!! Cứ lườm thoải mái, rồi ai lé ránh mà chịu!! Nó có thêm quan tâm! Mặc kệ!!

Tại nó đứng ngoài cuộc nhìn vào mà chẹp miệng. Cứ mở miệng là cãi nhau, đúng chất oan gia còn gì! Lại còn lườm nhau đến bắn tia lửa vô hình thì thật sự kinh khủng nha! Tại nó cảm thấy có chút may mắn, khi Nhân Mã không ở đây...

Cự Giải dù ngoài mặt cười cười nhưng bên trong, cô thật chẳng thể nào vui được. Chẳng hiểu sao, lồng ngực cô cứ đau nhói không thôi, lại không thích cảnh này một chút nào! Dù cho Song Ngư thân thiện và dễ mến, có thể thoải mái như thể có lẽ chỉ có thể là với Sur Tử. Ánh mắt mà cậu nhìn nó những lúc yên lặng, hoặc ngay chính ánh mắt lúc nhìn thấy nó bước ra từ bệnh viện, Cự Giải cảm thấy gì đó rất lạ, như điều đó chỉ dành cho mỗi mình mèo con vậy. Ganh tỵ? Cảm giác này, Cự Giải rất không thích. Cô chẳng có tư cách để xét nét, càng không có tư cách ganh tỵ với Sur Tử, nhưng nếu đó là sự thật, Cự Giải hoàn toàn không biết mình phải làm gì.

"... Giải! Cự Giải à!! Cự Giải!!!"

Tiếng gọi tên mình khiến dòng suy nghĩ của Cự Giải chợt đứt đoạn, vội đưa mắt ngơ ngác nhìn người vừa gọi tên mình. Cô ngoài mỉm cười trấn an ánh mắt của tại nó đang nhìn chăm chăm mình, Cự Giải chẳng thể làm gì khác.

Thiên Bình ngồi cạnh, nhìn sang cô bạn thân đầy lo lắng. Cô ít nhiều hiểu được, mâu thuẫn nội tâm trong lòng Cự Giải, và Thiên Bình chỉ có thể nắm lấy bàn tay đang bóp chặt kia của cô bạn.

Bảo Bình cắn chặt môi. Có xua tan ý nghĩ chết tiệt trong đầu, cậu chợt lên tiếng.

"Còn đợi gì nữa? Đi thôi!!"

Kim Ngưu theo phản xạ nhìn vào đồng hồ, gật gù đồng tình. Ma Kết vốn đang "giám sát" Bạch Dương, bắt giác có cảm giác quen thuộc không thôi.

"Cũng đúng, không thì hai thằng kia lại làm ừm cả lên!"

Song Tử vừa đưa tay kéo nhỏ em dậy, vừa nói bằng giọng thân thiện.

Căn phòng kì túc của lớp Toán đã khoá cửa. Trong mấy bộ đồ có chút sang trọng, tại nó vừa nói chuyện rôm rả vừa đi đến hội trường. Đương nhiên, thỉnh thoảng trong "hội chuyện" vẫn có cãi nhau...

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Dạ hội (1)

"Đây hoàn toàn không phải điều anh nhắm tới đúng không?"

Nhớ lại câu nói của cô nhóc kia, Phi Long chợt mỉm cười. Đúng như lời cậu ta nói, con bé thật sự rất thú vị. Và chính con bé cũng không sai, điều anh nhắm tới ngay từ ban đầu hoàn toàn không phải những thứ đơn giản như gây hấn đánh nhau như trò chơi của bọn trẻ nít. Thiên Yết và Sur Tử, cả hai đôi mắt màu lạnh đó thật sự khiến anh cảm thấy thích thú.

"Anh Long! Anh Long!! Phi Long, anh rốt cuộc có nghe em nói gì không?"

Thở hắt một cách chán chường, Phi Long liếc mắt lên nhìn cô gái đứng trước mặt mình mà sùng sỏ. Dù cho khuôn mặt có đẹp đi nữa, dù cho có mặc một bộ đất tiền và được nhiều người ngưỡng mộ yêu mến đi nữa, đối với Long, Hạ Mai là một đứa con gái phiền phức.

"Này, lấy tư cách gì mà lớn tiếng với tôi? Hả?!"

Hạ Mai cũng bực bội không kém, lại bị Phi Long lớn tiếng mà dè chừng lại một chút. Mặc cho việc anh là bạn đi cùng của nhỏ, anh hoàn toàn không hề để tâm đến nhỏ, thay vào đó cứ đưa mắt nhìn xung quanh như tìm kiếm gì đó. Anh ta chưa từng nhỏ, nhỏ biết, và nhỏ cảm thấy bị xúc phạm nặng nề vì điều đó.

"Đừng mộng tưởng tôi đánh nhau với thằng Xử Nữ là vì cô, cô chỉ là công cụ cho tôi để thực hiện trò chơi này thôi! Thôi ra về ta đây với tôi đi!!"

Mím chặt môi, Hạ Mai cảm thấy tức giận ngàn ngút. Nhỏ nắm chặt bàn tay lại. Xem nhỏ như một công cụ trò chơi, nghĩ tới khiến Hạ Mai không thể bình tĩnh nổi.

"Rõ ràng anh là anh họ em đây!! Nếu cứ vậy, em sẽ... sẽ..."

"Sẽ... gì? Đừng bảo tôi là cô chơi trò mách lẻo trẻ con nhé!?" Phi Long nhếch môi cười lạnh. "Không có tác dụng với đâu! Thôi xác lão đi, trước khi tôi thật sự tức giận, biết chưa hả?!"

Phi Long lạnh nhạt quay đi, mặt kệ đứa em họ đang đỏ bừng mặt vì tức. Anh cảm thấy chán nản cực kì khi ngồi cùng Hạ Mai, lẽ ra anh không nên chấp nhận đi cùng nhỏ mới phải. Tặc lưỡi một cái, Phi Long nhảy bỏ xuống khỏi chiếc bàn đang ngồi, thản nhiên bước đi và hoà vào đám đông mặc cho Hạ Mai không ngừng hét lên một cách bực bội. Phi Long ghét nhỏ và không việc gì anh phải quan tâm cả!

"Và, đừng có phá hỏng việc của tôi, đứa con gái vô dụng!"

Hạ Mai bóp chặt tay mình, chỉ hận không thể đánh tên anh họ kia. Nhỏ không đủ sức, và nhỏ không đủ thông minh như Phi Long. Việc Mỹ Oanh ở cạnh không ngừng nịnh bợ trấn an nhỏ, có vẻ lại phản tác dụng.

Trong khi đó, như mọi khi, Yên Ly vẫn thong thả đưa ly nước lên miệng uống chậm rãi như chẳng hề liên quan đến nhỏ, dù cho ánh mắt không ngừng đảo xung quanh. Chẳng biết từ lúc nào, Ly cảm thấy ghét tiệc tùng.

Xử Nữ đứng gần chỗ cửa vào, cảm ly nước mà đưa mắt đôi mắt màu nâu đen của mình quét quanh hội trường đầy thoả mãn. Mọi thứ diễn ra khá suôn sẻ, công sức bỏ ra không ít có vẻ được đền đáp khá xứng đáng. Nhìn qua chỗ sân chính nhạc và kĩ thuật, nhìn Nhân Mã đang loay hoay chỉ dẫn thành viên của hội học sinh, đôi mắt Xử Nữ vẫn vậy. Cũng tội, mà, thời cũng kệ!

Chợt nhớ ra gì đó, Xử Nữ kéo tay áo xem đồng hồ. Khi cậu còn đang tự hỏi bằng cách nào mà tụi nó tới muộn như vậy, thì hàng loạt tiếng nói đang vang lên, sau đó là một đám người ủa tới chỗ cậu từ phía cửa chính.

"Oa! Đẹp quá! Thật sự sang trọng nha! Cực kì đẹp luôn! Bọn mình thật khéo tay nha!!"

Nhìn Bạch Dương đang thoải mái chạy tung tung dù đang mặc một chiếc váy khá nữ tính bằng đôi mắt khinh thường, Xử Nữ mặc kệ mà quay sang tụi nó. Khi nhận ra Thiên Yết đang đứng trước mình, mặt Xử Nữ thoáng đỏ. Cố che giấu đi sự ngại ngùng của mình, cậu mỉm cười lịch thiệp.

"Cậu đẹp lắm! Chiếc váy rất hợp với Thiên Yết!"

Thiên Yết hai tay cầm quai túi xách siết chặt, cô bặm môi mà mặt cứ ửng đỏ cả lên, dù muốn nhưng không tài nào ngẩng đầu lên nhìn cậu được. Cô không tưởng tượng được, ánh mắt của Xử Nữ lúc này.

Một bầu không khí dịu dàng của ai đó thật khiến tụi nó cảm thấy khó chịu kì lạ. Trong khi cả đám còn đứng ngẩn ra và mặc kệ Sur Tử cùng Bạch

Dương đang lon ton chạy lung tung gần đó, có hai cô gái vừa đi lại.

"Các cậu đến rồi! Cảm thấy thế nào?"

Thu Hà tay cầm chiếc ly, mỉm cười nhìn tụi nó. Cô bạn lớp phó vẫn thể mỹ xinh đẹp trong chiếc váy ôm màu hồng phấn và mái tóc búi xéo một bên, vừa dịu dàng và đáng yêu, đúng thần thái của Thu Hà.

"Lại đến muộn, đúng không?"

Câu nói có chất bắt bẻ kia khiến tụi nó chỉ biết gãi đầu cười khi. Phong thái điềm tĩnh và ánh mắt trưởng thành kia, còn của ai ngoài Ái My. Thay cặp kính cận bằng kính áp tròng, mái tóc cũng xoã ra thay vì kiểu hai bím, thật là một mỹ nhân khiến nhiều người loé mắt nha!

"Mà, hai cậu không đi với ai sao?"

Khẽ nghiêng đầu, Thiên Bình thắc mắc hỏi. Nãy giờ cô đã xem xung quanh, nhưng chỉ toàn thấy mỗi hai cô bạn đến chỗ này mà thôi. Còn lí do tại sao thì, chỉ vì Thiên Bình vốn cũng đang tìm kiếm một người mà thôi... Cô đang nghĩ gì vậy nè!!?

"Minh đi với Thế Đạt," Thu Hà chuyển tay cầm ly, chỉ ra phía gần sân khấu, dù vì đám đông mà tụi nó chẳng thấy gì. "Còn My thì đi cùng Anh Tuấn đang nói chuyện với Đạt đằng kia kia!"

Anh Tuấn là lớp phó kỉ luật, bạn thân Thế Đạt, một cậu bạn trái ngược hoàn toàn với thành tích học cực xuất sắc và là một trong những học sinh thuộc đội tuyển Toán dự thi của trường, cùng với Ái My. Tụi nó xuyết xoa, một cặp thật sự có triển vọng nha! Đùa thôi! Mà, nếu chuyện đó thật sự xảy ra thì sao nhỉ..

"Chắc bọn mình ra ngoài đây, kéo hai người đó lại làm ừm lên. Chào các cậu nhé!"

Tụi nó vui vẻ vẫy tay chào Thu Hà và Ái My dần hoà vào đám đông kia.

Cự Giải nãy giờ không thể ngừng cảm thấy xấu hổ được, khi cô cứ đi cạnh Song Ngư như thế này. Dù cả hai là bạn đi cùng đi chẳng nữa, thật sự Cự Giải thấy rất ngại! Cô mím chặt môi, cố điều khiển lại nhịp thở của mình. Cự Giải đưa đôi mắt nhìn xung quanh như muốn đánh trống lảng, rồi lên tiếng hỏi vu vơ.

"Mà, Nhân... Nhân Mã đâu rồi mình không thấy nhỉ?"

Song Tử nghe thấy mới để ý mà nhìn quanh quần tìm thằng bạn chẳng biết lọt ở cái hồ xó xỉnh nào không biết. Nhưng vừa nhắc tào tháo là tào tháo tới, tụi nó lập tức nhìn thấy bóng dáng dong dỏng cao của Nhân Mã đang tách khỏi đám đông học sinh kia mà chạy lại.

"Đi đâu vậy quý? Sao, chết chưa?"

Đó là câu đầu tiên mà Bảo Bình mở miệng ra hỏi Nhân Mã đang chống một tay vào tường hít thở, với một khuôn mặt cười đều cẳng. Và đương nhiên, Bảo Bình lập tức bị Nhân Mã lườm đến thấu xương, cậu đành xua tay cười xoà.

"Bọn họ ngốc quá! Chỉ mãi chẳng hiểu gì cả! Nếu chị Hương không ở đó, chắc tao chẳng xong được!"

Tụi nó nhìn Nhân Mã, chớp mắt mấy cái, tự nhiên cảm thấy mắc cười không rõ. Hơi liếc đám bạn khốn nạn của mình, Nhân Mã bình thản nhận lấy cốc nước từ Thiên Bình mà uống một hơi, không hề để tâm đến cô bạn đang cảm thấy khó xử hơn bao giờ hết.

"Mèo con đâu nhỉ?"

Một cảm giác không rõ ràng nặng lòng ngực khiến Thiên Bình không khỏi khó chịu. Cô nhìn Nhân Mã vừa bước ngang qua mình và đang chạy đến chỗ Sư Tử và Bạch Dương đang bóc ngon lành những thứ trên bàn mà ăn, đôi mắt chợt trở nên lạnh hẳn đi. Nhìn hai người họ cười nói, Thiên Bình chẳng cảm thấy vui chút nào. Cả khi tụi nó đã dần bước ra đó, cô vẫn cứ đứng đực một chỗ với bàn tay nắm chặt.

"Thiên Bình, ổn chứ? Nếu không khoẻ, mình nghĩ cậu không nên ở đây đâu!"

Khi Thiên Bình ngẩng đầu lên, cô chạm phải đôi mắt nâu lạnh pha lẫn sự lo lắng của Ma Kết, cùng với gương mặt hơi căng thẳng của cô bạn Cự Giải đã từ lúc nào nắm chặt lấy bàn tay run lên của cô. Thoát khỏi dòng suy nghĩ của riêng mình, Thiên Bình có chút khó xử, cả tụi nó cũng đã dừng lại mà nhìn cô đầy ái ngại. Thiên Bình chỉ có thể cười xoà cho qua chuyện, để tụi nó đỡ lo.

"Kim Ngưu, cậu có thôi gây sự không thì bảo!?"

Nhìn Ma Kết tức giận đuổi theo Kim Ngưu vừa thần nhiên giật tóc mình, tụi nó chẹp miệng, vài đứa thì cười trừ hoặc nhìn bằng ánh mắt hơi khinh thường. Giỡn đúng nhây luôn! Mà việc gì, Kim Ngưu cứ khoái chọc Ma Kết làm gì nhỉ, ai mà không biết cô nàng đó thậm chí dữ hơn cả bà chằn. Thật sự quái lạ!

Một đôi mắt đang nhìn về hướng tụi nó, cụ thể là vào Kim Ngưu và Ma Kết. Ánh mắt nhìn chòng chọc vào Ma Kết đang vừa bức bối vừa có gì đó vui

về, thật khiến nhỏ thấy khó chịu. Cô ta đáng ra, không được phép vui vẻ như thế!!

"Tụi nó... đi đâu rồi... nhỉ?"

Bạch Dương đang đi thì bị đụng trúng. Khi nó vừa định quay sang cô bạn vô duyên chẳng thèm xin lỗi lấy một câu, cũng là lúc Bạch Dương nhận ra rằng, nó hoàn toàn lạc mất tụi nó.

Dù cho này giờ Bạch Dương không ngừng nhìn đảo đác xung quanh với hy vọng tìm thấy ít nhất một khuôn mặt quen thuộc, nhưng hình như với phạm vi một hội trường khổng lồ cực kì rộng lớn này, điều đó hoàn toàn khó khăn đến độ, Bạch Dương thậm chí chẳng nhìn thấy bất kì ai khác lớp mà nó quen chứ đừng nói đến cùng lớp hay tụi nó!! Thật sự quá phũ phàng quá ác độc mà!! Sao nữ đối xử với nó như vậy?!

Vừa nảy ra một ý hay, Bạch Dương vội vàng thò tay vào túi theo thói quen để tìm điện thoại, và rồi nó nhận ra, noa đang mặc váy dạ hội chứ không phải váy đồng phục. Nó không mang theo điện thoại!! Địa ngục! Thật sự là địa ngục mà!! Giờ thì nó biết rõ cảm giác của con mèo chết tiệt mỗi khi bị lạc rồi. Mà kể ra, nếu không phải con nhỏ đó vừa thấy Nhân Mã đã chạy ngay lại mà bỏ nó, thử hỏi Bạch Dương có thể này không?!

Ai đó làm ơn thấy nó đi!! Nhìn này, nó đang mặc váy đỏ nổi bật đây này!!!

Chợt, Bạch Dương cảm thấy có thứ gì đó vừa đổ vào người mình, nó có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác ẩm ướt từ bộ váy mà nó đang mặc. Bạch Dương lúc này mới vội ngẩng đầu lên, và hoàn toàn không ngoài dự đoán của nó.

"Hạ Mai!!"

"Xin lỗi, tôi lỡ tay! Cậu không sao chứ?! Nè, tôi-xin-lỗi-nhé!"

Vừa nói, Hạ Mai vừa thần nhiên quăng chiếc ly thủy tinh không vào người Bạch Dương, khiến nó rơi xuống sàn mà vỡ tan tành. Nhỏ dùng ánh mắt khinh thường nhìn nó, lời nói đầy lạnh mạ, nhỏ nhếch môi cười. Dù sao, nhỏ cũng đang muốn xả bực. Muốn trách thì trách Phi Long đã khiến tâm trạng nhỏ không tốt kia kìa!

"Cũng tại cậu không chú ý thôi! Người ta cầm ly nước thế mà đụng vào rồi la gì nữa!!"

Có lẽ do tiếng nhạc quá ồn ào, mọi người xung quanh gần như hoàn toàn không chú ý đến dù chỉ một chút, và điều này càng khiến Hạ Mai thoải mái. Lời lẽ của Mỹ Oanh, nhỏ rất ưa là hài lòng, nhỏ mặc kệ Yến Ly vẫn cứ điềm tĩnh quan sát mọi thứ với ánh nhìn chẳng hề thay đổi.

"Đừng có gây sự với tôi!"

Trong khi Hạ Mai và Mỹ Oanh còn ngạc nhiên vì câu nói của Bạch Dương, thì nó đã với tay ra cái bàn gần đó, tay cầm lấy một ly nước cam, không chút chần chừ tạt thẳng vào người mấy đứa con gái trước mặt, đôi mắt màu nâu nhìn cao.

"Các người chọn nhầm đối tượng rồi! Hiện như Cự Giải, tôi không để các người dễ dàng bắt nạt như cậu ấy đâu!!"

Cả người Hạ Mai và Mỹ Oanh hoàn toàn bị số nước cam kia tạt vào, còn Yến Ly vốn chẳng hề đứng gần nên hoàn toàn khô ráo. Nhìn bộ váy đắt tiền mà mình thích nhất bị bẩn nước, Hạ Mai không khỏi giận dữ. Nhỏ lườm nguyệt Bạch Dương, dù cho nó hình như không có chút gì là bận tâm tới cả.

Trong khi Bạch Dương đang định bước đi và cố nén sự tức giận đi, Hạ Mai chợt đưa tay nắm lấy tay nó kéo lại. Một âm thanh chất vang lên, nó cảm thấy má mình nóng rất. Sự giận dữ đã cố nén xuống lại lần nữa bùng lên.

"Dám lên mặt hả?! Mày cũng chỉ là cóc ghè mà thôi! Sao? Giận chứ gì?! Thử nhào vào đánh lại tao xem!! Nào, Bạch-Dương!!"

Bạch Dương nhất định sẽ nhào vào ăn miếng trả miếng với Hạ Mai, nó thì sợ gì chứ, muốn thì đuổi học nó cũng được, nó chẳng thiết gì ngôi trường nơi có nhỏ cả. Tuy nhiên, khi nhận ra chiếc cặp tóc kẹp trên tóc mái mình bị tuột ra và rơi xuống nền sàn dưới chân Hạ Mai, nó gần như chẳng còn quan tâm đến việc bên má hằn đỏ vết năm ngón tay nữa.

"Ồ, một chiếc cặp tóc khá đẹp đấy! Nhỉ?!"

Nhận ra thứ mà Bạch Dương đang trân trân nhìn, Hạ Mai chợt cảm ghét cái cặp tóc hình ngôi sao kia. Nhỏ nhếch môi, trề con!

Trong đầu Bạch Dương hiện lên một ý nghĩ, và nó thật sự cầu mong đó không thành sự thật!

"Đừng, xin cậu---!!!"

Trước mặt Bạch Dương, chiếc cặp tóc nó, Hạ Mai không hề phân vân mà giơ chân đạp mạnh đôi giày cao gót của nhỏ xuống. Nhìn chiếc cặp tóc bể nát, Bạch Dương cảm thấy đau đớn không thôi, đau đến lồng ngực nhói cả lên. Cô ta nghĩ mình vừa làm gì chứ?!

Nhìn Bạch Dương lúc này trong bộ dạng bất lực, Hạ Mai biết thứ này có vẻ quan trọng. Nhỏ mặc kệ!

Bạch Dương với đôi mắt đã ngấn nước từ lúc nào bất ngờ đứng bật dậy, nó chậm rãi nhặt từng mảnh vỡ của chiếc cặp tóc lên. Khuôn mặt cúi gầm

đường như chỉ để tâm đến chiếc cặp tóc khiến Hạ Mai và Mỹ Oanh càng cười nhạo, hai nhỏ không hề nhận ra sự phân nộ ở Bạch Dương lúc này. Nó chợt đứng lên, bắt đầu bước về phía Hạ Mai, khiến nhỏ thoáng ngạc nhiên, cho đến khi cảm giác đau nhói từ phần đầu truyền đến nhỏ.

"Mày làm gì...? Mau buông Hạ Mai ra!!!"

Mặc cho Mỹ Oanh run rẩy nắm lấy bàn tay đang túm lấy mái tóc cầu kì của Hạ Mai, Bạch Dương chẳng hề có ý định buông ra, kể cả nhỏ có khóc hay la hét đi chăng nữa. Và thứ âm nhạc đùng đùng, người ta hầu như chẳng hề để tâm tới.

"Nên bỏ ngay cái thói tự nấn của cậu đi! Trước khi tôi cho cậu biết... thế nào là địa ngục, khi dám động đến tôi!!!"

Hai mắt Hạ Mai và cả Mỹ Oanh đều mở to kinh hãi nhìn Bạch Dương. Nó lạnh lùng, và tàn nhẫn. Cả Yến Ly cũng hoàn toàn bị thu hút, nhỏ nhếch môi cười thâm.

Khi Bạch Dương buông tay khỏi mái tóc Hạ Mai và đẩy mạnh nhỏ ra sau, nó lập tức hoà vào đám đông mà biến mất.

Song Tử vốn đang tìm Bạch Dương, thì chợt nhìn thấy một cô gái vừa mở cửa hội trường và đi ra ngoài. Chẳng hiểu sao, không chút phân vân suy nghĩ, cậu lập tức chạy đuổi theo cô gái nọ, để lại tụi nó với một đồng thắc mắc không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Dạ hội (2)

"Thằng đó đi đâu thế nhỉ?"

"Hay là tìm thấy Bạch Dương rồi?"

Vừa nói, Xử Nữ và Kim Ngưu quay sang nhìn nhau, sau đó lại khẽ nhún vai một cái.

Nãy giờ vẫn chẳng nhìn thấy Bạch Dương đâu, vậy mà Sư Tử và Nhân Mã vẫn có thể thản nhiên cầm đĩa thức ăn ăn ngon lành như thể điều đó chẳng hề quan trọng. Nhưng tụi nó hoàn toàn không hề nhận ra, cả hai đôi mắt mang sắc nâu tương chừng như đang đùa giỡn, lại thấy được điều là lí do khiến cho Song Tử vội vàng tách khỏi mà chạy đi.

Bởi vì tụi nó đứng ở khoảng gần sát sân khấu chính, nên hoàn toàn không biết vụ ồn ào tuốt gần cuối hội trường vừa xảy ra. Ở đây lại rất ồn ào khi đứng ngay giữa hai cái loa lớn đặt hai bên, lại quá đông đúc để tụi nó có thể di chuyển khỏi mà không gây khó chịu cho người khác. Ban nãy Song Tử chạy đi được, nhưng khi đã gần bắt đầu dạ hội, điều này thật sự rất khó khăn. Đây cũng là một trong những lí do khiến tụi nó không thể rời khỏi mà đuổi theo Song Tử. Thật sự là chẳng thoát khỏi lắm đâu!

Song Ngư vốn không thích nơi đông người, lại phải vận thứ đồ ngọt ngạt này, cậu thậm chí còn chẳng hít thở nổi. Dù vậy đương nhiên, Song Ngư vẫn cố trung ra bộ mặt thản nhiên hoà nhã nhất có thể khi nói chuyện cùng Cự Giải đang đứng ngay bên cạnh. Cậu thật không hiểu, sao cô cứ ngại ngùng như thế nào đó..

"Nè, Cự Giải! Cự Giải!" Thiên Bình chợt kéo tay Cự Giải lại, thì thầm gì đó vào tai cô. "Chút có nhảy đó, là nhảy đó nha! Cố lên nào!"

Cự Giải thoáng cái mặt đã đỏ ửng cả lên, xấu hổ mà dùng tay đánh nhẹ vào người Thiên Bình đang cười khi kia. Kì quá, đâu cần nhắc cô đâu!! Với lại... với lại... thôi bỏ đi!!

Song Ngư đứng cạnh, tròn mắt nhìn hai cô nàng nọ, hơi nghiêng đầu rồi lại thôi, cậu dù sao cũng chẳng có ý định hỏi hay để tâm tới quá nhiều chuyện của người khác.

"Gọi cho Song Tử?"

"Cái đầu mày! Thằng đó mang theo điện thoại tao cùi!"

Bảo Bình nhăn mặt trước câu hỏi của Song Ngư, ngẩng đầu xì một tiếng rõ dài, khiến ai đó có chút không thích. Thằng của nọ, biết vậy Song Ngư chẳng thèm hỏi làm gì. Rõ mặt!

"Thiên Yết, ổn chứ?"

Khi nhận ra ánh mắt Xử Nữ đang nhìn mình chằm chằm đầy lo lắng, Thiên Yết vội cười xoa rồi xua xua tay. Làm sao có thể nói cho cậu biết, rằng cô đang mãi nghĩ về cậu mà quên mất cả xung quanh?

Bàn tay Thiên Yết chợt được ai đó nắm lấy. Bàn tay kia, siết chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, như muốn trấn an, như muốn sưởi ấm cho cô trước những suy nghĩ mơ hồ. Thiên Yết mím chặt môi. Lẽ ra nên giật ra, nhưng cô chẳng thể làm được. Chỉ là cái nắm tay giữa anh em nuôi thôi, cô việc gì phải lo lắng thái quá như vậy chứ? Nhưng... điều này, chẳng khác nào đang gieo cho cô những hạt giống của hy vọng cả!!

Xử Nữ vội quay đi, một chút cũng không dám nhìn vào gương mặt Thiên Yết lúc này. Cậu có thể cảm nhận được, qua cái cách mà cô cứ cúi mãi xuống không dám ngước lên. Cậu chỉ muốn trấn an cô, đơn giản chỉ vậy thôi. Nhưng nếu, cô không muốn, cậu sẽ chấp nhận buông ra...

Tuy nhiên, khi Xử Nữ vừa định bỏ tay mình khỏi bàn tay của Thiên Yết, thì lần này, chính cô chủ động nắm lấy tay cậu. Xử Nữ kinh ngạc quay sang, nhưng vẫn là khuôn mặt cúi gằm ấy. Cậu cười nhẹ.

"Xin chào toàn thể các học sinh đêm nay, cùng vài giáo viên, tôi là thành viên của hội học sinh và sẽ là người dẫn chương trình đêm nay!! Và bây giờ, dạ hội thường niên được tổ chức hằng năm, xin được phép bắt đầu ngay bây giờ!!!"

Sau khi cậu bạn kia vừa dứt lời, từ bên dưới vang lên không ngừng những tiếng vỗ tay và hò hét, khiến cho hội trường càng thêm sôi động. Tội nó lúc này mới để ý, đèn đã tắt từ bao giờ, thay vào đó sân khấu lại sáng bật lên giữa cái không gian tối ấy. Một lần nữa, mọi thứ trở nên thật sự náo nhiệt.

Ma Kết thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn ra phía cửa chính của hội trường. Cô thật sự đã nghĩ, là Song Tử vì nhìn thấy Bạch Dương nên mới chạy theo. Nhưng này giờ đã lâu vẫn chẳng thấy cả hai đứa nó quay lại. Cả hai đứa lại chắc chắn không mang điện thoại, Ma Kết dám chắc. Thật sự, cô có chút lo lắng. Không chỉ cô, mà hầu như tất cả đều bận tâm cả.

"Bớt nhăn mặt lại giùm cái! Nhìn như bà già ấy!"

"Cái--?!"

Khi Ma Kết nhận ra mình bị nói xấu và định quay qua cho cái tên gan trời kia một trận, thì một thứ gì đó vừa bỏ tọt vào miệng cô. Là một viên lapis, nếu Ma Kết không nhầm. Nhưng sao cậu ta dám?!

"Ngon chứ?"

Vừa nói, Kim Ngưu, tay vào còn cầm đĩa thức ăn và chiếc nĩa vừa ban nãy bỏ đồ vào miệng cô, vừa nhe răng cười ranh mãnh. Nụ cười kia bất giác, khiến cho Ma Kết nhớ đến anh, chợt thoáng đỏ mặt. Cô vội quay đi, để lại Kim Ngưu nhát thời chẳng hiểu chuyện gì.

Nhìn cô bạn gương mẫu của mình đánh trống lảng bằng cách nhìn lên sân khấu, Kim Ngưu không nhịn được mà bật cười. Vẫn đều đều cho thức ăn vào miệng, cậu cứ thấy tâm trạng vui vẻ. Trêu chọc Ma Kết, thật sự là thích nhất!

Vài tiết mục của dạ hội thật sự rất thú vị, khiến cho không khí chẳng chút buồn chán, đương nhiên là trừ vài thành phần hơi khác người không thiết phải kể đến. Những bài hát do chính học sinh thể hiện, những màn kịch do chính học sinh dựng nên, hay những câu chuyện kể thật sự khiến người ta gần như không thể rời mắt dù chỉ một giây.

Bằng một cách kì diệu nào đó không rõ, Thiên Bình tự dưng bị ánh đèn sân khấu rơi thẳng vào mình. Trong khi cô còn chẳng hiểu chuyện gì, thì gần như toàn bộ ánh mắt trong hội trường đã hướng về cô một cách đầy ngưỡng mộ. Thiên Bình có dự cảm không lành...

"Vây, bạn Thiên Bình của lớp 10 Toán, cậu sẽ không ngại nếu dành cho mọi người ở đây một bài hát thật tuyệt chứ?"

Sau tiếng người dẫn chương trình là hàng loạt tràng vỗ tay tung hô không ngớt. Cô rõ ràng đã cố trốn rồi mà, thế quái nào cơ chứ? Với lại từ lúc đi học, toàn bộ buổi diễn của Thiên Bình đã giảm xuống không phanh, bằng cách nào mà trong mắt họ, cô vẫn nổi tiếng đến mức đó?!!

"À, mình... mình..."

Thiên Bình thật sự đang cảm thấy khó xử hơn bao giờ hết. Cô không muốn hát cho lắm, nhưng những ánh mắt chứa đầy mong đợi kia lại như muốn khiến cô thấy mũi lòng. Khi Thiên Bình quay sang nhìn tụi nó cầu cứu, thì nhận lại toàn là sự phũ phàng tàn nhẫn. Nhìn xung quanh lần nữa, cô đành thở dài.

"Cũng được... mình rất hân hạnh..."

Mặc kệ sự nặng nề vừa Thiên Bình thể hiện rõ trong từng bước chân của cô, bọn họ vẫn lớn tiếng tung hô cô như một vị thánh chỉ vì cô nổi tiếng trong mắt họ. Nào là khen cô xinh đẹp, nào là khen cô trẻ trung đáng yêu, Thiên Bình thật sự dù luôn yên người hăm mộ nhưng lại chán ngấy đến tận cổ họng.

Đứng trên sân khấu, khi nhạc đã nổi lên, giữa những học sinh không ngừng reo hò tên cô, Thiên Bình nhìn xuống tụi bạn, khẽ mỉm cười. Bất giác, cô nhìn sang một góc đứng ngay sau tụi nó. Khi nhận ra hai người họ vẫn vui vẻ nói chuyện đến nhau và cậu gần như không mấy bận tâm dù cô đang đứng trên đây, Thiên Bình thật sự có chút hụt hẫng.

Hít một hơi thật sâu, từng câu chữ, từng lời hát bắt đầu vang lên bởi cái chất giọng hoàn hảo đến khó tin của Thiên Bình. Nhẹ nhàng mà năng động, dịu dàng mà đáng yêu, mạnh mẽ lại tràn đầy sức sống, như thể Thượng đế đã quá ưu ái cho cô ca sĩ với giọng hát tuyệt vời truyền cảm kia.

Nhân Mã vẫn đang nói chuyện với Sur Tử, khi nhận ra mèo con đang vui vẻ hướng mắt nhìn lên sân khấu mà reo hò gần như to nhất, cậu mới ngược mắt nhìn theo. Người con gái đang đứng trên sân khấu cất cao tiếng hát, nhất thời Nhân Mã bị thu hút hoàn toàn, cậu thậm chí không thể rời mắt. Tuy nhiên, đôi mắt màu hổ phách của Nhân Mã, lại nhanh chóng trở lại bình thường. Và đến tận lúc đó, Thiên Bình lại chẳng hề nhận ra.

Khi Thiên Bình hoàn thành xong bài hát và bước xuống chỗ tụi nó, cả đám nhí nhố lập tức vây quanh lấy cô. Nhìn Sur Tử sáng rỡ mắt nhìn cô đầy ngưỡng mộ, và cả khi nó hò hét cổ vũ cô bên dưới đến khiến người xung quanh khó chịu, Thiên Bình chợt cảm thấy mình xấu xa. Một đứa con gái tốt và đáng yêu như vậy, cô làm sao ghét nó được đây...?

"Tiết mục tiếp theo, là một màn ảo thuật!"

Ảo thuật á?! Là ảo thuật sao?! Thiên Yết thật sự rất hứng thú với những trò ảo thuật nha! Nhìn vậy thôi, cô thật chất là một người cực kì thích ảo thuật đấy!

Xử Nữ đứng cạnh, nhìn theo mà không khỏi phì cười. Ngoài mặt lạnh lùng cho cổ vào, rốt cuộc lại mê ảo thuật. Đương nhiên cậu hoàn toàn không bắt ngờ gì rồi!

Người con trai trong bộ áo đuôi tôm đầy lịch thiệp cúi chào mọi người, khí chất toát ra đúng vẻ của một quý ông đích thực, có thể khiến bất kì cô gái nào đổ ngay tức khắc bằng khuôn mặt điển trai kia. Anh chàng xuất thân từ gia đình ảo thuật gia nổi tiếng của khối mười hai, ngoài tụi nó thì chắc không ai là không biết.

"Để cùng thực hiện, tôi có thể mời một cô gái chứ?" Ánh mắt hoà nhã đảo quanh hội trường rồi bằng cách nào đó, dừng lại chỗ tụi nó. "Em không phiền nếu lên đây với tôi chứ, thưa quý cô bé nhỏ?"

Cự Giải không khỏi chớp mắt đầy ngạc nhiên, thậm chí còn dùng ngón tay chỉ lại vào mình để xác minh mấy lần. Cả khi Thiên Yết đứng phía sau đẩy đẩy, Cự Giải vẫn còn ngỡ người ra đến tận khi bước lên sân khấu kia, trong đôi mắt của mọi khán giả khác đang nhìn chăm chăm.

"Em quả là một quý cô xinh đẹp! Và hình như, cả chú bò câu đáng yêu này cũng đã bị vẻ đẹp của em thu hút đấy!"

"Vâng?" Dù đã cầm một chiếc micro, giọng Cự Giải vẫn nhỏ xíu.

Trong khi Cự Giải còn đang tròn xoe mắt nhìn anh chàng cực dẻo miệng trước mặt, thì bàn tay anh ta đưa lên vén bên tóc cô. Một thứ gì đó như đang vỗ vỗ dềnh sau gáy, và Cự Giải lập tức nhận ra đó là một chú bò câu trắng. Thật tuyệt!

Bảo Bình đứng bên dưới tự dưng thấy khó chịu không rõ, mặt mày đành lại có chút khó coi. Có gì hay ho đâu! Lừa gạt, cậu dám chắc là lừa gạt thôi! Một thằng đề cao khoa học hiện đại như Bảo Bình sẽ không bao giờ tin vào những thứ tầm xàm như mấy trò ảo thuật!!

"Gi vậy, mèo con?"

Nhân Mã nãy giờ cũng có hơi để tâm đến biểu diễn kia, giờ lập tức quay sang Sur Tử đứng cạnh đang nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại. Cậu có thể nhìn thấy, sự kì lạ gì đó của Sur Tử, nhưng lại chẳng tài nào nói ra được. Khi nhận ra người gọi là ai, cả Nhân Mã cũng thoáng sự lo lắng.

"Em.. em ra ngoài nghe... nghe điện thoại... nhé... một chút thôi...!"

"Khoan--!"

Trước khi Sur Tử kịp chạy đi, một bàn tay đã bất giác vươn ra nắm lấy tay nó, khiến cho cả Nhân Mã cũng không khỏi giật mình theo. Nhìn bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình, Sur Tử hơn bao giờ hết, nó nhất quyết phải nghe điện thoại.

"Cậu định làm gì?! Bỏ ra!!!"

"Định đi đâu?"

"Cậu nghĩ đi đâu? Đi vệ sinh? Dù là gì thì cũng không liên can đến cậu!! Buông ra ngay!!!"

Song Ngư hơi khó chịu. Cậu không biết tại sao lại giữ nó lại, nhưng cậu cũng chẳng quan tâm. Khi Song Ngư còn đang耿耿 ra vì đôi mắt ngấn nước từ lúc nào của đứa con gái trước mặt, Sur Tử đã thẳng tay giật mạnh mình khỏi cậu, rồi lập tức lách vào đám đông mà chạy vội đi, để lại Song Ngư vẫn còn đứng ngơ ra.

Ở trên sân khấu kia, buổi diễn ảo thuật của anh chàng tiền bối vẫn tiếp tục. Chuyện vừa nãy, ngoài tụi nó, hầu như người ta đều tập trung lên sân khấu. Nhưng Cự Giải, cứ nhìn xuống dưới không thôi.

"Này quý cô bé nhỏ, tôi có thể hỏi ai là người đi cùng em đêm nay chứ?"

Nhận lấy cảnh hoa hồng từ anh, Cự Giải có chút ngập ngừng.

"Là... bạn cùng lớp và cùng kí túc với em.."

"Vậy có thể mời cậu ấy cùng lên đây chứ?"

Cự Giải vì câu hỏi kia mà không khỏi giật mình, lập tức quay xuống phía dưới nhìn Song Ngự, người vẫn đang đứng yên đó với khuôn mặt lạnh tanh của mình.

Song Ngự bắt đầu cảm nhận được những ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm, và cậu cũng dần nắm bắt được chuyện gì xảy ra. Nhìn nụ cười dịu dàng của Cự Giải, nhìn ánh mắt phức tạp mà tui nó dành cho cậu, Song Ngự vẫn cứ đứng đó. Cậu không biết nên làm gì. Dù cho Song Ngự ghét phiền phức, nhưng nếu cậu không bước lên đó thì nhất định khiến Cự Giải rất khó xử. Vẫn là cậu mời cô đi cùng.

Nhìn xuống bàn tay vẫn còn cảm thấy sự run rẩy ban nãy, Song Ngự chớp đôi mắt màu cà phê lạnh của mình, cậu chợt ngừng đầu nhìn Cự Giải. Chân Song Ngự, bắt đầu bước đi.

Nhưng không hướng về sân khấu, thay vào đó, Song Ngự lại quay người chạy theo hướng mà cô gái nhỏ vừa chạy đi ban nãy.

Điều này khiến không một ai tin vào mắt mình, cái cách mà cậu ta có thể thân nhiên chạy đi mặc kệ cô bạn đi cùng mình đang đứng trên sân khấu đầy mong đợi. Không chỉ mọi người, mà cả tui nó cũng vậy.

"Cạch!"

Đó là âm thanh khi chiếc micro trượt khỏi tay Cự Giải và rơi phịch xuống sàn sân khấu, âm thanh cao đến chói tai khiến mọi người trong hội trường lập tức chú ý

Gương mặt Cự Giải cứ ngây ra, dường như vẫn chưa nắm được những chuyện vừa rồi. Thiên Bình và Ma Kết, vội vàng chạy lên, đứng hai bên mà vỗ về cô bạn. Tui nó không giận Song Ngự, cậu chả sai gì cả, nhưng... chẳng phải vẫn có chút quá đáng hay sao... khi Cự Giải lúc này, vẫn đang trân trân nhìn về phía mà Song Ngự vừa chạy đi ban nãy...

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Dạ hội (3)

Song Tử đẩy cánh cửa hội trường chạy ra, cậu đưa mắt nhìn đảo dác xung quanh. Mới đây mà đã chẳng thấy đâu, thật sự khiến cậu có chút bức bối. Nhìn về phía bên trái, Song Tử hình như thấy một ai đó đang đứng bên ngoài, đôi chân bắt giắc tiến về phía đó.

Song Tử có thể nhìn thấy, cô gái với bộ váy màu đỏ dài gần đầu gối, nhưng lại ướt sũng. Cậu đương nhiên nhận ra đó là ai, và khi Song Tử định đi lại thì cô gái kia, chợt ngồi khụy xuống đất.

Truyền vào tai Song Tử lúc này, với không khí tĩnh lặng ngoài này, cậu có thể nghe rõ mồn một tiếng khóc thút thít. Nhìn hai bà vai cứ run lên liên hồi, Song Tử tự nhiên cảm thấy lồng ngực đau nhói. Bước lại gần hơn, mãi một lúc, cậu mới có thể ngập ngừng lên tiếng.

"Bạch Dương..."

Đôi tay run rẩy ôm chặt lấy những mảnh vỡ của chiếc cặp tóc, nước mắt Bạch Dương không ngừng rơi. Nó vốn rất mạnh mẽ, nhưng lại rất yếu đuối và hay khóc. Hơn cả thầy, thứ đồ này, đối với nó quan trọng hơn bất kì thứ gì. Nó, không thể giữ gìn được. Nó, vô dụng.

Song Tử đi đến trước mặt Bạch Dương, ngồi xuống cho bằng với tầm nhìn nó lúc này. Đôi mắt nâu ngừng lên nhìn cậu, với những hàng nước mắt không thể ngừng chảy, Bạch Dương còn oà khóc lớn hơn.

"Món quà duy nhất... món quà sinh nhật duy nhất... của mẹ... cho tôi... hỏng mất... rồi..."

Không để Bạch Dương kịp nói hết câu, Song Tử đã khụy gối rồi rướn người ôm lấy cả người đang run bần bật của Bạch Dương, bàn tay cậu siết chặt quanh nó. Cảm giác ấm áp này, mọi thứ từ cậu truyền sang, dù cho nó rất ghét cậu, Bạch Dương không đủ sức để đẩy cậu ra nữa.

Lòng ngực nó lúc này đau nhói. Chiếc cặp tóc là món quà sinh nhật nó được nhận năm lên năm, và cũng là duy nhất từ mẹ nó, nó đã vô tình làm hỏng. Tại nó cả! Thứ mà nó luôn trân trọng giữ gìn bị hỏng, khiến nó đau đến nước mắt nóng hổi cứ vô thức chảy ra. Dù cho người ta bảo nó trẻ con cũng được, bảo nó dở hơi cũng được, đối với nó, chiếc cặp tóc này quan trọng, rất quan trọng. Đôi bàn tay vốn đang chống lên ngực cậu, Bạch Dương đột nhiên ôm chặt lấy Song Tử, bắt đầu khóc lớn hơn.

Đây là lần thứ hai Bạch Dương khóc khi ở đây, và cũng là lần thứ hai, Song Tử ở cạnh nó vỗ về khi nước mắt nó rơi. Im lặng và âm thầm.

Lúc này đã bắt đầu điệu nhảy đôi của buổi dạ hội, cũng được xem là tiết mục cuối cùng kỉ công nhất mà hội học sinh phải dốc sức hoàn thành. Dù vậy, Cự Giải vẫn ngồi trên ghế, đưa mắt nhìn ra ngoài sân nhảy kia, nơi mà từng cặp đôi bước nhẹ nhàng với những điệu nhảy của họ.

Chỉ mới ban nãy thôi, tụi nó còn bu đầy ở đây, cho đến khi Cự Giải bảo không sao và thúc tụi nó đi, cả đám mới ngập ngừng bước ra sân nhảy. Đôi mắt màu nâu nhạt của cô dõi theo từng bước nhảy của tụi bạn. Nhìn Xử Nữ và Thiên Yết thật sự rất ấn ý, nhảy cũng rất đẹp. Uyển chuyển từng bước, thật sự không thua kém bất kì ai, đúng là con nhà gia giáo có khác. Khi Cự Giải nhận ra khuôn mặt đỏ ửng rất không tự nhiên trong bầu không khí của cả hai, thật sự không thể không mỉm cười.

Nụ cười trên môi Cự Giải, bất chợt vụt tắt đi. Cô khẽ đặt tay áp lên ngực trái, răng cắn chặt lấy môi. Nơi này, lồng ngực cô, đau đến kinh khủng! Cảnh tượng khi cậu chọn nó và chạy theo thay vì bước lên cùng cô, chưa bao giờ Cự Giải cảm nhận được sự hụt hẫng to lớn như lúc đó, cô cảm thấy như mọi thứ xung quanh mình theo đó mà sụp đổ đi cả. Chẳng một thứ gì cô có thể nhìn thấy, chẳng một âm thanh gì còn lọt vào tai cô được. Tuyệt vọng, Cự Giải thực sự đã cảm thấy rất tuyệt vọng...

Cự Giải thật sự rất khâm phục mình. Dù cho lồng ngực đau như bị xé rách, không một giọt nước mắt nào Cự Giải có thể khóc ra được, kể cả khi cô là một cô nhóc thật sự mĩt ướt hay khóc nhe đi chẳng nữa. Cô, chẳng lẽ đang ganh tỵ? Dù vậy thì Cự Giải cũng đâu có đủ tư cách. Cô lúc này, chỉ biết đưa đôi mắt thất nản nhìn mọi người mà thôi.

Một ly nước chẳng biết từ đâu đưa tới trước mặt Cự Giải, khiến cô hơi giật mình mà nhìn lên và lập tức, nhìn thấy khuôn mặt điển trai đang mỉm cười với mình. Đôi mắt màu sẫm kia, vô tình thu hút ánh nhìn của Cự Giải, cô đành quay đi, nhận lấy ly nước từ cậu và cười đáp trả.

"Cảm ơn cậu!"

"Không ra nhảy sao?"

Bảo Bình ngồi xuống chiếc ghế ngay cạnh Cự Giải, đưa ly nước lên miệng uống một ngụm. Dù cho luôn tỏ vẻ bất cần, đôi mắt Bảo Bình lại không thể ngừng hướng về phía nào ngừng nhìn về cô gái ngồi cạnh được, mặc cho sau đó lại quay đi ngay. Đôi bàn tay nhỏ nhắn đang áp chặt ly nước kia, dù là rất nhỏ, Bảo Bình dường như cảm nhận được nó đang run rẩy thế nào. Đôi mắt nâu nhạt kia, dù bình thản, Bảo Bình có thể nhận thấy dao động của làn sóng cảm xúc. Rằng Cự Giải, đang rất buồn.

"Minh biết nhảy cùng ai bây giờ?"

Đó là một câu hỏi tu từ, Bảo Bình biết. Cậu quay sang nhìn Cự Giải, khuôn mặt mỉm cười nhẹ nhàng nhưng đầy buồn bã, cô như đang cố nói lòng mình, từng chữ từng chữ, thể hiện rõ ràng cảm xúc của cô lúc này. Với người bạn nhảy đã chạy đuổi theo một cô gái khác, chẳng phải Cự Giải chẳng còn gì nữa hay sao... Nhìn đôi bàn tay run bần bật đan chặt vào nhau, ý nghĩ muốn mời cô nhảy của Bảo Bình, cậu đành dẹp bỏ sang một bên.

Bảo Bình không hề giận Song Ngư vì việc cậu có thể chạy đi mà bỏ lại Cự Giải, mà sự vô tâm của cậu mới là thứ khiến Bảo Bình sục sôi sự tức giận. Cậu biết chắc chắn Song Ngư là một kẻ tính ý đến đáng sợ, và dù cho nó mù tịt về yêu đương, đối xử như vậy với Cự Giải chẳng phải là quá nhẫn tâm? Một đứa bé cũng hiểu được, bỏ lại người bạn đi cùng mình và chạy theo một cô gái khác, nó tàn nhẫn như thế nào... Nhưng kéo cô gái mình thích khỏi một người con trai khác, Bảo Bình không biết liệu bản thân có đủ sức.

Cự Giải cứ nghĩ không thôi. Cô đã luôn nghĩ, rằng cậu cũng thích cô, dù chỉ một chút đi chẳng nữa, khi cậu mời cô cùng tham gia dạ hội trường, nhưng thì ra, tất cả đều là do Cự Giải ảo tưởng cả. Cảm giác đau đớn này, cô không thích chút nào. Nếu đã thật sự không thích cô, tại sao cứ gieo rắc vào cô sự hy vọng nhỏ nhoi...? Và dù cho Cự Giải biết rõ điều đó, cô vẫn không ngăn được mình, thích cậu được. Trái tim này, phải liệu rằng đã quá mù quáng?

Bên Kim Ngưu và Ma Kết có vẻ khó khăn hơn. Ma Kết dù biết nhảy nhưng quá lâu chưa đụng tới nên cũng chà ra làm sao. Lại bắt cặp với một tên thường xuyên dự tiệc tùng, Ma Kết cảm thấy mình bị dìm kích khủng khiếp. Và hơn cả, cô ghét cậu ta, ghét Kim Ngưu. Cô vốn thậm chí còn chẳng muốn nhìn thấy cậu ta. Đôi mắt đó khiến Ma Kết không thể thấy thoải mái.

Ma Kết bực bội gạt tay mình khỏi tay Kim Ngưu còn đang đứng ngơ người. Lòng tự trọng cao ngút của cô không cho phép những sai lầm ngớ ngẩn của bản thân được tiếp tục. Khi Ma Kết vì đột ngột buông tay và lùi ra phía sau trong vô thức, cô vô tình đụng phải ai đó đang đi lại.

"Xin l--"

Vốn định quay sang và xin lỗi người kia, nhưng cả người Ma Kết lại khựng lại ngay tức, đôi mắt nâu dù bình tĩnh nhưng vẫn thoáng phần kinh ngạc. Trái ngược với điều đó, đôi mắt của cô gái kia lạnh đến sợ, và đầy phẫn nộ. Ngẩng đầu nhìn Kim Ngưu đằng kia, đôi mắt ấy thoáng mờ to rồi trở nên khô sệt. Cắn chặt lấy môi, từng từ được thốt lên một cách lạnh lẽo, kèm theo là một cái nhếch môi đầy khinh thường.

"Tôi nhất định không cho phép cậu hạnh phúc. Như cách cậu, đã phá vỡ hạnh phúc của chúng tôi. "

Lời nói nhẹ bẫng như gió, nhưng lại chứa đầy sự thù hận, sự thù hận sâu sắc mà Yến Ly đối với Ma Kết. Từng lời nói, như đang đâm vào tim cô những mũi tên nhọn, dù đau nhưng không thể khóc. Hay đúng hơn, so với những gì mà vì cô Yến Ly phải trải qua, hoàn toàn không xứng.

Nhìn Yến Ly rời đi, Kim Ngưu ngay sau đó chạy lại phía Ma Kết. Nhìn cô cứ cúi mặt xuống, cậu tự dưng cảm thấy lo lắng. Khi bàn tay Kim Ngưu vừa đặt lên vai Ma Kết thì đột nhiên, cô giật thót lên, đồng thời hất mạnh tay cậu ra.

"Xin lỗi... tôi thấy hơi mệt..."

Đôi mắt màu lam dõi theo Ma Kết đang bước chậm chậm về chỗ ghế ngồi của Kim Nguu hơi nheo lại. Nhìn bàn tay vừa bị cô hất ra, chẳng hiểu sao trong lồng ngực cậu dâng lên một thứ cảm giác khó chịu không thôi. Lại nhìn cô, cậu vừa muốn đi lại đó ngồi cùng, vừa lại thôi. Đây là lần đầu tiên, vì một người con gái hoàn toàn bình thường mà Kim Nguu lại phải suy nghĩ nhiều như thế này!

Ngồi trên chiếc ghế cạnh Cự Giải, Ma Kết đan hai bàn tay mình vào nhau. Mím cười trấn an ánh mắt lo lắng của Cự Giải, cô không hề lên tiếng, thậm chí quá đề tâm. Lo cho Ma Kết, chẳng phải cô nàng mới là người cần được lo hay sao?

Dù cho Yến Ly dành cho Ma Kết những lời tệ hại hay quá đáng thế nào, thì cô vẫn chẳng có bất kì tư cách nào để giận dữ với nhỏ cả. Nhỏ thành ra như bây giờ, hoàn toàn là do cô cả. Ma Kết cảm hận chính mình, chẳng biết bao nhiêu lần, cô đã ước có thể quay ngược thời gian, đã ước rằng mình không chấp nhận lời đề nghị của anh, để rồi cả cô, cả Yến Ly, và anh đều mãi không thể thoát khỏi cái mê cung của sự thù hận.

Ngẩng đầu nhìn sang Kim Nguu đang nói chuyện với Bảo Bình, Ma Kết lập tức quay đi khi vô tình đụng phải đôi mắt ánh lam của cậu. Đôi mắt mà cô từng rất yêu, Ma Kết lại ước gì, cô chưa từng nhìn thấy. Cô có lẽ, lại suy nghĩ quá nhiều nữa rồi.

Nhìn Bảo Bình và Cự Giải, Thiên Bình cảm thấy thương cho hai người họ. Nhưng chính cô lúc này, cũng hiểu được, bằng cách nào đó những gì mà họ cảm nhận lúc này. Bất giác nhìn về một phía, nơi chàng trai đang yên lặng ngồi trên ghế nghịch điện thoại, hoàn toàn tách biệt với đám đông ngoài kia, đôi mắt Thiên Bình chợt chùng xuống. Giờ thì tới lượt cô bị điên rồi!

"Này, cậu định ngồi đây hoài hả?!"

Nhân Mã chán chường ngẩng đầu nhìn người lên tiếng làm phiền cậu. Khi nhận ra là Thiên Bình, đôi mắt ấy trở nên dịu hơn chút ít, dù vẫn dễ khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng.

"Cậu lo?"

Mặt Thiên Bình thoáng đỏ. Cái gì? Cô, cô mà đi lo lắng cho hạng người như cậu ta!! Rõ là mơ hồ!!

So với sự ngại ngùng lấp ló trên khuôn mặt Thiên Bình, Nhân Mã hoàn toàn bình thản, cậu thậm chí còn chẳng nhận ra sự kì lạ ở cô. Về điểm này thì cậu và thằng Song Ngư khá giống nhau, chẳng bao giờ khôn hơn về những chuyện này cả! Mà, cậu cũng chẳng quan tâm làm gì. Nhân Mã vẫn còn thứ khác để lo.

"Cậu đợi Sư Tử chứ gì?"

Nhân Mã không ngạc nhiên, nhưng vẫn dòi đôi mắt hờ phách của mình nhìn thẳng vào mắt Thiên Bình lúc này. Cậu hơi nghiêng đầu.

"Lúc nào cũng bám dính lấy nhau, hai người có phải người yêu gì đâu!"

Thiên Bình nói xong liền bặm chặt môi, đôi mắt đen hiện lên sự lúng túng. Chả hiểu nổi sao cô lại nói như vậy nữa! Nhìn sang Nhân Mã, vẫn là vẻ mặt đó, nhưng sự thân thiện dường như hạ xuống và thay vào đó, cảm giác lạnh lẽo khiến Thiên Bình không khỏi lạnh gáy.

"Đâu phải chuyện của cậu! Nhiều chuyện thật đấy thần tượng à!"

Khuôn mặt xinh xắn của Thiên Bình ửng đỏ cả lên, vừa xấu hổ vừa tức giận. Gì chứ, lại còn nói như vậy với cô?! Ai mà không biết là chẳng liên quan đến cô, nhưng Nhân Mã đâu cần nói như vậy!! Cậu ta chẳng bao giờ chịu nghĩ cho người khác ngoài mèo con của cậu ta cả!! Bực mình, Thiên Bình đột nhiên đánh vào đầu Nhân Mã một cái rồi dùng đùng bỏ đi. Cô ghét Nhân Mã!!!

Về phần Nhân Mã, cậu hoàn toàn chẳng hiểu gì cả. Tay xoa đầu, đôi mày nhíu lên đầy khó hiểu. Cậu nói gì sai sao, lại còn đánh cậu! Nhìn duyên dáng thực nữ mà đánh đạ chết được!!

Chợt nhìn đồng hồ, Nhân Mã mới nhận ra, đã khá lâu đối với một cuộc nói chuyện điện thoại rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Dạ hội (4)

Khi Song Ngư chạy ra bên ngoài, thì cậu đã chẳng thấy Sư Tử đâu dù cho có nhìn đảo đạc khắp nơi. Chạy theo nó, cậu không biết tại sao, nhưng chỉ việc không thấy nó, cũng đủ khiến cậu khó chịu, một chút.

"Mày ra ngoài làm gì vậy, cá điên?"

Đôi mắt lạnh của Song Ngư dịu lại, cậu nhìn sang nơi vừa phát lên tiếng nói và lập tức nhìn thấy, đứng cạnh nhau cách cậu vài chục bước, là Song Tử và Bạch Dương đang đi lại, ánh nhìn đầy thắc mắc. Dù cho nhận ra bộ váy của Bạch Dương dường như bị dính thứ nước gì đó, Song Ngư cũng chẳng quá để tâm.

"Minh tưởng cậu ở trong... với Cự Giải..."

Vừa mới khóc bù lu bù loa một trận nên giọng của Bạch Dương vẫn còn nghẹn một ít. Nó hít sâu, cứ như đang rất cố gắng để gắng ra câu hỏi ban nãy. Bạch Dương không hề nhận ra, ánh mắt của Song Tử, chỉ vừa mới rời khỏi nó.

Đến lúc này, trong đôi mắt màu cafe của Song Ngư mới thoáng lên sự kinh ngạc. Cậu, thực sự đã quên mất Cự Giải. Song Ngư mím chặt môi. Bỏ cô lại và chạy theo Sư Tử theo cảm tính dù chẳng biết liệu đó có phải việc quan trọng hay liên quan đến mình hay không, cậu không hiểu sao bản thân có thể. Kể cả khi Song Ngư và Cự Giải chẳng hề có bất kì tình cảm nào trên bạn bè đi chăng nữa, thì Cự Giải vẫn là một cô gái nhút nhát. Song Ngư cắn chặt môi, cậu thực sự cảm thấy khó xử.

Song Tử lại nhìn sang Bạch Dương, nhìn xuống bàn tay vẫn còn đang run rẩy kia, ánh mắt hình như chùng xuống. Đôi mắt màu nâu của nó, hoàn toàn chỉ nhìn mỗi Song Ngư đằng trước, Song Tử chợt cảm thấy khó chịu. Cậu quên hẳn đi câu hỏi vẫn chưa nhận được câu trả lời nào của mình.

"Song Tử! Này! Cậu có tin nhắn hay gì kia!"

Đến tận khi Bạch Dương lên tiếng nhắc, Song Tử mới nhận ra chiếc điện thoại trong túi áo của mình đang sáng đèn và run liên tục. Mặc cho ánh mắt của cả nó và Song Ngư nhìn mình, cậu dường như chỉ còn biết dán mắt vào cái màn hình điện thoại kia. Từ bình thản, sang ngạc nhiên và cuối cùng là lo lắng, Song Tử bất giác bặm chặt môi.

"Bạch Dương, phiền cậu nói với Xứ Nữ rằng bọn tôi về muộn, tôi và Sư Tử!"

Chẳng để Bạch Dương kịp phản ứng gì, Song Tử đã vừa bỏ điện thoại lại vào túi, vừa chạy đi. Nhìn cậu chạy từng bước nhanh đến hồi hả, đôi mày của Song Ngư chợt nhíu lại. Về muộn sao...

Bạch Dương gần như đoán được chuyện gì, cũng như người gửi tin cho Song Tử, dù nội dung thì nó không dám chắc. Dù sao thì dạo gần đây, hai anh em nhà cậu ta trông cứ một mỗi như đang lo lắng điều gì, và Bạch Dương đương nhiên đủ tinh ý để không làm phiền hai đứa nó.

"Hay tui mình vào trong đi?"

Chỉ khi đứng trước Song Ngư, Bạch Dương mới hiện hình như thế này, như một cô nàng Cự Giải thứ hai vậy, và điều này thì nó hoàn toàn chẳng biết lí do. Nhìn đôi mắt màu cafe bắt đầu chuyển sang nhìn nó, Bạch Dương khẽ nghiêng đầu. Cho tới khi Song Ngư chợt cởi cái áo khoác mặc bên ngoài ra và đắp lên tấm lưng nhỏ đang thỉnh thoảng run lên của Bạch Dương, nó vẫn còn chưa hiểu chút gì cả.

"Không biết cậu bị gì, nhưng sẽ cảm lạnh đấy!"

Nhìn Song Ngư cho tay vào túi quần thong thả mở cửa hội trường bước vào trong, Bạch Dương mới sực tỉnh. Khuôn mặt vốn chẳng thèm coi ai ra gì của nó tự nhiên đỏ ửng lên, Bạch Dương vội vàng chạy theo.

Khi Song Ngư vừa mở cửa và định bước vào, cậu lại vô tình đụng mặt Cự Giải hình như đang định đi ra ngoài. Cả hai đôi mắt giao nhau, im lặng cho đến khi Cự Giải mỉm cười và nhẹ nhàng lên tiếng.

"Minh còn định đi tìm cậu đấy! Bộ có gì gấp lắm sao? Thật sự khiến mình lo cho cậu!" Cự Giải chợt nhìn sang Bạch Dương đang đứng gần đó. "Có cả Bạch Dương nữa, cậu cũng làm cho mọi người lo nữa đấy! Cậu bị làm sao thế này?"

Nhìn Cự Giải lập tức chạy lại, tay cù sò soạng Bạch Dương như đang xem tình trạng cơ thể tốt xấu gì đó của nó, Song Ngư tự nhiên cảm thấy khó xử. Một kẻ không dễ qua mặt như Song Ngư, cậu lập tức đề ý ngay đôi bàn tay thoáng run rẩy của Cự Giải.

"Xin lỗi cậu, Cự Giải! Vì mình đã..."

Cả Bạch Dương và Cự Giải đều quay sang nhìn Song Ngư. Nhưng so với ánh mắt hoàn toàn chẳng hiểu chút gì của Bạch Dương, Cự Giải lại khó xử nhìn cậu, đôi mắt cứ đảo vài vòng. Cuối cùng, cô nở một nụ cười dịu dàng như thường ngày.

"Minh không sao, cậu đừng nghĩ nhiều quá! À đứng rồi!"

Giờ thì ánh mắt Bạch Dương lại chuyển sang Cự Giải đang loay hoay tìm kiếm thứ gì đó trong túi xách. Đến tận khi cô lấy ra một hộp đựng tai phone và đưa ra trước mặt Song Ngư, nó vẫn chưa bắt kịp được.

"Minh thắng được đấy! Cho cậu!"

Hết nhìn đôi mắt và khuôn mặt thoáng đỏ lại cổ bình tĩnh hết mức của Cự Giải, Song Ngư lại nhìn xuống đôi bàn tay đưa ra trước cậu cứ run bần bật, đôi mắt màu cafe chớp một cái.

"Sao lại cho mình?"

"Cậu hay nghe nhạc mà, với chả mình giữ thì... cũng chẳng để làm gì cả..."

Ngập ngừng, Song Ngư chậm chậm đưa tay, nhận lấy chiếc hộp tai phone từ tay Cự Giải. Dù biết chẳng là gì, nhưng sự khó xử đè nặng này giờ trong cậu, một chút trở nên nhẹ nhõm hơn. Một nụ cười tình nghịch, Song Ngư hơi nghiêng đầu.

"Cảm ơn, coi như hoà nhé?"

Cự Giải ban đầu còn ngần ra, lúc sau không nhịn được mà bật cười. Gì chứ? Có ai đi xin lỗi làm hoà bằng cách nhận quà từ người đáng ra phải giận dữ không chứ? Chắc chắn Song Ngư là người có một không hai mà.

Bạch Dương đứng một bên nhìn hai bạn trẻ mà bị dẫn từ thắc mắc này sang thắc mắc khác, đâm ra bức bối, chưa kể còn dám bơ nó luôn chứ! Phòng mang trợn má, nhìn khuôn mặt nó hoàn toàn đen kịt lại.

"Mới đây đã bắt đầu "hùng phấn" rồi kìa mấy đứa!"

Cái giọng này quen lắm nha!

Lập tức quay sang, ba người nhìn thấy mấy đứa tụi nó đang nấp đằng sau đồng ghế gần đó, thò mỗi cái đầu ra và ánh mắt đầy khinh thường. Cái cậu ban này, Bạch Dương có thể dám chắc là của Kim Ngưu.

"Anh nói nhằm gì đó hả?!"

Đáp lại cái lườm lạnh gáy của Song Ngư, Kim Ngưu dù sợ nhưng vẫn trưng ra bộ mặt thản nhiên ngây thơ, chẳng nói gì mà lẽ lười như muốn chọc điên thằng em họ kia của mình, mặc kệ việc dường như Song Ngư đang muốn xé xác cậu ra.

"Mấy cậu... mấy cậu toàn nói... nói linh tinh thôi!"

Mặt đỏ ửng đến tận mang tai, thêm đôi mắt chứa đầy vẻ bất mãn nhảy căng lên, Cự Giải khi xấu hổ thực sự đáng yêu đến mức khiến tụi nó muốn chọc thêm!

"Ngại kìa bây oi!"

Nhìn tụi nó tùm tùm cười, lại nhìn Cự Giải cứ nhảy bổ lên với khuôn mặt đỏ ửng, Song Ngư tự dưng chẳng hiểu gì. Ban này cậu bức, là vì tên anh họ nào đó chẳng biết từ đâu chui ra kia, chứ không phải vì câu nói của Kim Ngưu. Giờ thì Song Ngư hoàn toàn chẳng hiểu chút gì. Bảo cậu mù tịt về mấy thứ này cũng không sai mà! Cậu chợt đưa mắt nhìn sang một bên một cách lơ đãng. Lo lắng và bức bối, Song Ngư càng không biết mình đang nghĩ gì. Chiếc hộp tai phone bị cậu siết chặt, dù miệng vẫn cười nói ôn nhu.

Riêng Bảo Bình dù cười cười nhưng trong lòng cũng chẳng vui vẻ hết thấy. Cậu vui khi Cự Giải trở lại bình thường, nhưng lại không vui khi cô dường như đang tiến triển mối quan hệ với Song Ngư rất tốt. Bảo Bảo Bình ganh tỵ cũng được, cậu sẽ không phản bác gì cả, chỉ đơn giản là cậu không thích mà thôi. Đồng thời, cậu lại ghét bản thân, đi ganh tỵ với chính người bạn thân của mình.

Trong khi đó, hai chị em nhà Bạch Dương và Nhân Mã lại hoàn toàn tách sang một bên. Dù cho cả hai đứa nó đều nhiều chuyện và giỡn nhây, đương nhiên những trò đùa chọc này đâu thể bỏ qua được, vậy mà bây giờ lại chụm đầu vào như đang nói chuyện gì đó không muốn tụi nó biết vậy.

Thiên Bình đứng ngay cạnh Cự Giải, ánh mắt nhìn sang chỗ Bạch Dương và Nhân Mã khiến cho nụ cười trở nên cứng nhắc và tắt dần. Cô đương nhiên không ganh tỵ gì với Bạch Dương, nó dù sao cũng là chị họ của cậu mà, cô chỉ muốn biết, họ đang nói chuyện gì. Thiên Bình luôn căm ghét bản tính hay tò mò của mình.

Rời khỏi hội trường chính nơi tổ chức dạ hội, Sur Tử chạy ra đằng sau khuôn viên trường. Nhìn bức tường cao ngệu trước mặt, nó cắn răng trèo lên cái cây bên cạnh rồi nhảy qua. Nhưng tự nhiên bị trượt chân, cũng may là có ai đó bên dưới đỡ giúp. Trong lúc nó còn nghĩ là giám thị, thì hình ảnh khuôn mặt quen thuộc của ông anh họ hiện lên, khiến nó hoàn toàn yên tâm. Có lẽ cả Song Tử, cũng vừa nhận được tin.

Nhảy qua khỏi bức tường ngăn cách học viện và bên ngoài, Song Tử và Sur Tử chạy theo ra đến đường lớn, cuối cùng bắt một chiếc taxi. Cả hai với sự nặng trĩu của lo lắng trong lồng ngực, nhất là nó, im lặng cho đến khi chiếc taxi dừng lại. Điểm đến là Bệnh viện Thành phố.

Đứng bên trong thang máy đang lên đến tầng năm, Sur Tử thậm chí không thể đứng yên được, mặc cho Song Tử cố trấn an nó ngay bên cạnh.

Khi cánh cửa thang máy vừa mở ra, Sur Tử đã lập tức chạy vụt đi. Dù cho Song Tử đã biết trước, vẫn rất khó khăn khi cậu cố đuổi kịp từng bước chạy tuy ngắn nhưng rất nhanh của nó.

Cho đến khi nhìn thấy vị bác sĩ trung niên quen thuộc kia, từng bước của Sur Từ mới chậm dần và dừng hẳn. Mặc kệ anh họ chỉ vừa mới chạy tới nơi, nó lập tức chạy đến chỗ bác sĩ, hai bàn tay nắm lấy chiếc áo blouse của ông. Cảm giác mệt đê nặng bên trong, khiến Sur Từ nhất thời chưa thể nói thành tiếng được.

Nhìn cô bé đang bám víu lấy mình với ánh mắt cầu khẩn, bác sĩ Tuấn chợt nhìn ra đằng sau, không quên cúi nhẹ đầu chào anh chàng kia. Lại đối diện với đôi mắt nâu khói đầy lo lắng của Sur Từ, vị bác sĩ đưa tay xoa đầu nó, cười hiền hậu.

"Nhị thiếu gia không sao cả, bác xin lỗi vì đã khiến cháu lo lắng mà chạy ngay đến đây," Ông chợt nhìn sang Song Từ. "Và cả cậu, Triều thiếu gia, thật sự xin lỗi."

Đôi bàn tay không ngừng run rẩy của Sur Từ dần nói lỏng chiếc áo của bác sĩ Tuấn. Nó cảm thấy chân mình mềm nhũn, và cuối cùng khuỵu xuống trong vòng tay đỡ lấy của Song Từ vừa chạy đến bên cạnh. Đôi bàn tay run bần bật bịt lấy miệng như đang cố điều hoà nhịp thở. May quá! May quá...!

"Bác sĩ... anh ấy... đâu rồi...?"

Cổ cất thành tiếng với sự mệt mỏi đang dần giảm xuống của mình, đôi mắt màu nâu khói dần trở nên bình thản hơn, dù vẫn chứa tia lo lắng không thôi. Đáp lại, vị bác sĩ mỉm cười.

"Đã được chuyển về phòng bệnh cũ, cháu có thể đến thăm được rồi đấy!"

Song Từ nhìn cô em họ vừa thở phào nhẹ nhõm, không nén được nụ cười. Bàn tay cậu, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của nó, vừa động viên, vừa trấn an. Không chỉ mỗi nó, cả cậu cũng vui đi được phần nào sự lo lắng nặng nề đè nặng lồng ngực nãy giờ.

"Nhưng," Khi bác sĩ Tuấn lên tiếng, cả hai đứa nó cũng lập tức quay sang, đối diện với khuôn mặt phúc hậu bắt đầu căng thẳng. "Cả hai đều biết mà phải không? Không thể cứ mãi như vậy được..."

Biết, biết chứ, không chỉ mỗi Sur Từ mà cả Song Từ cũng biết rất rõ là đằng khác. Chuyện này dần trở nên xấu đi, không thể nào mãi dừng lại như vậy dù cho nó có cầu nguyện bao nhiêu đi chăng nữa, thì thời gian vẫn đang trôi đi từng ngày, nhưng mà...

"Em đi xem anh ấy sao rồi..."

Rời khỏi vòng tay của Song Từ, ngập ngừng đứng lên, Sur Từ bắt đầu bước đi. Khập khiễng từng bước, nó hoàn toàn không nhận ra bước chân của nó, ngày một trở nên khó khăn. Mà, có lẽ do nó còn mệt cũng nên!

Nhìn theo nó, đôi mắt đen láy của Song Từ có chút hỗn tạp. Khi nó rời đi trước như vậy, cậu hiểu con bé muốn cậu thay nó xử lý phần còn lại. Mệt mỏi, phải, con bé có lẽ đã quá mệt cũng nên.

Song Từ tự nhiên cảm thấy hận thẳng nhóc kia không thôi. Để Sur Từ phải lo lắng như vậy, tên nhóc đó thật sự khiến cậu hơi khó chịu. Song Từ chợt nhếch môi bật cười, cậu đang nghĩ cái quái gì vậy không biết!

"Triều thiếu gia, chúng ta có thể nói chuyện một lúc không?"

Khi Song Từ quay sang, trong đôi mắt đen của cậu phản chiếu nét mặt nghiêm túc của bác sĩ Tuấn. Nói chuyện sao, Song Từ thậm chí nghĩ rằng, những gì mà bác sĩ định nói, có khi cậu đã biết rồi cũng nên. Song Từ chống tay lên đầu gối đứng dậy, cười nhạt.

"Dạ được."

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Ôn thi

Dạ hội trường thường niên đã kết thúc một cách hoàn toàn tốt đẹp không chút rắc rối, hội học sinh thật sự cảm thấy mãn nguyện. Tuy nhiên, dù Phi Long là một anh chàng bốc đồng và tính khí khó chịu, mất một thành viên của hội khiến không khí cũng chẳng mấy vui vẻ gì.

Và sau dạ hội, như mọi năm, chính là kì thi giữa kì một. Đây phải chăng là cái mà người ta thường bảo là "sướng trước khổ sau"?

Toàn bộ học sinh của học viện gần như đều phải cắm đầu cắm cổ vào học và học. Dù cho đây không hẳn là một học viện chuyên, nhưng vẫn là một ngôi trường danh tiếng thuộc quyền quản lý của một tập đoàn lớn. Suy cho cùng, đối với học sinh thì thành tích bao giờ mà chả quan trọng, nên việc ôn tập hoàn toàn là lẽ đương nhiên. Không chỉ là danh hiệu học sinh, mà còn là những thứ hạng của lớp hay của khối nếu thực sự muốn vươn lên và vượt qua các lớp chọn.

Nếu đỉnh cao mà các lớp thường hướng đến là thứ hạng học tập trong lớp hoặc cao hơn là của khối, thì đối với các lớp chọn một lại được đề cao hơn.

Mục tiêu mà các học sinh lớp chọn luôn hướng đến là bảng xếp hạng năm mươi học sinh giỏi nhất của từng khối trong mỗi kì thi, được vinh dự ghi tên vào bảng vàng của năm học. Đương nhiên, với một ngôi trường thì dù ít đến đâu, năm mươi so với toàn khối thực sự là một thử thách không hề nhỏ. Và nếu thật sự muốn đạt được mục tiêu đó, toàn bộ bài học của các lớp chọn so với các lớp khác sẽ được tăng cường nâng cao.

Và đó cũng chính là ác mộng lớn nhất trong đời Bạch Dương thì nó nhớ ra rằng mình thuộc lớp chọn một chuyên Toán của khối mười. Dù cho nó thực sự nuốt được môn toán, nhưng nâng cao luôn là điều nó ghét nhất, lại còn tăng cường ôn tập! Dù cho vẫn còn may hơn các lớp khác khi lớp Toán ít bị bao trùm bởi không khí căng thẳng hơn, thì ganh đua này nọ nọ Bạch Dương chẳng ưa được! Chẳng phải chỉ cần thành tích giỏi là được hay sao?!!

"Mày nói sáng chắc! Làm như đũa nào cũng thiếu năng như mày!!"

Đó là câu phản bác mà Bạch Dương nhận được từ Xứ Nữ khi nó đang chán nản than thân trách phận. Thật sự càng khiến sự buồn chán của nó tăng gấp bội mà thôi!!

Không chỉ mỗi Bạch Dương, mấy đứa chúng nó và hơn nữa thành viên lớp Toán cũng đồng tình với suy nghĩ của Bạch Dương, nhưng đồng thời toàn bộ cả lớp lại hướng đến một mục tiêu mà đối với lớp chúng nó cao cả hơn cả, đó là vượt mặt lớp Văn.

Thiên Bình đã từng nghĩ rằng mình nhìn nhầm khi thấy tên mình nghiễm nhiên viết trên tờ danh sách học sinh của lớp Toán. Đó thực sự là một con ác mộng! Cô hoàn toàn không giỏi toán, thậm chí là nuốt không nổi. Bài toán lớp bảy lớp tám, chả biết cô có còn giải được hay không nữa kia! Thế mà lại xếp cô vào lớp Toán, chẳng biết bao nhiêu lần, nếu không nhờ ở đây có tụi nó, Thiên Bình chắc chắn làm đơn kiện hiệu trưởng cho kỳ được! Chưa kể, bạn thân của cô lại là một cây giỏi toán, thực sự có chút tự ái không hề nhỏ mà!!

Mười hai đứa tụi nó cứ như bị chia thành nhiều phe vậy. Phe ham học thì gồm Xứ Nữ, Ma Kết, Cự Giải và Thiên Yết. Phe phó mặc cho số phận với cái đầu chẳng thể nào nhét nổi toán vào gồm Thiên Bình, Kim Ngưu và Bảo Bình. Cuối cùng là cái phe bị cấm hôn nhất, với mấy cái đầu máy móc và hoàn toàn không lo nghĩ gì về kì thi, Song Tử, Nhân Mã, Sư Tử và Song Ngư. Còn con cừu bông Bạch Dương vì muốn "trả cả thù cũ thù mới" với Hạ Mai mà "gia nhập" phe của lớp trưởng Xứ Nữ. Ái chà chà!

Nói là tăng cường nâng cao ôn tập hoàn toàn không sai, khi dù trên lớp thì về nhà, tụi nó đều phải khuôn một đồng bài tập và bài học, không chỉ mỗi môn toán mà cả các môn khác, trong đó có cả môn văn mà dân toán luôn căm hận. Mấy cái công thức này nọ của môn tự nhiên, mấy bài thơ trích dẫn gì gì đó của môn văn, rồi mấy cái lý thuyết dài dòng ngoằng. Hơn cả là cái đồng bài tập của môn toán luôn khiến đứa ham học nhất cũng phải gục ngã.

Một tuần trôi qua, tuần thi càng thêm đến gần. Trong một tuần đó, bao nhiêu là bài kiểm tra, nào là kiểm tra mười lăm phút, nào là kiểm tra một tiếng, nào là kiểm tra thực hành, tùm lum tùm la mọi thứ khiến tụi nó như muốn nổ tung. Không những vậy, độ tăng cường lại còn cao hơn, khiến tụi nó không khỏi khâm phục cách giảng dạy xuất thần của một cô giáo mới ra trường như cô Như.

Để tiện cho việc học nhóm và ôn tập cùng nhau, mười hai thành viên thuộc kí túc xá lớp Toán hoàn toàn "đóng đô" ở thư viện tổng của học viện khi chúng nó ở trường. Vì tụi nó chưa chấp khá nhiều thành phần đặc biệt, việc chiếm được một cái bàn to ở chỗ đất địa nhất không có chút khó khăn.

Cắm đầu cắm cổ vào sách vở, Xứ Nữ và Thiên Yết hoàn toàn chỉ tập trung vào mấy cuốn sách nâng cao đang được lật với tốc độ chóng mặt và thứ ngôn ngữ mà khi lọt vào tai Bảo Bình, chẳng khác nào ngôn ngữ của người ngoài hành tinh. Cậu không thích ở đây chút nào, ai cũng nói thứ ngôn ngữ kì dị ấy cả! Bảo Bình có thể giỏi những môn tự nhiên như lý, hoá, nhưng toán thì hoàn toàn nằm ngoài phạm vi của Bảo Bình.

Nhìn sang Cự Giải ngồi đối diện đang không ngừng lia mắt trên cuốn sách nâng cao, Bảo Bình tự nhiên cảm thấy khâm phục không thôi. Quyết không thua cô, cậu cũng cúi xuống đọc thử. Nhưng mà, càng đọc lại càng ló mắt! Nửa chữ Bảo Bình cũng chả hiểu! Cái gì mà x này cộng b kia, rồi cạnh này cắt góc kia gì gì đó! Bảo Bình thật chả nuốt nổi mà!!

"Cậu có gì không hiểu sao?"

Chất giọng nhẹ nhàng khiến Bảo Bình chú ý mà ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy Cự Giải đang nhìn mình mà mỉm cười. Có chút xấu hổ, nhưng đúng thật là Bảo Bình không hiểu, nên, thôi kệ đi!

"Chỗ này! Cậu có thể giảng cho mình không?"

Nhìn theo tay Bảo Bình chỉ tay quyển sách đã quay về phía cô, Cự Giải "à" một tiếng. Cô cầm lên cây bút chì của mình, hơi chồm người tới.

Môn toán mà Bảo Bình cực kì ghét, ghét đến căm hờn, ghét cay ghét đắng nay tự đứng lại hay ho đến lạ! Từng lời của Cự Giải, dịu dàng êm ái lại rất dễ hiểu, thoáng chốc đã khiến Bảo Bình hoàn toàn bị cuốn theo bài giảng của cô. Cả chỗ khó hiểu nhất, Bảo Bình cũng có thể hiểu ra.

"À chỗ này có phải..."

Khi Bảo Bình ngẩng đầu lên định hỏi Cự Giải về một bài hình học và cách làm mà cậu vừa nghĩ ra, Bảo Bình bất gặp ánh mắt thoáng buồn của Cự Giải đang nhìn về một phía. Đôi mắt hơi sụp lại một cách hệt hẫng khiến Bảo Bình muốn nắm chặt lấy bàn tay mình. Quả nhiên không được!

"Cự Giải."

Tiếng gọi từ tốn chậm rãi rất không giống phong cách của Bảo Bình nhưng lại khiến Cự Giải như vừa được kéo về từ trên những gợn mây suy nghĩ của chính cô. Nhìn sang cậu, đôi mắt màu sáng hiện lên nét cười, như đang cố che đi sự buồn bã phản phất. Tay cầm quyển sách lên, Cự Giải cười híp mắt rồi nói.

"Vậy, cậu định nói gì cơ? Có chỗ nào Bảo Bình không hiểu sao?"

Đôi mắt màu sẫm của Bảo Bình nhìn Cự Giải chột nhăm lại một cái, cậu khẽ thờ dài.

"Cậu cầm sách ngược kia!"

Trong khi Cự Giải đang lúng cuống một cách khó xử với quyển sách của mình, Bảo Bình thân nhiên im lặng quay trở lại với chồng sách của mình. Cậu không muốn nghĩ nhiều nữa, mệt lắm! Có lẽ Bảo Bình chỉ có thể cắm đầu vào đồng sách lý hoá của cậu mà thôi. Chỉ có môn tự nhiên cậu mới thoải mái được, và rất dễ dàng, nhưng lại không đủ để Bảo Bình quên đi mấy cái ý nghĩ trong đầu cậu từ nãy đến giờ. Mỗi lần nhìn ánh mắt dịu dàng kia, cậu cảm thấy lồng ngực hết sức khó chịu.

"Không ôn toán anh gì hả? Môn này dốt mà!"

Bảo Bình tự nhiên muốn bóp chết Kim Ngưu ngồi cạnh cậu vừa ngây ngô nói với đôi mắt mở to vô tội, thật khiến cậu chỉ lườm thẳng bạn cũng muốn rách cả mắt. Về phần Kim Ngưu, cậu thật sự không biết mình đã làm gì sai.

Bạch Dương ngồi cạnh Cự Giải, và nó hoàn toàn không để ý ánh mắt phức tạp ban nãy của cô nàng, thay vào đó, Bạch Dương gần như chỉ nhìn về một phía trong vô thức. Nó nằm dài trên bàn, hai tay buông thõng xuống làm như một mồi lửa, dù cho nét mặt vẫn chẳng thay đổi gì quá nhiều. Và nó càng không nhận ra, hướng mà nó hướng mắt về, cũng là hướng nhìn của Cự Giải.

Song Ngư nhìn đồng sách nâng cao ôn tập mà ban nãy Xử Nữ đặt ỉnh trước mặt cậu mà không khỏi ngán ngẫm. Cậu không ngần học, không ngần đọc sách, không ngần ôn bài, mà là ngán cái sự căng thẳng bao trùm lấy cái thư viện nơi ai cũng cố tìm cho mình những quyển sách hay ho cho việc tăng cường ôn thi của họ. Đôi mắt màu café lại chuyển xuống bộ đề ôn tiếng anh, trong khi tay lại thông thả khoan vào những đáp án trắc nghiệm kia. Coi như đỡ chán, cậu vốn chẳng muốn ôn bài ở đây. Nhiều năm ở bên nước ngoài cùng người anh họ Kim Ngưu hoàn toàn không phí công cho lắm.

Làm chút lại muốn làm thêm, dù cho cái bản chất lười vẫn chưa dứt, Song Ngư gấp quyển đề cương vừa hoàn thành lại, bắt đầu ngo xung quanh tìm bộ khác. Đó cũng là lúc, cậu nhận ra hai đôi mắt đang nhìn mình, một vừa vội quay đi, một gãi đầu cười khi, khiến Song Ngư không khỏi nghiêng đầu thắc mắc.

"Có gì sao? Hay là mặt mình dính gì?"

"Không! Không có! Chỉ là..." Bạch Dương đảo mắt vài vòng, rồi nói. "Đúng rồi! Tại mình thấy cậu làm nhanh quá cho nên..."

Song Ngư vẫn giữ khuôn mặt ngạc nhiên của mình một lúc, sau đó mới thôi để tâm. Nhưng khi cậu vừa định tiếp tục tìm một bộ đề thú vị khác để giết thời gian, thì Bạch Dương lại lần nữa lên tiếng.

"Nè Song Ngư!! Cậu ôn nếu giảng thêm cho mình tiếng anh chứ? Cậu giỏi như vậy, và Bạch Dương thì..."

Bạch Dương không hề bịa, nó thật sự ngu anh! Dù cho nó giỏi toán và nuốt được văn, nhưng anh thì nó một chút cũng chả trôi nổi. Người ta thường nói là được cái này thì mất cái kia mà nhỉ. Chẳng biết bao lần nó muốn đâm đơn kiện bộ giáo dục vì chuyện có môn anh trong danh sách môn chính rồi, quá đủ để hiểu đối với anh, Bạch Dương cảm hận đến mức độ nào! Coi như một công đôi việc vậy!

Nhìn Bạch Dương nhe răng cười tươi, trong đầu Song Ngư lại hình thành vài câu hỏi khác. Nhưng vốn là loại người không thích xen vào chuyện người khác, cậu hoàn toàn chẳng mất quá lâu để bỏ qua điều lạ này. Cười một cái, Song Ngư gật đầu. Có lẽ cũng không quá phiền!

Khi Song Ngư định lấy quyển sách anh của mình để tiện giảng cho Bạch Dương hơn, cậu nhận ra quyển sách đó đã vào tay con mèo nào đó từ lúc nào cậu thậm chí chả để ý. Nói đúng hơn, là nó ngủ, và dùng sách cậu làm gối. Song Ngư đột nhiên nhớ đến chuyện hôm dạ hội, vẫn còn chưa hỏi nó rõ ràng, dù cho cậu biết chắc nó sẽ không hé răng nửa lời. Mà, Song Ngư việc gì phải quan tâm nhỉ?!

Chột cảm thấy một ánh mắt đang nhìn mình, Song Ngư lập tức có thể nhận ra đó là ai. Sợ? Còn lâu nhé! Lẽ ra nên biết ơn cậu mới phải, khi không giật mạnh quyển sách của mình ra!

"Dùng sách của cậu nhé, Bạch Dương?"

Bạch Dương dù gật đầu nhưng vẫn không hiểu được. Quyển sách nói cho cùng chỉ bị Sư Tử giữ mất phần đầu, và nó hoàn toàn nghĩ rằng với tính cách của cậu, một con người tính khí thất thường sẽ mạnh bạo giật mạnh đồ của mình ra mặc kệ con nhỏ có thức hay không cơ!

Bạch Dương vốn đâu có nhìn thấy, màn đối thoại bằng mắt của Song Ngư và Nhân Mã, người vốn ngồi cạnh bên kia của Sư Tử. Mà nó hầu như cũng chẳng để tâm lắm đến cậu em họ, Bạch Dương tự nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn khi Song Ngư kê sát tới, dù là chỉ đang giảng bài cho nó mà thôi.

Nhân Mã nhăm hờ đôi mắt màu hổ phách của mình một cái. Cậu ta Nhân Mã thật sự không thích cho lắm, và cậu không hiểu được khi nhìn thấy cô chị họ Bạch Dương của mình thoáng đỏ mặt. Ánh mắt nhìn sang Sư Tử chột rời khỏi mèo con khi nhận ra có một ánh mắt khác ngay cạnh. Không nhìn chăm chăm cậu, cũng không toà sát khí, nhưng lại đầy khó chịu. Ánh mắt của Song Tử. Nhân Mã bỗng thấy thích thú, khoé miệng hơi nhếch lên nhìn thẳng bạn.

"Mày... ghen?"

Song Tử tự nhiên giật mình, vội vàng quay sang Nhân Mã mà sung sủa mặt mày, lại còn thoáng đỏ ửng. Cắn chặt lấy môi và đôi mắt đen bất mãn, mãi

sau Song Từ mới có thể lên tiếng với giọng khá bức bối.

"Đồ ngựa điên! Mày nghĩ sao vậy hả? T-Tao... Đúng là cái thằng của nợ!!!"

Đột nhiên bị mắng một trận kinh thiên động địa trong khi Nhân Mã vẫn còn chưa bắt kịp được. Cậu chỉ nói vồn vồn có hai từ, và thằng Song Từ dám cả gan nạt nộ vào mặt cậu. Hình như lâu quá không dạy dỗ, thằng này nó lộng hành thì phải. Nếu không phải sợ Sư Từ thức giấc, Song Từ đừng hòng yên với cậu, mặc kệ nó là anh họ con nhỏ đi nữa!

Nhưng, khi nhận ra ánh mắt của Song Từ chứa tia phức tạp pha lẫn buồn rầu, Nhân Mã cũng không chọc nữa. Có trách là trách bà chị họ của cậu quá ngốc, hoặc trách thằng bạn này quá si tình nhưng lại nhát cáy chẳng dám nói thật lòng mình.

Mà, Nhân Mã cũng đâu có khác gì.

Tay chống lên bàn đỡ lấy cằm, bàn tay cầm viết vốn đang giải hoá kia của Thiên Bình chợt khựng lại. Nhìn sang Cự Giải ngồi cạnh đã từ lúc nào bị cuốn theo bài giảng của Song Ngư, hay bị cuốn bởi chính cậu, hoàn toàn chồm người về phía trước. Thiên Bình lại tiếp tục công việc giải bài tập hoá của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Thi

Một tuần học thi đến điên cuồng, học cả thầy cô lẫn bạn bè, đương nhiên không thể thiếu cả sách vở, hầu như mặt mày ai cũng lờ đờ vì phải thức khuya ôn bài, và cặp kính cận thì thậm chí hoàn toàn không tháo ra dù chỉ một giây. Cách ôn thi của học viện này, đúng hơn là cuộc chiến thành tích dường như luôn xảy ra vào các kì thi của lớp chọn, thật sự cực kì đáng sợ.

Ngày thi tiếng anh, cũng là ngày thu cuối cùng, lớp Toán tụi nó bị chia ra cả, thậm chí cả mười hai đứa tụi nó cũng bị chia tùm lum, mỗi phòng vài đứa.

Lúc bước vào phòng thi, Bạch Dương vẫn còn cầm chặt cứng cuốn đề cương anh mà Song Ngư tốt bụng soạn cho. Dù không chỉ mỗi mình nó, cả Cự Giải cũng có, nhưng Bạch Dương vẫn cảm thấy vui. Quyết không làm thất vọng cậu, nó nhất định phải mang về một điểm số hoàn hảo!

Song Từ cùng phòng thi với Bạch Dương, ngồi khác dãy và cách khoảng năm bàn, nhìn nó mặt hớn hờ và tập trung cao độ, cậu không khỏi cảm thấy bức mình. Thường xuyên đi đi lại lại các nước, Song Từ không tin trình độ ngoại ngữ của cậu kém hơn Song Ngư, việc gì nó chỉ nhờ mỗi tên đó cậu thực sự không hiểu. Dù cho Song Từ không ghét Song Ngư, nhưng sự ganh tỵ là không tránh khỏi.

Chợt thò tay vào túi lấy ra một cái gì đó, đôi mắt Song Từ trở nên chán nản. Dù cho cậu đã rất cố sức sửa thứ này, kể cả không hoàn mỹ như ban đầu đi nữa, chẳng biết Song Từ có thể đưa cho nó được không. Bỏ lại vào túi, cậu có lẽ nên nhờ Nhân Mã thôi.

Xử Nữ ngồi cuối dãy của Bạch Dương, và cậu hoàn toàn không quan tâm đến mấy đứa bạn kia, dù cho ánh mắt thằng Song Từ thật sự khiến cậu dè dặt đôi chút. Nhưng mặc kệ, đối với Xử Nữ vẫn có thứ quan trọng hơn nhiều. Theo nguồn thông tin được cung cấp từ siêu quạ Thế Đạt, có vẻ như lớp Văn trau chuốt ôn tập rất nhiều, không chỉ văn. Kì thi cậu nhất quyết không thua!! Lớp Toán phải đứng nhất khối, vượt qua lớp Văn, thậm chí cả lớp Anh!! Đợi đó, Xử Nữ nói được làm được!!!

Khí thế hùng hục mang theo sát khí của ai đó khiến cả phòng thi tự nhiên ớn lạnh sống lưng, tính luôn cả Thiên Yết và Ma Kết ngồi gần đó...

Tiếng chuông hết giờ vừa vang lên, Cự Giải cũng vừa làm xong câu cuối cùng trong bài thi của mình. Đặt cây viết xuống, cô thở hồng hộc, chẳng khác nào vừa mới chạy việt dã vậy. Không chỉ mỗi Cự Giải, hầu như ai cũng vậy cả. Bài thi anh này, chỉ là giữa kì một nhưng lại dài và khó đến khiếp, thậm chí cả những học sinh lớp Anh trong này cũng khá cật lực. Vốn không giỏi tiếng anh, Cự Giải đương nhiên vẫn còn lo lắng tận khi cô đưa bài cho giám thị.

"Cự Giải! Làm được không? Được không?"

Đang thu dọn lại đồ đạc tứ tung trên mặt bàn thì Thiên Bình phía sau kêu kêu. Nhìn cô bạn, Cự Giải chỉ biết cười khi.

"Không biết nữa... khó quá... Cậu thì sao?"

"Đừng có nhắc mà!" Vừa nói, Thiên Bình vừa nằm dài ra bàn. "Mình chỉ giỏi tiếng anh giao tiếp thôi, nhưng toàn là ngữ pháp..."

Thiên Bình trông thật sự khổ sở, Cự Giải hoàn toàn không biết phải nói gì ngoài cười trừ động viên cô bạn thân. Nhìn sang Bảo Bình ngồi khác dãy đằng kia, cô vừa muốn hỏi vừa không. Ban nãy lúc Cự Giải vô tình nhìn sang, Bảo Bình đã hoàn thành bài của mình rồi, dù lúc đó còn tận hơn nửa giờ

làm. Thật sự khâm phục mà, chả bù cho cô... Mà không biết, cậu thế nào rồi nhì.

Bốn đứa còn lại bị xếp cùng vào một phòng, và bằng một phép thần thông vì điều nào đó, Song Ngu và Nhân Mã - hai tên vốn có chút không ưa nhau - lại ngồi cùng dãy, cùng bàn, thậm chí là cạnh nhau. Điều này vô tình khiến cái bàn cuối tràn ngập khí hắc ám từ lúc bắt đầu đến hết giờ, không khí thật quá tập trung!

Sur Tử và Kim Ngu được xếp ngồi cạnh nhau, hiện tại đang thoải mái trao đổi kết quả cho nhau, và một chút cũng chẳng để tâm đến cái bàn cuối trong suốt giờ làm bài. Kim Ngu và Sur Tử, ngoài mặt ngu ngu ngơ ngơ, nhưng ngoại ngữ lại tốt đến kinh hồn vì những lý do sâu xa nào đó ngoài khả năng điều tra. Bốn con người duy nhất thuộc lớp chuyên Toán cũng chính là bốn con người xong bài nhanh nhất.

Lúc này, Sur Tử đã lon ton nhảy khỏi chỗ ngồi và chạy xuống bàn cuối cùng. Nắm lấy tay Nhân Mã còn đang ngồi yên một chỗ, nó kéo cậu đi mất. Nó đói rồi!

Nhân Mã không nhịn được mà mỉm cười. Thật sự là chỉ ở bên mèo con, cậu mới có thể vui được.

Kim Ngu cũng đã nhảy tót xuống bàn cuối từ lúc nào. Hai tay chống cằm nhìn thẳng em họ đang im lặng cắt đồ đặc, khoe mỗi cậu tự nhiên nhếch lên. Dù cho đôi mắt màu cafe kia hoàn toàn không thay đổi quá nhiều, nhưng cậu kẻ ra cũng ở cùng thẳng nhóc này từ bé. Song Ngu, chắc chắn đang cố giấu đi sự thất vọng thoáng qua của mình. Vui thật nha, Kim Ngu thấy thú vị!

Rời khỏi phòng thi là tụi nó lập tức tụ tập về phòng học của lớp Toán, hết thầy cả hai mươi tám đứa. Nhoi nhoi trong lớp học, không ngừng bàn tán xôn xao về môn vừa thi, tụi nó thật sự chẳng khác nào một cái chợ.

Bạch Dương ngồi trên ghế mà nằm dài xuống bàn. Đáng ghét, nó mệt chết đi được! Thật sự là tiếng anh nó dù thế nào cũng không nuốt nổi mà! Nhưng, Bạch Dương chắc chắn đã cố hết sức, và nó hoàn toàn không hề thấy thất vọng!!

"Cái gì cơ?!! Nói lại coi!!"

Tự nhiên đang nằm thì một câu nói của đứa nào đó lọt vào tai Bạch Dương, khiến nó lập tức bật dậy. Nắm lấy cổ áo của Bảo Bình giật ngược trong khi cậu còn chẳng hiểu mình có làm gì đụng chạm đến con cừu điên này hay không.

"Mày nói gì? Nói lại lần nữa!!"

Bảo Bình vốn cực kì gan dạ, nhưng con nhỏ này thực sự khiến cậu thấy sợ nha. Cậu làm gì, nhớ rõ ràng là chỉ đang dò lại bài thi theo những gì cậu nhớ được với Xứ Nữ và những người khác thôi mà.

"Thì, tao dò câu cuối phần năm... là We are..."

"We are á?!!!"

Bạch Dương sau khi liên tục lắc mạnh Bảo Bình thì cũng buông ra, khiến cho ai đó vừa chóng mặt vừa ù tai và hoàn toàn chẳng theo kịp. Trong khi đó, Bạch Dương đã ngồi phịch xuống ghế từ lúc nào, và tức khắc tự nhiên ụp mặt xuống bàn rên ư ừ.

Ma Kết nhìn con cừu đang tự kỷ mà không khỏi nhướn mày. Trong đầu tự nhiên hình thành một ý nghĩ, dù điên rồ nhưng với Bạch Dương thì chắc chắn có xảy ra. Nhìn tụi nó, Ma Kết chợt nói.

"Mình đùa thôi, nhưng đừng có nói là... cậu làm... We is... nha...?"

Tụi nó cả thầy hai mươi mấy đứa này giờ bu đầy xung quanh nhìn nhau, rồi đồng loạt bật cười lắc đầu, tay không ngừng xua xua. Không thể nào, không thể nào!

Nhưng Bạch Dương đột nhiên ngẩng lên, và lập tức truyền tụi nó sự nghi hoặc. Mặt mày nhăn lại như khi ăn ớt, đôi mắt đầy bất mãn, chân nó bất ngờ vung loạn xạ, đập tứ tung, đập luôn cả vào chân Kim Ngu đang đứng gần đó và đương nhiên, không một lời xin lỗi nào.

"Khốn nạn!! Có biết đâu!! Chẳng phải are hay is đều như nhau sao?!!!"

Song Ngu ngồi gần đó lập tức nheo mắt nhìn nó. Nếu mấy ánh mắt kia là khinh thường, thì của cậu là chán nản. Song Ngu vô thức sờ vành tai trái theo thói quen, thờ dài ngao ngán. Dù cậu hoàn toàn không giảng, chắc chắn nó phải biết chứ nhì!!

Hai mươi mấy đôi mắt khinh bỉ nhìn con nhỏ đang đập lung tung mọi thứ theo cách mà người ta thường gọi là ăn vạ. Cái kiến thức cơ bản của mấy đứa tiểu học, thật sự là toàn bộ chất xám của Bạch Dương vút sang toán hết rồi chắc!!

Trong khi tụi nó đang dần rời khỏi và để mặc Xứ Nữ "hành hình" Bạch Dương, điện thoại của Sur Tử chợt rung lên. Nó luôn để chế độ rung, nhưng vốn thính giác cực nhạy nên có thể lập tức nhận ra ngay, dù vẫn có vài trường hợp ngoại lệ. Nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình, đôi mắt màu nâu khói có chút không thoải mái, nhưng vẫn đưa điện thoại lên tai. Vài giây sau, vừa bỏ điện thoại lại vào túi, cũng là lúc Sur Tử tách khỏi tụi nó và đi ra khỏi

lớp.

Mặc dù lớp Toán khá nhộn nhịp và ồn ào, vẫn có hai đôi mắt lập tức nhận ra sự rời đi của một đứa. Và một trong hai đôi mắt ấy, chẳng hiểu sao lại bước theo nó.

Rời khỏi phòng học lớp Toán, bước đi trên hành lang, Sur Từ đương nhiên đi ngang qua lớp Văn. Nhìn vào cái lớp đóng kín cửa với không khí im lặng căng thẳng, nó thậm chí có thể nghe được những lời nói lạnh lùng của cô Xuân, giáo viên môn văn và cũng là chủ nhiệm lớp chọn Văn, một người nổi tiếng nghiêm khắc.

Chạy lên những bậc cầu thang, Sur Từ cố lách người dòng người lũ lượt đang tùm tùm thành từng nhóm nói chuyện rôm rả, cuối cùng rời toà nhà học xá. Đi men theo con đường bên hông, Sur Từ ra đến sân sau khuôn viên trường. Đôi chân chợt dừng lại khi nhìn thấy người con trai đang đứng tựa vào thân cây đằng kia, nó hơi nhíu mày rồi bước tới.

Từ xa đã nhìn thấy nó khiến anh khá hài lòng, khoe miệng hơi nhếch lên, và đôi mắt màu nâu khói lạnh nhạt bình thản không khiến anh quan tâm lắm. Đây người khỏi thân cây mà đứng thẳng dậy, như mọi khi, đầu anh lại ngẩng cao một cách cao ngạo.

Chân của Sur Từ dừng lại khi khoảng cách giữa nó và anh lúc này là khoảng chục bước chân. Đôi mắt nhìn thẳng người con trai trước mặt, nó lập tức vào thẳng vấn đề.

"Việc gì phải gọi tôi ra đây, Phi Long?"

So với sự tình nghịch hằng ngày, Sur Từ lại bình thản và lạnh nhạt hơn hẳn. Dù vậy, điều này khiến Long khá thích thú. Anh bật cười, vẫn khuôn mặt bốn cột ấy, nhưng đôi mắt lại có gì đó vừa tỉnh ranh, vừa dịu dàng với nét cười nửa miệng.

"Bé nghĩ sao?"

Nhìn cái cách mà Phi Long nhướn mày nhìn nó, Sur Từ từ đầu đã có thể đoán ra được ý đồ của anh ta khi gọi nó ra đây. Nói chuyện? Đừng tưởng nó không biết!

"Tôi không về!"

Nét cười trên khuôn mặt bình thản của Phi Long chợt dập tắt, thay vào đó là đôi mắt nâu sẫm nghiêm túc đến lạ, cao ngạo nhưng đầy khó chịu. Lại chống đối nữa sao!

"Sự bướng bỉnh của bé khiến thằng nhóc đó rất không thích đấy! Bé cũng biết, tên đó khi tức giận thì chẳng gì là không dám làm cả mà! Giống hệt bé!"

Đôi mắt màu nâu khói hiện rõ sự khó sở. Tức giận? Không thích? Cứ làm như nó quan tâm! Anh ta thậm chí đâu thèm quan tâm đến tụi nó, luôn chỉ thích làm theo ý mình mà thôi!! Đó là điều khiến Sur Từ ghét người con trai đó!!

"Tại sao lại từ chối?"

Hơi ngạc nhiên nhìn Phi Long, Sur Từ không khỏi nghiêng đầu. Anh thở ra một cái, nói tiếp.

"Điều kiện bên đó tốt hơn, không phải sao?"

Sur Từ chợt nhếch môi cười. Phi Long có chút không hiểu, lý do cô bé này luôn cố chấp và thích làm theo ý mình. Người nhà này, thực sự chỉ thích làm khổ người khác bằng sự bướng bỉnh kiêu ngạo của mình, cả cậu ta, và cả cô bé này.

"Hay là... bé muốn thằng nhóc Từ Thiên...?"

"Câm ngay!! Điều chúng tôi cần không phải điều kiện tốt, mà là anh ấy sẽ về với chúng tôi kìa!! Và tôi cấm anh, nói điều đó về anh Thiên!!"

Nhỏ nhẹ nhưng đầy bất mãn, Phi Long có chút ngạc nhiên. Anh chợt cười một cái. Đôi chân chợt bước tới, khiến Sur Từ theo phản xạ lùi về, cho đến khi đụng phải thân cây đằng sau mà dừng lại. Với chiều cao của mình, Phi Long hoàn toàn che đi ánh sáng của đứa con gái lùn tí như Sur Từ, nhưng đôi mắt màu nâu khói đúng như cậu nghĩ, vẫn sáng lên ngọn lửa kiên định. Bàn tay chống lên thân cây giữ nó lại, khuôn mặt anh gần như kề sát nó. Dù vậy, hoàn toàn không có chút nao núng nào.

"Luôn chỉ biết xoay người khác như chong chóng, đúng là dòng máu của Hàn gia nhỉ?"

"Đừng có nhắc tới dòng họ trước mặt tôi, Phi Long!"

Bàn tay còn lại của Phi Long, chợt nâng cằm của Sur Từ lên, bắt nó nhìn thẳng vào mình.

"Anh ham vui, bé biết mà! Và anh có lẽ sẽ không ngại những gì mà thằng nhóc đó muốn làm đâu!"

Phi Long chợt kề sát tai Sur Từ, thì thầm.

"Giống như chuyện của Xử Nữ và hội học sinh..."

Hoàn toàn không có ý định lách ra, Sur Từ nhếch môi cười.

"Tôi biết anh ta là người đứng sau mà," Nó chột nhìn thẳng vào mắt Phi Long, kiên định. "Tránh xa lớp Toán ra, tránh xa cả bạn bè của tôi! Nếu không, đừng trách!"

"Thật sự mạnh miệng làm sao, bé con! Nhưng bé cũng biết, thằng nhóc chẳng sợ gì đâu, và anh sẽ là người thực hiện, bởi vì..." Phi Long chột cười. "Nó vui mà!"

"Sur Từ?"

Thanh âm nhẹ nhàng kia, Sur Từ lập tức biết được là ai. Nó lờm Phi Long một cái, bàn tay thuận phía lập tức đẩy anh chàng ra. Nhưng cho đến khi chuẩn bị rời khỏi, Long vẫn còn thì thầm gì đó vào tai Sur Từ, dù cho nó hoàn toàn không quan tâm đến cho lắm.

"Sao cậu ở đây vậy, Thiên Yết?"

Thiên Yết vẫn còn nhớ nụ cười và ánh mắt của Phi Long khi bước qua cô. Thiên Yết thật không hiểu, anh ta và Sur Từ có biết nhau sao?

Khi nhận ra Thiên Yết không nói gì, Sur Từ có thể nhận ra ngay tức khắc, cô chắc chắn đã nghe được cuộc nói chuyện giữa Phi Long và nó, chỉ là không biết nghe được bao nhiêu mà thôi. Dù vậy, nó vẫn cười tươi rồi thông thả đứng đưa mà lon ton bước đi như trẻ con.

"Ta về lớp đi Thiên Yết!"

"Từ Thiên là ai?"

Thiên Yết chỉ nghe được phần đầu cuộc nói chuyện, cho đến khi Phi Long ép Sur Từ vào thân cây thì cô không nghe gì nữa. Nhưng trong cuộc nói chuyện lạ kì ấy, cái tên Từ Thiên thật sự bằng cách nào đó, khiến Thiên Yết lập tức chú ý đến, tò mò thậm chí đến cất tiếng hỏi.

Đôi chân vốn đang nhảy chân sáo của Sur Từ khựng lại, nhưng vẫn chưa có ý định quay lại hay trả lời câu hỏi của Thiên Yết. Tận một lúc sau, nó mới quay lại, hai tay chấp ra sau mà cười tươi tắn.

"Một người bạn chẳng? Thiên Yết thật tò mò quá nha! Hay là... người của Minh gia đều như vậy...?"

Đôi mắt đen của Thiên Yết kinh ngạc nhìn khuôn mặt cười ngây ngô của Sur Từ. Sao lại... Mà ban nãy, cô nhớ hình như Phi Long khi nói chuyện đã nhắc đến Hàn gia... Bằng cách nào đó, Thiên Yết như có chút ấn tượng không rõ.

"Minh đùa thôi mà!" Sur Từ chột phụng phịu, chạy lại kéo tay Thiên Yết. "Nhưng chẳng phải ta nên vào lớp sao? Ày dà, tội nó sẽ lại làm ùm lên cho coi!"

Sur Từ không bận tâm lắm, bởi Thiên Yết hoàn toàn không phải loại người thích bô bô chuyện người khác cho thiên hạ biết.

Về phần Thiên Yết, lần đầu tiên, cô có cảm giác phải dè chừng Sur Từ. Con nhóc ngây ngô tưởng chừng chẳng biết gì về mọi thứ, lại khiến Thiên Yết không khỏi kinh ngạc. Cô cảm nhận được, nó chắc chắn đang che giấu điều gì đó.

Đến tận khi hai cô gái đang rời đi, người con trai với đôi mắt màu cà phê mới khẽ thở dài. Vì nấp vào thân cây nơi cuộc nói chuyện diễn ra, cậu gần như nghe tất cả. Chẳng hiểu được, cậu bỗng cảm thấy khó chịu không thôi.

Mối quan hệ giữa nó và anh ta, cậu thật sự bận tâm không rõ lý do. Và, Từ Thiên là ai chứ...? Đặt tay lên ngực trái, người con trai ấy vô thức cắn chặt môi.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Liệu...

Cô gái ấy vẫn cứ chạy, chạy mãi, chạy khỏi cái quá khứ tàn nhẫn của chính mình...

"Nè, cậu sẽ không tin những gì mình sắp nói đâu! Anh ấy vừa tỏ tình với mình đấy! Anh ấy vừa nói thích mình đấy!! Nè, mình nên làm gì đây?!!!"

...

"Tại... sao...? Cậu đã hứa mà... anh đã hứa mà... Tại sao?!!!"

...

"Tôi sẽ lấy đi... mọi thứ thuộc về cậu... mọi thứ..."

...

Khi Ma Kết giật mình tỉnh giấc, cô không tài nào ngăn được hơi thở gấp gáp của mình. Đôi bàn tay run rẩy liên hồi túm chặt lấy tấm chăn, cả người cũng toát lên một gì đó thật sợ hãi. Cứ nhắm chặt mắt rồi lại mở ra, Ma Kết mím chặt môi, cảm nhận dòng nước ấm nóng chảy xuống má. Với tay lấy cái khung ảnh đặt úp xuống bên đầu tủ cạnh giường, cô nhìn vào những nụ cười kia. Một giọt, hai giọt bỗng đọng rơi xuống. Ma Kết vội đưa tay quệt đi những giọt nước mắt mặn chát kia, cho đến khi ôm lấy cái khung ảnh vào lồng ngực mà khóc một cách bất lực.

Tại sao, Ma Kết không thể nào quên được những điều này...? Lẽ nào đây chính là tội lỗi mà cô phải gánh chịu...?

Ma Kết thức dậy khá muộn, cốt cũng là vì con ác mộng kia khiến cô bị mất ngủ. Con ác mộng đó, vẫn còn ám ảnh tâm trí Ma Kết, nhất quyết không chịu dứt, khiến đầu cô thỉnh thoảng lại đau đến không thôi.

Hình như tại nó đa phần đều không có ở kí túc xá cả. Cụ Giải chắc đi học thêm gì đó, Thiên Bình cũng đi thu âm, Song Ngư có lẽ cũng tới chỗ làm thêm rồi cũng nên. Sư Tử và Song Tử từ hôm dạ hội cư xử khá lạ, cứ hay rời khỏi mà chẳng thêm nói ra lý do, mặc dù tại nó thắc mắc nhưng cũng cố cho qua. Nhân Mã hình như cũng ra ngoài, có khi đi cùng hai anh em nhà họ cũng nên. Chỉ còn mỗi Ma Kết cô, Thiên Yết, Xử Nữ, Kim Ngưu và Bạch Dương. Bảo Bình cũng đi dự hội thảo khoa học gì gì đó ai mà biết. Riêng con nhỏ Bạch Dương, cá nhiều cũng cá, Ma Kết chắc chắn bây giờ, nó vẫn còn ngủ.

"Gi cơ? Hôm nay á?"

Nhìn Thiên Yết vừa nhấp ly nước trong tay vừa nhìn mình bằng đôi mắt đen bình thản xen lẫn sự tò mò, Ma Kết chỉ khẽ mỉm cười và gật đầu.

"Dù sao cũng lâu rồi mình chưa về thăm mọi người, và lại hôm nay tại mình cũng được nghỉ mà!"

Không có gì lạ khi hiện tại đang là chuỗi những ngày nghỉ liên tục. Như mọi khi chẳng có gì đặc biệt, chỉ là kì nghỉ ngắn sau thi. Người ta cũng cần thời gian để chăm bài chứ nhỉ? Nhưng nói thật, dù ít nhưng thoải mái hơn hẳn, nhất là sau những ngày bù đầu ôn tập tăng cường.

Thiên Yết tay vẫn cầm ly nước, nét mặt thoáng đăm chiêu, rồi tự nhiên gập một cái. Đêm qua cứ mãi suy nghĩ chuyện nhìn thấy hôm thi anh, Thiên Yết không tài nào chợp mắt được. Cô vốn chẳng hề thích đề tâm đến chuyện người khác, vậy mà nay lại cảm thấy tò mò. Thiên Yết cũng định kể cho Ma Kết nghe, hoặc hỏi thử ý kiến của Xử Nữ. Tuy nhiên, mỗi khi như vậy, hai đôi mắt màu nâu nhưng khác sắc lại hiện lên, khiến cô chẳng thể nói với bất kì ai.

Nhưng thú thật, cái tên Từ Thiên cô cứ có cảm giác quen không thôi, nhưng lại chẳng tài nào nhớ ra được.

Một lúc sau, Thiên Yết mới nhìn sang Ma Kết, tạm thời đành gạt chuyện này sang một bên vậy. Làm sao đây, hôm nay cô không rảnh, làm sao đi cùng Ma Kết được! Nhưng cái việc kia, cô cũng không thể bỏ được!!

Dường như đọc được ý nghĩ đó trong đôi mắt đen láy kia của cô bạn, Ma Kết chỉ phẩy tay cười khi.

"Mình đi một mình được mà, đừng có lo!"

"Nhưng còn mấy việc xách đồ đạc này nọ, cậu làm sao xách nổi?"

Lần nào đi đến đó, ít nhất thì cũng phải Thiên Yết và Ma Kết đi cùng, may hơn thì có Xử Nữ, để thay nhau xách mấy đồng đồ linh kinh. Đâu có lần nào đi tay không được, dù cho ở đó không bắt buộc gì đi nữa. Càng nghĩ, đôi mắt bình thản của Thiên Yết càng trở nên khó xử hơn. Cô làm sao bỏ cô bạn thân của mình bơ vơ được đây chứ?!

"A! Kim Ngưu lại đây!"

Vốn đang ngồi trên sofa vừa ăn bánh vừa xem ti vi thì bị gọi, Kim Ngưu chán chường quay đầu sang, đôi mắt nét mặt chẳng có chút sức sống tuổi trẻ nào, thật khiến Thiên Yết muốn cho một phát. Mãi sau một hồi vầy vầy tay ngoắc lại, Kim Ngưu tới chịu tát ti vi rồi lếch cái thân của mình về phía hai cô

nàng kia.

"Chuyện gì?"

Nhìn điệu bộ như sắp chết đến nơi của Kim Ngu, Ma Kết thật không thích. Vốn đã chẳng ưa gì cậu ta, cô lại càng không có cảm tình. Thiên Yết chẳng biết định nói gì với cậu ta nữa chứ!

"Giữ chứ?! Đi theo Ma Kết mua đồ?! Đồ gì cơ?!"

Ma Kết vừa nghe đến đây đã lập tức hiểu chuyện, tức khắc nhăn mặt nhìn Thiên Yết. Nhưng vẫn cái khuôn mặt bình tĩnh như chẳng có chuyện gì đáng kể xảy ra, cô vẫn cứ nhìn Kim Ngu.

Chết tiệt! Làm ơn nghe cô nói một chút đi!!

Rốt cuộc Kim Ngu vẫn bị Thiên Yết tống đi theo Ma Kết, dù cho đối phương thì hoàn toàn sung sủa mặt mày nhưu mắt nhìn cậu như căm ghét lắm. Một bên đuổi đi, một bên đạp về, Kim Ngu tự dung cảm thấy đau khổ cực kì!

Lúc này, Kim Ngu đang lẻo đẻo theo sau Ma Kết, hai tay xách hai giỏ hàng chất đầy toàn bánh kẹo này nọ. Không cần biết mua cho ai, nhưng cô không biết nặng thì cậu cũng biết chứ! Kim Ngu thật sự nguyên rủa cái siêu thị chết tiệt, đến cả một cái xe đẩy hàng cũng chả có!!

"Ồ! Hết chỗ chứa rồi à?"

Khi Ma Kết hai tay cầm mấy gói bánh kẹo đi lại chỗ Kim Ngu đang đứng ăn vạ phía sau, cô nhận ra hai cái giỏ hàng kia hoàn toàn nghẹt cứng. Ma Kết có chút không thích, cô vẫn còn chưa mua đủ cơ mà!

"Vẫn còn mua nữa?!"

"Không thích thì về đi, tôi không muốn!"

Ma Kết vốn từ đầu có muốn lôi Kim Ngu đi theo đâu mà cậu ta ở đó kể công này nọ cơ chứ! Cô hoàn toàn chưa từng có ý định đó dù chỉ là nghĩ thoáng tới đi chẳng nữa. Nếu muốn thì cô đi một mình, thậm chí còn khoẻ nữa là!

Nhìn Ma Kết xoay mặt đi tiếp tục lựa đồ, Kim Ngu thở ra một cái. Chưa từng khuất phục ai, vậy mà chẳng hiểu sao cậu lại có thể chịu thua cô gái này nữa! Ban đầu vốn chỉ là đùa cho vui, vậy mà bị cuốn theo lúc nào chả hay.

"Để tôi đi lấy thêm giỏ!"

Ma Kết có chút ngạc nhiên, lập tức nhìn theo Kim Ngu khi cậu vừa đặt hai cái giỏ hàng chất đống xuống và chạy đi. Nhìn theo cậu bạn cứ lung tung chạy khắp các gian hàng chỉ để tìm mấy cái giỏ hàng khác, Ma Kết bất giác phì cười. Cậu ta, cũng có một chút xiu đáng yêu đó chứ.

Cơ mà, cô đang nghĩ gì vậy!!

Ba cái túi lớn toàn bánh kẹo kèm theo những món đồ chơi là những gì mà Ma Kết mua. Chẳng biết cô nàng định làm gì và mang đi đâu, nhưng thực sự tay cậu muốn gãy đến nơi. Nặng chi mà gói thế không biết.

"Có cần tôi xách hộ không?"

Nặng là vậy, Kim Ngu đương nhiên từ chối lời đề nghị của Ma Kết. Đường đường là một thằng con trai, ai lại nhờ con gái xách giùm cho mấy cái túi đồ chứ!

Đôi khi, tự trọng cao quá cũng mệt!

"Mà, những thứ này để làm gì vậy?"

Rốt cuộc, Kim Ngu vẫn không thể ngừng tò mò và thắc mắc. Đương nhiên là sau khi loại bỏ phương án mua về ăn, cậu mới có thể lên tiếng hỏi được.

"Chóc nữa cậu sẽ biết," Chợt, Ma Kết chạy lại, giật lấy một trong ba cái túi mà Kim Ngu đang xách. "Còn giờ, đưa tôi! Ít nhất cũng phải xách một túi, tôi chẳng muốn bị người ta nhòm ngó lung tung đâu!"

Chẳng để Kim Ngu kịp nói gì, Ma Kết đã thần nhiên cầm chiếc túi kia bước đi trước. Nhìn theo cô, đôi mắt màu lam ban đầu còn ngơ ngác, mãi sau mới hiện lên nét cười. Cậu biết mà, Ma Kết rất thú vị. Tuy hơi dữ dằn và vô tâm, nhưng thực chất lại rất dễ thương.

"Nhưng mà theo tôi nghĩ, chỗ đó có lẽ không phù hợp với cậu đâu!"

Đến đây thì Kim Ngu không ngăn được mà quay sang nhìn Ma Kết, nghiêng đầu thắc mắc trong khi đôi mày nhíu lại. Sao lại không phù hợp với cậu? Cứ như đọc được ý nghĩ của Kim Ngu, cô bình thân lên tiếng, giọng vẫn đều đều.

"Chỗ đó không sang trọng như mấy nhà hàng cậu hay đến, cũng không mỹ miều nhộn nhịp như mấy chỗ chơi của công tử nhà giàu như cậu đâu! Sao không về đi nhĩ?"

Giờ Kim Ngu mới nhận ra, Ma Kết nghĩ về cậu như thế nào. Một thằng công tử con nhà giàu có suốt ngày chỉ biết ăn chơi lêu lổng và vung tiền vào những thứ xa xỉ, một thằng công tử bột đích thực. Thực sự, Kim Ngu có cảm giác bị đá kích nặng nề, khó chịu không thôi. Đã vậy cậu càng không về! Kim Ngu sẽ chứng minh cho Ma Kết thấy, cậu hoàn toàn không phải một thằng nhà giàu vô dụng như cách cô nghĩ về cậu!!

Nhưng Kim Ngu đâu có biết, Ma Kết chưa từng nghĩ cậu như vậy, cũng chưa từng căm ghét cậu đến mức đó. Cô đơn giản chỉ là, đang cố khiến cậu không ư mình mà thôi. Một đứa con gái như cô... Đó cũng là lý do, Ma Kết chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào đôi mắt màu lam tuyệt đẹp kia của Kim Ngu.

Đôi mắt giống hệt anh, khiến cô không ngừng sợ hãi...

Liệu, Ma Kết có lựa chọn đúng, khi để mặc Kim Ngu cố làm thân với mình thay vì cự tuyệt...?

Liệu, Ma Kết sẽ không phạm phải sai lầm như... lần đó...?

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Ngày nghỉ bận rộn

"Nơi này... là...?"

Ngẩng cao đầu, đôi mắt Kim Ngu hiện rõ sự kinh ngạc tột độ, pha lẫn là sự thắc mắc không thôi. Cậu kẻ ra cũng bị cận một chút, nên dòng chữ chỗ cửa thật ra Kim Ngu cũng không nhìn thấy rõ lắm, nên cậu chẳng dám chắc. Trong khi cậu còn định quay sang hỏi cô gái kia, thì ai đó đã thân nhiên đẩy công bước vào, khiến cho Kim Ngu phải vội vàng chạy theo sau.

Chỗ này thật sự rất thoải mái nha! Không khí trong lành, lại còn có gì đó tràn đầy sức sống, khiến cho Kim Ngu tự nhiên thích thú mà không kiềm được cứ nhìn quanh xung quanh, đôi mắt màu lam sáng lên như trẻ con được dẫn đi chơi. Trong khi vẫn còn xách hai túi đồ nặng trĩu, cậu lại nhoeo miệng cười, tiếp tục quan sát xung quanh.

Ma Kết hai tay xách một túi, đi phía trước dẫn đường cho Kim Ngu. Mặc kệ cậu bạn cứ nhìn dáo dác với đôi mắt sáng rỡ như trẻ con, cô dường như đang tìm thứ gì đó không rõ. Men theo con đường với hai hàng cây xen kẽ hai bên từ cổng ngoài vào, Ma Kết dẫn Kim Ngu bước vào khuôn viên chính, mà cả cô cũng không ngừng nhìn mọi thứ. So với lần cuối cùng Ma Kết ghé đây, tất cả thay đổi khá nhiều, nhưng vẫn còn lưu lại sự thanh bình như cô còn nhớ.

Bước vào được sân trong thì Ma Kết nhìn lại, đôi mắt màu nâu phản chiếu hình ảnh những đứa trẻ đang chơi đùa cùng nhau đằng kia, cô chợt mỉm cười, dù cho Kim Ngu đang sau đang mang khuôn mặt cực kì ngơ ngác. Khi những đứa trẻ nhận ra sự có mặt của người lạ, thay vì hét lên và bỏ chạy, chúng đột nhiên la ùm lên rồi chạy ào lại một cách đầy mừng rỡ. Một cậu bé khoảng bảy, tám tuổi chạy lại, ôm chầm lấy Ma Kết khiến cô hơi chới với.

"Tụi em nhớ chị quá trời luôn Tiểu Kết! Chị chẳng thèm về thăm tụi em gì cả!!"

"Đúng đó! Đúng đó!!"

Trong khi Ma Kết còn chưa kịp trả lời, thì đám trẻ đã hùa theo mà ò lên, thật khiến cô cứng họng.

"Có khi nào Tiểu Kết quên tụi mình rồi không?"

"Có không? Có không?"

Nhìn hai bé gái sinh đôi đứng cạnh nhau nói như vậy, Ma Kết thật sự chỉ biết cười trừ. Tận một lúc sau mới bỏ cậu bé ra, cô đi tới, đưa tay xoa đầu mấy đứa trẻ kia.

"Gan nhĩ? Dám nói chị như thế! Uống công chị mua quà cho các em!"

Chẳng thêm đề tâm Ma Kết đang giận lẫy, bọn trẻ lập tức chạy ào tới chỗ cô, đúng hơn là chỗ túi đồ mà Ma Kết ban nãy đặt dưới đất. Một cách vui vẻ, cô xoa đầu từng đứa, nụ cười tươi đầy hơn hờ mà chẳng hề nhận ra ai đó bị bỏ lơ nãy đến giờ.

"Đằng kia cũng có thi phải..."

"Nhưng người lạ mà, nhỉ?"

"Nhỉ? Nhỉ?"

"Có khi tới bắt tội mình! Sợ quá! Sợ quá!"

Khi bọn trẻ chỉ trỏ thì thăm to nhỏ về mình, Kim Ngu mới thoáng giật mình. Khoé mắt cậu, giật liên hồi. Mấy đứa nhóc này, đúng là gan tày trời mà!! Ai thêm bắt chúng cơ chứ hả?!!

Trong lúc khuôn mặt Kim Ngu càng trở nên đen kịt lại, cậu vô tình chạm phải ánh mắt của Ma Kết đang nhìn mình. Đôi mắt màu nâu phản chiếu trong mắt cậu, vừa trêu chọc vừa đùa bỡn, lại còn như muốn chọc tức cậu. Từ ngạc nhiên chuyển sang bức bối, khoé môi Kim Ngu giật giật khi nhận ra cái nhếch môi khinh khỉnh của Ma Kết.

Mặc kệ anh chàng đang sừng sĩa mặt mày kia, Ma Kết hai tay vẫn chống lên đầu gối chột nhìn xuống những đứa trẻ vẫn đang bao quanh mình, cô thì thăm gì đó với cậu bé ban nãy, cùng với mấy đứa vừa tùm lại nghe trộm, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Kim Ngu khiến cậu có cảm giác hơi bất an.

"Cái..."

Kim Ngu vẫn còn chưa hiểu chuyện gì, thì chột toàn bộ đám trẻ vốn đang đứng quanh Ma Kết chột nhào về phía cậu. Hai đứa trong số bọn chúng nắm lấy tay đã bỏ hai túi đồ xuống của cậu, kéo Kim Ngu đi mà chính đương sự còn chưa ngộ ra.

"Mấy đứa làm gì?!! Này! Bỏ anh ra!!!"

Mặc kệ sự cự tuyệt quyết liệt của Kim Ngu, bọn trẻ vẫn níu lấy cậu. Chẳng phải ban nãy còn sợ cậu bắt cóc chúng sao?!!

"Nhưng chị Tiểu Kết bảo anh đến chơi với tội em mà, không phải sao?"

Nhìn mấy đôi mắt tròn xoe ngấn nước đang nhìn mình, Kim Ngu đương nhiên có chút xiu mũi lòng. Và cái chút xiu đó đã làm cho cậu hoàn toàn "bại trận" trước lũ trẻ ranh kia. Kim Ngu, thật sự hận cô nàng Ma Kết đang nhìn cậu với khuôn mặt mãn nguyện đáng kia!! Hận! Cậu thật sự hận!!!

Nhìn cách bọn trẻ níu lấy anh chàng kia, Ma Kết vừa buồn cười vừa có chút vui mừng. Vốn ghét cậu ta, nhưng cô tự nhiên cảm thấy Kim Ngu thật đáng yêu, cách mà cậu chàng đang chơi với bọn trẻ bằng khuôn mặt mếu máo.

"Tiểu Kết phải không con?"

Tiếng gọi dịu dàng pha lẫn kia khiến Ma Kết ngạc nhiên quay lại, đôi mắt mở to phản chiếu hình ảnh một người phụ nữ quá năm mươi đôn hậu, đang mỉm cười với cô. Từ kinh ngạc, Ma Kết trở nên vui mừng ra mừng, cười đến híp cả mắt.

"Vâng, con chào cô! Lâu quá con mới về, cô không... giận con chứ?"

Người phụ nữ chậm rãi lắc đầu. Bà chột đi tới, đưa tay xoa đầu Ma Kết như một người mẹ hiền. Đứa con gái này, cũng đã gần ba năm nay bà không gặp nó rồi còn gì.

"Con xin lỗi nhé, vì Tiểu Yết không đến được," Ma Kết nhẹ nhàng lên tiếng.

"Không sao, con bé có lẽ bận việc ấy nhỉ? Mà thôi, không sao hết!"

Dù nói chuyện với nhau, hai đôi mắt một già một trẻ vẫn nhìn đăm đăm ra ngoài sân nơi lũ trẻ đang chơi đùa cùng anh chàng Kim Ngu. Nhìn cái cách Kim Ngu tự tiện dùng mấy món cô mua ban nãy phát cho bọn trẻ, Ma Kết không nhịn được mà phì cười, khiến cho người phụ nữ đứng cạnh vô tình chú ý đến.

"Cậu bé đó là...?"

"Là bạn con, thưa cô... con nghĩ vậy..."

Không hiểu sao, nói ra từ "bạn" khiến Ma Kết thấy ngập ngừng. "Bạn" sao? Từ bao giờ, cô bắt đầu công nhận và xem Kim Ngu là một người bạn như thế này? Chính cô, thậm chí ngay cả Ma Kết còn không hiểu được bản thân nữa. Dù cho Kim Ngu rất tốt, theo cách nào đó, và khá thân thiện, hoàn toàn không phải loại người cô luôn ghét đi chẳng nữa, Ma Kết chẳng phải đã nói với bản thân rằng không bao giờ được phép hay sao...

Cô giáo nhìn Ma Kết, rồi lại nhìn ra ngoài phía chàng trai đang chơi cùng bọn trẻ. Chàng trai, khiến bà có cảm giác quen thuộc không thôi, nhất là đôi mắt màu lam. Trong bất giác, bà chột lên tiếng hỏi.

Ma Kết lập tức quay sang nhìn cô giáo, rồi lại nhìn về hướng bọn trẻ hay đúng hơn, là cô nhìn Kim Ngu. Đâu cần phải đến lúc bà nói, ngay từ lần gặp

đầu tiên, cô đã nhận ra sự giống nhau của sự khác biệt gần như hoàn toàn này rồi. Cô đã luôn tìm cách tránh xa, nhưng hết như khi đó, một lần nữa, Ma Kết vẫn bị chàng trai với đôi mắt màu lam thu hút.

"Chắc chi là... trùng hợp thôi ạ... con chắc mà.."

Cô giáo nhìn đôi bàn tay đan chặt nhau như thể truyền bót cho nhau sự run rẩy, đôi mắt từng trải đầy xót thương. Đứa trẻ này, hoàn toàn không hề mạnh mẽ như bề ngoài của con bé gì cả.

"Sao mình phải làm những việc này chứ nhỉ...?!!!"

Lúc này, Kim Ngu đang ngồi trên bậc thềm ngoài sân dẫn vào trong, một mình và chán nản. Cơ thể cậu mệt mỏi, ê ẩm cả. Bất chợt chơi hết trò này đến trò khác với bọn chúng, đề đầu cười cổ cậu, cái đám đó đúng là tiểu quỷ cả mà!! Cả đời Kim Ngu từ khi sinh ra đến chính mình chưa biết còn hầu hạ chưa, hôm nay lại phải ngậm đắng nuốt cay chơi đùa với bọn nó, nói đúng hơn là cho đám trẻ ranh đó quần hơn một tên người hầu mua vui, còn đâu là hình tượng mỹ nam hoàn mỹ của cậu nữa?!! Rõ đáng ghét mà!!!

Đương nhiên Kim Ngu hoàn toàn có thể mặc kệ bọn con nít đó, thậm chí là bỏ về, đó là quyền của cậu. Nhưng dù vậy, điều đó đồng nghĩa với việc cậu từ bỏ và chấp nhận những suy nghĩ về một thằng "công tử bột" mà Ma Kết gán ghép cho. Thà chịu khổ một chút, Kim Ngu dư tự trọng để chịu thua con nhỏ đó!!

Cơ mà Ma Kết, đi đâu rồi nhỉ? Hình như ban nãy có đứa nào nói là ở trong chơi với tụi nhóc thì phải... Thôi kệ đi!!

Mà nhắc mới nhớ, suy cho cùng, từ sáng đến giờ, cái chỗ mà cậu đang ngồi, đang tá túc là đâu nhỉ? Một căn hộ chung cư? Một cái nhà trẻ? Ái chà, về chuyện này thì Kim Ngu có chút chạnh tim...

"Á!"

Kim Ngu không ngăn được mà kêu lên một tiếng, khi cậu định dùng tay chống cằm thì một cảm giác đau buốt từ đâu truyền đến. Phát hiện bên má mình có một vết trầy nhỏ, nhưng Kim Ngu cũng chẳng để ý lắm. Chắc lúc nãy đùa giỡn với bọn chúng đây mà, cậu bắt gặp thờ dài ngoằn ngoằn. Chán thật!

"Ông anh chả khác nào ông già!"

Cứ như sét đánh ngang tai, Kim Ngu lập tức quay phắt sang kẻ vừa dám mở miệng nói cậu là "ông già", Kim Ngu nhất định cho một trận tơi bời. Nhưng ý nghĩ đó lập tức dịu đi, khi cậu nhận ra thằng nhóc hay bám lấy Ma Kết ra về người lớn nhất trong đám trẻ. Kim Ngu nhún mày, chắc chắn là thằng oắt này chứ không ai! Thầm rủa, làm như so với cậu, nó không phải ông cụ non?

"Anh Quân! Anh Quân!"

Bé gái nhỏ hơn thằng nhóc khoảng vài tuổi, nếu Kim Ngu nhớ không nhầm là em gái kết nghĩa gì gì đó ai mà biết. Nắm lấy mép áo thằng Quân, con bé giương đôi mắt to tròn ái ngại nhìn cậu, khiến Kim Ngu không khỏi ngạc nhiên.

"Gì vậy, Nhị?"

Thay vì trả lời, Nhị bỏ tay khỏi người thằng Quân, lón ton chạy lại chỗ Kim Ngu trong khi cả hai ánh mắt nhìn con bé không thôi. Đứng trước mặt Kim Ngu, Nhị chọt thò tay vào túi của chiếc đầm mà con bé đang mặc, lấy ra một miếng băng cá nhân. Mặc kệ đôi mắt màu lam khiến cả con bé và thằng Quân đều chú ý, Nhị mở miếng băng và dán lên vết trầy nhỏ trên má Kim Ngu.

"Cảm..."

Trong khi Kim Ngu còn chưa kịp cảm ơn dù ngập ngừng không thôi, Nhị chọt rướn thân hình bé con của con bé tới, hôn nhẹ lên vết thương trên má của cậu. Đáp lại sự kinh ngạc của Kim Ngu, Nhị cười tươi rói và chạy lại chỗ thằng Quân. Ôm lấy thằng nhóc, con bé vui vẻ nói bằng giọng nhõ nhõ đúng của một đứa trẻ con.

"Là chị Tiểu Kết dạy cho tụi em đấy, nhì anh Quân?"

Là Ma Kết, là con nhỏ đó sao... Nói sao giờ nhỉ...

"Coi như tụi tôi trả cho ông anh công sức chơi với tụi tôi ngày hôm nay! Coi như hết nợ!"

So với con nhỏ em đáng yêu, từng ngôn từ mà thằng nhóc này nói ra, rồi cái cách mà nó khoanh tay lại kênh kiệu nhìn cậu, Kim Ngu thật muốn chạy lại nắm cổ nó đập cho một trận vì cái tội xem thường người lớn! Làm như nhóc hay lắm!! Trước mặt Ma Kết thì ngoan ngoãn lắm, đúng là đồ ranh con!!

Bất chợt nhớ ra gì đó, Kim Ngu quay sang Nhị đang đứng cạnh thằng Quân, hơi ái ngại nhưng vẫn xoa đầu con bé. Cậu mỉm cười.

"Anh cảm ơn nhé! Em có thể trở thành cô bác sĩ giỏi sau này đấy!"

Con bé cười toe, chạy đi mất.

Lúc này, thằng Quân chợt đi tới, không nói không rằng đột nhiên đâm vào đầu Kim Ngu một cái, khiến cậu đương nhiên tức giận.

"Thằng oắt con này!!!"

Nhưng trái lại với sự giận dữ của Kim Ngu, thằng Quân bình thản đến lạ, thậm chí ngang nhiên nhìn thẳng vào mặt cậu, nhất là đôi mắt. Bao nhiêu sự bực bội dần trôi tuột đi mất, thay vào đó, Kim Ngu có chút khó hiểu về cái ánh nhìn dò xét kia.

"Công nhận là ông anh giống thật! Dù chẳng bằng một góc nhỏ xíu của anh ấy, nhưng khuôn mặt thật sự giống đến kinh hồn!"

"Nhóc đang nói cái quái gì thế?"

Kim Ngu nhướn mày.

"Ban sáng mới nhìn, tôi và bọn trẻ cũng bị nhầm... Thật là!"

Nó rốt cuộc muốn nói gì đây?! Kim Ngu thật sự bực mình.

"Rốt cuộc chú mày muốn so sánh cái quái quỷ gì đây hả?!"

Bị Kim Ngu tóm cổ lại, nhưng thằng Quân vẫn lần nữa bình thản nhìn thẳng vào đôi mắt giận dữ của Kim Ngu. Mỗi thằng bé bắt đầu mở ra, chậm rãi như một cậu thanh niên trưởng thành.

"Một người con trai với đôi mắt màu xanh lam hết anh."

Kim Ngu nhủ thầm. Thằng nhóc này... muốn nói gì... Và tại sao, Kim Ngu chợt nghĩ đến hình bóng một người...

Trong khi đó, Ma Kết bên trong vẫn chơi với bọn trẻ, không hề để ý chuyện đang xảy ra bên ngoài thềm cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Những cảm xúc khác nhau

Là cậu vô tình, hay trách cô quá ngây thơ...

Là trong mắt cô không có hình bóng cậu, hay vì cậu quá nhu nhược...

"Được rồi, hôm nay tới đây thôi!"

Sau tiếng của người đạo diễn, Thiên Bình thở phào nhẹ nhõm. Cô thật sự mệt đến kinh khủng, đến mức chỉ muốn ngồi bệt xuống cái sân khấu này, mặc kệ dơ bẩn hay mất hình tượng gì gì đó. Thiên Bình chưa từng nghĩ quay quảng cáo cho một thứ gì đó lại mệt đến như vậy. Biết trước cô chắc chắn không nhận, thả tiền mua thuốc bổ hòng để đi thu âm còn sướng hơn.

Nhận lấy chai nước và cái khăn từ chị quản lý, Thiên Bình ngồi phịch xuống ghế của mình, thở liên tục. Kinh khủng, chỉ có một đoạn quảng cáo mà quay suốt từ sáng sớm đến trưa chiều. Mệt quá đi mất!

"Em đã bảo là em kém diễn xuất nhất mà!"

Đáp lại lời than thở của Thiên Bình, chị quản lý chỉ cười trừ rồi rời đi ngay sau đó để bàn việc gì đó với người biên tập chương trình. Bọn họ đáng ghét thật! Cái gì mà vì tại nổi tiếng nên mời? Bộ có tiền muốn gì cũng được chắc!! Lần sau cô sẽ không bao giờ đóng quảng cáo nữa, nhất định không bao giờ!!

Phải về nói khéo với Xứ Nữ mới được!

Tu một hơi hết cả chai nước, Thiên Bình cảm thấy khoẻ khoắn hơn được đôi phần. Chợt, trong đầu cô hiện lên hình ảnh của cậu ta. Mặc cho Thiên Bình cố xoá đi khỏi tâm trí, cô vẫn không thể ngăn mình nghĩ về cậu ta. Chắc chắn là Thiên Bình điên mất rồi cũng nên.

Giờ không biết cậu ta đang làm gì nhỉ? Mà việc gì mình phải lo cho cậu ta cơ chứ!?

Nói là nói vậy, Thiên Bình vẫn cứ nghĩ về cậu miết. Cậu có đang ở kí túc xá không, cậu có ra ngoài hay không. Tuy nhiên, bao nhiêu suy nghĩ của Thiên Bình đều vô nghĩa khi cô nhận ra, người cậu ta thích hoàn toàn không phải cô...

M-Mình nhất định không có thích hần! Nhất định không, không mà...

Nhưng, nghĩ về những thứ đó chẳng hiểu sao lại khiến lồng ngực cô đau nhói. Cậu ta là thứ mà Thiên Bình không bao giờ đủ sức để vươn tới cả, không bao giờ đủ cho người đó có còn tồn tại hay không đi chẳng nữa...

"Ê nhóc, bàn số 9!"

Sự vênh váo của mấy đồng nghiệp làm cùng thật khiến Song Ngư muốn đập cho mỗi người mấy đập. Lại còn dám chọc tức cậu! Dù cho biết rõ chỉ là đùa vui chẳng có ý gì xấu, điều này quá đủ để Song Ngư cảm thấy bức mình. Trong khi Song Ngư nai lưng ra chạy hết bàn này lại chạy đến bàn kia thì bọn họ lại thản nhiên ngồi xem "kịch", với cái lí do là vì khách hàng ưng cậu hơn. Aha, hình như có vài người đang chọc nui lửa bùng phát thì phải!!?

Song Ngư bỗng nhìn lên đồng hồ. Hôm nay cậu làm khá nhiều thì phải. Tự dừng nghĩ đến nó, không biết về chưa nhỉ.

"Song Ngư, có cô bé đáng yêu nào tìm chú mày này!"

Tiếng của một anh chàng đồng nghiệp lớn hơn Song Ngư vài tuổi khiến người đang mải suy nghĩ vẩn vơ như cậu sực tỉnh. Chớp mắt mấy cái, đưa cái khay thức ăn định bung sang cho một cậu bạn khác, Song Ngư có thể nhìn thấy cô bé mà anh chàng kia nói đang đứng chỗ cửa vào.

"Cậu làm gì ở đây vậy, Cự Giải?"

Khẽ giật mình một cái, đôi mắt màu nâu nhạt bắt đầu đảo liên tục vài vòng ngón trở lại kẻ sát mỗi một cách bối rối. Nhìn sang cậu đang nghiêng đầu nhìn mình, càng khiến Cự Giải bối rối hơn!

"À, mình... A! Mình học thêm, học thêm! Tiện thể ghé qua coi cậu xong chưa ấy mà..."

Làm sao Cự Giải có thể nói là chẳng có lớp học thêm nào vào ngày hôm nay và đến gặp Song Ngư là chủ đích của cô từ trước... Cự Giải mím chặt môi, sao tự nhiên cô cảm thấy mình cứ như một tên bám đuôi ấy!!

Khác với sự lúng túng của Cự Giải, không có bất kì sự khó xử nào hiện lên trên khuôn mặt Song Ngư, và bên trong cũng chẳng có lấy một dao động nào. Nói cậu vô tâm cũng được, nói cậu hồ hĩnh cũng được, nhưng đôi mắt màu cafe kia hoàn toàn không chứa chút tia thoải mái nào. Dù cho Cự Giải là bạn, trong lòng cậu vẫn có một thứ cảm giác khó chịu không thôi. Cô gái này, như bao đứa con gái khác, vốn đâu hiểu được con người thật của cậu...

Nhưng, cái "nặng nề" mà Song Ngư từ đầu đã đeo cho mình, cậu nở một nụ cười ôn nhu.

"Mình còn khá bận, nên cậu cứ về trước cũng được, không cần phải chờ làm gì!"

Vẫn nhẹ nhàng như vậy, vẫn hiền lành như vậy, nhưng lại như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào Cự Giải. Cô cảm thấy, bản thân như đang rơi xuống hố sâu vậy. Lẽ nào, là cô đang làm phiền cậu...

"Để mình chờ cậu cũng được mà! Với lại mình cũng rảnh, và về trước một mình cũng chán lắm!"

Nhìn sang Cự Giải một cái, Song Ngư mỉm cười rồi quay đi. Tuy nhiên, khi cậu quay khỏi cũng là lúc nụ cười ảm áp nhưng lại lạnh băng kia tắt ngấm, Song Ngư thở dài một cái. Cô bạn này, dù cho cậu vốn chẳng nên để tâm quá nhiều, Song Ngư thật không muốn một cô gái tốt như Cự Giải bị tổn thương, vì một thằng như cậu.

Ngồi một chỗ quan sát từng bước chạy, từng biểu hiện, từng sự thay đổi trên khuôn mặt và lời nói của Song Ngư, Cự Giải bất giác mỉm cười. Vui thật, được ngồi từ xa nhìn cậu như thế này. Dù cho bản thân Cự Giải cũng không biết liệu cô có chọn sai, nhưng cô thật sự, đã thích Song Ngư mất rồi. Ngồi như thế này, cô thậm chí nghĩ rằng có thể nhìn cậu cả ngày.

"Cô bé là gì của tên nhóc đó vậy?"

Khi Cự Giải quay sang, cô nhìn thấy chị quản lý trong bộ đồng phục nhân viên đang nhìn mình mỉm cười. Từ ngạc nhiên, cô trở nên ngại ngùng. Bàn tay Cự Giải không ngừng xua xua trong khi đôi mắt trên khuôn mặt đỏ ửng nhắm tịt lại.

"C-Chị nhầm rồi! B-Bọn em chỉ là... b-bạn cùng lớp mà thôi!!!"

Chị quản lý "ò" một tiếng, nhưng sau đó lại cười gian manh.

"Bạn cùng lớp mà ngồi đây đợi? Còn khá lâu cho đến khi thằng ôn con đó tan làm cơ mà! Hay là..."

"Ồ, e-em..."

Cô bé này đáng yêu thật!

"Đừng có bắt nạt cậu ấy nữa! Cậu ấy đã nói rồi đấy thôi, bọn em chỉ đơn thuần là bạn! Chần tỹ đừng có làm người ta khó xử!!"

Chị quản lý không ngừng lườm nguýt Song Ngư vẫn đang chăm chỉ làm việc, miệng xì một tiếng rõ khinh thường. Tên nhóc đó sao không leo lên đầu cô luôn đi nhì! Nó mới vào mà toàn hỗn xược với cấp trên là quản lý cô, thật quá sức tưởng tượng mà!! Cơ bản tính tình thì từ tế hoà nhã, nhưng đôi lúc lại khiến cô muốn giết người. Mà, tên nhóc đó vừa gọi cô gái xinh đẹp là gì cơ? Chần tỹ?!!

"Thôi, chị đi làm việc! Em ngồi đây chơi nhé!"

Nhìn theo bóng dáng chị quản lý thân thiện chạy đi, tới chỗ Song Ngư và vụn đầu cậu như thần thiết lắm, Cự Giải không nhịn được mà bật cười. Dù vậy, sự hụt hẫng và nặng trĩu trong lồng ngực mới nãy vẫn chẳng giảm được chút nào. Đôi mắt màu nhạt, vô thức nhìn theo Song Ngư.

Chỉ đơn thuần là bạn... thôi sao...

Cấn chặt môi, Cự Giải nắm chặt mép vẩy đến móng tay đâm xuyên vào qua vải vào da. Đau, nhưng chẳng bằng nỗi đau kì lạ mà cô đang chịu. Là Cự Giải, đã quá ảo tưởng...?

Cự Giải không hề nhận ra, đôi mắt màu cafe nhìn mình từ xa. Vẫn là sự lạnh nhạt ấy, xen lẫn vài tia khó xử, cậu lại nhanh chóng tiếp tục quay lại làm việc, dù trong lòng chính là mớ hỗn độn, khuôn mặt vẫn hoàn toàn bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra. Cậu có lẽ, không nên suy nghĩ quá nhiều.

Không một ai có thể hiểu được mình cả... con người thật của mình...!

Chợt, Cự Giải lấy lại vẻ tươi tỉnh của mình, cổ đẹp đi những ý nghĩ vu vơ của mình, cô vui vẻ cười tươi

"Đề em phụ mọi người nhé!"

"Minh về ngay đây, nhất định sẽ kịp bữa tối mà!"

Vừa tươi cười, Thiên Bình vừa trả lời điện thoại của Thiên Yết. Cái giọng kia của cô bạn thật sự có đôi phần đáng sợ, nhưng lại khiến cô không thể không phì cười. Thiên Bình dám chắc cô nàng kia đang cô đơn một mình ở kí túc cũng nên.

Bỏ điện thoại vào túi, Thiên Bình theo phản xạ kéo mũ nón của mình xuống, đồng thời sửa lại cả kính râm. Đã mệt mỏi lại còn phải hoá trang để tránh báo chí và người hâm mộ, cô đương nhiên càng thêm rã rời. Giờ thì Thiên Bình thật sự hối hận vì việc gia nhập ngành giải trí...

Bất giác nhìn theo một cặp tình nhân hạnh phúc khoác tay nhau bước đi trên đường, đôi chân Thiên Bình vô thức dừng lại, và đôi mắt đen của cô bắt đầu nhìn theo họ. Ngưỡng mộ, ghen tỵ, cô cũng chẳng biết mình đang mang thứ cảm xúc gì, và tại sao lại mang chúng. Nhưng nghĩ đến nếu họ cũng giống như đôi tình nhân kia, Thiên Bình lại cảm thấy đau nhói.

Minh điên rồi! Ghét cậu ta, mình rõ ràng ghét cậu ta đến tận xương tủy!! Vậy thì... tại sao...?

Trần an bản thân mình, Thiên Bình đưa tay kéo mũ rồi quay người bước đi. Dù cho nó có xảy ra hay không, vốn từ đầu đã chẳng liên quan gì đến cô cả. Và một lần nữa, bởi vì cậu ta là tên mà Thiên Bình ghét nhất! Ghét!!!

Khi Thiên Bình vừa định băng sang đường, trong lúc đợi tín hiệu đèn, một hình ảnh vô tình lọt vào mắt cô. Người con trai với dáng người dong dong cao và đôi mắt màu sẫm thoáng buồn nhìn về phía đối diện, cùng với đôi bàn tay nắm chặt lại. Cô, nhận ra cậu. Và đến khi mọi người bắt đầu sang đường, Thiên Bình lại quay người bước đến chỗ cậu.

Người con trai ấy vẫn đứng mãi một chỗ, dù cho cậu không rõ có nhận ra cô gái vừa dừng lại cạnh mình hay không. Đôi mắt màu sẫm vẫn vậy, lạnh nhạt và tỉnh anh, nhưng khi phản chiếu thấp thoáng những hình ảnh đó, chẳng hiểu sao lại trở nên buồn bã đến bất lực. Đôi bàn tay kia, vẫn chưa chịu nói lòng ra.

"Minh đúng là một thằng ngốc nhì?"

Đôi mắt đen của Thiên Bình ngạc nhiên nhìn người con trai kia. Dường như đã biết đến cô gái đang đứng cạnh mình, cậu thậm chí còn biết cô là ai đằng sau cái lớp hoá trang kia. Dù vậy, thay vì quay sang nhìn cô, cậu lại bật cười.

Lúc này, Thiên Bình mới chuyển ánh mắt mình về phía mà cậu nãy giờ chẳng rời mắt lấy một giây. Và khi nhận ra, chính đôi mắt của cô cũng mở to. Đằng sau tấm kính của quán thức ăn bên đường bên kia, chính là hình ảnh cô gái đang vui vẻ nói chuyện cùng chàng trai. Sẽ không có chuyện gì đáng bận tâm, nếu cô không nhận ra họ là ai.

"Bảo Bình, cậu ổn chứ?"

Đáp lại ánh mắt ái ngại của Thiên Bình dành cho mình, Bảo Bình chỉ đơn thuần mỉm cười cho qua chuyện. Dù cho cười là thế, dù cho nét mặt vẫn chẳng

có chút dao động lớn lao, và dù cho một biểu hiện lạ cũng không có, nhưng đôi bàn tay kia vẫn nắm chặt đèn dấm vào thịt. Đôi mắt màu sâm, đằng sau sự điềm tĩnh là sự khổ sở mà chỉ mỗi Bảo Bình có thể hiểu.

"Chết tiệt thật! Nếu đó không phải thằng Song Ngư, mình chắc chắn giành Cự Giải về! Nhưng, vì nó là bạn thân... và vì nó là Song Ngư..."

Đôi mắt ấy chột nheo lại, đôi bàn tay dường như càng siết chặt.

"Mình sợ bản thân không đủ khả năng giành lại trái tim Cự Giải khi nó rung động vì một người con trai khác..."

Nói Bảo Bình yếu đuối cũng được, nói Bảo Bình nhu nhược cũng chẳng sao, cậu không một chút để tâm. Thậm chí, dù cho Thiên Bình có cười chê đi chăng nữa. Tuy nhiên, sự khổ sở hoà vào sự đau đớn như đang xé nát tâm can Bảo Bình, như đang đè nặng lồng ngực cậu. Nếu biết trước sẽ đau thế này, thà rằng cậu đừng bao giờ yêu sẽ tốt hơn...

Thiên Bình nhu mì và có chút nhút nhát, dù cho tính cách thật của cô có năng nổ và sôi nổi bao nhiêu đi chăng nữa, cô không phải đứa có thể nói ra chuyện mà bạn bè cố gắng giữ kín. Bảo Bình đã tin tưởng cô, Bảo Bình đã dũng cảm thú nhận và đối diện với tình cảm của mình, dù là với một người khác.

Vậy, Thiên Bình thì sao? Mỗi mỗi, có lẽ cô sẽ không bao giờ có đủ sức mạnh như người con trai này, người con trai bất lực nhưng lại rất đổi mạnh mẽ.

"Về thôi! Thiên Bình, cậu có đi cùng không?"

Câu nói của Bảo Bình khiến Thiên Bình sực tỉnh. Khi cô nhận ra, cậu đã quay người và toan bước đi, nếu không phải muốn đợi cô. Dù sao, Thiên Bình cũng đang định về, và cô quyết định chạy theo Bảo Bình. Cho đến khi bước cùng cậu, đôi mắt đen của cô lại lần nữa hướng về phía mà chính đôi mắt sẫm màu lúc này cũng đang nhìn về. Thiên Bình bất giác nhìn sang cậu bạn, nhưng đáp lại cô chỉ là một sự im lặng đến sợ.

Tình yêu, đôi lúc cũng chẳng ngọt ngào gì cả...

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Minh gia

Ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng khách, hai tay chống lên đùi, Xử Nữ chột cảm lấy tách trà mà người hầu vừa mang đến. Nhấp một ngụm, cậu đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn từng góc cạnh trong ngôi nhà nơi cậu đã lớn lên cùng với Thiên Yết. Sang trọng bao nhiêu, giàu có bao nhiêu, mang thân phận một tên công tử không hề khiến Xử Nữ thấy tự hào. Đối với cậu, thoát khỏi đây mới thực là thiên đường. Sống trong ngôi nhà lạnh lẽo như vậy, bao nhiêu của cải tiền tài cậu mặc, điều duy nhất khiến Xử Nữ thấy được an ủi là có Thiên Yết ở cạnh. Mà, bây giờ cô đang làm gì nhỉ?

"Vậy, mình về trước nhé!"

"Đề mình..."

"Mình tự bắt taxi được mà. Nhớ về sớm nhé, kéo bọn nó lại lo lắng đấy!"

Khẽ thở dài, Xử Nữ đưa đôi mắt nâu đen của mình chán nản nhìn vào thứ chất lỏng màu trà trong tách, nhìn cả vào ảnh phản chiếu của chính cậu trong đó. Xử Nữ ước gì mình có thể về ngay bây giờ. Ở đây mãi, cái không khí tĩnh lặng này dù thích đến đâu, cậu sẽ chết vì khó chịu mất.

"Cậu chủ!"

Khi Xử Nữ quay sang, trước mắt cậu là một người đàn ông trung niên với bộ vết đen nghiêm chỉnh và lạnh lùng, với phong thái đầy kính trọng giữa chủ và tớ. Sự xuất hiện của ông ta không khiến Xử Nữ bất ngờ hay ngạc nhiên, đôi mắt cậu vẫn lạnh nhạt y như vậy. Người đàn ông này, là quản gia riêng và là thư kí của ba cậu.

"Ông chủ đang đợi ở phòng làm việc, thưa cậu Xử Nữ!"

Đôi mắt nâu đen nhắm hờ lại, rồi lại mở ra. Đặt tách trà xuống bàn, cậu chậm rãi đứng lên. Không nhìn người đàn ông kia lấy một lần, cậu thân nhiên bước qua những người hầu đang gấp người cung kính đứng gần đó. Vẫn vậy, khuôn mặt cậu vẫn lạnh tanh. Dừng bước trước cầu thang dẫn lên tầng trên, Xử Nữ có chút ngập ngừng, nhưng cậu vẫn bước tiếp khi bắt gặp ánh mắt của người thư kí. Xử Nữ khẽ thở dài.

"Ông chủ, cậu chủ đến rồi ạ!"

Vừa nói, bàn tay to lớn vừa gõ nhẹ lên cánh cửa căn phòng được xem là nổi bật nhất với cửa hai cánh được chạm khắc những đường nét tinh xảo, cũng là căn phòng làm việc của người đứng đầu gia đình mà bất kì người hầu nào cũng đều sợ sệt khi bước vào. Điều đó không bao gồm Xứ Nữ, nếu có cũng là nhiều năm về trước chứ không phải bây giờ. Đối với cậu, đây chỉ là một nơi đáng chán nản.

Tay người quản gia vận nhẹ nắm cửa và đẩy vào, sau đó đứng sang một bên nhường đến cho Xứ Nữ. Rốt cuộc cũng phải gặp thôi nhỉ.

Tiếng đóng cửa vang lên khe khẽ ở phía sau, Xứ Nữ đã đứng trong phòng từ lúc nào. Căn phòng đơn giản nhưng lại khiến cho người ta choáng ngợp. Không sang trọng ở cách trưng bày, nó sang trọng ở chất lượng đồ vật. Hơn cả, chính là cái không khí căng thẳng đã từng khiến Xứ Nữ không ngừng sợ hãi mỗi khi bước vào đây.

"Con giải thích sao về việc này, Xứ Nữ?"

Không phải một câu thăm hỏi về sức khỏe và cuộc sống như cách mở đầu của những cuộc gặp gỡ gia đình bình thường, người đàn ông này luôn đánh thẳng vào trọng tâm những gì mà ông muốn nói. Lúc này, Xứ Nữ mới ngẩng đầu nhìn con người uy nghiêm đang ngồi trên ghế làm việc trước mặt. Phong thái lạnh lùng và khuôn mặt nghiêm nghị đúng chất một người đứng đầu chính là vị chủ tịch đáng kính của Tập đoàn và chủ Minh gia, đồng thời cũng là người cha mà Xứ Nữ phải không ngừng kính trọng.

"Con không nghĩ việc này quá ảnh hưởng đến tập đoàn và gia tộc, thưa ba!"

Dù cho đôi mắt đồng màu với cậu trên khuôn mặt kia dường như đang cực kì khó chịu khi nó nheo lại, Xứ Nữ dường như chẳng cảm nhận bất kì sự sợ hãi nào mà cậu đã từng luôn phải cảm thấy lúc bé. Người ba mà hết sức kính nể nhưng chưa bao giờ muốn ở cạnh, chắc chắn đang rất tức giận.

"Bỏ khỏi nhà cùng con bé đó và không nói với ta một lời, còn không nhận mình sai?"

"Thứ lỗi cho con nếu khiến ba khó chịu, nhưng con và Thiên Yết chỉ đơn thuần là đến sống ở kí túc xá trường, chỉ vậy thôi!"

Cậu có thể nghe thấy thứ âm thanh vừa ngắt lời cậu, khi ông Minh đập bàn.

"Càng ngày càng trả treo, đó hoàn toàn không phải cách một người thừa kế Minh gia nên cư xử!"

"Con chưa từng ham cái ngôi đó, và con chỉ đang đính chính lại những điều ba nói!"

"To gan!!"

Dù bất mãn, im lặng là cách duy nhất Xứ Nữ có thể làm lúc này. Ba cậu, đã tức giận. Ánh mắt ấy, dường như đang nhìn chòng chọc vào cậu. Xứ Nữ khẽ nhắm hờ mắt như để bản thân có thể bình tĩnh lại đôi chút.

Xứ Nữ có thể nghe thấy tiếng thở hắt ra từ ông Minh. Cô kiềm chế lại cơn tức giận đang muốn bùng phát, ông trở lại cái phong thái lạnh lùng của mình, tiếp tục dùng ánh mắt vô cảm nhìn đứa con trai trước mặt. Nó thay đổi quá nhiều, đã từng là một đứa không bao giờ dám cãi lời ông dù chỉ một chút. Con bé đó, ông thực sự hối hận khi mang nó về như một "món quà sinh nhật" cho Xứ Nữ.

"Lớp của con dạo gần đây khá ồn ào thì phải?"

Đôi mắt Xứ Nữ hơi mờ to, nhưng sau đó lại trở nên bình thường như chẳng có chuyện gì xảy ra. Đã đến tai ba cậu rồi sao, nhưng mâu thuẫn gần đây ở lớp cậu. Buồn cười thật!

"Chỉ là xích mích của đám trẻ con, ba quan tâm sao ạ?"

Đáp lại Xứ Nữ chính là sự im lặng.

"Và lại, con không nghĩ việc tại con dọn đến kí túc cùng bạn bè là gì đó quá xấu xa!"

Đôi mày ông Minh chột nhứ lại. Bạn? Con trai ông có bạn? Thiên Yết tồn tại chỉ vì ước mong có bạn chuyện trò khi con ông còn nhỏ, như cách ông mang con bé về từ một trại mồ côi mà ông xem là một cửa hàng mà Thiên Yết chính là món quà cho Xứ Nữ. Bạn bè của con ông, ông Minh có chút tò mò. Dù cho ông đã biết trước khi điều tra cuộc sống gần đây của người thừa kế của mình, nghe từ chính miệng Xứ Nữ vẫn khiến ông Minh có chút ngạc nhiên.

"Thưa ba, thứ lỗi cho con, nhưng con có thể hỏi một chuyện không ạ?"

Đôi đồng tử lạnh lẽo dời sang đứa con trai đang nhìn mình bằng ánh mắt rất đối bình thản.

"Sao lại bảo con để mắt đến lớp Toán?"

Câu hỏi của con trai không khiến ông Minh cảm thấy kinh ngạc, ngược lại còn rất bình tĩnh. Vẫn ngồi trên chiếc bàn làm việc của mình và nhìn xuống cậu con trai một cách lạnh nhạt, như một người từ trên cao, ông cất lên âm giọng trầm thấp lạnh lẽo.

"Trong đó có nhiều nhân vật quan trọng hơn con nghĩ đấy, con trai! Đối tác, đối thủ, mọi thứ!"

Dù vẫn tỏ ra hoàn toàn bình thường, Xứ Nữ lại không thể ngừng suy nghĩ về câu nói của ba mình. Nhưng suy nghĩ là thế, cậu cũng không mấy quan tâm. Một thằng công tử để ý đến thân phận và xuất thân của người khác, Xứ Nữ không còn như vậy nữa rồi.

"Con và con bé đó như thế nào rồi?"

Ông Minh thực sự không thích cách Xứ Nữ và Thiên Yết dọn đến kí túc xá sống một chút nào. Không còn ở căn nhà này, ông không thể quản lí chúng. Tình cảm mà chúng dành cho nhau, ông đâu phải không biết. Nhưng ngay từ đầu khi con bé đó đặt chân bước vào ngôi nhà này, thân phận của nó trong mắt ông không phải một cô con gái nuôi như trên giấy tờ pháp luật, mà chỉ đơn thuần là một đứa giúp việc phục vụ riêng cho cái thú muốn có người bầu bạn của Xứ Nữ. Và đối với ông, người hầu không được phép yêu chủ nhân, và chủ nhân càng không được phép thành đôi với một đứa hầu mà ông "nhặt" từ một trại mồ côi!

Xứ Nữ có chút ngập ngừng trước câu hỏi kia. Dù cho cậu và Thiên Yết vẫn vậy, chẳng có gì quá khác, nhưng nói với ông lại thật sự khó. Xứ Nữ chính là người luôn tìm cách gần hơn với Thiên Yết, không phải cô. Và cậu không thể nói, mối quan hệ ấy khiến cậu càng yên tâm hơn về quyết định tự ý rời khỏi nhà của mình.

Sự ngập ngừng trong sự im lặng của Xứ Nữ khiến ông Minh hơi khó chịu. Trước những câu hỏi của ông, ông muốn nó luôn phải có câu trả lời. Chẳng phải đó là bài học mà ông luôn dạy cho cậu con trai này hay sao?

"Nên nhớ, sẽ không bao giờ ta chấp nhận! Con bé đó chỉ tồn tại trong cái nhà này vì ước muốn ích kỉ của chính con! Chỉ một sự gần gũi nhỏ thôi, con bé đó sẽ sống không bằng chết! Ta hoàn toàn có thể, con biết mà đúng không, con trai?"

Bàn tay Xứ Nữ siết chặt đến gần cả máu lưu thông. Ba cậu chưa bao giờ thực xem Thiên Yết là một con người chứ đừng nói đến người con gái mà cậu yêu. Và cái bài học mà ông luôn nhồi nhét vào đầu cậu từ khi Xứ Nữ còn bé tí, cậu làm sao quên được! Nhất là cái thân phận mà chính cậu khinh miệt này!

Người đàn ông mà cậu luôn gọi tiếng "ba" này, dù điềm tình đến đâu, Xứ Nữ chưa bao giờ có thể vượt hơn sự lạnh lẽo của ông cả.

"Cũng muộn rồi, xin phép ba, con phải về! Sẽ không hay nếu khiến mọi người trong kí túc lo lắng."

Không có tiếng đáp lại cho câu nói của Xứ Nữ, đầu cậu cũng chẳng quá dễ tâm. Bước ra cánh cửa người quản lí vừa mở, cậu nhanh chóng rời khỏi phòng ba mình, trước khi khựng lại trong vài giây.

"Đừng bao giờ quên, con chính là người thừa kế của Minh gia, Minh Xứ Nữ!"

"Nhưng con vẫn sẽ bảo vệ Thiên Yết đến cùng, dù chuyện gì xảy ra đi nữa!"

Đến khi tiếng bước chân đã đi xa, ông Minh đưa tay xoa xoa thái dương. Càng lớn Xứ Nữ càng ngỗ nghịch và không vâng lời, ông thực sự rất tức giận. Chợt nhìn sang chiếc điện thoại bàn vừa reo lên bên cạnh, ông Minh cố điều chỉnh chất giọng trở lại bình thường. Chậm rãi đưa ống nghe lên sát tai, chất giọng lạnh nhạt nhưng có đôi phần dè chừng vang lên.

"Cậu không cần phải lo, tôi sẽ chẳng bao giờ thất hứa cả! Hay là, nói về công việc hợp tác của chúng ta sẽ tốt hơn nhỉ, ngài chủ tịch trẻ?"

Bước xuống từng bậc cầu thang, Xứ Nữ không thể ngừng suy nghĩ về cuộc nói chuyện ban nãy. Cậu thừa nhận đã thực sự thờ phào nhẹ nhõm khi mới bước ra khỏi được căn phòng mà cậu luôn cho là địa ngục đó. Người đàn ông ấy, đến tận giờ từng con chữ phát ra từ khuôn mặt lạnh lẽo của ông cậu vẫn chưa thể ngừng run lên được.

Thiên Yết...

Dừng lại ngay khi vừa bước hết cầu thang, bàn tay trên tay vịn của Xứ Nữ bất giác siết chặt. Đến chừng nào, ba cậu mới có thể ngừng xem cô như một món hàng?

"Đừng bao giờ quên, con chính là người thừa kế của Minh gia, Minh Xứ Nữ!"

Khốn thật! Cứ hờ chút lại đem cái trọng trách mà cậu phải gánh vác từ khi chưa lọt lòng ra mà nói! Người thừa kế, cứ làm như Xứ Nữ thích cái chức đó lắm vậy! Ghét, cậu ghét đến kinh hồn! Chẳng biết bao nhiêu lần Xứ Nữ từng nghĩ, cậu không mang cái họ ấy lại tốt hơn. Sẽ tốt hơn nếu cậu sinh ra trong một gia đình phổ thông bình thường thay vì một gia tộc lớn. Một người như Xứ Nữ, vẫn không thể ngừng nghĩ về những "nếu"...

"C-Cậu chủ!"

Tiếng nói của ai đó khiến Xứ Nữ thoáng sự tỉnh, cậu chậm rãi quay sang sau khi đã điều chỉnh khuôn mặt bình thường ngay. Trước mắt cậu là một cô hầu gái với sự rụt rè oha chút sợ sệt, cho đến khi cô đưa ra trước một chiếc hộp nhỏ và nói bằng giọng lí nhí.

"X-Xin lỗi nếu tôi khiến cậu khó chịu nhưng, cậu chủ có thể giúp tôi đưa cái này cho cô chủ Thiên Yết không ạ?"

Nhận lấy chiếc hộp nhỏ, Xứ Nữ khẽ mỉm cười.

"Cảm ơn chị nhé! Em nhất định sẽ đưa cho cậu ấy!"

"C-Cảm ơn cậu! V-Vậy tôi xin phép đi làm việc!"

Chị là một trong số ít những người hầu mà Xử Nữ thực sự tôn trọng và tỏ ra lễ phép. Trong căn nhà này, bọn hầu cứ như hòa với chủ, thậm chí chẳng bao giờ đối xử với Thiên Yết như một cô chủ cả, thay vào đó là cách đối xử như một người giúp việc mỗi khi không có Xử Nữ gần đó. Điều này đã không ít lần khiến cậu tức chết!!

"Đối với tôi, Thiên Yết mãi là cô chủ mà tôi yêu quý, giống như tôi yêu quý cậu chủ Xử Nữ vậy!"

Nghĩ đến câu nói trước đây của chị ta, Xử Nữ thật không thể không phì cười. Nếu ai cũng như chị đối xử với Thiên Yết, có lẽ người con gái cậu yêu đã không phải cảm thấy cô đơn và bị tổn thương.

Hình như có điện thoại.

Chuyển tay cầm chiếc hộp, Xử Nữ vui vẻ nghe. Mãi sau cậu mới bật cười.

"Minh về ngay, chắc khoảng gần một giờ nữa! Nếu tụi nó về rồi thì không cần đợi mình đâu!"

Đến tận khi cúp máy, Xử Nữ vẫn giữ nguyên nụ cười trên khuôn mặt vốn lạnh lùng. Quả nhiên chỉ khi nghe thấy giọng nói ấy, tâm trạng cậu mới có thể trở nên nhẹ nhàng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Liệu có đủ để tin tưởng?

"Vậy, con về nhé, thưa cô!"

Cúi chào cô giáo đang ôm lấy bé Nhi, Ma Kết đi tới xoa đầu con bé, cười tươi. Cho đến khi định rời đi, cô mới phát hiện chẳng thấy Kim Ngu đâu cả.

Cái tên này! Đi đâu thế không biết?

"A! Anh Quân kia! Chị, có cả anh đi cùng chị nữa!!!"

Nhìn theo ngón tay của đứa bé đang trở về một phía, Ma Kết nhìn thấy Kim Ngu và Quân đi cạnh nhau, còn đang nói chuyện gì đó. Bọn họ thân nhau từ khi nào mà cô không biết ấy nhỉ, mặc dù bản thân Ma Kết cũng chẳng quan tâm nhiều cho lắm.

Khi Kim Ngu định rời khỏi và bước theo Ma Kết, thằng Quân chột túm lấy áo cậu giữ lại, rồi nhòm người thì thăm gì đó không rõ, khi đến cậu cũng mở mắt kinh ngạc, tuy trở lại bình thường ngay sau đó.

"Kim Ngu! Nếu không nhanh lên, ta sẽ muộn chuyến xe cuối đấy!!!"

Cho đến khi nghe thấy tiếng Ma Kết khó chịu gọi to đằng kia, Kim Ngu mới sững người mà sức tỉnh. Cậu đứng thẳng dậy, nhìn ra chỗ ngoài cổng nơi cô đang đứng nhứu mày, rồi lại nhìn thằng bé một cái. Đôi mắt màu lam của cậu lúc này, dường như vẫn chưa bắt kịp, nó phức tạp đến kì lạ.

"Đó là, trại mồ côi sao?"

Ngồi trên chuyến xe buýt cuối cùng trong ngày chạy qua bến học viện, Kim Ngu thậm chí không để tâm đến việc mình đang ngồi trên thứ phương tiện mà cậu đã từng rất ghét. Và câu hỏi của cậu, thực sự khiến Ma Kết thắc mắc.

"Tôi cứ tưởng cậu biết rồi chứ!"

Bước vào một nơi như vậy, chẳng phải một đứa nhóc cũng biết đó là trại mồ côi rồi hay sao. Ma Kết thực sự nghi ngờ kiến thức thực tế của Kim Ngu. Và bởi cô không nhìn sang cậu, cô không hề nhận ra đôi mắt phức tạp của Kim Ngu không có một chút nào là đùa.

Theo lời thằng nhóc đó... mà, chỉ là trùng tên cũng nên...

"Cậu hay tới đó lắm sao?"

Một lần nữa, câu hỏi của Kim Ngu khiến Ma Kết sững người, nhưng đôi mắt dường như vẫn giữ nguyên sự điềm tĩnh.

"Cũng... có thể nói như vậy..."

Chuyện này Ma Kết không muốn nhắc đến chút nào. Không phải cô đang xem thường nơi đã nuôi mình lớn chừng này, mà là cô không hề muốn nhắc về quãng thời gian kinh khủng trước đó. Đối với cô, đó là ác mộng, dù cho vẫn chưa là gì so với lần đó đi chăng nữa...

"Mà, làm sao cậu thân được với Quân thế? Tôi nhớ thằng bé khó gần lắm cơ mà!"

Vẫn không nhìn Kim Ngu, Ma Kết không hề nhận ra đôi mắt màu lam vừa mở to. Thân, cậu nghĩ đâu có tới mức đó...

"Ma Kết này..."

"Gì?"

Dù cho muốn nói ra, muốn xác minh, nhưng đôi mắt màu nâu kia của Ma Kết khiến Kim Ngu không ngừng do dự. Cậu có nên nói ra? Cậu có nên hỏi thử? Nhưng sẽ thế nào nếu vì cậu mà vô tình khiến cô nhớ lại những kí ức đau thương? Rốt cuộc, Kim Ngu vẫn không thể hỏi được. Suốt chuyến xe buýt về học sinh, cậu không còn mở miệng lên tiếng gì nữa, nhưng lại không thể ngừng suy nghĩ.

Tại sao, mình lại lo nghĩ cho con nhỏ đó chứ?!

Bước xuống xe buýt, vẫn đi cùng Ma Kết, nhưng Kim Ngu mãi vẫn chưa trút được những mối lo ngại của mình, và điều này khiến cậu thấy khó chịu. Khó chịu hơn cả, là sự lo lắng kì lạ dành cho Ma Kết mà chính cậu còn chẳng lí giải được.

Về đến kí túc xá, Ma Kết không khỏi ngạc nhiên khi chỉ có mỗi mình Thiên Yết ở nhà. Khi được hỏi, cô nàng nói rằng tụi nó gần như ra ngoài hết cả. Còn một tiếng nữa là tới bữa cơm, và điều không may là Thiên Yết đã nấu xong tất cả. Lúc này, cô đang ngồi trên sofa, chán nản xem tivi trong khi đôi mắt đen gần như hoàn toàn lạnh lùng.

"Cậu mới về sao?"

Câu hỏi này là của Ma Kết dành cho Thiên Yết, trong khi vẫn đang tháo đôi giày của mình ra. Cô nhớ Thiên Yết nói là có việc bận cần đi đâu đó mà.

"Cậu nghĩ sao? Luôn luôn là Xứ Nữ, không phải mình!"

Kim Ngu không hiểu lắm, dù cho cậu cũng chẳng bận tâm là mấy.

Ma Kết ngay sau đó đi vào mình ngay, cô bảo hơi mệt nên sẽ chợp mắt một chút, đương nhiên đến giờ ăn sẽ dậy. Dù sao, để cả bữa cho mỗi Thiên Yết thì thật sự khá tàn nhẫn.

Cho đến khi chắc chắn cửa phòng Ma Kết đã đóng lại, Kim Ngu mới lại sofa ngồi gần Thiên Yết. Cô đương nhiên thấy hơi lạ, nhưng với tính cách vốn hồ hững của mình, cô sẽ để cậu tự mở lời. Tuy nhiên, đôi mắt màu lam phức tạp kia khiến Thiên Yết thật sự khó hiểu.

Hai bàn tay đan chặt vào nhau, chẳng hiểu sao Kim Ngu cảm thấy khó chịu. Mím chặt môi, cậu chột nhìn sang Thiên Yết, dù cho sau đó lại nhanh chóng quay đi.

"Chuyện gì đã xảy ra với Ma Kết, ba năm trước vậy...?"

Lúc này, Thiên Yết thật sự không kiềm nổi sự kinh ngạc của bản thân mà quay phắt sang Kim Ngu, người vẫn còn cắn chặt môi mà nhìn xuống sàn nhà một cách vô định bằng đôi mắt khó đoán. Cô không hiểu, cậu ta đang muốn nói đến điều gì cơ chứ? Lẽ ra Kim Ngu, cậu ta...

"Là ai? Và cậu biết được bao nhiêu rồi hả!?"

Sự lớn tiếng lần đầu tiên Kim Ngu thấy ở Thiên Yết, khiến cậu không khỏi bất ngờ. Đôi mắt màu lam kia, phản chiếu khuôn mặt kính ngạc tột độ pha chút khó tin của người con gái đang túm chặt lấy hai bên vai của cậu. Kim Ngu, đã hỏi gì sai có phải không?

"Đi theo mình!!"

Bất ngờ, Thiên Yết chột đứng dậy, đột ngột kéo tay Kim Ngu vào phòng mình, để mặc cậu càng trở nên khó hiểu.

Dù cho mục đích của Thiên Yết là không muốn Ma Kết nghe thấy, nhưng cô không hề nhận ra, khi Thiên Yết đóng cửa phòng mình, cũng là lúc Ma Kết vừa mở cửa nhìn theo không khỏi thắc mắc.

"Giờ thì nói mau! Là ai nói cho cậu biết hả?!"

Thiên Yết lúc này thật sự khiến cho Kim Ngu thấy sờ sợ, cứ nuốt nước bọt liên hồi mà chẳng thốt ra bất kì câu nào. Cô nàng còn dữ hơn bà chằn Bạch

Dương nữa chứ!

Chợt, Thiên Yết sực nhớ ra, ngày hôm nay, Ma Kết và Kim Ngu đi đến trại trẻ mồ côi.

"Là thằng Quân phải không?!"

Đôi mắt màu lam ngạc nhiên của Kim Ngu càng khiến Thiên Yết chắc chắn mình đoán đúng. Cô thật không hiểu thằng nhóc đó nghĩ gì nữa!!

"Nó chỉ nói vài thứ thôi, nên mình muốn hỏi cậu... Ban nãy mình đã định hỏi Ma Kết, nhưng lại thôi..."

Về ngập ngừng kia của Kim Ngu, Thiên Yết có thể nhìn thấy sự khó xử ở cậu, nhưng điều đó không có nghĩa sự khó chịu trong cô giảm đi phần nào. Cái thằng ôn con đó, dù biết Quân không làm việc gì thiếu suy nghĩ, nhưng bực bội là bực bội. Cô chắc chắn sẽ về đó mà cho thằng nhóc đó một trận.

"Nó nói gì rồi?"

Biểu hiện của Thiên Yết, Kim Ngu thừa tình ý để nhận ra, rằng cô biết rõ chuyện mà tên nhóc nói cho cậu, ít nhất thì nhiều hơn những gì cậu biết. Có nên lún sâu tiếp không, khi Kim Ngu vốn chẳng phải loại người đào lên quá khứ của người khác, chưa kể nếu đó là một con "ác mộng" tàn khốc. Nhưng, khi nghĩ đó là Ma Kết, Kim Ngu chẳng biết mình đang làm gì nữa.

"Một người con trai với đôi mắt màu lam... cũng là mối tình đầu... của Ma Kết..."

"Cũng là nguyên do chủ yếu của tấn bi kịch tình yêu, giữa họ và cô ta."

Không hề để tâm việc mình bị ngắt lời, câu nói của Thiên Yết khiến Kim Ngu chú ý nhiều hơn.

Mày đang làm gì vậy Kim Ngu?! Mày phải bỏ đi mới đúng! Đây không phải điều mày nên biết!!

Dù cho Kim Ngu tự nhủ bản thân bao nhiêu, đôi chân cậu vẫn chẳng hề có ý định đứng dậy khỏi ghế và rời khỏi căn phòng này. Tại sao...

Ngồi xuống bên mép giường, từ tốn và bình thản, dù cho đôi mắt đen láy vẫn không ngừng dao động. Cô cũng chẳng hiểu tại sao, ý định nói tất cả cho cậu ta biết lại hình thành trong suy nghĩ của cô, tất cả mọi thứ.

"Cô ta...?"

Kim Ngu bắt chợt nghĩ đến một người. Người duy nhất dường như có thù oán với Ma Kết, theo những gì Kim Ngu nhận thấy.

Nhìn sang Kim Ngu đang ngồi đó, khuôn mặt lạnh đến sợ nhưng đồng thời lại dường như rất khổ sở. Thiên Yết không biết lý do khi cô muốn đem chuyện đó kể cho cậu nghe, dù cho đó là bí mật mà cô đáng lẽ phải giữ kín. Thiên Yết thừa nhận mình sai, càng biết mình chẳng khác nào đang thất hứa với Ma Kết, nhưng cô lại chẳng thể làm gì khác cả. Ít nhất, người con trai trước mặt cô lúc này, Thiên Yết chắc chắn không nhìn nhầm.

Xin lỗi, Ma Kết! Xin cậu tha thứ cho mình!

Chợt, Kim Ngu cảm thấy đôi bàn tay của mình bị nắm lấy. Khi cậu ngẩng đầu nhìn thử, phản chiếu trong đôi mắt ngạc nhiên của cậu lúc này là đôi hắc nhãn kiên định đến kì lạ. Không còn quan tâm đôi bàn tay bị Thiên Yết nắm chặt đến tái đi, sự chú ý của Kim Ngu dồn cả vào cô gái lạnh lùng trước mặt, khi Thiên Yết đột nhiên cúi thấp đầu một cách khổ sở.

"Tôi có thể tin tưởng cậu, phải không?"

Một lần nữa, đôi mắt đen láy kia lại nhìn thẳng vào mắt Kim Ngu. Tuy nhiên, không giống lần trước, một chút xiu cậu cũng chẳng hề lay động, hoặc chính là do sự kiên định kia. Tin tưởng, Kim Ngu đương nhiên hiểu cô bạn này đang muốn nói về điều gì.

Đáp lại Thiên Yết là sự im lặng, nhưng lại dường như quá đủ cho câu trả lời mà cô chờ đợi, hoặc ít nhất là những gì mà cô mong muốn, ở người con trai này. Chính Thiên Yết cũng chẳng rõ lý do mình tin tưởng cậu ta, nhưng cô không nghĩ điều này liệu có còn quan trọng đến mức đó.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Định mệnh dẫn lối

Cuộc gặp gỡ của ba con người, của ba cuộc đời khác nhau, cũng chính là mở đầu cho chuỗi bi kịch về sau. Khi bánh xe số phận bắt đầu chuyển bánh, cũng là lúc họ dần lạc vào mê cung của sự thù hận không lối thoát...

Sinh ra thậm chí không hề biết ba mẹ mình là ai, Ma Kết đã bị bỏ lại trước cổng cô nhi viện từ khi còn mới là một đứa trẻ sơ sinh đỏ hỏn với một tờ giấy ghi tên cô. Lớn lên trong sự bảo bọc của các cô giáo trong viện, Ma Kết gần như đã quên đi mất nỗi đau của bản thân mình. Ở đó, cô được học tập, được chơi đùa với những đứa trẻ bất hạnh khác, và hơn cả, được yêu thương. Dù cho chưa bao giờ ngừng khát khao tình cảm gia đình, thứ tình mẫu tử, phụ từ thiêng liêng luôn khiến Ma Kết cảm thấy ngưỡng mộ, nhưng điều đó không hề đủ để khiến một cô gái kiên cường như cô quá đối cô đơn.

Là một đứa trẻ đáng yêu và không kém phần nghịch ngợm, Ma Kết thông minh và đôi lúc khá trầm tính. Hoà thuận với hầu hết anh em trong đại gia đình, cô đã từng có rất nhiều bạn. Cho đến năm sáu tuổi, khi một cặp vợ chồng trẻ hiếm muộn đến tìm nhận con nuôi, và Ma Kết ngay lập tức khiến họ yêu quý bằng sự tử tế không kém phần dễ thương. Đó cũng là lúc, Ma Kết bắt đầu xa khỏi cô nhi viện.

Gia đình mới của Ma Kết rất tuyệt, với người mẹ hiền dịu đảm đang, người ba mạnh mẽ và trí thức, và họ đều yêu thương cô, đứa con gái thậm chí chẳng mang trong mình bất kì giọt máu nào của họ. Không giàu có, đó chỉ là một ngôi nhà nhỏ giản dị, nhưng sự ấm áp và tình yêu mà ba mẹ nuôi dành cho Ma Kết vẫn quá đủ để khiến trái tim bé nhỏ từng khát khao tình thương gia đình được sưởi ấm. Ma Kết đã từng nghĩ rằng, cô là người hạnh phúc nhất thế gian!

Trong một lần đi cùng ba đến nhà thăm người thầy trước đây của ông, Ma Kết chơi đùa bên ngoài vườn trong lúc hai người họ nói chuyện với nhau và ôn lại kỉ niệm xưa. Dù cho nghịch ngợm và khá hiếu động, nhưng chỗ lạ người lạ vẫn khiến cho Ma Kết trở nên thụ động. Việc duy nhất cô có thể làm là ngồi yên trên chiếc xích đu và ngắm nhìn khu vườn xanh mơn mẫm của căn biệt thự. Đó là cho đến khi, chẳng biết vì lí do gì, chiếc xích đu mà Ma Kết đang ngồi bỗng chuyển động, thật sự khiến cô một phen giật mình.

Lúc ấy, trước mắt Ma Kết hiện lên khuôn mặt của một cô bé, xinh xắn và năng động với mái tóc buộc đuôi ngựa sau đầu. Đôi mắt đen của cô bé, nhìn thẳng vào mắt Ma Kết khiến cô có chút ngại ngùng. Hàng loạt câu hỏi hiện lên trong suy nghĩ trẻ con của Ma Kết, khiến cô càng thêm hoảng loạn. Bao nhiêu sự hoà đồng biến đâu mất, Ma Kết chỉ còn biết nắm chặt lấy hai dây xích đu bằng kim loại kia.

Đôi mắt đen láy của cô bé nọ vẫn nhìn chằm chằm Ma Kết ngồi trước mặt. Đó là sự tò mò, đó là sự thích thú, và một cái gì đó khó diễn tả. Chỗ này cô bé thường hay ngồi, và sự hiện diện của một cô bạn lạ đương nhiên khiến cô bé chú ý. Tuy vậy, cô bé lại cười tươi ngay sau đó, thân nhiên chìa tay trước mặt Ma Kết.

"Không biết cậu là ai nên để mình giới thiệu trước. Mình là cháu gái của chủ nhà này, chào cậu, mình tên Yến Ly!"

Là cháu của thầy của ba, Ma Kết trầm nghĩ. Nhìn bàn tay cô bé tên Yến Ly đang chìa ra giữa không trung kia, lại nhìn lên khuôn mặt xinh xắn đầy thân thiện, Ma Kết lại cúi gằm mặt. Cô thật không biết giữa việc nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia và việc làm lơ, cách nào mới thích hợp. Cô không quen tiếp xúc với người lạ, càng không quen tự mình bắt chuyện với bất kì ai không quen biết.

Nhận ra sự ngập ngừng trong hành động cô bạn kia, đôi mắt Yến Ly nheo lại hơi khó chịu, nhò phỏng má bất mãn. Ồ hay, trước giờ nhò rất ít khi chủ động kết bạn với ai đó, lại còn giành chỗ ngồi vốn luôn là chỗ của nhò, vậy mà còn ái ngại! Và trước khi cô bạn lạ mặt kịp suy nghĩ nên làm gì, Ly đã nhanh chóng nắm lấy bàn tay hơi run kia, vui vẻ cười tươi.

"Cậu tên gì? Nè, đừng có bảo chi có mỗi Ly Ly giới thiệu nhé!"

"Ồ mình... Ma... Ma Kết... mình tên Ma Kết... r-rất vui được gặp cậu..."

Yến Ly nhướn mày. Việc gì phải trịnh trọng thế nhỉ? Ông nhò là một giáo sư nổi tiếng, cả gia đình cũng toàn gia giáo nặng nề, nhò còn chưa trịnh trọng quá mức đến mức này nha! Nhưng, cô bạn tên Ma Kết, chẳng hiểu sao nhò thích quá đi mất!!

Đó là cuộc gặp gỡ giữa hai người bạn thân thiết, của hai cô bé đáng yêu và xem trọng tình bạn. Nhưng đó chưa phải là tất cả, và tình bạn của họ không chỉ có hai người...

Ma Kết và Yến Ly nhanh chóng thân thiết với nhau. Tận khi đã thân đến mức có thể tin tưởng nhau vô điều kiện, Ly mới nhận ra sự tình nghịch đan xen sự tử tế trong tính cách và cách cư xử của cô bạn thân, và điều này khiến nhò không thể không ngạc nhiên, ít nhất là so với cô bạn nhút nhát lần đầu nhò gặp. Hoạt bát, năng động nhưng vẫn thân thiện và điềm tĩnh, Yến Ly càng thích Ma Kết hơn!!

Trong trường tiểu học của hai cô bé, chẳng hiểu sao, cả Ma Kết và Yến Ly đều cùng chú ý đến một anh lớp năm trên hai đứa một lớp. Một cậu bé điển trai và lặn lội, thường xuyên tách biệt với lớp và dường như thậm chí, không hề tồn tại như một thành viên của lớp học. Một mình, một mình, anh ta luôn một mình. Nhưng điều thu hút hai đứa trẻ nhất, có lẽ chính là đôi mắt màu lam trong suốt mà không kém phần sâu xa.

Yến Ly là người phát hiện đầu tiên, nhưng nhò lại không dám bắt chuyện. So với sự thân thiện và hoà đồng quá mức như của một nhà ngoại giao giỏi trong tương lai, người có thể nói chuyện và làm thân với bất kì ai ngay trong lần đầu tiên gặp mặt mà chưa cần đến quá mười câu, cái cách Yến Ly ngại ngùng và nhút nhát kia thật khiến Ma Kết cảm thấy lạ. Đến rốt cuộc, cô lại bị chính nhò bạn thân đẩy ra làm "bìa đỡ đạn", mặc kệ cô vốn còn rụt rè hơn cả Yến Ly.

"C-C-Chào anh!"

Đôi mắt màu lam kia rời khỏi quyển sách của mình và ngẩng đầu lên nhìn người vừa chào mình, đương nhiên là nếu anh không đoán nhầm. Anh thực sự đã rất cân nhắc, khi những người gọi là "bạn cùng lớp" thường xuyên dùng trò này trêu chọc anh, nghĩ cũng khá buồn cười.

Một cô bé với khuôn mặt thoáng xấu hổ đang nhìn anh bằng đôi mắt màu nâu kia, và một cô bé khác với đôi mắt đen láy đang nấp sau bạn mình. Và cả hai, đều có vẻ đang nói chuyện với anh. Nhận ra bảng tên của hai cô bé dưới anh một lớp không quá khiến cậu bé điềm đạm như anh cảm thấy ngạc

nhien.

"Có chuyện gì sao? Hai em là...?"

Sau khi dùng ngón tay tự chỉ vào mình như để xác nhận chắc chắn, anh lên tiếng hỏi. Anh không quá để ý tên trên bảng tên kia, bởi khó có thể biết qua màu trên dòng chữ. Hai cô bé có vẻ vẫn còn khá ngập ngừng, và vẫn chưa thể nói bất kì điều gì để trả lời câu hỏi của anh. Nhưng chính cậu bé ấy cũng không nhận ra, chẳng hiểu sao anh lại thường xuyên nhìn cô bé nấp đằng sau thỉnh thoảng lại lên nhìn ra kia. Liệu chẳng là sự tò mò cũng nên.

"T-Tại bọn em thường thấy anh ở ngoài này một mình cho nên..."

Đôi mắt màu lam chớp nhẹ rồi nhắm hờ lại trong vài giây, sau đó lại nhìn lên bầu trời rộng lớn trên kia. Hai cô bé tò mò, có vẻ chúng thường nhìn thấy anh khi ngồi đây, dù cho anh hầu như chẳng hề biết đến điều đó. Nhìn sang Ma Kết và Yến Ly, anh chợt cười nhẹ, và lặp lại câu hỏi trước đó.

"Có chuyện gì sao?"

Yến Ly tự nhiên run không thôi, nhưng sự ngại ngùng qua sự run rẩy còn hơn của Ma Kết khiến nhỏ có chút áy náy. Bước ra khỏi chỗ nấp phía sau cô bạn, nhỏ nhìn anh, người cũng đang dùng đôi mắt lạ sắc kia nhìn mình. Cố kiềm đi sự bối rối của mình, nhỏ hít sâu, rồi bắt đầu nói bằng giọng hoạt bát như thường lệ, dù cho lồng ngực vẫn đánh trống liên hồi vì một lí do nào đó mà nhỏ không hề biết.

"Xin lỗi anh nhé, nếu bọn em quá tò mò! Chỉ là, anh biết đấy, bọn em muốn làm bạn..."

"Dừng lại đi!"

Câu nói nhẹ tênh nhưng lại đầy trọng lượng đè lời nói còn đang dở dang của Yến Ly xuống, khiến nhỏ bỗng cảm thấy hụt hẫng. Không chỉ nhỏ, mà cả Ma Kết, như thể vừa bị người khác tước đi một thứ thuộc về mình. Cậu bé ấy vẫn ngồi yên trên thềm của bồn hoa như thường lệ, với bàn tay vẫn đặt trên quyển sách mở giữa.

"Xin lỗi, nhưng anh không muốn kết bạn với bất kì ai!"

Ma Kết có thể nhìn thấy khi đôi mắt màu lam bất chợt chuyển hướng một sự buồn bã vô hình. Trong sự đoán cảm xúc người khác, bằng cách nào đó cô khá giỏi, đương nhiên vẫn có vài trường hợp ngoại lệ. Khi cô nhìn vào mắt anh, sự sâu xa ấy dường như đang cố che giấu đi nỗi buồn bằng sự lạnh lẽo vốn có của một con người điềm đạm. Chợt, trong đầu Ma Kết hiện lên cái tin đồn mà bọn học sinh thường truyền tai nhau và phóng đại dần lên.

"Thứ lỗi cho em nếu em nói không đúng, nhưng anh là người "bị bỏ lại" ở lớp 5 Anh không à...?"

"Cậu nói gì vậy Kết Kết?"

Dù cho ánh mắt ngạc nhiên mà Yến Ly đang nhìn cô, thì đôi mắt màu lam của người con trai nọ vẫn chưa hề có một chút dao động nào.

Lớp 5 Anh, một lớp chọn rất giỏi so với trình độ của trường tiểu học, nhưng những thành viên của lớp lại đa phần là những đứa trẻ kiêu ngạo, những đứa trẻ tự huyễn bởi mơ thành tích mà chúng cho là cao chót vót. Khác với một lớp tiểu học đoàn kết và vui vẻ, 5 Anh nổi tiếng là lớp bị giáo viên nhò nhét những tư tưởng mình phải là người giỏi nhất, phải là người xuất sắc nhất. Bởi lớp 5 Anh là lớp trung tâm của trường, sự cạnh tranh điểm số hoàn toàn không giống một lớp tiểu học của những đứa trẻ đáng yêu. Nếu một thành viên bị tụt lại, hoặc thậm chí là một thành viên quá giỏi và nhận được quá nhiều sự ưu tiên từ giáo viên, cùng với việc quá tách biệt với lớp, chắc chắn sẽ bị "tẩy chay", mà theo ngôn từ của 5 Anh là "bị bỏ lại"...

Cậu bé ngồi ngay trước mặt Ma Kết và Yến Ly, nhỏ thật không ngờ chính là thành viên đó, thành viên với thành tích thậm chí có thể gọi là quá dồi dào diệu. Nhưng mà, vậy thì đã sao?!!

"Bộ anh "bị bỏ lại" là tại em không thể kết bạn sao? Bởi vì anh như vậy, tại em mới càng muốn làm bạn cùng anh!"

Nói nhỏ sổ sàng cũng được, nói nhỏ trẻ con cũng được, một cô bé vốn thích kết bạn và luôn muốn kết bạn với bất kì ai như Yến Ly, nhỏ quyết kéo anh khỏi màu tối của cái lớp địa ngục đó!

Nhìn vào đôi mắt đen đầy nhiệt huyết của Yến Ly, Ma Kết chợt mỉm cười. Đôi mắt ẩn chứa một cái gì đó đằng sau sự quyết tâm, Ma Kết tự nhiên cảm thấy khâm phục không thôi.

Nhìn cô bé vừa phát ngôn một cách mạnh mẽ như vậy, anh từ ngạc nhiên tự nhiên bật cười. Làm bạn, lần đầu tiên nhỉ?

"Em thật kì lạ, so với cô bạn tử tế của em thì thật sự sổ sàng đấy bé con!"

Mặt Yến Ly đỏ ửng cả lên, vì giận hay vì một điều gì đó không rõ. Dù vậy, nhỏ vẫn cố nén xuống và chìa tay trước mặt anh, cười tươi như lần đầu tiên gặp gỡ giữa nhỏ và Ma Kết.

"Chào anh, em tên Yến Ly, học lớp 4 Anh!"

Nhìn Yến Ly, Ma Kết cười nhẹ. Cô đi lại, chìa một tay trước anh, nhìn sang cô bạn thân cười tươi, rồi lại nhìn vào đôi mắt màu lam kia.

"Rất vui được biết anh, em học cùng lớp Ly Ly, tên là Ma Kết à!"

"Chúng ta làm bạn, anh nhé?"

Câu nói đồng thanh của hai cô bé khiến anh phì cười. Đáng yêu thật, lại còn rất ảm áp nữa! Lần đầu tiên, một tên nhóc lăm lè như anh lại có người muốn kết bạn, lại còn là hai con bé trái ngược tính cách. Gập quyển sách lại và để sang một bên, anh nắm lấy hai bàn tay kia của Ma Kết và Yến Ly, cười híp mắt dịu dàng.

"Anh là học sinh lớp 5 Anh, chào hai em, tên anh là Mã Phi!"

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Mê cung của tình yêu và thù hận

Mã Phi mười bốn, Ma Kết và Yến Ly cùng bước sang tuổi mười ba. Ba người bọn họ cùng học tại một trường cấp hai trong thành phố, và không bao giờ ngừng thân thiết với nhau.

Bốn năm từ lần gặp mặt đầu tiên của họ trong khuôn sân phía sau trường tiểu học, kết bạn và chơi cùng nhau, họ là những người bạn luôn lo nghĩ cho nhau. Ma Kết lúc nhỏ năng động bao nhiêu, càng lớn càng trầm tính và mang khuôn mặt điềm tĩnh xinh xắn, với đôi mắt nâu ít khi dao động. Yến Ly vẫn như trước, đáng yêu và nghịch ngợm, nhỏ rất hay cười và được mọi người yêu quý. Người con trai với đôi mắt màu lam trong suốt, Mã Phi hết như một người anh lớn trong cái gia đình ba người này. Ôn nhu, tốt bụng và có đôi chút lạnh lùng, nhưng vẫn rất ảm áp. Ba tính cách hoàn toàn khác nhau, đó là cách họ bổ sung cho nhau những khuyết điểm của bản thân.

Gia đình Mã Phi hiện đang định cư bên nước ngoài, và anh là người duy nhất còn sống tại cái quê hương này. Anh không thường nói về gia đình mình, thay vào đó là lẩn sang những chuyện khác như muốn đánh trống lảng. Điều duy nhất anh kể về người thân chính là cậu em trai trạc tuổi Yến Ly và Ma Kết, một người em đã gần bảy năm anh chưa một lần gặp lại, và Mã Phi không hề nói ra tên của cậu em đó.

Tình bạn giữa Ma Kết và Yến Ly chưa một lần sút mẻ, chưa một lần hai cô nàng giận nhau về chuyện gì đó. Nếu Yến Ly đôi lúc bốc đồng, Ma Kết sẽ là người xoa dịu, và ngược lại cũng như vậy. Họ có thể tâm sự dường như mọi thứ cho đối phương, những chuyện mà họ không thể nói cho Mã Phi.

Dù thường xuyên nhận được trợ cấp từ gia đình, Mã Phi vẫn trang trải mọi thứ trong cuộc sống bằng những công việc làm thêm mà một đứa trẻ mười bốn tuổi có thể làm. Do đó, anh thường xuyên vắng nhà, thậm chí có hôm không về. Nhưng điều đó không có nghĩa, tình bạn giữa họ trở nên xa cách.

"Kết Kết này, m-mình... thật sự mình..."

Nhìn cô bạn vốn suốt ngày nghịch ngợm đủ thứ chuyện trên đời tự nhiên lại lăm bọ dạng ngại ngùng với khuôn mặt cứ cúi gầm xuống, Ma Kết chớp mắt một cái, cô nhanh chóng đoán ra được điều mà Yến Ly đang nghĩ đến khi nhỏ cứ mím chặt môi. Uy vậy, cô vẫn để Ly tự nói ra.

"Mình... mình có nên tỏ tình với Phi Phi không?!"

Bất chợt nhào tới, hai tay chống lên mặt bàn, Yến Ly bất ngờ xấn người tới, khuôn mặt căng thẳng nhìn chằm chằm vào đôi mắt thoảng ngạc nhiên của Ma Kết. Yến Ly sau đó ngồi bình thường lại, nhưng đầu vẫn cứ suy nghĩ mông lung khiến cho khuôn mặt cứ đỏ ửng cả lên.

Nhìn bộ dạng đầy nữ tính của Yến Ly, Ma Kết thật không biết phải nói gì. Đây không phải lần đầu, dường như tất cả mọi chuyện liên quan với Mã Phi đều khiến nhỏ bấn loạn cả lên. Ma Kết đâu phải không biết, Ly thích anh, thậm chí là rất thích, bởi dù cho cô là người đầu tiên nhỏ nói ra, sự tình ý quá rõ đã khiến Ma Kết nhận ra từ lúc nào. Ngay từ lần gặp đầu tiên giữa họ, chẳng phải Yến Ly đã bắt đầu có tình cảm với Mã Phi còn gì. Nếu nói về Mã Phi, Ly thậm chí có thể thao thao bất tuyệt hàng giờ đồng hồ một cách đầy hóm hỉnh, và nhỏ luôn kể cho Ma Kết nghe tất cả mọi chuyện của bản thân nhỏ, trong bộ dạng rụt rè và nhút nhát như một thiếu nữ mới lớn. Nhưng dù biết rõ như vậy, tại sao Ma Kết vẫn không thể cho Yến Ly bất kì lời khuyên nào? Tại sao miệng cô cứ cứng ngắt không tài nào phát thành lời được?

"Thật ra, dạo gần đây... có rất nhiều cô gái ở trường để ý Phi Phi... nên... mình hơi sợ... Nếu chẳng may anh ấy thật sự đồng ý một ai đó, mình... mình..."

Không phải hơi, Yến Ly thật sự rất sợ. Những bạn nữ lớp nhỏ, những đàn em khối dưới, cả khối trên gần đây thường xuyên kéo nhỏ lại mà hỏi về Mã Phi. Một người con trai lạnh lùng nhưng ôn nhu, thành tích học tập xuất sắc lại có ngoại hình nổi bật với đôi mắt lam tuyệt đẹp, Ly không hề ngạc nhiên khi bất kì ai thích anh cả. Nhưng... nhỏ sợ, nhỏ đương nhiên rất sợ hãi... Cảnh tượng anh tay trong tay với một ai đó ngoài nhỏ, cả trong mơ Yến Ly cũng không muốn nhìn thấy!!

"Vậy cậu cứ thử nói thật lòng mình xem! Mình nghĩ, anh Phi cũng thích cậu mà!"

Trong đôi mắt đen của Yến Ly phản chiếu nụ cười và nét mặt dịu dàng của Ma Kết. Đôi mắt nâu hơi híp lại, miệng tạo thành nụ cười bán nguyệt tuyệt đẹp, đó như tiếp thêm cho Ly sức mạnh. Luôn như vậy, cô luôn động viên nhỏ, luôn luôn. Bởi vì có Ma Kết, nhỏ mới đủ sức duy trì cái tình cảm đơn

phương thâm lặng của chính mình.

"Cậu sẽ ở bên mình, phải không?"

Đôi mắt Ma Kết hơi mở to, chớp chớp vài cái. Nhưng khuôn mặt của Yến Ly lúc này, cô không tài nào từ chối được. Lại nở một nụ cười nhu mì khác, Ma Kết nắm lấy đôi bàn tay vốn đang nắm chặt tay mình, như một lời đồng ý.

"Mình ngoéo tay nhé!"

Nhìn ngón út đang đưa ra của Yến Ly, Ma Kết có chút ngập ngừng. Dù cho đây là người bạn thân nhất, dù cho chỉ đơn thuần một cái ngoéo tay, nhưng chẳng hiểu sao Ma Kết không thể ngừng phân vân. Cô đang nghĩ gì, chính bản thân cô cũng không biết. Tuy vậy, một lần nữa, cô lại bị Yến Ly làm cho mềm lòng. Nhìn hai ngón út móc vào nhau, nhìn nụ cười tươi rói của Ly, Ma Kết cũng mỉm cười.

"Kết Kết luôn vì mình phải không? Cảm ơn cậu, rất cảm ơn cậu! Lời hứa này, hãy luôn giữ nhé!"

Nhìn theo Yến Ly vui vẻ chạy khỏi, Ma Kết mới nhìn xuống cái ngón út ban nãy thực hiện lời hứa cùng nhỏ. Vẫn giờ ra như vậy, đôi mắt nâu kia dường như trở nên lạnh lẽo và khô sởi. Tại sao, cô lại cảm thấy đau đớn như thế này? Cảm giác này, cái cảm giác như hàng ngàn kim nhọn đâm vào ấy, là Ma Kết đang ganh tỵ sao? Cô, rốt cuộc đang nghĩ gì? Một lần nữa, nhìn vào cái ngón út kia, đôi mắt ấy vẫn như vậy, dao động nhưng lặng lẽ.

Ma Kết tự hỏi chính mình, nhưng cũng là câu hỏi mà cô không thể nói cho Yến Ly biết.

Ly Ly, nếu mình nói... mình cũng thích Mã Phi... cậu sẽ tha thứ cho mình, phải không?

"Em thích anh! Rất thích anh, từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở sân trường tiểu học ngày hôm ấy!"

"Nè, cậu sẽ không tin những gì mình sắp nói đâu! Anh ấy vừa tỏ tình với mình đấy! Anh ấy vừa nói thích mình đấy!! Nè, mình nên làm gì đây?!!"

Đó là câu nói vui mừng đến hạnh phúc khi Yến Ly vừa ôm chầm lấy Ma Kết vừa nói đến tương chừng nước mắt sắp chảy ra ngay khi cô vừa mở cửa. Nhỏ mừng, nhỏ thật sự hạnh phúc đến trái tim muốn nhảy bật ra ngoài. Nhỏ mừng, nhỏ thật sự muốn nói cho cả thế giới này biết. Tất cả là nhờ Ma Kết, nếu không nhờ Ma Kết động viên, nhỏ không bao giờ có thể thổ lộ với Mã Phi, người con trai cũng thích nhỏ.

Như thường lệ, ngồi trong phòng của Ma Kết, Yến Ly vừa hạnh phúc vừa kể lại mọi thứ. Nhỏ kể về anh, nhỏ kể về lúc nhỏ nói ra tình cảm của mình, và nhỏ hạnh phúc khi anh đồng ý tình cảm của nhỏ bằng một nụ cười dịu dàng và cái gật đầu của anh. Không nói quá nhiều, nhưng Yến Ly thật sự đã cảm thấy, không còn một ai có thể hạnh phúc hơn nhỏ nữa cả!

Yến Ly không hề nhận ra trong khi nhỏ đang thao thao bất tuyệt về mọi thứ, Ma Kết ngồi đối diện nhỏ, dù cho cô luôn mỉm cười theo từng lời của Ly, nhưng đó lại là một nụ cười gượng ép. Đôi bàn tay giấu bên dưới đan chặt vào nhau đến run bần bật, cô cảm thấy mắt mình cay xè. Dù cho người bạn thân nhất của cô vừa tìm được hạnh phúc ở người con trai mà nhỏ xem là quan trọng nhất, Ma Kết chẳng hiểu sao lại cảm thấy khó chịu, khi lòng ngực cô không thôi đau nhói như hàng ngàn tên nhọn đâm xuyên vào. Cô, quá xấu xa phải không?

"Chúc mừng cậu nhé! Cơ mà, thành đôi rồi, đừng nói hai người sẽ bỏ mình nhé!"

"Ể? Làm gì có cơ chứ!!"

Trong khi Ma Kết nửa đùa nửa thật và nở nụ cười nghi hoặc, Yến Ly tay xua xua chột đứng dậy. Nhỏ đi vòng ra phía sau lưng Ma Kết, bất ngờ ôm chầm lấy cô gái nhỏ đang đấu tranh với mớ hỗn độn xúc cảm của chính mình. Dịu dàng và đầy ấm áp, khác hẳn mấy cái ôm thô bạo thường ngày của một cô gái nghịch ngợm, vô tình khiến Ma Kết bị sự kinh ngạc chiếm hữu.

"Cảm ơn cậu, Kết Kết! Chúng ta sẽ mãi là bạn, cậu ha?"

Đôi mắt nâu của Ma Kết mở to ra, từng lời từng chữ của Yến Ly như đang đâm vào trái tim của cô. Cô rõ ràng đã quá ích kỉ, cô rõ ràng đã quá nghĩ cho bản thân mình. Với người bạn thân tốt như Yến Ly, Ma Kết quả xấu xa với cái sự ganh tỵ đáng khinh của mình.

Một cách ngập ngừng và có chút ái ngại, bàn tay Ma Kết đặt lên bàn tay Yến Ly đang choàng qua ôm lấy mình.

"Đương nhiên rồi, mãi là bạn..."

"Chúng ta sẽ luôn ở bên nhau!"

Hai cô gái nhìn nhau phì cười. Nhưng trong nụ cười tương chừng giống nhau của mỗi người lại chứa đựng thứ xúc cảm khác nhau, cùng với những suy nghĩ mâu thuẫn lẫn nhau. Họ đã chọn đúng đường mà nhỉ...

Vui vẻ tung tăng bước đi trên đường, Yến Ly ôm chặt chiếc hộp gói giấy quà màu hồng nhạt và chiếc nơ đáng yêu. Mỗi bước, nhỏ lại ngậm nga hát theo từng giai điệu, trong khi nụ cười ngày một tươi tắn trên khuôn mặt sáng sủa của nhỏ. Thình thoảng, Yến Ly lại ôm chặt lấy cái hộp quà ấy mà cười một mình.

Ngày hôm nay, là ngày Valentine. Đã rất cực lực, một đứa con gái sinh ra không hề đụng tay đến việc nhà như nhỏ mới có thể tự tay làm ra một cái Chocolate mà theo nhỏ là hoàn hảo như vậy. Hôm nay, nhỏ muốn gặp Mã Phi, muốn nhìn thấy anh ăn Chocolate nhỏ làm và mỉm cười khen nhỏ. Chỉ nghĩ đến đây thôi, Yến Ly đã không thể ngừng cười trong hạnh phúc.

Cái thang máy đang sửa chữa của khu chung cư nơi Mã Phi ở không đủ khiến sức sống trong Yến Ly biến mất. Một cách vui vẻ, nhỏ bước lên từng bậc thang và không hề xem đó là một cái gì đó quá nặng nhọc, dù cho nhà Mã Phi nằm ở tầng mười.

Căn hộ nơi Mã Phi nằm gần sát cầu thang bộ, và khi vừa chuẩn bị bước ra khỏi những bậc thang, Yến Ly chợt nghe thấy tiếng mở cửa. Chẳng biết nhỏ đã nghĩ gì khi chợt nấp vào một bờ tường và nhìn ra ngoài. Có chết nhỏ cũng không quên được, cảnh tượng trước mắt nhỏ lúc đó.

"Anh phải ăn thật đầy đủ đấy nhé! Đạo này anh chẳng chịu quan tâm sức khỏe của mình gì cả, không tốt đâu Mã Phi!"

"Anh xin lỗi vì đã khiến em lo lắng, Ma Kết! Cảm ơn em đã đến!"

Tại sao Kết Kết bước ra từ nhà của Mã Phi? Tại sao hai người họ lại thân thiết đến vậy? Tại sao họ có thể nói chuyện với nhau vui vẻ như vậy? Tại sao họ cư xử như thường xuyên gặp nhau? Rõ ràng Mã Phi chỉ vừa trở về và nhỏ khó khăn lắm mới biết được, vậy mà tại sao Ma Kết dường như đã biết rõ điều đó? Hàng loạt câu hỏi vang lên trong đầu Yến Ly, khiến đầu nhỏ quay vòng và trở nên rối bời.

Kết Kết chỉ đến nhà anh ấy chơi thôi mà! Chỉ đơn giản vậy thôi!! Họ không có...

Bao nhiêu biện hộ cho chính những nghi ngờ của mình trong đầu Yến Ly bị dập tắt khi trước mắt nhỏ, Mã Phi vừa hôn vào má Ma Kết. Mà dù cho đó chỉ là anh nói nhỏ gì đó đi chăng nữa, nhỏ hoàn toàn không chịu được. Gần đây anh trở nên lạnh nhạt với nhỏ, trong khi nhỏ tưởng bản thân đã làm gì sai, chẳng lẽ đây chính là lí do? Dù cho nhỏ hoàn toàn không muốn tin... tại sao...

Chiếc hộp đựng Chocolate chứa biết bao tình yêu mà Yến Ly dành cho Mã Phi trượt khỏi tay và rơi bộp xuống đất, nhưng âm thanh không đủ lớn để ai đó có thể nhận ra, kể cả Ly. Hụt hẫng, đau đớn, nhỏ cảm giác như toàn bộ thế giới của nhỏ vừa sụp đổ. Nước mắt nhỏ, không tài nào ngừng rơi được. Nhặt lấy chiếc hộp kia, Yến Ly vứt nó vào thùng rác rồi bước xuống cầu thang ban này. Vẫn là những bậc thang ấy, nhưng giờ lại nặng trĩu, nặng như chính tâm hồn nhỏ lúc này...

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Những thứ rối ren

Người con trai ấy ngồi trên chiếc ghế sang trọng của một người cầm quyền, đôi mắt màu nâu khói lạnh lẽo nhìn ra bên ngoài qua cái cửa sổ lớn trong phòng. Đưa tay sờ lên chiếc cà vạt đang đeo, từng con chữ vang lên theo chất giọng bình thản đến lạnh lùng.

"Vậy, nếu có gì, lập tức anh báo lại ngay cho tôi! Và..."

"Giúp nhóc thuyết phục bé chứ gì? Dù biết rõ là ngoài khả năng, nhưng tôi sẽ cố gắng! Vậy---"

Chẳng để người đầu dây bên kia kịp nói hết câu, cuộc gọi đã bị cậu ngắt đi ngay lập tức. Cậu vốn không phải loại người thích trò chuyện, và càng ghét phải trò chuyện với kẻ dám cắt ngang lời cậu đang nói. Hơn cả, không phải giúp, mà đó là điều anh ta phải làm!

Đôi mắt lại chán nản nhìn ra ngoài, mặc kệ đồng hồ sơ chất đầy trên bàn. Cậu dường như đang suy nghĩ về điều gì đó.

"Gọi thư kí Ellen Nguyễn lập tức đến phòng tôi!"

Ai đó đang cầm chiếc điện thoại nhìn chằm chằm, tức giận đến chỉ muốn bay thẳng tới đó cho thẳng nhóc nào đó một trận.

"Cảm ơn cô nhiều!! Cho cháu gửi!"

Vui vẻ nhận lấy gói bánh từ tay cô bán hàng hiền hậu, Bạch Dương vừa lễ phép gửi tiền vừa cười tươi tắn. Rồi khỏi tiệm bánh, đi qua hàng người dài đang xếp hàng, tay mở gói và cắn một miếng, cảm nhận kem bơ bên trong tan vào miệng, Bạch Dương nhoen nhoen cười mãi nguyên.

Cái bánh này ngon thật! Đúng như lời "giang hồ" đồn đại! Thật không uống công Bạch Dương nó đứng chờ cả giờ đồng hồ!!

Vẫn cầm cái túi kia, nó chột nhìn sang, cười tươi. Coi Bạch Dương tốt không, nó mua cho cả túi nó nữa nè!!

Mang theo khuôn mặt mãn nguyện, Bạch Dương tung tăng bước đi, nó thắng chân đá một hòn đá trên đường một cách vui vẻ. Tâm trạng nó hôm nay khá tốt! Với lại, nó phải vui để cải thiện cho cả tâm trạng gần đây của Sur Tử và Song Tử nữa. Không phải nó lo gì cho cậu ta đâu, người mà nó lolaf con bạn thân trời đánh kia kìa! Nhắc đến, tự dưng Bạch Dương nhớ mèo con ghê luôn!

Đôi mắt nâu của Bạch Dương thân nhiên nhìn theo hòn đá mà nó vừa đá, đến tận khi hòn đá kia lăn vào một con hẻm gần đó. Nó hơi nghiêng đầu, hình như có tiếng gì đó, nghe cứ như lúc người ta đánh nhau. Cái bản tính tò mò ăn sâu vào trong máu mà lúc nào cũng bị Ma Kết cảm rằm lại nổi lên, thật khiến nó không hề nhận ra cái đôi chân của mình đang chạy nhanh về hướng con hẻm kia và lập lập ló ló thò cái đầu vào. Bằng đôi mắt chứa đầy sự nghi hoặc hơi sáng lên, Bạch Dương đang cố gắng bắt theo cái chuyện đang diễn ra bên trong con hẻm kia.

Đúng là người ta đang đánh nhau kìa!!

Không phải Bạch Dương yêu thích gì chuyện đánh nhau, nhưng làm người xem chứng kiến thì nó không chắc.

Cơ mà khoan, sao mình cứ thấy cái tên kia nó quen quen...

Là Bạch Dương bị điên, hay thực sự cái tên đang đánh bầm dập cả mười người cao to gấp mấy lần mình kia giống giống thằng em họ trời đánh của nó nhỉ...

Dùng đôi mắt hổ phách lạnh lẽo nhìn xuống cái tên đang nằm sấp dưới nền đất, khác hẳn sự hoạt bát pha chút điềm tĩnh hằng ngày, sự điềm tĩnh lạnh lùng này thực sự khiến người ta không khỏi khiếp sợ.

Nhân Mã vốn không hề có ý định đánh bọn chúng bầm dập thế này, nếu bọn chúng không gây sự với cậu trước. Là bọn cùng băng với tụi mà Nhân Mã đã đánh lúc vừa về nước, gì mà trả thù rồi nói cậu làm mất danh dự của bọn chúng. Vậy một đám người cao to bầm trợn lại bại dưới tay một thằng nhóc cấp ba, có lẽ không hề mất mặt nhỉ?

"Thằng ôn con... Tao sẽ giết mày..."

Đôi đồng tử vẫn giữ nguyên sự đáng sợ đó, liếc sang tên đang ngồi dựa vào tường gần đó. Cao ngạo và bất cần, cách Nhân Mã đi đến khiến hắn thoáng chút run rẩy. Nâng một chân lên, cậu không chút ngần ngại khi giẫm thẳng vào bàn tay thô ráp của hắn, mặc cho hắn la hét thảm thiết. Bằng cách nào đó, khi hắn càng hét, lại càng khiến cậu thoải mái. Những kẻ cậu căm ghét, những kẻ dám động đến cậu, Nhân Mã quyết không tha! Địa ngục, cậu sẽ là người dẫn chúng xuống đấy, giống như những kẻ lúc đó vậy...

"Chết tiệt! Thằng oắt con.. mày...!! Đồ.. đồ quái vật!!!"

...

"Xin cứu mạng!! Làm ơn.. hãy tha cho tôi! Làm ơn, tôi sai rồi.. Cứu!!!"

....

"Nhân Mã! Mau dừng lại!"

Cái giọng quen thuộc kia khiến hành động của Nhân Mã khựng lại chút, đôi giày cũng không còn ấn mạnh vào bàn tay đã rướm máu của tên côn đồ. Nhận thấy cậu đã dừng, những tên còn lại vội vã bỏ chạy, trừ kẻ vẫn còn bị Nhân Mã giẫm lên bàn tay không chút thương tiếc. Mặc kệ chúng trốn đi, Nhân Mã dường như không quan tâm, cậu chán nản quay sang hướng vừa phát ra tiếng nói kia.

"Bạch Dương..."

Bạch Dương đứng đó, khuôn mặt kiên định nhìn thẳng vào đôi mắt màu hổ phách lạnh lẽo. Thằng em của nó, lại mất tự chủ nữa rồi! Nó sợ, đương nhiên, nó luôn sợ Nhân Mã khi thằng bé như thế này! Nhưng khi nhận ra Nhân Mã đang nắm chặt cán dao chuẩn bị đâm vào mắt tên côn đồ, Bạch Dương không thể đứng yên. Nhân Mã sẽ giết, thằng bé hoàn toàn có thể xuống tay.. Nhân Mã thường trầm tính và ít khi đánh người, nhưng không phải nó sợ, mà là Nhân Mã biết không một ai có thể là đối thủ của nó, nhất là khi Nhân Mã đã mất tự chủ hành vi của mình.

Mím chặt đôi môi một cái, bàn tay cầm túi bánh của nó như siết chặt hơn. Khi đối diện với một Nhân Mã thế này, Bạch Dương vẫn luôn có chút sợ hãi. Người duy nhất có thể trấn tĩnh thằng nhóc này không phải nó, và cũng không ở đây. Ngoài tự lực cánh sinh, Bạch Dương chẳng có lựa chọn nào khác!

Đành liều vậy!

"Đừng có làm loạn nữa Nhân Mã! Hoặc là chị sẽ bảo với Sur Tử đấy!"

Không rõ có tác dụng hay không, nhưng Sur Tử luôn là liều thuốc cho sự mất tự chủ của Nhân Mã. Chỉ cần nó ở bên an ủi và trấn an thằng bé, Nhân Mã luôn trở lại bình thường. Nhắc đến mèo con là cách duy nhất Bạch Dương có thể nghĩ ra.

Sự tàn nhẫn trong đôi mắt màu hổ phách dường như giảm đi đôi chút, cọ dao đang cầm rơi xuống tạo thành một thứ thanh âm lạnh lẽo. Mặc kệ Bạch Dương, Nhân Mã chợt nhìn xuống tên côn đồ vẫn còn ngồi đó, và sợ hãi đến run rẩy khi mắt hắn đụng phải mắt cậu. Cái chân vốn đang giẫm lên tay hắn chợt nâng lên, trước khi hắn kịp nhận ra, đã bị Nhân Mã đá thẳng một cái vào mặt mà ngã nhoài.

Khi Bạch Dương hoảng hốt vì nghĩ cách của nó vô ích và định chạy lại can ngăn Nhân Mã, thì cậu chợt ngồi khụy gối xuống nền đất, tay mò mẫm thứ gì đó trong túi áo của tên côn đồ đã bất tỉnh.

"Nhân Mã?"

Không có tiếng trả lời. Vẫn quan sát cậu em họ, Bạch Dương chợt nhìn thấy Nhân Mã lấy ra từ trong túi áo hắn một sợi dây chuyền gì đó. Nhìn Nhân Mã bỏ lại sợi dây vào túi và đứng lên, nó mới thở phào nhẹ nhõm.

Giờ thì nó biết tại sao thằng bé lại nổi giận đến mất tự chủ như vậy. Sợi dây chuyền đó, đối với Nhân Mã, động đến nó là đang chọc tức cậu nhóc.

"Ồ! Nhân Mã đợi chị!!"

Trong khi Bạch Dương còn mải mê với đồng suy nghĩ của mình thì Nhân Mã đã điềm nhiên bước ra khỏi con hẻm. Đuổi theo cậu em họ ra đến tận đường lớn, thật khiến nó muốn hét lớn lên vì bức. Đi thôi mà nó chạy theo còn muốn không kịp! Nhưng Bạch Dương đẹp chứ đâu có điên, làm vậy lỡ chọc cho thằng ôn kia tức thì chẳng phải bao nhiêu là nó hường cả à!!

Hai chị em bước đi cạnh nhau, và chẳng ai nói với ai câu nào. Bạch Dương vốn bản tính nhiều chuyện ham nói, im lặng thật khiến nó ngứa miệng đến chết mất. Đối với nó còn hơn cả địa ngục trong cái bầu không khí tĩnh lặng quá đáng này. Nhưng lại là một chuyện khác nếu nó nói chuyện. Ai mà biết cái thằng kia có bình tĩnh hoàn toàn hay chưa!!

"Chị này!"

Bạch Dương hơi giật mình, miệng vẫn ngoạm cái bánh vừa mở gói cứ như vừa bị bắt quả tang. Vẫn nhai nhồm nhoàm, Bạch Dương quay sang, đôi mắt mở to như muốn hỏi chuyện gì.

Nhìn bà chị của mình, Nhân Mã thật sự không thể không dùng ánh mắt khinh thường. Cho đến tận một lúc, cậu chợt quay sang hướng khác, tay luồn vào mấy sợi tóc gần đầu một cách lúng túng trong khi môi mím chặt như đang khó xử lắm. Mãi sau, Nhân Mã mới nói thành lời.

"Chuyện ban nãy, cho em xin lỗi! Lại không tự chủ được, làm chị khó xử! Dù sao, Bạch Dương này..."

Vẫn chăm chú nghe từng lời mà Nhân Mã nói, miệng Bạch Dương chẳng còn nhai nữa, thay vào đó là hoàn toàn chỉ nhìn cậu em. Nhưng càng nhìn, nó lại càng khiến Nhân Mã cảm thấy khó mở lời. Au, cậu muốn đập vào mặt bà chị này một cái quá đi mất!

"Chỉ là... chuyện hôm nay... mong chị đừng nói cho mèo con..."

Gần đây có quá nhiều chuyện, và Nhân Mã không hề mong vì cậu càng khiến Sur Tử thêm lo lắng. Hoàn toàn không đáng, dù cho cậu luôn muốn nó lo cho mình đi nữa, nhưng hai chuyện này thật sự khác nhau.

Bạch Dương chớp mắt nhìn cậu em họ, ban đầu còn ngạc nhiên rồi chợt bật cười. Nhưng nụ cười lại đông cứng lại, nó đưa tay sờ trán Nhân Mã.

"Ồ, hình như bình thường lại rồi!"

Này, Nhân Mã thật sự muốn đập rồi đấy nhé! Nói cứ như cậu bệnh thần kinh, dù cho nó là về tâm lý, nhưng là hai chuyện không giống nhau. Sao Bạch Dương lại là chị họ cậu được nhỉ??

"Đừng có lo nhóc, chị mà hứa sẽ kín miệng! Kín chặt luôn! Chị vốn đâu có nhiều chuyện đâu mà chú lo!!"

Nhân Mã thật sự đã cảm kích, nhưng đó là vài giây trước khi cái câu kia không lọt vào tai cậu. Aha, chị ta vừa bảo là không nhiều chuyện kìa! Aha, buồn cười ghê luôn..

"Ồ.."

Nhận thấy cái sự hồ hững trong lời nói của Nhân Mã, tự dưng Bạch Dương thấy tự ái. Nó lập tức đuổi theo định bụng cho thằng nhỏ một trận!

Hai chị em nào đó đến tận lúc về tới kí túc xá vẫn còn cãi lộn chí choé. Nhưng khi hai đứa nó đi tới cửa phòng kí túc, âm thanh vỡ tan như tiếng thủy tinh rơi xuống sàn vang lên. Nhìn nhau nghi hoặc, Bạch Dương và Nhân Mã vội vàng đẩy cửa chạy vào.

"Làm ơn đừng kể nữa! Xin cậu, Thiên Yết, mình xin cậu!!"

Trước mắt hai đứa nó, Ma Kết với bộ dạng dường như rất khổ sở với đồng thủy tinh trước mặt. Từ bên trong phòng, Thiên Yết và Kim Ngưu vội chạy ra. Với một Ma Kết lúc nào cũng lạnh nhạt và nghiêm khắc, bốn con người trong căn phòng kí túc xá không khỏi kinh ngạc, với sự tức giận xen lẫn đau

khô nhìn thẳng vào mắt Kim Nguu.

"Đừng có cố bói móc quá khứ người khác!!!"

Từng con chữ phát ra từ miệng Ma Kết chẳng hiểu sao khiến trái tim Kim Nguu đau nhói như bị một thứ gì sắc nhọn đâm vào. Bàn tay cậu siết chặt, nhưng lại không thể nói gì. Cả Thiên Yết, chính cô cũng chỉ có thể im lặng. Mãi một lúc sau, Thiên Yết mới lên tiếng, không chút ngần ngại dùng đôi mắt đen của mình nhìn Ma Kết.

"Là lỗi của mình, cậu không cần phải nạt nộ Kim Nguu! Là mình kể cho cậu ấy nghe."

"Bệnh cậu ta? Chẳng phải cậu ta vì tò mò nên cậu mới phải kể còn gì?!!"

Đứng giữa hai cô gái, Kim Nguu nhất thời rơi vào khó xử. Cấn chặt môi dưới, cậu chỉ có thể nhìn xuống đất. Nhưng, có một chuyện cậu muốn làm rõ.

Bạch Dương và Nhân Mã vẫn đứng ở cửa vào, chỉ biết theo dõi câu chuyện trong khi chẳng biết chuyện gì đã xảy ra. Thành thạo, hai đứa nó lại nhìn nhau đầy nghi hoặc, nhưng hoàn toàn không dám can thiệp vào.

"Có thể, cho tôi hỏi một câu không?"

Bắt gặp đôi mắt lạnh lùng của Ma Kết, Kim Nguu thực sự chỉ muốn im lặng. Vì cậu sai, cậu sẽ nhận. Nhưng mà, nếu không làm rõ điều này, cậu sẽ càng khó xử.

"Người con trai tên Mã Phi... mang họ Lân... có phải không? Và, anh ta có một vết bớt ở vai phải...?"

Trong khi Ma Kết còn tròn mắt nhìn Kim Nguu đầy nghi hoặc, cậu đã biết mình đoán đúng. Điều đó đồng nghĩa với việc, điều cậu nghĩ hoàn toàn chính xác. Người con trai trong suy nghĩ của cậu, và người con trai tên Mã Phi đó...

"Thật ra, Lân Mã Phi... là người anh trai hơn một tuổi... của tôi..."

Không chỉ mỗi Ma Kết, cả Thiên Yết cũng không tránh khỏi sự kinh ngạc. Đôi mắt nâu lạnh của Ma Kết gần như không thể tin vào điều mình vừa nghe. Tai của cô, vẫn còn lúng búng đến đau đớn.

"Em trai à?"

"Ừm, vì sức khỏe thằng bé không tốt nên cũng không phù hợp với khí hậu nóng ở đây. Mà, hình như nó bằng em và Yên Ly đấy!"

Phải nhì, Mã Phi đã từng nói rằng anh ấy có em trai, một người em trai với cặp mắt màu lam hết như anh. Nhưng, tại sao người đó lại là Kim Nguu...?!!

Trước mắt hai chị em Bạch Dương và Nhân Mã, trước mắt Thiên Yết và Kim Nguu, từ khoé mắt Ma Kết chảy ra những giọt nước long lanh chảy xuống hai bên má. Chính Ma Kết còn không biết, cô đã khóc từ bao giờ. Trái tim của cô, lồng ngực của cô đau nhói mà không hề biết lí do tại sao...

"Haha..." Ma Kết bỗng bật cười, mặc cho đôi dòng lệ vẫn cứ chảy không ngừng. "Thật sự thì... tội lỗi của tôi... đến bao giờ ông trời mới thôi trừng phạt tôi cơ chứ?!!"

Nhìn Ma Kết điên cuồng hét lên, Kim Nguu cảm thấy khó chịu không thôi. Trong vô thức, chân cậu bước đến cạnh cô. Tuy nhiên, khi bàn tay Kim Nguu định chạm vào đôi vai run bần bật của Ma Kết thì đã bị bàn tay run rẩy kia hất mạnh đi. Đôi mắt đầm nước nhìn Kim Nguu đầy đau khổ nhìn thẳng vào cậu rồi lại quay đi, như muốn giấu đi khuôn mặt lấm lem của chính mình.

"Lê ra... ngay từ đầu... tôi không nên... gần gũi hơn... với cậu mới phải..."

Câu nói của Ma Kết khiến Kim Nguu như bất động, chỉ biết dùng đôi mắt màu lam kia nhìn một điểm vô hình nào đó giữa không trung. Mặc cho Ma Kết bất ngờ chạy đi, đẩy cả Bạch Dương và Nhân Mã ra và chạy khỏi kí túc xá, cậu vẫn không đuổi theo. Hay nói đúng hơn, là cậu không thể... Đôi tay buông thõng xuống, trông Kim Nguu như một con búp bê không hồn.

Dù không hiểu chuyện gì xảy ra, Bạch Dương không thể ngăn mình đuổi theo Ma Kết.

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Tôi Sẽ Chẳng Bao Giờ Có Cơ Hội...

Ngồi xung quanh bàn ăn như thường lệ, tám thành viên của kí túc xá lớp Toán chỉ im lặng dùng bữa, với một không khí nặng nề đè nặng mỗi người. Song Tử và Sư Tử vẫn chưa về, dù cho tụi nó đã gọi điện báo Xứ Nữ, và Bạch Dương từ khi chạy theo Ma Kết cũng chẳng thấy đâu.

Gắp một chút cơm bỏ vào miệng, Thiên Bình chậm rãi nhai trong khi mắt cứ nhìn mãi về một phía. Từ lúc cô về nhà chung với Bảo Bình, cái không khí đã ảm đạm như vậy rồi. Chẳng một ai thêm nói gì cho cô và tụi nó cả, Thiên Yết và Kim Nguu cứ im lặng. Nhân Mã thì chỉ chứng kiến mà không rõ ngọn ngành ra sao. Khi bất chợt nhìn thấy vết thương trên mu bàn tay của Nhân Mã và vài vết thương nhỏ trên cánh tay hay khuôn mặt, Thiên Bình lại chợt cảm thấy lo lắng không thôi.

Không riêng gì Thiên Bình, cả bốn người còn lại cũng không ngoại lệ. Cự Giải đương nhiên không thể không lo lắng, nét mặt thều nhão của Thiên Yết khiến cô thấy bất an và càng dám chắc đã có chuyện gì đó xảy ra.

Bảo Bình cốt là lo cho Kim Nguu. Cái thằng bạn chân đạp đất đầu đội trời kia tự dung lại mang bộ mặt chán nản không chút sức sống, cậu thực sự khá dễ tâm.

Người Xử Nữ lo là Thiên Yết. Dù cho cô có nói sơ qua cho cậu biết mặc dù không mấy chi tiết đi nữa, Thiên Yết càng im lặng càng khiến bất an trong cậu cứ lớn dần lên. Cả Ma Kết đã chạy đi mất, người bạn ấy cậu không thể không lo.

Người bình thân nhất có lẽ là Song Ngư, luôn luôn là như vậy. Vẫn cầm đũa gắp thức ăn như thường, vẫn thản nhiên ăn cơm như chẳng có chuyện gì đáng lo. Tuy nhiên, nhịp nhai lại chậm, và đôi mắt màu cafe thỉnh thoảng lại nhìn Kim Nguu. Anh ta dù sao tính ra vẫn là anh họ cậu, cứ cho là cho có, cậu vẫn hơi dễ tâm. Tên anh họ cứ thích leo lên đầu cậu mà ra lệnh bỗng dưng trầm tính như vậy, Song Ngư không thể cứ thế mà kệ mặc. Mà tính ra một phần trong sự lo lắng ít ỏi trong lòng cậu, Song Ngư bắt giác nghĩ về đứa con gái mà cậu luôn nghĩ bản thân rất ghét.

Nó đi đâu từ sáng giờ chưa về nhỉ? Tự dung lại lo, thà lo cho Kim Nguu còn đúng hơn!! Nhưng mà...

"Xin lỗi, tôi no rồi.."

Đặt đôi đũa của mình xuống bàn, hia tay Kim Nguu chống lên và đứng dậy. Khuôn mặt lạnh tanh, đôi mắt màu lam tĩnh lặng trong dao động. Kim Nguu chẳng nói gì nữa, cứ thế mà rời khỏi bàn ăn. Tụi nó cũng im lặng, không một ai hó hê nửa lời.

Có tiếng mở cửa. Như đánh động, tụi nó đồng loạt chạy ra, trừ Song Ngư vẫn thong thả bước đi dù cho đôi mắt thoáng tia tò mò.

"Song Từ.. Ma Kết!!"

Trước mắt tụi nó, Song Từ vừa đi vào vừa cồng trên lưng là Ma Kết. Khuôn mặt hốc hác, khoé mắt nhắm lại sưng cả lên vẫn còn thấp thoáng sự buồn bã đau đớn của Ma Kết khiến tụi nó chỉ biết nín thin. Trên lưng Song Từ, cô đã ngủ thiếp đi từ bao giờ. Đôi mắt nhắm nghiền thỉnh thoảng lại run lên bần bật.

"Sao cậu...?"

Cự Giải còn chưa kịp hỏi thì từ bên ngoài, Bạch Dương và Sư Tử đã bước vào. Sư Tử vẫn vậy, vẫn khuôn mặt trẻ con thoáng tia mệt mỏi gần đây, đang đỡ lấy Bạch Dương trông bộ dạng khá thiếu sức. Khi chạy theo Ma Kết, dường như đã có gì đó xảy ra.

"Trên đường khi mình và Sư Tử về thì nhìn thấy Ma Kết và Bạch Dương. Vừa khóc vừa đánh bùm bụp vào người nó, nên mình cồng cậu ấy về."

"Sau đó thì ngủ thiếp đi, chắc vì mệt! Dù sao, bọn mình cũng không rõ lắm."

Nhìn Song Từ và Sư Tử thuật lại ngắn gọn, câu hỏi trong đầu tụi nó và cái thắc mắc to đùng vẫn chưa được giải quyết hết. Vừa đỡ Ma Kết xuống khỏi lưng Song Từ với sự giúp đỡ của Xử Nữ, Bạch Dương tận lúc này mới lên tiếng.

"Có chuyện gì để nói sau nhé," Nó chợt nhìn mọi người, cười cười. "Mình cũng hơi mệt, xin lỗi."

Nhìn Bạch Dương cười khì trong khi vẫn được Sư Tử đỡ, tụi nó cũng chú ý kiến gì thêm. Khi vô tình bắt gặp đôi mắt màu cafe đang nhìn về phía này, nó chỉ biết cười trừ, rồi lại nhìn sang con nhỏ mãi nói chuyện với Song Từ. Ghét thật!

"Đỡ Ma Kết vào phòng giúp tao!"

"Mày nhờ Bảo Bình cũng được mà, nếu Ma Kết thức dậy mà thấy tao, sẽ không hay đâu..."

Điều bộ của Kim Nguu khiến Xử Nữ dậm ra khó chịu. Nhưng tâm trạng cậu không tốt, lớp trưởng cũng chẳng ép uống gì nữa. Tuy nhiên, khi Xử Nữ vừa định nhờ Bảo Bình thì chợt, Thiên Yết lại lên tiếng.

"Cậu đưa cậu ấy vào đi, Kim Nguu! Lúc này, chỉ có cậu mới an ủi được Ma Kết!"

Hoàn toàn không hiểu hàm ý trong lời nói của Thiên Yết, Kim Nguu có chút ngập ngừng, thậm chí là rất. Cô gái này, làm sao cậu lại là người an ủi cơ chứ! Vớ vẩn, cô rõ ràng... rất ghét cậu còn gì...

"Lẽ ra... ngay từ đầu... tôi không nên... gần gũi hơn... với cậu mới phải..."

Nhưng rồi cuộc, người đỡ lấy Ma Kết vẫn là Kim Nguu. Và cậu đã hi vọng, cô sẽ không thức trước khi cậu rời khỏi. Nếu nhìn thấy cậu khiến Ma Kết trở nên khổ sở, Kim Nguu thực không muốn!

Trong khi đó, Sur Từ vừa chạy khỏi ra từ phòng mình. Thay vì dừng lại chỗ tụi nó, nó lại chạy đến bên Song Từ vốn này giờ vẫn còn giữ nguyên bộ dạng khiến cả đám không khỏi thắc mắc. Nhận lấy chiếc áo khoác từ Song Từ, Sur Từ ngồi xuống bậc thềm, mang lại đôi giày bata vừa cởi ra.

"Đi nữa sao?"

Nhân Mã không kiềm được mà lên tiếng hỏi. Khi ấy, con bé mới quay sang nhìn cậu, cười nhẹ rồi gật đầu. Vừa nắm lấy tay cho Song Từ kéo lên, Sur Từ vui vẻ nói.

"Em chỉ về lấy đồ, nên đi ngay!"

"Nè, đi mãi như vậy... ít nhất cũng phải nói cho tụi mình biết hai cậu đi đâu chứ!"

Nhìn sang Thiên Bình vừa nói như vậy, Nhân Mã khẽ nhủ mày vì ngạc nhiên. Sỗ sàng thật!

Đáp lại Thiên Bình, ban đầu chính là sự im lặng, cho đến khi Song Từ lên tiếng, khi vừa rời mắt khỏi Bạch Dương sau khi nói gì đó.

"Xin lỗi nhé cô gái nhỏ, nhưng không được đâu. Dù sao, mai bọn này nhất định sẽ về mà!"

Nhìn theo hai anh em nhà nào đó chuẩn bị rời khỏi, sự khó chịu trong lòng Song Ngư như lên đến đỉnh điểm. Gì chứ, tuy từ ngữ cậu đã từng rất khinh bỉ, nhưng hai đứa nó có coi cái kí túc này là nhà không, có coi tụi nó là bạn không cơ chứ!! Đã không ở nhà liền cả tuần gần rồi còn gì. Nhất thời không kiềm chế được khiến Song Ngư vô thức bật ra câu hỏi, dù cậu cũng không mấy cảm thấy tội lỗi cho lắm.

"Lại đi đến bệnh viện sao?"

Trong khi tụi nó đang nhìn cậu đầy ngạc nhiên, nhất là Nhân Mã và Bạch Dương, thì đôi mắt đen của Song Từ như lờm ngáy Song Ngư. Cậu không rõ Song Ngư tại sao lại biết hay cậu ta đang muốn nói đến điều gì, nhưng chuyện này khiến cậu cực kì khó chịu.

Sur Từ vẫn vậy, vẫn nhìn thẳng vào đôi mắt của tên oan gia đáng ghét như chẳng có gì xảy ra. Bất chợt, Sur Từ giơ chân, đập mạnh vào chân Song Ngư. Cậu không mang giày, cũng chẳng mang vớ, đau chết đi được!!

"Cái---"

"Đừng có xen vào chuyện không phải của mình, đồ-cá-rút-xương!"

Hai đôi mắt nâu không ngăn ngại lờm nhau đầy tức giận, thật khiến những người ở gần cảm thấy lạnh sống lưng. Cho đến khi Song Ngư vì bức bối mà bỏ vào trong, chẳng thêm để ý gì nữa dù cho vẫn cứ suy nghĩ mung lung.

Song Từ và Sur Từ rời khỏi kí túc xá ngay sau đó. Tụi nó có thắc mắc, nhưng cũng chẳng lên tiếng hỏi gì nữa.

Thiên Yết đã trở về phòng mình từ trước đó. Một phần vì cô mệt, một phần vì điều gì đó đang đè nặng lòng ngực cô rất khó chịu. Lần này, là cô thực sự sai mất rồi. Lẽ ra nếu Thiên Yết không kể lại mọi chuyện, sẽ tốt hơn. Cô đã không hề nghĩ đến cảm xúc của Ma Kết khi cô bạn đứng ngay bên ngoài.

Kim Ngư cứ bồn chồn mãi không yên, đúng hơn, cậu thấy khó xử. Một thứ cảm giác kì lạ đè nặng lòng ngực mà cậu chưa từng một lần bắt gặp. Lẽ ra ngay sau khi đặt Ma Kết xuống giường, cậu phải đi ra mới phải. Nhưng cứ loay hoay mãi, Kim Ngư vẫn còn đứng ngồi không yên đi vòng vòng trong phòng Ma Kết. Chợt, cậu bất giác nhìn sang cô gái đang ngủ trên giường kia, đôi mắt màu lam cụp xuống một cách buồn bã.

Nếu mình không nói ra... có lẽ sẽ tốt hơn...

Ngay từ đầu, mọi chuyện đều do Kim Ngư, tất cả đều là lỗi của cậu. Cậu hận mình quá tò mò mà vô tình đụng đến cái quá khứ mà Ma Kết không hề muốn nhắc lại, cậu hận mình đã quá vô tình khiến cho nỗi đau tưởng như lắng xuống trong Ma Kết lần nữa dâng lên. Đều là do cậu cả.

Một Kim Ngư không sợ trời không sợ đất, cứ thích ung dung tự tại sống một cách tự do và chưa từng nghĩ đến cảm xúc của người khác, lại đang khổ sở vì vô tình khiến cho một cô gái bị tổn thương.

Bất giác đi lại bên giường khi đôi chân bỗng bước đi trong vô thức, Kim Ngư cố ngăn mình nhìn Ma Kết. Cẩn thận lấy môi, cứ như cậu đủ tư cách ấy!

Đôi mắt sưng rộp lên, nét mặt xanh xao tiêu tụy, càng khiến sự tội lỗi trong Kim Ngư dâng cao. Chẳng hiểu bản thân nghĩ gì, cậu chợt đưa tay, vuốt nhẹ phần tóc loà xoà trước trán Ma Kết, trong khi khuôn mặt khổ sở của cậu lại nở một nụ cười buồn.

"Tôi biết, mình không có tư cách xin lỗi cậu... Nhưng, dù tôi yêu cậu bao nhiêu, trái tim cậu vẫn thuộc về anh hai từ rất lâu rồi phải không...? Tôi... sẽ chẳng bao giờ có cơ hội.."

Nói như thể đang nói với chính mình, Kim Ngư bặm chặt lấy môi rồi xoay người bước đi. Nhìn lại cô gái kia một lần nữa, cậu mở cửa bước ra khỏi phòng, chậm rãi và mệt mỏi.

Âm thanh khi cánh cửa đóng lại vừa vang lên cũng là lúc đôi mắt Ma Kết chợt mở ra. Đôi mắt nâu lạnh lẽo nhìn lên trần nhà, nhưng thực chất lại đang nhìn thứ gì đó vô hình trước mắt. Từ khoé mắt cô, chẳng hiểu sao lại có nước mắt. Những giọt nước mắt đã khiến mắt cô đỏ hoe và đau khổ, lúc này lại mang thứ xúc cảm hoàn toàn khác. Không khóc cho cái quá khứ đầy tội lỗi của cô, không khóc vì anh, à lại khóc vì một ai đó mà chính cô còn không biết.

Là cô nghe nhầm... có phải không...? Nhất định là cô nghe nhầm!!

Ma Kết dù chắc nịch như vậy, cơ sao nước mắt lại không ngừng tuôn rơi...?

Cô chỉ đang có phù nhận mọi thứ. Phù nhận tình cảm của Kim Nguru, phù nhận sự thật, và hơn cả... là phù nhận chính bản thân cô...

Đây cũng chính là sự trừng phạt dành cho Ma Kết sao..?

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Kết quả

"Ê mấy đứa! Mấy đứa!! Tin giật gân! Tin nóng hổi đây!!"

Lớp Toán vốn đang thu dọn tập vở định ra chơi thì Thế Đạt chẳng biết từ đâu vừa miệng hét khí thế vừa hót hải chạy như bay vào lớp. Kết quả là vấp phải cạnh bàn mà ngã lộn nhào.

"Hình như có người đang muốn ăn đòn thì phải!?"

Nhìn bộ dạng Thu Hà vừa bóp bóp tay vừa nhếch nửa miệng cười, thật sự khiến Thế Đạt phát hải. Cậu bạn nuốt nước bọt cái ực, vừa lồm cồm bò dậy vừa dùng tay xoa xoa trước mặt nhằm hạ hỏa cô nàng lớp phó văn thể mỹ. Vô vọng nhưng vẫn đỡ hơn không làm gì...

"Lúc nào cũng gây chuyện! Bình tĩnh chút thì chết ai hả?"

Thế Đạt tự dung cảm thấy lạnh cả sống lưng, cậu thậm chí chẳng dám quay ra sau. Nắm lấy tay Anh Tuấn, Đạt đứng dậy mà vẫn còn lạnh gáy một cách sờ sợ.

Xử Nữ bước tới từ phía sau Thế Đạt, khuôn mặt vốn nghiêm nghị lúc này theo cách nhìn nào đó trở nên thật dịu, và đầy miễn nguyện một cách gian tà. Thật khiến thành viên lớp Toán cảm thấy e ngại...

"Mấy đứa! Về chỗ ngồi nào!!"

Là tụi nó nhìn nhầm, hay Như bà bà tự dung lại xuất hiện ngay trước mặt thế nhỏ? Lại còn đi đến bàn giảng bài nữa kìa..

Có hơi ngạc nhiên, pha lẫn chút khó hiểu, nhưng tụi nó vẫn kiềm lại và ngoan ngoãn đi về chỗ ngồi của mình. Trừ vài thành phần đặc biệt, hầu như mọi sự chú ý đều hướng về phía cô chủ nhiệm. Xử Nữ đứng cạnh cô, tay cầm một xấp giấy gì đó không ai rõ.

Cô Như chợt vỗ tay bộp bộp, khuôn mặt tươi cười đầy vui vẻ.

"Nhờ em nhé, Xử Nữ!"

Xử Nữ không nói gì, chỉ im lặng vừa cười vừa cầm xấp giấy đi đến từng vị trí chỗ ngồi của lớp Toán và đặt xuống trước mặt mỗi đứa một tờ, rồi cuối cùng cầm tờ duy nhất còn lại trở về chỗ ngồi của mình.

Lúc này, cả hơn hai chục đôi mắt mới nhìn vào tờ giấy vừa được phát. Dòng chữ "Bảng xếp hạng Kết quả kì thi giữa kì một - 50 tổng điểm cao nhất khối mười" như đập vào mắt tụi nó. Dụi dụi mắt mấy lần, tụi nó vẫn còn chưa chắc liệu mình có nhìn nhầm hay không.

Kì thi ở học viện luôn bao gồm năm môn: Toán, Anh văn, Ngữ văn, Hoá học và Vật lý. Vì vậy, tổng điểm cao nhất sẽ là năm mươi, cũng chính là cách mà Ban giám hiệu sắp xếp năm mươi hạng đầu của từng khối thông qua tổng điểm, thay vì chấm phẩy như trong sổ liên lạc.

Nhất khối mười xuất sắc giành được điểm tối đa năm mươi, nhưng tụi nó còn chưa kịp ngưỡng mộ thì đã bị cái tên của chủ nhân số điểm đó đập thẳng vào mắt. Có tới ba người đồng hạng nhất, và hoàn toàn nằm trong lớp Toán!!

"Song Ngư!! Nhân Mã!! Xử Nữ!! Ghê thật nha!! Ê coi nè!!"

Bạch Dương vừa cầm tờ giấy xếp hạng, chẳng chút bận tâm đến Như bà bà đang đứng trên bàn giảng mà nhảy thẳng ra khỏi chỗ ngồi và chạy tót xuống

cúi lóp. Hết chạy sang bàn Song Ngư và Nhân Mã, nó lại chạy sang chỗ của Xứ Nữ, mặc cho sự thật phũ phàng là tên Bạch Dương thậm chí chẳng còn có tên trong bảng xếp hạng..

Dù cho được hạng nhất, Nhân Mã không quá vui vẻ. Cậu đồng hạng với Song Ngư, mặc dù điều cậu mong muốn là hơn cậu ta.

Hạng tư cũng bị đồng, hai thành viên của lớp Toán và hai thành viên của lớp Văn, Hạ Mai và Yến Ly cùng với Anh Tuấn và Song Tử.

Trong số hai mươi tám thành viên lớp Toán thì có cả thầy mười tám đứa lọt vào bảng xếp hạng năm mươi, trong đó thì đám kí túc xá tụi nó có được cũng khoảng ba đứa nằm ngoài.

Cầm tờ giấy của bảng xếp hạng, vui ngoài mặt là thế nhưng Bạch Dương thỉnh thoảng lại cứ thờ dài. Thằng em họ được nhất khối trong khi nó lại "tay trắng", thực cũng đau lòng lắm chứ! Đã vậy, Song Ngư còn cố kèm cho nó thế nào, và nó đã cố gắng thế nào, thành tích này khiến Bạch Dương không can tâm. Tên Song Tử kia thì khỏi phải nói, nhưng cả con mèo chết tiệt còn nằm ngon lành trong số mười hạng. Nhục! Tức! Bạch Dương thực chỉ muốn hét thật to lên mà thôi!!

"À mà Bạch Dương này, lần này điểm môn Anh của em có cải thiện đấy! Rất tốt, đạt cả điểm giỏi! Rất đáng khen!"

Tiếng vỗ tay rì rào vang lên kèm theo tiếng hò hét.

Đôi mắt nâu ngầy ngố chớp chớp nhìn cô Như, nó định hình lại rồi nhướn miệng cười. Ít nhất thì nó cũng đạt được thành tích cao ở môn Anh mà cậu dạy cho nó chứ bộ!

Suy cho cùng, thành tích lớp Toán đợt này cực kì cực kì cực kì tốt đẹp. Và hơn cả, tụi nó đã thành công trong việc vượt qua lớp Văn với mười tám so với con số mười hai của 10 Văn. Kỳ này cũng được gọi là thắng đậm đấy nha!!

Nhìn bảng xếp hạng vốn đang cầm trong tay, Cự Giải bất giác thờ dài. Chưa đủ.. Hạng mười hai, cô đã trượt khỏi tận những nhóm mười hạng chứ không phải năm..! Không được, thế này là chưa đủ.. nhất định là chưa đủ.. thành tích này, đối với Cự Giải chẳng khác nào một con ác mộng cả!! Chưa đủ.. không được..

"Này! Cự Giải! Cự Giải!!"

Khi Cự Giải sực giật mình mà quay sang, cô nhìn thấy đôi mắt màu sẫm đầy lo lắng của Bảo Bình. Lia ánh mắt sang hướng khác, cô như muốn tránh ánh mắt của cậu. Cự Giải cảm thấy bản thân ngốc thật, lại còn ảo tưởng người gọi mình là cậu ấy.

"Xin lỗi cậu nhé, có chuyện gì sao?"

Làm như có chuyện mới gọi được, Bảo Bình thăm nghĩ. Trong đôi mắt màu nhạt thoáng sự thất vọng kia, cậu cũng đoán được phần nào những điều cô gái này đang nghĩ đến. Bảo Bình lại không ngăn được bản thân gan tỳ, rõ ràng con!

"Câu đó hỏi cậu mới phải! Làm gì mà dăm chiêu quá vậy?"

Cự Giải chột giật thót cả lên, đôi mắt sau khi đảo vài vòng trong vô thức mới nhìn sang cậu, cô khẽ cười nhẹ như muốn trấn an người con trai trước mặt. Không nói gì, càng khiến Bảo Bình cảm thấy khó chịu.

"Không có gì.. cả.. Thật đấy!"

Không chỉ mỗi Bảo Bình nhận ra sự kì lạ và không khỏi lo lắng, Thiên Bình cũng nhìn thấy sự hoang mang trong đôi mắt cô bạn thân. Hơn ai hết trong cái lớp này, cô hiểu được chuyện mà Cự Giải lo lắng là gì, cũng là chuyện cô hoàn toàn không đủ sức can dự vào. Thiên Bình thăm nguyện rủa.

Mọi người trong lớp hầu như đã ra chơi cả, đương nhiên là trừ mười hai đứa luôn đặc cách vào những trường hợp đặc biệt như tụi nó. Bạch Dương nằm dài trên bàn, ôm lấy cái bụng đói mà rên la nãy giờ. Chết tiệt, nó đói!

"Nè.. Đi ăn đi mà.."

Xứ Nữ chột đứng dậy, phũ phàng dập tắt hi vọng nhỏ nhoi của Bạch Dương mà đi thẳng đến phòng hội học sinh. Thiên Yết thản nhiên ngồi đọc sách mặc kệ cô nàng kêu la thế nào. Thật sự hai con người Bạch Dương đã tin tưởng, không ngờ lại nhẫn tâm bỏ rơi nó như vậy!! Không chịu, nó không chịu!!

"Minh.. đi ra ngoài một chút.."

Quyển sách đóng lại trên tay Thiên Yết, cô khẽ thờ dài. Một phần, cũng là do cô cả phải không..

Nhìn theo bóng Ma Kết vừa chống tay xuống bàn đứng dậy vừa bước ra khỏi lớp học, ánh mắt tụi nó nhanh chóng trở nên lơ lửng. Từ hôm đó đến giờ đã một tuần mà Ma Kết cứ như vậy, chẳng có chút sức sống nào cả. Trừ Thiên Yết, Xứ Nữ và Kim Ngưu, thậm chí cả Bạch Dương và Nhân Mã cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, dù cho tụi nó có hỏi thế nào thì đáp lại vẫn là sự im lặng tuyệt đối. Lầm lì và yên tĩnh, cô dường như không mấy quan tâm đến những việc xung quanh mình nữa. Đôi mắt màu nâu tình anh giờ trở nên lạnh lẽo và ảm đạm, Ma Kết cứ như trở thành một con người hoàn toàn

khác. Không lạnh lùng như trước, không nghiêm khắc như trước, nhưng không bao giờ nở nụ cười dù nhẹ đi chăng nữa.

Còn một điều nữa mà ngay cả đứa chảnh mắng như Bạch Dương còn nhận ra chính là cách mà Ma Kết luôn tránh né Kim Ngưu. Bất kì nơi nào có cậu, cô sẽ không ở đó. Nếu là bắt buộc đi, sẽ không bao giờ Ma Kết để cho cả hai đôi mắt của họ chạm nhau dù ra sao đi nữa. Cô luôn tránh tiếp xúc với cậu, và cố không trò chuyện với cậu. Dù cho toàn bộ đều là do Kim Ngưu, dù cho cậu hoàn toàn không thể trách cô, nhưng cậu không ngăn được sự khó chịu của bản thân. Cách cô cố gắng tránh mặt cậu, Kim Ngưu không chịu được!

"Ê Kim... Kim Ngưu mày đi đâu!?"

Trước khi Bảo Bình kịp ngăn lại, Kim Ngưu đã nhảy khỏi chỗ ngồi và chạy đi mất rồi còn đâu. Nhìn tụi nó, cậu thờ ơ hất ra một cái.

Đôi mắt màu nâu cà phê nhìn theo người anh họ, Song Ngư vẫn lạnh nhạt như vậy. Một tay chống cằm, cậu cứ thể hiện như chẳng quan tâm tới mặc dù vẫn có chút để tâm nhỏ. Chẳng hiểu nổi, nhưng hình như lần này Kim Ngưu có chút nghiêm túc trong chuyện của anh ta. Cậu thì chẳng liên can, chỉ đơn thuần là nghĩ cách chọc tức Kim Ngưu. Nhưng ít nhất thì, chuyện này tạm cho qua cũng chẳng sao.

Với nụ cười trên môi, Song Ngư bắt gặp nhìn sang con nhóc ngồi cạnh, đứa đang điên cuồng nói ba cái chuyện trên trời dưới đất với Bạch Dương sau khi cố để chuyện của Ma Kết sang một bên bằng cách khiến cho bầu không khí trở nên tươi vui. Vô tình bắt gặp ánh mắt của cừu bông, Song Ngư theo phản xạ cười nhẹ, dù cậu cũng chẳng biết nó có thật hay không.

"Khôn kiếp!!"

Vò nát tờ giấy trong tay, Hạ Mai tức giận vứt mạnh nó xuống đất. Dùng chân, nhỏ đạp lên nó, giẫm đến nát bươm cả ra. Hơi thở gấp gấp từng đợt, đôi bàn tay trắng nõn của nhỏ nắm chặt đến chẳng còn một giọt máu. Sự tức giận của Hạ Mai, lan cả vào bầu không khí vốn đang vui vẻ của lớp Văn. Ánh mắt sắc nhọn của nhỏ, thoáng chốc đã khiến mọi thứ trở nên tĩnh lặng đến căng thẳng.

"Mấy người rớt cuộc có nghiêm túc không vậy hả?! Đây là tất cả những gì mà các người đạt được từ tất cả sự kì vọng của tôi dành cho các người?!!!"

Sự phẫn nộ lên đến đỉnh điểm, Hạ Mai như đang trút giận vào ba mươi thành viên lớp Văn. Cái đập bàn của nhỏ không một ai dám lên tiếng. Nhỏ là lớp trưởng, nhỏ đã bỏ thời gian luyện cho bọn họ thế nào, và đáp lại nhỏ đây là tất cả những gì Hạ Mai nhận được?! Bởi vì nhỏ đứng đầu lớp Văn, nhỏ quyết không chấp nhận cái thua này!! Rõ ràng lớp Văn nhiều hơn lớp Toán!!

Chức vụ của lớp 10 Văn, với bộ mặt lạnh lùng ngồi yên vị trí trên bàn giáo viên, đôi bàn tay thản nhiên lướt trên bàn phím laptop như chẳng có chuyện gì xảy ra, và để mặc toàn quyền cho năng lực lớp trưởng câu toàn xử lí. Thành tích này, cô giáo cũng rất không vui.

Trước sự phẫn nộ kia, toàn bộ chỉ là sự bao trùm của im lặng. Một điều hằn sâu vào tâm trí lớp Văn, chính là sự sợ hãi của họ dành cho lớp trưởng xinh đẹp. Hoa khôi của lớp họ, người đứng đầu lớp họ, quyền lực và tài giỏi, đến mức từng lời nhỏ nói ra không một ai dám cãi lại. Thậm chí, một chút khó chịu cũng không có. Không phải vì Hạ Mai là cháu gái hiệu trưởng, không phải vì nhà nhỏ giàu, mà là thứ sát khí và những suy nghĩ kinh khủng của nhỏ mới là thứ khiến lớp Văn sợ nhỏ.

Ở lớp Văn này, lời của Hạ Mai là tuyệt đối! Cái thua này, nhỏ còn lâu mới bỏ qua!!

Trong khi Mỹ Oanh cố làm dịu đi sự tức giận đang chi phối Hạ Mai, Yến Ly gần như là thành viên duy nhất của lớp Văn tỏ vẻ như chẳng phải chuyện gì hệ trọng liên quan tới nhỏ. Hai tay chống cằm, đôi mắt đen nhìn ngang dọc một cách chán nản. Nhỏ vốn đó giờ có ưa Hạ Mai đâu!

Khi vô tình nhìn ra ngoài hành lang lớp học, hình ảnh cô gái nhỏ đang bước đi với một khuôn mặt sầu não cùng với cậu bạn không ngừng chạy theo phía sau chọt thu vào tầm mắt Yến Ly. Nhỏ chớp mắt một cái, thoáng ngạc nhiên rồi nhún nhún miệng cười. Đôi đồng tử đen của nhỏ như dâng lên sự căm ghét pha lẫn thú vị. Chồng tay đứng lên, bỏ mặc Hạ Mai đang điên tiết trút giận lên lớp Văn, Ly nhanh chóng len lỏi và rời khỏi phòng học.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Trái tim bé nhỏ

Trên hành lang trước lớp học giờ ra chơi nơi rất nhiều học sinh tụ tập, chân Ma Kết vẫn đều đều bước đi. Đôi mắt nâu tĩnh anh dờ dẫm và chán nản, dường như chẳng có một chút sức sống nào. Ở lại cái lớp nơi có cậu, cô không làm được..

Cả đêm hôm qua, Ma Kết không thể chợp mắt dù chỉ một chút. Cứ hễ mỗi khi đôi mắt này của cô nhắm lại, những hình ảnh đầy máu tươi của quá khứ đau khổ ấy lại hiện lên, hệt như một băng phim tua chậm. Cái kí ức Ma Kết chưa từng muốn nhớ nhưng lại nhắc bản thân không bao giờ được quên ấy, cứ như đang muốn dằn vò cô, dằn vò bản thân tội lỗi của Ma Kết. Cô đã có một người anh dịu dàng và ôn hoà, cô đã có một người bạn thân thiết đáng

yêu và tốt bụng, nhưng chính cô lại là kẻ phá hoại tất cả những ngày tháng tốt đẹp ấy..

Ngay khi Ma Kết đã định bắt đầu một điều gì đó mới hơn, tốt hơn cho chính bản thân cô, thì ông trời lại mang đến cho cô một hình phạt khác. Tội lỗi khi cô dám từ bỏ và muốn quên đi, tội lỗi mãi không bao giờ rời bỏ Ma Kết, tại sao những chuyện này lại xảy ra.

Cứ mỗi lần nghĩ như vậy, Ma Kết lại không tài nào đối diện với Kim Nguu được. Không phải cô ghét cậu, không phải bởi cậu là em trai của anh, mà bởi vì Ma Kết cảm thấy bản thân không xứng với cậu. Vì vậy, cô rời khỏi.

Rời khỏi khu học xá, bước đi trên sân trường nhộn nhịp, chẳng có bất kì thanh âm lọt vào tâm trí rộng tuênh của Ma Kết. Vô thức, đôi chân cô hướng ra phần sân phía sau trường, nơi mà chẳng có bất kì học sinh nào đi đến. Ma Kết không hề nhận ra, tiếng bước chân khác đã đi theo mình này giờ. Có lẽ, do đầu cô chỉ toàn là những thứ mịt mù thôi cũng nên.

Kim Nguu không thể ngăn bản thân chạy theo Ma Kết, và hiện tại cậu vẫn đang đi theo cô. Dù cho tâm trí tự nhủ phải dừng lại, hết như câu chuyện lúc Thiên Yết kể, cậu không tài nào kiểm soát được bản thân. Bước theo cô, đuổi theo cô, khi Ma Kết rời khỏi lớp, hệt hẳng là tất cả những gì chỉ phôi cậu. Chẳng biết từ bao giờ, Kim Nguu trở nên lụy như thế này..

Bản thân mình làm gì có tư cách đuổi theo cô ấy.. Chỉ tại mình mọi chuyện mới ra nông nỗi này..

Dù cho tự nói như vậy, Kim Nguu vẫn im lặng đi theo Ma Kết. Sự chán nản và tĩnh lặng của cô khiến lồng ngực cậu đau nhói. Từng bước chân nặng nề của cô, khiến cho chính cậu cũng không thể thoải mái.

Cứ đi theo cô mãi như vậy, Kim Nguu dần mất đi sự kiên nhẫn vốn có. Sự tránh mặt của cô, dù lỗi là ở cậu, vẫn khiến Kim Nguu khó chịu. Cô tránh cậu, tránh nói chuyện, tránh gặp mặt, tránh tiếp xúc. Cứ chỗ nào có Kim Nguu, Ma Kết lại nhanh chóng rời khỏi. Thử hỏi, cậu làm sao chịu được!?

"Đội đã!!"

Khi Ma Kết vẫn đang bước đi, bàn tay cô chợt bị ai đó kéo ngược ra sau. Đôi chân khựng lại, đôi mắt nâu hơi mở to nhưng sau đó lại trở về trạng thái bình thường. Cô nhận ra giọng nói này, và Ma Kết không hề có ý định quay ra sau đối mặt với cậu.

"Cậu định tránh mặt tôi đến bao giờ?"

"VẬY... cậu định theo tôi đến bao giờ...?"

Ma Kết đủ thông minh để biết rằng, Kim Nguu từ này đến giờ đã đi theo cô, dù cho cô không hề nhận ra đi chẳng nữa. Bởi vì cậu ta đang ở ngay trước mặt cô.

Câu nói của Ma Kết khiến Kim Nguu khựng lại trong vài giây, đôi mắt chợt nhìn sang hướng khác như muốn tránh khỏi đôi mắt chưa hề nhìn vào mắt mình. Mồm mím chặt, cậu không hề định bỏ tay mình khỏi tay cô.

"LÀ... do tôi sao...?"

Khi đôi mắt Ma Kết mở to, sự tức giận chẳng biết từ đâu len lỏi trong cô. Bất chợt quay ngược ra sau, Ma Kết bực bội giật mạnh tay mình khỏi tay Kim Nguu, khiến cho cậu vô tình không biết mình đã làm gì sai.

"Cậu bảo do cậu là ý gì hả?! Vì cậu là em trai anh Phi? Đừng có chọc cười tôi!!"

Chính Ma Kết cũng không hiểu lí do khiến cho bản thân tức giận, cô chỉ biết, lời người con trai này nói khiến lồng ngực cô đau nhói. Cậu ta muốn nhận lỗi nhưng lại không biết lỗi của mình là gì. Gì chứ?! Kim Nguu làm gì có lỗi, điều này khiến Ma Kết không thôi được.

"Thiên Yết đã kể tôi đó... phải không?"

Ma Kết nhìn thấy đôi mắt Kim Nguu ngạc nhiên nhìn mình, dù cho cô không hề nhìn thẳng vào nó.

"Tất cả.. là do tôi.. Một người tôi đáng ra phải xem là anh, một người bạn yêu chính người anh đó của tôi... Và tôi lại là kẻ thứ ba xen vào giữa họ!! Chết tiệt!! Tất cả đều là do tôi một tay phá hoại hết!!!"

Vẫn đứng ngay trước Kim Nguu, hai bàn tay gồng chặt, Ma Kết như hét lên. Từ đôi mắt nâu vốn đã ngấn nước từ lúc nào, cậu nhìn thấy những giọt lệ đang chảy xuống hai bên má. Chính Kim Nguu, cũng đang nắm chặt lấy bàn tay của mình. Cậu hận bản thân không đủ can đảm để ôm lấy cô gái đang run rẩy kia. Cậu vốn làm gì có tư cách.

"Cậu nói đúng.. Tôi... đã rất yêu anh Phi... không phải anh em, mà là thứ tình cảm nam nữ... Tôi yêu anh, rất yêu..."

Cậu biết mà, người con gái này, trái tim kia đã hoàn toàn chỉ hướng về mỗi anh trai cậu..

Kim Nguu đang hy vọng điều gì cơ chứ..

"Nhưng Ly yêu anh, và anh cũng yêu Ly Ly rất nhiều.. Bởi vì tôi, bởi vì tôi không tự chủ được.. Chính tôi đã phá hoại tình yêu của hai con người tôi yêu quý nhất!!"

Ma Kết vẫn cứ nói, với gương mặt cúi gằm và những giọt nước mắt không ngừng rơi.

"Cậu chỉ muốn ở bên người mình yêu... Đó không phải tội lỗi."

Kim Ngu không rõ mình muốn nói gì. Động viên cô? An ủi cô? Không, cậu chỉ muốn nói với cô, và nói với cả bản thân mình.

"Vớ vẩn!! Tôi chỉ vì bản thân mà phá hoại hạnh phúc người khác, đó mà không phải tội lỗi?!"

Những giọt nước mắt khi Ma Kết tức giận giương mắt nhìn Kim Ngu khiến đôi mắt cậu mở to, rồi lại sụp xuống với sự đau nhói len lỏi trong lồng ngực. Cậu lại nói sai nữa rồi.

"Khi tôi tới tìm Mã Phi, tôi nhìn thấy.. anh ấy nằm gục trên sàn.. Khi ấy, tôi đã rất lo.. Ở bên anh ấy là điều duy nhất tôi có thể làm, chăm sóc anh ấy.. và nói dối với Ly Ly rằng Mã Phi đi làm xa.."

Kim Ngu đột nhiên nhớ đến một chuyện. Chẳng phải thời điểm đó...

"Đó là khi, tôi bị chi phối hoàn toàn bởi cảm xúc bản thân. Và tôi đã không kiểm soát được, khi Mã Phi ôm chầm lấy tôi.. anh ấy.. nhờ tôi.. làm bạn gái của anh ấy.."

Anh hai muốn làm gì, Kim Ngu không thể ngừng tự hỏi.

"Ma Kết có thể, trở thành bạn gái anh.. được không..?"

Ma Kết còn nhớ rất rõ, khi anh chợt cầm lấy tay cô và nói bằng giọng thều thào. Chính bản thân cô không thể nào tin được, cô thật sự đã mù quáng nghĩ rằng anh yêu mình, cho đến giờ cô mới nhận ra, đó chỉ là một lời nhờ vả. Nhưng Ma Kết đã sai, khi mềm lòng chấp nhận yêu cầu của anh. Tình cảm dành cho anh, cô không thể nào bỏ nó sang một bên được. Và chính cái quyết định sai lầm mà Ma Kết quên cả lý trí ấy, chính là hậu quả những việc đau khổ sau này.

"Đó là khi.. chúng tôi bắt đầu lừa dối Yến Ly.. Vẫn đưa ra những lời khuyên cho cậu ấy, nhưng đằng sau lại nói dối về những công việc làm xa của Mã Phi.. Anh ấy lúc đó không khoẻ, và thời gian của tôi hầu hết ở nhà anh.."

Những giọt nước mắt rơi theo từng câu nói, từng hơi thở của Ma Kết. Dầu vậy không hiểu sao, cô lại không thể ngừng nói tiếp.

"Tôi cảm thấy bản thân thật xấu xa.. Tôi chẳng khác nào cướp đi người mà bạn thân tôi yêu nhất.. Nhưng mỗi lần cố rời khỏi anh, nụ cười dịu dàng của Mã Phi khiến đầu óc tôi trống rỗng!"

Là cô đang đổ lỗi cho anh, tất cả cho anh? Ma Kết căm ghét chính mình!

Vẫn như vậy, Kim Ngu vẫn im lặng đứng một chỗ nghe từng lời mà Ma Kết nói. Dù cho trái tim cậu đau đớn khi cô nói về tình yêu dành cho chính người anh trai cậu rất yêu quý, Kim Ngu lại không thể làm gì khác. Cậu không muốn bản thân gây thêm bất kì sự khó xử nào cho cô nữa cả.

"Chuyện gì đã xảy ra sau đó..?"

Đôi mắt nâu của Ma Kết trần trụi nhìn Kim Ngu. Dù không nhìn vào mắt cậu, cô dường như hiểu được biểu cảm kì lạ trên gương mặt kia. Đầu Ma Kết vẫn thường đau mỗi khi cố nhớ về chuyện đó, nhưng tất cả bây giờ chỉ còn nỗi bi thương, cùng với một kí ức màu máu.

"Chúng tôi đã không hề nhận ra.. Yến Ly đã biết tất cả.. Trước mặt chúng tôi, Ly Ly vẫn tỏ ra vui vẻ, cho đến khi..."

Kim Ngu khẽ nhún mày.

"Khi Yến Ly bắt đầu điên loạn..."

Ma Kết vẫn còn nhớ những vết sẹo trên cổ tay dưới chiếc vòng vải, vẫn còn nhớ những câu nói kì lạ khi Yến Ly nói ra bằng một nụ cười đáng yêu đến kì quái, vẫn còn nhớ cốc nước mà Yến Ly đã bỏ độc vào và khi Mã Phi hát nó ra trước khi nhò kíp cho vào miệng, vẫn còn nhớ khi nhò bước ló cò trên lang cang trường học. Tất cả như hằn sâu vào tiềm thức Ma Kết, hình ảnh của cô bạn thân trở nên kì lạ qua từng ngày. Cho đến ngày hôm đó...

"Lúc Mã Phi định nói với tôi gì đó, chúng tôi không hề nhận ra Yến Ly đã vào nhà bằng cánh cửa không hề khoá... Có lẽ trong mắt cậu ấy lúc đó, hình ảnh lúc chúng tôi nói chuyện... đã khiến cho sự đau khổ trong Ly lớn... lớn hơn gấp bội..."

"Tại.. sao...? Cậu đã hứa mà... anh đã hứa mà... Tại sao?!!!"

Ma Kết cắn chặt môi, cố ngăn những tiếng nấc trong hơi thở dần trở nên dồn dập. Chân cô dần trở nên mềm nhũn, cô có lẽ sẽ ngã nếu bản thân không cố trụ lại.

Trong đầu Kim Ngu hiện lên viễn cảnh đau thương đầy bi kịch mà chính cậu còn không nghĩ rằng tưởng tượng của bản thân bao gồm cả sự thật...

"Yến Ly.. đã chạy tới ôm chầm lấy Mã Phi và... nhò... nhò đâm anh ấy... Rồi khi anh Phi nằm trên sàn với máu không ngừng chảy... Ly... Ly... cậu ấy.."

cậu ấy... con dao ấy... Ly... Ly đâm vào cô mình... cậu ấy đâm..."

"Ma Kết!!"

Kim Nguu vội chạy đến, đỡ lấy thân hình bé nhỏ không ngừng run rẩy kia, dù cho chính cô không hề nhận ra điều đó.

Đến lúc này, Ma Kết không còn đứng vững được nữa. Đầu đau như búa bổ, đôi chân mềm nhũn hẳn ra, những giọt nước mắt không ngừng chảy ra từ khoé mắt, rơi lã chã xuống nền đất sân. Trong vô thức, Ma Kết nhìn vào hai lòng bàn tay của mình. Trong mắt cô, chính hai bàn tay trắng nõn ấy trở nên thắm đẫm máu tươi, khiến đôi mắt nâu trở nên kinh hoàng.

"Máu.. lúc đó.. khi tôi chạy tới bọn họ... chỉ có mỗi máu... máu của anh Phi, máu của Ly thắm ướt hai bàn tay tôi... quần áo tôi..."

"Tôi sẽ lấy đi... mọi thứ thuộc về cậu... mọi thứ... bao gồm cả anh ấy... Có chết, tôi cũng không bao giờ tha thứ cho cậu..!!"

Tiếng rên rỉ đau đớn của Ma Kết, cô như muốn thoát khỏi vòng tay Kim Nguu mặc cho cậu cố sức giữ lấy. Cậu nói cuối cùng của Yến Ly lúc đó hằn sâu vào tâm trí Ma Kết, cảnh tượng đẫm máu tươi khi đó. Ma Kết chợt hét lên đầy sợ hãi, nước mắt lại lã chã rơi trong khi hai tay ôm chặt lấy đầu.

"Tôi căm hận cậu! Tôi sẽ khiến cậu sống không bằng chết!!"

"Không!!!!"

"Ma Kết!"

Trong vòng tay Kim Nguu, Ma Kết không ngừng vùng vẫy, tay cô không hề ngừng đập vào ngực cậu đến đau. Nhưng lồng ngực Kim Nguu lúc này, còn đau gấp bội. Tiếng khóc của người con gái này khiến tâm trí Kim Nguu trống rỗng, cậu chỉ còn biết ôm chặt lấy cô mặc cho cô điên cuồng đánh đập.

Ít nhất lúc này, Kim Nguu muốn trở thành người có thể ở cạnh Ma Kết. Cậu ích kỉ muốn xoa dịu đi nỗi đau trong trái tim nhỏ bé nhưng đầy vết thương của người con gái mà cậu đã vô tình mang tình cảm của mình gửi gắm.

"Mình.. sẽ ở bên cậu mà..."

Đứng đằng sau gốc cây gần đó, đôi mắt Yến Ly bình thần đến lạ, dẫu cho bàn tay siết chặt đến không còn giọt máu. Tiếng khóc của cô gái từng là người bạn thân của nhỏ, dường như không khiến sự hận thù trong lòng nhỏ vội đi được phần nào.

Yến Ly chợt cười. Nhỏ có một phát hiện thú vị, thì ra, Lãnh Kim Nguu là cậu em trai mà Phi Phi của nhỏ thường nhắc đến.

Yến Ly không thể ngừng căm thù Ma Kết. Đối với nhỏ, những giọt nước mắt kia hoàn toàn không thật. Đối với nhỏ, đứa con gái kia chỉ đang muốn được thương hại. Và đối với nhỏ, cô chỉ đang muốn tỏ ra tội nghiệp trước cậu bạn kia. Đôi mắt Yến Ly trở nên lạnh lẽo hẳn đi, nhỏ quyết không để chuyện này xảy ra.

"Giã tạo! Sẽ không bao giờ tôi tha thứ cho cậu... Lời hứa của chúng ta, không bao giờ tôi cho phép cậu quên, Kết Kết à!"

Đến tận khi nhỏ rời đi, Yến Ly không hề nhận ra có người đang nhìn về phía nhỏ, và nở một nụ cười nửa miệng. Anh biết mà, bọn họ rất thú vị.

"Phi Long, cậu đâu rồi?!"

Tặc lưỡi một cái, anh nhanh chóng quay đi, không quên nhìn về phía hai đứa trẻ kia mà nhếch môi cười.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Nơi cậu thuộc về

Tận đến khi cô gái trong vòng tay đã trở nên bình tĩnh trở lại, Kim Nguu vẫn chưa cảm thấy nhẹ nhõm. Cô gái ấy, với đôi tay buông thõng xuống như bị gãy và khuôn mặt như vô hồn, chợt đưa tay áp vào ngực Kim Nguu, cần trọng đẩy cậu ra. Vẫn cúi gầm mặt, đôi mắt nâu như sụp xuống, Ma Kết ngồi

bó gối dựa vào thân cây gần đó.

Kim Ngu ban đầu vẫn ngồi yên, vẫn dùng ánh mắt khó xử nhìn cô. Cậu không rõ bản thân nên rời đi hay ở lại, dù mong muốn của chính cậu vẫn hiểu rõ, Kim Ngu lại không biết nó có khiến Ma Kết cảm thấy khó xử hay không. Ngập ngừng một lúc, Kim Ngu chợt đứng dậy. Cậu cảm thấy được sự kì lạ của chính mình mỗi khi ở cạnh cô, và có lẽ, Ma Kết cần yên tĩnh.

Có tiếng chuông vào học, đối với Kim Ngu lúc này như càng hối thúc đôi chân cậu bước đi hơn. Cậu nên làm gì, cậu có nên rời khỏi, Kim Ngu thực cũng không rõ.

Cảm xúc của Ma Kết bây giờ thật sự rất rối ren. Trong đầu cô lúc này, tất cả như rối bời. Những đoạn phim tua đi tua lại, những cảnh tượng đầm nước mắt của bi thương, những nụ cười, mọi thứ như thêm hằn sâu vào tâm trí vốn đã không ngừng hỗn loạn của Ma Kết. Cô không rõ tại sao bản thân lại kể tất cả cho Kim Ngu nghe đầu cho cậu ta là loại người mà cô rất ghét, nhưng dù tiềm thức cứ điên cuồng, lồng ngực cô lại như vội đi dấn cái cảm giác đau nhói. Ma Kết còn không biết mình đang nghĩ gì nữa.

"VẬY.. TÔI VÀO LỚP ĐÂY..."

Đôi mắt nâu dờ dẩn của Ma Kết bất giác mở to. Làm sao cái cảm giác hụt hẫng lại dâng lên khi cô nghe thấy tiếng bước chân? Làm sao cái cảm giác vô định khi cô nghĩ về một không gian sẽ không còn một ai ở cạnh? Trong vô thức, đó là khi bàn tay run rẩy của Ma Kết bất chợt vươn ra và nắm lấy vạt áo của Kim Ngu.

"Cậu đã bảo.. ở bên tôi.. cơ mà..."

Ma Kết không rõ điều cô vừa nói ra là gì nữa.

Đôi chân vốn đã bước đi nặng trĩu của Kim Ngu chợt khựng lại, đôi mắt như không tin vào những gì mình vừa nghe thấy, điều đó càng khiến cậu không muốn rời đi, nhưng lại không hề muốn quay người lại và đối diện với cô gái ấy. Cậu nên làm gì..?

"Cậu sẽ khó xử, tôi không muốn..."

Kim Ngu muốn xin lỗi. Xin lỗi đã khơi lên nỗi đau chất chứa tưởng như đã lắng xuống trong lòng Ma Kết, xin lỗi đã khiến Ma Kết phải khó xử. Như lúc đó, chính Kim Ngu còn không nhận ra, mình đã yêu cô gái này từ lúc nào, dù cho nơi trái tim cô luôn hướng đến lại chính là người anh trai yêu quý của cậu.

"Cậu còn không biết.. tôi đang khó xử vì điều gì..."

Ma Kết chợt cắn chặt môi, khuôn mặt cô vẫn cúi gằm xuống như vậy. Một Ma Kết mạnh mẽ và nghiêm khắc, cô chỉ đơn thuần là một đứa con gái mà tất cả chỉ là một tấm gương dễ vỡ.

"Đúng như cậu nói, tôi yêu anh Phi.. rất yêu.. đối với tôi, anh ấy là cả cuộc sống, là mọi thứ.. Cùng với Yến Ly, họ là người đã cứu tôi khỏi sự cô đơn của chính mình... Sự biết ơn đó.. tôi chưa từng nghĩ rằng nó lại phát triển thành tình yêu... và gây nên bi kịch mà tôi là người gây ra..."

"Cậu nhầm rồi... Dù cho cậu sai, anh hai cũng có lỗi... Cách của anh ấy, đã làm tổn thương cả cậu và Phạm Yến Ly!"

Khi Ma Kết ngẩng đầu nhìn Kim Ngu đầy ngạc nhiên, với khuôn mặt chẳng hề nhìn về phía cô, tất cả những gì phản chiếu trong đôi mắt nâu dờ dẩn là đôi bàn tay nắm chặt lại. Đột nhiên, Kim Ngu chợt quay ra sau. Người con trai đứng trước mặt như khổ sở lắm, như cậu sắp phải nói ra điều gì đó bất đắc dĩ. Đằng sau mái tóc rũ rượi ướt đầm mồ hôi và khuôn mặt bị nước mắt rút đi sự tươi tắn, đôi mắt nâu kia như đang chờ đợi một điều mà chính cô còn không rõ.

"Anh hai.. Mã Phi.. bị bệnh..."

!!

"Tôi nghĩ, là do.. anh ấy muốn rời xa Phạm Yến Ly trước khi quá muộn.. nhưng.. cách làm này lại càng khiến mọi thứ trở nên xấu đi..."

Đôi mắt ngơ ngác nhìn Kim Ngu, rồi lại nhìn đầu đó dưới nền đất cỏ. Mã Phi bị bệnh?! Dù cho cô chăm sóc anh, cô chưa bao giờ để ý đến. Dù cho cô từng thấy anh ho ra máu, cô lại nghĩ đó chỉ là bệnh cúm thông thường theo lời anh nói. Dù cho cô ở cạnh anh, những cơn sốt dày vò sức khỏe anh từng ngày cô lại chẳng hề nhận ra anh bị bệnh.

VẬY.. tất cả những điều anh làm là vì Yến Ly?! Trong lồng ngực Ma Kết dâng lên sự đau nhói kì lạ, sự hụt hẫng mà chính cô còn không hay biết. Nói ra chẳng qua.. tất cả.. cô chỉ là một kẻ thay thế.. một kẻ thay thế cho vị trí của Ly Ly khi anh không muốn nhò phải đau khổ vì mình..

"Vậy tính ra.. anh Phi xem tôi là gì..?! Thay thế cho Yến Ly?! Nếu đã không yêu tôi, Mã Phi tại sao lại chấp nhận tình cảm của tôi?!!"

Cô đã biết, từ khi người con trai ấy nở nụ cười dịu dàng đến lạ nhìn cô, nụ cười mà cô từng nghĩ chỉ dành riêng cho Yến Ly. Dù cho cô là người đầu tiên bắt chuyện với anh, Ly lại là người đầu tiên kéo anh ra khỏi sự cô độc của bản thân. Nhỏ luôn toả sáng và đầy sức sống, chính điều đó đã thu hút người trầm lặng như Mã Phi. Cô biết chứ, từ lâu đã biết, nhưng tại sao lại không thể chấp nhận? Bởi vì Ma Kết quá yêu Mã Phi, hay chính cô quá ích kỷ? Rốt cuộc, trong cái mê cung tình thù ấy, ai mới là kẻ có lỗi? Dù cho Mã Phi thực đã khiến Ma Kết và Yến Ly rơi vào đau khổ, cô làm sao giận anh được! Người con trai đã từng nghĩ hai cô gái cứu rồi mình, đối với Ma Kết, anh mới là người cứu rồi cô, nhưng lại nhấn chìm Ma Kết vào chuỗi kí ức gắn liền

với bi ai. Nhưng, giống như Yến Ly, Ma Kết lại quá yếu đuối để hận họ!

Kim Ngu tự nhiên cảm thấy giận anh trai mình quá! Chỉ vì sự ích kỷ của bản thân anh ta, Mã Phi đã khiến mọi thứ trở nên rối ren và hỗn loạn. Anh rời bỏ Yến Ly, rồi lại khơi lên tình yêu đã gần như lắng sâu trong Ma Kết. Cái bi kịch đau buồn kia, chẳng phải cách của anh trai cậu hoàn toàn sai hay sao! Chính vì điều đó, mọi chuyện mới ra nông nổi thế này!

"Tôi chưa bao giờ.. dám nhìn vào đôi mắt của cậu..."

"Bởi vì nó giống như anh hai?"

Ma Kết chậm rãi gật đầu.

"Tôi sợ.. nhìn thấy anh ấy trong cậu.. giống như buổi lễ khai giảng..."

Kim Ngu chợt nhớ về ngày đầu tiên nhìn thấy Ma Kết, một cô gái nghiêm nghị đại diện cho toàn thể tân học sinh khối mười, với đôi mắt nâu lạnh phản chiếu trong đôi mắt màu lam của cậu.

"Tôi sợ.. bởi cậu và Mã Phi quá giống nhau..."

"Có hận tôi không, bởi vì tôi là em trai của Mã Phi?"

Lắc đầu.

"Khi cậu nói anh ấy là anh trai cậu, dâng lên trong tôi không phải sự căm ghét.. đó là sự khổ sở và đau đớn mà chính tôi còn không rõ lý do.. cho đến khi..."

Đôi mắt màu lam chợt mở to.

"Cậu.. đã nghe.. phải không?"

Thay vì trả lời câu hỏi đầy nghi hoặc kia, Ma Kết lại mỉm cười.

"Tôi.. hận mình đã cảm thấy vui.. tôi không hiểu tại sao... trái tim tôi lại thấy ấm áp..."

Là Kim Ngu nghe nhầm, hay chính Ma Kết vừa nói ra điều như vậy, rằng cô vui vì tình cảm của cậu dành cho cô?

Ma Kết bặm chặt môi, đôi mắt dờ dẩn thoáng tia khó xử.

"Từ bao giờ.. tôi có thể biết không?"

Vui, Kim Ngu thật sự thấy vui. Cậu nên làm gì đây?

"Cứ làm như tôi biết ấy! Tôi đã rất sợ, khi cái ý nghĩ rằng cậu và Mã Phi.. tôi sợ nếu hai người có huyết thống.. Như vậy, chẳng khác nào tôi.. tôi phản bội lại những người mà tôi yêu nhất.. phản bội anh Phi.. phản bội Ly Ly... và tôi không muốn xem cậu là một kẻ thay thế..."

"Lê ra... ngay từ đầu... tôi không nên... gần gũi hơn... với cậu mới phải..."

Là khi đó..

"Tôi không biết mình phải làm gì... Tôi.. thật xấu xa mà... đứ như tôi..."

Ma Kết chợt cảm thấy ai đó ôm lấy mình. Nước mắt của cô cứ không ngừng chảy ra, trong khi lồng ngực lại dâng trào sự ấm áp kì lạ.

"Tôi vui, thật sự rất vui! Cậu không xấu xa, ít nhất là đối với tôi. Cậu có thể dữ dằn và nghiêm khắc, nhưng là người duy nhất cho tôi sự dịu dàng. Nếu cậu không thể vượt qua những kí ức đau khổ đó, tôi sẽ luôn ở đây và giúp cậu! Sẽ không bao giờ, tôi phản bội cậu! Sẽ không bao giờ, tôi khiến cậu đau khổ như anh hai! Và sẽ không bao giờ, tôi để bất kì ai khiến cậu đau khổ!!"

Tại Ma Kết cảm thấy lòng bùng đến lạ, nhưng trái tim lại trở nên lắng đọng mà lại đầy rung cảm. Cả người cô cứ thông ra, đôi mắt nâu cứ mở to nhìn một điểm nào đó giữa không trung, đến cả sức lực để đẩy người con trai ấy ra khỏi mình cô cũng không còn, chỉ còn lại những giọt nước mắt không ngừng chảy ra từ khoé mắt đã đỏ hoe và run rẩy như chính đôi vai bé nhỏ của cô.

"Chưa một ai.. từng nói với tôi những điều như vậy.. Chưa một ai muốn tôi ở cạnh họ.. Chưa một ai muốn che chắn cho tôi khỏi những đau khổ... Tôi không biết.. mình nên làm gì...? Tại sao vậy...?"

Đôi mắt Kim Ngu vẫn vậy, lạnh nhạt nhưng dịu dàng, chỉ khi cô gái này đang rơi lệ vì cậu trong vòng tay của cậu. Người con gái cậu đã gửi gắm trái tim của mình, cậu sẽ luôn là người ở cạnh cô. Nếu cô muốn nghe, cậu sẽ nói. Nếu cô muốn chia sẻ, cậu sẽ ở cạnh. Chỉ cần có cô, cậu sẽ không còn là một tên công tử bột thích lêu lổng. Chẳng biết từ bao giờ, trong trái tim cậu lại in dấu người con gái đã chiếm vị trí quan trọng.

"Nhưng..."

Chợt đẩy nhẹ Kim Ngu ra, đôi mắt nâu đậm nước lần đầu tiên nhìn thẳng vào đôi mắt màu lam. Mặc cho những kí ức đau thương bắt đầu tái hiện, mặc cho sự hận thù trong tình thương, Ma Kết muốn bản thân phải đối mặt với nó. Bặm chặt môi, cô nói với cậu, nhưng cũng là nói với chính mình.

"Thật sự, biết ơn cậu nhiều lắm! Nhưng.. tôi không muốn biến cậu như một kẻ thay thế cho anh Phi..."

Như cách anh tôi đã làm với cậu để thay thế cho Phạm Yên Ly sao, không hiểu tại sao ý nghĩ đó lại xuất hiện trong đầu Kim Ngu, một chút thôi.

Chợt, Ma Kết nắm lấy đôi bàn tay đang siết chặt của Kim Ngu, cô khẽ mỉm cười khi nó giãn ra, khiến cậu có chút bối rối.

"Cho tới khi tôi có thể quên đi hình bóng của Mã Phi vẫn còn trong trái tim, khi tôi có thể đường hoàng yêu cậu như chính tôi hiện giờ..."

Đôi mắt nâu phản chiếu trong mắt Kim Ngu chính là sự kiên định.

"Tôi biết tôi tự mãn và ích kỷ, nhưng... cậu có thể chờ tôi đến lúc đó không...?"

Từ ngạc nhiên, Kim Ngu bật cười. Cậu chợt đưa tay xoa đầu Ma Kết, dịu dàng và đầy yêu thương, như muốn trấn an thứ cảm xúc hỗn độn trong lòng cô hiện giờ. Nụ cười ấy, lần đầu tiên trong mắt Ma Kết chính là sự ấm áp đang len lỏi vào tâm hồn cô.

"Đừng quên, ngốc ạ! Hãy lưu giữ chúng vào trong tim khi cậu có thể, dù đó là những điều bi thương nhất! Mình sẽ luôn chờ cậu, và ủng hộ cậu. Luôn luôn, bởi vì nơi cậu thuộc về, là ở cạnh mình chứ không phải cái tội lỗi mà cậu tự tạo nên!"

Trong tâm hồn rỗng tuếch của nỗi đau và bi kịch, Ma Kết cảm thấy sự dịu dàng đang làm ấm lên lồng ngực vốn lạnh lẽo của cô. Và rồi, cô bỗng oà khóc, như một đứa trẻ. Đó không phải những giọt nước mắt khổ đau, đó là những cảm xúc thật lòng trong lòng cô gái nhỏ hiện giờ.

Nhưng ai đó lại bắt đầu lúng túng, cậu phì cười và ôm chặt lấy cô gái mịt ướt kia, cũng là người con gái nơi cậu đã gửi gắm toàn bộ tình cảm của mình vào.

"Kim Ngu này, anh có thể nhờ em việc này không?"

"Làm gì mà anh trịnh trọng dữ vậy anh hai?"

"Chuyện này, xin em đừng nói cho bất kì ai..."

...

Kim Ngu đã từng không hiểu ý định của anh trai mình, cho đến bây giờ.

Cậu không nên nói ra chuyện đó làm gì. Có lẽ không cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Sâu sắc hay chỉ là thoáng qua?

Dạo gần đây tâm trạng Nhân Mã có vẻ không ổn, đó là điều Thiên Bình chợt nhận ra sau nhiều ngày không ngừng quan sát cậu. Mặc dù luôn miệng nói rằng ghét cay ghét đắng, ghét hận ghét thù Nhân Mã, Thiên Bình lại cứ vô thức quan tâm đến cậu mà chính cô còn không hay.

Ví dụ trong giờ học thường ngày, Nhân Mã rất ít khi tập trung, thường chỉ đeo tai phone cùng với Sur Tử và nằm gục xuống bàn dù cho cậu vốn là người rất chú ý nghe giảng mặc cho không thích học. Rồi trong những hoạt động ngoại khoá mà Nhân Mã thường rất thích, dạo gần đây cậu lại bỏ qua tất cả như đó chẳng phải gì khiến cậu thấy hứng thú. Ngày nghỉ thì nhốt mình trong kí túc trong khi mọi khi cậu thường ra sân bóng rổ tập đến gần trưa với mấy đàn anh lớp trên. Rồi nhiều nhiều nữa mà Thiên Bình không kể hết.

Không phải Thiên Bình đang muốn nói rằng mình hiểu cậu, bởi cô còn tự cảm thấy mình chẳng khác nào một kẻ mặt dày bám đuôi. Nhưng một phần nhỏ nào đó, Thiên Bình lại như biết được lí do cho tâm trạng bất ổn gần đây của Nhân Mã.

Nói thật, còn gì ngoài việc Sur Tử và Song Ngư khá thân thiết. Đương nhiên, đòi hỏi sự thân thiết "ân ân ái ái" như mấy cặp đôi, chỉ là hai đứa nó gần đây mâu thuẫn nhiều hơn, cốt toàn là Song Ngư trêu nó. Lấy bút của nó, nói xéo nó, rồi này rồi nọ. Mà Thiên Bình lại nhận ra thêm, sự "thân thiết" kiểu chó mèo phiên bản cá mèo đó dường như khiến cho vài người khác không thoải mái.

Nhưng hơn cả, Thiên Bình thực sự rất khó chịu. Dù cho chuyện này cô đã biết từ lâu, qua từng sự lo lắng mà Nhân Mã dành cho Sư Tử ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên đến giờ, sự thật rằng Nhân Mã thích Sư Tử vẫn khiến cô rất không khỏi ganh tỵ.

Phải chăng, Thiên Bình đã thích Nhân Mã mất rồi, thích chính người mà cô tưởng chừng như rất ghét?

Lúc này, Thiên Bình đang ngồi trong lớp như mọi ngày. Một tay chống cằm, môn Văn thực chưa bao giờ khiến cô có cảm giác hứng thú. Mà, có lẽ không chỉ mỗi Thiên Bình, gần như là cả lớp Toán đều như vậy. Tiết văn do cô Xuân phụ trách, cũng đồng thời là chủ nhiệm lớp Văn. Thực sự cứ vào tiết là cô ta lại kiểm có trừ điểm sổ đầu bài, kiểm có la mắng học sinh lớp Toán, lại còn bắt làm bài học bài một đồng. Điển hình là hiện tại, hai bài văn nghị luận xã hội chính là "món quà" cô Xuân tặng tụi nó trong hai tiết văn. Thiên Bình đã bao giờ nói rằng cô ghét văn chưa nhỉ? Không chỉ là ghét giáo viên như tụi nó, cô căm thù cả môn văn.

Miệng ngậm bút một cách chán nản, chữ trong đầu Thiên Bình chẳng hiểu sao bay hết cả. Cô vô thức quay đầu lên nhìn ra bàn cuối lớp cạnh cửa sổ. Nhân Mã ngồi đó, thân nhiên dựa vào mèo con bé nhỏ và đôi mắt hồ phách chờ đợi trong khi tay vẫn viết, đương nhiên Sư Tử nào có than phiền. Cô nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu thường ngày nhưng thoáng khó chịu của Song Ngư ngồi ngay cạnh.

Chợt, Thiên Bình quay sang Bạch Dương ngồi sát, vừa canh me cô Xuân vừa khều khều con cừu bông đang say giấc nồng và với hai bài văn ngắn cùn cùn nhưng đã hoàn thành. Nó nhăn mặt, mở một mắt lười biếng nhìn Thiên Bình cười cười.

"Chiều mình qua phòng cậu nhé? Minh.. có chuyện muốn nói.."

Ban đầu, Bạch Dương còn ngu ngu ngơ ngơ ngây ngốc chớp chớp mắt nhìn Thiên Bình, mãi sau mới để sang một bên rồi tươi cười gật mạnh đầu. Gì chứ nó hơi bị thích nói chuyện nha!

"Hai em kia! Có biết đang trong giờ kiểm tra không hả?! Có muốn tôi trừ điểm không?!!"

Bị mắng rồi. Dù cho tụi nó vốn chẳng để tâm cho lắm.

Thiên Bình nhìn sang Cự Giải, mỉm cười trấn an ánh nhìn lo lắng của cô bạn thân. Chuyện cô muốn nói với Bạch Dương, cô cũng đã hỏi ý kiến và tâm sự với Cự Giải nhiều đến mức không thể đếm được. Nhưng Bạch Dương lại là người sẽ có thể trả lời thắc mắc của cô, và Cự Giải tối nay lại không ở kí túc.

Đôi mắt màu nhạt của Cự Giải lơ đãng nhìn vào từng trang tập chỉ chít toàn chữ là chữ mà chớp mắt một cái. Cô bất giác thờ dài. Cô thật không biết mình phải làm gì nữa. Dù cho cô đã cố hết sức, dù cho cô thật sự có đôi chút lơ là không đáng kể, dù cho cô đã quá quen với mọi thứ, Cự Giải chẳng hiểu tại sao cô lại không muốn. Nếu tối nay, cô có thể không trở về thì hay quá. Trở về căn nhà ấy, Cự Giải đôi lúc cảm thấy thực mệt mỏi. Chưa kể, ở lớp học này, cô thật sự chưa hẳn là vui vẻ. Không phải lỗi ở tụi nó, chỉ là do cô cá mà thôi.

Bảo Bình vẫn vậy, chẳng có gì thay đổi, vẫn sôi nổi và thân thiện, hơi quai quái nhưng vẫn không kém phần đáng yêu. Nhưng đằng sau nụ cười đầy nhiệt huyết đó là một trái tim thỉnh thoảng lại nhói đau không ngừng. Ánh mắt cậu vẫn luôn dõi theo Cự Giải, dõi theo cả ánh mắt của cô dù không hướng về cậu. Bảo Bình cảm giác bản thân chẳng khác nào một con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Sư Tử và Song Tử dạo này thường xuyên mất ngủ, điển hình là hiện tại trong giờ hai anh em nhà nào đó đang len lén trốn sau lưng người ngồi trước để chớp mắt một chút. Nhân Mã và Bạch Dương là người duy nhất biết hai đứa nó đã đi đâu, và có lẽ biết cả lí do cho sự vắng nhà thường xuyên gần đây. Nhưng cay hòng cho hai chị em nhà đó nói, thật sự là một chuyện hoàn toàn vô vọng.

Dù cho tụi nó khá khó chịu khi chúng giữ bí mật với những người bạn thân thiết như tụi nó, cả đám lại đồng thời tôn trọng quyết định ấy. Cho đến khi mấy đứa có thể tự nói ra, tụi nó sẽ không nói một lời.

Không chỉ Nhân Mã, cả Song Ngư gần đây cũng mang một tâm trạng khá xấu. Cái hôm khi cậu lỡ miệng vì quá bức bối, nó làm như chẳng có chuyện gì xảy ra và hoàn toàn bỏ lơ mọi thứ sang một bên. Cậu thật sự rất muốn hỏi lại, nhưng lại thôi. Chính Song Ngư còn không hiểu lí do cho sự lo lắng điên cuồng mà cậu dành cho nó nữa là.

Một phần của cái tâm trạng không tốt ấy có lẽ chính là khoảng thời gian sắp tới. Gần đến chuỗi ngày nghỉ đông rồi còn gì, và Song Ngư thật không trông mong vào nó một chút nào.

Trái với cái tâm trạng không ổn gần đây của các thành viên trong lớp Toán nói chung và tụi nó nói riêng, Kim Ngưu là nhân vật phản diện mà tụi nó muốn tiêu diệt nhất. Trong khi mỗi đứa mỗi vẻ sâu não riêng về những việc gì gì đó, tất cả những gì Kim Ngưu trưng ra là một bộ mặt vui vẻ hơn hờ với nụ cười gần như không biến mất khỏi khuôn mặt, đôi lúc lại dịu dàng đến phát bức, trong khi vài ngày trước vẫn còn lầm lì chán nản không chút sức sống.

Không ai nói cho tụi nó chuyện gì đã xảy ra, càng khiến tụi nó cảm thấy như những kẻ ngoài cuộc. Nhưng cũng may, bù cho cái tên điên suốt ngày cười cười giỡn giỡn, sự vui tươi trở lại trong đôi mắt nâu tinh anh của Ma Kết khiến tụi nó thật sự không khỏi mừng rỡ.

Nhưng tụi nó lại nhận ra được thêm một điều, Kim Ngưu và Ma Kết thân thiết hẳn ra. Dù cho Kim Ngưu vẫn thường xuyên bị Ma Kết cho "ăn hành" đi chẳng nữa, dù cho Ma Kết thường xuyên mắng Kim Ngưu vì mấy cái lỗi lầm không đáng có ảnh hưởng đến lớp và xung quanh đi chẳng nữa, mối quan hệ giữa họ thật sự có gì đó rất khác. Ma Kết ít khi tránh mặt Kim Ngưu như trước, và thường nhìn thẳng vào đôi mắt màu lam của cậu mỗi khi họ nói chuyện thay vì trốn tránh như trước đây.

Tụi nó nên khóc hay nên vui đây nhỉ?

Xử Nữ và Thiên Yết có thể nói là chẳng có gì quá... bi thương (?!). Họ vẫn vậy, trầm lặng và yên tĩnh như thường ngày, vẫn vui vẻ trao đổi nhau về những chuyện trời trên dưới đất ở tầm cao siêu quá mức đối với mấy bộ não nhân vừa đủ của tụi nó.

Đạo gần đây, Xử Nữ cứ cảm thấy bất an. Cậu không thể ngăn bản thân lo lắng cho Thiên Yết. Cuộc nói chuyện với ba cậu khi đó, Xử Nữ vẫn chưa một lần nói với cô dù chỉ một lời. Cậu không sợ cô buồn, cũng không sợ sẽ khiến cô tổn thương, chỉ là cậu không biết phải nói thế nào. Cậu không muốn, cái định kiến trong Minh gia khiến cho trái tim Thiên Yết phải đau khổ, chỉ vì những đạo lí ác ôn từ thời xưa về mấy cái "môn đăng hộ đối" lỗi thời.

Thiên Yết đủ tinh ý để nhận ra sự kì lạ trong hành động, lời nói và từng cử chỉ của Xử Nữ. Nhưng nếu nói ra, đó lại là một chuyện không thể. Cô chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra khi cậu về nhà, bởi chị hầu đã gọi điện nói cho cô biết. Có lẽ, dù không nghe thì Thiên Yết vẫn đoán được. Minh gia có bao giờ ưa cô đâu, khi mà đối với họ cô chẳng khác nào một món hàng có thể kiếm được ở bất kì chỗ nào.

Lớp Văn hiện giờ là tiết tự học. Yến Ly ngồi tại chỗ, đôi mắt đen láy của nhỏ như dán chặt vào chiếc vòng bạc ba sợi màu đang cầm trên tay, đến mức gần như chẳng còn để ý đến xung quanh nữa.

...

"Đẹp không đẹp không? Này nhé, màu xanh là Phi Phi, màu trắng là Kết Kết!!"

"Em thì sao?"

"Còn phải hỏi! Em chính là màu hồng đáng yêu và tự tin!!"

...

Đáng ghét thật, Yến Ly lại nhớ về mấy chuyện không đâu nữa rồi.

Nhỏ tự nhiên nghĩ đến chuyện hôm trước, khi nhỏ nhìn thấy Ma Kết và cậu bạn Kim Nguru.

"Em trai... sao...?"

Một tay chống cằm, đôi mắt Yến Ly nhìn lơ đãng, miệng cứ nói trong vô thức như muốn nhắc lại.

Lãnh Kim Nguru là em trai Lãnh Mã Phi của nhỏ.

Những giọt nước mắt lúc đó của Ma Kết, nhỏ một chút cũng chẳng để tâm. Đối với nhỏ, cô chỉ đang giả tạo, như cách cô ta giả tạo để rù quên Mã Phi của nhỏ. Bạn bè? Lỗi lầm? Cách Ma Kết nhận hết lỗi về mình mà ngôn từ chẳng khác nào đang đổ lỗi của Mã Phi và nhỏ, khiến Yến Ly không khỏi phát bực. Nhỏ chỉ muốn chạy ra đó, tát cho Ma Kết một cái.

Đột nhiên, Yến Ly đưa tay chạm vào bên phải cổ. Dưới chiếc cổ áo sơ mi đã che đi, nhỏ có thể cảm nhận vết sẹo đang hiện hữu bên dưới, vết sẹo gắn liền với cái quá khứ dẫm màu máu trong nhỏ. Nhỏ hận mình không thể khiến người như Ma Kết đau khổ.

Yến Ly đương nhiên không hề biết về căn bệnh quái ác của Mã Phi lúc đó, nhỏ chỉ biết lúc đó, con dao trong tay nhỏ đã đâm anh và đâm chính nhỏ. Nhưng khi Ly tự sát không thành, cũng chính là lúc nhỏ bắt đầu cảm thấy rằng, kẻ giết anh không phải nhỏ, mà là Bùi Ma Kết!

"Chiếc vòng đẹp thật đấy!"

Tiếng reo lên kia cắt đứt dòng suy nghĩ của Yến Ly. Khi nhỏ nhìn lên, khuôn mặt hớn hờ sáng rực của Hạ Mai là thứ lọt vào mắt nhỏ, Yến Ly khẽ nhủ mảy. Trước khi nhỏ kịp nhận ra, Hạ Mai đã tự cho mình cái quyền giật lấy cái vòng Ly đang cầm dù chưa có sự cho phép của nhỏ.

"Này, có thể cho tôi không? Nó đẹp quá đi mất!"

Nhìn Hạ Mai cầm chiếc vòng mà ngấm ngấm cười cười, sự khó chịu bắt đầu dâng lên trong lòng Yến Ly. Vẫn giữ nguyên sự bình tĩnh như thường ngày đó, Ly mở ngửa bàn tay phải của mình và đưa ra trước mặt Hạ Mai, đôi mắt đen chứa đầy tia kiên định.

Hạ Mai tự dung cảm thấy lúng túng, và hơn cả là cảm giác bị xem thường. Chẳng phải trước giờ Ly chưa từng lên tiếng dù nhỏ lấy bất kì thứ gì hay sao? Chỉ là một chiếc vòng rẻ tiền!

"Cứ cho Mai đi, chẳng phải cậu luôn như vậy còn gì! Thật sự ích kỷ quá đấy, Ly-Ly à!"

Khi Mỹ Oanh gọi Yến Ly bằng cái tên thân mật với hàm ý mỉa mai như vậy, mặc kệ những tiếng cười cợt vừa vang lên, nhỏ thực sự bắt đầu giận dữ. Cái cách gọi đó, nhỏ chỉ cho phép hai người duy nhất được gọi!

"Này! Cậu làm gì---A!"

Trước khi Mỹ Oanh kịp phản ứng gì, Yến Ly đã đi tới và thẳng tay ấn ngực nhỏ đẩy ra sau, khiến nhỏ mất thăng bằng mà ngã sụp xuống đất, tay sượt qua cạnh bàn đau điếng. Khi Oanh định đứng dậy cho Ly một trận, chính nhỏ phải sợ hãi bởi ánh mắt sắc nhọn lạnh lẽo mà nhỏ chưa một lần nhìn thấy,

và nhỏ chỉ biết ngồi yên một chỗ.

Không chỉ mỗi Mỹ Oanh, Hạ Mai bắt đầu có cảm giác sợ hãi trước một Yến Ly lạnh lùng lần đầu tiên nhỏ và lớp Văn chứng kiến. Khó chịu là vậy, nhỏ biết rằng, trả lại chiếc vòng là cách duy nhất.

Nhìn chiếc vòng trong tay, Yến Ly chợt mỉm cười. Quả nhiên, bỏ mặc nó là điều không bao giờ nhỏ làm được. Phải chăng Ly vẫn còn quá yếu đuối?

Nhưng điều này không có nghĩa, sự hận thù trong Yến Ly nguôi ngoai. Như cách Ma Kết cướp đi Mã Phi từ tay nhỏ, nhỏ nhất định không để cho cô và Lãnh Kim Ngưu được yên ổn!!

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Sự áp đặt ích kỷ

"Tụi mình sẽ không hỏi cậu đi đâu, nhưng nhớ đừng về muộn đấy!"

Trước câu trả lời của Xử Nữ, Cự Giải không khỏi ngạc nhiên. Một lớp trưởng "tàn bạo" và ác bá, cô thực không nghĩ rằng cậu có thể đồng ý dễ dàng như vậy với một nụ cười hiền. Cô cũng định nói với tụi nó, nhưng cứ sợ sẽ khiến cả đám lo lắng nếu không may cô về muộn, Cự Giải lại thôi.

Nhìn Cự Giải, Thiên Yết khẽ nghiêng đầu. Vẫn vẻ lạnh nhạt đó, cô điềm nhiên thu dọn tập sách bỏ vào cặp, tỏ vẻ không quan tâm lắm. Thiên Yết biết đây không chuyện liên quan đến cô, và cô cũng không việc gì nên xen vào.

Nhận thấy Cự Giải đang nói chuyện gì đó không rõ với Xử Nữ, mấy đứa tụi nó cũng tò mò mà chạy lại. Sư Tử từ đâu không biết nhảy lên ôm lấy cổ Cự Giải khiến cô thoáng giật mình, nhưng chỉ cười chứ không nói gì, để mặc con mèo vẫn cứ bám víu lấy người mình.

"Churong mất thật!"

Chỉ đơn thuần là buột miệng mà nói ra, nhưng Song Ngư hoàn toàn quên một chuyện khá quan trọng, tai mèo thường rất thính. Cậu tự nhiên cảm thấy lạnh sống lưng.

Thiên Bình dùng ánh mắt ái ngại nhìn đầu đó, rồi chạy đến bên Cự Giải khi Sư Tử đã nhảy khỏi cô bạn vì cuộc gọi từ ai đó không rõ. Chạm một bên vai cô bạn thân, Thiên Bình khẽ nói gì đó. Đáp lại, Cự Giải chỉ cười trừ. Cô đâu làm gì được đâu chứ!

Cự Giải về kí túc xá cùng tụi nó, cốt là để thay đồ rồi đi ngay. Trừ Thiên Bình, hầu như không một ai biết cô định đi đâu. Tụi nó có để tâm đấy chứ chỉ là không quá mức đến làm phiền Cự Giải bởi mấy cái tò mò này nọ. Nếu cô muốn nói, tụi khắc cô sẽ nói.

Chỉ riêng một người, cứ mãi không thể ngừng lo lắng. Ngoài Thiên Bình, cậu gần như biết được chỗ Cự Giải sẽ đến, nếu cậu đoán không sai.

Bắt chuyến xe buýt chạy qua bến học viện, Cự Giải đưa thẻ học sinh và không quên nở nụ cười với bác tài xế. Không phải lần đầu cô đi chuyến xe này, bởi Cự Giải thường dùng xe buýt để đi đến chỗ học thêm. Trước đây thì thường là taxi, nhưng sau đó lại đổi sang xe buýt, vì một vài lý do. Và chẳng hiểu duyên ra sao, những chuyến xe Cự Giải lên đều là cùng một chiếc, và cùng một bác tài xế hiền từ.

Như mọi khi, Cự Giải lập tức đi xuống băng ghế dài cuối xe, và ngồi vào góc phải cạnh cửa sổ. Đây luôn là chỗ ngồi thân thuộc nhất của cô mỗi khi lên xe, và thật may khi chẳng có lần nào chỗ đó có người. Cơ bản thì hành khách thường đâu có hứng thú với băng ghế sau, một nơi mà theo họ dễ bị say xe. Cự Giải lại khác. Cô thích ngồi đây, thả hồn mình đằng sau tấm kính cách biệt với sự ồn ào của đường phố náo nhiệt. Dù cho Cự Giải rất thích những điều vui vẻ, nhưng cô lại yêu sự bình yên hơn.

Hôm nay vẫn là một trong những ngày Cự Giải phải học thêm. Mà, tính ra thì làm gì có ngày nào cô được nghỉ ngơi cơ chứ! Nếu không ballet, đó cũng là toán, hoá, văn, anh, học đàn, học âm nhạc, học vẽ,... Tất cả mọi thứ, Cự Giải luôn im lặng chịu đựng. Nói chịu đựng thì hơi quá, khi chỉ đơn giản đây là những việc một đứa con của nhà họ Vương phải làm theo sự sắp xếp của gia đình. Bỏ học ngày hôm nay, cô thực đã biết gia đình mình tức giận thế nào.

Cự Giải nhắm hờ đôi mắt, như muốn thư giãn một chút. Đôi lúc, Cự Giải thật muốn bỏ cuộc, nhưng rồi lại nhắc bản thân phải cố gắng hết mình. Từ khi biết nhận thức đến nay, Cự Giải đã luôn một mình. Không một ai hiểu được cô nghĩ gì, khi điều mà cô thực sự muốn họ liệu có quan tâm.

Trong vô thức, Cự Giải chợt nhớ đến lần gặp gỡ đầu tiên, lần đầu tiên khi cô nhìn thấy Song Ngư. Đó là một ngày khi cô vẫn còn là một học sinh cấp hai, khi Cự Giải còn đang khờ sò vì trời mưa to trong khi cô phải đến trường luyện thi gấp.

"Đây!"

Trước mặt Cự Giải lúc đó là một cậu bạn với đôi mắt màu cafe lạnh cảm, vừa ôn nhu lại vừa lạnh lùng, với nụ cười thoáng qua nhưng lại để lại trong cô một hàm ẩn khó quên. Cậu chìa ra trước mặt cô một chiếc dù và nói.

"Cứ cầm lấy, cậu đang vội phải không?"

Đó là cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa Lãnh Song Ngư và Vương Cự Giải. Ngay sau đó, cậu đã rời nước và xuất cảnh trước khi cô kịp nói lời cảm ơn. Và khi gặp lại cậu, cô nhận ra một điều, Song Ngư hoàn toàn không nhớ bất kì điều gì về lần gặp gỡ ấy, và cả cô gái mà cậu đã cho mượn dù. Cự Giải thật sự, đã cảm thấy lòng ngực nhói đau. Đó là lần đầu tiên, Cự Giải nhận ra tình cảm mà cô dành cho Song Ngư không đơn thuần chỉ là tình bạn.

Cự Giải rất quý Sư Tử. Từ ngày đầu tiên khi cô đến trường và còn lóng ngóng vì bị lạc Thiên Bình, nó là người duy nhất chịu đứng ra bảo vệ cô trước sự bắt nạt của nhóm Hạ Mai và sự lạnh nhạt mà cô không thể tin được của các học viên. Nó vui vẻ, nó thân thiện, nó hoà đồng, tất cả đều khiến Cự Giải thêm quý nó. Nhưng cảm giác đó gần đây lại dần bị vùi đi, khi sự ganh ghét khó chịu trong lòng Cự Giải lại dâng lên mỗi khi nó và cậu thân thiết. Đó chỉ thuần là những trận cãi vã trẻ con, nhưng chính Cự Giải lại luôn mong muốn điều đó.

Là cô tưởng tượng, hay chỉ khi ở cạnh Sư Tử, Song Ngư mới là chính bản thân mình?

Mãi chìm đắm trong dòng suy nghĩ của chính bản thân, Cự Giải không nhận ra được xe đã dừng ở trạm cô muốn nếu bác tài xế không nhắc. Sự tỉnh, Cự Giải khẽ cười, bước xuống và không quên chào bác tài xế tốt bụng.

Cự Giải không hề biết, đằng sau cô, một cậu con trai đội mũ che kín cũng vừa bước xuống theo. Hay đúng hơn, cô không để ý đến người con trai tưởng chừng chỉ là xuống cùng bên.

Nơi Cự Giải xuống xe là một khu nhà biệt thự - nơi ở của những kẻ nhà giàu. Một khu nhà lạnh lẽo và chán nản, khi người ta chỉ biết đến mỗi bản thân mình và mặc kệ dù bên cạnh có xảy ra chuyện gì. Ít nhất, đó là những gì một đứa con của Vương gia được dạy dỗ từ khi còn chưa biết thắng thua là gì.

Đứng trước căn biệt thự to lớn lộng lẫy cuối khu nhà, Cự Giải thở dài một cái. Cô đặt tay lên cánh cổng lớn, đẩy nhẹ một cái.

Con đường dẫn vào nhà chính được lát gạch đá, hai bên là hai hàng chậu cây xinh xắn, tô điểm thêm sắc màu. Dù vậy, trong lòng Cự Giải, nơi này vẫn lạnh lẽo như vậy. Suy cho cùng, cô không thực sự lớn lên trong ngôi nhà này.

Khi Cự Giải định mở cửa, cánh cửa đã mở ra từ bên trong. Thứ ánh sáng từ chùm đèn pha lê và đèn điện trong nhà hắt vào mắt khiến Cự Giải bất giác nheo mắt lại theo phản xạ.

"Mừng cô về nhà, thưa cô chủ!"

Là tiếng của một cô hầu gái đứng cạnh cửa, cúi người và nói với Cự Giải bằng giọng cung kính. Cô khẽ gật đầu, như mọi khi, kèm theo một nụ cười dịu dàng.

"Cự Giải!"

Tiếng gọi khiến Cự Giải quay qua nhìn thử. Trong đôi mắt màu nhạt vẫn chỉ là sự nhẹ nhàng không chút ngạc nhiên. Bước vào trong nhà sau khi cánh cửa đã đóng lại, Cự Giải thậm chí không để tâm đến sự lộng lẫy sang trọng của nơi đã nuôi dưỡng cô. Vốn dĩ, dù Cự Giải nhu mì bao nhiêu, cô chưa từng bao giờ có thể thực sự yêu ngôi nhà này, một chút thôi.

"Chào anh, em về rồi ạ! Lâu quá không gặp, thưa anh hai!"

Vương Cự Triết - người anh trai lớn hơn Cự Giải năm tuổi. Ở cái tuổi hai mươi mốt, anh cô là một trong những thủ khoa nổi tiếng tại một trường đại học danh giá tại Mĩ. Người anh trai vừa trở về thăm nhà, vẫn luôn lạnh lùng, quyết đoán và cương định, với đôi mắt dù đồng màu nhưng lại chứa đầy sự vô cảm.

Trước lời chào hết mực kính trọng như cách nhà họ Vương dạy con cháu của em gái, Vương Cự Triết gần như không để tâm quá nhiều. Ánh mắt anh nhìn cô, không gì ngoài sự lạnh cảm và bình thản đến đáng sợ. Ánh mắt như xoáy sâu vào trong tâm can Cự Giải.

"Nỡ một nụ cười dịu dàng với người hầu không phải việc một cô chủ nên làm!"

Giọng nói không chứa chút tình thương mà một người anh dành cho em gái mình, khiến đôi mắt Cự Giải mở to trong chốc lát. Hoá ra ngần ấy thời gian, anh cô chẳng thay đổi gì cả. Cự Giải cười buồn, gạt nhẹ đầu.

"Em xin lỗi, thưa anh! Mà, mẹ không có ở nhà sao anh?"

Vương Cự Triết đôi mắt nhắm hờ, chậm rãi lắc đầu. Anh dường như không hề có ý định lên tiếng trả lời câu hỏi của em gái.

"Ba đang đợi, tâm trạng ông hoàn toàn không tốt."

Cự Giải cười khổ. Cô biết chứ, làm gì còn có lý do nào ngoài việc đó, và đương nhiên, nếu ba cô không nổi giận, đó mới thực là chuyện lạ.

Để mặc người anh trai vẫn đứng ở bậc cầu thang, Cự Giải bước lên từng bậc, đi qua cả anh và không quên cúi chào. Cô chẳng còn cách nào ngoài đón nhận con thịnh nộ của ba mình.

Khi Cự Giải bước hết cầu thang, Vương Cự Triết vẫn không ngoảnh đầu nhìn em gái. Đôi mắt anh vốn dĩ này giờ hoàn toàn không để tâm đến biểu cảm trên gương mặt của Cự Giải.

Nhưng, làm sao có thể biết Vương Cự Triết đang suy nghĩ điều gì.

Căn phòng làm việc của người đứng đầu gia tộc nhà họ Vương nằm ở cuối dãy hành lang tầng một. Vẫn như mọi khi, nơi này toả ra một thứ âm khí đáng sợ đến run người.

Bàn tay nhỏ bé gõ nhẹ lên cánh cửa gỗ với vài hoa văn chạm khắc tinh tế. Cánh cửa mở ra, bên trong là người quản gia đang cúi chào. Khi Cự Giải định mỉm cười và lên tiếng chào lại, cô đành gật đầu và cứ thế bước vào. Người quản gia sau đó cũng nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Đứng trước bàn làm việc của Chủ tịch Vương đáng kính, hai tay Cự Giải đan chặt vào nhau. Cô có thể nhìn thấy, quyền sở liên lạc của mình đang nằm trên bàn ông.

Ông Vương đứng cạnh cửa sổ lớn đằng sau bàn làm việc, hai tay chắp ra sau và hoàn toàn không có ý định quay ra sau nhìn đứa con gái của mình đang đứng đó.

"Con mới về, thưa ba! Con xin lỗi vì đã muộn giờ!"

Mười phút so với thời gian mà ba cô quy định phải có mặt ở nhà, tương ít nhưng đối với ngôi nhà này, nội quy là tội rất lớn. Người nhà họ Vương nổi tiếng rất đúng giờ và cũng rất ghét ai muộn hẹn.

Người đàn ông ấy vẫn đứng yên đó.

"Ta muốn nghe con giải thích, Cự Giải!"

"Con xin lỗi... thưa ba..."

Thành tích, đó luôn là điều khiến ba cô nổi giận. Không gầm lên, không la mắng, sự nổi giận của ông là sự im lặng và những lời chỉ trích nhẹ nhàng nhưng nặng nề. Hạng mười hai toàn khối và hạng tám trong lớp, nếu là cao với một số người, với ba cô thì đó thực là một con ác mộng.

"Con xin lỗi, thưa ba..."

Ngoài xin lỗi, Cự Giải thật không biết nói gì hơn.

Ông Vương vẫn giữ nguyên sự im lặng của mình.

"Nên nhớ, người nhà họ Vương luôn phải là người giỏi nhất! Hãy học tập Cự Triết anh con! Thăng bé chưa bao giờ làm chúng ta phật lòng!"

Vương Cự Triết trong cả mười hai năm ngồi ghế nhà trường, chưa bao giờ rơi xuống hạng hai dù chỉ một lần. Đến tận bây giờ, ở trường đại học, anh luôn chiếm hạng nhất. Không chỉ nhất lớp, đó là nhất khoa với số điểm tuyệt đối.

Đó là người anh mà Vương Cự Giải vừa ngưỡng mộ vừa khiếp sợ.

Bởi vì Vương Cự Triết quá giỏi, anh thậm chí chẳng chút để tâm những chuyện xảy ra xung quanh anh.

Cự Giải không thông minh như anh mình, không tài giỏi như anh mình, cô cũng không lãnh cảm như Vương Cự Triết. Học điên cuồng, số điểm mà Cự Giải phải giữ là chín, mười, và hạng luôn phải nằm trong nhóm năm của lớp và nhóm mười của khối.

Nặng nề! Quá đáng! Kinh khủng! Áp đặt! Nhưng đó là tất cả những gì Vương Cự Giải phải chịu vì là con gái nhà họ Vương, như cách tập đoàn Vương gia luôn giữ vị trí đứng đầu trong lĩnh vực giáo dục.

Ngay từ khi sinh ra, cô đã là một con vật bị giam cầm, vĩnh viễn không bao giờ thoát ra được.

"Con xin nghe, thưa ba.. Con thành thật xin lỗi vì sự lơ đãng của mình lần này!"

Dù không muốn, cô đâu còn cách nào khác ngoài cúi đầu và xin lỗi.

Cô bắt buộc phải trở nên giỏi nhất sao?

Cô thật sự phải luôn đứng đầu?

Cô sẽ phải đi theo con đường như anh cô đã bị áp đặt?

Cô nên làm gì đây?

"Vương Cự Giải!"

Cự Giải không khỏi giật mình. Ông Vương sẽ không bao giờ gọi cả họ lẫn tên cô, nếu ông không thực sự tức giận.

Lại là chuyện gì nữa đây..

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Quyết tâm

Bạch Dương đang nằm dài trên giường với một đồng truyện tranh bao quanh cùng với mấy gói bim bim, chân lại không chú ý tứ gác ngược trên tường. Trông thật sự mất hình tượng, dù cho hình tượng của Bạch Dương vốn từ lâu đã không có chữ đừng nói tới mất! Thật khó coi!!

Thường ngày thì Sur Tử sẽ chui vào phòng Bạch Dương, hoặc ngược lại nó sẽ chui vào phòng mèo con, có hôm còn nằm ôm nhau ngủ ngon lành đến tận sáng chẳng biết trời trăng mây gió gì. Không trách được, bình thường trước khi dọn vào kí túc xá hai đứa nó đã vậy rồi!

Ban nãy sau cú điện thoại thì Sur Tử đi ngay, đương nhiên là cùng với Song Tử. Lại đi, Bạch Dương có thể nhìn thấy biểu cảm khó chịu của tụi nó với thân phận kẻ ngoài cuộc. Dù miệng thì nói là để mặc, hai đứa nó vẫn là bạn thân thiết, bị cho ra rìa chẳng trách tụi nó lại bực mình!

Mãi nghĩ lung tung nên quyển truyện tranh trong tay trượt dần, Bạch Dương còn chẳng để ý tận khi quyển truyện rơi cái bộp vào khuôn mặt của nó. Kêu một tiếng, Bạch Dương xoa xoa chớp mũi đáng thương của mình. Đã không cao, lỡ bị gây chấn nó tự từ luôn quá!

Mà, Bạch Dương tự nhiên nghĩ đến một chuyện, cũng là chuyện khiến nó không khỏi bận tâm gần đây. Là Song Ngư.

Một Song Ngư dịu dàng, ôn nhu. Một Song Ngư hiền lành, trầm tính. Một Song Ngư ít nói và ít thể hiện tình cảm. Vậy mà, lại cứ thích chọc điên con mèo nhà nó, rồi lại bắt đầu trở nên nghịch ngợm hiếu động trong chốc lát. Chưa kể, thỉnh thoảng còn khó chịu trong một số trường hợp bị cho ra ngoài sự chú ý của mèo. Bạch Dương không khỏi để tâm, dù cho nó cũng chẳng rõ tại sao nữa.

Giờ Bạch Dương mới nhận ra, gần đây nó cứ kiếm cách gần hơn Song Ngư mà đến nó còn chẳng để ý. Học nhóm thì tìm cách ngồi cạnh cậu, đi ăn cũng vậy, rồi thì này rồi nọ. Chỉ cần ở đâu có Song Ngư, Bạch Dương lập tức đến để gần cậu. Nó chắc đến chỗ Song Ngư làm thêm để xin việc luôn quá, trong trường hợp mẹ nó cho phép, mặc dầu điều này khá mơ hồ..

Bạch Dương có lẽ không nên nghĩ nhiều quá. Bởi khi nó nghĩ đến chuyện này, trong lòng nó dâng lên thứ cảm xúc mà nó rất ghét lại dành cho người mà nó rất yêu. Ganh tỵ.

Hình như có tiếng gõ cửa thì phải.

Ngồi bật dậy, Bạch Dương vội dọn dẹp hết đồng truyện bừa bãi khắp giường của mình và chồng gọn gàng sang một bên, gói bim bim không cũng vội vứt vào thùng rác. Sau khi chắc chắn đã sạch sẽ phần nào, Bạch Dương mới lon ton chạy ra mở cửa. Nó thò cái đầu mình ra ngoài trong khi đôi mắt vẫn đảo liên tục.

"Ừa, Thiên Bình hả?"

Bạn học hình như Thiên Bình có bảo có chuyện muốn nói với nó mà nhỉ.

"Vào đi! Vào đi! Mình cứ tưởng ai a!"

Cười nhẹ, Thiên Bình bước theo Bạch Dương vào trong phòng nó, không quên đóng cửa lại.

Căn phòng chung nội thất với các phòng khác, bao gồm cả phòng Thiên Bình. Vừa bước vào, cô lập tức chú ý đến chồng truyện tranh đặt cạnh góc giường, cùng với mấy miếng bim bim vẫn còn sót lại dưới sàn nhà. Nhìn Bạch Dương vội vàng vàng nhặt chúng bỏ vào thùng rác, Thiên Bình không khỏi phì cười. Lại bày bừa nữa chắc luôn!

"Đừng có báo với Lớp trưởng bệ hạ nha!"

Bạch Dương vừa chấp tay trước mặt vừa nói bằng giọng khẩn thiết.

Cũng đúng, cái phòng này của Bạch Dương đã bao nhiêu lần bị Xử Nữ "thanh tẩy" rồi còn gì. Chà, tính ra cũng cả chục quyển truyện cũ hơn với mấy chục cái gói bím bím bị xung vào "công quỹ" trong những giọt nước mắt khóc không ra của Bạch Dương..

"Mà, cậu có chuyện gì sao Thiên Bình?"

Vừa nói, Bạch Dương vừa nhảy phốc lên giường mình, nửa thân dưới nằm ra ngoài đung đưa chân trong khi không ngừng lăn tót lăn lui. Đứng một hồi, Thiên Bình đành kéo chiếc ghế trong bàn học Bạch Dương mà ngồi xuống.

"Thật ra.. thật ra là.. là.. mình.. mình muốn.. hỏi chuyện của... Nh-Nhân.. Nhân M-Mã..."

Nhìn Thiên Bình ấp a ấp úng cố gặng ra từng chữ, Bạch Dương chớp mắt liên tục. Đôi mắt nâu của nó đảo tót lui vào vòng, đồng thời bật ngược người ngồi dậy.

Chuyện về thằng em họ trời đánh của nó cơ à?

Biểu hiện trên gương mặt Thiên Bình khi phản chiếu trong mắt Bạch Dương lúc này rất lạ. Dù đồ ửng, nhưng lại thoáng chút sự khổ sở là lạ, như vừa muốn nói, lại vừa không.

Nét đùa giỡn trên mặt Bạch Dương dần tắt ngấm, thay vào đó là sự bình tĩnh. Nó đủ thông minh để biết, Thiên Bình vốn không hề có ý đùa giỡn với chuyện mà cô sắp nói. Với chả một phần, cũng là vì chuyện đó dường như liên quan đến Nhân Mã.

"Thứ lỗi cho mình nếu mình nhầm, nhưng Thiên Bình này... cậu..."

Đôi mắt đen nhìn Bạch Dương thoáng thất mãc, cô khẽ nghiêng đầu.

"Cậu thích Nhân Mã... có phải không...?"

Từ bình thường chuyển sang ngạc nhiên, mặt Thiên Bình đỏ cả lên, rồi chẳng hiểu sao lại dậm ra giận dữ.

"Cậu.. cậu nói cái gì thế hả?! Tên thô lỗ đó, cái tên tăng động đó, lại còn hay quên đó... m-mình... làm sao mình lại t-thích cậu ta được cơ chứ!! Ghét! Mình ghét cậu ta còn không hết!!"

Nói thật, Bạch Dương không nghĩ nó đoán sai. Điển hình là lúc này, sự lạnh nhạt vẫn túc trực trên khuôn mặt nó. Sự lạnh nhạt ấy truyền sang cả Thiên Bình, khiến cô thoáng chút lúng túng khi đôi mắt nó cứ nhìn thẳng vào mắt cô.

Thiên Bình mím chặt môi mình.

"Đề..."

Bạch Dương chớp mắt một cái.

"Để đoán... đến vậy sao...?"

"Mình không biết phải trả lời thế nào nữa.. nhưng" Bạch Dương lại nói tiếp. "Mình có thể hỏi lí do không?"

Ánh mắt Thiên Bình vốn nhìn Bạch Dương chợt quay đi, chớp vài cái rồi bặm chặt môi.

"Là... cậu ta cứu mình..."

Nhân Mã mà cũng cứu người sao, có chút phũ phàng nhưng thực đó là điều Bạch Dương đang nghĩ đến.

"Lúc mình là lóng ngóng và vô tình đụng phải bọn côn đồ đường phố... là Nhân Mã đánh bọn chúng... mặc dù..."

"Nó còn không biết đã cứu cậu chứ gì? Cái thằng ôn con đó thì mình hiểu quá rồi!"

Dù cho đang cười cười đáp lại sự ngạc nhiên của Thiên Bình, trong đầu Bạch Dương lại hiện lên hình ảnh Nhân Mã khi thằng bé bị mất tự chủ. Vậy, mối thù mà bọn chúng nói là khi này sao, mặc dù chúng có lẽ sẽ không bao giờ dám động đến Nhân Mã nữa.

"Vậy.. mình nên làm gì...?"

Nét cười trên gương mặt biến mất, Bạch Dương trở nên lạnh nhạt như bay nãy. Nó đưa tay gãi gãi đầu một cách có đôi phần lúng túng. Cái này cứ như bảo nó "tư vấn tình yêu" ấy! Ôi ba cái thứ lãng mạn hách dịch này!!

"Thật ra, chỉ là mình nói thôi.. nhưng Thiên Bình này.. cậu thích Nhân Mã nhiều như thế nào?"

Mặt Thiên Bình còn đỏ hơn. Sao lại hỏi cô như vậy cơ chứ! Nhưng sự kiên định kia trong đôi mắt khiến cô không thể không trả lời.

"Cứ.. cứ làm như mình biết ấy!! Chỉ là.. mình thực thấy rất khó chịu khi cậu ta ở cạnh cô gái khác.."

Bạch Dương có lẽ hiểu được cảm giác này.

Mà, cô gái khác sao?

"Ý cậu là Sur Từ?"

Thiên Bình giật mình một cái. Đầu cậu nói rõ ràng ra như vậy đâu, mặc dù thực sự là như vậy đi chăng nữa.

"Chẳng phải Nhân Mã thích Sur Từ sao? Mình có mù cũng nhận ra..!!"

Bạch Dương nên trả lời thế nào nhỉ. Dù cho nó nghĩ nát óc, chỉ có sai sự thật mới không khiến Thiên Bình tổn thương nếu cô thực sự thích Nhân Mã. Nhưng, cứ làm như Bạch Dương có thể nói như vậy ấy.

"Mình không muốn cậu buồn, nhưng, đối với Nhân Mã, mình không chắc, nhưng có lẽ... là hơn cả thích!"

Mắt Thiên Bình mở to. Hơn cả thích?

"Tình cảm mà Nhân Mã sâu sắc dành cho Sur Từ không chỉ là thứ tình cảm đơn thuần giữa nam và nữ.. hơn cả vậy nữa..."

Bạch Dương đang nói gì vậy chứ? Văn chương câu cú cho lắm vào, rồi sao? Nó đang làm tổn thương Thiên Bình là cái chắc luôn! Bạch Dương cắn nhẹ môi.

"Nói vậy là mình.. không có cơ hội nào sao...?"

Trong khi Bạch Dương còn đang đấu tranh tư tưởng, đôi mắt đen của Thiên Bình đã nhìn vào nó từ lúc nào, kiên định nhưng cũng đầy khổ sở. Thích một người trong bất lực, cảm giác đó Bạch Dương cũng đang chịu đựng còn gì..

"Nhân Mã.. thẳng bé khép kín hơn cậu nghĩ.. nó rất mặc cảm và đối với nó, kể cả mình, Sur Từ là người con gái duy nhất nó có thể gần gũi và đặt niềm tin một cách vô điều kiện..."

"Vậy mình sẽ khiến cậu ta tin tưởng, sẽ khiến cậu ta có thể mở lòng như cách cậu ta gần gũi bên cạnh Sur Từ! Thậm chí là hơn!! Mình... không thua đâu!!"

Sự kiên quyết kia khiến Bạch Dương không khỏi ngạc nhiên. Có thể nói ra những lời như vậy, nó thực sự rất khâm phục Thiên Bình. Tưởng chừng yếu đuối nhưng rất mạnh mẽ và đầy quyết tâm. Đến cả việc dám theo đuổi tình cảm mà ngay từ đầu đã biết không có hy vọng, Bạch Dương thật không khỏi nể Thiên Bình.

Nhưng, sẽ được chứ?

Bởi vì đối với Nhân Mã, Sur Từ đã là ánh sáng duy nhất trong cuộc sống vẫn còn tăm tối của nó hiện giờ từ khi Nhân Mã còn là một thẳng nhóc con.

Chấp nhận một ánh sáng khác ngoài Sur Từ, Bạch Dương thật sự không đủ tin tưởng.

Hơn bất kì ai, nó hiểu cậu em họ của nó mà.

Bạch Dương chợt nhìn đồng hồ, hình như cả Cự Giải, Song Tử và Sur Từ vẫn chưa về.

"Bác sĩ! Làm ơn!! Cháu xin bác mà!! Phải có cách! Nhất định phải có cách mà bác!!!"

Người con gái với thân hình bé nhỏ không ngừng bám vúi lấy chiếc áo blouse của vị bác sĩ trung niên. Những giọt nước mắt không ngừng rơi, những tiếng hét không ngừng vang vọng trong căn phòng yên ắng, như xé nát tâm can của cô gái nhỏ.

Vị bác sĩ chỉ còn biết để mặc cô bé, về mặt khô sở không thể nói thành lời.

"Sur Từ! Bình tĩnh lại!! Nghe anh đi!! Đừng làm khó bác Tuấn nữa!! Sur Từ à!!!"

Mặc cho Song Tử cố siết chặt vòng tay mình quanh cô em họ đang hỗn loạn, mặc cho cậu cố trấn an tâm trạng khủng hoảng của nó bao nhiêu, Sur Từ vẫn cố gắng vùng khỏi cậu, vẫn cứ bám vúi lấy vị bác sĩ. Đôi mắt màu nâu khói hiểu động chứa đầy đau đớn, bàn tay nó run run bám lấy bác sĩ Tuấn.

"Bác! Làm ơn đi mà...!!!"

"Em à!! Sur Từ, đừng kích động như vậy! Nghe anh không?!!!"

Nhìn đứa em họ bị dày vò trong đau đớn, cả Song Tử và bác sĩ Tuấn không khỏi đau nhói ở lồng ngực. Bác trách mình khiến cho cô bé bị tổn thương.

Cậu trách mình không đủ sức trấn an cô nhóc.

"Lấy mạng cháu cũng được! Xin bác làm ơn cứu anh ấy!! Cháu xin bác đó!! Làm ơn đi mà... cứu anh ấy... giết cháu và đổi lấy cuộc sống của anh ấy đi... Xin bác... làm ơn..."

Vẫn cứ khóc, khóc đến muốn cạn cả nước mắt, bàn tay Sur Từ buông lỏng dần, cả người nó lả đi và khụy xuống đất trong vòng tay Song Từ đỡ lấy. Nó thậm chí còn không biết mình đang nói gì nữa, ngoài việc cứ lặp đi lặp lại những điều như "Làm ơn", "Xin bác"...

Bác sĩ Tuấn quỳ xuống cạnh Sur Từ, đưa bàn tay to lớn xoa nhẹ đầu con bé.

"Bác vô dụng, bác xin lỗi cháu.. Nhưng, bác không thể.. Xin cháu, đừng nói những điều đáng buồn như vậy..."

Vẫn bàn tay ấy, nó lại bám víu vào chiếc áo trắng của vị bác sĩ, trong khi đầu không ngừng lắc nguầy nguậy.

"Không.. cháu không muốn.. cháu không tin... Bác là bác sĩ giỏi nhất! Chính bác cũng đã nói sẽ cứu được anh ấy!! Làm ơn, cháu xin bác mà... Sống thiếu anh ấy.. cháu không.. cháu không.. làm... làm được đâu... nhất định không được..."

Bác nên nói gì với cô bé này đây...

Song Từ vẫn chỉ im lặng siết chặt vòng tay mình, chỉ mong có thể trấn an được sự hoảng loạn của Sur Từ.

"Từ Thiên... là cả cuộc sống của cháu... là một nửa linh hồn của cháu... Anh ấy... không thể... làm ơn... đừng mà... đừng trừng phạt cháu như vậy... làm ơn..."

"Sur Từ!!!"

Trong vòng tay Song Từ, cô em họ của cậu bỗng ngất đi. Khuôn mặt vẫn tèm nhem nước mắt, miệng vẫn không ngừng gọi tên người con trai kia.

Cần mạnh mẽ đến bật máu, Song Từ nhẹ nhàng đỡ Sur Từ trên lưng mình. Chạm vào bàn tay lạnh không ngừng run rẩy kia, cậu cảm thấy bản thân thật vô dụng.

"Triều thiếu gia!"

Đôi mắt đen nhìn vị bác sĩ đang mang khuôn mặt lo lắng, cậu mỉm cười.

"Cháu sẽ chăm sóc cho con bé, còn về Từ Thiên... phiền bác lo cho thằng nhóc..."

Song Từ khẽ cúi đầu chào.

"Cháu đưa mèo con về.. cháu chào bác..."

Nhìn theo bóng hai đứa trẻ rời đi, bác sĩ Tuấn mím chặt đôi môi tím ngắt. Tâm trạng bác chưa bao giờ nặng nề như lúc này. Cảm giác có lỗi với một cô bé cứ khiến bác thấy khó chịu.

Có tiếng điện thoại.

Đến rồi sao. Thực sự so với Sur Từ, cậu ta chưa bao giờ khiến bác ngừng sợ hãi.

"Vâng, tôi là bác sĩ Tuấn.. chào cậu.. thưa thiếu---thưa chủ tịch!"

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Ngốc nghếch hay vô tâm?

"Những thứ này là gì đây?! Còn không mau trả lời!"

Vẫn cái chất giọng lạnh lùng ấy, người đứng đầu Vương gia thẳng tay vút trên bàn làm việc của mình một xấp những bức hình chụp. Ban đầu, Cự Giải

vẫn còn cảm thấy khó hiểu, cho đến khi cô nhặt những bức hình ấy lên.

Những bức hình đó, chụp những khi cô chơi đùa cùng tụi nó và thành viên lớp Toán.

"B-Ba.. Tại sao...?"

Đôi mắt màu nhạt ngược lên nhìn người cha vẫn đang xoay lưng về phía cô, cứ như vương gì đó ở cổ khiến cô không thể bật được thành lời, chỉ có thể là những thanh âm ập úng khổ sở. Cự Giải cảm thấy lồng ngực mình trĩu nặng.

"Ba theo dõi con!"

Đến tận lúc này, ông Vương mới quay người ra sau, đôi mắt trầm lặng không chút ngần ngại nhìn vào đôi mắt ướt nước từ bao giờ của Cự Giải. Ông khẽ nhủ vậy, như để phần nào giảm bớt sự tức giận bên trong ông có thể bùng phát bất kì lúc nào.

"Ta còn chưa nói đến con, Cự Giải! Thì ra gần đây thời gian của con hoàn toàn để chơi đùa!"

"Con..."

Con không có! Dù Cự Giải rất muốn nói, cô hoàn toàn không thể.

"Con nên nhớ, đây là thời điểm rất quan trọng. Con phải tập trung hết mình cho kì thi học sinh giỏi, sau đó là thi đại học. Đừng quên, con đã làm ta và mẹ con thất vọng như thế nào!!"

Giọng nói gằn mạnh của ông Vương, Cự Giải không thể trả lời dù chỉ một tiếng, không thể.

Ngôi trường mà cô đang theo học, học viện nơi có lớp Toán và tụi nó, vốn là nguyện vọng hai trong số những nguyện vọng mà Cự Giải đặt ra ở năm lớp chín. Nguyện vọng một của cô chính là ngôi trường nơi Vương Cự Triết từng theo học, một ngôi trường của những bộ não thiên tài đến mức người ta phải khiếp sợ. Không phải Cự Giải không đủ khả năng, là cô cố tình. Học trong một môi trường mà người ta thậm chí có thể giết người chỉ vì điểm số, Cự Giải không chịu được. Và hơn cả, là vì cô nghe được rằng, đó là ngôi trường cậu cũng sẽ theo học, dù chỉ là thoáng qua.

Nhưng quyết định ấy chính Cự Giải cũng không biết rằng, cô chẳng khác nào tự đào mồ chôn cho mình khi làm ba mẹ cô phật ý. Giờ học thêm tăng nhiều hơn, thành tích cô phải cao hơn, và hơn cả, Cự Giải nhất định phải vào được trường Y. Đôi lúc, cô cảm thấy mọi thứ thật sự quá sức đối với cô.

"Thành tích của con tụt dốc cũng vì chúng chứ gì?!"

"Ba, không phải! Con xin lỗi.. nhưng ba nhầm rồi.. họ không làm gì hết..."

Ở bên tụi nó, Cự Giải mới là chính mình, cô mới có thể vui chơi thoải thích những trò mà cô chưa một lần biết đến. Ở bên tụi nó, Cự Giải mới nhận ra, vẫn còn nhiều những người bạn tốt sẵn sàng ở cạnh cô ngoài Thiên Bình. Chỉ bấy nhiêu thôi, Cự Giải cảm thấy được an ủi rất nhiều.

Đôi mắt nheo lại của ông Vương, chứng tỏ tâm trạng ông lúc này rất không tốt. Ngoài im lặng, Cự Giải thật không biết phải làm gì khác. Hai bàn tay đan chặt vào nhau cứ thỉnh thoảng lại run rẩy không thôi.

Chợt, ông Vương nhìn xuống bức hình nào đó, đôi mắt thoáng một sự nghi hoặc rất nhỏ. Sau đó, ông bất ngờ đẩy lên trước một bức hình khác.

Đôi mắt màu nhạt không khỏi mở to. Là hình ảnh lúc cô và Song Ngư đang nói chuyện, khi cô đến tìm cậu sau mỗi giờ học thêm tại chỗ làm thêm của cậu. Tại sao.. cả chuyện này cũng...

"Ai đây?"

Người mà con đang đơn phương, làm sao Cự Giải có thể trả lời như vậy dù cho đó là sự thật đi chăng nữa. Mà, chẳng phải sự thật gần như không có với Vương gia còn gì. Mím chặt môi, Cự Giải lại im lặng, ánh mắt đảo qua hướng khác.

"Con còn thời gian để yêu đương những nhit sao hả?!"

Cậu con trai trong bức hình chụp rõ ràng là đang ở chỗ làm thêm, còn mặc cả đồng phục. Không lí nào có thể là con nhà danh giá quyền quý được, và điều này khiến ông Vương càng thêm tức giận. Thậm chí đập bàn mạnh một cái khiến Cự Giải không khỏi giật mình.

Đúng lúc đó, chợt có tiếng gõ cửa.

"Là ai?!"

Khi cánh cửa mở ra, trong đôi mắt màu nhạt đắm nước của Cự Giải là hình ảnh người anh trai lạnh lùng của cô. Đôi mắt vẫn vậy, lạnh cảm và không chút thương tình nào, phong thái khiến cho người ta phải dè chừng ngay từ lần gặp đầu tiên.

Sự tức giận trong đôi mắt ông Vương dịu đi đôi chút, chỉ khi nhìn thấy cậu con trai lớn của mình.

"Thưa ba, con lên để nhắc ba về cuộc gặp với Tổng giám đốc Soo. Con hy vọng ba không quên."

Vương Cự Triết nói bằng giọng lạnh nhạt, vừa lễ phép kính trọng, lại vừa sẵn sàng ngang ngược, đứng một người con trai cao ngạo.

"Cả hai ra ngoài đi! Cự Giải, hôm khác ta sẽ nói tiếp với con!"

Bàn tay vẫn còn đặt tay nắm cửa, Cự Giải không ngừng run rẩy. Cô hoàn toàn không làm gì sai, nhưng lại không thể không sợ hãi, sợ chính người cha của mình.

"Em cảm ơn, thưa anh hai!"

Bước chân của Vương Cự Triết chợt khựng lại trong giây lát, rồi lại tiếp tục bước đi như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Ấy vậy nhưng, Cự Giải lại cảm thấy lồng ngực nhẹ nhõm hơn vài phần. Dù cho anh không nói, dù cho anh không thừa nhận, dù cho thật sự anh không hề có ý giải nguy của cô đi chăng nữa, Cự Giải thật sự biết ơn. Cô biết mà, anh cô hoàn toàn không thực sự vô cảm, mặc cho nếu chỉ là ảo tưởng của chính cô đi chăng nữa cũng chẳng sao. Kể ra, Vương Cự Triết đâu sao vẫn là anh trai của Vương Cự Giải cơ mà.

Sau khi chào người cha đã ra ngoài ngay sau đó và người anh trai thậm chí chẳng chút để tâm, Cự Giải mỉm cười chào bác quản gia già rồi đi khỏi căn nhà lạnh lẽo nơi đã nuôi dưỡng cô ấy. Mặc cho cõi lòng nặng trĩu, chân cô vẫn bước đi đều đều.

Tuy nhiên, khi vừa ra khỏi khuôn viên sân của biệt trang nhà họ Vương, Cự Giải đã dựa vào ngay phần tường cạnh cánh cổng to lớn. Cô hoàn toàn kiệt sức, với lồng ngực không ngừng đau nhói.

"Cậu sẽ cảm lạnh đấy, Cự Giải!"

Ngạc nhiên ngẩng đầu quay sang, phản chiếu trong đôi mắt màu nhạ là người con trai đang mỉm cười dịu dàng và nhẹ nhàng đắp chiếc áo khoác của mình lên vai Cự Giải.

"Sao cậu lại ở đây... Bảo Bình?"

Đáp lại sự thắc mắc của Cự Giải, Bảo Bình chỉ cười nhẹ thay cho câu trả lời.

Cự Giải cảm thấy ghét chính mình, cô đang mong chờ điều gì cơ chứ..

"Cho cậu!"

Ngập ngừng nhận lấy ly nước cam từ tay Bảo Bình, Cự Giải khẽ gật đầu như muốn nói cảm ơn. Nhưng rồi cô chợt nhận ra, hai người họ vẫn còn đứng trước biệt gia nhà họ Vương.

Trước khi Bảo Bình kịp nhận ra, Cự Giải chợt đẩy cậu về phía trước. Nhưng bởi Bảo Bình thậm chí chẳng nhúc nhích, cô không còn cách nào khác ngoài chạy lên trước và kéo tay cậu.

Dù cho là vì lí do gì đi chăng nữa, Bảo Bình cảm thấy lồng ngực cậu như lan truyền sự ấm áp từ đôi bàn tay lạnh ngắt kia.

Rời khỏi khu nhà ở cao cấp của dân nhà giàu, Cự Giải và Bảo Bình bước song song cạnh nhau. Một phần vì cả hai đều không phải những người thích nói nhiều, không khí bao quanh họ chỉ đơn thuần là sự tĩnh lặng.

Bảo Bình chợt dứt hai bàn tay của mình vào túi, rồi lại rút ra trước khi Cự Giải kịp nhìn thấy. Cô đâu có biết, khi cô ngồi trên xe buýt, Bảo Bình đã phải chạy bộ tới sau một bến để không bị bắt gặp. Là người đi theo cô, suốt thời gian cô ở trong nhà mình, Bảo Bình đã không ngừng chờ đợi trước cổng nhà cô. Ngôi nhà lộng lẫy nằm trong khu dân cư giàu có khiến cậu có chút choáng ngợp. Có lẽ bởi vì an ninh quá chặt chẽ, không hề một ai đi qua quá để tâm đến người con trai đứng hàng giờ dưới trời lạnh lẽo của giáng sinh sắp tới.

Đương nhiên Bảo Bình không thể không cảm thấy bản thân giống hệt một tên bám đuôi, nhưng cả lí do tại sao lại đi theo cô cậu còn không biết. Chỉ là có lẽ, Bảo Bình không khỏi bất an khi nghĩ rằng Cự Giải chỉ đi một mình. Cậu cũng điên thật mà.

Nhưng Bảo Bình đã nhầm, Cự Giải không phải không biết, cô chỉ không nói ra. Nên nói cô là quá ngốc hay quá vô tâm, khi những gì Cự Giải nghĩ đến chỉ đơn thuần sự lo lắng của một người bạn dành cho một người bạn.

Hay, có lẽ vì trong trái tim đã có nơi hướng về, Cự Giải đâu còn nhận ra rằng, bên cạnh cô vẫn luôn luôn có một người chưa bao giờ ngừng dành tình cảm của mình của cô, cái tình cảm mà chính bản thân cậu chưa một lần mong được đáp lại.

Phải chăng Bảo Bình quá đáng thương, hay vì cậu quá cao thượng? Không, tất cả những gì Bảo Bình cảm thấy chỉ là sự lụy tình ngu ngốc.

"Cậu thích Song Ngư, đúng không..?"

Bước chân Cự Giải chợt khựng lại, cô nhìn ra sau nơi Bảo Bình đã dừng bước từ lúc nào. Đôi mắt màu nhạt ngạc nhiên nhìn người con trai đang nhìn thẳng vào mình chợt trở nên ôn nhu. Đáp lại câu hỏi và ánh nhìn phức tạp của Bảo Bình, Cự Giải khẽ mỉm cười, một nụ cười mà chính cô cũng không rõ.

"Minh.. mọi thứ... dễ đoán đến vậy sao...?"

Như cách Thiên Bình kinh ngạc nhìn cậu, giờ đây lại chính Bảo Bình không khỏi ngạc nhiên trước nụ cười kia của Cự Giải. Nụ cười dịu dàng như muốn khắc sâu vào tâm trí cậu một sự buồn bã kì lạ, lại vừa như chứa một sự tiếc nuối vô hình nào đó, và cả một cái gì mà chính cậu cũng không thể nào biết được.

Đường phố tập nập người qua lại dưới những ánh đèn điện và những tiếng cười trong tiết trời lạnh buốt, dường như chỉ còn mỗi Bảo Bình và Cự Giải.

"Có lẽ mình đang thần thánh hoá Song Ngư, nhưng cậu ấy thực sự là ánh sáng duy nhất cho cuộc đời tăm tối của mình."

Bảo Bình không tài nào có thể rời mắt mình khỏi cô gái kia, dù cô đang nói về một người con trai khác đi chẳng nữa.

"Gia đình mình luôn luôn tồn tại những gia giáo rất nghiêm khắc! Đối với ba mẹ mình, thành tích đối với họ rất quan trọng. Cậu biết không, bởi vì anh trai mình rất giỏi, giỏi đến đáng sợ, vì thế họ chưa bao giờ ngừng mang mình ra để so sánh với anh ấy cả!"

Vương gia, gia tộc nổi tiếng với những phương pháp giáo dục con cháu rất nghiêm khắc, nghiêm khắc đến đáng thương, điều này đã được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác bao đời nay. Một phần nào đó, vì một vài lí do mà Bảo Bình có biết đến gia tộc này, và cậu biết cả đó cũng là gia đình của Cự Giải. Hẳn cô đã phải áp lực khi sống trong một môi trường như vậy, đó là điều Bảo Bình luôn nghĩ.

"Nhưng, cậu biết đấy.. dù học thêm điên cuồng bao nhiêu, mình vốn chẳng bao giờ sánh được với anh hai cả.. một góc cũng không bằng!"

"Cậu rất giỏi mà, thành tích của cậu luôn nằm ở những vị trí đầu."

Đáp lại Bảo Bình, Cự Giải chỉ mỉm cười. Dù đó chỉ là an ủi đi chẳng nữa, cô cảm thấy nhẹ nhõm đi đôi phần. Có lẽ thật sự thì, nói chuyện với Bảo Bình, hoặc ít nhất là nói ra những điều mà cô chỉ có thể kể với Thiên Bình, Cự Giải có thể cảm nhận được sự thoải mái ít ỏi bên trong mình.

"Có lẽ bởi vì mình không được dạy dỗ từ nhỏ bởi gia đình, nên mọi thứ mới như vậy."

Cự Giải từ khi mới bắt đầu nhận thức đã nhận ra nơi mình luôn sống và được chăm sóc không phải một gia tộc định kiến và giàu có, mà chỉ đơn thuần là một trại trẻ mồ côi. Đến năm cô lên sáu, những người tự xưng là ba mẹ mới đến để tìm gặp cô. Dù cho họ thực sự là đồng sinh thành, cuộc gặp gỡ đầu tiên với họ trong tiềm thức Cự Giải hoàn toàn không giống những đứa trẻ khác. Ngay từ lần đó, những bộ mặt lạnh lùng nghiêm nghị đã hằn sâu vào tâm trí Vương Cự Giải.

Dù thất vọng, nhưng Bảo Bình không hỏi lại.

"Mình gặp Song Ngư vào lúc còn học cấp hai, khi mình còn đang bối rối vì cơn mưa to làm muộn giờ học thêm, thì cậu ấy đã tới và cho mình mượn dù. Kể cả việc vào trường phổ thông, cũng là vì mình nghe Song Ngư cũng sẽ nhập học ở đó."

Trong khi Cự Giải vẫn dịu dàng nói về người con trai đã bước vào trái tim cô với những nụ cười, Bảo Bình chỉ im lặng, cậu thậm chí không biết phải làm gì khác.

"Mình ngạc nhiên phải không? Thậm chí còn chẳng biết mình thích cậu ấy từ khi nào!"

Lòng ngực Bảo Bình lúc này, đau nhói, đau đến cậu muốn khóc.

Cấp hai, Bảo Bình chung trường với Cự Giải, cũng là lúc cậu bắt đầu để ý đến cô bạn thường ở một mình giờ ra chơi. Từ tò mò, cậu còn nhớ rõ mình thường lên nhìn cô như thế nào. Để rồi mọi thứ cứ như vậy, đến Bảo Bình còn không nhận ra, nhìn trộm cô đã thành một thói quen và hơn cả, Cự Giải trong tim cậu bắt đầu trở nên đặc biệt.

...

"Mày thích thì tự mà đưa cho người ta!"

"Không được! Mày giúp tao đi cá thôi!! Tao biết mày sẽ giúp mà!! Nha nha!!!"

"Thằng khốn!"

"Thôi nào! À, nhớ đừng có nói là tao đấy!!!"

...

"Đây!"

"Cứ cầm lấy, cậu đang vội phải không?"

...

Haha.. tin được không.. thì ra Cự Giải thích Song Ngư.. là vì cậu..!!

Có ai như Bảo Bình không? Chính cậu lại là kẻ vô tình khiến cho Cự Giải thích thằng bạn thân của mình, chỉ vì sự nhút nhát ngu ngốc của bản thân.

Bảo Bình thật không biết, nên khóc hay nên cười đây!

"Mà, Bảo Bình này.."

Nãy giờ Cự Giải đã gọi khá nhiều, nhưng Bảo Bình lại như đang suy nghĩ điều gì đó và hoàn toàn không để tâm đến cô, mãi đến giờ. Có hơi ngập ngừng, đôi mắt Cự Giải sau đó mới nhìn vào đôi mắt sẫm trĩu nặng của Bảo Bình, cô cười khi.

"Xin lỗi cậu, tại gần đây cứ dò hỏi cậu về Song Ngư.."

Cách Cự Giải bậm chặt môi chứng tỏ cô đang có chút khó xử. Hết sở thích rồi màu sắc, hết món ăn rồi bài nhạc, hết thể thao rồi nơi du lịch, cả mẫu người ưa thích, Cự Giải đều cứ kéo Bảo Bình lại mà hỏi lấy hỏi để. Cô không hề nhận ra khi trả lời những câu hỏi đó, đằng sau nụ cười tươi rói Bảo Bình đã khổ sở đến thế nào.

"Nhưng mà, mình muốn hỏi cái này.. Song Ngư, chưa thích ai cả phải không?"

Chuyện này Cự Giải đã không ngừng suy nghĩ. Sự thân thiết gần đây, sự quan tâm đằng sau sự trêu chọc, những nụ cười mà chỉ khi đùa giỡn với nó mới có khiến cô không khỏi thấy bất an. Nè, vẫn còn, Cự Giải vẫn còn cơ hội mà phải không!?

Nên trả lời như thế nào, Bảo Bình thật không biết. Dù cho sự thật là vậy, nhưng chỉ là Song Ngư chưa nói, hay thằng nhóc hoàn toàn không nhận ra được, Bảo Bình thật không muốn Cự Giải chịu tổn thương.

"Ừ-Ừm.. không có.. nó không thích ai hết.."

Bảo Bình đâu có nói dối, vậy tại sao cậu lại không thể nói trời cháy được? Phải chăng là do cậu đang ganh tỵ?

Biết rất rõ Bảo Bình chỉ đang muốn trấn an cô, nhưng Cự Giải cảm thấy bản thân đang an ủi rất nhiều. Bỏ cuộc, dù đã có nhiều lúc cô nghĩ đến chuyện đó, nhưng tình cảm này, Cự Giải muốn nó phải đến được với Song Ngư.

"Mình về thôi! Đi nào!"

Nói rồi, Cự Giải thản nhiên nắm lấy bàn tay còn đang buông thong lạnh ngắt của Bảo Bình mà kéo đi, mặc cho mặt cậu dường như đỏ ửng dù cho cậu đang cố giấu đi. Có lẽ cứ thế này, lại tốt hơn nếu cô gái ấy cứ mãi nở nụ cười như vậy!

Phải chăng, Bảo Bình và Cự Giải vừa giống nhau lại vừa khác nhau?

Cùng thích đơn phương người khác, nhưng so với một Cự Giải dám phấn đấu và cố gắng bất chấp trong suy nghĩ dường như người đó đã có người thích, Bảo Bình có lẽ quá nhu nhược và yếu đuối khi chỉ có thể đứng sau ủng hộ người con gái mình yêu.

Cô và cậu, đều là con thiếu thân đâm đầu vào lửa, nhưng ai liệu mới thực là kẻ ngốc nghếch..

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lạc cảm

Bệnh viện thành phố, nơi người con trai đang đứng trên dãy hành lang, hơi tựa người vào bức tường phía sau lưng trong khi vẫn đang nói chuyện điện thoại.

"Xin lỗi cừu bông, nhưng phiền cậu nói lại với tui nó giúp tui nhé!"

"Tôi sẽ tìm lời nói với tụi nó vậy, thật là! Mà này, có sao không đây?! Có cần tôi---"

"Để tôi lo cho con bé là được rồi! Nhớ nói thằng Nhân Mã đừng lo quá, mấy đứa kia cũng vậy!"

Không để Bạch Dương kịp nói thêm bất kì điều gì, Song Tử đã lập tức cúp máy. Nhìn cái màn hình đen một cách chán nản, cậu chột thờ dài một cái.

Nói thật, Song Tử chẳng khác nào đang nói một chuyện vô ích. Dù có nói thế nào đi chăng nữa, cậu dám chắc Bạch Dương và Nhân Mã không thể cứ nghe cậu bảo không lo là không lo, đặc biệt là Nhân Mã. Nhưng, cứ làm như còn cách nào khác vậy.

Ngay khi Song Tử vừa định bỏ điện thoại vào túi và đi vào trong, nó lại lần nữa reo lên. Nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, ánh mắt Song Tử chột trở nên lạnh nhạt xen phần khó chịu, đôi mày hơi nhíu lại khi cậu bấm đọc nhận cuộc gọi.

"Biết rồi?"

Chẳng biết người đầu dây bên kia là ai và vừa nói gì, nhưng đôi mắt đen của Song Tử dường như càng tức giận. Cậu bắt giác cắn chặt môi, bàn tay cầm điện thoại vô thức siết chặt.

"Mày bận đến nỗi không thể về dù chỉ một ngày!? Đừng có chộc tao điên lên! Công việc của mày quan trọng hơn con bé đang đau khổ sao?! Và thằng nhóc đang nằm trên giường bệnh?! Bảo tao chăm sóc hộ là đủ?! Đừng có mà vô trách nhiệm như vậy biết chưa hả!!!"

Song Tử gần như quên mất rằng mình đang ở bệnh viện, cậu giận đến nỗi chỉ biết hét vào cái điện thoại kia, mặc kệ người xung quanh nhìn cậu đầy ái ngại.

Người bên đầu dây im lặng một hồi lâu.

Đôi mắt đen chột mở to, Song Tử thờ hất ra một cái, khoe miệng hơi nhếch lên tạo thành nụ cười nửa miệng.

"Được! Vậy thì cứ chết ở đó đi!! Dù sau này cho mày có về với con bé, đừng hòng tao cho gặp!!!"

Bực bội ngắt máy, Song Tử chửi thề dăm ba câu trong khi bỏ điện thoại vào túi quần. Khi cậu định mở cửa bước vào trong, Song Tử chột nhận ra cánh cửa ấy đã mở từ lúc nào, và hơn cả là Sur Tử đang đứng tựa vào thành cửa. Đôi mắt màu nâu khói của nó như đang nhìn đầu đó một cách xa xăm.

"Em... thức rồi...? Nhưng...?"

Con bé đã nghe, Song Tử không hiểu sao cứ cứng họng không thể nói bất kì điều gì.

Sur Tử bắt chột quay sang Song Tử, nó nhìn thẳng vào mắt người anh họ mà cười tươi. Nụ cười hồn nhiên và nghịch ngợm như thường ngày nhưng trong mắt Song Tử, lại chứa đầy sự buồn bã.

"Anh đừng có làm khó anh ấy mà Song Tử ca ca! Anh ấy rất bận, và em đâu có yêu cầu anh ấy phải về với em đâu!!!"

"Mèo con.."

"Anh nhất định phải xin lỗi anh ấy đấy, lớn tiếng như vậy cơ mà!"

Nhìn Sur Tử hất mặt đi, Song Tử không nói gì. Dù cho biết bản thân sai khi lớn tiếng như vậy, nhưng bảo cậu xin lỗi thì sẽ không bao giờ. Những gì cậu nói hoàn toàn không hề không đúng, và cậu chỉ đang muốn thằng nhóc đó sáng mắt ra!

Sur Tử dường như cũng cảm nhận được ánh mắt bất mãn của người anh họ, nó cũng chẳng nói thêm gì nữa. Nụ cười tươi tắt ngúm, thay vào đó nó chỉ cười nhẹ.

"Ban nãy xin lỗi ca ca, em mất bình tĩnh quá!"

Ánh nhìn dịu dàng ôn nhu như một người anh trai đang nhìn em gái mình, Song Tử đưa tay mình nhẹ nhàng đặt lên trên mái tóc màu đen tuyền của Sur Tử. Không một lời nào, cũng chẳng hành động nào khác, bàn tay cậu cứ để yên trên đầu nó, như một cách trấn an tâm trạng hoàn toàn bất ổn của nó lúc này.

Bao nhiêu cảm xúc Sur Tử đã cố dồn lại trong lòng mình đều bị bàn tay dịu dàng kia khơi lên cả, khiến đôi mắt màu nâu khói vốn vui tươi chột mở to rồi lại nheo lại đầy khổ sở. Đôi mắt ấy của nó, chẳng mấy chốc đã ầng ậc nước.

Như muốn giấu đi khuôn mặt tem nhem của mình nếu nó thực sự khóc, và cả không muốn Song Tử nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt, Sur Tử bắt ngờ chạy tới, ôm chặt lấy cậu. Với thân hình vốn nhỏ nhắn như một đứa trẻ, nó áp mặt mình vào cậu như một đứa em gái nhỏ ôm lấy người anh lớn của mình.

"Nhưng... một thế giới không có Tử Thiên bên cạnh... không được.. em không chịu được... Nè, nói em biết đi Song Tử, em phải làm gì...?"

Những tiếng nấc khê vang lên trên cơ thể không ngừng run bần bật, Song Tử có thể cảm nhận rõ nồn một chiếc áo cậu đang mặc bắt đầu bị thấm ướt. Nhưng Song Tử nào có quan tâm tới, khi cậu còn phải quan tâm đến một cái gì đó lớn hơn. Giữ chặt cô em họ đang nức nở liên tục, một tay ôm lấy đôi vai nhỏ bé cứ run lên, tay còn lại Song Tử nhẹ nhàng xoa đầu nó.

Cậu không thể nói bất kì điều gì, và cũng không có bất kì câu nói nào có thể giảm đi sự đau đớn chất chứa trong cõi lòng Sur Tử lúc này.

Song Tử chột đời mắt, vẫn ôm chặt lấy cô em họ, cậu nhìn vào bên trong căn phòng kia, ánh mắt vừa khổ sở vừa phức tạp.

Tại sao mọi thứ lại có thể tàn nhẫn đến mức này..?

Cách căn phòng gần đó không xa là một dãy hành lang khác chiều. Đứng tựa vào bức tường, người con trai có thể nghe rõ ràng từng lời từng chữ trong cuộc đối thoại của họ.

Dù cho là cậu đang nghe trộm hay chỉ là vô tình, dù cho cậu không thể theo kịp những lời mà cậu còn không biết họ đang nói về điều gì, không hiểu sao lồng ngực cậu lại không ngừng nhói đau. Đôi mắt màu nâu cafe tuyệt đẹp, lại như đang khổ sở về một cái gì đó cậu cũng không biết. Hà cớ sao những giọt nước mắt ấy lại khiến cậu cảm thấy lòng mình trĩu nặng? Hà cớ sao chân cậu lại cứ muốn chạy ra và đến bên cô gái bé nhỏ ấy?

Cậu điên rồi!!

"Chị nghĩ mọi chuyện ổn không?"

Rời mắt khỏi cái điện thoại đã ngắt cuộc gọi, Bạch Dương nhìn sang người con trai đang ngồi xếp bằng trên giường nó. Đôi mắt màu hổ phách lạnh cảm nhưng đầy lo lắng, nó thật không biết phải nói như thế nào khi đôi mắt ấy nhìn thẳng vào mắt nó, như muốn tìm một câu trả lời.

"Mày biết mà, cái thằng đó cứ úp úp mở mở!"

"Em có cảm giác bất an."

Nhân Mã dù cố gắng bao nhiêu, cậu không tài nào có thể ngừng lo lắng. Cô gái bé nhỏ ấy, cậu hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, khi gần đây hai người họ cứ ra ngoài suốt. Dù cho cậu và Bạch Dương đều biết rõ hai anh em họ đang ở đâu, nhưng điều mà hai đứa muốn biết là chuyện gì đã xảy ra trong khoảng thời gian gần đây.

"Mày định đi đâu vậy Nhân Mã?!"

Khi nhìn thấy Nhân Mã chột đứng dậy và toan bước đi đâu đó, Bạch Dương lập tức quay sang đặt câu hỏi. Nó gần như biết thằng bé định đi đâu, nhưng vẫn hỏi lại.

"Chị biết mà! Em muốn đến bên mèo con!"

"Thằng Song Tử bảo mày đừng quá lo là đúng mà!!!"

Bạch Dương bực dọc ngồi phịch xuống giường, như muốn để mặc cậu em họ của mình muốn làm gì thì làm. Nhưng Nhân Mã lại không thể bước tiếp, cậu cứ đứng yên mà không rõ lí do. Cậu đời nào sợ Bạch Dương, càng không bao giờ sợ thằng bạn thân Song Tử, cậu cũng không biết.

"Nè, chị có thể hỏi mày một câu không? Mày nghĩ sao về Thiên Bình?"

Câu hỏi của Bạch Dương làm cho Nhân Mã lập tức quay ra sau, chưng hửng nhìn nó, như vừa muốn xác nhận lại lời hỏi, vừa muốn xác nhận những gì vừa nghe. Đôi mắt màu hổ phách trở nên khó chịu rõ rệt.

"Có liên quan không?"

Đáp lại sự khó chịu ấy, Bạch Dương lại thản nhiên nghiêng đầu cười tươi, vẻ mặt hất lên đầy thách thức.

"Không! Tại chị thích hỏi, không được hả?"

Nhân Mã bực bội quay đi. Cậu không hiểu bà chị này nghĩ gì khi hỏi cậu như vậy, ngay cả khi lồng ngực cậu không thể thoát khỏi cảm giác lo lắng cho mèo con.

"Sao lại hỏi em chuyện đó? Sao là sao? Chẳng phải Thiên Bình chỉ là một cô gái bình thường thôi sao?"

Đôi mắt nâu của Bạch Dương tỏ rõ sự khinh thường. Người ta nói đôi lúc cũng đúng, khi đã có người thương, làm gì có chuyện còn để ý đến cô gái khác! Cái này của Nhân Mã nên gọi là chung thủy hay ngốc nghếch làm tổn thương con gái nhà người ta đây.

Nhận thấy sự không hài lòng trong mắt Bạch Dương, Nhân Mã chẹp miệng một cái.

"Nhìn gì chứ! Chứ chị muốn như thế nào đây!?"

"Cảm xúc của mày khi nhìn Thiên Bình."

Không phải đến lần này mới hiểu, Nhân Mã thực đã đủ tỉnh ý để nhận ra điều mà Bạch Dương thật sự muốn hỏi từ câu hỏi đầu tiên, cậu chỉ là đang lảng tránh không muốn trả lời. Cấn nhẹ môi, đôi mắt màu hồ phách đột nhiên trở nên lạnh nhạt, và không chút ngần ngại nhìn thẳng vào mắt Bạch Dương.

"Nhìn Thiên Bình, sẽ không thể là ánh mắt khi em nhìn Sur Từ được."

Bạch Dương biết rất rõ tình cảm mà Nhân Mã dành cho Sur Từ nó lớn đến thế nào. Đó không phải thứ tình yêu nam nữ đơn thuần, càng không phải cái tình cảm học trò ngây ngô trong sáng, tất cả những Nhân Mã luôn dành cho Sur Từ nằm ở một cái gì đó to lớn hơn, nhưng cũng đơn giản hơn. Tình cảm ấy là cái không thể nào diễn tả thành lời, cũng là tình cảm đã khắc sâu vào trái tim Nhân Mã hình bóng người con gái ấy.

Nhưng Bạch Dương cũng biết, Sur Từ vốn ngay từ đầu chưa bao giờ ngừng xem Nhân Mã như một người anh trai. Đối với nó, Nhân Mã chỉ là một người anh kết nghĩa không hơn không kém. Là nó vô tâm không nhận ra, hay vờ như không biết cái tình cảm đáng ra dành cho em gái lại phát triển thành tình yêu và hơn cả thế, là một điều gì đó thật lớn lao?

Nhân Mã luôn cô đơn, thằng bé ngoài gia đình Bạch Dương và hai anh em Song Từ, Sur Từ thì thật sự đâu có nơi được gọi là gia đình. Nó thật không muốn thằng bé bị tổn thương, và cũng không muốn một người bạn tốt bị tổn thương.

"Em ra ngoài chút, Bạch Dương nhớ đừng nhắc đến chuyện này nữa!"

Lần này, ngoài việc để mặc Nhân Mã rời khỏi, Bạch Dương không thể làm gì hơn, cũng chẳng thể nói gì. Nó chột thờ dài, một điều mà đứa vốn tràn đầy sức sống như nó rất ít khi làm.

Mọi chuyện sao cứ trở nên rối ren trong cái cuộc sống vốn không tràn ngập màu hồng này cơ chứ?

Vừa bước ra khỏi phòng Bạch Dương, Nhân Mã vô tình bắt gặp ánh mắt Thiên Bình đang nhìn mình khi cô đứng ngay sau cánh cửa vừa mở ra. Ngược lại với đôi mắt kinh ngạc pha sự lúng túng, đôi mắt màu hồ phách vẫn giữ nguyên sự điềm tĩnh bình thường.

Khi Nhân Mã vừa định bước qua để về phòng mình, bàn tay ấy lại đột nhiên bị Thiên Bình nắm lại, như muốn giữ lại những bước đi của cậu. Mối mím chặt, cô cũng không hiểu mình định làm gì, nhưng Thiên Bình lại không muốn buông bàn tay ấy ra.

"Chuyện gì sao Thiên Bình? Khoẻ không đó?!"

Vừa cười cười, cái giọng hoạt bát lại vang lên. Nhân Mã vẫn để mặc cô giữ lấy tay mình, và cũng chẳng có ý định quay ra sau nhìn Thiên Bình. Cậu không hề nhận ra mặt cô đã đỏ ửng từ bao giờ.

Hít thật sâu, Thiên Bình cứ vừa muốn nói, vừa lại không. Cố lấy bình tĩnh, cố tiếp thêm sức mạnh cho bản thân, cô nói một cách đầy kiên định.

"Tôi có chuyện muốn nói với cậu!!"

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: tôi có thể theo đuổi cậu chứ...?

Rời khỏi phòng kí túc xá của lớp Toán, Nhân Mã đi theo sau Thiên Bình vốn cứ bước đi không ngừng, chậm rãi nhưng vô định. Vô định bởi chính Thiên Bình cũng không biết cô muốn đi đâu. Tất cả những gì cô nghĩ lúc này, là Nhân Mã đang ở cạnh cô. Ngoài điều đó, cô dường như thậm chí không muốn nói ra thứ mà cô vốn định nói với Nhân Mã. Làm gì đây, cứ như vậy...

"Nói ở đây được chứ Thiên Bình, chuyện mà cậu muốn nói với mình ấy!"

Nhân Mã dù thực sự từ tế và vui vẻ, cậu vốn không phải một kẻ kiên nhẫn có thừa. Và việc đi lòng vòng theo sau Thiên Bình khiến cậu có chút không thoải mái.

Lúc này, họ đang đứng ở khuôn viên phía sau khu kí túc.

Bước chân Thiên Bình dừng lại, nhưng vẫn chưa hề có ý định quay ra sau. Đối diện với Nhân Mã khi chỉ có hai đứa, bao nhiêu sáng suốt từ nãy đến giờ của cô trôi đầu mất, chỉ còn mỗi sự lo lắng và sợ sệt của một đứa con gái nhút nhát rụt rè. Hai bàn tay nắm chặt, Thiên Bình vừa muốn nói, vừa lại không. Sức mạnh của cô không hiểu sao trôi tuột hết cả.

Khẽ thở ra mà không để Thiên Bình nhận ra, đôi mắt Nhân Mã không còn là sự vui tươi như khi đối diện với Thiên Bình ban nãy nữa, đó chỉ còn là những tia lạnh cảm. Cậu không phải một kẻ tính ý đến đáng sợ, càng không phải một kẻ thích để ý đến cảm xúc người khác, nhưng sao Nhân Mã lại cứ để tâm đến nét mặt và biểu cảm đằng sau tấm lưng nhỏ bé kia.

"Thứ lỗi nếu mình đoán sai hay quá ảo tượng, nhưng.. là Thiên Bình thích mình?"

Không còn để tâm đến sự sợ sệt khi đối diện với Nhân Mã, bao nhiêu sự kinh ngạc đã dồn vào đôi mắt lúc này đã nhìn thẳng vào mắt cậu như không thể tin những gì mình vừa nghe. Đôi môi run run, như muốn nói một điều gì không rõ. Ánh mắt không ngừng nhìn chằm chằm Nhân Mã.

Đôi mắt màu hổ phách nhìn sang hướng khác như muốn tránh đôi đồng tử đen kìa của Thiên Bình. Biểu cảm ấy, cậu đoán đúng rồi sao?

"N-Nè! Cậu... Cậu mơ tưởng đó hả?! T-Tôi mà lại thích cái tên kiều ngạo như cậu á?! Đ-Đừng có mơ!!"

Cái cụm từ "kiều ngạo" khiến Nhân Mã có chút không hài lòng. Từ bao giờ cậu trở thành một tên kênh kiệu thế nhỉ?

Dù mặt đỏ như tôm luộc đến tận mang tai, dù Thiên Bình không khỏi kinh ngạc tại sao cậu lại biết, cô tự hỏi liệu những hành động của cô có quá lộ liễu? Lén nhìn cậu mỗi tiết học, thường tìm cách ở gần cậu, cô lại còn gây sự với Nhân Mã, tất cả chỉ là muốn người con trai ấy có thể chú ý đến mình một chút. Thiên Bình không biết tại sao lại phủ nhận lời Nhân Mã nói, nhưng cảm xúc của cô hiện giờ trở nên rất hỗn loạn.

"Từ bao giờ vậy?"

Câu hỏi kia khiến Thiên Bình vô tình nhìn vào mắt Nhân Mã. Đôi mắt màu hổ phách lạnh nhạt tuyệt đẹp ấy như đang thu hút cô, thôi miên cô, khiến bao suy nghĩ Thiên Bình nãy giờ tiêu biến mất, cả sự phản bác kịch liệt.

"Lúc cậu... cứu tôi..."

Nhân Mã không khỏi nghiêng đầu trước câu trả lời mà đối với cậu quá đỗi kì lạ và mơ hồ. Cứu? Thiên Bình? Ý cô đang nói đến lần cậu tát Hạ Mai vì Mỹ Oanh đánh cô sao? Thực thì ngoài lần đó ra, Nhân Mã cũng chẳng nhớ mình đã cứu Thiên Bình bao giờ cả.

Là cậu quá vô tâm?

Biểu hiện của Nhân Mã, Thiên Bình biết cậu không hề nhớ. Đúng hơn, cậu thậm chí còn chẳng biết đã cứu cô, hay cô gái ấy chính là Thiên Bình. Dù biết rõ như vậy, cô vẫn không thể ngăn bản thân cảm thấy đau nhói nơi lồng ngực.

"Thực sự cảm ơn, vì cậu đã thích tôi. Nhưng, Thiên Bình có thể dừng lại... được không?"

Đôi mắt màu đen mờ to như không thể tin, cô nghi hoặc quay phắt sang nhìn Nhân Mã. Người con trai ấy hơi cúi gập người, rồi lại ngẩng đầu dù ánh mắt thậm chí không nhìn vào mắt cô. Thay vào đó, đôi đồng tử màu hổ phách như đang nhìn một điểm vô hình nào đó mà Thiên Bình không biết.

"Tại sao...? Chẳng lẽ tôi không xứng với cậu sao?!"

"Không, Thiên Bình rất tốt, cậu tài năng và rất xinh đẹp, nhưng vì vậy mà tôi càng không thể..."

Trong trái tim Thiên Bình lúc này, không có gì ngoài sự hụt hẫng và tủi thân, mặc dù cô đã biết rõ điều này từ đầu đi chẳng nữa.

"Tôi không muốn bắt kì một người con gái nào vì tôi mà tổn thương, chỉ vì tôi không thể đáp lại tình cảm mà họ dành cho tôi! Xin cậu, hãy thu lại tình cảm của mình!"

Nhưng tôi thật sự thích cậu mà, thích hơn bất cứ ai trên đời. Dù cho Thiên Bình thực muốn ra như vậy, cô không tài nào có thể. Một cô gái luôn đứng trên đỉnh cao của vịnh quanh chói lọi, chỉ cần một cái gạt đầu đã có người điên cuồng theo đuổi, giờ đây Thiên Bình mới nhận ra sự đau khổ của thất bại là như thế nào, như cách cô đã nung nấu trong mình một tình yêu đơn phương không mang lại bất kì kết quả nào.

"Tàn nhẫn quá, nói những lời như vậy... Là vì cậu đã có người thương rồi đúng không? Vì cậu đã thích.. đã thích Sư Tử rồi đúng không..?"

Nói ra những lời này khiến trái tim Thiên Bình đau nhói, nhưng cô đâu thể làm gì khác. Thiên Bình đâu có ngốc đến nỗi không nhận ra tình cảm sâu sắc mà Nhân Mã dành cho Sư Tử, vậy mà hà cớ gì cô lại như một con thiêu thân đâm đầu vào lửa cơ chứ?

Nhân Mã ban đầu im lặng, đúng hơn là cậu không biết phải trả lời Thiên Bình như thế nào. Cậu đâu muốn bắt kì ai phải tổn thương vì cậu, đâu bao giờ muốn. Nhân Mã không biết cậu đã làm gì để khiến cho Thiên Bình phải thích, cậu phải chăng đã quá vô tình không để tâm đến.

Rốt cuộc, câu hỏi của Thiên Bình, Nhân Mã đã không lên tiếng trả lời, đó chỉ là một cái gạt đầu nhẹ nhưng dứt khoát. Chỉ vậy thôi, nhưng lại khiến cho tim cô như tan nát thành từng mảnh nhỏ, đau đớn không thôi.

Chợt, Nhân Mã quay người toan bước đi. Cậu không muốn ở đây để rồi mọi thứ trở nên rối rắm hơn, càng không muốn nhìn thấy khuôn mặt một cô gái vì cậu mà đau khổ. Chỉ vì cậu.

Nhưng, điều đó lại khiến Thiên Bình cảm thấy hụt hẫng. Cô cảm thấy mình thậm chí còn chẳng đáng để Nhân Mã phải ở lại. Rồi đột nhiên, đôi chân cô bất giác di chuyển, Thiên Bình vô thức ôm lấy Nhân Mã từ phía sau, như muốn dừng bước chân của cậu lại.

"Đừng đi.. Dù cậu không thích tôi.. nè.. tôi có thể theo đuổi cậu chứ..? Làm ơn..."

Đôi mắt màu hồ phách ban đầu mở to, nhưng lại trở lại bình thường ngay sau đó. Bàn tay nắm chặt rồi mở ra, Nhân Mã chợt chạm nó vào bàn tay Thiên Bình vẫn đang ôm mình chặt cứng. Một cách nhẹ nhàng nhưng đầy kiên định, cậu gỡ tay cô khỏi mình.

"Như vậy.. sẽ rất phiền..."

Khi hai bàn tay Thiên Bình buông thõng xuống, Nhân Mã lập tức rời đi ngay. Như vẫn còn một chút luyến tiếc, cô nắm lấy bàn tay cậu dù đã khuyu xuống đất từ lúc nào, và đôi mắt đen tuyền đã đắm nước mà chính Thiên Bình còn không nhận ra.

"Đừng đi mà.. xin cậu.. đừng lạnh lùng với tôi như vậy..!"

Hai bàn tay Nhân Mã siết chặt đến không còn một giọt máu. Cậu biết, mình nên ở lại, mình nên ở cạnh Thiên Bình. Nhưng như vậy chẳng khác nào đang gieo rắc vào tiềm thức cô một sự hy vọng ảo ảnh có thể biến mất bất kì lúc nào, và cậu thực không muốn điều đó xảy ra.

Giật tay mình khỏi tay cô, Thiên Bình có thể nhìn thấy bằng đôi mắt ầng ậc nước của mình, những bước chân trĩu nặng của Nhân Mã khi cậu cô rời đi.

Tại sao, ông trời lại nhẫn tâm đối xử với cô như vậy?

Chẳng lẽ, cô đã mắc tội đến mức phải trừng phạt như thế này?

Thiên Bình luôn nghĩ, tình yêu luôn đẹp đẽ. Chỉ cần mình yêu người ta thật lòng, họ sẽ đáp lại tình yêu của cô.

Vậy mà tại sao, tình yêu của cô lại đau đớn đến vậy?

"Thiên Bình à.."

Khi Thiên Bình ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Cự Giải, cô bạn thân đang nhìn mình đầy lo lắng và ái ngại, đằng sau cô chính là Bảo Bình với ánh mắt kinh ngạc.

Thiên Bình đang mong đợi điều gì cơ chứ, cậu sẽ không quay trở lại.

"C-Cự... Cự... Cự Giải!!!"

Bất ngờ, Thiên Bình nhào người đến mà ôm chầm lấy Cự Giải còn đang ngạc nhiên, khiến cô mất đà mà ngã phịch xuống đất. Bảo Bình định đỡ họ dậy, nhưng rồi lại thôi. Trước hai cô gái, cậu chỉ có thể đứng yên một chỗ.

Một Thiên Bình từng cười tươi khuyên cậu đến gần hơn Cự Giải, một Thiên Bình từng bày trò chọc phá cậu mỗi khi cậu đỏ mặt, lại đang khóc oà lên như một đứa trẻ.

Cự Giải ôm lấy cơ thể nhỏ bé đang run lên bần bật của Thiên Bình, xoa đầu cô bạn thân đang khóc nức nở. Cô và Bảo Bình đều nghe, cuộc đối thoại giữa Nhân Mã và Thiên Bình. Người bạn thân này, phải chăng có đôi nét giống với cô hiện giờ?

Chỉ có thể an ủi Thiên Bình, Cự Giải và Bảo Bình không thể nói bất kì điều gì khác để cải thiện tâm trạng cô lúc này.

Đau đớn, Thiên Bình cảm thấy mình nên chết đi cho xong. Chưa bao giờ, cô cảm nhận nỗi đau tội cùng như thế này.

Bước đi mà chẳng biết bản thân muốn đi đâu, Nhân Mã chỉ muốn làm vơi đi sự khó chịu đang len lỏi trong lồng ngực cậu lúc này. Cậu không thể hiểu được bản thân đang tiếc nuối điều gì, càng không thể hiểu tại sao lúc đó lại muốn ở lại thay vì rời đi.

Đi một lúc, chính Nhân Mã cũng không hề nhận ra, nơi cậu dừng lại chính là bệnh viện thành phố.

Vẫn là cái bộ dạng điềm nhiên và bình tĩnh ấy, nhưng trong lòng Nhân Mã lại cứ len lỏi một cảm giác gì đó mà chính cậu còn không nhận định được. Cứ mỗi khi nghĩ đến người con gái ấu đang khóc, vì cậu, Nhân Mã lại không chịu được.

Cậu đâu có thích cô, vậy thì sao lại khó chịu?

Cậu phải chăng đã động lòng?

Vớ vẩn!

Căn phòng bệnh nằm cuối dãy hành lang, Nhân Mã đưa tay mở cửa. Khi chạm phải đôi mắt màu nâu khói ngạc nhiên đang nhìn mình, cậu cố kiềm nén cảm xúc của mình mà bước vào trong, không quên đóng cửa lại.

"Anh đến đây làm gì vậy, Nhân Mã?"

Cái giọng nói trong trẻo đầy thắc mắc, Sur Từ nghiêng đầu nhìn cậu. Nó có thể nhận ra được, sự khổ sở kì lạ đằng sau sự điềm tĩnh thường ngày trên khuôn mặt Nhân Mã lúc này, và điều đó khiến nó không khỏi lo lắng.

Khi Sur Từ vừa định đứng dậy và đi về phía Nhân Mã, thì vốn đang đứng yên một chỗ, cậu lại bước nhanh về phía nó rồi ôm chầm lấy. Úp mặt vào ngực nó, Nhân Mã như không muốn người con gái này nhìn thấy biểu cảm đau khổ trên khuôn mặt cậu lúc này.

Sur Từ ban đầu không khỏi ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lại nhìn người mà nó luôn xem là anh trai một cách dịu dàng. Một đứa luôn chỉ biết quậy phá và khiến người khác lo lắng, lại đang lo lắng cho người khác. Nếu mọi khi là Nhân Mã ở bên và an ủi nó, thì lần này nó sẽ là người nhẹ nhàng mỉm cười trấn an cậu, dù không rõ chuyện gì đã xảy ra đi nữa.

Nhân Mã có thể cảm thấy, vòng tay nó đang ôm lấy cậu thực ấm áp.

Cậu đang đau khổ vì điều gì, chính cậu cũng không rõ.

Có lẽ, cậu không nên suy nghĩ nhiều quá như vậy. Thật ngu ngốc khi cậu lại khiến cho Sur Từ phải lo lắng, vì mình.

Nhân Mã không hề có bất kì tình cảm nào dành cho Thiên Bình, người cậu thích mà Sur Từ, chỉ có mỗi mèo con mà thôi. Mãi mãi chỉ có như vậy, tình cảm của cậu chỉ có hướng về mèo con.

Vậy mà tại sao, lồng ngực Nhân Mã lại không thể ngừng nhói đau?

Những thứ xúc cảm kì lạ dành cho Thiên Bình mà chính Nhân Mã cũng không rõ, chỉ vừa len lỏi lại bị cảm giác tội lỗi đối với Sur Từ đè lên, cậu vừa nhẫn tâm giết chết nó.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ấm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Bình thường hay kì lạ?

Như cách Nhân Mã đã tự mình giết chết cái tình cảm bé nhỏ chỉ vừa len lỏi trong tim cậu, mọi thứ xảy ra hôm qua đối với cậu hoàn toàn chỉ đơn thuần là một trải nghiệm. Nói cậu vô tâm cũng được, bảo cậu xấu xa cũng không sai, Nhân Mã vốn đâu có để tâm những thứ như vậy.

Không như mọi ngày, Nhân Mã tách ra và đến lớp trước tụi nó, một mình và chẳng hề nói với bất kì ai. Có lẽ, là cậu không muốn nhìn thấy cô gái ấy.

Hôm qua khi trở về từ bệnh viện sau khi Sur Từ đã ngủ say, cậu đắp chăn cho nó rồi ra về, không quên nói vài điều với Từ Thiên. Song Từ dường như không ở đó cho đến tận khi cậu rời đi, hoặc là có lịch chụp ảnh, hoặc là ra ngoài mua thức ăn hay gì đó. Vốn Nhân Mã cũng không ở lại lâu.

Người đầu tiên cậu nhìn thấy khi vừa đóng cửa phòng kí túc là tụi nó, trừ Thiên Bình và Cự Giải. Khi Ma Kết và Xử Nữ nói về việc cô bạn mình tình đã khóc đến thiếp đi, Nhân Mã biết rằng tụi nó chưa rõ chuyện đã xảy ra hoàn toàn là do cậu. Nếu Bảo Bình nhìn thấy tận mắt thì Bạch Dương có thể đoán được phần nào bằng cái đầu khá nhạy của mình, nhưng hai đứa nó cũng chẳng có ý định làm lớn chuyện.

Đặt cặp ra sau lưng ghế và dựa vào, Nhân Mã nhắm hờ mắt. Một lúc sau lại chồm người về phía trước, hai tay chống lên bàn mà ôm lấy mặt như khó chịu lắm, cậu thở dài.

Trong lớp lúc này chỉ có khoảng nửa thành viên, và tụi nó vẫn chưa tới.

"Ê thằng quý! Dám bỏ đi trước cơ đấy!!"

Khi Nhân Mã còn đang lơ đãng nhìn lên bầu trời sớm tinh mơ, Kim Ngưu chẳng biết từ đâu bất ngờ chạy lại, túm lấy cổ cậu mà siết lấy siết để, thật khiến Nhân Mã vừa ngạc nhiên vừa ngạt thở.

"Tách khỏi tập thể là một tội thật rất khó dung thứ đấy, Nhân Mã!"

Hai tay khoanh trước ngực, Thiên Yết nhăn mặt vờ như khó chịu lắm, thực sự khiến Xử Nữ và vài đứa đứng cạnh khó khăn lắm mới có thể nhịn cười.

Ban đầu còn không hiểu lắm, mãi một lúc Nhân Mã mới cười tươi rói, dù cho nụ cười ấy hoàn toàn không thật chút nào, như đang gượng ép chính bản thân mình vậy.

Thông qua tụi nó, Nhân Mã vô tình chạm phải đôi mắt đen thoáng buồn của Thiên Bình đang nhìn về hướng này. Sự khó xử dâng lên trong lòng, cậu nghĩ cô sẽ im lặng trở về chỗ ngồi. Nhưng không, Thiên Bình lại bước về phía này, mặc cho Cự Giải lo lắng chạy theo sau.

Đây Bảo Bình đang đứng đó sang một bên, Thiên Bình đứng ngay trước mặt Nhân Mã. Dù vết thâm đã được cô cẩn thận che đi bằng lớp phấn nhẹ, cậu vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt ấy ít nhiều đã sưng lên vì khóc.

Cô ấy giận sao? Mà, cũng phải thôi nhì.

Tuy nhiên, trái với suy nghĩ của Nhân Mã, Thiên Bình đột nhiên cười tươi. Nụ cười ấy, nhìn thế nào cũng không có một chút giả tạo nào như cô đang muốn trấn an người khác về mình. Nhân Mã không tránh khỏi sự ngạc nhiên, và cả tụi nó cũng không ngoại lệ.

Trong lúc cả đám bọn nó còn đang trông chờ biểu hiện tiếp theo của Thiên Bình, thì cô chợt thò tay vào túi và lấy ra một tờ giấy gì đó, quay nó lại đây tới trước mặt Nhân Mã, như muốn cậu xem nó. Đáp lại ánh nhìn nghi hoặc của cậu, cô bắt đầu nói bằng giọng hoạt bát vui vẻ.

"Chiều nay câu lạc bộ hợp xướng có buổi biểu diễn ở hội trường 2, mọi người nhất định phải đến đấy nhé!"

Trước khi Nhân Mã kịp phản ứng gì, Thiên Bình bắt ngờ nhoài người về phía cậu. Khuôn mặt cô gần như chỉ cách mặt cậu vài centimet, mặc cho lồng ngực không ngừng đập liên hồi cùng với nỗi đau vẫn chưa vơi đi, Thiên Bình cười híp mắt.

"Đồ ngựa con kiêu căng, cả cậu cũng phải tới! Cậu là "phải", nếu không thì đừng trách tôi!"

Nói rồi, Thiên Bình đứng dậy, nắm lấy tay Cự Giải đi về chỗ ngồi, miệng không ngừng ngân nga điệu nhạc vui tươi nào đó, khiến cho tụi nó không khỏi kinh ngạc.

Bạch Dương đứng gần Nhân Mã, nó hơi cúi người như nói thì thầm vào tai cậu.

"Nè, mày cũng biết phải không? Rằng Thiên Bình đang cố tỏ ra mạnh mẽ?"

Chẳng có ý xấu, lời nói của Bạch Dương đánh thẳng vào trọng tâm suy nghĩ của Nhân Mã, khiến đôi mắt cậu mờ to trong vài giây ngắn ngủi.

Cứ làm như Bạch Dương không biết ấy, nó không phải thầy bói cũng đoán được những chuyện đã xảy ra hôm qua. Không phải chi tiết, nhưng cũng đủ để nó đi thẳng vào vấn đề.

Nhân Mã không khỏi thắc mắc, cô rốt cuộc là muốn làm gì.

Sư Tử lúc này vừa đến trường bằng xe buýt. Cũng may là nó để toàn bộ sách vở trong hộp bàn chỗ ngồi, và nó mang theo cả đồng phục. Dù ghét đi học bao nhiêu, Sư Tử không thể nghỉ học. Dù nó ngang bướng và cứng đầu, dù nó nghịch ngợm và thích làm theo ý mình, nó hoàn toàn không muốn người đó phải lo lắng chỉ vì nó.

Ngày hôm qua khá kì lạ ít nhất là đối với Sư Tử. Sự giận dữ của Song Tử khiến nó cảm thấy có lỗi. Dù chỉ là anh họ nhưng cậu lại lo lắng cho nó chẳng khác nào ruột thịt, điều này nó thực sự cảm kích, nhưng lại không muốn cứ phải để Song Tử bận tâm quá nhiều.

Dạo gần đây có khá nhiều chuyện xảy ra, cả chuyện Sư Tử lẫn chuyện của mọi người. Nó vẫn còn nhớ bộ dạng kì lạ như khổ sở lắm khi Nhân Mã đến bệnh viện ngày hôm qua, không nói gì mà ôm chặt lấy nó. Dù nó không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng có thể đã kích Nhân Mã đến vậy, có lẽ đó không phải chỉ đơn thuần là những thứ vật vãnh không đáng bận tâm.

Sư Tử dạo này cũng ít ỏi kí túc xá, lời cả Song Tử theo đôi lúc, nó thấy mình thật quá ích kỷ.

Chợt nghĩ đến lời bác sĩ Tuấn nói lúc đó, lồng ngực nó bỗng đau nhói, đau đến mức Sư Tử muốn khụy xuống và để mặc cho nước mắt có chảy ra. Tại sao ông trời lại cố lấy đi mọi thứ của nó cơ chứ? Sư Tử không thể tưởng tượng được, nó sẽ sống một cuộc đời mà không có anh ấy bên cạnh.

Có lẽ vì quá lo lắng cho người con trai kia, Sư Tử gần như quên bồng đi việc chăm sóc cho bản thân mình. Nếu không có Song Tử, nó chắc thậm chí còn chẳng để tâm mình sẽ ăn gì, hay có ăn hay không. Lịch hằng ngày của nó, sẽ chỉ là ngồi cạnh giường cậu và kể cậu nghe những câu chuyện.

Sư Tử đâu nhận ra, thời gian nó chợp mắt gần như là không có, nếu có cũng chỉ chưa được nửa giờ đồng hồ. Bởi nó sợ, trong lúc nó ngủ, cậu sẽ rời khỏi nó.

Bước đi trên dãy hành lang dẫn tới lớp học, chẳng hiểu sao Sư Tử cứ thấy mệt mệt, từng bước chân dần trở nên nặng trĩu.

"Mèo điên?"

Cái giọng này quen lắm, quen đến đáng ghét!

"A, Mỹ nhân Ngư!"

Song Ngư nhướn mày tỏ vẻ không hài lòng, đúng là cái bản mặt khó ưa này không thể nói ra một cái gì tử tế chắc.

"Làm gì mà nhìn như gấu trúc thế hả?"

Hai mắt hơi thâm quầng, vẻ mặt thoáng sự mệt mỏi, Song Ngư bắt gặp lo lắng cho nó. Sur Từ vẫn làm như chẳng có chuyện gì, và nó thản nhiên đập lên cái chân vốn đang bình yên của cậu, khiến cậu ôm chân nhảy lên mà chẳng biết mình gây ra "trọng tội" gì.

"Con mèo chết tiệt, mới sáng sớm đã định gây sự?!"

Sur Từ dường như không để tâm sự đau đớn trên khuôn mặt Song Ngư, thản nhiên hất mặt.

"Aha, tôi nghe nói cậu dám ăn cái bánh Tiramisu tôi để trong tủ lúc tôi đi vắng thì phải!"

Ban đầu còn chẳng hiểu gì, mãi sau mới nhớ ra. Đôi mắt màu nâu cafe đảo một vòng, hình như đúng là cậu có ăn. Cơ mà lúc này Song Ngư cứ tưởng là của thằng Bảo Bình, nó vốn thích đồ ngọt còn gì. Ai ngờ lại động phải "động mèo"..

"Cũng cảm ơn Kim Ngư nhiều nhiều vì đã nói cho tôi nha! Cậu ấy thực sự là một người anh tốt nhỉ Mỹ nhân Ngư ha?"

Cái giọng điệu trêu chọc trong khi cứ ấn mạnh vào chân cậu khiến Song Ngư điên tiết nguyên rửa Kim Ngư. Gì mà anh họ, anh ta còn hơn cả đồ mẹ ghê, đi phản bội chính thằng em của mình. Khốn, Kim Ngư đúng là cái tên giận dai rõ ra!

"Cậu sẽ phải đền bù cho tôi, cá thôi!"

Đền bù? Đền gì cơ? Lại bảo cậu mua bánh đền cũng nên..

"Cuối tuần đi mua sách cho tôi, bao tôi ăn, và nghe tôi sai bảo!"

Khoé mắt Song Ngư giật giật. Có mỗi cái bánh mà cũng xé ra cho to vào!

"Được, trừ cái nghe lời cậu! Cậu đang mơ giữa ban ngày hả mèo con khôn kiếp?"

Vừa nói, Song Ngư vừa cười cười gõ gõ vào đầu Sur Từ không chút thương tiếc, khiến máu nóng trong nó bắt đầu dâng lên nghi ngút. Dám coi nó là trẻ con, tên này muốn chết?

Song Ngư cảm thấy chân mình đau buốt đến tận não. Con nhỏ này!

"Định chạy, tôi còn chưa tính sổ với... cậu..."

Phản chiếu trong đôi mắt màu nâu cafe của Song Ngư lúc này là hình ảnh đứa con gái bé nhỏ vừa ngã xuống đất, ngay trước mắt cậu. Song Ngư còn chưa định được chuyện gì xảy ra, mọi người xung quanh đã bắt đầu bu lại.

Là cậu nhìn nhầm, hay nó vừa mới ngã đi ngay khi vừa định rời khỏi?

"Mèo... Mèo con!!"

Song Ngư cũng không hiểu mình đang nghĩ gì, cậu thậm chí còn không nhận ra đôi chân đột nhiên chạy tới. Hai tay đẩy mạnh những người đang bu quanh nó ra, cả cái cặp cũng bị cậu thẳng tay vứt sang bên. Quý xuống bên cạnh Sur Từ, Song Ngư lay nhẹ người nó.

"Nè, chuyện gì vậy hả? Tỉnh lại coi! Ê!!"

Ban nãy chẳng phải Sur Từ vẫn còn nói chuyện với cậu, vẫn còn cùng cậu chọc tức nhau sao, vậy mà giờ lại bất tỉnh như thế này. Khi Song Ngư vô tình sờ vào trán Sur Từ, cậu mới nhận ra nó nóng đến kinh hồn, đến cậu cũng phải sợ hãi. Làm sao có thể nóng đến lúc này? Có nghĩa là lúc cãi nhau với cậu, Sur Từ đã nóng như vậy?

Tại sao Song Ngư không thể ngăn bản thân lo lắng cho nó, khi cậu gần như mất bình tĩnh chính bản thân mình.

Người ta bắt đầu bàn tán xì xào, chủ yếu là chọc vào Sur Từ đang nằm bất tỉnh trong vòng tay Song Ngư.

"Này, đó là thành viên lớp 10 Toán phải không? Lại còn là một trong những đứa bị đình chỉ vì đánh hoa khôi Hạ Mai của khối mười nữa."

"Có khi nào đang giả bộ không? Anh chàng kia đẹp trai đến vậy còn gì?"

"Con bé cũng dễ thương, nhưng diễn kịch thì đúng là bỏ đi!"

"Con trai lớp Toán đúng là thật tuyệt vời, còn bọn con gái thì..."

Song Ngu cảm thấy cực kì tức giận, bàn tay siết chặt đến chẳng còn một giọt máu. Cái bọn khốn nạn chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong, những lời của chúng khiến cậu sục sôi khó chịu.

Là cậu đang cố giữ hình tượng ôn nhu của bản thân, hay vì một lí do nào khác khiến cậu không hề lên tiếng mắng cái đám học sinh kia, có lẽ tính cách cậu vốn giờ đã vậy rồi.

Nhưng Song Ngu vẫn không thể kiềm được tức giận trong tiềm thức. Chẳng mấy chốc, thứ khí mà cậu toả ra, không còn là sự ôn nhu nữa, đó là sự lạnh lẽo không hơn không kém khi Song Ngu lờm sắc những học sinh vừa phát ngôn kia, mặc cho là đàn anh đàn chị đi chăng nữa. Hệt như một tảng băng lạnh, khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Vòng tay ôm lấy Sur Từ càng chặt, Song Ngu thậm chí còn không biết mình đang tức giận ghê gớm đến thế nào, chỉ vì một đứa con gái mà cậu vốn rất ghét. Nói cậu bị điên có lẽ hoàn toàn không sai.

Nghĩ một lúc, Song Ngu cẩn thận đưa Sur Từ ra sau lưng mình, cố không đánh động đến nó. Thình thoảng lại sờ cái trán nóng hổi kia, cậu lập tức chạy đến phòng y tế dưới tầng trệt. Mặc cho mọi ánh mắt đều nhìn chăm chăm mình, trong đầu Song Ngu lúc này chỉ có mỗi Sur Từ vẫn đang nhắm nghiền mắt nằm trên lưng mình.

Song Ngu thường không tức giận hay lo lắng vì bất cứ điều gì. Lần đầu tiên lồng ngực cậu nặng trĩu, cậu sợ, sợ nó có mệnh hệ gì. Song Ngu cũng chẳng quan tâm lí do tại sao nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Bị bệnh

"Em không cần lo quá đâu, em ấy chỉ bị suy nhược dẫn đến sốt cao thôi."

Đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm Sur Từ đang nằm trên giường, Song Ngu nhìn sang người phụ nữ mặc áo blouse trắng là người phụ trách phòng y tế, chớp một cái rồi lại thôi.

Cô phụ trách rời khỏi cô học sinh đang nằm trên giường, để lại mấy dụng cụ y tế của mình trên bàn. Ngồi xuống chiếc ghế và viết gì đó vào sổ, cô chợt lên tiếng hỏi.

"Lại nữa rồi... Đạo gần đây em ấy ổn chứ?"

Song Ngu không hề để ý câu hỏi trước, cậu có lẽ quá mải mê nghĩ ngợi.

"Dạ?"

Song Ngu có chút khó hiểu.

"Cô bé ăn không đầy đủ, ngủ không đủ giấc, gần như là luôn thức. Có thể nói chung là cô bé ấy hoàn toàn không hề chăm lo cho bản thân mình. Có chuyện gì đã xảy ra sao?"

Đôi mắt màu nâu café mở tròn, chớp chớp như còn chưa theo kịp. Cậu nhìn sang đứa con gái vẫn còn nằm lì trên giường, trong lòng bỗng dạt lên cảm giác khó chịu trong sự lo lắng. Cậu chợt nghĩ đến người con trai ấy, và khi Sur Từ vẫn thường xuyên đến bệnh viện. Trong vô thức, bàn tay Song Ngu siết chặt, nhưng đôi mắt lại đầy sự quan tâm dịu dàng dù có gì đó rất khó chịu trong lòng.

Cô phụ trách nhắm hờ đôi mắt trong vài giây, nhìn hai đứa trẻ mà không khỏi mỉm cười. Cô chợt đứng dậy, hai tay thò vào túi và bước đi. Trước khi cánh cửa phòng y tế đóng lại, cô dừng lại hỏi Song Ngu.

"Em sẽ về lớp chứ? Tiết một cũng sắp bắt đầu rồi nhĩ?"

Song Ngu vẫn không hề có ý định rời khỏi chỗ ngồi ngay cạnh giường Sur Từ chứ đừng nói đến việc quay ra nhìn cô phụ trách. Làm như không hề nghe câu hỏi kia, mắt cậu vẫn chăm chú nhìn nó. Cô khẽ cười, rồi đóng cửa rồi khỏi, để lại hai đứa trẻ trong căn phòng y tế.

Có lẽ, cô không nên nói ra cho cậu bé đó, và cô cũng đã hứa sẽ giữ bí mật với cô nhóc đó rồi.

Khi không còn một ai trong phòng ngoài cậu và cô nhóc đang nằm trên giường kia, dù không để ý đến chuyện đó đi chăng nữa, Song Ngư chợt nắm lấy bàn tay Sur Từ trong vô thức. Đôi tay ôm lấy bàn tay lạnh ngắt của nó như muốn truyền hơi ấm, Song Ngư cắn chặt môi, dẫu cho cậu còn không nhận ra điều đó đang len lỏi trong tim mình.

Ở cạnh nó, nhưng bầu không khí quá im lặng khiến cậu cảm thấy không thoải mái. Dù cho là một người trầm lặng và kiệm lời, Song Ngư lại tự dưng trở nên ồn ào khi ở cùng nó, điều này khiến cậu vừa cảm thấy bức bối lại vừa vui vẻ đến lạ. Chưa từng một ai thực cho cậu cảm giác vui tươi từ ngày đó, chưa từng, với cậu, con bé này là người đầu tiên. Rất đáng ghét, rất khó ưa, rất kiêu căng và cũng rất trẻ con, nhưng lại luôn cho cậu cảm giác đặc biệt hơn hẳn. Im lặng thế này, Song Ngư thấy không quen một chút nào.

Bất giác, hai bàn tay cậu siết chặt lấy bàn tay lạnh ngắt của nó.

"Từ.. Thiên..."

Đôi mắt nâu cafe mở to hết sức, chẳng hiểu sao trong Song Ngư dâng lên cảm giác hụt hẫng mà cậu chưa từng cảm nhận trước đây. Dù cho cậu mới là người ở cạnh nó lúc này, dù cho người lo lắng nhất cho nó lúc này là cậu, Sur Từ lại gọi tên một người nào đó, không phải cậu. Song Ngư không biết hẳn ta là ai, nhưng cậu vẫn thấy rất khó chịu.

Gì mà Từ Thiên chứ? Chẳng phải tôi mới kẻ đang ở cạnh cậu sao?!

Sự bức dọc dâng lên trong cậu. Rồi Song Ngư chợt nhận ra, điều gì đang khiến cậu khó chịu? Ghen tị? Vì điều gì?

Chợt, Song Ngư nhận ra chiếc khăn đắp trên trán Sur Từ bắt đầu nóng lên, lại còn thấm đầy mồ hôi tươm ra không ngừng, cậu lập tức lấy nó ra. Xả nước ở cái bồn rửa gần đó, Song Ngư nhẹ nhàng đắp lại lên trán con nhỏ. Nhìn khuôn mặt nhăn nhúm lại của nó, cậu bất giác đưa tay áp lên bên má Sur Từ. Khi mặt nó giãn ra, cậu mới thở phào nhẹ nhõm. Cậu vô thức cười nhẹ, quên cả đi sự bức bối nãy giờ.

Song Ngư nào nhận ra, sự dịu dàng của cậu khi chăm sóc Sur Từ. Và nó có lẽ cũng sẽ không nhận ra, không bao giờ.

Vì sợ quấy rầy con nhỏ đang ngủ say, Song Ngư để điện thoại ở chế độ im lặng, và mặc kệ lí do mà cậu luôn hỏi tại sao. Vì điều này, cậu gần như không nhận ra những cuộc gọi. Mà tính ra, Song Ngư vốn đâu có quan tâm đến những thứ vật vãnh như vậy.

"Aha, cái thằng ôn con khôn kiếp này, dám không nghe máy cơ đấy!!"

Cái điện thoại trong tay Xứ Nữ gần như sắp bị bóp nát đến nơi vì sự tức giận của chủ nhân nó. Năm lần bảy lượt, mười lần thì hết mười một lần Song Ngư không chịu nghe máy, Sur Từ lại chẳng thấy đâu dù Song Từ lại nói nó về cùng với cậu. Hai đứa này bỏ trốn cùng nhau chắc, thực muốn chọc điên cậu mà!

Nhân Mã có hơi khó chịu, lẽ nào hai người họ ở cùng nhau? Cậu không khỏi bức dọc khi nghĩ đến điều này.

"Ê tui bây!!"

Từ bên ngoài hành lang Bảo Bình chợt chạy vào, hớt ha hớt hải như sắp chết nơi. Mặc kệ ánh nhìn ngạc nhiên của bọn con gái và ánh nhìn khinh bỉ của mấy thằng con trai, Bảo Bình điều hoà nhịp thở của mình rồi nói.

"Ban nãy lúc đi tao nghe thấy có đám con gái bàn tán gì đó..."

"Đồ bà tám nghe lóm!"

"Nghe cậu ấy nói hết đi, Bạch Dương!"

Bảo Bình lờm con cừu chết tiệt kia, lòng thầm cảm ơn Ma Kết vừa nói đỡ cho cậu.

"Bọn họ nói gì mà đầu giờ lên lớp có một cô gái ngắt xiu, và một anh chàng bế cô gái ấy đến phòng y tế. Anh chàng ấy là Song Ngư, và một đứa con gái lớp 10 Toán!"

Giọng điệu của bọn họ lúc đó Bảo Bình vẫn còn nhớ như in, và khiến cậu đến giờ vẫn còn tức giận. Cách bọn họ nói về con gái lớp Toán một cách hạ bệ dường như tầm thường đáng căm ghét lắm, cậu phục mình đủ kiên nhẫn để đứng yên nghe bọn họ nói. Chẳng phải đều do Hạ Mai mà ra, là cô ta truyền vào đầu bọn họ những định kiến như vậy còn gì.

"Khoan!! Đừng có nói đó là Sur Từ!? Vậy bọn họ đang ở phòng y tế á?!!"

"Nhưng.. là ngắt hả?!!"

Tại nó nhìn nhau ngạc nhiên, con mèo điên đó mà ngắt được thì tại nó thực sự sợ mình nhầm người nha.

Song Từ vẫn đứng yên một chỗ, đôi mắt tĩnh lặng dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Cậu đâu phải không biết, hơn ai hết tại sao nhỏ em họ của cậu

lại ngất. Nó cố quá nhiều, đến cả sức khỏe của mình còn không thèm quan tâm tới còn gì. Không biết con bé có ổn hay không.

Ngĩ đến đây, Song Tử lại nhớ đến cuộc gọi với nhóc ta, thực càng nhắc càng thêm bức mà!!

Đến tận khi mở mắt, Sur Tử vẫn còn cảm thấy đầu mình cứ quay vòng vòng không dừng, khiến nó cứ nhắm mắt rồi lại mở mắt. Trước mắt nó là cái trần nhà màu trắng và vài thứ mùi thuốc sát trùng thỉnh thoảng cứ xộc vào mũi. Nó biết đây là đầu, không quá lạ lẫm đối với nó.

"Đề tôi giúp!"

Khi Sur Tử vừa bỏ cái khăn trên trán xuống và định ngồi dậy, cái tiếng nói chẳng biết từ đâu vang lên khiến Sur Tử không khỏi giật mình, kết quả là bị trượt tay nằm phịch một cái mạnh xuống giường. Lưng đụng phải thành giường đau điếng, thật làm Sur Tử khóc không ra nước mắt mà!

Đóng cánh cửa phòng y tế lại, Song Ngư không thể dùng ánh mắt không khinh thường mà nhìn nó. Nhấn lại, khó chịu, bức mình, nhưng lại ần chứa sự cứng chiều dịu dàng xen lẫn lo lắng, cậu thở dài một cái. Đi tới bên giường nó, đặt ly nước xuống đầu tủ bên cạnh, cậu toan đỡ nó dậy thì lập tức bị hất đi.

"Biến biến! Ai mượn ai mượn!! Không cần!!!"

Khoé mắt Song Ngư giật giật. Khó khăn lắm cậu mới nhượng bộ lo cho nó, vậy mà thế đấy! Thử hỏi nếu không có cậu ở đó, ai sẽ bế nó lên phòng y tế hay lại để mặc nó như cách họ tưởng nó "diễn kịch"? Song Ngư bức, nhưng không giận, và cậu chẳng còn buồn để tâm đến câu hỏi tại sao nữa.

Nhìn Sur Tử khổ sở lồm cồm bò dậy, khoé môi Song Ngư nhếch lên một cách kiêu ngạo. Này thì ra về ta đây biết tuốt, tôi chống mắt xem thử cậu làm được gì!

Trong khi Sur Tử còn đang cố nén cơn đau đầu mà ngồi dậy, thì Song Ngư đã tự tiện đi tới giúp đỡ nó dựa vào thành giường. Tự dưng lại bị bệnh, nó không muốn mắc nợ cậu ta một chút nào đâu nha!!

"Nước?"

Thay vì cầm lấy ly nước mà Song Ngư đưa cho, Sur Tử lại cứ nhìn chăm chăm, hết nhìn cái ly lại nhìn cậu, ánh mắt đầy sự cảnh giác. Con nhỏ muốn chọc tức cậu thì phải. Dám chắc là nó nghĩ cậu bỏ độc hại chết nó.

"Giờ có uống hay là không?!!!"

Sur Tử khẽ thở hắt ra, cứ làm như nó sợ không bằng. Cầm lấy ly nước từ tay Song Ngư, nó đột nhiên nhoài người tới cắn một phát vào ngón tay cậu, mãi không chịu nhả ra, thật khiến Song Ngư đau đến muốn khóc.

"Cái con nhỏ này!! Nhả ra!! Mau!!!"

Hắt mặt một cái, Sur Tử hừ lạnh rồi tu một hơi hết cả ly nước đầy. Đặt mạnh chiếc ly rỗng lên đầu tủ, Sur Tử thoả mãn nhìn Song Ngư đang vẩy vẩy cái ngón tay đáng thương của mình và không ngừng lườm nó.

Thì ra đây là cách mà nó trả ơn cậu? Hay! Rất hay! Con nhỏ này giỏi lắm!!

Chợt, cơn đau đầu khiến Sur Tử bất giác nhắm tịt mắt lại, cả người như xém mất thăng bằng. Khi nó mở mắt ra, Sur Tử thoáng ngạc nhiên khi nhận ra khuôn mặt của Song Ngư đang gần sát mặt nó. Một tay vén phần tóc mái của Sur Tử lên, Song Ngư áp trán cậu vào trán nó. Một hồi lâu mới rời khỏi, cậu sửa lại tóc tai của mình, đồng thời đưa tay xoa đầu nó trong khi nhoen miệng cười.

"Còn nóng! Không ngờ mèo trâu mà cũng bệnh được..."

Dù cho câu sau là Song Ngư nói rất nhỏ, Sur Tử vẫn có thể nghe rõ mồn một bằng cái thính giác có thể nói là cực kì nhạy của mình, và lập tức không thương tiếc đánh vào đầu cậu một cái. Tuy nhiên, còn chưa kịp làm gì thì bàn tay ấy đã bị Song Ngư túm chặt lại, cùng với một nụ cười nửa miệng cao ngạo.

"Mệt, không đùa với cậu nữa!"

"Bây đặt giận lấy, tôi-khinh!"

Đúng là Sur Tử không ngu thì thôi, nó tỉnh dậy là lại cứ chí chèo với Song Ngư không ngừng.

Mà nhắc mới nhớ, tự dưng Sur Tử cảm thấy đói chết đi được, bụng nó bắt đầu "biểu tình" rồi.

Chẳng biết có phải Song Ngư vốn tính ý, nhưng cậu có thể nhận ra khuôn mặt nhăn nhúm lại của nó. Nhìn mà không khỏi phì cười.

"Ồ yên đây nghe chưa hả?"

"Đi đâu?"

Chẳng để Sur Từ kịp hỏi gì, Song Ngư đã chạy phóng đi mất. Cả căn phòng y tế lúc này chỉ còn mỗi mình nó ở lại, tự nhiên cảm thấy trống trải sao sao.

Sur Từ chợt nhìn lên đồng hồ treo trên tường, rồi lại dời mắt ra ngoài cửa sổ đằng kia. Đã là giờ ra chơi rồi còn gì, nó mệt đến vậy sao. Nhưng điều đó không có nghĩa Sur Từ sẽ bỏ cuộc, nó nhất định phải thật chăm. Sur Từ luôn nghĩ, chỉ cần nó chăm sóc người đó thật tốt, anh ấy chắc chắn sẽ tỉnh lại.

Đặt một tay lên đỉnh đầu, Sur Từ bất giác mỉm cười. Nhất định sẽ không như bác sĩ Tuấn nói, Từ Thiên nhất định sẽ tỉnh lại, và anh ấy sẽ lại xoa đầu nó thật dịu dàng.

Trong lúc Sur Từ còn đang nghĩ mung lung đủ thứ chuyện, cánh cửa phòng y tế chợt bật mở. Ban đầu, vì nghĩ là Song Ngư, nên nó cũng chẳng thêm đề ý gì. Cho đến khi, Sur Từ nhận ra sự khác lạ trong sự im lặng không hề giống cậu, nó mới quay lại xem thử.

Phản chiếu trong đôi mắt màu nâu khói của Sur Từ lúc này là người con trai cao lớn với khuôn mặt điển trai và đôi mắt sâu kiêu ngạo như nhìn thẳng vào tâm can người khác. Nó nhận ra anh ta. Tò về không quan tâm, nó chán nản quay đi.

"Này, đừng có lạnh nhạt với anh như vậy chứ bé! Thôi nào!"

"Có gì nói mau!"

Giọng nói trong trẻo chán chường vang lên, đôi mắt Sur Từ khó khăn lắm mới nhìn sang Phi Long. Vẫn đứng và không hề có ý định ngồi xuống, và đương nhiên nó không rảnh mà mời anh ta ngồi. Nó vốn từ lâu có bao giờ ưa được Phi Long đâu! Sự kiêu căng ngạo mạn và nụ cười như đang chọc tức người khác của anh ta khiến nó rất khó chịu.

Nhìn có vẻ cứ như đang giận dỗi, Phi Long không nói gì ngoài nhếch môi cười. Vuốt ngược mái tóc của mình ra sau, anh dùng lưỡi liếm môi một cái, rồi lại nhoen miệng cười. Chợt, bàn tay Phi Long đặt lên đầu Sur Từ, khiến nó có chút ngạc nhiên.

"Sớm khỏi bệnh nhé bé!"

Sur Từ chưa bao giờ bị sự dịu dàng ít ỏi của Phi Long làm cảm kích, và bây giờ cũng không ngoại lệ. Phi Long thường không tốt bụng, dù anh thường tốt với nó từ khi nó còn nhỏ xíu, Sur Từ đối với Phi Long vẫn không chút cảm tình.

Hất mạnh tay Phi Long ra khỏi, đôi mắt Sur Từ lạnh nhạt nhìn anh, không có lấy một tia cảm xúc vui buồn, chỉ có mỗi sự chán nản. Dù cho cái đầu cứ quay mòng mòng, Sur Từ không bao giờ cho phép mình yếu đuối trước bất kì ai mà nó không thích.

"Nếu đó là lời anh ấy thì gửi lời cảm ơn của tôi đến, còn anh, thì miễn đi!"

Phi Long có chút nản nha! Dù nó biết anh thực lo cho nó, con bé này luôn phũ phàng như vậy.

"Nhấn cả điều này, nói anh ấy đừng làm việc quá sức, và không cần phải quá lo lắng cho tôi đâu! Còn nữa, tôi.. chúng tôi không thể sang đó như anh ấy muốn được!"

Khoé miệng hơi nhếch lên tạo thành nụ cười bán nguyệt hoàn hảo. Điều này anh đã đoán được từ trước rồi còn gì, nhưng vẫn không khỏi thấy khó chịu. Đứa trẻ này tính ra cũng thật ngang bướng, và chẳng phải tất cả sẽ lại đổ lên đầu Phi Long nữa sao. Con giận của tên nhóc luôn rất đáng sợ, nhưng anh cũng hiểu tại sao hẳn ta luôn quy phục trước cô nhóc này.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chăm sóc

Tay cầm cái tô nhựa nhỏ đựng cháo mua từ căng tin tới, Song Ngư trên đường tới phòng y tế. Nói thật thì cậu cũng chả hiểu sao lại tốt bụng tình nguyện đi mua cháo cho con nhỏ điên khùng chết tiệt kia, trong khi chính mình còn chưa có gì bỏ vào bụng. Mà dù cho người ta có nhường đường để cậu mua đi nữa, thật sự đông người ngộp chết! Mà, chuyện này nói sau cũng được, coi như Song Ngư không phải cái thằng đàn bà đi so bì với người khác mấy chuyện nhỏ nhặt!

Khi Song Ngư vừa mở cánh cửa phòng y tế, cảnh tượng bên trong khiến cậu không khỏi mở to mắt kinh ngạc, nhưng ngay sau đó sự khó chịu lập tức len lỏi trong lồng ngực. Cánh cửa vốn chỉ mới mở hé bị Song Ngư mở hết ra như muốn trút một cơn giận nào đó ngoài nhân thức của cậu.

Ban đầu có hơi ngạc nhiên, nhưng Phi Long lại nhếch miệng cười một cách thích thú. Đôi mắt màu nâu cafe đang lườm kia thực khiến anh lạnh cả sống lưng nha!

"Vây, bé chóng khoẻ nhé!"

Sư Tử vẫn ngồi trên giường, tỏ vẻ như chẳng quan tâm đến lời nói của Phi Long. Khi bàn tay kia chuẩn bị xoa đầu nó, lập tức bị hất ra một cách mạnh bạo. Tuy nhiên, anh lại nắm lấy cổ tay nó, rồi mỉm cười với đôi mắt nhắm hờ.

Có người bực mình rồi!

Cơ mà, đừng mong nó thấy có lỗi!!

Sau khi xoa đầu nó mặc cho con nhỏ mặt mày sùng sĩa, Phi Long xoay người bước đi, anh dừng lại khi sắp bước qua Song Ngư vẫn đang đứng chỗ cánh cửa mở. Thằng nhóc này đang bực mình, và lí do khiến anh không khỏi thích thú khi hiểu ra.

Đến tận khi Phi Long rời đi, Song Ngư vẫn chưa hết bực bội. Cậu bước vào trong, cố gắng đóng cánh cửa nhẹ nhất có thể rồi đi đến ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường nó.

"Quen?"

"Ai bảo chứ, cái đồ khôn kiếp đó khiến tôi bực!"

Chẳng hiểu sao, nhìn nó bực mà khó chịu trong cậu lại giảm bớt! Cậu đột nhiên xoa đầu nó. Khi con nhỏ mắt mở to hết cỡ tròn tròn nhìn cậu, Song Ngư nhoen miệng cười. Và ngay sau đó cậu cảm thấy ê ẩm nơi bả vai. Bệnh mà sung thấy ón! Đánh đau chết đi được!!

Trong khi Sư Tử còn đang nghĩ mung lung gì đó chỉ mình nó biết, Song Ngư chợt đưa ra trước mặt nó một cái tô nhựa. Con đói trong bụng còn cao, Sư Tử mắt sáng rỡ, nhào người tới định giật lấy. Tuy nhiên, trước khi tay nó kịp chạm lấy cái tô cháo kia, Song Ngư lại đưa về sau rồi giờ tuốt trên cao.

Không thèm với theo, nó biết rõ có cố cũng chẳng được gì, tất cả những gì Sư Tử làm là lườm nguýt cái tên đang nhoen miệng cười kia.

"Muốn gây sự?"

"Tôi nói tôi mua cho cậu bao giờ nhỉ?"

Tên khôn! Sư Tử không khỏi rủa thầm. Và đáp lại ánh mắt thách thức của nó là khuôn mặt vênh vao của Song Ngư, như kiểu "Tôi thách cậu dám ý kiến đấy!" vậy. Thật là bực mình nha!!

Trên đời Sư Tử, nó cực kì căm ghét cái loại người mà ăn ngay trước mặt nó, chưa kể còn dám ăn trong khi nó phải ôm cái bụng đói. Không chỉ ghét, nó hận, nó thù!!

Làm vẻ không quan tâm nhưng Song Ngư lại cứ chú ý đến mấy cái biểu cảm trên mặt Sư Tử, cứ thay đổi một cách buồn cười khiến cậu thật sự thích thú. Chọc nó vui thật!

Nhưng vốn là cậu đâu có mua cho mình.

"Ê!!!"

"Gi?!"

Rõ là nó đang bực, rất bực, bực đến mức cạch mặt thế mà cứ gọi kéo nhéo bên tai. Cháy nhà chắc!

Khi Sư Tử khó chịu nhăn mặt quay sang, nó có thể cảm nhận được có gì đó vừa bỏ vào cái mồm mở ra định nấng chửi của nó. Nong nóng, nó chớp mắt mấy cái.

"Cảm ơn đi, vì thằng này đã nhọc công chen chúc ở căng tin mà mua đấy!"

Cứ làm như tôi quan tâm, đó là điều tự nhiên xuất hiện trong đầu nó. Nhưng dẹp sang một bên, cháo thật sự rất ngon nha!

Song Ngư có chút bực trước thái độ lơ đãng của nó. Còn định nhân từ đưa nó tô cháo coi như chấm dứt trò treu chọc, cậu hoàn toàn từ bỏ ý định đó. Một lần nữa, khi Sư Tử định với lấy, tô cháo lại Song Ngư giật lại khiến nó mém xiu thì té lộn nhào.

"Cái tên kia, cậu muốn gây sự hả?!!"

"Bệnh mà còn như vậy, cậu có phải con gái không đó?!"

Khi Sư Tử tức giận định nhào tới đập cho Song Ngư một trận, nó đột nhiên cảm thấy cả người chẳng còn chút sức lực nào, đầu lại đau như búa bổ.

Nếu Song Ngư không kịp đỡ lấy, có lẽ nó sẽ ngã xuống mất.

Đôi mắt mở to màu nâu khói chột cụp xuống bên dưới phần tóc mái, môi nó khề mấp máy gì đó như chỉ nói bằng quơ cho riêng mình.

Thoáng bên tai, Song Ngư chột nghe thấy gì đó.

"Cậu vừa nói cái gì?!"

Thay vì trả lời Song Ngư, Sư Tử lại làm vẻ mặt như chẳng có gì. Chẳng nhẽ cậu lại nghe nhầm. Tai Song Ngư rất thính, cậu không tin thứ vừa vang bên tai chỉ là tưởng tượng của cậu.

"Có mỗi cậu nói thì có! Đưa cho tôi mau!!"

Mèo con lại xù lông lên nữa rồi kìa!

Làm như chẳng để tâm đến sự tức giận của Sư Tử, Song Ngư cười nửa miệng như muốn chọc nó tức thêm. Tay múc một muống cháo, cậu chột đưa ra trước mặt nó, trong khi Sư Tử còn chớp mắt chẳng hiểu gì và nhúu mày nhìn cậu cảnh giác.

"Tôi đâu có bị đau tay, cóc cần! Lỡ cậu bỏ độc giết mèo thì sao!"

"Một là ăn, hai là nhìn! Chọn!!"

"Đừng có mà ra lệnh cho tôi, cái đồ cá rút xương chết tiệt đáng ghét thôi tha!!"

Nói thì nói, đồ ăn và cái bụng rỗng của nó phải đặt trên tất cả, đương nhiên là trừ cái tự trọng ra và việc này có lẽ không liên quan đến tự trọng. Bực thì bực, bực đến nỗi chỉ muốn vụn cổ cái tên trước mặt dù cho người nó vẫn còn là đi đi nữa, Sư Tử như muốn ngoạm lấy cái muống trong tay Song Ngư.

Nhìn nó, cậu không khỏi phì cười.

"Ban nãy cậu ngủ mơ đấy, con gái con đũa!"

"Im! Tôi nói gì?"

Song Ngư cũng không hiểu sao lại gọi chuyện.

"Gi mà.. Từ Thiên gì đó.. ai vậy?"

Đôi bàn tay vốn đang nghịch cái gối của Sư Tử chột khựng lại, đôi mắt nâu khói thần nhiên như vừa thoáng tia kinh ngạc không rõ, và nó không hề có ý định nhìn sang cậu. Đôi mắt ấy đột nhiên trở nên thật âm áp, như đang nói về một điều gì đó chứa đầy tình yêu.

"Đó là người quan trọng nhất đối với tôi, là một nửa linh hồn, và là lẽ sống duy nhất của tôi."

Cậu đã tưởng, nó sẽ xù lông và mắng cậu thay vì trả lời cậu như lúc này.

Nụ cười của Sư Tử, không phải nụ cười nghịch ngợm thích trêu chọc người khác như thường ngày, nó chứa đầy sự dịu dàng mà chưa từng một lần cậu nhìn thấy ở nó. Dù vậy, nụ cười của nó không dành cho Song Ngư, mặc cho ở cạnh nó lúc này chỉ có mỗi mình cậu. Và điều đó khiến một cảm giác hụt hẫng khó tả dâng lên sâu trong lồng ngực cậu.

Cậu nên làm gì đây, để không chế cái cảm xúc khôn kiếp này.

"Nửa đi, tôi chưa no! Mau mau!!"

Một cách thần nhiên, Sư Tử như vừa vứt đi cái nét mặt dịu dàng thoáng ban nãy và trở lại cái sự khó ưa của một con nhóc đáng ghét. Vậy mà, cái câu ra lệnh của nó lần này lại chẳng khiến Song Ngư thấy khó chịu.

"Mèo con! Mèo con!! Mèo con!!!"

Tiếng cửa bật mở không đủ khiến người trong phòng giật mình, kể cả tiếng la hét ồm ồm đã nghe thấy từ đầu hành lang.

Mấy đứa tụi nó chen chen chúc chúc cái cửa phòng y tế bé tí trông thật khó coi! Tuy vậy, mọi hoạt động đều dừng lại khi cảnh tượng trước mặt đập thẳng vào mắt tụi nó.

Chàng ngồi cạnh giường nàng, tay cầm muống cháo chuẩn bị đút cho nàng ăn. Ôi, ngôn tình hiện thực kìa bây!

Tuy nhiên, sự xuất hiện đột ngột của mấy đứa lớn hòng tụi nó chỉ làm hoạt động của "chàng và nàng" dừng lại vón vện vài giây. Dường như chẳng để tâm đến chục đôi mắt đang nhìn chăm chăm mình, Song Ngư điềm nhiên đút muống cháo đang cầm vào cái mồm mở ra kia của Sư Tử. Hai đứa nó một chút ngại ngùng cũng không có, cứ bình thần như chẳng có chuyện gì xảy ra. Đơn giản, hai đứa nó có làm gì sai mà phải thấy tội lỗi!

Đôi mắt màu nâu khẽ run lên, bàn tay Bạch Dương hơi siết chặt. Cổ rừ bỏ đi mấy cái suy nghĩ vớ vẩn trong đầu, nó lấy lại vẻ tươi tỉnh của mình và chạy nhanh lại chỗ Sur Từ. Vòng tay ôm lấy con nhỏ, Bạch Dương như muốn siết cổ nó đến nơi.

"Đưa trâu như mây mà cũng bệnh, tại hạ bái phục, bái phục!"

"Quá khen, quá khen!"

Nhìn hai đứa nó đang chơi trò "kiếm hiệp cổ trang" khiến tụi nó không khỏi phì cười. Nhào lại chỗ giường bệnh của Sur Từ, tụi nó không thương tiếc thẳng tay đẩy Song Ngư vốn đang ngồi gần đó ra, khiến ai đó không khỏi nhũn mày bất mãn.

Đôi mắt đen của Song Từ dù vui vẻ néo hai má Sur Từ, cậu vẫn cứ để ý đến biểu hiện của Bạch Dương này giờ. Nó đang buồn, dù ít, cậu đâu phải ngốc đến nỗi không nhận ra, rằng người nó thích là ai. Và điều này khiến Song Từ cảm thấy khó chịu không lý do.

Nhân Mã ngồi xuống cạnh Sur Từ, thân nhiên chạm trán mình vào trán nó. Đúng là nó bị sốt thật, vậy mà cậu lại chẳng hề để ý tới. Nhân Mã thấy bản thân vô dụng quá, lại còn thua Song Ngư một bước, càng khiến cậu dâm ra bực bội.

"Mà thằng kia, sao tao gọi cả chục cuộc mà chẳng có động tĩnh gì là sao hả?!"

Ban đầu, Song Ngư còn thắc mắc, cậu cứ chớp mắt lia lịa như còn chưa theo kịp. Mãi tận một lúc lâu sau, ai đó mới nhớ ra được. Cậu nhìn cái màn hình hiển thị cả chục cuộc gọi nhớ của Xứ Nữ trong điện thoại mình mà cười một cách thần nhiên.

"À, tao để chế độ im lặng mà quên luôn!"

Mặt Xứ Nữ đen kịt lại, khí lạnh bắt đầu phát ra, nhưng điều đó dường như vẫn chưa đủ cho Song Ngư sợ dù bên ngoài trắng bệch. Thằng này thật sự là ăn gan hùm đầy nhừ, dám chọc tức cậu cơ đấy!

"Haha! Giờ anh mày mới biết mày là cái thứ mê gái bỏ bạn nha!"

Vừa phát ngôn xong, Kim Ngưu lập tức cảm thấy ánh mắt thằng em họ khó chịu đang lườm nguýt mình như muốn ăn tươi nuốt sống. Cậu chỉ đùa thôi mà, thằng này nó cứ làm quá! Mà chẳng phải cũng là sự thật còn gì, ở lại tận ba tiết chăm sóc bé Mèo cơ đấy.

Nhìn nét mặt của Song Ngư, Cự Giải cảm thấy khó chịu không thôi, thêm chút chán chường lên lời. Trong đầu cô tự nhiên xuất hiện một suy nghĩ, nếu người bệnh là cô chứ không phải Sur Từ, liệu cậu có ở lại chăm sóc cô như cách cậu chăm sóc mèo con hay không. Đó là câu hỏi mà Cự Giải chưa bao giờ muốn tin vào câu trả lời, giống như cách mà đôi mắt của Song Ngư trở nên dịu dàng hẳn ra mỗi khi cậu nhìn Sur Từ, và chỉ mỗi mình nó mà thôi.

Cô phải chăng đang ganh tỵ?

Nét buồn trên gương mặt thanh tú của Cự Giải phản chiếu trong đôi mắt màu sẫm của Bảo Bình, khiến cậu không khỏi khó chịu. Dù cho Song Ngư là bạn thân nhất của cậu, cậu thật không nghĩ nó tốt đến mức rất nhiều cô gái phải lòng. Có một điều khiến Bảo Bình luôn bận tâm, dù cho Cự Giải nói rằng cô thích Song Ngư, nhưng là thích chiếc mặt nạ hay bản chất thật mà cô chưa từng biết đến sự tồn tại của nó của Song Ngư? Dù là thế nào, vẫn đủ khiến Bảo Bình cảm thấy bực dọc.

Đúng lúc đó, có tiếng chuông vang lên.

"Tụi mình nên về lớp thôi!"

Xoa đầu Sur Từ với một nụ cười, Ma Kết quay sang nói với tụi nó. Tiết sau dù gì cũng là tiết Lý, cái tiết mà dù ghét nhưng tụi nó không thể bỏ được. Cái ông thầy đó, hờ cái lại đem tên ghi vào sổ đầu bài mà trừ điểm rồi lại trừ điểm. Phát mệt!

"Mình đi nữa!"

Sur Từ cũng muốn theo tụi nó lên lớp. Ừ thì nó không thích tiết Lý, nhưng cái nó cần là lớp Toán kia. Nó nhớ lớp, nhớ Ái My, nhớ Thu Hà, nhớ Thế Đạt, nhớ Anh Tuấn, nhớ nguyên cái lớp nhí nhỏ! Học thì nó đâu có rảnh mà bận tâm, nhưng cứ xa lớp một tí mà Sur Từ nhà mèo lại nhớ quá xá!!

"Không được, em phải ở lại! Xem này, vẫn còn nóng!"

Tuy nhiên, ý định đó lập tức nhận được sự phản bác "nhiệt tình" của Song Từ. Tay sờ trán nó, cậu hơi nhũn mày. Con bé này mà chỉ cần lơ là một chút là lại bỏ mặc bản thân không thèm để ý tới, và Song Từ hoàn toàn không muốn điều đó xảy ra. Bệnh thể này còn đỡ, lờ như...

Song Từ lắc mạnh đầu, cậu nhất quyết không để chuyện đó xảy ra với cô em họ yêu quý của cậu, như cách điều đó đã cướp đi của cậu một người thân của cậu, và của nó.. Nhất quyết không bao giờ!!

"Nhưng ở đây không vui!"

Một cái lườm cho Song Ngư đang đứng đằng kia, và một cái nhìn thách thức đáp lại nó trên khuôn mặt cao ngạo khó ưa của cậu khiến Sur Từ thêm bực.

"Song Ngư có về lớp không?"

Câu hỏi của Thiên Yết không khiến Song Ngư quá lưu tâm. Cậu không mấy đắn đo mà trả lời ngay.

"Mình ở lại, lên lớp chán lắm!"

Thiên Yết khẽ gật đầu, nhưng trong bụng lại cười thầm. Cái người như Song Ngư mà theo cô biết lại quan tâm đến một con nhóc oan gia, thật thì cái lí do kia chỉ là nguy hiểm mà thôi thì có!

Nói gì thì nói, Thiên Yết căn bản vẫn là một tín đồ ngôn tình và phim Hàn xèng đó nha! Cô giấu thôi!

"Mình cũng cúp!"

Đôi mắt màu nâu cà phê của Song Ngư chạm phải đôi mắt màu hổ phách của Nhân Mã. Hai đôi mắt tưởng chừng bình thản nhưng lại đang lờm lờm nhau không thương tiếc.

Còn lâu Nhân Mã mới để Song Ngư ở lại mình hẳn với mèo con như đầu giờ ban nãy!

Biểu hiện của Nhân Mã không khiến cái đám nhí nhố cảm thấy lạ gì. Tính ra thì riết cũng thành chuyện bình thường ở phường.

Thiên Bình không thể ngăn đôi mắt đen của mình nhìn Nhân Mã. Ánh mắt kiên định nhưng vẫn chứa sự thất vọng, cô vẫn còn cảm thấy mắt cay cay như vẫn còn đọng lại từ ngày hôm qua. Cô thấy khó chịu, và một cách đau đớn, hơn cả chính là sự ganh tỵ. Thiên Bình ước gì mình cũng bệnh như Sư Tử. Nhưng, chắc gì cô được chăm sóc như nó như vậy..

"Như vậy.. sẽ rất phiền..."

Câu nói đó, đến tận bây giờ vẫn còn ám ảnh Thiên Bình, khiến tim cô nhói đau mới lần nghĩ đến. Cả đêm hôm qua, những giọt nước mắt của cô lần đầu tiên rơi vì một người con trai.

"Bé mèo, mình có cái này!"

Vừa nói, Thiên Bình vừa đưa cho Sư Tử một tờ giấy. Trước khi con nhỏ kịp hỏi, cô nói bằng giọng vui tươi.

"Buổi biểu diễn của câu lạc bộ hợp xướng, Sư Tử nhất định phải đến nha!"

"Thiên Bình, nó còn bệnh.."

"Mình đến, mình sẽ đến, nhất định đến, có chết cũng đến! Thiên Bình sẽ hát hay lắm ha!!!"

Mặc kệ lời khuyên ngăn của Thiên Yết, Sư Tử vui vẻ nhận lời.

Thiên Bình lại mềm lòng nữa rồi, nụ cười hớn hở như trẻ được quà của nó, cô không thể nào giận được.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Buổi biểu diễn hợp xướng

Học viện nơi tụi nó theo học có khá nhiều câu lạc bộ, như câu lạc bộ bóng rổ mà Kim Ngư tham gia, câu lạc bộ kĩ thuật của Cự Giải, câu lạc bộ văn học nơi Thiên Yết đăng kí, vân vân và mây mây. Trong số đó có câu lạc bộ hợp xướng, nơi Thiên Bình là thành viên.

Cứ mỗi tháng một lần, câu lạc bộ hợp xướng sẽ có một buổi biểu diễn ở hội trường 2 của học viện, cũng là hội trường toàn quyền dành cho câu lạc bộ, một phần cũng là để xem thành tích luyện tập. Hoạt động của câu lạc bộ hợp xướng không nhiều, tùy theo mỗi thành viên và số lượng khá đông, được chia thành từng đội sẽ thay phiên nhau mà biểu diễn trong mỗi tháng.

Chẳng biết vì Thiên Bình vốn là ca sĩ, hay thực do chất giọng cô tốt như quản lí câu lạc bộ nói, chỉ vừa đăng kí khi mới thi xong, vậy mà chẳng mấy chốc Thiên Bình đã được chọn biểu diễn, trong khi người khác ít nhất phải ba đến năm tháng. Đã vậy, vị trí của cô còn là trung tâm, là nơi hưởng nhiều ánh đèn sân khấu nhất. Thiên Bình vốn yêu ca hát, nhưng cô thực không muốn trở thành đề tài bàn tán đáng được chú ý, cũng như tham gia vào nghệ thuật tất cả cũng chỉ là ngẫu nhiên.

Thiên Bình dù năng động và vui vẻ, cô lại khó tiếp chuyện với người lạ. Đối với câu lạc bộ, Thiên Bình khá ít nói và thường khó gần, cốt chỉ là cô thiếu kinh nghiệm giao tiếp. Thành ra trong mắt họ, Thiên Bình tự nhiên thành một cô gái lạnh lùng mà chính cô còn không hay biết. Và hơn cả, bọn họ hầu như không ưa cô dù cho họ thật hâm mộ cô đi chăng nữa.

Lúc này, Thiên Bình đang ngồi bên trong cánh gà, tay cầm lại bản lời nhạc. Cô đầu sao vẫn là trung tâm, nếu cô không hoàn toàn tốt vai trò của mình, cả dàn hợp xướng sẽ thất bại. Dù bản thân là một ca sĩ, Thiên Bình thực không cảm thấy tự tin một chút nào.

Trong chiếc đầm màu hồng nhạt xinh xắn và kiểu tóc xoã khiến cô trông như một con búp bê đáng yêu, Thiên Bình đưa tay kéo lại chiếc mũ đi kèm trong khi đôi mắt đen vẫn dán chặt vào bản lời nhạc, cô hít sâu một cái. Cô phải làm tốt phần mình, dù sao đó cũng chưa phải tất cả mục đích chính mà cô hướng tới, nhưng sao cũng được. Đối với Thiên Bình, khi cô muốn làm, nhất định phải hoàn thành mọi thứ một cách tốt nhất mà cô có thể.

Đột nhiên, bản lời nhạc trong tay Thiên Bình đang cầm bỗng rơi xuống đất. Trong khi cô còn chưa để ý chuyện gì vừa xảy ra, một bàn chân chẳng biết từ đâu đập lên tờ giấy kia.

"Ôi, mình hậu đậu quá! Nè, cho tôi xin lỗi nhé Thiên-Bình!"

Giọng nói này, Thiên Bình có thể nhận ra ngay. Đanh đá và chảnh chọe.

Khi cô ngẩng đầu lên, trước mắt Thiên Bình là một đứa con gái đầu nhuộm vàng hoe, đôi mắt nheo lại vẻ thách thức trong khi khuôn mặt cứ hất cao như muốn ra vẻ ta đây. Đứng cạnh nhỏ là một đứa con gái khác, đang cười như muốn phụ họa thêm cho nhỏ.

Là Hạ Mai và Mỹ Oanh!

Thực, nếu biết cả Hạ Mai và Mỹ Oanh cũng tham gia câu lạc bộ hợp xướng, Thiên Bình chẳng dại gì mà đưa cái đầu của mình vào. Cô vốn cũng có ưa gì bọn nó đâu chứ, đặc biệt là Mỹ Oanh, ấn tượng đầu tiên về cái tát.à nhỏ cho cô thật khiến cô luôn muốn trả thù cho hả giận. Tuy nhiên, Thiên Bình lại bị kiềm lại bởi hai chữ "hình tượng". Như cách quản lý riêng của cô từng nói, vì Thiên Bình là một người hoạt động nghệ thuật, cô cần phải cẩn thận trong mọi thứ để không tạo scandal. Cảm ơn đi, Thiên Bình không hiền như vẻ bề ngoài đâu!

"Nhìn gì đấy? Bọn tôi đã xin lỗi rồi nhé!!"

Thiên Bình dám chắc, Hạ Mai đã biết chân nhỏ đang giẫm lên cái gì, và câu nói của Mỹ Oanh như muốn trêu tức cô vì điều đó. Chúng không ưa cô, đừng có chọc cười Thiên Bình chứ!

"Nếu tôi quên lời, đội hợp xướng số 3 sẽ gặp rắc rối đấy!"

Có cả thầy bảy đội hợp xướng được chia ra trong câu lạc bộ gồm các thành viên chính thức, cùng rất nhiều thành viên thực tập khác. Và Thiên Bình được xem là người dẫn đầu đội hợp xướng số 3. Trừ thành viên của đội, đa phần mọi người đều không ưa cô, một đứa con gái mà trong mắt họ chỉ vừa mới vào đã trở thành trung tâm đội hợp xướng giỏi thứ ba trong câu lạc bộ.

Hạ Mai thuộc đội hợp xướng số 4, đúng hơn thì nhỏ là người dẫn đầu. Đương nhiên, đó là chuyện hiển nhiên. Ghét Thiên Bình, nhỏ rất ghét. Nếu không có cô, vị trí trung tâm số 3 là của nhỏ chứ không phải cô. Và cũng vì Thiên Bình, đội 4 mất đi quyền biểu diễn vào ngày hôm nay. Với cương vị người đứng đầu và cái lòng tự trọng cao ngất ngưỡng của Hạ Mai, nhỏ chỉ muốn cho Thiên Bình một bài học, vì dám chọc tức nhỏ, và cả qua mặt nhỏ.

"Hút!"

Bỏ chân của mình ra, Hạ Mai trút giận bằng cách đá mạnh nó đi và đứng định rời khỏi, không quên lườm Thiên Bình một cái sắc lẹm. Nhìn Mỹ Oanh vội vàng chạy theo nhỏ, cô cảm thấy đáng khinh thường.

Thiên Bình cũng không để ý lắm về đứa con gái còn lại thường theo Hạ Mai cùng Mỹ Oanh, gì nhỉ, hình như là Yến Ly. Cô chỉ biết nhỏ không phải là thành viên câu lạc bộ này mà thôi.

Lúc Thiên Bình nhặt tờ giấy lên cũng là lúc một cô bạn từ đâu bước đến. Hai tay chống hông, khuôn mặt thanh tú khẽ nhịu lại một cách khó chịu.

"Con nhỏ đó nghĩ mình là ai cơ chứ?!"

Nhìn Thu Hà, Thiên Bình không khỏi phì cười. Cô bạn này thực sự khiến tâm trạng cô thoải mái hơn hẳn nha!

Cùng câu lạc bộ, nhưng Thu Hà là thành viên đội hợp xướng số 2. Dù Thiên Bình rất quý thành viên đội mình, nhưng chỉ mỗi Thu Hà cô mới có thể nói chuyện thoải mái như vậy, ít nhất thì khi không có tụi nó ở cạnh.

Mà, tụi nó sẽ tới, đúng không nhỉ?

"Thiên Bình, chuẩn bị tới tụi mình kia!"

Cô bạn thuộc đội hợp xướng số 3 từ đâu chạy vào, mỉm cười tươi rói gọi với Thiên Bình ngồi bên trong.

Vẫn tay chào Thu Hà. Thiên Bình đi đến bên cạnh cái màn đỏ. khẽ vén lên và nhìn ra bên ngoài. Dưới khán đài, mọi ghế hầu như kín hết cả. Nói là hội

trường 2, nhưng vẫn đủ khả năng chứa hết gần ngàn học sinh của học viện. Khi nhận ra mấy đứa tụi nó cùng lớp Toán đang ngồi ngay trung tâm khán đài, Thiên Bình cảm thấy vui hẳn lên.

Cô chợt nghĩ đến một chuyện, đôi mày hơi chùng xuống. Thiên Bình không hiểu sao lại mời cả Sur Từ. Không phải cô ghét gì nó, nhưng liệu ý định của cô có phù hợp khi con nhỏ ở đây? Thiên Bình đang muốn làm gì, chứng tỏ cho Sur Từ biết, chính cô còn không rõ.

Dù sao, Thiên Bình cần phải tập trung cho buổi biểu diễn đã.

Bên dưới khán đài, dù không khí khá ồn ào, có lẽ cũng chẳng bằng được khu vực của lớp Toán mà điển hình là tụi nó. Chồm lên chồm xuống, mấy cái miệng dường như không thể ngừng hoạt động.

Xử Nữ thật muốn đeo tai phone để át đi cái tiếng ồn mà cậu cực kì ghét, nhưng như vậy lại không thể nói chuyện được với Thiên Yết, nên đành thôi.

"Ê mấy đứa! Không biết Thiên Bình sẽ mặc gì ha?!"

Cái giọng oang oang kia xuất phát từ cái con nhỏ vừa bệnh dậy, và hơn cả điều khiến tụi nó chú ý hơn cả là cái từ "mấy đứa" kia. Thử hỏi, cái từ đó vừa nói ra từ cái đứa lùn nhất lớp và nhỏ hơn tụi nó tận một tuổi, thử hỏi làm sao không khó chịu.

"Bé con mà làm như lớn lắm!"

Không có tiếng cãi lại, Sur Từ chỉ quắc mắt liếc sang Song Ngư. Bằng cái vi diệu nào đó, cậu ngồi cạnh nó, và điều này không khiến nó cảm thấy dễ chịu chút nào, với cái lí do là hết-chỗ.

"Nhân Mã! Nhân Mã! Anh nghĩ sao, nghĩ sao?"

Nhân Mã ngồi bên cạnh phía khác của Sur Từ, vốn đang đọc sách thì ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn nó bằng đôi mắt màu hổ phách ngạc nhiên. Thật khiến nó cụt hứng mà!

"Haha! Tao nói rồi, lời nói của mày cóc có giá trị đâu con!!"

Ngồi ngay phía trên nó, Bạch Dương vừa cười lớn vừa vỗ đét vào đùi như muốn chọc tức Sur Từ thêm. Con nhỏ kia thì thẹn quá hoá giận, đột nhiên nhào người lên ghế đuối đánh Bạch Dương, mỗi tội lùn lay qua cả tay. Tay quá ngắn.

"Haha! Dã man! Dã man!! Tới đây nè con!! Ngoan, lại đây!!!"

Sur Từ muốn giết người, nó muốn giết người!!

Song Từ ngồi cạnh Bạch Dương, hai tay chống cằm tỏ vẻ bình thản. Cậu đang nhìn vào điện thoại, và hầu như chỉ tập trung vào cái gì đó thay vì chú ý đến xung quanh.

Bảo Bình đâm ra cảm thấy ồn ào, nhưng sự khó chịu đó không đủ để làm im miệng hai con nhỏ lấm mồm kia. Chưa kể còn hai tên điên ngồi cạnh con nhỏ mèo nữa chứ, chọc tới nó thì chắc gì toàn mạng với hai thằng đó. Để mặc thằng bạn thân đang đeo tai phone một cách thần nhiên, Bảo Bình quay sang Ma Kết, định bụng mách cho cô xử, thế mà...

"Cậu xem tức không? Nếu không có hấn thì nhất định không hoà đâu! Rõ là chơi xấu mà!"

"Cậu quan tâm bọn họ làm gì, dù sao cũng chỉ là đấu giao hữu."

Khoé miệng Bảo Bình giật giật. Cậu thực không để ý là từ bao giờ mà Ma Kết và Kim Ngưu thân thiết đến lạ lùng. Rõ ràng mới vài ngày trước còn cãi nhau um tùm, hoặc ít nhất là cách mặt nhau vì mấy cái chuyện gì đó mà tụi nó không tiện hỏi, thế mà giờ thế đấy! Cái giọng nhẹ nhàng của Ma Kết, nụ cười kia sao cứ khiến Bảo Bình thấy ớn ớn!

Bảo Bình chợt cảm thấy có ai đó đang khêu mình. Khi cậu quay sang, khuôn mặt dịu dàng của Cự Giải đặt gần sát cậu, cô mỉm cười vui vẻ và không hề để ý đến chuyện đó.

"Cậu xem, sắp đến Thiên Bình rồi! Mình nghĩ cậu ấy sẽ rất đáng yêu cho coi!"

Cự Giải quay đi, hai tay ôm lấy mặt mà cười tươi rói. Cô hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt thoáng đỏ của Bảo Bình lúc này.

Tim ơi, đừng có đập nhanh nữa mà.

Bảo Bình vốn đâu có hi vọng, bởi vì Cự Giải đã hướng lòng mình về Song Ngư rồi còn gì. Đôi lúc cậu thấy mình thật ngốc.

Đèn khán đài đột nhiên tắt đi, khiến cho Nhân Mã vốn đang dán mắt vào trang sách thoáng ngạc nhiên. Cậu đóng quyển sách lại và để sang một bên, quay sang khêu khêu Sur Từ vẫn còn chỉ choé với Bạch Dương, mỉm cười ý bảo nó ổn định chỗ ngồi. Và đương nhiên, con bé luôn răm rắp nghe theo.

Trên sân khấu với hai tấm màn đỏ vừa mở ra, khán giả lập tức nhìn thấy những cô gái trong những chiếc đầm hồng đáng yêu. Nổi bật hơn cả trong số đó là người dẫn đầu, với chiếc đầm màu nhạt hơn, họa tiết hơn, và chiếc mũ tô điểm thêm cho gương mặt xinh xắn. Người ta lập tức có thể nhận ra, đó là Thiên Bình.

Đứng từ sân khấu, Thiên Bình có thể nghe thấy rõ tiếng hò hét từ bên dưới. Nhưng giữa âm thanh đó, có lẽ sẽ không có tiếng hò reo từ người mà cô mong đợi nhất. Khi nhận ra điều đó, đôi mắt Thiên Bình thoáng sụp xuống buồn bã, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười.

Là một người dẫn đầu đội, nhiệm vụ giới thiệu thuộc về Thiên Bình. Sửa lại chiếc micro mini, cô nói bằng giọng nhẹ nhàng.

"Cảm ơn mọi người đã bỏ thời gian để đến đây! Đây là buổi biểu diễn đầu tiên của đội hợp xướng số 3, xin mời mọi người thưởng thức!"

Tràng pháo tay kia như tiếp thêm sức mạnh. Nhìn sang những người bạn cùng đội, Thiên Bình mỉm cười.

"Hắc.. hắc.. hắc xì!"

Trong khi khán phòng đang im lặng chờ nhạc nổi lên, cái âm thanh hắt hơi thật khiến người ta tụt hứng.

Khu vực lớp Toán im thin thít, và nhân vật chính của chúng ta đang ngồi co rúm trên ghế với cái thân hình bé tẻo teo, hai tay che miệng và hai mắt mở to hết cỡ. Sao mọi người cứ nhìn nó mà cười..

Nhân Mã bụm miệng cố nhịn cười, Song Ngư lại nhắm tịt mắt cố kiềm chế không đánh nó một cái.

Mình không quen con nhỏ đó, mình không quen con nhỏ đó, mình không quen con nhỏ đó..

Tuy nhiên, điều này thực lại khiến Thiên Bình cảm thấy thoải mái hơn hẳn. Không chỉ cô, mà cả đội đều như vậy, khi tiếng cười khê vang lên. Bằng cách nào đó, sự căng thẳng trong họ hoàn toàn mất tiêu cả.

Khi âm nhạc nổi lên cũng là lúc bài biểu diễn của đội số 3 thuộc câu lạc bộ hợp xướng bắt đầu. Mọi người ngồi bên dưới khán đài đều im lặng lắng nghe, im lặng thưởng thức những thanh âm nhẹ nhàng.

Cùng với cái âm nhạc và bài ca tuyệt vời, giọng hát của đội hợp xướng dịu dàng và đồng đều đến tạo thành một thứ âm thanh trầm ấm. Giọng hát của Thiên Bình trong trẻo mà đầy truyền cảm, hoà vào giọng hát của dàn hợp xướng, tất cả hoà quyện thành một bản nhạc tuyệt diệu.

Sư Tử và Bạch Dương là hai con nhỏ chúa mù âm nhạc, nhưng vẫn cảm nhận được cái hay dịu êm trong từng lời hát. Hai đứa nó cười toe, đứng đưa người qua lại trên ghế một cách vui vẻ trong khi người ta lại nhắm hờ mắt mà thưởng thức. Bởi ta nói nó khác người!

Bản nhạc kết thúc cũng là lúc tràng pháo vang lên một cách nồng nhiệt, mà trong đó lớn nhất là thuộc về lớp Toán. Mười mấy cô gái của dàn hợp xướng quay sang nhìn nhau, cười tươi. Thành công rồi, công sức của họ.

Buổi biểu diễn hoàn thành, khi mọi người định kết thúc và dàn hợp xướng định đi vào, Thiên Bình đột nhiên tháo chiếc micro mini đang đeo và chạy lại chỗ điều chỉnh âm thanh gần đó, giật lấy chiếc micro thường. Trong lúc mọi người dừng hoạt động của mình lại và xem thử cô định làm gì, mặc kệ sự nhắc nhở của mấy thầy cô gần đó, cô gái nhỏ chột đứng ra ngay trung tâm sân khấu. Vẫn bộ đồ đáng yêu đó, hai tay siết chặt chiếc micro, Thiên Bình hít một hơi.

"Xin lỗi nếu mình làm phiền mọi người, nhưng mình có chuyện muốn nói!"

Cả tụi nó cũng khựng lại, quay sang nhìn nhau thắc mắc, trong khi Nhân Mã khẽ nhú mày. Cô nàng định làm gì?

Đôi mắt màu đen của Thiên Bình đảo một vòng quanh khán đài cho đến khi dừng lại ở vị trí của lớp 10 Toán. Chạm phải đôi mắt màu hổ phách, cô chột mím chặt lấy môi, như để lấy thêm sự bình tĩnh cho bản thân. Không ngần ngại hay sợ hãi, không chần chừ hay ngập ngừng, cô nhìn thẳng vào mắt cậu không rời, đôi mắt thuộc về người con trai ấy.

"Nguyễn Nhân Mã!!"

Mặc kệ mấy đôi mắt đột nhiên nhìn mình chằm chằm, đôi mắt của Nhân Mã chỉ thoáng sự ngạc nhiên trong vài giây, thay vào đó nó hơi neho lại. Không lẽ cô nàng định..

"Tôi, Hạ Thiên Bình, thích cậu, Nhân Mã! Rất thích cậu!!"

Trong khi mọi thứ dần trở nên ồn ào, tụi nó vẫn còn chưa theo kịp. Tuy nhiên, đến tận lần này khi mấy đứa nó nhìn sang Nhân Mã, đôi mắt màu hổ phách ấy vẫn giữ nguyên sự điềm tĩnh, một tia kinh ngạc cũng không có. Hoặc là do cậu đã biết, hoặc là do chuyện này không đáng ngạc nhiên, mà theo tụi nó đối với Nhân Mã, là cả hai.

Thiên Bình vẫn đứng trên sân khấu, khuôn mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ. Vậy mà sự thần nhiên kia, Thiên Bình cảm thấy lồng ngực mình đau nhói, nhưng cô vẫn nói tiếp.

"Dù cậu không thích tôi, dù cậu có người mình thích, dù thế nào đi nữa, tôi vẫn thích cậu! Nhân Mã, tôi nhất định theo đuổi cậu đến cùng!!!"

Một Thiên Bình ngại ngùng tuyên bố với toàn trường, và một Nhân Mã thản nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên, trong đầu Nhân Mã có một suy nghĩ, và điều này mang theo trong cậu sự khó chịu kì lạ.

Thật phiền...

Nhìn sang Sư Tử đang ngồi cạnh nhìn đôi mắt ngạc nhiên nhìn mình, Nhân Mã nhún mày nhìn Thiên Bình vẫn đứng trên sân khấu. Bất chợt, Nhân Mã đứng dậy khỏi ghế, và rời khỏi hội trường ngay sau đó mà chẳng nói một lời nào, mặc kệ sự chú ý hoàn toàn hướng về cậu.

Sư Tử tự nhiên lúng túng, nó nhìn theo nơi Nhân Mã vừa rời đi, rồi lại nhìn lên chỗ Thiên Bình. Anh ấy làm gì vậy, nó thật không hiểu! Và rồi, Sư Tử cũng đứng dậy, chạy theo Nhân Mã. Nó không hề biết đôi mắt màu nâu cafe ngạc nhiên nhìn nó, và bất lực không thể đuổi theo.

Thiên Bình cảm thấy hụt hẫng, hai bàn tay siết chặt lấy chiếc micro. Đã biết, vậy mà vẫn đau. Cô nhắm hờ mắt một cái, môi mím chặt chợt nở nụ cười, như đang cười cho sự ngớ ngẩn của chính mình. Ai bảo cô lơ yêu cậu làm gì...

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Kỳ nghỉ

"Về!!"

"Khôngg-thíchhh!"

Trong gian phòng khách của phòng kí túc lớp 10 Toán, tụi nó hoàn toàn để mặc hai anh em nhà nào đó đang tranh cãi mấy cái chuyện không đâu nhưng quan trọng đối với một trong hai người họ, thay vào đó lại hoàn toàn dán mắt vào chương trình hài đang phát sóng mà cười hả hê.

Song Ngư ngồi trên ghế sofa đơn, thản nhiên đọc sách mặc kệ Kim Ngư đằng sau túm cổ cậu định kéo đi. Hai chân bám chặt dưới đất, Song Ngư cố trụ lại khi Kim Ngư dồn hết sức vào hai tay mà lôi cậu.

"Thằng lòi, đừng có mà chống đối anh mày!!!"

"Hừ, chẳng qua là anh sợ bị bác trai xé xác thành trăm mảnh thì có chứ tốt lành gì!!"

Bị đoán trúng tim đen khiến Kim Ngư khựng lại vài giây, nhưng sau đó nhanh chóng lấy lại phong độ. Kể ra thì cũng có phần đúng, thằng nhóc mày ảnh hưởng rất lớn đến "mạng sống" của cậu. Có chết cũng phải bắt nó về cho bằng được! Nghĩ vậy, Kim Ngư lại càng túm chặt thằng bé hơn, mặc cho Song Ngư nhất quyết chống đối kịch liệt.

"Tòì-không-về!!!"

"Chứ mày ở đây làm cái quái gì?! Đừng có làm khó nhau nha!!"

Song Ngư tặc lưỡi, cứ làm như cậu quan tâm ấy. Về làm gì, tại sao phải về, việc gì cậu phải về? Chán, chán, rất chán!! Chưa kể, nghỉ nhiều đó ngày thì thế nào bà quản lí chỗ Song Ngư làm cũng nổi khùng lên cho coi. Nói chung là cậu không thích!!

"Ồ hay, tôi nói tiếng Việt anh không hiểu à! Hay muốn nói tiếng Anh mới chịu?! Không là không!! Không không! Không!!!"

Kim Ngư muốn giết chết thằng nhóc này lắm rồi đấy! Nếu không phải ba cậu còn coi cái thằng này hơn cả con trai mình là cậu, Kim Ngư đã xé xác Song Ngư thành trăm mảnh là ít!! Cậu thực nhớ cái thằng em họ đáng yêu nghe lời cậu rầm rập ngày xưa, mà giờ không phải lúc nói chuyện đó!!

Mặc kệ hai anh em kia, tụi nó vẫn ngồi coi hài như bình thường. Đứa này dựa đứa kia, nhìn phát nản. Tuổi trẻ tương lai đất nước chính là đây!

Chả là hiện tại vừa bước vào kì nghỉ đông sau khi kì thi học kì một kết thúc, thường thì giờ người ta cũng trên đường sắp xếp đồ đạc về nhà hết cả, đương nhiên là đối với mấy mống ở kí túc xá như tụi nó. Xứ Nữ và Thiên Yết nghe đồn ngày mai mới về, Thiên Bình thì về từ ngày hôm qua, Ma Kết cũng vừa mới xách đồ đi vài giờ trước. Và Kim Ngư thì đang lôi kéo Song Ngư vì mục đích cao cả của cậu, mà hình như nhà hai người bọn họ đều định cư ở nước ngoài cả. Ái chà, tụi nó chỉ biết có nhiều đó thôi.

Kim Ngư của nước ngoài của. Anh em, tại họ chỉ biết có nhiều đồ chơi.

Chợt, trong đầu Kim Ngư loé lên một tia sáng. Khi tụi nó bỗng thấy im lặng và quay sang, thì Kim Ngư đang thì thầm gì đó vào tai Song Ngư. Cậu như ong mầy, nhìn cái bản mặt thách thức kia như muốn xác nhận lại. Đừng có hòng mà lừa cậu!

"Thì ra là anh! À mà thôi, anh cứ giữ đi, tôi chán rồi!"

Kế hoạch dụ dỗ phá sản!

Thực thì Kim Ngư cũng chả muốn bắt ép Song Ngư về, cậu phần nào hiểu được nỗi khổ bên trong cậu em họ. Nhưng Song Ngư không thể không về, dù cho cậu không muốn về đó đi nữa. Tuy nhiên hơn cả, cậu sẽ bị xé xác nếu thằng bé không chịu về cho coi!! Kim Ngư đến già vẫn còn sợ bản mặt đáng sợ của ba mẹ cậu...

"Bỏ mặt anh như khi ăn ớt, khó coi!"

Đóng quyền sách lại, Song Ngư chợt đứng dậy khỏi ghế, để mặc ánh mắt Kim Ngư nhìn theo, cậu đi về phòng mình.

"Mày đi đâu?"

Vốn thông minh nhưng đối với một số trường hợp Kim Ngư lại rất ngốc nghếch, điển hình là lúc này cậu cứ trở mặt nhìn Song Ngư mà chẳng hiểu chút gì, dù cho cậu đang dùng ánh mắt khinh thường nhìn Kim Ngư.

"Anh hâm à, tôi đi soạn đồ!"

Nhìn theo đến tận khi cửa phòng Song Ngư đóng lại, Kim Ngư dường như vẫn chưa tiếp thu kịp. Một lúc sau, cậu đột nhiên nhảy bổ lại chỗ Nhân Mã đang ngồi cạnh Sư Tử, ôm lấy cổ thằng nhỏ mà lắc lắc, vừa khiến đương sự không thở được, vừa khiến quần chúng xung quanh không khỏi giật mình.

Nó chịu về kia! Lần này cậu sẽ không bị chửi!! Haha!! Lần đầu tiên luôn!!

"Cái... cái thằng điên... bỏ bỏ mày ra...!!"

"Bỏ Nhân Mã ra, mày điên hả Kim Ngư?"

Dù cho Sư Tử hết sức kéo Nhân Mã thì thằng nhỏ vẫn bị bạn trẻ Kim Ngư của chúng ta xoay lên tận tám tầng mây rồi đập thẳng xuống địa ngục. Cậu chết mất, chóng mặt quá, đau đầu quá, thằng khốn nạn, Nhân Mã hận! Có chết cậu cũng quay về báo thù!

Ma Kết đi xa quá, sao lại về chỉ cho sớm thế cơ chứ? Nếu cô ở đây, Kim Ngư tình là cái chắc. Đến mức con nhỏ Sư Tử vừa xưng "mày-tao" mà Kim Ngư còn chẳng nói, trong khi bình thường oang oang cái mồm gì mà "Mày nhỏ hơn tao nên phải lễ phép". Giờ thì nó dám chắc thằng này bị chạm mạch.

Vứt Nhân Mã cho Song Tử, Kim Ngư vui vẻ chạy về phòng, để lại mấy đứa nhỏ cái chấm hỏi to đùng. Thằng này phải đưa vào bệnh viện gấp, và phải là khoa thần kinh nha!

"Khốn.. nạn.. Nó biết tay tao..."

Xứ Nữ này giờ mãi mê nói chuyện trên trời dưới đất với Cự Giải và Bảo Bình, đến khi quay qua cũng là lúc "kịch tàn". Lớp trưởng đại nhân mất quyền uy bà nó rồi còn gì...

Kì nghỉ đông của Cự Giải là thời gian mà cô bị bắt về nhà và kèm cặp đến quên cả ăn ngủ, cốt là để nâng cao thành tích hơn đối với cái tiêu chuẩn cực cao mà Vương Cự Triết anh cô được đặt là mốc của ba mẹ cô. Cự Giải không than phiền, nhưng có chút buồn. Song Ngư lại không ở đây trong kì nghỉ này, mà cô thì gần như chắc chắn sẽ bị "nhốt" trong nhà cùng với mấy chương trình nâng cao cỡ đại học mà ba mẹ Cự Giải là người thuê gia sư. Dù vậy, trước mặt tụi nó, cô vẫn tỏ ra vui vẻ, vẫn tỏ ra như "Ồ, cuối cùng mình cũng được gặp lại gia đình yêu quý rồi" vậy.

Nhà Bảo Bình cũng nằm ở khu vực thành phố, nên cậu không cần thiết phải đi xa. Và Bảo Bình cũng đã rời khỏi kí túc xá vào ngày hôm sau, cùng với Kim Ngư và Song Ngư trên đường ra sân bay.

Lần về nhà này khiến Xứ Nữ không khỏi bận tâm, khi ba cậu lại bảo dẫn cả Thiên Yết về. Không lạ, vì thường hai người họ vẫn về cùng nhau, vì ra sao thì đó cũng là nhà cô. Nhưng lần này lại chính ba cậu ra lệnh, người vẫn thường khó chịu khi Thiên Yết về cùng cậu, khiến Xứ Nữ có cảm giác bất an kì lạ.

Ma Kết về thăm cô nhi viện, còn Thiên Bình cũng đã về nhà như đã nói. Suy cho cùng, trong cái phòng kí túc xá này, nói cho oai vậy chứ chỉ còn mỗi bốn đứa, hai chị em Bạch Dương và Nhân Mã, với hai anh em Song Tử và Sư Tử.

Bạch Dương và Sư Tử vốn từ đầu chỉ sống trong căn hộ của tụi nó, làm như có ai để mà về. Mà nếu có, cả hai đứa nó đều có lí do để không về được. Nhân Mã và Song Tử thì vốn ở cùng nhau khi còn bên nước ngoài, về nước thì ở cùng với Bạch Dương và Sư Tử đến khi nhập học. Vậy thì tụi nó về làm cái quái gì cơ chứ. Ở đâu cũng vậy thì về làm gì cho mệt!

Nằm dài trên ghế sofa, Bạch Dương trong tư thế nhàn hạ hết sức. Thường thì nó chẳng được thế này đâu, toàn tụi nó giành cả mà thôi, với cả cũng muốn để hình tượng tốt trong mắt cậu dù cho nó biết cậu hoàn toàn chẳng quan tâm tới. Quần chần kín mít, tay bóc cái bánh quy bỏ vào mồm, gối đầu lên tay ghế, nó ngửa mặt ngược ra mà xem ti vi.

Sư Tử ngồi ở cuối sofa nơi Bạch Dương nằm, cả thân hình bé nhỏ chui rúc vào chăn thành một cục, chỉ chừa ra cái đầu mà ngay cả mồm cũng "nhét" vào chăn. Đôi mắt nâu khóe lơ đãng và buồn ngủ, trong khi tay cầm hộp kem lạnh ngắt. Ngửa miệng ra khỏi chăn, nó bỏ cả thìa kem lớn vào mồm, mặt vẫn như thả hồn trên mây.

"Ăn không quý cái?"

"Lạnh thấy bà, mày cóc phải con người!"

Thường thì Sư Tử nhất định sẽ đập cho con nhỏ này một trận, dám nói xấu nó. Nhưng hôm nay thì ngoại lệ, nó yêu hộp kem của mình hơn, nên chỉ véo đuôi Bạch Dương một cái như cảnh cáo.

"Con khốn!!"

So với Sư Tử, Bạch Dương rõ ràng sức sống hơn nhiều, mặc dù ngay sau khi bật dậy đá Sư Tử một cái, nó lại nằm ỉnh xuống như một cái bao gạo.

Cái đá của Bạch Dương vào vai Sư Tử khiến hộp kem yêu quý của nó ném xiu thì rơi, thật khiến con nhỏ hủ cả hồn.

"Ê mày, tao chán!"

Ngậm miếng kem trong mồm, vừa cảm nhận kem chảy từ từ trong miệng, Sư Tử vừa băng quơ nghe Bạch Dương nói. Thời tiết này thật thích, và nó càng thích khi thoải mái như thế này, hoàn toàn mặc kệ Bạch Dương đang điên cuồng chống lại "giặc chán" trong vô vọng.

Điều làm phiền Sư Tử nhất là cái bụng đói của nó. Kem không đủ, nhưng nó lại lười lếch vào bếp, và đương nhiên nhờ Bạch Dương là một chuyện không bao giờ xảy ra dù thành công hay không. Bởi vì, máu lười đã ngấm vào bản chất hai đứa nó từ thuở thiên niên kỉ công nguyên nào đó rồi. Mà nói cho cùng, cái tủ lạnh mà không có Thiên Yết và Cự Giải chăm thì trống trơn rồi còn đâu.

Song Tử bắt chập trời lạnh và đã đến phòng chụp ảnh mất rồi còn đâu, còn Nhân Mã thì bảo ra ngoài kiếm gì đó mua cho tụi nó vậy mà giờ còn chưa thấy xác. Hai con người đó thiệt vô tâm, sao nỡ lòng nào bỏ hai đứa nó ở lại đây với cái bụng rỗng này cơ chứ? Mấy cái bánh quy và mấy hộp kem đâu có làm no bụng được đâu!

"Ê mà quý, tao có cái này muốn.. hỏi..."

Câu hỏi của Bạch Dương kết thúc một cách chán nản, nó chep miệng một cái. Con nhỏ này không biết tôn trọng người khác, không biết phép lịch sự tối thiểu là gì mà, mặc dù nó cũng không biết. Trong lúc Bạch Dương định hỏi một chuyện quan trọng thì, aha, Sư Tử nó ngồi nó ôm chăn nó ngủ tỉnh bơ luôn!

Bạch Dương nhăn mặt, nó bật người ngồi dậy. Chán, nó tự nhiên đánh vào đầu con nhỏ một cái. Sư Tử khi đã ngủ thì sẽ ngủ rất say, say đến không quan tâm dù thế giới diệt vong có đi chăng nữa, say đến mức gần như chẳng ai gọi dậy được. Nhưng khi đã bị đánh thức, nó chẳng khác nào ác quỷ, đương nhiên đó lại là chuyện hoàn toàn khác.

"Đứa như mày.. đúng là làm người ta tức điên mềo con à!!"

Khuôn mặt cười vui vẻ của Bạch Dương chợt trở nên nghiêm túc, đôi mắt đen của nó thoáng tia buồn bã. Bạch Dương bỗng nhiên thở dài một cái, rồi chợt cười tươi híp mắt.

"Mà, mày nè, hình như tao á.. tao có một chút thích Song Ngư."

Đúng như Bạch Dương nghĩ, Sư Tử vẫn ngủ say như vậy. Nụ cười nó như chùng xuống đôi chút.

"Gần đây tao cứ sao sao ấy, không thích chút nào khi mày và cậu ấy cãi nhau.. Tao bị điên chắc luôn!"

Sao những chuyện rối rắm này lại xảy ra cơ chứ?! Làm sao Bạch Dương có thể ganh tỵ với Sư Tử được, đúng là đáng ghét quá đi mà!!

Bạch Dương thật không hiểu nổi nó muốn nói gì nữa. Bực mình, nó nằm phịch xuống, cố vớt mấy cái suy nghĩ linh tinh ra khỏi đầu nhưng vô ích.

Đứng bên ngoài, tay cầm túi thức ăn, Song Tử vốn đã mua gì đó cho hai đứa con gái lười biếng chạy thầy kia, đúng hơn là Nhân Mã nhờ cậu mua giúp, nhưng đôi chân lại khựng lại khi cậu vừa mở hé cánh cửa kí túc xá. Song Tử không biết tại sao, và mọi hành động của cậu cứ dừng lại như vậy. Đặt cái túi thức ăn bên trong, Song Tử đóng cửa lại. Chẳng thèm nói lấy một tiếng, cậu chợt rời đi mà lòng nặng trĩu..

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: còn cậu thì sao?

Song Tử thường không thích mùa đông. Nó lạnh, rét buốt và ẩm ướt, cái lạnh ấy khiến cậu cảm thấy khó chịu và không thoải mái. Dù Song Tử ghét nắng chói chang, cậu ghét cả trời buốt giá, có lẽ cậu hợp với thời tiết mát mẻ hơn.

Kéo sụp cái mũ đang đội xuống, Song Tử không muốn người khác chú ý quá nhiều tới mình. Dù cho cậu là một người mẫu nổi tiếng, dù cho thích đám đông và sự tung hô, cậu thích trở thành tâm điểm của sự chú ý, nhưng vẫn có vài trường hợp ngoại lệ. Ít nhất là thời tiết này khiến tâm trạng cậu càng không tốt, cơ thể Song Tử không chịu được lạnh.

Dừng bước trước một cửa hàng thú bông, Song Tử đưa đôi mắt đen của mình nhìn vào con gấu to đặt sau lớp kính trưng bày. Chộp mắt một cái, cậu lại nghĩ tới nó. Nó thích gấu bông, thích những thứ dễ thương, và cậu chưa từng tặng nó những thứ đó, thay vào là những gì khá đáng sợ để trêu chọc cô nàng. Nghĩ lại, Song Tử không khỏi phì cười.

"Hình như tao á.. tao có một chút thích Song Ngư."

Khi cậu nói ấy chợt xuất hiện trong tâm trí, cũng là lúc đôi mắt tinh anh của Song Tử trở nên chán nản, nụ cười trên môi như đóng băng.

Nhân Mã vì bận gì đó nên nhờ cậu lúc về mua thức ăn cho hai con nhỏ đó, nhưng những lời của nó khiến chân cậu khựng lại. Trước khi Song Tử nhận ra, cậu đã đặt túi thức ăn vào trong phòng kí túc, đóng cửa lại và bước đi khỏi, như thể cậu chưa hề về.

Cậu không phải không biết, Song Tử vốn rất thông minh mà, cậu đương nhiên biết. Nếu Song Ngư ngồi ở đâu, nó sẽ làm như vô tình và ngồi ngay cạnh cậu. Nếu Song Ngư ủng hộ bất kì ai, nó sẽ không làm ngược lại. Nếu Song Ngư ở nhà, cả ngày đó nó sẽ không ra ngoài. Song Tử đâu phải không nhìn thấy, ánh nhìn dịu dàng đầy yêu thương mà nó thường lên nhìn Song Ngư. Song Tử đâu phải không nhìn thấy, sự ganh tỵ khó chịu trong mắt nó khi Sur Tử và Song Ngư cãi nhau. Cậu đâu phải không nhìn thấy, mà chỉ là không muốn thấy.

Phải, người Bạch Dương thích là Song Ngư!

Dù nhận ra như vậy, Song Tử vẫn không thoát khỏi cảm giác chướng mắt, như có gì đó vướng vẩn trong lòng không nói ra được, mỗi khi nó bên vực Song Ngư rầm rập. Với tư cách một người bạn thuở nhỏ? Không! Với tư cách anh họ của bạn thân nó? Càng không!

Không như bất kì ai cố gắng phủ nhận, cố tình không nhận ra, Song Tử biết tình cảm của mình là hướng về đâu. Cậu thích Bạch Dương, rất thích, từ khi hai đứa còn nhỏ xíu.

Song Tử còn nhớ đầy chữ, cuộc gặp gỡ đầu tiên không mấy tốt đẹp giữa cậu và Bạch Dương. Mọi liên hệ mật thiết từ trước khi có mặt trên cõi đời gần kết khiến Bạch Dương không bao giờ tách khỏi Sur Tử, và đó cũng là lí do nó gặp cậu, người anh họ của con bé.

Bạch Dương dù được giáo dục rất nghiêm khắc, nó vẫn chỉ là một cô nhóc hiếu động và tinh nghịch đến phiền phức, một phần cũng là do Sur Tử ảnh hưởng và ngược lại, con bé cũng bị Bạch Dương tiêm nhiễm. Khi Bạch Dương trèo lên cái cây cao nhà Song Tử để lấy quả bóng bay cho Sur Tử, nó trượt chân rơi xuống và đè vào người cậu khi Song Tử vừa đi ngang qua.

...

"Nặng tới nổi cả cây còn gãy cả cành, đúng là thảm họa!"

"Cái đồ mắc dịch kia! Muốn gì?! Đánh lộn không?!"

...

Song Tử tự nhiên bật cười. Cậu nhớ thật đấy, cái bản mặt đanh đá của con bé đi theo em họ cậu, vừa chống hông vừa nạt nộ cậu trong khi mặt tèm nhem bụi bẩn và ngấn cả nước mắt.

Mọi liên hệ giữa Song Tử và Bạch Dương không phải tình bạn thân thiết, đó chỉ là Sur Tử và Nhân Mã. Bạch Dương là chị họ Nhân Mã, cậu là bạn thân Nhân Mã. Song Tử là anh họ Sur Tử, nó là bạn thân Sur Tử. Chỉ vậy thôi!

Bạch Dương đâu biết rằng, cái người mà nó thường cãi nhau như chó với mèo ấy, đã thích nó từ lần gặp gỡ đầu tiên. Có thể ban đầu chỉ là ấn tượng trẻ con, nhưng dần nó vượt khỏi nhận thức của Song Tử, và trở thành tình yêu từ lúc nào không hay.

Biết nó thích Song Ngư, ngoài khó chịu và bức bối, Song Tử đâu thể làm gì. Đối với nó, cậu là bạn, không hơn không kém, một người bạn hoàn toàn

bình thường. Nhưng dù với tư cách một người bạn đi nữa, Song Tử đâu cao thượng đến mức chúc cho nó hạnh phúc bên Song Ngư. Đây không phải truyện ngôn tình, Song Tử cũng chẳng phải soái ca ôn nhu trong mắt Bạch Dương, cậu chỉ là một thằng con trai ích kỷ muốn giành nó về phía mình. Bạch Dương hạnh phúc bên một người con trai khác không phải cậu, Song Tử đâu vĩ đại đến mức đó!

Mỗi lần nhìn thấy Bạch Dương gần gũi Song Ngư, cậu lại tò ý muốn phá hoại, muốn chen vào phá hỏng bầu không khí giữa hai người họ. Điều đó khiến nó bực mình và mắng chửi cậu, thậm chí là đánh cậu túi bụi đến đau ê ẩm cả người, nhưng như vậy lại khiến Song Tử thấy vui trong lòng.

Cậu thật ích kỷ mà!

"Song Tử!! Cái tên chết tiệt nhà cậu, còn không mau đứng lại?!"

Hai mắt Song Tử mở to, chớp chớp liên tục mấy cái. Bao nhiêu suy nghĩ chán nản của cậu này giờ tự nhiên tiêu biến theo cái giọng "oanh vàng" kia. Vẫn cứ ngỡ ra, cậu quay ra sau như để đối diện với chủ nhân giọng nói kia.

Song Tử biết mình không sai, nói với cậu bằng cái giọng đó còn ai khác ngoài Bạch Dương.

Nó đứng cách cậu khoảng chục bước hơn, hai tay chống lên gối thờ hồng học. Mặc kệ người đi đường nhìn hai đứa như người ngoài hành tinh và bụm miệng cười, Bạch Dương quắc mắt nhìn Song Tử. Trong khi cậu vẫn còn ngạc nhiên làm sao nó nhận ra cậu, con nhỏ lập tức chạy đến và đạp vào chân cậu một cái.

"Đ... Đau! Con nhỏ này, cậu làm gì--?! Đau! Đau!!"

Song Tử cảm thấy chân mình sắp gãy lìa đến nơi. Nó đạp mà không thương tiếc luôn chứ!

"Cậu điên hả?!"

"Ừ tôi điên đó! Tôi điên đó!! Tôi điên nên mới chạy khắp khu kí túc tìm cậu! Tôi điên nên mới chạy khắp nơi tìm cái bản mặt khốn nạn của cậu!! Không nói không rằng rời đi, tôi và cậu thử hỏi ai điên hơn?! Há?!!!"

Bạch Dương tức lắm! Nó tức lắm! Nó không biết tại sao lại lo cho cậu ta, nó không quan tâm!! Nếu Nhân Mã không về ngay sau đó và cầm cái túi thức ăn đặt bên ngoài mà hỏi, nó làm sao biết Song Tử tự nhiên bỏ đi. Cái tên khốn nạn nhà Song Tử, dám làm nó lo cho cậu ta!!

Song Tử nhất thời chưa theo kịp được một tràng liên tục của Bạch Dương, tai không nghe rõ, còn mắt cứ mở to hết mức. Dù cho cái chân đau đến muốn khóc ra nước mắt, sao cậu cứ thấy vui?

Là nó vừa bảo nó lo cho cậu? Là Bạch Dương nói nó vì cậu mà chạy đi khắp nơi tìm? Cậu không hiểu, việc gì phải như vậy. Quái lạ, sao lòng ngực Song Tử cứ thấy ấm áp.

"Còn không mau trả lời!!"

Chân Bạch Dương lần nữa đạp vào chân Song Tử. Đau điếng.

Đúng là không thể lãng mạn với con nhỏ khô khan chết tiệt bạo lực này mà!

"Ai mượn cậu lo! Tôi đi rồi tôi về, có chết ở đâu đâu!"

Song Tử đột nhiên ngã sập xuống đường.

Nó gạt chân cậu.

"Còn dám nói sao?! Gọi thì không bắt máy! Cậu có biết con mèo lo cho cậu thế nào không?!"

Đôi mắt đen mở to của Song Tử bỗng trở lại bình thường, cậu cười nhạt. Lạ. Nhìn vào gương mặt tức giận của nó, cậu bỗng chẳng còn cảm thấy vui nữa.

"Thì ra cậu chạy tới vì em tôi lo cho tôi."

"Há?!"

Bạch Dương nhướn mày. Tên này muốn nói gì?

"Còn cậu thì sao?"

Đôi mắt nâu của Bạch Dương hơi mở to, nhìn Song Tử đầy nghi hoặc. Bầu không khí giữa họ, bỗng chốc trở nên yên lặng, và khiến cho nó rất không thích.

"Cậu điên hả? Lại định giờ trò gì nữa đây!"

Song Tử thở hắt ra một cái, chống tay xuống nền đất lạnh ngắt bên dưới mà đứng dậy. Là nó không hiểu, hay cố tình không hiểu câu hỏi của cậu.

"Bỏ đi! Không thèm nói với con ngốc như cậu làm gì!"

Đúng là trong chuyện tình cảm, Bạch Dương rất ngốc. Nhưng câu nói kia của Song Tử vẫn khiến cho nó rất khó chịu và bức mình. Khi nó định giẫm chân cậu, ai đó lại nhanh hơn một bước mà chạy vọt lên. Bỏ hai tay vào túi áo khoác, Song Tử điềm nhiên bước đi.

"Đi đâu đấy tên kia?!"

Hơi ngửa ngời ra một bên, cậu nhìn về phía Bạch Dương đang sung sĩa mặt mày phía sau. Mất đảo một vòng, ánh mắt cậu nhìn nó khinh thường.

"Về chứ đi đâu! Cậu bị ngốc hả?!"

Cái tên khốn nạn! Bắt nó suy nghĩ gì không đâu rồi bỏ về, rõ ràng là muốn chọc tức nó!

"Và lại, câu hỏi của tôi không cần cậu suy nghĩ quá nhiều đâu! Nói nhảm thôi!"

Đáp lại đôi mắt ngạc nhiên của Bạch Dương, đôi mắt đen tuyền ấy chợt trở nên dịu dàng. Khoé môi Song Tử hơi nhếch lên tạo thành nụ cười hình bán nguyệt tuyệt đẹp, khiến nó đứng ngây ra trong vô thức.

"Vớ chớ, cậu thích thằng Song Ngư mà nhĩ?"

Hiện tại, mắt Bạch Dương đang ở trạng thái mờ to hết sức. Làm sao cậu ta biết, nó còn chưa nói với bất kì ai hết! Làm sao có thể chứ?!

"Một con cừu điên thì quá dễ để đoán!"

Bao nhiêu sự ngạc nhiên của Bạch Dương hoàn toàn bị sự giận dữ xâm chiếm cả, nó bức dọc chạy bay đến chỗ Song Tử và thẳng chân đá cậu một cái, khiến ai đó phải kiềm chế không hét lên.

Hình như con này với con em cậu chỉ có đúng một chiêu thôi!!

"Cậu bệnh hả?! Biết đau không đồ cừu!!!"

"Đá cậu việc gì tôi đau mà hỏi!"

Nói rồi, Bạch Dương thân nhiên đứng đĩnh bước đi, để lại Song Tử đứng xoa xoa cái lưng tội nghiệp của mình. Vẫn nhăn mặt, cậu chợt mỉm cười.

"Đứng đó hoài là tôi bỏ đấy!"

"Rồi rồi! Đúng là cái đồ ngang ngược!"

Cứ như vậy có khi lại tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ấm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Lời khuyên

"Nhân Mã! Nè Mã! Anh nghe em không?"

Nhân Mã giật mình sực tỉnh, ánh mắt ngơ ngác nhìn con nhỏ đang khua khua tay trước mặt cậu, chớp mấy cái. Cậu mãi suy nghĩ mà quên bồng đi mọi thứ xung quanh, bao gồm cả chuyện mà nó đang thao thao bất tuyệt.

Sur Tử hai tay nắm lấy hai cổ chân xếp bằng trên ghế sofa, nghiêng đầu nhìn Nhân Mã. Nó chợt mỉm cười. Dù Sur Tử ngốc nghếch và điên khùng, nó cảm thấy mình có thể nhận ra điều mà người anh kết nghĩa của nó đang nghĩ ngợi.

"Em có nói gì sao? Anh xin lỗi!"

"Không sao, em chỉ đang nói về vài chuyện vớ vẩn thôi!"

Nhìn Sur Tử phẩy phẩy tay cười khì, Nhân Mã nhất thời không hiểu gì, cậu đành mỉm cười.

"Mà, Nhân Mã nè! Em nghĩ anh nên cho Thiên Bình câu trả lời khi cậu ấy về."

Thần nhiên ngoạm cái bánh kẹp Nhân Mã mua, Sur Từ hoàn toàn không để ý đến khuôn mặt ngêch ra của cậu. Cậu nói mà nó nói ra, Sur Từ không hề biết đối với Nhân Mã, nó khó khăn và tàn nhẫn như thế nào.

"Tôi thích cậu, Nhân Mã! Rất thích cậu!!"

Sau một hồi im lặng, Nhân Mã tiếp tục ăn cái bánh đang ăn dở, đôi mắt hồ phách bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Đón nhận tình cảm của Thiên Bình.. anh nghĩ mình không làm được..."

Từng lời phát ra từ chính miệng Nhân Mã, cùng với những hình ảnh khi Thiên Bình cố níu kéo cậu lúc đó cứ hiện lên, khiến lòng cậu nặng trĩu cảm giác khó xử. Cậu đầu nhận ra, cái tình cảm chỉ vừa len lõi ấy đã bị chính cậu nhấn chìm giết chết, để rồi Nhân Mã lại cố kéo Thiên Bình khỏi tâm trí. Cậu không đáp lại được, và cậu cũng không muốn cô phải tổn thương.

"Tại sao chứ? Cậu ấy tốt mà, lại còn rất nổi tiếng nha!"

Là Sur Từ quá ngốc nghếch, hay nó quá vô tâm? Vô tâm không nhận ra, hay chính nó không hề muốn nhận ra? Dù thế nào, câu nói kia khiến Nhân Mã đau đớn và hụt hẫng.

Đôi mắt màu hồ phách mở to, cậu chột cười nhạt. Miệng vẫn nhai, nhưng mọi thứ chẳng hiểu sao cứ trở nên thật khó khăn, cậu cắn nhẹ môi.

Chẳng phải vì thích Sur Từ, cậu mới đau như thế này còn gì.

Sur Từ chột cảm thấy bàn tay đưa lên xoa đầu nó, trong lúc đang ăn và khiến nó thoáng ngạc nhiên. Khuôn mặt tươi cười và đôi mắt híp lại như không muốn ai thấy được tia cảm xúc trong đôi mắt, Sur Từ nhìn Nhân Mã ngược đầu làm về ta đây.

"Bối anh nói em ngốc có sai đâu! Tốt nhất đừng biết nhóc con ạ!"

Bực mình, Sur Từ không nói không rằng nâng chân lên toan đạp vào chân Nhân Mã. Nhưng không như Song Từ hay Song Ngư, nó chưa bao giờ đạp được Nhân Mã cả, và lần này cũng không ngoại lệ. Nó càng cố đạp, cậu càng tránh một cách ngọt xót. Thật tức chết mà!

"Anh---"

Chột, cái điện thoại mà Sur Từ đặt trên bàn bỗng reo lên. Tiếng chuông vang thu hút sự chú ý của Sur Từ và dừng mọi hoạt động của nó ngay giờ. Đôi mắt ngân ra, khẽ run.

Nhạc chuông đó... không thể nào...

Nhà Thiên Bình không thuộc loại cao sang giàu có gì, chỉ là một gia đình phổ thông hoàn toàn bình thường với căn nhà nhỏ tiện nghi nằm ở gần ngoại ô thành phố. Đó là nơi Thiên Bình lớn lên, cũng là nơi chứa đầy ắp tuổi thơ và tình yêu mà cô nhận được từ gia đình.

"Sắp tới nơi rồi, mọi người nhớ kiểm tra lại đồ đạc nhé!"

Tiếng của bác lái xe vang lên đồng dạng như nhắc nhở Thiên Bình. Đặt một tay lên cửa kính, cô nhìn ra ngoài. Từ đây, cô có thể nhìn thấy khu phố nơi mình sống.

Tay kéo theo chiếc vali, Thiên Bình đưa tay kéo rập cái mũ xuống và đồng thời đeo lại cái túi đang đeo trên vai. Cô cười.

Khu phố này vẫn vậy, không quá thay đổi kể từ vài tháng khá lâu khi Thiên Bình chuyển hẳn vào học viện. Không nhộn nhịp và đông đúc như thành phố, không phồn hoa và lộng lẫy như những khu biệt thự giàu có sang trọng, nhưng Thiên Bình chưa bao giờ ngừng yêu nơi này. Bầu không khí trong lành thoải mái, những tiếng nói cười rộn rã của người dân, tất cả tạo thành một bản nhạc tuyệt vời đối với cô.

Ngôi nhà của Thiên Bình nằm ở khoảng giữa khu phố. Trên đường đi, cô gặp khá nhiều hàng xóm quen lúc trước. Khi nhận ra bọn họ vẫn thân thiện và vui vẻ như vậy, Thiên Bình cảm thấy ấm lòng. Chỉ ở đây, cô mới không còn là một cô ca sĩ nổi tiếng kiêu sa, thay vào chỉ là chính cô, một cô gái hoạt bát trẻ con.

Đi bộ như vậy, Thiên Bình bỗng chốc nhớ đến Nhân Mã. Nghĩ đến lúc cô tỏ tình với giữa khán phòng gần ngàn người, Thiên Bình lại đỏ mặt vì xấu hổ. Chính cô còn không tin mình có thể làm chuyện sỗ sàng như thế. Cũng may ở đó không có phóng viên, và học sinh cũng không lan truyền ra ngoài, nếu đây trở thành một scandal, Thiên Bình thực không biết phải xử lý như thế nào nữa.

Tuy nhiên, nghĩ đến đây, sự xấu hổ khó xử trong Thiên Bình lại lắng xuống, thay vào đó là sự trầm lặng thoáng hụt hẫng. Nghĩ đến cậu, cô lại thắc mắc cậu đang làm gì. Bốn người bọn họ vẫn ở lại kí túc, liệu chẳng Nhân Mã đang vui vẻ cười nói với Sur Từ? Đáng ghét, cô lại ganh tỵ nữa rồi.

Nhưng, Thiên Bình đâu có tự cách. Nhân Mã chẳng phải đã thắng thừng và nghiêm túc từ chối cô hay sao, hà có gì Thiên Bình cứ mãi cố chấp? Người

ta nói cô dừng cảm và đáng nể, Thiên Bình chỉ cảm thấy bản thân ngu ngốc và cứng đầu. Cô vẫn còn nhớ, cách cậu rời khỏi hội trường khi cô tỏ tình, như thể Thiên Bình đang... làm phiền cậu.

Thiên Bình ngốc quá, phải không?

Mãi suy nghĩ băng quơ, Thiên Bình còn chẳng hề nhận ra, nhà cô đã ở ngay trước mặt từ lúc nào. Căn nhà nhỏ là một cửa hàng tạp hoá, cô khẽ cười.

"Ba mẹ ơi, con về rồi! Hải Bình ơi!"

"Ai đấy?"

Đứng từ bên ngoài, Thiên Bình gọi vói vào trong. Ngay sau đó, một thằng nhóc khoảng tám, chín tuổi bước ra, tay dụi dụi mắt như vừa mới ngủ dậy. Mắt nhắm mắt mở, thằng bé bỗng nhiên hốt hoảng chạy vào bên trong nhà mà miệng cứ la oai oái.

"Ba! Mẹ! Là mặt cá! Chị mặt cá về!!!"

Ai đó đang sưng sía mặt mày nhìn thằng nhóc lon ton chạy vào trong.

Thằng em khôn kiếp!

"Ơ? Còn cửa hàng..."

"Bỏ! Bỏ hết!! Hôm nay đóng cửa!!!"

Nhìn sự vui vẻ của ba mình khi ông vừa nói vừa đập đập xuống bàn, Thiên Bình cứng đờ cả nụ cười. Đâu cần làm ghê vậy, đóng cửa lỡ mất doanh thu ngày thì...

Nhưng Thiên Bình cũng biết, ba cô không phải loại người làm ngược lại những gì mình nói ra..

"Vậy con sẽ ở lại bao lâu đây?"

Bà Hạ đang chuẩn bị thức ăn trong bếp, vui vẻ nói vọng ra.

"Con nghỉ khoảng một tuần đó mẹ!"

Nói thật, nghe giọng của ba mẹ khiến Thiên Bình vui không xiết. Từ trước khi nhập học, cô cũng không ở nhà khá lâu, tất cả cũng vì ở đây không tiện cho mấy lịch diễn của cô.

"Mặt cá ở lâu quá sẽ tanh nhà cho coi!"

Nghe như sét đánh ngang tai, Thiên Bình nhận ra giọng này, cô quay sang lườm thằng nhóc đến rách mắt. Đã bao lâu rồi mà sao nó chẳng thay đổi gì thế nhỉ?

"Muốn chết hả thằng kia?"

Đáp lại sự tức giận của Thiên Bình, thằng bé Hạ Hải Bình thần nhiên lè lưỡi chọc tức chị. Tưởng nó sợ chắc?

Ông bà Hạ nhìn con chị đang vò đầu thằng em, cười hiền. Chị em nhà này thương nhau mà suốt ngày chẳng khác nào như chó với mèo.

Khi bà Hạ đang ngồi trong phòng mình và đan một thứ gì đó, chợt có tiếng gõ cửa vang lên.

"Cửa không khoá đâu."

Nhìn cô con gái cả xuất hiện đằng sau cánh cửa vừa mở ra, bà Hạ đặt mẩu đan trên tay xuống và cười hiền.

Thiên Bình đứng ngoài cửa một lúc, mãi sau cô mới ngẩng đầu nhìn mẹ. Mẹ cô, người phụ nữ dịu dàng và đảm đang mà Thiên Bình luôn ngưỡng mộ, cô cười nhẹ. Bước về phía bà, cô ngồi xuống chiếc giường ngay cạnh bà, hai tay bắt giắc đan vào nhau.

"Có chuyện gì sao con?"

Mẹ cô luôn như vậy. Lúc còn nhỏ xíu, Thiên Bình và Hải Bình em trai cô đã luôn nghĩ bà có phép thuật. Bà luôn có thể nhìn thấy được những điều bạn tâm trong đôi mắt của con mình.

"Thực ra... gần đây con có thích.. con thích một người..."

Đôi mắt bà Hạ nhìn con gái một cách ân cần, cười nhẹ và xoa đầu cô. Ban đầu có hơi ngạc nhiên, nhưng khi cô dám nói ra, bà biết nên tôn trọng con gái mình. Con bà, đã lớn rồi.

"Vậy đó là một cậu bé như thế nào?"

"Cậu ta rất đẹp trai, hoạt bát và năng động, nhưng đôi lúc lại rất lạnh lùng và khó chịu... Cậu ta từng cứu con khi gặp phải một nhóm người lạ..."

Hai bàn tay Thiên Bình càng nắm chặt vào nhau hơn, môi cũng mím đến chỉ còn một đường thẳng.

"Là tình yêu sét đánh sao? Thật tuyệt đấy Thiên Bình!"

Đến đây thì mặt Thiên Bình cứ đỏ ửng lên, tưởng chừng sắp bốc khói đến nơi. Cô không thừa nhận, nhưng không đủ can đảm để phủ nhận. Thực thì khi gặp cậu, trái tim bé nhỏ của Thiên Bình thật sự đã loạn nhịp.

"Đã tỏ tình chưa?"

Nhìn vẻ mặt và sự im lặng của con gái, bà Hạ dường như biết được câu trả lời, thậm chí trước cả khi cô ngập ngừng gật đầu. Con gái bà cơ bản là một đứa chủ động.

Tuy nhiên, sự buồn bã và hụt hẫng trong đôi mắt đen của con gái lại khiến người mẹ thoáng ngạc nhiên.

"Cậu ấy không thích con, cậu ấy thẳng thừng từ chối con một cách nghiêm túc! Đó là lần đầu con hiểu được cảm giác bị từ chối là như thế nào, đau lắm mẹ!"

Giọng của Thiên Bình run rẩy, cô dường như sắp khóc đến nơi. Sự đau đớn khi ấy, khi người con trai lạnh lùng bước đi vẫn còn ám ảnh trong tâm trí cô, khiến Thiên Bình cảm thấy lồng ngực như bị xé thành trăm mảnh.

"Thằng bé có người thương rồi đúng không?"

Gật đầu, nhưng im lặng.

"Cô bé ấy như thế nào?"

"Lùn hơn con, ngực nghếch và điên khùng, nhỏ hơn con một tuổi và rất thông minh nên cùng lớp với con, nhưng nó rất tốt và đáng yêu, là người có thể vì người khác mà quên mình..."

Thiên Bình có thể biết được bản thân đang nói đến ai, và nó càng khiến cô thất vọng đến hụt hẫng. Đứa con gái cơ bản không xinh hơn cô, không điểm tình bằng cô, không tài năng hơn cô, Thiên Bình lại không bao giờ thắng nó được.

"Dù cho con cố theo đuổi cậu ấy, con biết cậu ấy sẽ thấy rất phiền. Nó là người con không thể không ganh tỵ, nhưng lại không thể làm đau khổ. Mẹ à, mẹ nghĩ con nên làm gì? Đau! Đau lắm mẹ ơi!"

Bà Hạ bất chợt vòng tay ôm lấy con gái vào lòng. Đôi mắt Thiên Bình chợt mở to hết sức, sự ngạc nhiên có lẽ là lí do khiến nước mắt không thể ngừng trào ra, hay chính là trái tim đang rỉ máu vì tình yêu. Lần đầu tiên, cô yêu một người con trai sâu đậm như vậy. Lần đầu tiên, cô vì một người con trai mà tổn không biết bao nhiêu nước mắt. Lần đầu tiên, cô biết mùi đau khổ của tình yêu là như thế nào..

"Hãy làm điều mà con cho là đúng, mẹ luôn ủng hộ con! Thiên Bình là cô bé ngoan, con hãy hành động theo trái tim của mình! Nếu con thực yêu cậu bé ấy, hãy yêu bằng chính cảm xúc thật của con!"

Nước mắt Thiên Bình lại tiếp tục rơi, cô thậm chí không thể ôm lấy người mẹ đang dịu dàng ôm lấy mình. Cô nên đứng không, tiếp tục yêu cậu thay vì từ bỏ tình yêu đau khổ này?

Đơn phương là mỗi ngày đều yêu, và mỗi ngày đều thất tình. Giờ thì Thiên Bình hiểu rồi.

Đơn phương một người không yêu mình, liệu chính là mùi vị đắng chát của tình yêu..?

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: em rất nhớ anh!

"Ai mà biết! Tại bị trễ chuyến nên đành vậy thôi."

Một tay chống cằm, Song Ngu lơ đãng đưa mắt nhìn đầu đầu, hoàn toàn mặc kệ vài ánh mắt đang lén nhìn mình của mấy cô gái đang che miệng cười khúc khích. Cậu nhìn sang cả Kim Ngu đang đứng ở quầy bán hàng đằng kia.

Chỗ cậu hiện đang ở là một quán cà phê trong trung tâm thành phố, và lúc này đã là chiều. Cốt là vì sự lười biếng không muốn đi của Song Ngu khiến hai anh em bị trễ chuyến bay vài tiếng trước, kết quả là phải ngồi đây đợi chuyến lúc chín giờ tối. Cũng định về kí túc, nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi lại thôi.

Thực thì ngoài chán nản, Song Ngu chẳng còn cảm thấy gì khác, một chút tội lỗi cũng không.

Tay cầm điện thoại áp vào tai, người mà Song Ngu nói chuyện không ai khác ngoài cậu bạn thân Bảo Bình.

Nhà Bảo Bình nằm trong nội thành thành phố, cách học viện khoảng hai mấy ba mấy cây số gì đó. Và đương nhiên, Bảo Bình giờ đã nằm thoải mái trên giường trong phòng mình rồi, sau khi bị bà chị Lý Bảo Ngân của mình dẫn cho một trận bằng mấy trò sai vặt cũ rích. Nhưng điều đó vẫn khiến Song Ngu thấy ganh tỵ, cậu muốn về nhà, nhưng là kí túc xá chứ không phải nơi cậu sinh ra.

Mà, giờ nó đang làm gì nhỉ?

"Ê thằng khốn, nghe không đó?"

Giọng của Bảo Bình từ đầu dây bên kia khiến Song Ngu sực tỉnh.

"VẬY ĐỊNH VỀ THẬT?"

"Cứ làm như tao còn cách nào khác! Thật thì tao không sợ nội lắm, nhưng không về thì cũng không ổn chút nào."

Bảo Bình âm ừ cho có. Nghe Song Ngu nói, cậu lại nhớ đến ông nội của thằng nhóc. Ôi mẹ ơi, nói thật trên đời này chắc chỉ có mỗi Song Ngu không sợ ông mình. Không nghiêm khắc hay hung tợn, nhưng sự yêu thương của ông luôn diễn đạt bằng sự lạnh lùng. Nếu Kim Ngu sợ ba mình một, thì cậu sợ ông nội đến mười. Mà suy cho cùng, người ông nội dịu dàng nhất, chăm sóc ân cần nhất, chắc ngoài Song Ngu thì cũng chẳng còn ai khác.

Nghĩ đến đây, Bảo Bình lén thở dài, cố không để Song Ngu bên đầu dây nghe thấy. Tính ra thì đối với Song Ngu, sự yêu thương của họ dù lớn thế nào, chẳng khác nào họ chỉ đang cố chuộc lỗi với cậu, bù đắp với Song Ngu. Bù đắp, Bảo Bình tự dưng thấy bức bối.

"Có gì vui nhớ kể bố mày nghe! Mà Kim Ngu có ở đó không?"

"Vui khi mốc! Anh ta đang rề rà ở chỗ quầy bán, mày biết anh ta chuyên chọn đồ lâu còn gì!"

Ồ, hình như...

Bất chợt, trong đôi mắt nâu cafe lơ đãng nhìn ra bên ngoài của Song Ngu chợt mở to, vô thức nhìn theo hình bóng đang phản chiếu trong mắt. Song Ngu hơi nghiêng đầu, không khỏi thắc mắc.

"Thôi, có gì nói sau đi!"

Trước khi Bảo Bình kịp phản ứng, Song Ngu đã gặp máy ngay. Cậu đột nhiên đứng dậy khỏi ghế mình, để mặc đồng hành lí để đó và toan chạy đi, nhưng lại bị Kim Ngu đang đi tới giữ lại.

"Tôi đi đây một lát, không trốn đâu!"

Chẳng để Kim Ngu ú ớ gì, Song Ngu đã vội chạy đi ngay, để lại người anh họ ngẩn tò te không hiểu gì. Vì đồ vẫn để đây, thực thì Kim Ngu không quan tâm lắm. Về ghế ngồi, cậu mở điện thoại ra gọi cho ai đó, miệng vô thức mỉm cười.

"Lạc mất rồi..!"

Nhân Mã dừng lại sau khi lách khỏi đám đông trên đường, thở dốc vì mệt trong khi mắt không ngừng nhìn xung quanh. Cậu đang tìm kiếm nó, một cách vô vọng trong số hàng trăm con người trên khắp đường phố. Nhân Mã chợt cắn chặt môi.

Đám đông khiến cậu lạc nó. Chết tiệt!

Giữa con đường nhộn nhịp nhuộm sắc tối chiều tà, người ta không khỏi chú ý đến cô gái đang chạy thực mạng trên đường. Nó chạy, cứ chạy không ngừng. Dường như trong tâm trí nó lúc này, chẳng còn bất kì ai xung quanh nữa. Đến cả chuyện lạc Nhân Mã, Sư Tử cũng không quan tâm, nó thậm chí

còn không nhận ra là cậu chạy theo.

"Anh thật muốn gặp em."

Từ Thiên..!

Từ kí túc Sư Từ chạy đã được một đoạn đường xa, cả người dần thấm mệt. Nhưng lo lắng và hi vọng nhỏ nhoi làm nó chỉ biết chạy và chạy.

Nó muốn gặp cậu!

Bất ngờ, bàn tay Sư Từ bị ai đó nắm lấy và giữ lại, khiến bước chân của nó khựng lại và mém ngã ra sau. Tức giận và kinh ngạc, nó quay phắt lại, đôi mắt lờm người kia.

Trong đôi mắt màu khói của Sư Từ chính là người con trai mà nó cực kì ghét!

"Mau buông ra!!!"

Phản ứng kịch liệt của Sư Từ khiến Song Ngư không khỏi ngạc nhiên, nhưng lại nhanh chóng trở lại bình thường. Những giọt mồ hôi lấm tấm, hơi thở gấp gấp không đều đặn, cậu biết nó đang vội. Đôi mắt nâu khói nheo lại nhìn cậu, Song Ngư rất không thích.

Vẫn nắm lấy tay Sư Từ, mặc cho nó tức giận muốn cứa xé cậu, Song Ngư chợt đưa tay vẫy một chiếc taxi. Trong khi Sư Từ vẫn còn thắc mắc mà nghi hoặc nhìn cậu, Song Ngư đẩy nó vào trong, đồng thời cả cậu cũng bước vào.

"Làm ơn đưa cháu đến bệnh viện thành phố!! Xin bác nhanh lên!!!"

Sư Từ không còn quan tâm lí do việc làm của Song Ngư nữa, nhanh tới đó là tất cả những gì nó muốn hiện giờ, đến cả bàn tay vẫn còn bị cậu nắm chặt, nó cũng không bận tâm tới.

Song Ngư không quá thắc mắc về địa điểm mà nó nói, và cậu cũng không muốn hỏi gì thêm. Chợt đôi mắt đang nhìn ra ngoài của mình, cậu vô thức nhìn nó. Đôi mắt nâu khói phản chiếu trong mắt cậu tràn ngập sự lo lắng thấp thoáng tia hi vọng.

Lúc này, Song Ngư mới nhận ra, cậu vẫn nắm lấy bàn tay Sư Từ. Khi cậu định buông ra, sự run rẩy của bàn tay ấy lại khiến cậu bất giác siết chặt. Nó cũng không để ý dù chỉ một chút, như thể điều nó đang nghĩ còn quan trọng hơn gấp bội.

Chiếc xe taxi dừng lại ngay trước cổng chính của bệnh viện thành phố. Chẳng để ai kịp nói gì, Sư Từ lập tức mở cửa và chạy ra ngoài.

Cảm giác khi bàn tay nó rút khỏi cậu khiến Song Ngư dâng lên một gì đó rất lạ. Cậu nhanh chóng gạt bỏ điều đó đi, trả tiền cho bác tài và chạy theo nó. Lí do? Chính cậu còn không biết.

Đứng trước cái thang máy còn đang ở tuốt trên tầng mười mấy, Sư Từ cảm thấy nó chẳng còn đủ kiên nhẫn nữa. Nó vội chạy sang cầu thang bộ, mặc kệ Song Ngư đang đuổi theo sau.

Nhìn cái cầu thang, Song Ngư chợt cảm thấy nản. Nhưng chẳng hiểu sao, cậu vẫn chạy theo nó trong vô thức.

Hết cầu thang bộ, Song Ngư có thể nhìn thấy Sư Từ đang đứng trước cửa một căn phòng bệnh nào đó. Nó thờ dốc, mặc kệ mồ hôi thấm ướt cả trán, đôi vai cứ run bần bật.

Hai bàn tay Sư Từ bất giác đan chặt vào nhau, đưa lên trước ngực. Căn phòng dường như đã quá quen thuộc với nó, nay lại chẳng dám mở cánh cửa. Đằng sau cánh cửa kia, liệu có phải điều nó chờ đợi? Sẽ được, đúng không, nó sẽ lại nhìn thấy được nụ cười ấm áp mà nó không còn nhìn thấy từ hơn một năm trước? Sư Từ cảm thấy chân nó mềm nhũn.

Khi Song Ngư định đặt tay mình vai nó, Sư Từ bỗng dừng bước thêm một bước. Cậu nắm chặt bàn tay, môi mím chặt trong khi trong lòng cứ dâng lên thứ cảm xúc rất lạ.

Một cách ngập ngừng và thoáng sợ sệt, Sư Từ đưa tay nắm lấy tay nắm cửa, khó khăn vặn nhẹ. Nó đẩy cửa, thu hết sức và chạy vội vào trong.

Người con trai với đôi mắt nâu khói rời mắt khỏi quyển sách của mình và nhìn về phía cánh cửa mở. Hình ảnh cô gái bé nhỏ thờ hồng hộc, mắt cứ trần trụi nhìn cậu phản chiếu trong đôi mắt. Cậu chợt mỉm cười, một nụ cười vừa tinh nghịch vừa ấm áp.

"Cuối cùng cũng được nhìn thấy em, Mao Mao!"

Sư Từ mở to mắt, nó không thể tin vào những gì mà nó đang nhìn thấy lúc này. Chỉ có hai người duy nhất gọi nó là "Mao Mao". Nó không nhầm, đúng không..?

Để mặc những giọt nước mắt cứ chảy xuống hai bên má và chảy cả xuống đất, để mặc sự run rẩy của hai bàn tay, Sư Từ cảm thấy sự hạnh phúc dâng lên trong lồng ngực nó lúc này.

Trước mắt Song Ngư là một người con trai với khuôn mặt điển trai nhưng nhợt nhạt và xanh xao, nhưng đôi mắt màu nâu khói kia lại tràn ngập sự yêu thương khiến cậu không thể rời mắt.

Và cậu nhận ra, nó đang khóc.

"Anh..."

Sur Từ như cố gắng ngăn tiếng nấc của mình, cả câu không tài nào bật thành lời hoàn chỉnh.

"Anh... Anh Thiên!!!!"

Giây phút khi người con gái vốn đang đứng cạnh cậu đột nhiên hét lên rồi chạy đến ôm chầm lấy cậu con trai kia, Song Ngư cảm thấy như thứ gì đó bên trong cậu như vừa sụp đổ. Cậu muốn đưa tay ra giữ nó lại, nhưng tất cả những gì cậu làm chỉ là đứng nhìn. Lấy tư cách gì cậu giữ nó lại, vô ích.

Hoàn toàn không để ý đến Song Ngư hay bất kì điều gì khác, trong tâm trí Sur Từ lúc này chỉ có mỗi người con trai kia. Nó đột ngột chạy đến và ôm lấy cậu, vùi mặt mình vào ngực cậu mà khóc nức lên, khóc đến không thở được. Trong lòng Sur Từ, chưa bao giờ nó có thể hạnh phúc như thế này! Ánh sáng duy nhất tưởng chừng đã mãi vụt tắt trong cô gái nhỏ, lần nữa toả sáng tâm hồn tối tăm của Sur Từ.

Sur Từ chưa bao giờ ngừng nằm mơ, nhưng bản thân nó đến lúc này vẫn không thể tin. Người mà nó ôm lấy là Từ Thiên, nó không tin được cậu có thể tỉnh lại và mỉm cười với nó. Từ Thiên của nó...

Ghi chặt lấy chiếc áo bệnh nhân của cậu, Sur Từ không ngừng run rẩy.

"Em xin anh, nếu đã tỉnh... xin anh... đừng rời khỏi em...! Em sợ mình không chịu được, Từ Thiên đã hứa mà đúng không... Em rất nhớ anh, thực rất nhớ!!"

Từ Thiên nhìn cô gái nhỏ không khỏi xót xa. Trong suốt thời gian cậu hôn mê, nó đã phải chịu khổ như thế nào, cậu biết chứ. Khẽ mỉm cười, Từ Thiên xoa đầu rồi đặt lên trán nó một nụ hôn nhẹ.

Trong khi tiếng khóc của Sur Từ không ngừng vang vọng trong căn phòng bệnh yên tĩnh, Song Ngư vẫn đứng đó, hai bàn tay siết chặt đến chẳng còn chút máu. Cậu nhận ra, thì ra đó là Từ Thiên mà Sur Từ đã từng nhắc đến, người quan trọng nhất đối với Sur Từ.

Tất cả những gì Song Ngư cảm thấy lúc này là sự hụt hẫng và trống rỗng. Cậu cảm thấy bản thân thừa thãi, như cậu hoàn toàn không cần thiết phải ở đây. Nhìn đứa con gái vẫn đang khóc nức lên trong lòng Từ Thiên, Song Ngư thấy lồng ngực mình đau nhói. Cậu quay lưng rời khỏi, như để xóa đi sự tồn tại của mình ở đó một cách im lặng.

Sur Từ không hề nhận ra, là nó quá vô tâm hay nó quá vui mừng vì sự tỉnh lại của Từ Thiên?

Nhưng chính điều đó đã làm tổn thương người con trai mà bản thân nó chưa nhận ra rằng, cậu quan trọng với nó như thế nào..

Từ Thiên chợt đưa mắt nhìn ra cửa, không khỏi thắc mắc khi chẳng còn nhìn thấy cậu con trai kia. Người đó đã đi cùng Mao Mao, cậu thực muốn biết đó là ai.

Bây giờ ba mươi, Kim Ngư cứ nhìn ra cửa quán một cách sốt ruột. Dù chín giờ mới bay, thời gian chuẩn bị thủ tục còn nhiều hơn. Vẫn chưa thấy Song Ngư đâu, cậu bắt đầu có chút lo lắng.

Khi nhìn thấy cậu em họ của mình bước vào, Kim Ngư tươi tỉnh hẳn lên. Cậu vui vẻ hỏi mà hoàn toàn không biết tâm trạng Song Ngư đang xấu như thế nào.

"Mày đi đâu này giờ đây?"

Kim Ngư tự nhiên lạnh sống lưng khi đôi mắt màu nâu cafe không ngần ngại nhìn thẳng cậu. Là Kim Ngư tưởng tượng, hay thực trong đôi mắt cao ngạo của Song Ngư thấp thoáng sự buồn bã.

"Một nơi không cần có sự có mặt của tôi."

Trước khi Kim Ngư kịp hiểu ra, Song Ngư đã lấy đồ đạc của mình gồm đơn giản một cái balo nhỏ và đi trước. Cậu muốn sang đó ngay lập tức, một phần có lẽ là để xóa đi cái tâm trạng khó chịu lúc này.

Hà có gì, cảnh tượng đó cứ hiện lên trong đầu Song Ngư?

Hà có gì, tìm cậu lại thấy đau khi nó ôm lấy một người con trai khác?

Hà có gì, lòng cậu lại nặng trĩu cảm giác ganh tỵ?

Tình cảm của cậu.. lẽ nào...

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Can đảm để đối diện

Trong số những chiếc xe phóng vội trên đường, người ta không mấy chú ý đến chiếc ô tô đen bóng chạy chậm chậm. Không khí đường phố luôn như vậy, càng nhộn nhịp về tối. Hiện đã là hơn bảy giờ.

Đôi mắt nâu đen vốn dán chặt vào quyển sách chột ngược lên, Xử Nữ quay sang nhìn Thiên Yết đang ngồi cạnh. Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cô dường như đang suy nghĩ gì đó, trong khi hai bàn tay đan chặt vào nhau. Điều Thiên Yết đang nghĩ, có lẽ không quá khác biệt với điều khiến Xử Nữ không ngừng lo lắng.

Như mọi khi, về nhà thật không khiến hai người họ thấy vui.

Nhìn ra bên ngoài những cửa hàng sầm uất, Thiên Yết bắt giác thờ dài một cái, nhưng vẫn cố để Xử Nữ không biết. Cô không muốn cậu thêm lo.

Thiên Yết đã từng nghĩ Xử Nữ thích Thiên Bình, và giờ vẫn vậy. Cậu cũng đã từng nói với cô, rằng cô là một cô em gái bé nhỏ mà cậu cần chăm sóc.

Bất cứ là kì nghỉ nào, Thiên Yết thường ở nhà Ma Kết hoặc cùng Thiên Bình về thăm nhà cô. Căn nhà sang trọng nơi Thiên Yết được nuôi dạy chưa bao giờ là ngôi nhà thực sự của cô. Lạnh lùng và nhạt nhẽo, một nơi mà sự tồn tại của cô hoàn toàn không có giá trị. Ba Xử Nữ, người ba trên luật pháp của Thiên Yết, cũng là người luôn bỏ qua sự có mặt của cô. Có lẽ, Thiên Yết dần đã quá quen thuộc so với điều này, dẫu nó thỉnh thoảng vẫn khiến lồng ngực cô nhói đau vì cảm giác cô độc. Thiên Yết vẫn còn nhớ mình từng ganh tỵ với những cô bé, cậu bé tay trong tay với gia đình mình ra sao.

Nếu ông Minh đích thân gọi bảo Thiên Yết về, cô có thể chắc đó phải là một chuyện quan trọng có liên quan đến cô. Bất giác nhìn sang Xử Nữ rồi lại quay đi, Thiên Yết thực rất sợ cô làm phiền đến cậu.

Cuối cùng, trên suốt quãng đường, Xử Nữ và Thiên Yết không nói với nhau lấy một câu. Là họ không có gì để nói? Không, là họ không biết phải nói với nhau như thế nào. Rốt cuộc từ bao giờ, cảm giác sợ phiền người khác khiến khoảng cách giữa họ càng thêm xa rời. Chỉ đơn thuần là suy nghĩ của Xử Nữ, chỉ đơn thuần là suy nghĩ của Thiên Yết, hay đó thực là rào cản cho tình cảm khó nói giữa họ. Điều đó thật khó mà biết được.

Người tổng quản gia bước ra từ khu nhà chính của dinh thự Minh gia. Đưa tay mở cánh cửa xe, ông đứng nép sang một bên nhường đường cho Xử Nữ.

Thiên Yết tự mình mở cửa, không hề đợi bất kì ai. Đơn giản, cô biết rõ sẽ chẳng có ai mở cho cô cả. Họ vốn đâu có xem Thiên Yết như một cô chủ.

Tuy nhiên, điều này khiến Xử Nữ rất không thích. Cô có thể bỏ qua, nhưng cậu thì không.

Khi người quản gia định xách giúp cậu chiếc balo mà Xử Nữ đang đeo, cậu lập tức lùi lại tỏ ý từ chối.

"Tôi không ở lại, chúng tôi chỉ về vì ba có việc cần nói!"

Vừa nói, Xử Nữ vừa đưa tay nắm lấy bàn tay Thiên Yết vốn đang đứng gần đó. Từ "chúng tôi" mà cậu nói, khiến cô không khỏi ngạc nhiên. Thiên Yết khẽ mỉm cười, cô bỗng cảm thấy ấm áp trong lòng.

"Thưa, ông chủ cho gọi cô, cô Thiên Yết!"

Trước khi nhìn sang người trợ lý của ba mình, Xử Nữ ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ lớn phòng làm việc của vị chủ nhân Minh gia đáng kính. Cậu có thể nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của ông vừa khuất sau tấm màn đã kéo lại.

"Đi thôi!"

Nhận thấy bàn tay khẽ run của Thiên Yết, Xử Nữ siết chặt bàn tay mình hơn. Khi cô ngạc nhiên nhìn cậu, tất cả những gì Xử Nữ làm là một nụ cười nhẹ, như muốn trấn an sự lo lắng của cô gái nhỏ. Trong lúc Thiên Yết vẫn còn ngập ngừng, cô đã bị cậu kéo đi. Tuy nhiên, chính điều đó đã cho cô cảm giác an toàn hơn cả.

Khi Xử Nữ định bước lên cầu thang, cậu lập tức bị người trợ lý giờ tay chặn lại, như muốn ngăn cậu tiến thêm bất kì bước nào.

Ánh mắt lạnh lùng của cậu chủ luôn khiến ông run sợ, nhưng chưa bao giờ đánh mất sự bình tĩnh, và lần này cũng vậy.

"Xin lỗi thưa cậu chủ, nhưng ông chủ chỉ cho gọi cô Thiên Yết! Mong cậu hiểu cho!"

Bàn tay còn lại của Xử Nữ siết chặt đến không còn giọt máu. Cậu giận, rất tức giận. Bất kì ba cậu muốn làm gì, cậu không thể để Thiên Yết một mình với ông. Lo lắng cho cô chính là cảm xúc xâm chiếm cậu lúc này.

Thiên Yết đưa mắt nhìn Xử Nữ, chợt đưa tay đặt lên vai cậu. Đáp lại đôi mắt lo âu của cậu và cái lắc đầu nhẹ, cô chỉ đơn thuần mỉm cười để trấn an. Một cách nhẹ nhàng, Thiên Yết rút tay mình khỏi tay Xử Nữ. Khi cô định đi cùng người trợ lý, cậu chợt nắm lấy tay cô giữ lại.

Xử Nữ lo cho cô, Thiên Yết rất mừng. Nhưng nếu chỉ vì cô mà mọi thứ đảo lộn, Thiên Yết thực không muốn. Một lần nữa lấy tay mình khỏi cậu, cô chậm rãi bước lên từng bậc cầu thang một cách nặng nề.

Tuy nhiên, khi đứng trước căn phòng lạnh lẽo mà cô chưa một lần dám lại gần, Thiên Yết lại không ngừng run rẩy. Đưa đôi mắt đen láy nhìn cánh cửa, cô bậm môi. Cô lại ước, lúc này Xử Nữ ở đây, ngay bên cạnh cô.

Trong khi Thiên Yết mãi nghĩ ngợi, cánh cửa kia đã mở ra từ bao giờ.

Ngồi trên chiếc ghế xoay, người đàn ông ấy hướng mắt ra bên ngoài trong khi tay khẽ vén tấm màn lớn che toàn bộ cửa sổ phía sau. Khí chất của một người lãnh đạo tối cao, lạnh lùng và nghiêm nghị, như mọi khi vẫn là sự im lặng luôn khiến Thiên Yết thoáng sợ sệt.

"Thưa ông chủ, cô Thiên Yết đã đến ạ! Vậy tôi xin phép lui ra trước!"

Khi tiếng đóng cửa vang lên, không khí trong phòng càng trở nên tĩnh lặng đến căng thẳng.

"Con chào ngài, thưa chủ tịch! Ngài vẫn khỏe chứ ạ?"

Không có tiếng trả lời, và ông Minh không hề có ý định xoay ghế về phía Thiên Yết.

Dù người trước mặt là người mà trên pháp luật chính là ba của Thiên Yết, ông chưa bao giờ cho phép cô gọi mình như thế. Thiên Yết vẫn còn nhớ, khi cô lần đầu tiên gọi ông là "ba" một cách hạnh phúc, chính ông là người dập tắt niềm hạnh phúc ấy của cô, niềm hạnh phúc tưởng chừng đã có một gia đình thực sự.

"Ta không phải ba của cô, và hãy nhớ rằng, cô chỉ tồn tại trong căn nhà này vì con trai ta muốn thế!"

Vốn dĩ, ông Minh có bao giờ xem Thiên Yết là con gái. Thậm chí, cô trong mắt ông còn không đáng là con người, thay vào đó chỉ là một món đồ mà người ta có thể tùy tiện mang về từ bất kì cửa hàng nào. Tui thân, nhưng cô không hề có quyền lên tiếng, không bao giờ.

Thiên Yết biết, cô không xứng là một đứa con trong ngôi nhà quyền quý này. Giữa những con người hoàn hảo và sang trọng ấy, xuất thân của cô chỉ là một đứa con gái bị gia đình thật bỏ rơi từ khi mới lọt lòng. Nếu Minh gia là một bầy thiên nga trắng, cô chỉ là một con vịt xấu xí. Thiên Yết biết, biết chứ. Nhưng cô chưa bao giờ ngừng yêu họ, dù họ lạnh nhạt bao nhiêu, đó vẫn là những "người thân" duy nhất mà cô có.

Có phải Thiên Yết quá ngây thơ không?

"Cầm lấy!"

Giọng nói trầm thấp đầy lạnh lẽo của ông Minh khiến Thiên Yết sực tỉnh. Cô nhìn ông, nhìn cả một xấp giấy mà ông chia ra. Ngập ngừng một lúc, Thiên Yết nhanh chóng bước tới trước khi ông nổi giận, hai tay cẩn trọng đón lấy xấp giấy từ ông.

"Thưa chủ tịch, đây..."

Đôi mắt kia vẫn không nhìn Thiên Yết, và cũng không có bất kì câu trả lời nào. Mắt cô hơi sụp xuống, nhìn vào xấp giấy kia trong khi tay lật từng tờ. Chẳng mấy chốc, đôi đồng tử đen láy bỗng mở to hết sức, đôi tay trở nên run rẩy, cô ngây ngốc nhìn người đàn ông kia.

"Chủ tịch, cái này... không lẽ ngài định...?"

Lúc này, đôi mắt kia mới nhìn sang Thiên Yết. So với sự hoảng loạn và khó tin của người con gái, tất cả những gì toát ra từ ông Minh vẫn là sự lạnh lùng không đổi, đôi mắt như thể nhìn một thứ gì thấp kém hơn mình. Hai ray chống lên bàn đỡ lấy cằm, người đàn ông nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy, như muốn khắc sâu vào trong tâm trí cô gái nhỏ.

"Đó là toàn bộ thủ tục cho việc du học của cô tại Mỹ, vô thời hạn."

"Nhưng..."

Không muốn, Thiên Yết không hề muốn điều này xảy ra một chút nào.

Thiên Yết đã từng mơ ước được sang Mỹ học khi cô còn bé tí, nhưng bây giờ thì không. Cô biết chứ, là ông muốn tống khứ cô đi khỏi, cũng như tránh xa khỏi Xử Nữ. Cô biết chứ, cô biết mình không có quyền tự chọn đi hay ở lại. Nhưng, Thiên Yết không muốn rời khỏi đây, nơi có bạn bè và người mà cô yêu thương nhất.

"Xin.. con xin ngài suy nghĩ lại, làm ơn đi chủ tịch! Con không muốn.. rời đi..! Con xin ngài! Con sẽ thực hiện mọi điều ngài muốn mà!"

"Vậy thì hãy tránh xa khỏi Xứ Nữ và biến mất khỏi cuộc đời nó! Mãi mãi không bao giờ được xuất hiện nữa!"

Đôi mắt đen láy mở to, tròn tròn kinh hãi nhìn người đàn ông ngay trước mặt mình. Môi khẽ run, ánh mắt Thiên Yết trở nên lúng túng đi trong khi chân bắt đầu mềm nhũn ra. Cô có thể cảm thấy sự cay xè nơi khoé mắt.

Nhìn biểu hiện của Thiên Yết, đôi mắt ông Minh vẫn lãnh cảm không thay đổi, hai tay vẫn chống cằm.

"Sao? Không làm được chứ gì?"

Thiên Yết bất giác giật một cái, cô nhắm tịt mắt một hồi lâu. Cô biết, người đáng lẽ là ba này không hề thích cô, chưa bao giờ thích cô, cô trog mắt ông còn không bằng một người hầu. Thiên Yết cũng biết, việc cô thân thiết và gần gũi Xứ Nữ khiến ông rất khó chịu. Biết, nhưng bảo cô đưa ra quyết định và rời khỏi, Thiên Yết sợ mình không đủ can đảm để thực hiện.. Thiên Yết không muốn, phải xa Xứ Nữ..

"Con.. xin lỗi, thưa chủ tịch! Nhưng, con muốn tự quyết định cuộc sống của chính mình.. Và hơn cả, con không muốn phải rời xa Xứ Nữ..!"

Đôi mắt trung niên của ông Minh khó chịu nheo lại, khiến Thiên Yết thoáng sợ hãi. Điều mà cô vừa nói, chính cô còn không nghĩ mình có thể nói ra một cách thẳng thắn như vậy, trước mặt ông và nêu ý kiến cho chính mình. Nhưng toàn bộ đều là suy nghĩ của Thiên Yết. Có thể sẽ khiến ông tức giận, nhưng ít nhất lần này, cô muốn làm chủ cuộc sống của chính mình.

Ông Minh đột nhiên đứng dậy khỏi ghế, vòng ra bàn làm việc và đi tới ngay trước Thiên Yết. Áp lực từ người đàn ông nghiêm nghị khiến cô không khỏi run mình. Thiên Yết bặm chặt môi, mắt không敢 ngai nhìn thẳng vào mắt ông.

"Cô muốn chống đối sao? Đừng quên, cô là do ta mang về!"

Lòng ngực Thiên Yết hơi nhói lên, nhưng vẫn cố gắng không dao động. Bàn tay nắm chặt, đôi mắt vừa nhắm hờ nhìn vào mắt ông Minh.

"Con biết, với ngài con nợ rất nhiều, là ngài cho con một gia đình, là ngài cho con một người bạn. Nhưng con xin ngài, ít nhất lần này, hãy cho con quyết định..."

Ông Minh tiếp tục nhìn cô gái nhỏ, như đợi một vẻ sau mà ông dường như đoán ra được tất cả. Ông thấy bản thân thật ngu ngốc khi mang Thiên Yết về.

Thiên Yết thu hết can đảm, đối diện với ông Minh, cũng là đối diện với chính mình.

"Con xin từ chối việc đi du học! Con yêu Xứ Nữ, và con muốn ở bên cậu ấy, dù thế nào đi nữa, con xin ngài!"

Sự tức giận lên đến cực điểm, bàn tay to lớn của ông Minh chợt đưa lên cao. Thiên Yết biết chuyện gì xảy ra qua đôi mắt hằn rõ từng tia máu kia, nhưng cô chỉ nhắm mắt chờ đợi.

Thiên Yết sẽ không chạy trốn nữa! Cô quá nhu nhược và yếu đuối! Lần này, chính cô sẽ lựa chọn cuộc sống cho mình.

Một cuộc sống mà cô không phải rời xa Xứ Nữ!

Bỗng nhiên ngay lúc đó, cánh cửa phòng đột ngột mở ra, theo sau là tiếng bước chân gấp gáp.

Bàn tay ông Minh bắt đầu chuyển động.

Chát!!

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Vị của tình yêu

Chát!!

Trong khi Thiên Yết nhắm tịt chờ đợi, cô lại chẳng thấy đau đớn dù cho âm thanh lạnh lẽo ấy đã vang lên. Chạm rài mở mắt, Thiên Yết nhận ra, một tấm lưng đang đứng chắn ngay trước mặt cô, cũng chính là người hưởng trọn cái tát vừa rồi thay cô.

"Xử... Xử Nữ!!"

Ông Minh ban đầu có chút kinh ngạc, kinh ngạc về hành động vô thức của mình và kinh ngạc về cả đứa con trai đang đứng trước mặt. Tuy nhiên, ông lấy lại sự bình tĩnh ngay sau đó, đôi mắt trở nên lãnh cảm như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

"Tại.. Tại sao..?"

Thiên Yết không ngăn được mình chạy đến bên người con trai ấy, mặc cho ánh mắt lạnh lùng của ông. Bám vào Xử Nữ, cô chạm nhẹ lên bên má hằn sâu năm ngón tay khiến Xử Nữ khẽ nhủu mày vì đau, nhưng lại cười khi.

Lẽ ra người nhận cái tát đó là Thiên Yết mới phải, cô hoàn toàn không hiểu tại sao cậu lại ở đây. Làm chuyện này, lồng ngực Thiên Yết không khỏi nhói đau. Lại vì cô.

"Thực thì mình đứng ngoài nghe trộm này giờ, nên.. Không sao đâu, cậu đừng lo!"

Dù cho Xử Nữ cười xoa nói thế, bảo Thiên Yết không lo thật sự là điều không thể. Không chỉ lo, cô còn cảm thấy tội lỗi. Chợt, Thiên Yết nhận ra một điều. Bất kịp câu nói của cậu, rằng Xử Nữ đã đứng ngoài này giờ.

"Con yêu Xử Nữ, và con muốn ở bên cậu ấy, dù thế nào đi nữa, con xin ngài!"

Xử Nữ đã nghe, cô dám chắc cậu đã nghe.

Nhìn biểu cảm thay đổi liên tục trên khuôn mặt Thiên Yết, sự thú vị khiến cậu không khỏi phì cười. Dầu cho bên má đau rất vì cái tát ban nãy, cậu lại cảm thấy vui trong lòng. Là Thiên Yết nói yêu cậu, là cô bảo rằng muốn ở bên cậu dù chuyện gì xảy ra, điều này khiến Xử Nữ cảm thấy lồng ngực mình dâng lên sự hạnh phúc.

"Cảm ơn cậu, Thiên Yết! Giờ hãy để mình!"

Trong khi Thiên Yết còn chưa theo kịp được lời Xử Nữ, cô đột ngột bị cậu kéo ra phía sau lưng mình, bàn tay siết chặt lấy bàn tay cô.

Nhìn người đàn ông không ai khác là ba mình, đôi mắt nâu đen của Xử Nữ bỗng chốc trở nên nghiêm nghị và đầy lạnh nhạt, như thể chính cậu đang nén cái sự tức giận không bộc phát.

Ông Minh không ngần ngại nhìn thẳng vào mắt con trai, một chút can giác khó xử cũng không có. Đối với ông, ông không nghĩ việc mình làm là sai.

"Ta đã từng dạy con không được phép nghe trộm chuyện không liên quan đến mình!"

Vẫn là cái giọng đó, cái giọng cao ngạo trầm thấp thể hiện quyền uy của một người đứng đầu, một người lãnh đạo. Đó không phải lời dịu dàng của một người ba, Xử Nữ đôi khi nghĩ rằng, ông Minh đã quên mất thứ gọi là tình phụ tử, thay vào đó là những gia giáo định kiến mà ông bắt người khác phải tuân theo mình.

"Là ba muốn mang Thiên Yết khỏi con?"

Đứng phía sau, Thiên Yết vẫn ngần ngại xem cuộc đối thoại giữa hai ba con nhà họ, và cô cảm thấy bàn tay của mình được siết chặt hơn.

"Ta làm mọi chuyện vì con, Xử Nữ! Ta không muốn người như con bé đó ảnh hưởng đến tương lai của con biết!!"

Nói như thể mình là một người cha tốt, trong khi ông còn chẳng bao giờ quan tâm điều Xử Nữ thực sự mong muốn là gì. Khi cậu còn nhỏ, chính ông là người tách cậu khỏi đồng đồ chơi mà ông cho là vô bổ, chính ông là người cho nhỏ hết toàn bộ hoa cậu trồng vì cho đó là phí thời gian, cũng chính ông là người thả đi con chim mà Xử Nữ yêu quý nhất. Bởi vì ông muốn con trai mình là người giỏi nhất, chính ông đặt nặng lên vai cậu trách nhiệm thừa kế từ khi còn bé tí. Tuổi thơ của Xử Nữ là những bài học không cùng lứa tuổi, thay vì là hằng đêm được nghe ba mình kể chuyện. Dù cho mẹ cậu mất sớm, ông chưa bao giờ đối với cậu thực là một người cha đúng nghĩa.

Khoé môi Xử Nữ nhếch lên thành nụ cười nửa miệng, tay siết lấy bàn tay bé nhỏ đang run rẩy vì lời nói của ông.

"Vì con? Tương lai của con? Chẳng phải ba luôn cố cướp đi những thứ quan trọng đối với con sao? Kể cả Thiên Yết, dù cho ba biết cô ấy với con là không thể thay thế!!"

Xử Nữ không nhận ra bản thân vừa hơi lớn tiếng. Nhưng dù nhận ra, cậu có lẽ cũng không để tâm tới. Đối với Xử Nữ lúc này, cậu chỉ muốn nói với người đàn ông kia những gì mà cậu nghĩ.

"Ba đã bao giờ cho con một gia đình thực sự chưa hả ba? Ba luôn vắng nhà, và cho gia sư kèm cặp con không ngừng nghỉ. Ba mang về cho con một người bạn, nhưng lại đối xử với cậu ấy không bằng một người hầu trong nhà!!"

Bàn tay còn lại của Thiên Yết vô thức nắm chặt như không muốn để cậu nhận ra. Đôi mắt run run ngấn nước, hơi thở gấp dần theo từng giây. Trong lòng cô lúc này, chính là cái cảm xúc mà chính cô còn không biết là gì. Hụt hẫng, thất vọng hay vui vẻ, hạnh phúc, Thiên Yết thực không biết. Cô chỉ biết, bản thân không thể ngừng run rẩy theo từng lời nói của Xử Nữ.

"Ta chỉ cho con bé đi du học, giúp nó lên với một môi trường tốt hơn!"

"Và mang cô ấy rời khỏi con, chẳng ra là tổng khứ cô ấy khỏi mắt ba chứ gì?"

Ông Minh hơi nhướng mày, khó chịu nhìn cậu con trai. Xử Nữ bắt đầu mất phép tắc, và không ngần ngại cãi tay đôi với ông - một điều mà ông không hề dạy và cậu cũng chưa bao giờ làm. Điều này khiến ông có cảm giác bị bội.

Xử Nữ đương nhiên có thể nhận ra sự tức giận của ba mình hiện giờ qua đôi mắt kia, nhưng không có nghĩa cậu dừng lại. Xử Nữ không thấy mình sai, cậu chỉ đang nói cho ông biết điều mà ông đã và đang làm.

"Có thể hôm nay là con vô lễ với ba, nhưng con vẫn sẽ nói. Con yêu Thiên Yết, dù cho có thế nào, con nhất định không để cậu ấy rời khỏi con! Con nhất định không buông tay Thiên Yết!!!"

"To gan!!!"

Chát!!

Một lần nữa, Xử Nữ cảm thấy má mình nóng ran cả lên, dè lên cái tát cũ trở nên đau đớn. Cậu đột nhiên mất thăng bằng, không tự chủ được mà ngã ngửa ra sau, đụng phải chiếc tủ nhỏ gần đó.

"Xử Nữ à!!"

Thiên Yết không chút hề hà lập tức chạy đến, ngồi xuống bên mà ghì chặt lấy cậu. Đôi mắt đen láy đầy lo lắng và sợ sệt như sắp khóc đến nơi.

Ngồi bệt dưới sàn lạnh ngắt, Xử Nữ đưa tay chạm vào khoé mắt, lau đi vết máu nhỏ. Cái tát này rõ ràng mạnh hơn cái tát ban nãy, khiến Xử Nữ thậm chí không đứng vững còn gì. Cậu chột cười, ba cậu thực sự tức giận rồi.

Ông Minh vẫn đứng yên đó, đưa đôi mắt cao ngạo nhìn đứa con trai ngồi bệt dưới sàn, không chút nao núng hay dao động. Ông hoàn toàn bị con giận xâm chiếm.

"Nếu vẫn còn cố chấp, đừng bao giờ vác mặt về nhà nữa!!"

Đôi mắt Xử Nữ hơi mở to, rồi lại bật cười. Ông đang đuổi cậu, hay đang từ cậu?

Thiên Yết cảm thấy mình vô dụng và cản trở, chỉ vì cô nên mọi thứ mới rắc rối thế này, là cô liên lụy đến Xử Nữ. Khoé mắt Thiên Yết cay cay, cứ cúi gằm mặt xuống đất với mớ hỗn độn cảm xúc của chính cô.

Là Xử Nữ vì cô mà cãi nhau với ba mình, Thiên Yết sao có thể vui được?

Nhưng, cô còn nhớ rất rõ, là cậu nói yêu cô. Điều đó khiến cô thấy hạnh phúc.

Một tay chống xuống đất cùng với sự giúp đỡ của Thiên Yết, Xử Nữ chậm rãi đứng lên. Dù cho bên mặt đau rát, cậu vẫn giữ nguyên sự lạnh nhạt vốn có. Không chút ngần ngại, đối mặt với ông Minh.

"Con xin lỗi, nhưng dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra, khó khăn bao nhiêu, con cũng sẽ bảo vệ Thiên Yết đến cùng!!"

Xử Nữ cúi gập người trước phong thái lạnh nhạt của ba mình.

"Xin phép ba!"

Dứt lời, Thiên Yết cảm thấy tay mình bị nắm lấy và kéo đi. Ái ngại và lo lắng nhìn ông Minh, cô không thể rút tay mình khỏi cậu. Cứ như vậy, Thiên Yết để mặc Xử Nữ kéo cô rời khỏi.

Tiếng đóng cửa vang lên, Thiên Yết không còn nhìn thấy ông qua khe hở cửa nữa.

Rời khỏi nhà họ Minh, ban đầu Xử Nữ và Thiên Yết lập tức bị đám gia nhân chặn lại. Nhưng khi thấy sự tức giận của cậu chủ, bọn họ đều sợ hãi mà dạt sang một bên.

Thiên Yết có thể cảm thấy những ánh mắt khinh thường nhìn chằm chằm vào cô. Tuy nhiên, khi nhìn vào bàn tay được Xử Nữ nắm chặt, Thiên Yết dường như chẳng còn sợ hãi gì nữa.

Chỉ cần cô được ở bên cậu.

Nhưng, cô không sai phải không, khi là nguồn cơn sự mâu thuẫn của cha con nhà họ Minh?

Hai người họ cứ chạy như vậy, chậm dần rồi bước đi đều đều. Xử Nữ vẫn không buông tay Thiên Yết dù chỉ là nói lòng một chút.

Thiên Yết chợt nhận ra, đã muộn rồi. Cô có thể nhìn thấy rõ ánh sao trên bầu trời và sự im lặng nơi con đường vắng người.

Xử Nữ chợt buông tay Thiên Yết. Trong hình ảnh đang phản chiếu ở đôi mắt màu đen láy của cô, cậu từng bước chậm chậm và dừng lại hẳn. Đưa bàn tay ra trước mặt, như để hứng lấy cánh hoa vừa rơi xuống. Xử Nữ bỗng quay sang Thiên Yết, và nở một nụ cười dịu dàng.

"Chung đẹp quá! Giống như Thiên Yết vậy!"

Thiên Yết có thể cảm thấy đôi đồng tử của mình đang mở to, trong khi lồng ngực cứ dâng lên sự hạnh phúc lâng lâng. Nụ cười ấy, dịu dàng và ấm áp, như chưa bao giờ phải trải qua những điều đau khổ, luôn luôn sưởi ấm trái tim cô. Là nụ cười mà Thiên Yết luôn ích kỷ muốn giữ cho riêng mình.

Xử Nữ không biết đây là loài hoa gì, nhưng cậu không còn tức giận như ban nãy khi nhìn vào màu trắng tinh khôi kia. Mềm mại và dễ chịu, cậu nhận ra cả con đường này, dưới ánh trời buổi tối được bao phủ bởi những cây hoa to lớn. Một cơn mưa của những cánh hoa, Xử Nữ cảm thấy lòng mình yên ổn hẳn đi. Cả hai vết thương chồng lên nơi bên má, cậu dường như chẳng thấy đau nữa.

"Có giận mình không? Hận mình, chỉ tại mình nên mọi chuyện mới ra nông nổi như thế này.."

Thiên Yết nghe thấy tiếng bước chân đang đi tới. Lòng cô trĩu nặng cảm giác tội lỗi, khiến Thiên Yết không thể ngừng cúi gằm mặt xuống. Cô có thể luôn trung ra bộ mặt lạnh nhạt khó gần, cô có thể kiêu kì và khá nghiêm khắc, nhưng tất cả chỉ là để che giấu đi một cô gái yếu đuối và thường khóc một mình. Ngẩng mặt đối diện với cậu, Thiên Yết thấy mình không đủ tư cách.

Bất chợt, Thiên Yết cảm thấy một vòng tay quàng ra ôm lấy thân hình bé nhỏ khiến cô không khỏi run lên. Hai tay cứ buông thõng trong khi mắt mở to, cô chỉ còn biết để mặc đầu cậu ngã vào vai mình.

"Nếu phải giận, phải hận cậu, mình thà hận chính mình.."

Chỉ một câu nói thôi, nhẹ nhàng như có thể theo gió mà cuốn đi mất, chẳng hiểu sao lại để lại trong Thiên Yết sự rung động mãnh liệt. Khoé mắt khẽ run, chính cô còn không nhận ra, trên gương mặt xinh xắn chợt xuất hiện hai hàng lệ lăn dài.

"Mình đã nói rồi mà, dù chuyện gì xảy ra mình cũng sẽ bảo vệ cậu! Ở cạnh Thiên Yết, mãi mãi không bao giờ buông tay cậu ra!"

Từ khi Xử Nữ được sinh ra, cậu đã chẳng nhận được bất kì tình thương thực sự nào. Người mẹ vì sinh khó mà mất, người cha vì công việc suốt ngày bỏ bê cậu. Người làm trong nhà chỉ đến vì đồng lương của họ, hoàn toàn không chút để tâm đến những việc khác. Cuộc sống của Xử Nữ xoay quanh toà dinh thự lộng lẫy và cô đơn một cách nhảm chán. Đôi lúc, Xử Nữ còn nghĩ, liệu ba có hận cậu, vì cậu mà ông mất đi người phụ nữ mình yêu nhất?

Sẽ không bao giờ, Xử Nữ buông tay Thiên Yết. Cậu đã luôn nghĩ, nếu một ngày phải hận cô, cậu thà hận bản thân mình trước. Ai bảo cô quá quan trọng với cậu làm gì!

Thiên Yết đã luôn không ngừng thắc mắc lí do cô có mặt trên cõi đời này. Ba mẹ ruột vì cảm thấy sự cản trở của cô trong cuộc đời của họ mà thẳng thừng bỏ lại trước cô nhi viện một đứa bé mới sinh. Khi được nhận nuôi, Thiên Yết vẫn không thể biết được tình cảm gia đình là gì. Nhưng, thứ ánh sáng duy nhất trong cuộc đời cô, soi rọi cho cô một ý nghĩa sống chính là Xử Nữ. Cô yêu cậu, yêu cậu hơn bất cứ ai. Là cậu cứu rỗi cô, là cậu cho cô nụ cười, đều là cậu.

"Mình.. một đứa như mình.. mình biết sẽ chỉ cản trở cậu... nhưng... mình... mình yêu..."

"Mình yêu cậu!"

Trước khi Thiên Yết kịp nói ra lòng mình, giọng nói trầm ấm ấy đã ngắt lời cô, lại như nói tiếp cho câu nói bỏ dở của cô. Đôi mắt đen láy không ngần được ngẩng ngốc nhìn vào đôi đồng tử màu nâu đen kia. Nheo lại rồi lại mở ra, cả người Thiên Yết run lên vì hạnh phúc.

"Mình... mình..."

Như bị nghẹn ở cổ, Thiên Yết cứ ấp úng không nên lời. Cô chẳng khác nào một đứa trẻ.

Nếu Thiên Yết nghĩ đời mình được cứu rỗi bởi Xử Nữ, thì chính Xử Nữ cũng được cứu bởi Thiên Yết. Cô xuất hiện, bước vào cuộc đời cậu, cho cậu một người bạn, một gia đình, và hơn cả là một người để yêu thương, để bảo vệ.

Xử Nữ đưa tay, một cách dịu dàng vén phần tóc của Thiên Yết ra sau mang tai. Đôi mắt cậu nhìn cô đầy ôn nhu và yêu thương, như nhìn một điều quan trọng mà cậu muốn bảo vệ. Những giọt nước mắt vẫn cứ chảy xuống không ngừng từ khoé mắt, Xử Nữ nhẹ nhàng đặt đó một nụ hôn.

Khi Xử Nữ bỗng cúi xuống, Thiên Yết cảm thấy lồng ngực mình dâng tràn yêu thương.

"Mình cũng yêu cậu.. Xử Nữ!!"

Tuy nhiên, trước khi Xử Nữ kịp hôn cô, Thiên Yết đột nhiên nhảy lên, chủ động áp môi mình vào môi cậu. Từ ngạc nhiên, Xử Nữ cảm thấy như có gì đang lan toả trong cậu. Hạnh phúc? Vui mừng? Xử Nữ nghĩ là tất cả, dù sao thì đó cũng chẳng phải chuyện quan trọng.

Dưới cơn mưa của những đoá hoa sắc trắng rơi chậm chậm, đôi nam nữ trao nhau nụ hôn đầu của họ. Dịu dàng và trẻ con, nhưng đầy ngọt ngào và yêu

thương.

Vị mặn của nước mắt, cũng là vị ngọt của tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Kết thúc kì nghỉ

Sau kì nghỉ, học sinh tất bật quay trở lại học viện. Và đương nhiên, chuyện đi học trở lại bình thường.

Khi xách balo quay trở lại kí túc, Ma Kết và Xử Nữ đều khá hài lòng nhìn căn phòng tạm được gọi là sạch sẽ. Nhìn ba bộ mặt cười cười làm như mình vô tội lắm, Xử Nữ tự dưng dờ chừng muốn bắt bẻ. Nhưng nghĩ rồi lại thôi, kể ra cũng tội tội nó.

"Sur Từ đâu?"

Kim Ngưu vừa kéo vali vào, vừa thuận miệng hỏi khi cậu chẳng hề nhìn thấy bóng dáng con mèo và căn phòng lại im lạ thường.

"À.. nó ra ngoài.. chắc chút về ấy mà!"

Bạch Dương trả lời bằng khuôn mặt đùa giỡn cười cười. Cụ Giải đặt đôi giày của mình vào tủ, nhìn nó có chút lo lắng. Cô có thể nhận ra rõ mồn một, sự áp úng thoáng qua trong lời nói Bạch Dương.

"Nhưng chẳng phải giờ đã muộn rồi sao? Cũng bây giờ còn gì!"

Bảo Bình nói vọng ra từ trong phòng mình. Cậu không đóng cửa, và có thể nghe thấy rất rõ cuộc nói chuyện của tụi nó. Tay vẫn xếp đồ đạc, Bảo Bình đột nhiên nghĩ đến một vài chuyện rồi quay ra ngoài tìm ai đó. Biểu hiện trên gương mặt nó, cậu thật muốn biết.

Nhân Mã không biết phải nói gì, nên cũng im lặng sau khi nhìn sang Song Từ. Kể cả Bạch Dương, ba đứa nó đã hứa không được phép nói chuyện này ra, hứa với Sur Từ. Tụi nó đều biết, bây giờ con nhỏ đang ở đâu.

Song Ngư bắt giác thở dài. Hơn ai hết, cậu là người biết rõ nhất, rõ hơn cả tụi Bạch Dương. Bởi vì so với ba đứa nó, cậu chính là người đưa nó tới đó còn gì. Song Ngư không hối hận, nhưng chẳng hiểu sao cậu không khỏi khó chịu. Tâm trạng cậu đã không tốt từ hôm đó đến nay.

Có lẽ, không nên nghỉ ngơi nhiều quá.

Hiện tại, ở lớp Toán đang là giờ ra chơi. Suốt kì nghỉ cũng không có gì hay, vô học cũng chả có gì đặc biệt vào ngày đầu tiên. À không, phải trừ một chuyện ra nha.

Lúc này, hai mươi mấy thành viên lớp Toán như bu quanh lại một chỗ, trông chẳng khác nào đám con nít chờ được kể chuyện dù tụi nó đã nghe hết rồi. Đôi mắt mở to vừa kinh ngạc vừa thích thú, ngay khi Bảo Bình vừa định cười lên thì lập tức bị lời cảnh cáo của Xử Nữ làm cho im bật.

"Im!!"

Bảo người ta nín cười, quả thật là rất ác độc nha!

Tuy nhiên, cái gì cũng có trường hợp ngoại lệ. Sur Từ và Bạch Dương đưa mắt nhìn nhau, nhìn sang khuôn mặt mím chặt của Xử Nữ, nhìn sang khuôn mặt thoáng đỏ đáng yêu của Thiên Yết, rồi hai con bạn lại quay sang nhìn nhau. Hai đôi mắt nghịch ngợm chớp liên hồi mấy cái, cuối cùng không nhịn được mà cười sặc lên.

Bạch Dương lấy tay vỗ đùi, cười như chẳng còn biết lễ nghi phép tắc. Sur Từ ôm lấy con bạn thân, cười mà cứ như khóc. Hai đứa nó hoàn toàn để mặc ánh nhìn của đám bạn.

"Dã man! Kinh dị!! Haha!! Xử Nữ thành cặp với Thiên Yết! Dã man!!!"

"Mày bị Thiên Yết chủ động hôn hả? Kinh khủng chưa!! Haha!! Nhục oi là nhục!!!"

Hai câu nói lần lượt của Sur Tử và Bạch Dương như khơi mào cho tràng cười của lớp Toán. Tụi nó hoàn toàn không để ý lớp trưởng đang toà ra toàn là âm khí, lý do là ai cũng biết.

"Nhục hả?! Kinh dị hả?! Lâu rồi anh chưa dạy dỗ hai đứa phải không? Được! Hôm nay tao phải dạy lại hai đứa tụi bây!!"

Bạch Dương và Sur Tử cảm thấy một cái gì đáng sợ đang ám lấy mình. Nhìn đôi mắt nâu đen tức giận nhìn hai đứa nó như muốn ăn tươi nuốt sống, Bạch Dương và Sur Tử không hèn mà thấy rùng mình vì sợ. Tụi nó chọc phải ổ kiến lửa rồi. Nhìn thẳng lớp trưởng bẻ tay rôm rốp luôn, phen này tụi nó gây tội lớn!!

Nhìn nhau, lùi ra sau vài bước, cừu vói mèo lập tức bỏ chạy. Chạy là thượng sách!!

"Đứng lại cho tao!! Hai cái con khốn kiếp kia!!"

Lớp Toán thường rất đoàn kết và xem trọng bạn bè, sẵn sàng lao vào biển lửa vì bạn hữu. Tuy nhiên, cái này là trường hợp ngoại lệ. Thôi thì hai người vì mọi người đi. Tổ quốc ghi công hai đứa bây!

"Ê mà, ổn không?"

Khi Thiên Yết chỉ biết nhìn ba đứa kia đang rượt nhau chạy khắp quanh lớp học, Thiên Bình chột khe khẽ hỏi cô. Quay sang thì nhìn thấy vài ánh mắt lo lắng của tụi nó.

"Mình già rất nghiêm! Sẽ không sao chứ?"

Cự Giải biết gia đình nhà họ Minh. So với nhà cô, thực chỉ là chín mười không đáng kể. Cự Giải vẫn còn nhớ cảm giác sợ hãi, khi đi cùng mẹ mình đến buổi tiệc của Minh gia. Bầu không khí của cuộc nói chuyện giữa họ thực rất đáng sợ.

"Mình cũng.. không biết.. Mình không muốn vì mình mà Xử Nữ mâu thuẫn với ngài chủ tịch, nhưng..."

Giờ thì tụi nó mới biết, tình song phương vẫn chưa chắc là hạnh phúc.

Đuổi một hồi cũng mệt, Xử Nữ đành quay về chỗ sau khi cho mỗi đứa một cái cốc vào đầu.

Bạch Dương lườm lớp trưởng, miệng mắng chửi không từ một câu gì. Đòi nào con trai lại đi đánh con gái, thằng đó nhất định không phải con trai? Nó không hiểu Thiên Yết có thể yêu cái thằng bạo lực như Xử Nữ. Tay ôm đầu, miệng rên rỉ, nó đau đến chết mất!

Tâm trạng Sur Tử cũng không khác gì Bạch Dương. Nhấn mặt, nó chán nản lếch về chỗ ngồi, tay vẫn xoa xoa cái đầu bị Xử Nữ đánh. Nó chỉ nói sự thật thôi, mà sự thật có mất lòng cũng đâu phải lỗi của nó đâu!

Song Ngư một tay chống cằm, tai đeo tai phone, cậu chột đưa mắt mình vốn nhìn ra ngoài sang nhìn nó. Cái vẻ mặt méo mào của nó khiến cậu không khỏi phì cười.

Sur Tử bỗng sực ra cái gì đó, nó đột nhiên quay sang Song Ngư, không nói không rằng giật mạnh hai bên tai phone của cậu ra. Trong khi ai đó còn điên tiết định mắng cho một trận, Sur Tử cười tươi híp mắt.

"Dù tôi không muốn nói đâu, nhưng hôm đó thật sự cảm ơn cậu!"

Nếu hôm đó không có Song Ngư, với cái sức khoẻ vốn chẳng tới đâu của mình, có khi Sur Tử nằm gục trên đường vì mệt cũng nên. Cảm ơn cậu ta, nó rất ghét, nhưng vẫn phải nói. Coi như nó nợ Song Ngư lần này!

Nụ cười kia khiến Song Ngư có chút cảm giác gì đó không rõ, cậu mỉm cười trong vô thức. Bao nhiêu tâm trạng khó chịu mấy ngày qua bị nó làm trôi đi gần như hết.

"Mà, bạn trai cậu sao?"

Song Ngư không rõ lý do tại sao lại hỏi, cậu chỉ đơn thuần là thắc mắc. Nói ra câu này tự nhiên lòng ngực Song Ngư trở nên khó chịu không rõ lý do. Trong đầu cậu xuất hiện hình ảnh nó ngày hôm đó, trái ngược với con nhỏ đánh đá khó ưa hằng ngày, lại yếu đuối ôm lấy người con trai kia mà khóc nức lên. Nó thậm chí không nhận ra Song Ngư đã bỏ về bao giờ.

"Em xin anh, nếu đã tình... xin anh... đừng rời khỏi em...! Em sợ mình không chịu được, Từ Thiên đã hứa mà đúng không... Em rất nhớ anh, thực rất nhớ!!"

Sur Tử ban đầu ngạc nhiên, hai mắt mở to chớp chớp nhìn Song Ngư. Nó cũng không biết phải nói thế nào cho phải, nhưng..

"Đâu, anh Thiên thực ra là..."

"Mèo, có người kiểm nè!!"

Song Ngu tự nhiên muốn giết chết thằng Thế Đạt quá!

Sư Tử không mấy quan tâm đến câu nói còn dở dang, nó nhanh chóng nhảy phóc ra khỏi chỗ ngồi mà chạy lon ton ra cửa lớp. Khi phát hiện người cần tìm là ai, nó giật thót một cái. Nụ cười kia khiến Sư Tử muốn đập một cái.

Song Ngu nhủ mày, khó chịu. Mắt cậu thị lực rất tốt, Song Ngu không tin mình nhìn nhầm.

"Phi... Anh làm gì ở đây?!"

Nhìn Phi Long vui vẻ nhoeo miệng cười, Sư Tử lúng túng nhìn sang tụi nó. Lầu lớp mười một không phải trên kia sao, việc gì phải có mặt ở lớp nó? Anh ta muốn giết Sư Tử không đao hay sao?

"Thì anh đến tìm bé đề---Ồ!!"

Trước khi Phi Long kịp nói hết câu, Sư Tử đã vội túm lấy tay anh mà kéo đi. Nhận ra tụi nó bắt đầu chú ý, nó không thể đứng trước lớp mà nói chuyện với Long như chẳng có gì đáng nói được.

Nhìn theo bóng dáng khuất dần kia, mấy đứa nó chớp mắt rồi nhìn sang nhau, nhủ mày. Tụi nó nhận ra anh ta. Người xích mích với tụi nó trog chuỗi dạ hội, là anh chàng Phi Long! Mèo con và anh ta có quen nhau, tụi nó thực không biết.

Thiên Yết nhìn theo, chợt nhớ lại lần cô vô tình bắt gặp Sư Tử và Phi Long nói chuyện. Mọi quan hệ giữa họ, cô vẫn luôn thắc mắc và chưa hề nói gì với tụi nó cả.

Song Ngu hiện đang ở trong phòng mình, lười biếng nằm dài trên giường. So với hình tượng cậu học sinh gương mẫu phép tắc, Song Ngu giờ đây khác một trời một vực. Nằm ngược ra phía chân giường, hai chân gác lên thành giường. Gối đầu lên một cái gối dài, cậu chán nản nghịch cái điện thoại đang cầm trong tay.

Có một chuyện cứ vướng trong suy nghĩ của cậu không dứt. Và khi nhận ra lại là những chuyện liên quan đến nó, thực khiến Song Ngu cảm thấy bức bối. Cậu phải đi khám bệnh trước khi bệnh nặng hơn mới được.

Nói thì nói vậy, chính Song Ngu cũng không hiểu lí do tại sao gần đây cứ hay xuất hiện hình ảnh của nó trong đầu cậu. Có lẽ từ cái hôm đưa nó đến bệnh viện, hoặc trước đó, Song Ngu cũng chẳng rõ. Chỉ biết, cái con nầm lùn đó dạo này cứ ám cậu không thôi.

Ban sáng nó rõ ràng đi cùng Phi Long, và họ chắc chắn có quen biết nhau. Điều này khiến cái người vốn ghét xia vào chuyện người khác như Song Ngu cảm thấy thắc mắc. Haha, cậu điên thật rồi!

Có lẽ do mãi nghĩ ngợi lung tung, Song Ngu hầu như thả tâm trí mình nơi xa xôi nào không biết. Đột nhiên, cái điện thoại trong tay bỗng rung reo lên. Chẳng biết là do quá chú tâm hay do giật mình, tay Song Ngu vô thức buông cái điện thoại ra. Kết quả thật không may khi cái thứ kia rơi ngay xuống mặt cậu.

"Ui ui.."

Một tay xoa xoa cái mũi đáng thương tưởng chừng sắp gãy của mình, Song Ngu thật khó không ra nước mắt. Chống tay xuống giường ngồi dậy, cậu bọc dọc quay sang cái điện thoại kia. Cái mũi của cậu có tội gì chứ, rốt cuộc là ai?!!

Tuy nhiên, đập vào mắt Song Ngu lại là một số điện thoại hoàn toàn lạ. Trí nhớ cậu từ khi sinh ra đã rất tốt, Song Ngu có thể chắc chắn chưa bao giờ nhìn thấy số điện thoại này trước đây. Một phần cũng do cậu không thường sử dụng điện thoại cho việc gọi này gọi nọ. Đôi mày nhủ chặt, hãy cầu mong là không nhầm số đi!!

"A-lô!!"

Người từ đầu dây bên kia không khỏi ngạc nhiên trước cái giọng nhấn mạnh trông có vẻ đang bức bối kia, rồi lại phì cười.

Tay xoa xoa cái mũi tội nghiệp, tiếng cười bên kia khiến Song Ngu tức điên máu. Gọi để cười, là cái tên khốn kiếp nào!!

"Khoan khoan!"

Ngay khi Song Ngu vừa định đập máy, cậu nghe thấy giọng nói vang lên từ đầu dây kia. Ban nãy nghe không rõ, nhưng giờ thì Song Ngu chắc chắn là giọng nam. Một giọng thuộc về ai đó mà cậu đã từng nghe nhưng không hề quen biết.

"Là ai?"

Bên kia im lặng một hồi, như muốn thử thách sự kiên nhẫn của Song Ngu. Tuy nhiên, chẳng hiểu sao, cậu không còn có ý định ngắt cuộc gọi này nữa.

"Cậu hẳn là Mỹ nhân Ngư nhỉ?"

Mây Song Ngư hơi nhướn lên, trong lòng dâng lên một cảm giác cực kì khó chịu. Khoé mắt giật giật liên tục, cái tên này là cái tên quái nào mà dám gọi cậu như thế?!!

"Tôi không cần biết là ai, nhưng lấy đâu ra cái tên gọi đó đấy hả?!!"

Bên kia khó khăn lắm mới nhìn được cười. Thật sự rất thú vị, con người đã để lại cậu ấn tượng từ lần đầu nhìn thấy.

"Xin lỗi nhé, vì đó là tên lưu trong danh bạ của Mao Mao!"

Mao Mao, cách gọi tên này cậu hình như đã nghe thấy ở đâu đó.

"Cậu.. không lẽ là...?"

Trong đầu Song Ngư hiện lên hình ảnh người con trai với đôi mắt màu nâu khói và khuôn mặt nhợt nhạt. Người con trai đã khiến lồng ngực Song Ngư dâng lên cảm giác ganh tỵ.

Người bên kia im lặng một hồi, như để chắc Song Ngư hoàn toàn không nói gì thêm. Giọng nam hơi trầm, vẫn còn nghe rõ thanh âm ồm ồm mỗi một, nhưng lại đầy kiên định.

"Chào cậu, Song Ngư! Đúng như cậu đoán, tôi là Tử Thiên!"

Đôi mắt màu nâu cafe hơi mở to trong vài giây và trở lại bình thường ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Đồng cảm

Ngày nghỉ, Nhân Mã ra ngoài từ sớm và không để một ai biết mình đi đâu. Cậu bắt một chuyến xe buýt tại trạm học viện, và ngồi xuống cái ghế còn trống khoảng giữa xe. Tựa đầu vào cửa sổ kính, đôi mắt màu hổ phách bất cần như chán nản, lại pha lẫn gì đó không đoán được. Dù buồn ngủ, cậu không thể chớp mắt dù chỉ một giây.

Có lẽ vì rời khỏi kí túc khá sớm, Nhân Mã có thể cảm nhận được hơi lạnh trong không khí phả vào cậu. Đút hai tay vào túi áo khoác, Nhân Mã thở ra mấy cái. Cậu thường không chịu được cái lạnh, một trong số những thứ ít ỏi cậu vẫn chưa thay đổi.

Con đường phố với những hàng quán đang dọn, Nhân Mã nhìn thấy những con người tội nghiệp phải làm việc trong cả ngày nghỉ. Mỉm cười, cậu đưa tay che miệng ngáp một cái. Nhân Mã gần đây ngủ không đủ giấc.

Lo cho Sư Tử, cái con nhỏ cứ đi sớm về muộn, Nhân Mã còn nghĩ về một điều gì đó khác. Là Thiên Bình? Cậu cũng không biết.

Hai lời tỏ tình của Thiên Bình, lời tuyên bố theo đuổi cậu, Nhân Mã dường như không còn để tâm tới nữa. Như cậu đã nói, điều đó rất phiền.

Thiên Bình đối với cậu gần đây không mấy thay đổi. Vẫn cứ cạy khoé cậu, vẫn cứ nói chuyện như chẳng có chuyện gì xảy ra, vẫn cười và thỉnh thoảng mắng cậu vì những điều khiến cô nàng thấy xấu hổ. Nhân Mã biết, cô cũng khó xử, cô cũng sợ sệt, đó chỉ là vẻ bề ngoài khiến người khác không phải lo cho mình. Và có lẽ cô cũng biết, Nhân Mã hoàn toàn không thích mình.

Cô gái đó hoàn toàn đâu khác gì những cô gái đã từng tỏ tình với cậu, những cô gái đã từng theo đuổi cậu. Nhưng, ở Thiên Bình, đối với Nhân Mã lại có gì đó rất khác với bọn con gái kia.

Thực thì, tình cảm của cậu gần đây bỗng trở nên mơ hồ, đến mức chính Nhân Mã cũng không hiểu được bản thân mình nữa.

Nơi Nhân Mã đến, xe buýt phải dừng lại tại trạm. Trong thời gian đợi xe tiếp tục chạy, cậu đứng dậy khỏi ghế ngồi và bước xuống xe ngay sau đó. Nhân Mã cần mua vài thứ.

Sau một hồi tìm kiếm xung quanh, Nhân Mã thờ phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy một tiệm bán hoa gần đó. Cậu đã quên mua trước khi đi, và thật không tốt nếu ở đây cũng không có. Nhìn những đóa hoa rực rỡ sắc màu, Nhân Mã nhờ người bán hàng gói lại giúp mình một bó ly ly trắng.

Trong lúc đợi người bán hàng, Nhân Mã đi sang tiệm trái cây ngay bên cạnh. So với một tên nhóc nghịch ngợm hiếu động, cậu cứ như một người khác hoàn toàn. Cách Nhân Mã chọn từng trái cây và đưa cho người bán, thật chỉ khiến người ta nhìn thấy ở cậu một cậu chàng hiền lành ôn nhu.

Một tay cầm bó hoa, tay còn lại xách chiếc túi trái tay, Nhân Mã có muốn sửa lại cái balo bị lệch đằng sau cũng khó. Thở dài một cái, cậu đành đi về phía chiếc xe buýt ban nãy đang đậu đằng kia.

Ngồi lại chỗ như trước khi rời khỏi, Nhân Mã đặt đồng hồ của mình sang ghế bên cạnh một cách bất đắc dĩ. Chẳng phải cậu muốn giành chỗ cho riêng mình, nhưng hoàn toàn không còn chỗ trống nữa. Đành vậy!

Đeo tai phone vào hai bên tai, Nhân Mã lạnh nhạt nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe buýt khi chiếc xe bắt đầu lăn bánh. So với ban nãy, có nhiều hành khách hơn, và cũng ồn ào hơn. Đó là lí do cậu nghe nhạc, Nhân Mã vốn không thích tiếng ồn.

Sau khoảng gần một giờ ngồi trên xe buýt, chịu đựng sự xui xẻo khó chịu của mấy trận tắc đường vì đông đúc, Nhân Mã cuối cùng cũng đến được chỗ mình cần đến. Thở phào một cái, xách đồng hồ linh kinh của mình, cậu xuống xe sau khi mấy người kia đã xuống hết khi họ chen lấn lẫn nhau.

Nóng nực và bức bối, Nhân Mã đưa tay phẩy phẩy trước mặt mấy cái. Nhìn nơi trước mắt, cậu cười nhẹ một cái, thở hắt ra như để trút đi sự mệt mỏi vì ngồi trên chiếc xe buýt kia. Chân Nhân Mã bắt đầu bước đi, bước vào nơi đề chữ "Nghĩa trang thành phố".

Bằng cách nào đó, mọi nơi này giờ Nhân Mã nhìn thấy đều thật đông đúc, kể cả nơi này.

Dừng lại nơi phần mộ dường như hoàn toàn tách biệt với xung quanh, đôi mắt màu hổ phách trở nên dịu dàng khi nhìn vào hai bức hình trên hai phần mộ đặt cạnh nhau trong căn nhà nhỏ xây riêng biệt.

"Con đến rồi, chào ba mẹ!"

Hai phần mộ kia chính là hai phần mộ của ông bà Nguyễn, cũng chính là người đã sinh ra Nhân Mã, ba mẹ cậu. Đây không phải lần đầu tiên Nhân Mã đến đây trong năm nay, nhưng hôm nay lại đặc biệt hơn cả. Hôm nay là ngày giỗ của ba mẹ cậu.

Phải, Nhân Mã là một đứa trẻ mồ côi. Nhưng cậu đã không còn quan tâm đến điều này nữa rồi.

Mẹ cậu lúc sinh thời rất thích hoa ly ly trắng, và cam là trái cây ưa thích của ba cậu. Đặt chúng lên hai phần mộ kia, Nhân Mã cẩn trọng nhỏ từng bụi cỏ mọc gần đó. Đúng như cách người ta thường làm khi đi thăm mộ.

Ba mẹ Nhân Mã mất khi cậu sáu tuổi, họ chết ngay trước mắt cậu. Nhà cậu không giàu, nhà họ Nguyễn vốn không phải một gia tộc lớn hay gì đó tương tự. Tuy nhiên, ngay từ khi còn rất nhỏ, Nhân Mã đã nhận thức được sự ngưỡng mộ của một cậu nhóc dành cho người ba tuyệt vời của mình. Ba cậu là một cảnh sát. Trong mắt Nhân Mã, người ba ấy luôn là một anh hùng.

Nhân Mã chột nhìn vào lòng bàn tay mình. Dù cho nó hoàn toàn sạch, dù cho nó chẳng chút nhơ bẩn, trong đôi mắt màu hổ phách lại phản chiếu đôi bàn tay bị máu mủ vấy ứ. Nhân Mã nhớ chứ, nhớ rất rõ, trước mắt của cậu nhóc ấy khi đã bình tĩnh là gì. Và Nhân Mã cũng nhớ rất rõ, cậu đã không hề sợ hãi dù chỉ một chút.

"Con đã muốn quên, nhưng không được.."

Dù rất rõ sẽ không một ai lên tiếng trả lời mình, Nhân Mã vẫn nói trong khi mắt cứ nhìn chăm chăm vào đôi lòng bàn tay đang mở ra một cách lạnh cảm. Quên, cậu muốn quên chứ! Không ai lại muốn nhớ về một quá khứ đau thương như vậy, nhưng Nhân Mã lại không thể. Nếu quên, cậu sẽ quên cả ba mẹ mình, quên đi cái chết của họ. Nếu quên, cậu sẽ quên chính cả bản thân mình. Và hơn cả, là quên mất cuộc gặp gỡ lúc ấy.

...

"Đừng khóc."

...

"Anh không phải quái vật, bởi vì anh rất tử tế!"

...

"Anh ơi, mình kết bạn nha!"

...

Nghĩ đến đây, Nhân Mã bật cười. Cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa cậu và nó, một đứa bé còn không biết nơi mình đang đứng là đâu. Dù cho nó đứng ở nơi toàn máu là máu, nó thậm chí không biết thứ chất lỏng ấy là gì. Kết bạn, là nụ cười tươi sáng ấy đã cứu rỗi cậu, là nó đã chìa ra trước mắt cậu bàn tay bé nhỏ kiên định.

Bởi vì nó đã cứu cậu, Nhân Mã đã luôn tự hứa sẽ bảo vệ nó đến cùng, sẽ là cậu mãi không bao giờ phản bội nó.. nhưng tại sao gần đây mọi thứ cứ rối tung lên cả, chỉ vì sự xuất hiện của một cô gái.

"Ba mẹ, con lại làm tổn thương một cô gái nữa rồi. Con khôn nạn và xấu xa quá, phải không?"

Nhân Mã đâu có muốn nghĩ đến chuyện này, vậy mà tại sao nó cứ tìm tới cậu? Khuôn mặt đầm nước của cô như ám ảnh cậu, Nhân Mã thực áy náy đến bực bội. Cậu rất không thích.

Ước gì, ba mẹ cậu ở đây. Ước gì, họ có thể xoa đầu cậu. Dù điều đó thực sự rất viễn vong, Nhân Mã vẫn ước cứ như mình là một đứa trẻ con.

Với cái quá khứ, đôi bàn tay vấy bẩn của Nhân Mã không thể chạm tới bất kì ai, không bao giờ được phép. Nó là người duy nhất, sẽ không có bất kì một người nào khác. Điều bản khoán của Nhân Mã, có lẽ chỉ là cậu quá mệt mỏi. Quá đủ rồi!

Nhân Mã không biết mình đã kể cho ba mẹ nghe bao nhiêu chuyện, cũng không rõ thời gian đã trôi qua bao lâu. Vì đây khu nhà mộ tách biệt chỉ có mỗi hai phần mộ của ba mẹ cậu, Nhân Mã hầu như không hề bị chú ý bởi bất kì ai.

Cậu nói, cậu kể, hết như đang đọc thoại một mình. Dù không một ai lên tiếng trả lời cậu, dù không một ai nhận ra nỗi niềm trong từng câu nói của Nhân Mã, cậu vẫn cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

Nhân Mã đột nhiên thò tay vào túi và lấy ra một sợi dây chuyền. Sợi dây với mặt có hình dạng một miếng mỡ dai. Nghĩ một lúc, cậu lại bỏ nó trở lại vào túi.

Nhân Mã không hề bận tâm mình đã ở đây bao lâu, cho đến khi cậu vô tình nhìn vào đồng hồ đeo tay. Cậu đã đi rất sớm, và giờ đã là trưa rồi sao. Nhân Mã cảm thấy hơi đói một chút.

Cậu có lẽ nên về thôi.

"Con về nhé, lần tới con lại đến thăm hai người!"

Khẽ cúi đầu trước hai phần mộ của hai người sinh ra mình, đôi mắt màu hổ phách dịu dàng mỉm cười. Nhân Mã quay người bước ra khỏi khu nhà mộ ngay sau đó.

"Không có đâu!! Ba con không có chết mà!!! Không đâu!!!"

Khi Nhân Mã bước đi trên con đường dẫn ra ngoài nghĩa trang, cậu chợt nghe thấy tiếng khóc chẳng biết từ đâu. Trong lúc cậu còn ngơ ngác, một cô bé đột nhiên từ đâu chạy tới chỗ cậu và vô tình va vào Nhân Mã. Nếu cậu không nhanh tay giữ lấy, cô bé chắc chắn sẽ ngã.

Lúc này Nhân Mã mới nhận ra, tiếng khóc mà cậu nghe ban nãy là của cô bé. Để mặc cho bị Nhân Mã giữ lấy, cô bé độ năm, sáu tuổi vẫn oà khóc nức nở một cách đáng thương.

"Ôi! Con đây rồi!"

Một người phụ nữ chạy tới ngay sau đó, vội vàng chạy đến bên con bé đang đứng cạnh Nhân Mã. Nhìn con gái, bà ái ngại nhìn cậu.

"Thật sự xin lỗi cháu.."

Nhân Mã nhận ra, hai mẹ con họ đều mặc đồ trắng, đầu đeo băng trắng và mắt đều thấm ướt hàng lệ.

"Con không đi...!! Người đó không phải ba con, ba con chỉ đi công tác mà thôi!!!"

Không hiểu sao, trong lồng ngực Nhân Mã lại dâng lên một sự đồng cảm.

Cậu cũng đã từng như vậy, khi đứng trước phần mộ ba mẹ mình lúc còn là một đứa nhóc trạc tuổi cô bé này.

Trong khi người mẹ đang khỏ sở dĩ dành con gái mình, Nhân Mã chợt ngồi khụy một gối cho bằng tầm nhìn với đứa trẻ. Đôi mắt buồn bã ướt đầm tràn tràn nhìn cậu, Nhân Mã khẽ xoa đầu cô bé.

Cô bé ngạc nhiên, giương đôi mắt đầy nước mắt nhìn cậu trong khi không ngừng nấc.

"Đừng khóc! Em rất tự hào về ba mình đúng không? Ba em, sẽ mãi ở trong tim em mà!"

Nhân Mã không rõ liệu cô bé có đủ để hiểu những gì cậu vừa nói. Bởi, đó cũng chỉ là cậu đang nói lại câu nói mười năm trước là dành cho cậu..

"Đừng khóc! Anh luôn tự hào và yêu quý ba mẹ mình mà. Em chắc chắn, họ sẽ mãi ở trong trái tim của anh!"

Người mẹ ngạc nhiên nhìn cậu trai đang xoa đầu con gái mình đầy dịu dàng, nghẹn ngào không nói nên lời.

"Anh trai... nói thật chứ...?"

Cô bé vừa nấc vừa hỏi lại, như muốn chắc chắn cho những điều mà cô bé tin tưởng. Cái gật đầu nhẹ của Nhân Mã khiến cô bé bất giác nở nụ cười.

"Mẹ ơi.. ba sẽ luôn ở bên mình.. phải không.. mẹ...?"

Người mẹ lúc này mới ôm chầm lấy con mình, bà siết lấy đứa trẻ trong lòng mà khóc nức lên. Giọng cứ nghẹn lại, người mẹ chỉ biết ôm lấy con mình mà khóc.

Nhân Mã đứng dậy, không khỏi kinh ngạc khi ánh mắt người mẹ nhìn sang mình.

"Cảm ơn cháu.. thật cảm ơn cháu.."

Vô thức, khoe miệng Nhân Mã cong lên tạo thành hình bán nguyệt tuyệt đẹp. Vẫy chào mẹ con nhà nọ, cậu chột thở ra một cái.

"Cảm.. Cảm ơn anh..!!"

Nhân Mã bắt gặp bật cười trong khi vẫn nhìn theo đứa trẻ trong vòng tay mẹ vẫn đang vẫy tay với mình. Cậu rốt cuộc đang làm gì vậy nhỉ.

Nhân Mã cảm thấy sự thoải mái len lỏi, thanh thản và dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Lẳng nhẳng

Thiên Bình thường không dậy sớm, vậy mà hôm nay chỉ mới bảy giờ sáng hai mắt cô đã mở thao láo như đèn pha ô tô. Lê xác ra khỏi phòng mình, đáp lại cô là một sự im lặng tuyệt đối. Quý cô mình tính khê thờ dài.

Chẳng biết là vô tình hay cố ý, Thiên Bình bất chợt đưa mắt nhìn sang căn phòng đằng kia. Không biết cậu liệu đã dậy chưa.

Nên nói là Thiên Bình ngốc, hay cô quá si tình đây. Cô cũng can đảm lắm chứ, yêu một người không hề yêu mình.

Thiên Bình nhớ lại, trong khi cô vẫn còn thắc mắc tại sao không thấy Cự Giải hay Thiên Yết chuẩn bị bữa sáng khi thường giờ này họ đã ở nhà bếp. Cự Giải hôm nay có lớp học thêm, còn Thiên Yết có lẽ vẫn còn ngủ cũng nên.

Ngẫm nghĩ lại, Thiên Bình thấy nản bản thân mình quá. Cô đâu biết nấu ăn, và chỉ còn cách đợi tụi nó dậy cả. Cũng tại hôm qua chẳng có gì bỏ bụng, giờ Thiên Bình bắt đầu thấy bụng cồn cào vì đói.

Lấy mấy cái bánh quy đặt trên đầu tủ nhà bếp, Thiên Bình chẳng còn cách nào khác ngoài ra ngoài phòng khách ngồi. Bật tivi, vừa xem vừa lót dạ bằng mấy cái bánh, cô thật mừng vì lịch ngày hôm nay hoàn toàn trống từ sáng đến chiều.

Đôi mắt đen phản chiếu hình ảnh bộ phim đang xem, Thiên Bình lần nữa chuyển ánh nhìn đi trong vô thức. Cánh cửa đóng chặt không hề có ý định mở ra, cô cảm thấy lòng mình chùng xuống. Nếu phòng cậu không thường khoá trong, cô chắc đã mở cửa vì tò mò mất. Càng ngày Thiên Bình càng giống stalker, thật điên mất!!

Mình khủng đến chừng nào đây? Chẳng phải mình đã tỏ tình với cậu ta và nhận thất bại kép luôn sao?! Ngốc! Thiên Bình mày là đồ ngu ngốc!!

Thiên Bình biết chứ, biết rất rõ tình cảm của cô đối với cậu phiền phức rất nhiều. Ấy vậy mà, cô không tài nào dừng lại được. Thu lại tình cảm ấy và âm thầm chúc phúc cho cậu hạnh phúc bên người con gái cậu thực yêu, Thiên Bình không phải một đứa con gái cao thượng chẳng khác nào thiên thần tái thế như vậy. Hoàn toàn không phải.

Biết rõ là làm phiền cậu, thử hỏi làm sao Thiên Bình có thể ngừng lại? Cô dù sao vẫn là một cô gái trẻ trung năng động, và cậu chính là mối tình đầu của cô còn gì..

Tụi nó lần lượt thức dậy ngay sau đó. Nhìn cả đám từng đứa từng đứa một bước ra từ phòng với mấy khuôn mặt ngái ngủ thật khiến Thiên Bình cười đến đau bụng.

Và rồi cô nhận ra, thiếu Nhân Mã.

"Thằng đó.. nó còn ngủ hả?"

Vừa ngáp ngán ngáp dài, Bảo Bình vừa hỏi băng quơ. Cậu buồn ngủ chết đi được.

Khi Bạch Dương định đi xem thử với cái ý nghĩ túm đầu thằng em đây, bước chân của Bạch Dương bỗng khựng lại ngay trước cửa phòng Nhân Mã trong khi tay vừa nắm lấy tay nắm cửa.

Hình như nó quên quên gì đó..

"Xử Nữ, hôm nay ngày mấy?"

Thái độ bề trên của Bạch Dương, Xử Nữ đương nhiên rất không thích. Cái giọng như muốn ra lệnh, và cậu vẫn trả lời dù trong lòng có chút bực tâm.

"Hỏi làm gì? Mày đi học kiểu đó hả?! 12!!!"

Chất xám trong đầu Bạch Dương hoạt động hết cỡ. 12.. 12.. Con số này đối với nó có chút quen nha!

"Sao mày không đi gọi đi mà còn đứng đó?"

Lời của Kim Ngưu không lọt được vào tai của Bạch Dương khi nó đang nghĩ ngợi, thật chộc cậu tức chết.

"Cậu đứng là óc bả đậu! Thằng đó làm gì mà có trong phòng! Hôm nay là ngày đó đấy! Là ngày đó đấy!!"

Bạch Dương quay phắt sang Song Tử, hai mắt chớp lia chớp lia như còn chưa theo kịp. Mãi một lúc sau, nó mới sực nhớ ra. Thằng nhóc đó, thậm chí còn không thèm gọi nó đi cùng!!

"Ngày đó?"

Sự thắc mắc trong Thiên Yết khiến cô lên tiếng hỏi tụi nó. Đó cũng là câu hỏi trong đầu đám tụi nó từ nãy đến giờ.

Bạch Dương nhìn sang Song Tử, Song Tử nhìn sang Sư Tử, Sư Tử đảo mắt mấy vòng.

"Không có gì quan trọng hết á!"

Tụi nó neho mắt nhìn Sư Tử. Nụ cười kia thật sự rất đáng ngờ!

"Mà dẹp chuyện đó sang một bên đi, giờ mấy người tính nhin đối luôn chứ gì?"

Bảo Bình ngồi phịch trên ghế sofa từ lúc nào, thân nhiên bỏ mấy cái bánh quy vào miệng trong khi mắt cứ đăm đăm liếc tụi nó. Cậu đói, và cái đám không có bụng kia thì cứ đứng nói ba cái chuyện này chuyện nọ.

Cự Giải lúc này mới sực nhớ rằng mình vẫn chưa nấu bữa sáng cho tụi nó. Lẽ ra đúng là hôm nay có lớp học thêm, nhưng hôm qua cô giáo gọi bảo được nghỉ, Cự Giải vì vui mà ngủ quên cả trời trăng. Thật là xấu hổ quá.

Khi cô và Thiên Yết định vào bếp thì tự nhiên bị Ma Kết ngăn lại. Đáp lại hai đôi mắt tinh anh đang mờ to hết sức kia, Ma Kết cười tươi.

"Mình ra ngoài ăn một bữa đi!"

Tụi nó không thể ngăn mình nhìn chằm chằm Ma Kết, khuôn mặt chỉ có duy biểu cảm hết sức kinh ngạc. Đã cười tươi, lại còn bảo ra ngoài ăn. Cái người đứng trước mặt tụi nó, thực là Ma Kết lúc nào cũng nghiêm khắc và ki bo hay sao? Hay là cô nàng bị ma nhập? Èo, thật là đáng sợ..

"Ê! Cậu là người ngoài hành tinh đúng không?"

Cái câu nói ngớ ngẩn kia vừa phát ra, Ma Kết đã lập tức lườm Kim Ngưu đến thấu xương. Anh chàng ớn lạnh cả sống lưng, nuốt nước bọt cười khi.

"Muốn chết?"

Đây mới là Ma Kết nè! Cơ mà, vậy lại đỡ ghê hơn ban nãy nha..

"Rồi giờ sao?"

Cái giọng duy nhất nãy giờ không hề lên tiếng lấy một câu, Song Ngư tay gấp quyển sách lại và nhìn lên tụi nó. Đôi mắt nâu cafe ngầy ngố chớp vài cái, cậu khẽ nghiêng đầu với cái tâm trạng vừa đối vừa không thoải mái. Cái đám kia cứ vòng vo tam quốc, đến bao giờ mới chịu vào vấn đề chính!

"Ờ thì.. đi!"

Kim Ngưu cảm thấy mình như một con vật tội nghiệp bị đồ hộ bởi Ma Kết và Xử Nữ. Khi vừa nói ra câu đó, cậu lớp trưởng vừa quăng cho cậu cái lườm lạnh gáy. Sợ quá đi mất!!

Chỉ riêng mỗi Thiên Bình vẫn còn lo nghĩ không đâu. Đến tận khi Cự Giải nhắc, cô mới chịu về phòng mình thay đồ.

Cự Giải biết chứ, điều mà cô bạn thân mình đang nghĩ.

Dù là cuối tuần, nhưng việc ra khỏi học viện thực khá khó khăn. Ra một hai người thì không sao vì điều đó nằm trong phạm vi cho phép, nhưng ra nguyên một đám cả chục đứa thì đó lại là chuyện khác.

"Đi mà thầy! Nha thầy! Tụi em đi có chút sẽ về mà! Nha thầy!"

"Đi thầy! Thầy viết đơn ra cổng cho tụi em đi thầy!"

Thầy Vinh quần sinh đưa tay xoa trán, trong khi Sur Từ và Bạch Dương giờ giọng ngọt ngào xin xỏ. Đám nhóc này thực ồn ào, lại còn là chúa bầy trò. Thật quá nhức óc!

Tụi nó mười một đứa quay sang nhìn nhau. Căn phòng cả đám đang đứng lúc này là phòng giáo viên mà chỗ là chỗ của bàn thầy quần sinh. Từ cái vụ đám con gái bị kỉ luật, bằng cái phép màu ma thuật nào đó ai biết lại khiến cho lớp Toán thân với thầy Vinh. Nói thân thì hơi quá, nhưng cũng nhờ thầy mà tụi nó ít bị mắng hơn cả.

"Thầy!"

"Im! Chỉ lần này thôi đấy!"

Nhìn cái tay đang cầm bút viết trên tờ giấy ra cổng, tụi nó không khỏi mừng trong bụng. Tụi nó biết mà, thầy thương tụi nó lắm mà cứ làm bộ thôi!

"Vây, bây giờ nhóc ở đâu? Ê ê!!"

Nhìn cái điện thoại đã bị ngắt cuộc gọi, Bạch Dương thờ ra một cách bực bội. Thằng nhóc này, dám cúp máy ngang với nó cơ đấy! Lâu quá nó không dạy dỗ nên cứ ý thể mà leo lên đầu nó ngồi!!

Thiên Bình nhìn sang Bạch Dương, chớp mắt mấy cái. Cô biết người mà nó nói chuyện là ai. Thiên Bình thật thắc mắc, cậu ta đã đi đâu trong ngày hôm nay.

Chẳng hiểu sao, trong lồng ngực Thiên Bình dâng lên một thứ cảm xúc rất lạ. Hình như, cô đang nhớ cậu. Chỉ mới buổi sáng không nhìn thấy cậu, có sao cô cứ cảm thấy bản thân trống rỗng? Thiên Bình tự cười với chính mình, cô đúng là một con nhỏ si tình quá mức!

"Đám con gái tụi bây ngồi chiếm hết cả chỗ! Sao không nhìn Thiên Yết, Cự Giải hay Thiên Bình mà học hỏi kìa!!"

Sur Từ với Bạch Dương không hện mà cùng quắc mắt nhìn Xử Nữ. Cái thằng đó, cứ suốt ngày lên giọng bắt nạt hai đứa nó là gìoi!

"Biết Thiên Yết của ai đó hoàn hảo rồi, khỏi cần khen nha!"

Nhìn cái bộ mặt khi Sur Từ lè lưỡi kéo mắt chọc tức cậu, Xử Nữ bụng khay thức ăn bằng một tay, tay còn lại không thương tiếc đánh thẳng vào đầu nó một cái. Cái con nhỏ không biết phép tắc này cần phải được dạy dỗ lại!

"Đồ khốn! Cứ ý mình giỏi!"

"Mới nói gì?!"

Sur Từ không sợ Xử Nữ, nhưng nó cũng dại mà đối đầu với Lớp trưởng đại nhân. Thôi thì cứ nhượng bộ một chút mà lại an toàn. Cơ mà, là nó đùa đấy!

"Thiên Yết, bạn trai cậu bắt nạt mèo con kìa!"

Nhìn cái con nhỏ vừa túm lấy cánh tay cô giữ chặt, vừa lè lưỡi với Xử Nữ mà Thiên Yết chẳng biết nên khóc hay nên cười. Thôi thì, đành vậy chứ biết sao.

"Không chấp mậy nữa! Còn không mau biến ra chỗ khác?!"

Trong khi Sur Từ còn chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra, Xử Nữ đã không thương tiếc nắm cổ nó mà "vút" đi. Mặc kệ con nhỏ đang đứng bên ngoài chẳng biết gì, cậu thân nhiên ngồi vào cái chỗ cạnh Thiên Yết mà chỉ vừa mới vài giây trước là của nó.

"Ngu người hả con?! Đây thì chọc giận lớp trưởng!!!"

Mặc cho con nhỏ đã tỉnh ra và lờm lờm chắc nịch, Bảo Bình với Bạch Dương vẫn ôm bụng cười hả hê mà chọc tức nó. Cái mặt như khi ăn ớt kia thật

khiến người ta không nhìn được cười mà!!

"Không được bé mèo ơi, chỗ này của tao!"

Đó là câu nói phũ phàng mà Kim Ngu vừa nói vừa chạy vào ngồi ngay cái chỗ cạnh Ma Kết mà Sur Từ định ngồi xuống. Chuyện đó cũng xảy ra tương tự khi nó định ngồi ghế cạnh Cự Giải. Song Từ với Thiên Bình lại đang bàn ba cái chuyện mà chỉ dân nghệ sĩ mới hiểu, và cậu anh họ không thèm quan tâm tới cô em tội nghiệp. Nó làm gì nên tội mà cả thế giới cứ chống lại nó thế hả?!!

"Đứng luôn đi con!!"

Sur Từ rửa thắm con bạn thân khốn nạn kia. Đứng là bạn thân thân ai nấy lo mà, đồ Bạch Dương khốn kiếp!

Và rồi nó nhận ra, chỗ duy nhất còn trống là ngay cạnh Song Ngự, cũng là chỗ Kim Ngu vừa bỏ đi để sang ngồi cạnh Ma Kết.

"Đứng thì đứng."

Sur Từ miệng nói vậy, tâm cũng định vậy nhưng lại bị ông trời trêu thêm lần nữa. Mà ông trời ở đây không phải trên kia mà là cái ông trời đáng ghét nào đó. Trước khi nó kịp nhận ra, Sur Từ đã bị Song Ngự tóm cổ kéo xuống ngồi cái ghế ngay cạnh cậu.

"Nhấn cái gì! Tôi mới là người cần bực!"

Vẫn thản nhiên bỏ thìa thức ăn vào mồm, Song Ngự nói mà không hề nhìn qua nó.

"Vậy thì kéo tôi xuống làm quái gì? Thần kinh hả?!"

Hai đôi mắt nâu nhìn chòng chọc vào nhau và bắt đầu bắn tia lửa. Thôi thì tội nó cũng quá quen rồi.

Nhìn cô bạn thân vừa khề thờ dài, Thiên Bình không khỏi cảm thấy xót xa. Lại nhìn sang hai đứa đang đầu mắt võ mồm nhau kia, cô thật không biết mình nên thế nào. Nếu không vì Sur Từ, Cự Giải sẽ không thất vọng, Bảo Bình cũng không đau khổ. Nếu không vì Sur Từ, chính cô cũng sẽ không phải ganh tỵ với nó. Thiên Bình chợt nhận ra, Sur Từ lại chính là nguồn gốc cho mớ tình cảm luan quẩn này.

Tại sao mọi thứ cứ ngày thêm rối ren như vậy..

Nghĩ đến đây, Thiên Bình lại cảm thấy lồng ngực nhói đau. Chính cô cũng không chịu được mất..

"Mình vào nhà vệ sinh một chút!"

Mỉm cười với Cự Giải còn đang ngơ ngác nhìn mình, Thiên Bình rời khỏi chỗ ngồi và đi vào nhà vệ sinh của quán ăn ở gần đó. Cô cần rửa mặt cho tỉnh táo một chút.

Tắt liên tục nước lên mặt, Thiên Bình nhìn hình phản chiếu của chính mình trong gương. Đôi mắt tinh anh thoáng sự tiêu tụy, sắc đẹp luôn là thứ Thiên Bình chăm chút từ bao giờ lại bị cô bỏ phớt sang một bên? Những chuyện này, đến bao giờ mới kết thúc.

Khi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen của Thiên Bình chợt phản chiếu hình ảnh một cô gái trong chiếc gương kia. Mái tóc vàng nhuộm và phong thái kiêu kì cao ngạo khiến cô lập tức quay ra sau.

Hai đôi mắt chạm nhau, mở to.

"Hạ Mai?!"

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Là ai..

Ngồi trên chuyến xe buýt, Nhân Mã lại đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Đôi mắt màu hổ phách chán nản khẽ nhắm lại. Chẳng biết từ bao giờ, cậu ghét cái ánh nắng chói chang như thế này, ghét khi nó chiếu thẳng vào mắt cậu.

Hôm nay là ngày giỗ của ba mẹ cậu. Tuy nhiên, có lẽ ngoài cậu ra, không biết liệu có ai còn nhớ kể cả Bạch Dương. Di Ellen quá bận bịu để nhớ đến những chuyện thế này, và Nhân Mã không hề có chút xú nào là trách bà cả.

Vô tình nhìn vào một bảng đoạn đường trên đường đi, Nhân Mã nhận ra, cũng sắp về đến học viện mất rồi. Khi chiếc xe bỗng chạy qua một cửa hàng quà lưu niệm, Nhân Mã tự nhiên muốn xuống xe. Cũng may có một bến ngay gần đó.

"Đừng có mà nói xằng bậy!!"

Điều bộ tức giận của cô gái trước mặt khiến nhỏ không khỏi buồn cười.

Gắn chặt hai tay mình, đôi mắt Thiên Bình tức giận nheo lại nhìn Hạ Mai. Nhỏ đứng dựa vào bức tường buồng vệ sinh, hai tay khoanh trước ngực trong khi đôi mắt ngẩng cao đầy thách thức. Như mọi khi, vẫn là cái vẻ kiêu ngạo không coi ai ra gì.

"Sao lại xằng bậy? Cô không thấy điều đó rất đúng hay sao?"

Dù cho bản thân luôn vững chắc ý nghĩ không được phép tin nhỏ, không bao giờ được để cho những lời nói của nhỏ sai khiến, tại sao lòng ngực Thiên Bình cứ dâng lên những thứ cảm giác rất lạ lùng.

Hạ Mai nhếch môi cười. Nhỏ biết, Thiên Bình đang dao động.

Đứng bật thẳng dậy, Hạ Mai từng bước tiến lại gần Thiên Bình. Nhỏ rướn người, thì thầm gì đó không rõ vào tai cô. Vẫn là cái nụ cười đầy khinh thường đó cùng cái chất giọng chua ngoa.

Đôi mắt đen bất ngờ mở to. Không rõ cảm xúc thế nào, Thiên Bình đột nhiên đưa tay đẩy mạnh Hạ Mai ra, khiến nhỏ vì bất ngờ mà đứng không vững.

"Khôn! Còn định cao thượng hả?! Tôi là đang dạy cho cô biết đây con ngốc kia!!"

Hành động vừa rồi khiến sự kiềm nén nãy giờ trong Hạ Mai bộc phát, kèm theo sự tức giận điên cuồng. Dám đẩy nhỏ, con nhỏ kia tưởng mình là ai!

"Là do cô nói nhảm! Chuyện như thế sẽ không bao giờ..."

Đó là lí do Hạ Mai ghét bọn lớp Toán. Suốt ngày cứ làm ra vẻ mình thánh thiện lắm, mình giỏi giang lắm, mình tốt bụng lắm. Nhỏ phát ghét, nhỏ khinh!!

Bốp!!

Thiên Bình cảm thấy khuôn mặt mình bị đánh quay sang một bên, trong khi má lại đau rát. Đây là lần bao nhiêu rồi nhỉ.

"Đáng khinh! Con mù cũng nhận ra! Còn định làm bộ thiên thần?! Là nó đang lừa-cô thôi!"

Tại sao, Thiên Bình không thể đánh trả lại được, không tài nào được..

Hạ Mai hạ tay xuống, phẩy phẩy vài cái. Nhỏ quay người và đứng định bước đi. Lại sắp có cái hay để xem rồi đây.

Tiếng cửa đóng vang lên, Thiên Bình vẫn cứ mãi suy nghĩ về những điều Hạ Mai nói. Dù biết rõ là cô ta đang cố khiến sự hận thù trong cô lớn hơn, dù biết rõ là cô ta chỉ muốn thông qua cô khiến cho mọi thứ càng thêm thú vị trong mắt cô ta, vậy mà Thiên Bình lại không thể vững lòng được.

Cô vốn dĩ rất dễ bị ảnh hưởng bởi người khác. Mà, đó có lẽ chỉ là lời biện hộ ngu ngốc.

"Cậu đi hơi bị lâu đấy nhé Thiên Bình!"

Vừa ngoạm lấy cái thìa thức ăn, Bạch Dương vừa ằm ờ trên Thiên Bình một chút. Nhưng đúng là cô thật rất lâu, đến mức tụi nó còn định chạy vào trong đó tìm thử.

Thiên Bình dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, đôi mắt cứ đảo qua lại một cách run run, khiến tụi nó không khỏi thấy lạ.

Cự Giải biết cô bạn thân của mình là người như thế nào. Biểu hiện này của cô, Cự Giải không thể không để tâm. Trông Thiên Bình giống hệt những lần phải đứng giữa những trận cãi vã và bị bắt đưa ra quyết định. Thiên Bình dễ bị ảnh hưởng, và cô thường rất lúng túng. Cự Giải đọc được điều đó trong đôi mắt Thiên Bình lúc này.

Khi Thiên Bình vẫn còn ngẩn ngơ đứng yên một chỗ, Cự Giải đột nhiên nắm lấy tay cô kéo xuống ghế ngồi. Đôi mắt đen kinh ngạc nhìn tụi nó, và đáp lại là những nụ cười tươi rói.

"Có chuyện gì là phải nói nha!"

"Không thì tụi này lại lo!"

"Hay cậu gặp ai đó?"

Trong lúc Thiên Bình còn mỉm cười với Kim Ngưu và Bảo Bình, câu hỏi kia khiến cô thoáng giật mình trong vài giây. Khi Thiên Bình quay sang, cô nhìn

thấy nó đang ngồi ngoạm lấy cái đùi gà và đôi mắt thản nhiên nhìn mình.

Biểu hiện của Thiên Bình khiến Sur Từ nghiêng đầu thắc mắc, kể cả khi cô cười xoà với nó. Là nó nghĩ nhiều sao?

Ăn xong là khoảng sau trưa. Thật chất có lẽ sẽ không lâu nếu bọn nó không vừa ăn vừa nói chuyện trên trời dưới đất, lại còn đùa giỡn trông chẳng khác nào đám học sinh tiểu học. Kết quả là sao, tụi nó đóng đồ trong quán người ta tận hơn hai tiếng đồng hồ!

Khi tụi nó ra khỏi quán, Xử Nữ và Thiên Yết tự nhiên bước vào một cửa hàng tiện lợi gần đó. Hình như ở kí túc xá cũng không còn bao nhiêu thức ăn nữa cả. Nghĩ một lúc, cái đám loi nhoi kia cũng chạy theo. Lúc này, chỉ còn mỗi Sur Từ và Thiên Bình đứng bên ngoài. Đương nhiên sẽ không phải nếu hai đứa không ra muộn hơn người ta..

"O? Tụi nó bỏ tụi mình luôn hả?!"

Sur Từ chỉ ở lại quán lâu hơn vì nó nhìn thấy bánh ngọt. Quay qua quay lại chẳng thấy Bạch Dương đâu nên đành nhờ Thiên Bình chọn vài cái. Rót cuộc trong khi hai cô nàng mãi mê vui vẻ chọn bánh, tụi nó lại nhẩn tâm bỏ đi đâu mất tiêu!

"Hay mình đứng đợi ở đây? Có lẽ họ chỉ đi đâu đó rồi về ngay mà!"

Thiên Bình vẫn chưa hết cảm giác rối bời, và điều đó càng lớn hơn khi cô đứng đây cùng với nó, không còn một ai khác nữa cả. Thiên Bình cảm thấy không khí ngột ngạt, và cô lại nhớ đến những lời mà cô bắt bản thân cho là vô nghĩa của Hạ Mai. Không được tin! Thiên Bình không được tin!

"Cậu không khoẻ hả? Hay tụi mình đi mua nước nha?"

Khi nhìn sang, Thiên Bình thấy đôi mắt nâu khói đang to tròn nhìn mình. Cô cười trừ và khẽ lắc đầu.

"Xin lỗi cậu nha."

Thiên Bình khẽ nghiêng đầu, không khỏi thắc mắc về điều nó đang nói đến.

"Lúc đó.. khi Nhân Mã chạy khỏi hội trường ấy.."

Một cảm giác kì lạ dâng lên trong Thiên Bình. Hụt hẫng, thất vọng và.. căm ghét?!

"Anh ấy không có ý xấu đâu, mình chắc đấy!! Chỉ là.. có lẽ Nhân Mã xấu hổ cũng nên.."

Tại sao lại nói như vậy..?

"Nên, Thiên Bình đừng giận.. nha!!"

Dù vẫn gật đầu, Thiên Bình lại chẳng thể nở nụ cười như cách cô vẫn thường làm. Dưới lớp kính đen và chiếc mũ đội thấp, đôi mắt đen run rẩy không hề khiến Sur Từ thấy lạ lẫm.

"Nhưng, mình thật rất ngưỡng mộ Thiên Bình đó!"

"Ngưỡng mộ mình?"

Sur Từ vừa nói vừa chấp hai tay ra sau, mắt híp lại mà cười tươi.

"Lần đầu tiên có người dám nói ra mạnh dạn như vậy trước đám đông về người mình thích. Thiên Bình lại còn tuyên bố theo đuổi anh Nhân Mã!"

Sur Từ nói thật, nó rất ngưỡng mộ Thiên Bình. Dám nói thật lòng mình, dám đối diện với mọi ánh mắt hiếu kì nhìn mình chòng chọc, dám dũng cảm chấp nhận mọi thứ. Sẽ không bao giờ nó có thể làm được, Sur Từ nghĩ vậy. Dù sao, nó chưa bao giờ có thể sống thật với mọi thứ, hay những chuyện đã xảy đến với nó.

Trái tim của nó, đã bị đóng băng từ rất lâu rồi.

Thiên Bình biết rất rõ, rất rõ. Trong lời nói của Sur Từ hoàn toàn không có chút gì dối trá cả. Thật lòng, tất cả đều là thật lòng. Và nụ cười kia, cũng là nụ cười cho chính sự ngưỡng mộ mà nó dành cho cô. Vậy mà tại sao, những câu nói của Hạ Mai lúc này cứ hiện lên và ám lấy cô, khiến Thiên Bình không thể vui vẻ nhìn Sur Từ như điều cô vẫn luôn làm.

...

"Con nhỏ đó đang nói dối! Nó chỉ đang cười cợt cô mà thôi!!"

...

Không phải..

Đối với Sur Từ, Nhân Mã là một người rất quan trọng. Là người anh, người bạn, là người đặc biệt với nó. Là nó cứu cậu, cũng là cậu đã cứu nó. Nhân Mã luôn chăm sóc nó rất dịu dàng, luôn khiến nó cười với những trò nghịch ngợm. Nhưng cười cho bản thân, Sur Từ nghĩ Nhân Mã chưa bao giờ.

Khi Thiên Bình bảo rằng cô thích Nhân Mã và quyết định theo đuổi cậu, Sur Từ không thể ngăn mình cảm thấy vui mừng. Tuy nhiên, khi Nhân Mã bỗng dưng bỏ đi rất lạnh lùng, Sur Từ không thể ngăn mình chạy theo cùng sự bối rối lạ lẫm.

Thiên Bình cảm thấy Sur Từ đang nắm lấy tay mình, sau khi hộp bánh được nó móc vào cổ tay.

"Thiên Bình có thể mang đến hạnh phúc cho anh ấy không?"

Sur Từ đã nghe, khi Nhân Mã bảo không thể chấp nhận. Nhưng nó vẫn muốn kiên trì, vẫn muốn tìm ai đó có thể xoa dịu cậu.

Nhân Mã là người anh kết nghĩa của Sur Từ, vì vậy nó đuổi theo.

Nhưng chính hành động đó lại gây ra nhiều nỗi đau. Nó mãi mãi không nhận ra, tình cảm của Nhân Mã với nó là tình yêu chứ không phải tình anh em hay tình bạn bè

Sự ngốc nghếch của nó lại đang vô tình chà xát vào những cảm xúc của người khác.

Cậu yêu nó, không phải cô. Cậu có thể vì nó mà làm mọi thứ, nhưng cô thì không.

Chính điều này khiến trái tim Thiên Bình quặn đau. Cô không còn sáng suốt được nữa.

"Chẳng phải cậu chỉ đang nghĩ cho mỗi mình cậu sao?"

Câu nói vừa phát ra khiến Sur Từ như không tin vào tai mình. Khi nó ngẩng đầu định nhìn Thiên Bình, Sur Từ bỗng cảm thấy mình bị đẩy ra không chút thương tiếc. Nó không ngã, nhưng hộp bánh lại rơi và bể nát.

"Thiên Bình?"

Sur Từ không còn lo cho cái bánh kia nữa, nó lo cho Thiên Bình. Thiên Bình dịu dàng đáng yêu là người vừa xô nó, Sur Từ nhất thời chỉ biết ngây ngốc nhìn cô.

Thiên Bình không rõ mình vừa làm gì. Nhưng, cô không còn có thể ngăn sự tức giận này bùng phát nữa.

"Nói như vậy, cậu đang muốn cười cợt sao?! Chuyện này đối với cậu rất vui chứ gì?!!"

Sur Từ không hiểu điều Thiên Bình đang nói, kể cả lí do cô tức giận với nó. Lắc mạnh đầu, đôi mắt nghi hoặc nhìn cô.

"Mình không có! Mình chỉ đang..."

"Bồn cợt tôi?"

...

"Nó chỉ đang làm như mình vô tội, và cười cợt cô, cái đứa từ đầu đã thua nó!"

...

Chuyện gì đang xảy ra vậy, Sur Từ không biết. Nó, đã nói gì sai khiến cho Thiên Bình tức giận sao..

"Cứ làm như mình tốt lắm, lúc nào cũng cười cười vui vẻ rồi bày trò! Cậu tưởng mình là thiên thần sao?!!"

"Thiên Bình..?"

Hai tay găng mạnh, lồng ngực Thiên Bình lúc này tràn ngập sự hận thù giận dữ, hết như cách Hạ Mai muốn gieo rắc vào trong đầu cô. Những điều này...

"Lúc này cũng tỏ ra như mình là con nít ngây ngô, cậu chỉ biết cười trên những nỗi đau mà cậu gieo vào cho người khác!!!"

"Mình xin lỗi.."

"Im ngay cho tôi!! Cậu còn không biết cậu sai ở đâu!!!"

Sur Từ thường ngày không điên mạnh bạo chẳng khác nào một thằng con trai, nay lại bị lời của Thiên Bình khiến cho chỉ biết đứng đực ra một chỗ. Nó, gieo vào người khác những nỗi đau..?

"Nếu không có cậu, Cự Giải sẽ không đau khổ, sẽ không dẫn đến sự thất vọng của Bảo Bình!!"

Thiên Bình đang nói gì vậy..

"Cậu ngây thơ đến đáng ghét! Lúc nào cũng ngờ ngợ và không ngừng làm người khác đau khổ!! Cậu không bao giờ nhận ra được những điều đó cả!!!"

Nó giả tạo, nó biết. Nó diễn kịch, nó biết. Nhưng..

"Đưa như cậu, tại sao mọi điều tốt đẹp luôn đến với cậu?!!"

...

"Nó chỉ là một con hồ ly quyến rũ người khác mà thôi!"

...

Điều tốt đẹp, Sur Từ không thể ngăn mình nhớ lại điều Thiên Bình vừa tức giận nói với nó. Điều tốt đẹp, luôn đến với nó.. sao...

"Cậu đang nói.. về gì vậy..?"

Sur Từ không rõ tại sao mình lại hỏi, nhưng nó không thể không thắc mắc.

Nó bỗng cảm thấy má mình đau rát, cả người theo đó mà mất thăng bằng sắp ngã.

"Khốn nạn!! Cậu còn không nhận ra.. Nhân Mã không hề yêu tôi!! Cậu ấy bỏ đi.. cậu ấy nhẫn tâm từ chối tôi.. cậu không hề biết!!!"

Nhân Mã từ chối Thiên Bình, nó biết chứ, cậu có nói mà. Nhưng, điều nó không hiểu là Thiên Bình. Cô muốn nói đến điều gì..

Đôi mắt đằng sau lớp kính đen của Thiên Bình đã ngấn nước từ bao giờ. Răng cắn môi chặt đến bật máu.

"Cậu cứ đùa cợt với nỗi đau của người khác mà không hề biết, người Nhân Mã thích, người Nhân Mã yêu không phải tôi mà là cậu!! Cậu ta từ chối tôi, dù cho tôi đau khổ, tất cả là do cậu!!! Là lỗi của cậu!!!!"

Tất cả.. là do mình sao...? Lỗi của mình..

Cái tát bên má đau rát, nhưng không bằng sự kinh ngạc dâng lên trong lồng ngực. Nhân Mã thích nó, vì nó mà từ chối tình cảm của Thiên Bình? Không thể nào, không phải, không bao giờ có thể như vậy được.

"Nhưng.. nhưng..."

"Cậu muốn nói Nhân Mã là anh kết nghĩa của cậu?! Là cậu giả ngu hay vờ không biết?! Yêu cậu, không phải như một đứa em gái!! Là Nhân Mã vì yêu cậu mà bỏ mặc tôi!!!"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Sur Từ bỗng dưng xuất hiện hai hàng lệ cứ đua nhau mà rơi xuống hai bên má. Bên má bị tát lại thêm đau, nhưng đôi mắt màu nâu khói cứ mờ ra trên trên. Nhân Mã.. anh ấy yêu nó..? Không... không phải đâu.

Thiên Bình không hề để tâm đến đám đông xung quanh. Nếu mũ và kính bị lệch, chuyện này có lẽ sẽ bị làm lớn lên. Nhưng, dù cho điều đó xảy ra thì Thiên Bình cũng chẳng để tâm nữa.

"Đưa như cậu, ngu ngốc làm đau người khác.. cậu không nên tồn tại làm gì cả!!!"

Trong phút tức giận mà chính Thiên Bình còn không kiểm soát được, cô đưa tay không chút ngần ngại mà đẩy nó.

...

"Giết chết con nhỏ đó, và Nguyễn Nhân Mã sẽ là của cậu!"

...

Vì cú đẩy của Thiên Bình mà ngã ra sau, Sur Từ chút thì không đứng vững.

Nó nhận ra, mình đang đứng ngay giữa đường.

Đèn đỏ của người đi bộ vừa bật lên.

Tất cả những gì nó làm là đứng yên một chỗ, ngây ngốc nhìn chiếc xe đang chạy tới.

Tuy nhiên, khi Sur Từ nhắm tịt mắt chờ đợi điều xảy ra với mình, nó cảm thấy cơ thể như bị đẩy sang một bên. Tho bạo xô ngã nó xuống đất.

"Có người bị tai nạn! Mau gọi cứu thương!!!"

Là ai.. vậy...

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Luôn luôn

Lòm còm bò dậy cùng với sự giúp đỡ của người dân, Sur Từ cảm thấy đầu vì cú va chạm xuống đất mà đau điếng, cứ xoay tròn tròn.

Đưa tay quạt thử chất lỏng gì đó dính bên má, Sur Từ nhìn thấy thứ màu đỏ tươi đặc sệt.

Giống hết lúc đó.

Chiếc xe đã chạy qua, và người đáng lẽ nằm đó phải là nó, người được người ta vây quanh bàn tán. Nhưng, không phải.

Ban này, khi Sur Từ ngã, nó nhận ra có một đôi mắt màu hổ phách nhìn nó đầy dịu dàng.

"Không.. không phải.. không thể nào..."

Người ta đưa đôi mắt thương xót nhìn cô bé. Mặc kệ vết thương đang chảy máu trên trán, Sur Từ vội vàng chạy vào đám đông kia. Với thân hình bé nhỏ, nó dễ dàng chui vào trong.

Người con trai với hai mắt nhắm nghiền, nằm bất động trên một vũng máu.

Đôi mắt hổ phách không mở, nó biết mình không nhớ nhầm.

Sur Từ không thể ngăn mình chạy lại và ôm lấy cậu. Mặc kệ máu cậu thấm qua mình, nó cảm thấy mình đang khóc.

"Nói dối.. Không!!!"

Đằng sau đám đông, tụi nó từ cửa hàng tiện lợi chạy ra. Trong khi còn ngây ngốc chẳng hiểu gì, tụi nó nhìn thấy Thiên Bình đang ngồi co rúm lại, hai tay ôm lấy đầu và đôi mắt mở to đầy hoảng loạn.

Khi Cự Giải chạy tới ôm lấy cô bạn thân của mình, Thiên Bình thậm chí không nhận ra. Tất cả những gì cô làm là lăm bắm gì đó.

"Không phải.. không phải... Tại sao.. lại là cậu ta...?"

Mặc kệ tụi nó bắt đầu lo lắng cho hành động kì lạ của Thiên Bình, đôi mắt màu nâu cafe nhìn quanh quần tìm kiếm ai đó. Cậu bỗng dưng chạy vào trong đám đông kia.

Trước mắt Song Ngư là Sur Từ. Dù cho bản thân dính đầy máu, nó vẫn kiên quyết ôm chầm lấy cậu con trai kia không buông, mặc kệ người ta khuyên răn thế nào.

Người đó không phải Nhân Mã hay sao?!

Là chuyện gì đã xảy ra..

Khi xe cứu thương tới, Sur Từ vẫn quyết không buông Nhân Mã ra. Song Ngư đành nắm lấy tay nó giữ lại. Khi nó đòi lên xe đến bệnh viện cùng Nhân Mã, cậu đành đi cùng nó.

Ngồi trước phòng cấp cứu đang sáng đèn, đôi mắt Sur Từ cứ hướng về cánh cửa đóng chặt kia. Nó không còn khóc, nhưng đôi mắt đã sưng rộp lên, tiêu sưng và hốc hác. Cậu cũng không tiện hỏi chuyện đã xảy ra.

"Chỉ vì tôi cả.. vì cứu tôi nên anh ấy mới bị xe tông..."

Sur Từ biết mà, Thiên Bình nói đúng. Đứa như nó, sẽ tốt hơn nếu nó không tồn tại trên cõi đời này.

Song Ngu không thể nói bất kì lời nào để an ủi nó. Cậu biết, những thứ đó chỉ khiến nó thấy xấu hơn.

"Từ Thiên chỉ vừa mới tỉnh.. và ông trời lại muốn bắt Nhân Mã khỏi tôi... những chuyện này..."

Khi Sur Từ đau đớn vì người cứu nó là Nhân Mã, Song Ngu đã nghĩ sẽ ra sao nếu đó là cậu. Nhưng giờ thì không, cậu không muốn nó sẽ đau khổ vì day dứt chỉ vì nó. Cậu có lẽ đối với nó không quan trọng như Nhân Mã và Từ Thiên, nhưng cậu không hề muốn nếu nước mắt nó rơi vì mình.

"Cậu ấy nói đúng.. tôi lẽ ra không được phép tồn tại trên cõi đời này mới phải..."

Song Ngu nhìn thấy hai bàn tay đang đan vào nhau của Sur Từ siết chặt đến không còn giọt máu.

Rời khỏi chỗ ngồi, Song Ngu đi đến trước mặt Sur Từ, một chân khụy xuống đất. Trong khi nó mệt mỏi ngẩng nhìn cậu, Song Ngu lau đi hai hàng nước mắt còn đọng lại, cậu nắm lấy hai bàn tay lạnh ngắt run rẩy của nó.

"Đi xử lí vết thương đã nhé!"

Không ngoài dự đoán của cậu, tất cả những gì nó làm là im lặng và lắc đầu, mắt ngay sau đó lại hướng về phòng cấp cứu.

"Cậu sẽ kiệt sức đấy!!"

Song Ngu dần mất kiên nhẫn khi nó cứ một mực cứng đầu. Máu từ vết thương trên trán vẫn chảy, này giờ đã thấm ướt chiếc áo trắng của nó. Sur Từ còn định ngoan cố đến bao giờ?!

"Mèo con!!!"

"Không muốn.. không muốn mà..."

Sur Từ không muốn rời đi. Nó không thể đi, khi Nhân Mã còn đang ở ranh giới sống chết chỉ vì cứu nó trong căn phòng kia. Nó biết, Song Ngu lo cho nó. Nhưng dù vậy đi chăng nữa, nó không muốn, thật không muốn.

"Xin cậu đấy! Làm ơn vì tôi mà đi xử lí vết thương của cậu! Tôi xin cậu!!"

Không thể nổi giận với nó lúc này, Song Ngu biết. Cậu chỉ có thể cầu xin nó. Nếu cứ như vậy, cả chính con nhỏ cũng không chịu nổi, và tâm cậu, cũng đau.

Sur Từ vẫn ngoan cố lắc đầu.

Song Ngu phải làm gì, thì nó mới chịu nghe lời cậu..

Lần đầu tiên, cậu cảm thấy bản thân quá đỗi vô dụng.

Khi tụi nó vừa chạy tới, cả đám không khỏi ngạc nhiên trước những chuyện trước mắt.

Song Từ biết điều mà Song Ngu đang cố thuyết phục nó là gì. Cậu nhìn sang Bạch Dương. Cổ gạt bỏ suy nghĩ của bản thân hiện giờ, nó cùng Song Từ đi đến chỗ Sur Từ.

Nhìn Sur Từ máu không ngừng chảy ra từ trán, Bạch Dương không ngăn được mà lên tiếng mắng, tay vì giận mà vô thức tát thẳng vào mặt nó một cái.

"Mày điên hả?! Cả mày cũng muốn chết phải không?!!"

"Cậu bình tĩnh lại đã Bạch Dương!"

Ma Kết cảm thấy sự nóng giận cừu bông mà vội chạy đến ngăn lại. Nếu cô không giữ chặt nó, Sur Từ sẽ còn nhận thêm nhiều cái tát nữa.

Trong khi Sur Từ dùng tay chạm nhẹ vào cái má đỏ rát của mình, Bạch Dương bắt đầu rơi nước mắt.

"Thằng đang nằm trong đó là em tao đấy! Dù là em họ, mày biết nó với tao vẫn rất quan trọng mà!! Nói mày biết, nếu vẫn còn muốn tự giết mình kiểu đó thì tự kiểm điểm lại nó đã cứu mày như thế nào!!! Xứng không?!!!"

"Thôi nào Bạch Dương!!!"

Khi nhận ra Ma Kết không còn đủ sức giữ Bạch Dương lại, tụi nó lập tức chạy lại phụ cô. Cự Giải vội ôm chặt lấy nó giữ lại, quyết không cho nó đi đâu dù Bạch Dương cứ cố vùng ra.

"Tụi bây thả tao ra! Tao phải đánh cho nó tỉnh!!!"

Xử Nữ đứng ngay giữa chần hai đứa lại. Cậu trừng mắt nhìn Bạch Dương, và lần đầu tiên nó không ngần ngại nhìn thẳng vào đôi mắt cậu dù đôi mắt ấy

hoàn toàn ngân nước. Xử Nữ đọc được trong đó sự phẫn nộ.

"Cả mày cũng muốn ăn tát phải không?!"

"Tát đi! Dù nó là bạn thân tao, người lẽ ra đau buồn như thế là tao chứ không phải nó!! Làm thế, tao phải đánh cho nó tỉnh mới thôi!!"

"Đây là bệnh viện, mày giữ trật tự một chút đi!"

Bảo Bình thoáng giật mình khi mắt Bạch Dương lờm ngáy cậu. Cậu chưa từng nghĩ nó có thể đáng sợ thế này khi tức giận.

Sư Tử bị Song Ngư giữ chặt. Nó không chút phản ứng, nhưng không có nghĩa những lời của Bạch Dương không ảnh hưởng đến nó. Sư Tử thấy mình ngớ ngẩn qua, trong khi Bạch Dương còn đau đớn hơn nó nhiều. Nó biết đối với Bạch Dương, Nhân Mã hơn một người em họ, còn hơn là em trai ruột thịt. Vậy mà, nó lại làm điều khiến Bạch Dương đau lòng, trong khi cái mạng này vì Nhân Mã đã đánh đối mà nó ở đây. Sư Tử ngu ngốc quá.

Bạch Dương chưa bao giờ ngừng xem Sư Tử là bạn thân nhất, hiện giờ điều đó vẫn không thay đổi. Nhưng chính vì vậy, nó càng phải làm cho con bạn này tỉnh ra. Vì Sư Tử, thằng em nó phải nằm trong kia mà vật lộn với tử thần, thằng nhóc đó nhất định không muốn nó thế này. Vậy mà con nhỏ đó! Bạch Dương có thể nóng tính, nhưng không ai không biết rằng, nó chẳng hề có ý xấu.

Trong lúc tại nó chỉ vừa lơ đãng một chút, Bạch Dương lập tức vùng ra, chẳng mấy chốc đã đứng ngay trước mặt Sư Tử. Nó thậm chí còn không để ý đã đẩy Song Ngư sang một bên.

"Tao..."

Trước khi Sư Tử kịp nói gì, Bạch Dương đã dùng tay đánh mạnh vào gáy nó một cái. Bạch Dương từ nhỏ đã được huấn luyện võ rất nhiều, những chuyện này đối với nó chỉ là rước muối.

Đỡ lấy Sư Tử đã bất tỉnh vì cú đánh kia, Bạch Dương dùng tay còn lại lau vội nước mắt trên má mình.

"Tao sẽ xử tội mày sau, con khốn!"

Cô gái bé nhỏ ngồi chiếc ghế cuối cùng trong dãy ghế chờ, như muốn không một ai chú ý đến mình, mắt vẫn trung thành hướng về cánh cửa kia. Cô không biết mình đã khóc bao nhiêu, đã tốn bao nhiêu nước mắt, nhưng cảm giác tội lỗi khiến cô nghĩ mình nên chết quách đi. Tại Thiên Bình cả.. nhưng.. cô lại không đủ can đảm để nói rằng, chính cô là kẻ gây ra những chuyện này.

"Để con bé nghỉ ngơi một chút, tỉnh lại sẽ dần khỏe ngay."

Lời của bác sĩ, Song Ngư chỉ ậm ừ cho qua. So với những lời nói của người ngoài, đứa con gái đang nằm ngủ trên giường mới là điều cậu quan tâm nhiều hơn.

Bác sĩ Tuấn nhìn cậu bé đang ngồi cạnh giường Sư Tử, nhìn vào đôi mắt nâu cafe chung thủy hướng về nó mà không khỏi mỉm cười. Cậu là người chưa bao giờ bác gặp, nhưng ánh mắt kia, bác hoàn toàn tin tưởng giao con bé cho cậu ta. Dịu dàng và đầy yêu thương mà chính chủ nhân của nó còn không nhận ra.

Song Ngư có thể nghe thấy tiếng đóng cửa và tiếng bước chân dần biến mất của người bác sĩ. Hai tay bỗng nắm lấy bàn tay nó, cậu siết chặt. Nhìn nó thế này, tâm Song Ngư không hiểu sao lại rất đau. Một cảm giác mà chưa bao giờ cậu trải qua, Song Ngư không thể biết đó là gì.

"Cậu ấy nói đúng.. tôi lẽ ra không được phép tồn tại trên cõi đời này mới phải..."

Câu nói của nó ban nãy, đột nhiên hiện lên trong đầu Song Ngư, khiến đôi bàn tay thêm siết chặt bàn tay nhỏ bé.

"Mặc kệ ai đã nói vậy, đối với tôi, sự tồn tại của cậu rất quan trọng.. Tôi không biết mình đang nói gì nữa!"

Song Ngư cắn chặt lấy môi mình, cười cho chính bản thân mình lúc này. Những lời sến súa này, sao có thể phát ra từ miệng cậu được chứ nhỉ. Song Ngư điên rồi, cậu điên mất rồi.

"Này, khoan! Cái thằng này!!"

Khi Song Ngư ngạc nhiên quay ra sau, cậu nhìn thấy cánh cửa phòng bị mở mạnh. Cậu nhìn thấy Bạch Dương, đang chạy theo một cậu bạn mặc đồ bệnh nhân. Đôi mắt màu nâu khói và gương mặt xanh xao, Song Ngư biết cậu ta. Người con trai đang ngồi trên chiếc xe lăn kia.

"Từ Thiên?"

Trong khu Bạch Dương còn không biết phải giải thích thế nào, nó chợt nhận ra Song Ngư và Từ Thiên dường như có quen biết nhau.

Trí nhớ Song Ngư dù rất tốt, cậu thường không để tâm đến những chuyện không liên quan đến mình. Dù vậy, tên cậu ta cậu lại nhớ rất kĩ.

Vân cái bộ dạng đó, sức khoẻ Tử Thiên đương nhiên vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Thật thì đôi với cậu, nó có lẽ sẽ không bao giờ có thể hồi phục. Tuy vậy, Tử Thiên vốn là một tên nhóc nghịch ngợm và hiếu động quá mức khi cậu vẫn còn khoẻ mạnh, kể cả bây giờ cũng vậy.

Song Ngư khẽ nhún mày. Cậu không có chút thiện cảm nào với tên Tử Thiên này cả.

"Thằng kia sao rồi?"

Bạch Dương như đang ngẩn ngơ suy nghĩ gì đó thì bị câu hỏi của Song Ngư làm giật mình. Nó cười, nụ cười chứa đầy sự vui mừng.

"Bác sĩ nói Nhân Mã không sao, thằng bé sẽ sớm tỉnh lại nên mình đến coi con này sao rồi, thì gặp cậu ta cho nên.."

Điều Bạch Dương đang suy nghĩ, sẽ không một ai trong căn phòng này biết được ngoại trừ nó. Dù vui mừng vì em họ mình không sao, nhưng trong lòng ngực nó lúc này vẫn dâng lên sự hụt hẫng kì lạ. Bàn tay của Song Ngư, vẫn đang nắm lấy bàn tay bất động của Sư Tử.

Bạch Dương chợt bật cười. Trong lòng cô lúc này, những giọt nước mắt rơi xuống vì Nhân Mã đã lấn át phần nào nỗi đau kia. Còn con bạn nữa, khi tỉnh nó nhất định xử tội.

Chợt rời khỏi Bạch Dương, Tử Thiên đột nhiên tự đẩy xe lại chỗ Sư Tử và Song Ngư. Đáp lại đôi mắt lạnh nhạt màu nâu cafe của cậu bạn, Tử Thiên nở nụ cười trong khi đôi mắt nâu khói của mình hép lại.

"Cậu nên đi thăm bạn cậu, tôi sẽ thay cậu trông chừng Mao Mao!"

Song Ngư biết mình không hề có lí do nào để ở lại, càng không có tư cách khi Tử Thiên đã mở lời. Ở cạnh nó, đối với cậu ta thì Song Ngư vẫn còn thua xa. Tất cả những gì cậu có thể làm là đứng đây và bước theo Bạch Dương.

Tuy nhiên, khi Song Ngư còn đang miễn cưỡng định rời khỏi, Tử Thiên chợt thì thầm vào tai cậu khi cả hai lướt qua nhau.

"Còn nhớ chuyện tôi đã nói lúc đó không?"

Tử Thiên nhìn thấy Song Ngư vội quay sang nhìn mình. Dù cho đôi mắt kia neho lại đầy lạnh cảm, cậu vẫn chỉ cười tươi như cách cậu vẫn thường làm.

Suy cho cùng, Tử Thiên biết chứ, thời gian của cậu đâu còn nhiều nữa..

Khi cánh cửa đóng lại, nụ cười tươi trên gương mặt kia bỗng tắt ngúm, thay vào đó là một cái nhếch môi thích thú. Đôi mắt của cậu ta, lạnh nhưng đầy yêu thương khi nhìn Mao Mao, Tử Thiên hoàn toàn có thể nhận ra.

"Vậy là tốt rồi nhì, Mao Mao?"

Đẩy xe lăn của mình đến cạnh giường Sư Tử, Tử Thiên nói bằng một nụ cười.

Đôi mắt nâu khói tưởng chừng nhắm nghiền lại này giờ bỗng dung mở ra, chớp mấy cái. Chông tay xuống nệm Sư Tử dựa người ra sau thành giường trong khi hai tay ôm chặt chiếc gối ôm. Nó quay sang Tử Thiên, cười đáp lại.

"Em nghĩ vậy."

Nó đã thức từ trước, nhưng là sau khi câu nói kia của Song Ngư vang lên. Trong đầu nó lúc này, chỉ có mỗi Nhân Mã, người con trai vì nó mà gặp tai nạn, và những câu nói của Bạch Dương.

"Anh này, em thấy mình cứ sao sao. Em cũng chẳng biết nữa, chỉ là..."

Bạch Dương vì nó mà nổi giận. Bạch Dương đã tát nó. Tất cả cũng tại nó cứ chọc giận người khác.

Mọi việc nó làm, Sư Tử càng muốn tốt đẹp, nó lại chính tay phá hỏng mọi thứ.

Nó phải xin lỗi Bạch Dương mới được.

Và, nó có nên đi thăm cậu, ngay khi nó đã quá nhiều lần làm tổn thương cậu chỉ vì sự ngu ngốc của bản thân?

Sư Tử chợt nghĩ đến cô gái đó. Nên làm gì đây, nó thấy sợ nếu phải đối diện với Thiên Bình.

"Không ngờ có ngày Tử Thiên lại đến thăm em thế này! Dù anh mới là người mắc đồ bệnh nhân và, với tình trạng như thế này..."

Dù sao, đây cũng là bệnh viện nơi Tử Thiên điều trị.

Nhìn Tử Thiên ngồi trên chiếc xe lăn, Sư Tử lại nhớ đến nó đã từng ngưỡng mộ cậu - người đã từng rất giỏi bóng đá - như thế nào trên sân cỏ. Tử Thiên đã không còn như ngày trước, và điều này khiến nó thấy sợ.

Sư Tử bỗng cảm thấy bàn tay đặt trên đầu đang xoa đầu nó. Thò bạo đến rồi cả tóc nó, nhưng đầy yêu thương như cách Tử Thiên vẫn luôn xoa đầu nó

trước đây. Cậu chốt keo no lại, ap tran minh vao tran no.

"Ngoan, đừng lo! Chỉ là anh không còn đi được nữa, chẳng có gì to lớn đâu. Anh sẽ ở bên em mà!"

Yếu đuối khi ở cạnh cậu, Sur Tử chỉ là một con mèo con cần được che chở khi ở cạnh Tử Thiên.

"Mãi mãi?"

Câu hỏi này, đối với Tử Thiên sao lại khó đến thế? Trả lời nó thế nào mới phải, chính cậu cũng không biết.

"Ừm, luôn luôn!"

Là nói dối, Tử Thiên đang nói dối. Dối nó, cậu dối cả lòng mình.

Nhưng làm gì còn cách nào khác.

Xin lỗi vì lời nói dối ích kỷ này. Kể cả khi anh không thể mãi mãi ở bên em, anh tin sẽ có một người khác thay anh chăm sóc em, Mao Mao!

Cho đến khi không còn có thể, cậu sẽ luôn ở cạnh nó. Luôn luôn.

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Hiểu

"Bác sĩ.. làm ơn cứu anh ấy.. bác nhất định phải cứu được anh ấy!!!"

"Mèo con, bình tĩnh lại!"

...

"Bác sĩ, em trai tôi sao rồi? Thằng bé không sao cả đúng không? Tôi hỏi bác sĩ có đúng không?!!!"

...

"Nhưng.. Sur Tử không ở đây..."

"Minh.. mình có cùng nhóm... cùng nhóm với Nhân Mã... mình có thể..."

...

Những tiếng nói vang vọng trong tâm trí Nhân Mã đến tận khi cậu tỉnh dậy. Chớp mắt mấy lần, cậu thật sự không tin mình còn sống.

"Tỉnh rồi! Nhân Mã tỉnh rồi!!!"

"Kim Ngưu! Mau gọi bác sĩ!"

Đào mắt một vòng, người đầu tiên cậu nhìn thấy là tụi nó. Cô chị họ Bạch Dương thường ngày đánh đá chua ngoa của cậu, tự nhiên không nói không rằng nhảy bổ đến và ôm lấy cậu. Nhân Mã có thể nhận ra nó đang khóc.

"Cái thằng này.. mà biết chị lo thế nào không?!!!"

Nhìn Bạch Dương bù lu bù loa, Nhân Mã không nhịn được mà phì cười. Biết là đối với nó cũng có chút xem cậu là gia đình, Nhân Mã chưa bao giờ nghĩ có thể đến mức này. Thực thì có một chút xiu vui vui.

Nhân Mã không biết bản thân đã bất tỉnh bao nhiêu lâu, cũng không nhớ rõ lắm chuyện gì đã xảy ra với mình. Mãi một lúc sau, cảnh tượng ấy mới lần nữa hiện lên trong tiềm thức cậu.

Ngồi dậy cùng với sự giúp đỡ của Song Tử sau khi được bác sĩ kiểm tra kỹ càng, Nhân Mã chợt đưa tay sờ khắp người. Cậu nhận ra, mình mặc đồ bệnh nhân. Nếu vậy, thứ đó...

"À, cậu tìm sợi dây chuyền đúng không?"

Ma Kết nhìn thấy đôi mắt hổ phách còn thoáng một nhìn mình đầy kiên định. Không chút lúng túng, cô chỉ cười nhẹ mà trả lời.

"Mình nghĩ là Thiên Bình giữ nó đấy."

Vài ngày trước khi Nhân Mã được đưa vào phòng cấp cứu, sau khi Song Ngư đưa Sur Từ đi, một cô y tá bước ra đưa cho tụi nó một sợi dây chuyền nào đó bảo là trong quần áo của Nhân Mã. Bạch Dương và Song Từ lúc đó phải làm vài thủ tục, nên tụi nó đưa cho Thiên Bình giữ.

Nhân Mã bỗng trở nên trầm mặc, hai bàn tay đan vào nhau siết chặt đến không còn giọt máu. Người giữ sợi dây của cậu, tại sao lại là cô cơ chứ?

"Mà, tao ngủ bao lâu rồi?"

Khi Nhân Mã vừa hỏi vừa ngẩng đầu nhìn tụi nó, cậu nhìn thấy Bảo Bình đưa lên năm ngón tay. Năm ngày, cậu đã ngủ tận năm ngày. Đến giờ, Nhân Mã vẫn còn cảm thấy đầu mình đau nhức. Bị xe tông cảm giác thật chẳng thoải mái chút nào.

"Mèo con..."

Câu hỏi, nhưng tụi nó biết Nhân Mã không định nói hết câu. Dù sao, tụi nó cũng hiểu điều mà cậu muốn nói đến là gì.

"Vừa về rồi."

Thiên Yết còn nhớ, suốt năm ngày nó luôn luôn chăm sóc Nhân Mã. Cô không hiểu chuyện gì đã xảy ra lúc đó, và mèo con chỉ bảo đơn thuần là do nó bất cẩn ngã ra giữa đường khiến Nhân Mã phải cứu nó. Thiên Yết đủ thông minh để hiểu còn có lí do khác. Tuy nhiên như mọi khi, cô không tiện hỏi và cũng không hề có ý định hỏi.

Ngược lại, Thiên Bình thì không. Những gì mà cô bạn ấy làm là nhốt mình trong phòng, cả đi học cũng không màng đến. Song Từ và Xử Nữ đã phải rất cật lực để lo hết mấy show diễn bị hủy do sự vắng mặt của Thiên Bình. Một Thiên Bình tuyên bố yêu và theo đuổi Nhân Mã, lại không một ngày đến chăm sóc cậu. Thiên Yết thật sự không hiểu được ý nghĩ của Thiên Bình nữa.

"Một mình sao?"

Sau khi đếm số lượng của tụi nó hiện giờ, Nhân Mã nhận ra người duy nhất còn thiếu là ai. Cả Bạch Dương và Song Từ cũng ở đây, điều này khiến cậu dù biết nhưng hoàn toàn không muốn thừa nhận.

"Là Song Ngư đưa Sur Từ về. Cậu ấy ngủ thiếp đi nên chắc không biết đâu!"

Cự Giải hai bàn tay bắt giắc siết chặt trong khi khuôn mặt vẫn tươi cười trả lời câu hỏi của Nhân Mã. Cô rất muốn ngăn lại, rất muốn kiếm một lí do khác để người đưa Sur Từ về không phải Song Ngư. Tuy nhiên, khi đã tiếp xúc với cậu, dù không đủ lâu nhưng đủ Cự Giải hiểu ra một điều, khi Song Ngư đã muốn làm gì, sẽ không một ai cản được.

Nhưng, khi nhìn cậu không chút ngần ngại công nó đang ngủ say vì mệt trên lưng mình, tim cô đau, đau lắm chứ.

Nhìn vào đôi mắt màu nhạt của Cự Giải, Nhân Mã chợt nghiêng đầu. Mặc dù cậu không quan tâm lắm, nhưng hình như cô đang thất vọng về điều gì đó thì phải.

"Mà ranh con, đói không?!"

Luộm nguyệt Kim Ngưu đang thân nhiên khoát vai cậu, Nhân Mã nhướn mày tỏ vẻ không hài lòng. Thằng này nghĩ nó lớn hơn cậu bao nhiêu, vài tháng? Mà suy cho cùng, thì cậu đói thật.

"Mày mua?"

Có vài thằng dù bệnh sắp chết đi nữa vẫn có thể nói cái giọng bễ trên kiêu ngạo. Kim Ngưu nhận ra một điều, cái thằng Nhân Mã này giống hệt thằng em họ nào đó của cậu. Cả hai thằng trời đánh!

"O..."

Tiếng nói trong trẻo vang lên khi cánh cửa phòng bệnh chợt mở ra. Lúc tụi nó đồng loạt quay sang xem thử, tụi nó nhìn thấy người con gái với đôi mắt đen đầy ngạc nhiên và lúng túng.

Thiên Bình không hề biết tụi nó ở đây, càng không nhận ra cậu đã tỉnh. Cô đã định tới đây, chỉ một lúc rồi về ngay. Dù cho biết rõ tụi nó cùng không ở nhà, vậy mà Thiên Bình lại chẳng nghĩ rằng tụi nó ở cùng Nhân Mã. Cô thật điên rồi.

"Mình.. mình..."

Sự khó xử của Thiên Bình, tụi nó dù thắc mắc nhưng không dám hỏi. Năm ngày Nhân Mã bất tỉnh là năm ngày tụi nó không nhìn thấy Thiên Bình. Nhốt

mình trong phòng, ăn cũng không đủ cho tụi nó có khuyến răn hay la mắng như thế nào. Năm ngày, lần đầu tiên tụi nó lại nhìn thấy Thiên Bình.

Về mặt hốc hác, đôi mắt thoáng sung cùng làn da đã từng trắng mịn trở nên nhợt nhạt và xanh xao. Cô đã khóc. Rất nhiều.

"Để tụi tao đi mua đồ ăn cho mày!"

Câu nói của Xử Nữ khiến tụi nó sực tỉnh. Sau khi quay qua quay lại nhìn nhau liên tục, tụi nó mới hiểu ra ý của lớp trưởng. Chỉ trừ một người.

"Tại sao? Mà việc gì cả đám phải đi luôn? Tao không muốn."

Ma Kết hít sâu vài cái như tự nhắc bản thân bình tĩnh. Đến cả con ngốc như Bạch Dương còn hiểu, cả thằng nhây như Bảo Bình còn nhận ra, thử hỏi có phải anh chàng này quá ngốc, ngốc đến đáng thương?

Trong khi Kim Ngưu còn ngơ ngác không hiểu gì, cậu bỗng cảm thấy lạnh sống lưng. Sao tụi nó cứ lờm cậu không thương tiếc.. Nhân lúc đó, Ma Kết túm lấy cậu mà lôi đi mất.

Khi cánh cửa phòng vừa đóng lại, Cự Giải tiện tay đẩy lưng Thiên Bình vào trong trong khi cô vẫn lúng túng không biết nên đi hay ở lại.

Căn phòng bệnh mấy phút trước còn nhộn nhịp và ồn ào tiếng cười, giờ lại im lặng và thoáng mùi căng thẳng. Thiên Bình không thích thế này một chút nào.

Nhân Mã lúc này đang đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cũng là vì cậu muốn tránh chạm mắt với Thiên Bình. Nhân Mã vốn bản chất nóng tính, cậu sợ mình không tự chủ được mà nổi giận với Thiên Bình. Mà căn bản, là cậu không muốn nhìn thấy cô. Một chút cũng không.

"Cảm ơn, vì đã cứu tôi."

Nhẹ nhàng, nhưng Nhân Mã không tài nào có thể xưng hô như bình thường với Thiên Bình, như chẳng có chuyện gì xảy ra. Chính cô cũng biết rất rõ điều đó.

Lúc đó là Nhân Mã bất tỉnh, nhưng bằng cách nào đó cậu vẫn có thể nghe thấy. Nhóm máu của cậu khá hiếm, đến cả Bạch Dương còn không trùng. Người duy nhất Nhân Mã biết có cùng nhóm với cậu là Sư Tử, cho đến khi nhận ra cả Thiên Bình cũng không ngoại lệ. Nghe Song Tử nói mới biết, khi đó mèo con đi xử lý vết thương.

Thiên Bình thoáng giật thót lên, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Nhân Mã. Bàn tay đặt trước ngực bỗng nắm chặt, cô mím lấy môi mình.

"Tôi.. xin lỗi..."

Nhân Mã cảm thấy sự tức giận dần dâng lên trong tiềm thức, thậm chí là thù hận. Cậu cố hít thở sâu, đôi mắt cứ mờ ra đóng lại liên tục trong khi hai bàn tay đã siết chặt lấy từ bao giờ.

"Tại sao?"

Câu hỏi kia khiến tim Thiên Bình như bị dao cứa vào. Đau lắm! Làm sao cô có thể trả lời được chứ...

"Xin lỗi.. là tại tôi... tôi---"

"Tôi hỏi cậu là tại sao!! Giải thích đi!! Nói rằng những gì tôi nhìn thấy lúc đó là không đúng!!!"

Lúc này, Nhân Mã không thể ngăn mình quay sang nhìn Thiên Bình. Đôi mắt màu hổ phách lạnh lùng đã từng rất dịu dàng và vui vẻ, nay lại tràn ngập sự giận dữ. Hai bàn tay nắm chặt, những giọt nước mắt từ bao giờ đã thấm ướt hai má Thiên Bình không đủ để khiến Nhân Mã cảm động.

"Cậu không nói được?! Điều này, nó khiến cậu vui sao?! Cậu muốn nguyên lắm sao?!!!"

Nhân Mã còn nhớ rất rõ, khi cậu xuống xe để mua vài thứ làm quà cho tụi nó, chính là lúc cậu nhìn thấy một đám đông. Vì hiếu kì mà đi lại, vì tò mò mà chen vào. Cậu không rõ cảm giác của mình lúc đó thế nào, khi nhận ra Thiên Bình và Sư Tử, đang cãi nhau. Đúng hơn, là cô tức giận với nó, vì cậu, những chuyện liên quan đến cậu.

Khi Nhân Mã còn khó chịu khi Thiên Bình nói với nó rằng cậu thích nó và kinh ngạc với biểu hiện khó tin trên khuôn mặt Sư Tử, thì cậu lại nghe thấy người ta bỗng hét lên.

Thiên Bình, đã đẩy Sư Tử ra giữa đường xe chạy. Chính mắt cậu đã nhìn thấy.

"Tôi.. tôi không biết cậu ở gần đó... không hề... tôi..."

Câu nói vừa phát ra từ miệng Thiên Bình, cô không biết nó khiến cậu càng thêm giận dữ. Nói vậy chẳng khác nào, nếu cậu không ở đó, ai mà biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Thiên Bình không khỏi giật mình khi Nhân Mã đột nhiên dùng tay nắm mạnh vào tường. Nhân Mã lúc này, cậu khiến cô thấy sợ. Rất sợ. Dù cho tội lỗi

của Thiên Bình, cô biết là không thể tha thứ đi chăng nữa.

"Tôi đã không muốn tin cậu có biết không hả?! Người bạn mà tôi quý trọng gây nguy hiểm cho người mà tôi yêu, thử hỏi là cậu thì cậu có chấp nhận không?! Há?!!!"

Thiên Bình không hề biết, Nhân Mã đã khổ sở thế nào. Cô hoàn toàn không biết.

Cậu đã từng nghĩ, lẽ nào mình đã rung động trước Thiên Bình. Lẽ nào với sự nhiệt huyết của cô, trái tim cậu đã bị đánh động.

Nhưng, giờ thì không, không còn nữa.. không bao giờ còn nữa...

Đủ rồi! Quá đủ rồi..!

"Xin lỗi..."

Đó là điều duy nhất Thiên Bình có thể nói lúc này. Làm sao cô có thể nói là do Hạ Mai xúi cô, hoàn toàn không có cơ sở. Chẳng phải đều do cô làm cả sao? Đẩy Sur Từ và gây nguy hiểm cho Nhân Mã, chẳng phải đều do bàn tay này và sự ích kỷ của cô mà ra.. Thiên Bình còn có thể đổ lỗi cho ai nữa.

"Cậu sẽ không bao giờ hiểu được, mèo con đối với tôi quan trọng như thế nào..."

Câu nói kia khiến đôi mắt Thiên Bình bỗng chốc mở to. Hai bàn tay bắt gặp siết chặt.

"Cậu cũng đâu có hiểu.. không bao giờ hiểu được... tôi yêu cậu như thế nào..."

Nhân Mã vô thức siết chặt lấy tấm chăn trong khi hai mắt nhắm lại khi đã quay đi. Cậu cũng không biết, mình đang nghĩ gì nữa. Nhưng lúc này đây, Nhân Mã chỉ biết, cậu không muốn nhìn thấy Thiên Bình.

Khi Thiên Bình ngẩng đầu, cô chợt nhìn thấy bàn tay Nhân Mã đang rướm máu. Có lẽ vì ban nãy đâm vào tường. Thiên Bình không thể ngăn mình chạy tới chỗ cậu.

"Tay cậu..."

Tuy nhiên, bàn tay cô chỉ vừa mới chạm vào bàn tay kia thôi, Nhân Mã đã không chút thương tiếc hất mạnh nó ra. Thiên Bình bị đẩy lùi về sau, trái tim lại không ngừng nhói đau. Bàn tay ấy, cô siết chặt trước ngực mình trong khi nước mắt không ngừng rơi.

"Cậu làm ơn..."

"Đi đi.."

"... có thể nhìn tôi thay vì.. Sur Từ không...?"

"Tôi bảo cậu ra ngoài cơ mà!!!"

Tôi muốn ở một mình.. làm ơn...

Thiên Bình đã khóc, cô biết chứ. Trái tim cô, lồng ngực cô, mọi thứ đều đau đớn không thôi. Ai bảo, cô quá yêu cậu làm gì...

Tất cả những điều này, tất cả những điều tốt đẹp của một tình yêu học trò đầu đời, đều do Thiên Bình một tay phá hoại cả...

Chậm chậm bước lại chỗ giường bệnh, Thiên Bình nhẹ nhàng đặt lên chiếc tủ nhỏ bên cạnh sợi dây chuyền của Nhân Mã. Nhìn cậu, cô còn không có tư cách. Im lặng, Thiên Bình đưa tay gạt đi những giọt nước mắt không ngừng rơi và xoay người bước ra khỏi phòng.

Căn phòng lúc này chỉ còn mỗi Nhân Mã. Cậu ngồi yên, khi đã chắc chắn Thiên Bình rời đi, Nhân Mã mới quay sang cầm lấy sợi dây chuyền của mình. Bàn tay cậu đặt trên trán, siết chặt sợi dây bên trong. Nhân Mã cắn chặt lấy môi. Cậu dường như cảm thấy má mình có gì đó uồn ứ chảy xuống.

Mình phải làm gì? Tìm mình.. đau quá....!! Chết tiệt.. Đáng ghét...

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Giác mơ kí ức

Căn nhà gỗ nhỏ ven biển, mát mẻ và yên bình.

Cậu bé sáu tuổi ngồi trên chiếc ghế sofa, đôi mắt liếc lia liếc lịa những mảnh ghép hình trên bàn, rồi lại nhìn sang khung hình cỡ to chỉ vừa ghép được vài miếng. Nhấn mặt, hệt như một ông cụ non.

Nguyễn Ngọc Kim Trúc đứng trong bếp, thỉnh thoảng lại đưa mắt ra phòng khách nhìn con. Chợt chẳng thấy thằng bé đâu, cô đặt chiếc muỗng xuống và bước ra ngoài xem thử.

Thằng bé đang bò trên sàn, đầu cứ quay qua lại tìm kiếm gì đó không rõ. Mày Kim Trúc hơi nhurón lên.

"Con làm cái gì vậy, Nhân Mã?"

Đôi mắt màu hổ phách ngược lên, nhìn người phụ nữ đang hiện từ nhìn mình bằng ánh mắt nghi hoặc. Thằng bé vẫn bò lẩn trên sàn nhà, lên tiếng trong khi vẫn tiếp tục tìm kiếm thứ mà cậu nhóc tìm nãy giờ.

"Mảnh ghép, bị thiếu một cái!"

Giọng nói trẻ con trong veo vang lên đều đều nhưng phụng phịu. Nhìn con trai chui xuống bên dưới gầm bàn, Kim Trúc khẽ nghiêng đầu. Cô nhìn sang những mảnh ghép và khung hình trên bàn, đôi mắt lộ rõ tia khó tin. Cô chép miệng.

"Con biết được trong khi vẫn chưa ghép được dù chỉ một phần tư bức tranh?"

Bộ tranh xếp hình khổng lồ là quà cho giáng sinh vừa qua của Nhân Mã. Một bức tranh bầu trời đơn giản với khoảng vài trăm mảnh ghép, hoàn toàn dễ dàng khiến người ta phát nản, nhất là một cậu nhóc.

Khi ngẩng đầu nhìn mẹ, thằng bé vì không chú ý mà đụng vào cạnh bàn một cái đau điếng. Không kêu la lấy một tiếng, Nhân Mã nhìn mẹ, thản nhiên cười tươi như chẳng có chuyện gì đáng chú ý, dù cho nụ cười vì đau mà méo xệch. Nói thật là thằng nhóc cũng chả biết nói mẹ nó thế nào, chỉ là nhìn sao thì nói vậy mà thôi.

Kim Trúc hai tay chống hông, nhìn cậu con trai mà không khỏi thở dài một cái. Thông minh thì được, giỏi thì tốt, nhưng cứ như thằng ba nó thì thật khá "thảm họa". Có ai đòi thằng nhỏ còn chưa vào tiểu học lại đi dạy cho nó vật lý lượng tử là gì không. Cô thật sự khổ tâm quá mà! Nhắc tới lại bực, cô nhất định phải cho anh ta một bài học khi anh ta về mới được! Dám dạy hư con cô!!

Trong khi bò lẩn khắp mọi ngõ ngách, Nhân Mã tìm thấy mảnh ghép còn thiếu nằm ngay dưới khe gầm ghế sofa. Thò tay vào trong, thằng nhóc cố lấy cho bằng được.

Tuy nhiên, khi Nhân Mã còn đang vui mừng vì tìm thấy được thứ mình muốn, thằng bé bỗng cảm thấy mình bị nhắc lên cái một. Bị "quảng" lên sofa không chút thương tiếc, cậu đưa mắt nhìn theo mẹ mình đang bước vào bếp trở lại. Nhân Mã chớp mắt liên tục trước khi quay lại trò chơi của mình. Thằng bé không hề tâm nhiều cho lắm.

Nguyễn Thành Nhân về nhà lúc gần chiều tối. Vừa vào, anh đã ngồi sụp xuống sàn không chút kiêng nể nào.

Nguyễn Ngọc Kim Trúc từ trong nhà cùng con trai chạy ra đón. Nhìn chồng từ bao giờ đã nằm dài trên sàn, cô nhấn mặt khó chịu, hai tay chống hông.

"Anh ý tứ chút không được hả?!"

Ngước cao đầu ngược lên nhìn vợ, Thành Nhân cười toe như trẻ con. Vẫn nằm yên đó, không hề có ý định nhúc nhích.

"Tha anh đi! Hôm nay thật sự rất mệt!"

Truy bắt bọn tội phạm từ sáng sớm, rình mò chúng đến tối mịt mới bắt được. Chúng rất nguy hiểm, anh cũng có cân nhắc về việc có nên về nhà hay không. Dù sao vẫn có vài tên đã chạy thoát được.

"Ba! Có mua cho con "hông" ba?"

Nhân Mã chạy ra từ phía sau mẹ và ngồi bệt dưới sàn. Trong khi người mẹ còn sung sĩa mặt mày nhìn hai ba con, Thành Nhân lập tức bật dậy khi nhìn thấy con trai. Anh vội lấy cái hộp đặt gần đó và đưa cho Nhân Mã dù trong lòng có chút bất mãn khi thằng con chẳng thèm hỏi thăm ba nó lấy một tiếng.

Nhìn khuôn mặt vui vẻ của con trai, Kim Trúc hít thở cố giữ bình tĩnh. Lại đem về mấy thứ không phù hợp mà đầu độc thằng con cô.

Mặc kệ ba mẹ mình đang chiến tranh lạnh hay lờm lờm nhau gì gì đó, Nhân Mã chỉ quan tâm đến mỗi thứ ba vừa đưa cho cậu nhóc. Đó là một bộ sách dày cộm vừa thiên văn mà cậu luôn thích, dù đó thường không phải sở thích của những thằng nhóc lên sáu tuổi còn hươ hươ siêu nhân đồ chơi trong tay. Đó là lí do cô mẹ thường than phiền anh ba đang huỷ hoại tuổi thơ con mình.

"Tiểu Mã, con bỏ nó xuống cho mẹ!"

Nhìn thằng con đang dán mắt vào quyển sách chỉ chữ toàn chữ là chữ, Nguyễn Ngọc Kim Trúc cố nói nhẹ nhàng nhất có thể. Khi nhận ra thằng nhóc vân ngoan cố không nghe hoặc không hề nghe thấy, cô tức giận đập mạnh đôi đũa xuống bàn.

Nhân Mã giật mình một cái, lập tức bỏ quyển sách sang bên và cầm lấy cái muỗng của mình, làm một thằng con ngoan nghe lời mẹ.

"Thôi mà em, con nó chỉ muốn mở mang kiến thức thôi!"

Kim Trúc không ngần ngại lườm sắc anh chồng đang thần nhiên gấp com bỏ vào miệng trong khi gương đôi mắt to tròn nhìn cô. Cô đột nhiên quay sang Nhân Mã.

"Mã, 5,04 chia 36 ra bao nhiêu?!"

"Dạ 0,1427!"

Nhân Mã quá ngây thơ, thằng bé không hề biết nó vừa châm ngòi của một quả bom nổ chậm.

"Anh thấy chưa! Có thằng nhóc nào sáu tuổi như con mình không?!"

Nhìn mẹ nổi đóa lên trong khi ba cố xoa dịu, Nhân Mã không biết thằng bé đã làm gì sai nữa. Tay cầm cái đùi gà mà gặm, thằng nhóc hơi nghiêng đầu trong khi đôi mắt mở to ngây ngô.

"Mã, hình như hồi nãy anh thấy em nghe điện thoại?"

Nguyễn Thành Nhân bắt buộc phải đánh trống lảng để thoát kiếp nạn. Anh chỉ dạy con thêm thông minh, tại nó thông minh quá chứ phải tại anh đâu! Mà đúng là ban nãy lúc về, anh có nghe thấy vợ nói chuyện với ai đó trước khi cùng con trai anh ra đón anh.

Nghe chồng nói cô vợ mới nhớ ra. Định nói nãy giờ mà rớt cuộc cứ bị chọc điên bởi mấy chuyện không đâu.

"À, chị Ellen nói mai sẽ dẫn bé Bạch Dương với bé Sư Tử tới nhà mình chơi với Nhân Mã!"

Chuyện này thật thì Kim Trúc cũng có chút thắc mắc. Chị cô thường rất bận, làm gì có thời gian đưa con đi chơi thế này, dù là đến nhà cô đi chăng nữa. Có lẽ có lệnh cũng nên, chị cô luôn vậy mà. Lạnh lùng và đầy nghiêm khắc.

Mã, bé Sư Tử sao... hình như con bé đó là...

Nghe cuộc nói chuyện của ba mẹ, Nhân Mã có chút khó hiểu. Bạch Dương là chị họ cùng tuổi trước tháng của cậu nhóc, bà chị đánh đá dữ dằn đó thì cậu đương nhiên biết. Nhưng cái tên Sư Tử, đây là lần đầu thằng bé nghe thấy, dù căn bản thì không để tâm cho lắm.

Trong khi ba mẹ đang nói chuyện, thằng con lén mở sách dưới gầm bàn mà đọc.

Nhân Mã bỗng dưng tỉnh giấc sau một hồi lăn lộn trên giường. Cậu nhóc không ngủ được, đúng hơn là đã ngủ nhưng đột nhiên hai mắt cứ mở thao láo lên. Cậu bé thấy khát nước.

Bước xuống khỏi giường, Nhân Mã xỏ chân vào dép rồi loạng choạng bước đi. Cái bóng của một thằng nhóc con sáu tuổi hiện rõ khi thằng bé mở cửa rồi khỏi phòng.

Hình như có tiếng động gì đó.

Khi Nhân Mã định vào bếp lấy nước, cậu bé bỗng nghe thấy âm thanh như thứ gì đó vừa rơi xuống. Tiếng động phát ra từ phòng ba mẹ cậu.

Nhân Mã có chút ngạc nhiên khi cánh cửa mở hé. Cả ba và mẹ cậu nhóc đều thuộc loại người cẩn thận, sẽ không bao giờ để cửa thế này mà đi ngủ cả. Thằng nhóc chẳng để tâm lắm, đưa tay dụi mắt trong khi mở cửa đi vào trong xem thử.

Trước mặt Nhân Mã, người ba mà cậu luôn tôn trọng và yêu quý hết mực cùng với sự tự hào không gì sánh bằng vừa ngã xuống. Một cái bóng đen to lớn vừa đập thứ gì đó vào đầu ba cậu khi anh và một tên khác đang giằng co nhau.

"Không! Anh ơi!!"

Nhân Mã nghe thấy tiếng mẹ mình đang kêu gào đầy tuyệt vọng trong khi vòng tay siết chặt ba cậu đã không còn nhịp thở.

"Ba? Mẹ? Ai. vậy?"

Có tiếng sấm vừa vang lên. Từ ánh sáng của sấm chớp, Nhân Mã có thể nhìn thấy ba tên to con bặm trợn đang cười lớn.

"Các người...?!"

"Đây là vùng hẻo lánh, sẽ chẳng có ai giúp gia đình chúng bây đâu!! Haha!!!"

Một tên trong số chúng bỗng dừng cười khi phát hiện ra Nhân Mã đang đứng ở chỗ cửa. Nhoác miệng cười khinh thường, hắn cầm chặt con dao và tiến lại chỗ cậu bé.

"Nhân Mã! Chạy đi con!!!"

Dù nghe rõ tiếng mẹ, cậu bé lại chỉ có thể đứng yên một chỗ. Đôi chân thẳng nhóc, cứ như cứng đờ lại. Đôi mắt màu hổ phách không chút dao động.

Một cái bóng đen bao lấy toàn bộ Nhân Mã, ôm lấy thẳng nhỏ trong lòng mình. Cậu nhóc nghe thấy tiếng hét của mẹ mình ngay sau đó.

Một vết chém dài ở phần lưng khiến Kim Trúc đau đớn không thôi. Tuy nhiên, mặc cho bọn chúng đánh đập không thương tiếc, cô vẫn quyết ôm chặt lấy cậu con trai của mình.

"Mẹ ơi...?"

Người mẹ này giờ không quan tâm mình mà bảo vệ Nhân Mã, bỗng nói lỏng vòng tay quanh cậu và trườn xuống. Nhìn mẹ mình nằm bất động trên sàn trong khi máu không ngừng tuôn ra, đôi mắt cậu nhóc lập tức mờ to hết cỡ.

"Mẹ? Mẹ!! Ba ơi!! Hai người sao vậy?!!!"

Mặc cho Nhân Mã lay đến thế nào, Nguyễn Ngọc Kim Trúc vẫn nằm đó, một dấu hiệu cử động cũng không có.

"Đó là cái giá vì dám đụng đến băng của tụi tao! Coi như trả thù cho đám kia đang ở tù chờ xử án và cả danh dự của bọn tao!!!"

Nhân Mã có thể lập tức nhận ra chúng là ai. Thuộc băng giang hồ tội phạm cực kì nguy hiểm mà Thành Nhân ba cậu theo đuổi. Chúng nguy hiểm, rất nguy hiểm.

Dù cho chúng vừa giết hai mạng người, tất cả những gì chúng làm là đứng đó cười cợt vui vẻ.

Một tên trong số chúng chột nhìn sang thẳng bé đang quỳ cạnh mẹ mình. Nhếch nửa miệng, hắn đột nhiên bước về phía cậu. Không như tên ban nãy, hắn không cầm lấy một con dao hay bất kì thứ vũ khí nào.

"Con trai của trung tá Nguyễn Thành Nhân, đôi mắt của nhóc rất giống hắn!"

Nhân Mã nhận ra tên này. Hắn.. hắn là cấp trên của ba cậu. Là tiền bối, là thầy, là người mà ba cậu nhóc tôn trọng nhất.

"Ông..!!!"

Chủ vì ông ta mà ba cậu chết. Nhân Mã vẫn còn nhớ, trước khi bị một tên đánh vào đầu, ba cậu đã bị ai đó đâm. Lão già khốn kiếp!!

"Các người.. tại sao!!!"

Ba tên bọn chúng thoáng giật mình. Cậu nói kia, chất giọng kia, âm điệu kia, tất cả tràn ngập sự hận thù không hề phù hợp với một đứa nhóc sáu tuổi. Hai tên kia bỗng dưng thấy sợ.

...

"Chỉ khi cần thôi ạ?"

"Đúng, vì chúng là thứ rất nguy hiểm!"

"Cần thiết..."

...

Phản chiếu trong đôi mắt màu hổ phách là một con dao đang nằm trên sàn.

Khuôn mặt trẻ con hồn nhiên bỗng chốc trở nên lạnh băng, tay cậu bé siết chặt lấy cán dao.

Những kẻ dám phá hoại gia đình cậu, Nhân Mã không bao giờ tha thứ! Chết, cậu nhất định cũng lôi chúng theo cùng!

Đó hoàn toàn không còn là suy nghĩ của một đứa trẻ nữa..

...

"Chết tiệt! Thằng oắt con.. mày...!! Đồ.. đồ quái vật!!!"

...

"Xin cứu mạng!! Làm ơn.. hãy tha cho tôi! Làm ơn, tôi sai rồi.. Cứu!!"

...

"Ta xin cháu, là ta sai.. Ta sẽ chuộc lỗi, sẽ cho cháu mọi điều cháu muốn! Đúng rồi, ta sẽ nuôi cháu, sẽ đền tội! Ta sẽ cho cháu một gia đình tốt hơn, nên làm ơn---"

Người đàn ông là thầy, là tiền bối, là người mà Nguyễn Thành Nhân một mực kính trọng, cũng là kẻ đã phản bội anh. Câu nói kia đã bị ngắt trước khi nó kịp hoàn thành. Chủ nhân của nó, đã không còn khả năng tiếp tục được nữa.

Nhân Mã không biết bản thân đã làm những gì. Cậu bé chỉ biết, khi tỉnh lại, màu đỏ tươi bắn khắp nhà cậu đã in hằn trong đôi đồng tử màu hổ phách tuyệt đẹp. Cậu nhóc nhìn xuống bàn tay của mình. Thứ chất lỏng đặc sệt màu đỏ trên con dao và trên cả bàn tay cậu bé, thứ mà mẹ cậu rất ghét.

Minh.. vừa làm gì vậy...?

"Mẹ ơi? Ba ơi? Đừng có ngủ, sẽ cảm lạnh nếu nằm dưới sàn mát!"

Đưa bé sáu tuổi, mặc kệ cả người dính đầy máu, chầm chậm bò đến bên mẹ, lại đi đến bên ba. Lay lay họ, dù cho cả hai sẽ không bao giờ cử động lần nào nữa. Nụ cười trên gương mặt bị máu vấy bẩn, méo xệch và gượng gạo.

Tại sao ba mẹ cậu lại bị dính cái thứ màu đỏ tươi ghê tởm kia?

Tại sao họ lại không phản ứng dù cậu có gọi thế nào?

Tại sao ba cậu lại ngủ mờ mắt?

Tại sao mẹ cậu lại vờ như không nghe thấy cậu?

"Mẹ ơi! Ba ơi! Ba ơi ba!!"

Cậu nhóc cảm thấy hai bên má bị thứ nước ấm mặn chát làm ướt dần. Tay vẫn lay cơ thể lạnh ngắt dần cứng đờ của Thành Nhân ba mình, cậu bé cảm thấy đau đớn hơn bao giờ hết nơi ngực trái.

"Mày là một con quái vật!!!"

Gì vậy, không!

Ba ơi, mẹ ơi, đừng mà...!!

Tiếng gào khóc của đứa trẻ đáng thương vang vọng trong ngôi nhà gỗ nhỏ vốn đã từng rất yên bình.

Ai đó, làm ơn cứu với!

Làm ơn, cứu ba mẹ tôi!!

"Con sẽ không đòi sách nữa! Con sẽ không cãi lời mẹ nữa! Hai người tỉnh lại đi mà! Ba ơi ba, mẹ ơi, đừng ngủ nữa mà!!!"

Minh nên chết đi thì hơn...

Nhân Mã lúc đó không hề nhận ra, đứng ở trước cửa phòng nơi ban nãy cậu bé đứng, có một cô bé.

Đưa đôi mắt màu nâu khói ngây ngô nhìn vào bên trong. Dù cho căn phòng tràn ngập sắc đỏ và những con người nằm la liệt trên sàn, cô bé không hề thấy sợ. Một cậu nhóc đang quỳ bên cạnh một người đàn ông, ngược lên khi nhìn sang người phụ nữ con bé đang đứng gần. Hai đôi mắt vô tình chạm vào nhau.

Một đôi mắt màu hổ phách đầy đau thương.

Một đôi mắt màu nâu khói đầy ngây thơ.

Trước mắt cậu bé, trước dòng lệ chảy trên khuôn mặt tuần tú bé con, Nhân Mã nhìn thấy cô bé đang dần tiến lại chỗ mình. Thằng nhóc lập tức lùi ra sau, nhanh tay túm lấy con dao và đứng bật dậy. Không chút ngại ngần, đôi bàn tay cầm chặt cán dao chìa về phía cô bé. Không chút run rẩy.

"Các người.. bọn người các người.. mau tránh ra!! Lập tức biến đi!!"

Cô bé có thể nhìn thấy, đã tâm trong đôi mắt tuyệt đẹp kia.

Tuy nhiên, thay vì sợ hãi, cô bé không hề có ý định dừng bước. Điều này khiến cậu nhóc bị nỗi sợ đội ngược lại, tay cầm dao dần trở nên run rẩy.

"Đừng lại gần đây...!!!"

Khi Nhân Mã trong phút chốc nói lỏng con dao và hơi hạ thấp xuống, cô bé bất chợt đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình, dùng những ngón tay kia lau đi hàng nước mắt đang không ngừng chảy trên khuôn mặt của cậu bé.

Đáp lại ánh nhìn ghê sợ, tất cả những gì cô bé ấy làm là cười tươi.

"Đừng khóc."

Nhân Mã đỡ người trong phút chốc, và đột nhiên giật thót lên. Bàn tay cầm dao của một cậu bé sáu tuổi vung về vung lên vì giận dữ, vô tình chém vào cánh tay trắng nõn của con nhóc một vết thương sâu.

Tội lỗi? Cậu bé hoàn toàn không có. Tất cả, chỉ đơn thuần là sự sợ hãi.

"Tôi bảo biến hết đi!!! Mấy người dám làm thế với ba mẹ tôi!! Tôi sẽ giết mấy người! Này, tôi là một con quái vật đấy nhé!!!"

"Đồ.. đồ quái vật!!!"

Cô bé hơi nghiêng đầu, dùng đôi mắt ngây ngô nhìn cậu nhóc. Dù vết thương ở cánh tay lớn đến mức máu đã chảy ướt cả, đau đến muốn khóc, cô nhóc vẫn cười thật tươi với Nhân Mã.

"Anh không phải quái vật, bởi vì anh rất tử tế!"

Con nhỏ đó.. tại sao.. nó không sợ dù đã nhìn thấy mọi thứ hay sao...?!!

Đôi chân Nhân Mã bỗng mất hết sức lực, cứ thế mà khuỵu dần xuống khi cậu bé đi đến chỗ ba mình. Những giọt nước mắt lại không ngừng trào ra, tiếng gào thét vang lên đầy đau khổ.

Cô bé nọ nhìn theo, từng bước tiến lại. Chợt ngồi xuống cạnh người đàn ông kia, cô nhóc đưa bàn tay nhỏ bé của mình vuốt xuống đôi mắt đang mờ của ông. Khi nhận ra Nhân Mã đang nhìn mình từ giận dữ và kinh hãi, cô bé lại cười.

"Hãy để chú ấy được an nghỉ, anh nhé! Đó là điều mẹ em thường nói đó!"

Cô bé này.. có gì đó lạ lắm..

Nhân Mã nhìn vào bàn tay bỗng chìa ra trước mặt cậu nhóc.

Vẫn là nụ cười toả nắng đó.

"Anh ơi, mình làm bạn nha! Em là Sur Từ!"

Cậu bé có thể, phải không... chỉ cần nắm lấy bàn tay đó...

Nhân Mã thức dậy trong khi bàn tay đang vươn ra như muốn nắm bắt lấy một thứ gì đó vô hình nơi không trung.

Đến khi đã trấn tĩnh lại, Nhân Mã mỉm cười với chính mình. Cậu ngồi dậy, dựa người vào thành giường bệnh.

Giấc mơ đó, cũng chính là quá khứ của cậu. Một quá khứ đau thương hết như một bộ phim viễn tưởng khó tin.

Lần đầu tiên, cuộc gặp gỡ giữa nó và cậu, Sur Từ và Nhân Mã. Trong một căn phòng đầy máu.

Nhân Mã đã từng giết người. Tội lỗi của cậu đã mãi không bao giờ bị phanh phui ra, là do họ.

Giấc mơ đó, tại sao cậu lại nhìn thấy nhỉ?

Nhân Mã bắt giác nhớ tới nó, nhớ Sur Từ và..

... nhớ cả Thiên Bình.

Dù chỉ xuất hiện trong chốc lát rồi biến mất, Nhân Mã lại nghĩ, hôm qua, cậu có lẽ đã quá tàn nhẫn đối với cô chẳng..

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Lẩn tránh

"Cậu cứ đùa cợt với nỗi đau của người khác mà không hề biết, người Nhân Mã thích, người Nhân Mã yêu không phải tôi mà là cậu!!"

...

"Là lỗi của cậu!!!!"

...

Những lời của Thiên Bình lúc đó đến giờ vẫn còn ám ảnh trong tâm trí Sur Tù, khiến nó gần như không thể đối diện với bất kì ai, đặc biệt là cô và cậu.

Nơi Sur Tù đang ở là vườn hồng của học viện, nằm ở khoảng đất đằng sau khuôn viên sau khu học xá. Vì là một nơi khá xa và khuất tầm nhìn, khá ít học sinh và kể cả giáo viên biết đến nơi này. Sur Tù thường ra đây, một mình, xem nó như một căn cứ bí mật nơi nó có thể tìm thấy sự yên tĩnh.

Ngày Nhân Mã được đưa vào bệnh viện, Sur Tù cũng lập tức xuất viện ngay. Tuy nhiên, dù cho nó tới thăm cậu, dù cho rất mực lo lắng, nó hoàn toàn không đến gặp cậu một lần dù Nhân Mã đã tỉnh. Hôm nay cũng là ngày thứ ba kể từ khi Nhân Mã hết hôn mê, nhưng Sur Tù vẫn quyết không đến. Nó đang trốn tránh điều gì, có lẽ chính nó cũng nhận ra từ rất lâu.

Thiên Bình từng nói, Nhân Mã vì yêu Sur Tù mà nhẫn tâm từ chối tình cảm của cô. Thiên Bình từng nói, cũng vì nó mà gây nên bao nhiêu nỗi đau cho người khác.

Sur Tù không giận Thiên Bình, một chút cũng không, là nó giận chính mình. Nó giận vì nó quá ngu ngốc, nó giận vì nó quá vô tâm, nó hận, nó căm ghét bản thân.

Trước mặt tụi nó, Sur Tù luôn luôn mỉm cười dù bất kì chuyện gì xảy ra. Nhưng lòng nó lại chưa bao giờ ngừng trĩu nặng. Đúng, không phải do Thiên Bình hoàn toàn là do nó mà ra cả.

Nó nên làm gì.

"Ra là cậu ở đây!"

Một tiếng nói quen thuộc vang lên gần đó, khiến Sur Tù ngạc nhiên mà ngẩng đầu. Màu tóc đen và đôi mắt nâu cafe, khuôn mặt thoáng nét cười đằng sau sự lạnh nhạt. Là con người mà nó luôn xem là kẻ thù không đội trời chung.

"Đang giờ học đấy có biết không hả?!"

Song Nư bực bội lớn tiếng mắng nó. Giờ ra chơi vì không thấy nó đâu mà cậu đã lập tức chạy đi tìm. Tâm trạng nó dạo này không tốt, có lẽ vì chuyện của Nhân Mã và Thiên Bình. Song Nư biết, vài ngày trước khi cậu ta tỉnh, Sur Tù đã luôn mang bộ mặt thêu não trong khi luôn mồm nói xin lỗi. Song Nư gần đây đã không còn nghĩ về lí do để lo lắng cho nó nữa rồi.

"Cậu..."

Đây là một nơi rất tách biệt, Sur Tù chưa từng nghĩ sẽ có bất kì ai có thể tìm thấy nó khi nó ở đây. Nhìn những giọt mồ hôi thấp thoáng trên trán Song Nư và những nhịp thở không đều, Sur Tù biết cậu đã chạy đi tìm nó. Sur Tù không hiểu, cậu rõ ràng rất ghét nó.

"Tôi không muốn về lớp."

Vừa nói, Sur Tù vừa úp mặt xuống trong khi hai tay ôm lấy đầu gối, như thể muốn che đi khuôn mặt chán chường của mình lúc này. Lúc này, nó chỉ cần được yên tĩnh.

Sur Tù nghe thấy tiếng gì đó phát ra ngay bên cạnh nên quay sang xem thử. Nó nhìn thấy Song Nư đang ngồi ngay cạnh nó, một tay đặt trên đầu gối đang co trong khi mắt nhìn đâu đâu không rõ. Cậu ta không phải nên về lớp đi sao.

"Dạo gần đây, nụ cười của cậu không thật gì cả."

Khi đôi mắt màu nâu cafe liếc ngược sang Sur Tù, nó hơi ngạc nhiên một chút. Nụ cười của nó luôn hoàn hảo, tại sao cậu ta có thể nhận ra? Nghĩ một lúc rồi lại thôi, Sur Tù quay ra hướng khác.

"Cả cậu cũng vậy còn gì! Chưa bao giờ."

Song Nư khẽ cười. Cậu biết mà, nó nhận ra, là người duy nhất có thể nhận ra cái mặt nạ mà Song Nư luôn đeo lên cho mình.

"Tôi hỏi cậu một câu, được không?"

Đã úp mặt xuống từ bao giờ, giọng Sur Từ đều đều vang lên. Nó cũng không bận tâm cậu có nghe hay không, nhưng nó vẫn muốn hỏi. Sur Từ không hề nhận ra, sự chú ý của Song Ngu từ nãy giờ luôn chỉ có mỗi mình nó.

"Cậu có nhận ra.. tình cảm của Nhân Mã.. với tôi?"

"Tôi có."

Song Ngu trả lời ngay, vì cậu không muốn bản thân mình do dự bất kì điều gì. Cậu không muốn nói dối dù điều đó sẽ khiến nó thấy tốt hơn, bởi Sur Từ sẽ không thể nhận ra nếu cậu không làm vậy. Và Sur Từ có lẽ cũng không muốn, Song Ngu nói dối để trấn an nó. Cơ bản, Sur Từ không phải một đứa yếu đuối như vậy.

"Có lẽ bọn nó cũng thế.. Thì ra chỉ có mỗi mình tôi là ngu ngốc không nhận ra!!"

Sur Từ cười tự giễu bản thân, rồi lại tức giận cắn chặt môi mình. Khốn nạn, thật sự khốn nạn quá mà! Nếu nó nhận ra sớm hơn, sẽ không khiến bất kì ai đau khổ cả. Nó làm tổn thương nhiều người, đó là lí do bất kì ai cũng sẽ rời khỏi nó. Như họ.

Song Ngu chưa bao giờ giỏi trong việc an ủi bất kì ai, kể cả chính bản thân cậu. Cậu biết nó đang khổ tâm như thế nào, và im lặng là tất cả những gì cậu có thể làm.

"Tôi chưa từng nghĩ là Nhân Mã yêu tôi, chưa từng, chưa bao giờ! Dù cho anh ấy luôn quan tâm chăm sóc tôi, tôi chỉ nghĩ vì Nhân Mã là anh tôi, vì Nhân Mã xem tôi như em gái anh ấy!"

Có lẽ, chỉ có mỗi mình Sur Từ tự cho điều ấy là đúng. Hoặc nó quá tự mãn với những gì mình thấy, hoặc nó đã lãng tránh và vờ không biết. Dù là gì, cũng là nó gây đau khổ cho Nhân Mã và Thiên Bình.

Song Ngu nên làm gì nhỉ. Không một ai từng dạy cậu cách trấn an một người nào đó, cũng không ai từng dạy cậu nên làm thế nào để dịu đi sự dằn vặt đau đớn của người khác. Hoặc có lẽ tạo cho mình một "tôi" khác, Song Ngu đã lãng quên mất những điều đó. Nhưng ít nhất lúc này, cậu có thể ở bên nó, và lắng nghe nó.

"Cậu cảm thấy có lỗi sao, dù cậu chẳng làm gì?"

"Nhưng vì tôi mà mối quan hệ giữa Thiên Bình và Nhân Mã xấu đi!!"

Khi Sur Từ tức giận ngẩng mặt lên mà đối diện với cậu, đôi mắt nâu khói ngấn nước khiến Song Ngu dờ người vài giây trước khi trở lại bình thường. Đôi mắt nâu cafe dần bình tĩnh, thản nhiên nhìn vào đôi mắt kia.

"Có thật là vậy không? Cảm thấy tội lỗi là điều cậu muốn sao?"

"Tôi không.. tôi..."

Sur Từ ước gì chiếc xe đó đã đụng nó thay vì Nhân Mã, Sur Từ đã từng ước như vậy. Nhưng khi nghĩ chỉ vì nó càng khiến mọi thứ đảo lộn thêm, Sur Từ lại bối rối. Và rồi nó nhận ra, nó chẳng thể làm gì nên hồn hết.

...

"Là Nhân Mã vì yêu cậu mà bỏ mặc tôi!!!"

...

"Đứa như cậu, ngu ngốc làm đau người khác.. cậu không nên tồn tại làm gì cả!!!"

...

"Mọi người luôn rời bỏ tôi cả.. tôi chỉ giỏi mang lại bất hạnh..."

Sur Từ không hề nhận ra, rồi cả người đó cũng sẽ rời khỏi nó, chỉ là nó cố chấp không tin và rồi dần quên lãng, đến cả bây giờ cũng không nhận ra. Rồi sẽ như họ, rồi sẽ rời khỏi nó mà thôi.

"Tôi đúng là không nên tồn tại làm gì hết nhỉ?"

Dù cho Sur Từ vừa híp mắt cười với cậu, hà có gì lại khiến lồng ngực Song Ngu quặn đau. Nó bảo nó không nên tồn tại, nó bảo chỉ vì nó mà mang đến bất hạnh cho bao người, nó bảo bất kì cũng sẽ rời bỏ nó. Sur Từ không nhận ra, nó lại một lần nữa trở nên ích kỷ.

"Cậu điên hả?!!"

Song Ngư không hiểu sao mình lại giận nữa, cậu còn không biết cậu đang giận.

"Cậu bảo cậu không nên tồn tại?! Có bao giờ cậu nghĩ nếu mất sự tồn tại của cậu sẽ có chuyện gì xảy ra chưa?! Con lùn nhà cậu, điên vừa thôi biết chưa hả?!!"

Sự tức giận của Song Ngư dần truyền qua cả Sur Từ. Cậu ta dám mắng nó?! Cậu ta chẳng hiểu gì hết!!

"Đừng có mà ra về ta đây với tôi!! Cậu không hề biết tôi đã trải qua những gì, và đừng bao giờ gọi tôi là lùn!!"

Sur Từ cảm thấy má mình ươn ướt, nó nghe thấy cả những tiếng nấc vang lên từ chính mình.

"Này.. này!!"

Song Ngư đã nói là cậu sợ con gái khóc nhất chưa nhỉ, dù cho cậu chưa bao giờ coi nó như một đứa con gái đi chăng nữa! Ôi đừng có khóc!!

Trong khi Song Ngư còn lúng túng, Sur Từ đã khóc oà lên như một đứa trẻ. Hai bàn tay cứ lau đi nước mắt, nhưng chỉ khiến nước mắt càng nhiều hơn. Những chuyện này, nó chưa bao giờ trải qua hết.

"Tôi không muốn Nhân Mã bị tổn thương, cũng không muốn làm Thiên Bình đau khổ! Tôi biết tôi ích kỷ, nhưng bởi vì họ đều rất quan trọng đối với tôi!!"

Song Ngư thờ ra một cái, nhìn nó mà cười trừ. Cậu chọt đưa tay, kéo đầu nó vào lòng mình. Cậu không ôm nó, chỉ đơn thuần là bàn tay xoa đầu nó trong khi ấn nó vào lòng cậu, hết như một đứa trẻ cần được dỗ dành.

Hai bàn tay Sur Từ buông thõng, đôi mắt hoàn toàn chỉ có mỗi sự kinh ngạc. Nó không đẩy cậu ra, cũng không đẩy cái bàn tay đang xoa đầu nó như con nít mà nó từng rất ghét. Tất cả những gì Sur Từ làm là ngoan ngoãn để mặc Song Ngư muốn làm gì thì làm.

"Ng Sloan. Tôi mua kẹo cho cậu, nhưng đừng tự trách mình nữa, muốn khóc thì cứ khóc!"

"Khốn.. đừng có mà xem tôi là con nít..! Đáng ghét..."

Ai thèm kẹo của cậu cơ chứ! Dẫu vậy, Sur Từ lại không thể ngừng khóc, đến mức nước mắt thấm ướt cả ngực áo cậu.

Lòng ngực nó đau, rất đau. Đến tận bây giờ, Sur Từ vẫn không biết mình nên làm gì. Nếu cứ như vậy, nó mãi mãi sẽ không bao giờ có thể đối diện với hai người bạn họ hết. Nhưng, nó phải làm gì cơ chứ!

Song Ngư chọt kéo nó ra, dùng đôi mắt dịu dàng nhìn vào khuôn mặt lấm lem vì nước mắt của nó. Dịu dàng là biểu cảm Song Ngư chưa bao giờ mang, thật kì lạ. Nhưng dường như chẳng hề để tâm lấy điều đó, bàn tay cậu lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt của con bé, mỉm cười trong khi Sur Từ vẫn dùng đôi mắt kinh ngạc ngấn đầy nước nhìn cậu.

"Sao cậu không thử nói trực tiếp với hai đứa nó?"

"Hả?"

Sur Từ ban đầu hoàn toàn không hiểu ý của Song Ngư là gì, nó chỉ biết ngơ ngác nhìn cậu.

"Đối diện với Nhân Mã và Thiên Bình."

"Tôi.. không được! Tôi..."

Đối diện với họ, làm sao có thể chứ?

Sur Từ biết rất rõ, Thiên Bình đang rất giận nó, và nó cũng không thể đối mặt với Nhân Mã được.

"Vậy định lẩn tránh mãi chắc?!! Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra giữa ba người, nhưng đừng có kéo người khác vào!!"

Dạo gần đây biểu hiện kì lạ của Nhân Mã, Sur Từ và Thiên Bình khiến tụi nó rất lo. Càng tỏ ra bình thường lại càng khiến mọi thứ trở nên bất thường. Nó biết chứ, nó nhận ra mà. Chỉ là...

"Nhìn tôi này! Con nhóc này, có nghe không?!"

Sur Từ cũng chẳng hiểu sao mình lại ngoan ngoãn nghe lời tên thô lỗ đáng ghét Song Ngư nữa.

"Cậu có yêu Nhân Mã, hay không?"

Hỏi ra điều này khiến Song Ngư mặt hai đầu bực.

Sur Từ mở to mắt nhìn cậu, nhất thời không biết phải trả lời ra sao.

Chương 70: Rất yêu

"Thưa chủ tịch, đây là hồ sơ mà cậu yêu cầu!"

Ellen Nguyễn kính cẩn đặt một xấp hồ sơ trên bàn làm việc của ngài chủ tịch.

Người con trai trẻ tuổi mà bà gọi là chủ tịch ấy vẫn ngồi trên chiếc ghế xoay của mình, và hoàn toàn không hề có ý định quay ra sau nhìn bà. Dù vậy, bà Ellen vẫn đứng đó, không nói một lời.

Chiếc ghế đột nhiên xoay ra phía Ellen, bà có thể nhận ra đôi mắt màu nâu khói đang nhìn mình lạnh lùng đến mức không chứa lấy một chút cảm xúc nào. Luôn luôn như vậy, chủ tịch trẻ tuổi luôn là con người lạnh lùng đáng sợ như vậy. Dù cho khuôn mặt rất trẻ con và hiền lành, cậu ta là loại người mà người khác phải kính trọng.

"Vậy, tôi xin phép ra ngoài làm việc!"

"Đứng lại đó."

Chất giọng lạnh nhạt đến run người, vô cảm đến sợ hãi khiến đôi chân đang bước đi của bà Ellen Nguyễn khựng lại. Vẫn giữ nguyên bộ mặt lãnh cảm nghiêm nghị của mình, bà quay ra sau, kính trọng nhìn người con trai đang cầm xấp hồ sơ mà lật trong khi ngả người ra sau ghế.

"Thưa, cậu cần gì ạ?"

Người con trai ấy vẫn không trả lời, và bà Ellen vẫn kiên trì đứng yên đó.

Đôi mắt màu nâu khói vẫn nhìn vào xấp hồ sơ, giọng nói theo đó vang lên đều đều.

"Tôi muốn thư kí Ellen thay tôi quản lí những chuyện ở tập đoàn trong một thời gian."

Bà Ellen không khỏi ngạc nhiên, dù ngoài mặt vẫn đương không biểu lộ.

Biết rõ điều đó, nhưng người con trai kia hoàn toàn không có chút bận tâm nào.

"Và, đặt vé cho tôi! Càng sớm càng tốt!"

Người phụ nữ với gương mặt xinh đẹp sắc sảo chợt cười nhẹ. Bà có thể hiểu, ý định của chủ nhân. Cúi đầu kính cẩn, chất giọng bà vang lên cẩn trọng.

"Vâng, tôi đã hiểu, thưa chủ tịch!"

Khi bà Ellen Nguyễn rời khỏi phòng làm việc, người con trai ấy chợt nhìn sang bức ảnh đặt trên bàn của mình. Nhìn hai đứa trẻ trong bức hình, cậu cười dịu dàng trong khi ánh mắt đầy yêu thương.

Chợt bấm số gọi cho ai đó, khuôn mặt nhanh chóng trở nên lạnh lùng.

"Sẽ không phiền nếu nhờ hiệu trưởng chuẩn bị mọi thứ giúp tôi chứ? Một cách hoàn hảo!"

Chiều.

Vừa được bác sĩ kiểm tra, Nhân Mã hiện đang mơ ti vi mà xem. Ở bệnh viện thật sự rất chán. Chẳng có mấy game mà chơi, chẳng được chọc phá bất kì ai, cũng chẳng được tự mình làm gì hết. Chưa kể, thức ăn bệnh viện đặc biệt dở đến kinh khủng. Bác sĩ bảo khoảng một tuần nữa hoặc hơn cậu mới được xuất viện, trong khi Nhân Mã đã thấy mình khoẻ như trâu.

Đạo này không thấy Thiên Bình tới nữa. Nhân Mã chợt nhìn vào sợi dây chuyền đặt trên đầu tủ cạnh giường. Cũng phải, hôm đó cậu vì tức giận mà đuổi cô đi còn gì. Nhân Mã thật thất vọng, Thiên Bình liệu đã xem bên trong chiếc mề đay dây chuyền này hay chưa.

Ngày hôm đó, Nhân Mã đã tự thề với chính mình dù thế nào cũng sẽ bảo vệ Sur Tử bằng mọi giá, dù chuyện gì cũng sẽ không bao giờ phản bội nó. Nhưng trái tim này của cậu, sao lại cứ nghĩ về Thiên Bình - người con gái đã hãm hại nó? Điên rồi, điên thật rồi mà!

Hình như có tiếng gõ cửa.

"Cửa không khoá đâu."

Khi Nhân Mã rời mắt khỏi màn hình ti vi, người vừa bước vào khiến cậu không khỏi ngạc nhiên. Đôi mắt màu nâu khói cùng dáng người nhỏ nhắn như học sinh tiểu học. Là nó.

Đáp lại ánh nhìn của cậu, Sur Từ chỉ đơn giản mỉm cười.

Có lẽ, nó cần xác định lại thật rõ tình cảm của mình. Và cậu cũng hiểu, nó tới thăm không hẳn chỉ để thăm cậu.

"Em xin lỗi, vì mấy ngày nay không đến thăm anh!"

Tự mình rót lấy một ly nước, Sur Từ ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường Nhân Mã.

Nhân Mã nhận ra giọng điệu rất lạ của Sur Từ, hoàn toàn không giống thường ngày. Dù vậy, cậu vẫn cười tươi như không hề nhận ra.

"Đừng lo, anh có trách gì em đâu!"

Tính ra, cũng là Sur Từ đã chăm sóc Nhân Mã lúc cậu hôn mê trong năm ngày liền còn gì.

"Vết thương của anh.."

Tai nạn khiến cho Nhân Mã bị thương nhiều chỗ, nhưng nhiều nhất là đầu đập mạnh xuống đất gây chấn thương. Nhưng không sao, và cậu cũng đã khoẻ re còn gì.

"Mà hôm nay em sao vậy?"

Nhân Mã rót cuộc vẫn không ngăn được mình lên tiếng hỏi. Biểu hiện của Sur Từ lạ lắm, nó của trầm lặng mà cúi gằm mặt xuống đất. Trong khi thường ngày sôi nổi và hoạt bát quá mức, điều này khiến cậu rất ư là khó chịu trong lòng.

Sur Từ vội vàng xua xua tay, cười trừ.

"Em ổn mà! Chắc tại gần đây cứ ngủ không đủ giấc cho nên..."

"Có chuyện gì muốn nói với anh đúng không?"

Sur Từ không ngăn được mà nhìn Nhân Mã đầy kinh ngạc. Đáp lại đôi mắt màu nâu khói vừa sụp xuống, Nhân Mã chỉ cười một cái.

Hai bàn tay đan vào nhau trong vô thức, Sur Từ chột nhìn thẳng vào mắt Nhân Mã. Khó sở nhưng kiên định.

"Dù đã biết, nhưng em muốn hỏi một chuyện."

Nhân Mã nghĩ cậu biết điều mà nó đang muốn hỏi, điều mà nó đang muốn nói đến. Dẫu vậy, cậu vẫn im lặng mà chờ đợi nó.

"Có phải Nhân Mã yêu.. anh thích.. em?"

Cậu biết mà.

"Phải! Anh yêu em, rất yêu!"

Dù đã biết, nhưng Sur Từ không ngăn được sự kinh ngạc trong lòng. Cậu dường như nhận ra nó tránh từ "yêu", và tự cậu nhắc lại từ ngữ đó. Nghe từ chính miệng Nhân Mã, hết như nó chưa bao giờ biết. Ánh mắt cậu rất dịu dàng, rất ấm áp và cũng rất đau khổ. Ánh mắt ấy khiến nó hận bản thân mình nhiều hơn.

Sur Từ chột cười. Nhưng nó vẫn cảm thấy ấm áp, cảm thấy bản thân quá đổi may mắn.

"Từ bao giờ vậy anh?"

"Để xem, anh cũng không chắc lắm."

Yêu Sur Từ, chính bản thân Nhân Mã còn không biết từ bao giờ nữa kìa. Gắn bó cùng nó từ mười năm về trước, là lúc đó hay tận về sau, Nhân Mã cũng chẳng rõ. Hỏi, thật cậu cũng chẳng biết phải trả lời như thế nào mới phải.

Nhân Mã chột cười, như cười với chính mình. Giờ thì cậu hiểu lý do nó tới đây rồi.

"Em tới để từ chối.. đúng không?"

Khỏi phải nói đôi mắt của Sur Từ lúc này mở to như thế nào. Thì ra, cậu ấy đã biết.

...

"Cậu có yêu Nhân Mã, hay không?"

...

Phản chiếu trong đôi mắt màu hồ phách, Nhân Mã nhìn thấy Sur Từ đứng dậy khỏi ghế. Hai bàn tay đan chặt vào nhau để phía trước, nó đột nhiên cúi người.

"Em. xin lỗi!"

Sur Từ không muốn ngẩng đầu lúc này. Nó sợ nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt cậu hiện giờ, dù nó đã quyết phải nói thật lòng mọi thứ. Chỉ để chấm dứt sự nhập nhằng này.

"Nhân Mã rất quan trọng với em, là người bạn, là người luôn ở bên em. Em yêu anh, nhưng chỉ như một người anh trai. Em xin lỗi, vì đã ngu ngốc không nhận ra mà làm anh tổn thương!"

Mắng nó cũng được, hận nó cũng chẳng sao. Nếu điều đó khiến Nhân Mã thấy thoải mái, nó sẽ chẳng làm sao cả.

"Em nhìn tâm thật đấy!"

Nhân Mã vẫn ngồi trên giường bệnh, ngả người ra sau thành giường trong khi hai mắt nhắm hờ lại mà nở nụ cười tự giễu. Dù đã biết, nhưng vẫn đau. Dù đã rõ, nhưng vẫn nói. Nói thẳng mọi thứ như vậy, đúng là chỉ có mỗi mình Sur Từ. Cậu có lẽ không may mắn gì cả.

Sur Từ cảm thấy khoe mắt mình cay cay. Dù vậy, nó quyết sẽ không khóc, không bao giờ khóc trước mặt Nhân Mã, nhất là lúc này. Mặc cho hai bàn tay cứ run lên bần bật, Sur Từ vẫn cố để không khiến cậu lo.

Nụ cười của Nhân Mã, đẹp mà buồn quá.

Đột nhiên, Nhân Mã túm lấy bàn tay nó mà kéo lại. Vì bất ngờ khiến nó mất đà và ngã vào người cậu. Khi Sur Từ lúng túng định đứng dậy, là cậu dùng tay siết chặt lấy nó trong lòng mình.

"Chỉ một lúc thôi, xin em."

Đôi mắt Sur Từ sụp xuống buồn bã. Nó có thể cảm nhận được, sự đau khổ trong trái tim cậu. Lại là vì nó...

Hoi ấm này, Nhân Mã thật không muốn buông ra một chút nào. Cậu đã từng muốn giữ nó cho riêng mình, đã từng muốn nó mãi chỉ là của cậu, nhưng giờ thì không còn nữa. Bởi vì nó đã từ chối cậu, Nhân Mã cũng sẽ không cố chấp nữa để làm gì hết. Cậu.. cũng nên buông tay thôi nhỉ.

"Có ghét em không?"

Sự vô tình của Sur Từ khiến Nhân Mã chịu đau khổ. Sự ngu ngốc của Sur Từ gieo rắc cho Nhân Mã hy vọng để rồi dập tắt nó một cách tàn nhẫn.

Vậy mà...

"Cảm ơn, vì ngày đó đã làm bạn với anh! Cảm ơn em vì tất cả!"

Sur Từ không thể ngăn bản thân không khóc nữa rồi. Chỉ lần này nữa thôi, và nó sẽ dùng khóc ngay. Nó không muốn, khiến cho Nhân Mã thêm khó xử chỉ vì nó.

Lời cảm ơn của Nhân Mã, khiến lồng ngực Sur Từ tràn ngập hạnh phúc. Người cảm ơn, lẽ ra là nó mới phải.

Bất chợt, Nhân Mã hôn nhẹ lên trán Sur Từ một cái. Nhẹ như chỉ phớt qua.

Sur Từ sẽ không bao giờ nhận ra ý nghĩa của nụ hôn kia. Rằng anh sẽ luôn bên cạnh bảo vệ em, như một người em gái mà anh trai cần bảo vệ..

Khi Sur Từ đã rời khỏi, Nhân Mã mới nằm phịch xuống giường. Cánh tay che đi đôi mắt, không thể biết cậu đang nghĩ về điều gì.

Nhân Mã chợt cười. Đến cuối cùng, cậu vẫn hoàn thành vai phụ của mình rất xuất sắc. Cậu tự hứa, nếu đó là điều nó muốn, cậu sẽ làm. Bởi vì đối với nó cậu là một người anh kết nghĩa, cậu sẽ yêu nó, tiếp tục yêu nó như một đứa em gái cần bảo bọc.

Nhưng, Nhân Mã không thể không đau. Trái tim cậu lúc này, đau đến tưởng chừng sắp chết đi. Cậu chỉ là không muốn nó lo lắng. Dù đó là những lời thật lòng, tình cảm của Nhân Mã sao có thể quên nhanh như vậy được.

Đôi mắt màu hổ phách bỗng chốc trở nên lạnh lùng. Nhìn lên trần nhà trắng toát, trong tâm trí cậu chợt hiện lên những hình ảnh, những tiếng nói, những kỉ niệm.

Nhân Mã vô thức nhớ về những ngày khi hai đứa còn nhỏ, khi mà cậu là người luôn ở cạnh nó. Nhân Mã nhận ra, thì ra đã mười năm. Nhưng ngần ấy thời gian vẫn là chưa đủ. Thậm chí, bởi vì ngần ấy thời gian, dù cậu có thể làm gì, suy nghĩ của Sur Tử rằng Nhân Mã là một người anh đã trở nên không thể thay đổi.

Tìm cậu.. đau quá đi mất!

Nhân Mã tự giễu chính bản thân mình bằng một cái cười nửa miệng. Như cách cậu tàn nhẫn từ chối Thiên Bình đến hai lần, giờ chính Nhân Mã lại bị từ chối. Cậu chưa bao giờ nghĩ, cảm giác ấy lại đau đớn đến mức độ này!

Có lẽ sẽ mất một thời gian lâu, Nhân Mã mới có thể quên đi mối tình đơn phương suốt mười năm này của cậu.

Có lẽ sẽ mất một thời gian lâu, để mọi thứ trở lại vốn thường của nó.

Liệu, Nhân Mã có còn yêu ai được nữa hay không. Điều này, chính cậu cũng chẳng biết.

Nhân Mã không muốn nghĩ tới nữa.

Nhân Mã không hề nhận ra, cậu đã thiếp đi vì những suy nghĩ và sự đau đớn tận sâu lòng ngực mình. Cậu rơi vào giấc ngủ, và không hề biết đến sự hiện diện của cô gái vừa mở cửa bước vào phòng bệnh cậu.

Cô gái bé nhỏ ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường. Đưa mắt nhìn Nhân Mã, cô không kiềm được mà đưa tay vén những sợi tóc loà xoà trước mặt cậu. Dịu dàng và đầy yêu thương.

Người con trai này đã xua đuổi cô, cô biết rất rõ. Nhưng, hà cớ gì cô không thể ngừng yêu cậu, không thể ngăn bản thân mình quan tâm đến cậu, không thể khiến mình dứt suy nghĩ về cậu. Dù cho cậu ta là người nhẫn tâm từ chối cô, cô vẫn chỉ hướng trái tim mình về cậu ta không một chút e ngại. Cô đúng là một đứa con gái si tình mà!

Cô đã từng ganh tỵ với cô gái ấy, và giờ cũng vậy. Cô gái ấy luôn là người mà cậu ta quan tâm, và luôn là người giành được tình cảm của cậu ta. Kể cả đau khổ, cũng là đau khổ vì cô gái ấy.

Quả nhiên, cô mãi mãi không bằng được cô gái nhỏ bé ấy.

"Hạ Thiên Bình thôi, lại ganh tỵ nữa rồi! Đến bao giờ, ánh mắt cậu mới có thể.. hướng về phía tôi chứ?"

Thiên Bình cười buồn.

"Tôi yêu cậu, rất yêu, rất yêu... dù cậu có hận tôi đi chăng nữa..."

Trong vô thức, Thiên Bình đã cúi xuống, và hôn lên đôi môi hơi mở của Nhân Mã.

Cậu vẫn ngủ, và không hề hay biết chuyện gì vừa xảy ra cho đến khi thức dậy. Điều duy nhất cậu thấy lạ, là hơi ẩm nơi bờ môi của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Giờ thể dục

Một tuần sau là thời gian Nhân Mã ra viện. Trong khi mười mấy đứa tụi nó đang ở phòng bệnh vừa đùa giỡn vừa giúp sắp xếp đồ đạc, thì mười sáu đứa còn lại của lớp Toán chẳng biết từ cái xô nào lũ lượt ủa vào như ong vỡ to, miệng thì cứ la làng la xóm như muốn thiên hạ biết mình ở đây. Căn phòng bệnh vốn rất yên tĩnh trở nên ồn ào hẳn ra với sự có mặt hoàn toàn đầy đủ và không thiếu sót lấy một thành viên của lớp Toán.

Kết quả, hôm sau cả đám bị cô Như mắng cho một trận vì cái tội cái trốn học. Đến cả Ái My hay Xử Nữ lúc đó mới nhớ ra, hôm qua là ngày đi học. Trong lúc tụi nó còn ngỡ ngơ, quý bà bà còn bồi thêm một câu.

"Lại còn không rủ cô đi, mấy đứa thật sự rất đáng bị phạt!"

Hai mươi mấy thành viên lớp Toán cứ nghếch mặt trông rất đáng thương.

Nhân Mã ngồi ở chỗ mình mà thở dài một cái. Họ hoàn toàn không quan tâm đến họ đã làm phiền cái đứa từng là bệnh nhân như cậu..

Đạo gần đây cũng khá nhiều chuyện xảy ra. Vụ tai nạn của Nhân Mã, bởi vì nạn nhân là cậu và nhân chứng là Sư Tử không hề muốn truy cứu nên cũng dần lãng xuống. Tụi nó hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra lúc đó.

Thiên Bình trầm lặng hẳn đi. Dù vẫn nói chuyện và cười đùa với tụi nó, có mùi mới không nhận ra ánh nhìn khó xử khi cô thường cố tránh mặt Nhân Mã và Sư Tử. Tụi nó không hề biết, đối diện với hai người họ khiến cô không thể là chính mình, và cảm thấy tội lỗi lại dâng lên kèm theo sự ganh tỵ nhỏ nhen.

Cự Giải dù mang danh là bạn thân nhưng cũng chẳng rõ. Cũng như Bạch Dương vừa là bạn chí cốt vừa là chị họ của hai đương sự, vậy mà cậ miệng bao nhiêu hai đứa nó cũng chẳng hé nửa lời. Thực sự khiến cả cô và nó đều có chút tủi thân.

Vì mới xuất viện nên Nhân Mã được miễn giờ thể dục, dù cho cậu một mực không chịu và định làm ầm cả lên. Nhân Mã vốn vẫn là một tên hiếu động ưa chạy nhảy, ngồi im một chỗ nhìn người ta hoạt động còn hơn cả địa ngục đối với cậu. Tụi nó nói cậu sướng khi được ngồi trong bóng râm hưởng thụ trong khi tụi nó phải tập đủ thứ. Nhân Mã khinh, vậy thì đối đi!

Học viện có hai sân tập, một trong nhà và một ngoài trời. Sân mà lớp Toán đang học là sân ngoài trời, và chẳng biết ma chê quỷ hờn gì mà lại đụng tiết với lớp Văn đang nghỉ giải lao dưới sân vì trống giáo viên. Một bên tập, một bên ôn bài, tưởng chừng không ai đụng chạm ai nhưng lại không ngừng lườm nhau đến rách mắt. Chẳng khác nào kẻ thù truyền kiếp không bao giờ đội trời chung!

Khi thầy rời đi vì việc gì đó một lúc và nhường quyền quản lớp cho lớp trưởng và lớp phó, lớp Toán đành chia nhau ra tập đá cầu.

Từ nhỏ đến lớn, từ khi có mặt trên đời cho tới bây giờ, thứ Cự Giải ghét cay ghét đắng, ghét hận ghét thù chính là cái môn đá cầu này. Cô thật chẳng hiểu nổi nữa, cô đá không được dù chỉ một trái. Trong khi người ta ít nhất cũng đá được khi thả xuống, Cự Giải làm rơi nó ngay xuống đất không chân chửi. Dù cô tập bao nhiêu cũng không được, cứ như trái cầu ghét cô ấy! À mà không, phải là cái môn học này ghét cô!!

Cự Giải chột nhìn sang Thiên Bình, khi cô bạn thân cô chỉ ngồi yên một chỗ thay vì tập đá cầu. Thiên Bình giống Cự Giải, môn này đều rất dở. Nhưng thực thì cô đâu còn chút tâm trí nào mà tập nữa. Thiên Bình cứ thảnh thơi lại thở dài, mắt cứ vài giây lại liếc nhìn Nhân Mã đang ngồi tuốt đẳng kia.

Bắt lấy trái cầu của mình, Cự Giải cảm thấy thương cô bạn quá. Cô đã nghĩ tình đơn phương của mình thật đau khổ, nhưng Thiên Bình còn gian nan hơn. Một cô gái vốn rất tự tin và lòng tự trọng cao như Thiên Bình, cũng có ngày điều đứng chỉ vì một chàng trai.

"Cậu có tập đến Tết Congo cũng chả giỏi lên được chút nào đâu!"

Giọng nam quen thuộc khiến Cự Giải bất giác quay sang nhìn. Dù biết, nhưng vẫn tò mò. Như mọi khi, hình ảnh phản chiếu trong đôi mắt màu nhạt lại khiến lồng ngực Cự Giải đau nhói cả lên.

"Ai mượn! Há?! Ai mượn?!! Biến cho khuất mắt tôi!!"

Sư Tử còn tốt bụng định hạ mình mà cảm ơn cậu ta vì chuyện hôm đó, khi cậu ta an ủi nó trong vườn hồng. Nhưng giờ, thì dẹp!!

Nhìn Song Ngư không chút khó khăn tăng cầu liên tục đều đặn lại nhịp nhàng, nụ cười khinh thường kia khiến nó muốn đạp chân cậu ta. Nghĩ là làm, Sư Tử lập tức xắn tới.

Nhưng, bị đạp riết dần thành kinh nghiệm cho Song Ngư. Cậu nhảy đi, và tránh một cách thần nhiên. Bước qua nó, cười khẩy một cái trêu chọc, Song Ngư đón lấy quả cầu vừa bay xuống và tiếp tục tăng. Coi như thành quả cho việc mê bóng đá của cậu vậy.

"Khốn nạn! Biến ngay cho tôi!!"

Hai cái đứa kia thật khiến vài người dễ chướng mắt nha.

Cự Giải khề thở dài. Chán thật, ai bảo cô cứ cố chấp mãi cơ chứ! Bởi vì Song Ngư chưa từng nói cậu thích ai, bởi vì Song Ngư chưa từng tỏ tình với bất kì cô gái nào, Cự Giải luôn tin mình vẫn còn cơ hội. Đến giờ vẫn vậy. Thì ra, cô cũng thật cứng đầu và ngang bướng.

Trái cầu của Cự Giải tự nhiên bay lệch đi, và bay xuống chỗ lớp Văn đang ngồi. Đồi đứng là khốn nạn mà...

Khi Cự Giải định tới nhặt lại trái cầu của mình, đứa ngồi gần đó bỗng chớp lấy và quăng ra sau, rồi lại chớp lấy và quăng đi, dù cho cô đang đứng đó. Đừng có mà đùa!

Lớp Toán nhanh chóng nhận ra, và tâm trạng rất không tốt. Người đầu tiên đi tới chỗ Cự Giải là Bảo Bình.

"Mau đưa đây!"

Cậu nam sinh lớp Văn là người đang cầm trái cầu của Cự Giải trong tay, không hề ngần ngại nhìn thẳng vào mắt Bảo Bình. Sự lạnh lùng đáng sợ, nhưng vẫn kên kiệu như đứng chắt học sinh lớp 10 Văn.

"Bảo Bình bỏ đi! Mình vào căng tin mua trái khác là được mà!"

Cự Giải không phải là sợ lớp Văn, cô chỉ là muốn hoà bình mà thôi. Trước đây có lẽ cô sẽ co rúm lại, nhưng giờ thì không còn nữa. Cùng với tội nó và lớp Toán, mọi người khiến cô mạnh mẽ hơn. Cự Giải thật không muốn làm lớn chuyện chỉ vì một trái cầu.

Bảo Bình thường ngày vui vẻ và điềm tĩnh, nhưng đừng bao giờ chọc cậu nổi giận. Lý Bảo Ngân dù ngang ngược nhưng chưa bao giờ dám khiến em trai nổi giận. Và hơn cả, cái cậu đã nói, Bảo Bình sẽ thực hiện cho kì được.

"Tôi-bảo-đưa-đây!!!"

Cậu nam sinh hơi giật mình. Không chỉ cậu ta, mà cả lớp Văn cũng vậy.

Hạ Mai ngồi một chỗ, hai tay ôm lấy đầu gối trong khi đầu ngẩng cao nhìn Bảo Bình.

"Cậu không nghe ai nhất được thì của người đó à? Xin lỗi nhé, có mà do bạn cậu quá hậu đậu!"

"Vội lại cậu cũng tinh quái thật nha, Thái Bảo!"

Tên nam sinh tên Thái Bảo, nghe Mỹ Oanh nói vậy mà nhếch mép cười.

Tiếng cười vang lên từ lớp Văn khiến thành viên lớp Toán vốn luôn chú ý bắt đầu nổi giận.

Quảng trái cầu sang cho Mỹ Oanh đang ngồi cạnh mặc kệ nhỏ tức giận mắng mỏ, Thái Bảo đột nhiên đứng lên và đi về phía Bảo Bình và Cự Giải đang đứng. Đối diện với đôi mắt màu sẫm lạnh lùng, cậu ta cười khẩy một cái.

"Chỉ vì một trái cầu thôi, mà thực muốn gây sự?"

Bảo Bình chẳng chút ngần ngại, giương mắt nhìn vào cậu ta.

"Là ai muốn gây sự trước?! Còn không mau trả đây!!!"

Chẳng biết Thái Bảo nghĩ gì, cậu ta hai tay bỏ vào túi quần trong giây lát, gập người ra sau mà cười lớn. Trong khi Bảo Bình còn nghi hoặc, cậu vì sơ suất mà bị Thái Bảo đâm vào mặt một cái.

"Này.. thì trả!!!"

Lớp Toán vẫn đứng đó, theo dõi tình hình. Đúng hơn, nếu không có sự ngăn cản của Xử Nữ và Ái My, mấy đứa nó đã không ngần ngại mà xông vào.

Ngồi dưới đất, Bảo Bình đưa tay quệt đi vết máu nơi khoé miệng. Cậu cười khẩy, và chống tay xuống đất đứng dậy.

"VẬY là thành viên tri thức của lớp Văn muốn khơi chuyện chứ gì?!"

Thái Bảo lãnh trọn một cú đấm của Bảo Bình vào mặt.

"Bảo---"

Khi Cự Giải định chạy vào can ngăn, cô lập tức bị tội con gái lớp Văn giữ chặt lấy. Mặc cho cô cố vùng vẫy, chúng vẫn siết chặt.

"Cự Giải!"

"Tập trung đi!!!"

Một cú đấm thúc ngược từ dưới cằm khiến Bảo Bình đau điếng.

Xử Nữ và Ái My thân là bạn can sự, vì sợ bị kỷ luật nên mới ngăn tội nó lại, nhưng không được nữa. Dù sao thì chính hai đứa nó cũng đang giận dữ.

Khi lớp Toán chạy đến cũng là lúc gần như toàn bộ thành viên lớp Văn đứng dậy. Bạch Dương và Thiên Yết lập tức kéo Cự Giải về, trong khi Song Tử và Kim Ngưu chạy tới can hai tên đang đánh nhau kia.

Song Ngự chẳng biết từ đâu ra đi đến thân nhiên giật lấy quả cầu trong tay Mỹ Oanh rồi thân nhiên bước về phía tội nó.

Một bên là lớp Văn, lớp học nổi tiếng ngoan ngoãn, giỏi giang nhưng thực chất lại đáng khinh và thích hạ thấp người khác.

Một bên là lớp Toán, lớp học cá biệt bị cả trường ghét bỏ, nhưng lại luôn sống thật với chính mình.

"Dừng ở đây thôi, trước khi thầy trở về!"

Lời của Xử Nữ vang lên đều đều, và lập tức giảm nhẹ sự tức giận của tội nó xuống phần nào.

Lớp trưởng lớp Văn lườm sắc lớp trưởng lớp Toán. Hạ Mai ghét cậu ta.

"Dù vậy thì cậu nghĩ thầy sẽ tin bên nào đây?"

Xử Nữ không phản bác, chỉ đưa tay chặn Bạch Dương đang định nhảy lên mà nói lại và liếc nó một cái. Đối với cô lớp trưởng đồng đánh kia, cậu sẽ có một cách khác trị cô ta.

"Cậu chắc chứ? Dù tin ai, lớp Văn vẫn phải lên phòng giám thị!"

Điều này nhất định làm xấu mặt lớp Văn, Hạ Mai thầm nghĩ. Nhỏ lườm Xử Nữ, cậu ta luôn biết đánh vào điểm yếu của nhỏ. Lòng tự trọng.

"Sẽ có ngày tôi tổng cổ lớp Toán các người khỏi học viện! Đồ hạ đẳng!"

Thiên Bình hoàn toàn không nói gì. So với sự tức giận của những người khác, sự tức giận của cô gần như là cảm thù.

Mọi chuyện trở nên thế này, tất cả đều do cô ta.

Nếu Thiên Bình không gặp nhỏ lúc đó, mọi thứ vẫn sẽ vui vẻ như vậy.

Thiên Bình thật muốn chạy lại tát vào cái mặt kệnh kiệu đầy son phấn của Hạ Mai một cái.

Chỉ đang đồ lỗi, Thiên Bình biết, bởi mọi thứ đều do cô mà ra. Nhưng chẳng phải Hạ Mai là người nhồi nhét vào cô sao..

"Các em làm gì mà tụ tập lại thế hả?!"

Là tiếng của thầy thể dục.

"Tụi em đang nói chuyện thôi mà thầy!"

"Tụi em thật sự xin lỗi!"

Câu trả lời của lớp phó lớp Toán và lớp phó lớp Văn khiến thầy không khỏi kinh ngạc. Hai lớp này nói chuyện? Chúng vốn có ưa nhau đâu!

Ái My đáp lại cái lườm của Mỹ Oanh bằng một nụ cười khinh thường. Cô không thèm chấp con nít.

"Các em tiếp tục tập đi!"

Tụi nó cũng tán ra sân theo lời thầy. Đứng đó không khí ngột ngạt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Say nắng

Cuối tiết thể dục bao giờ cũng là chạy bền năm phút. Đó cũng là lí do khiến Nhân Mã bức bối nảy giờ. Cậu khoẻ, và cậu muốn chạy. Ngồi yên một chỗ thật sự bức rứt và khó chịu, Nhân Mã rất không quen!

Lớp Toán gồm hai mươi tám học sinh, trừ đi một là anh chàng đang hậm hực ngồi ngoài kia thì còn hai mươi bảy, được chia thành hai nhóm, một bên nam và một bên nữ, thay phiên nhau lần lượt chạy. Như mọi khi, quy tắc "Lady First" lại được áp dụng.

"Mới tập xong đã bắt chạy, thử còn cóc nổi!"

Bạch Dương phồng mang trợn má, nó lập tức liếc xéo cái đám con trai đang thản nhiên ngồi đằng kia mà nhìn đám con gái bằng ánh mắt ngây thơ vô số tội đầy chế giễu. Cái đám đực nực khốn nạn đó, chỉ biết cười trên nỗi đau khổ của người khác là giỏi!

Thể lực của Bạch Dương không phải yếu, còn rất tốt là đằng khác. Chỉ là nó ghét chạy, vì chạy suốt năm phút nó nhất định bị đau chân, và ngoài việc ngồi liệt một chỗ thì chẳng có gì to tát.. Ôi cuộc đời, Bạch Dương tự hỏi tại sao lại có mặt của môn chạy bền làm quái gì không biết.

Tính ra, Bạch Dương và Nhân Mã khá trái ngược. Con chị ghét chạy còn thằng em lại thích vận động. Dù sao hai đứa nó cũng chỉ là chị em họ.

Song Tử nhìn bộ dạng của Bạch Dương mà không khỏi ôm bụng cười. Mặt nhăn như khi ăn ớt, đôi mắt cứ như muốn lòi ra ngoài. Nhưng hoặc là bị nó xé xác cho một trận, Song Tử biết mình tốt nhất là nên im lặng.

Nói về thể lực yếu, trong lớp Toán khá lạ.. Thể lực của nữ đặc biệt tốt, đến mức tụi nó còn thân thiện như không khi vật lộn với tụi con trai, không chút ngần ngại đè đầu cưỡi cổ mấy anh chàng như người hầu không công. Kể ra chắc chỉ có mỗi Thiên Bình là thể lực yếu.

Cơ thể Thiên Bình vốn không tốt từ khi còn bé tí. Là do sức đề kháng yếu nên thường xuyên bị bệnh, đa số là lúc nhỏ. Lớn dần cũng ít hơn, nên Thiên Bình gần như không còn quan tâm tới nữa. Cô đôi lúc ganh tỵ với Cự Giải, cô bạn thân trông yếu đuối lại là tuyển thủ đội điền kinh của trường năm tiểu học cho đến khi bị gia đình bắt rời khỏi. Thật ganh tỵ quá mà..

Sư Từ chẳng biết đang suy nghĩ chuyện gì. Cho đến tận khi tiếng còi của thầy thể dục đã vang lên, nó vẫn không hề có biểu hiện di chuyển. Khi tụi con trai định réo con nhỏ, Bạch Dương quay lại kêu kêu gọi nó, tất cả những gì Sư Từ làm là nhe răng cười và bắt đầu chạy.

Song Từ ngồi đó khẽ nheo mắt. Cậu cần phải quan sát nó, sẽ chẳng biết chuyện gì xảy ra đâu, dù Song Từ hoàn toàn không muốn nghĩ tới đi chẳng nữa.

Năm phút là thời gian giới hạn. Vì không tính số vòng nên có quyền chạy nhanh chậm tùy, tính ra cũng chỉ là luyện tập. Ban đầu còn dính vào nhau, dần thì tách hẳn ra thành từng nhóm từng nhóm nhỏ.

Còn hai phút. Thiên Bình bắt đầu thấm mệt, cô thở dốc theo từng bước chạy. Dù cho Cự Giải thường nói với cô rằng cần hít thở thật sâu và đều theo từng bước, Thiên Bình lại chẳng hề làm được. Cô hoàn toàn không đủ không khí, và Thiên Bình bắt đầu đau đầu dưới cái nắng gay gắt chiếu xuống khắp đường chạy. Bước chạy của cô dần chậm lại, cuối cùng thụt về sau.

Chẳng biết là do quy định như vậy hay do thầy thể dục quá nghiêm, chạy bền không cho học sinh đi bộ lấy một giây. Giờ thì hay thật, Thiên Bình chẳng còn cảm nhận được chân mình nữa, trong khi đầu cô vẫn liên tục quay mòng mòng không ngừng.

Sư Từ chạy trước Thiên Bình một, hai vòng gì đó nhưng lại chạy ngay chỗ cô. Chợt một âm thanh vang lên, nó không thể không chú ý. Khi Sư Từ dừng lại, nó nhìn thấy Thiên Bình đã ngất dưới đường chạy từ bao giờ.

"Thiên.. Thiên Bình!!"

Tụi con gái dần dừng chạy và lập tức chạy đến, mặc kệ thầy có cho phép hay không. Bọn con trai vốn đang ngồi đằng kia, cũng đứng lên mà lật đật đi lại.

Sư Từ ban đầu tưởng Thiên Bình ngất, nhưng cô vẫn còn tỉnh. Ngoài việc đôi mắt nhắm nghiền run run và hơi thở gấp gáp, nó cảm thấy trán Thiên Bình nóng hổi và không ngừng tuôn mồ hôi.

"Có lẽ cậu ấy bị say nắng."

"Để thầy xem!"

Tụi nó tránh sang một bên, nhường đường cho thầy thể dục. Sau một hồi đảo mắt, thầy chợt dừng lại ngay chỗ Nhân Mã - vốn vì tò mò mà đi lại.

"Em hãy đưa bạn lên phòng y tế nhé!"

"Dạ?!"

Nhân Mã không ngăn được mình mở to mắt ngạc nhiên mà hỏi lại, ngón tay chỉ ngược vào mình như để chắc chắn. Nhìn sang cô gái đang thở khó nhọc kia, Nhân Mã thật không biết phải làm gì mới phải. Lẽ ra cậu không nên tò mò..

Rốt cuộc, cậu vẫn tới và cõng Thiên Bình lên lưng mình cùng với sự trợ giúp của tụi nó. Khó xử, nhưng coi như vì thầy đã nhờ nên cậu sẽ làm, chẳng phải Nhân Mã là một học sinh ngoan ngoãn hay gì đó.

Chỉ là.. dù sao Thiên Bình cũng là bạn cậu.. có lẽ vậy.

Sư Từ đứng đó, chợt thở dài một cái. Nó vẫn chưa thể cư xử bình thường với cả Thiên Bình và Nhân Mã.

Nhìn vẻ mặt sầu não hoàn toàn không hợp với mèo con khiến Song Ngư rất không thích. Cậu chẳng chút bận tâm cõng thẳng vào đầu nó một cái. Mặc dù hai đứa cãi nhau lập tức ngay sau đó..

Phòng y tế nằm cùng tầng trệt, và cách chỗ học thể dục không quá xa nên Nhân Mã không mất quá nhiều thời gian để đưa Thiên Bình tới đó. Trên đường đi, cậu có đưa tay sờ trán cô, và nhận ra nó nóng hổi.

Trong khi cô phụ trách đang chẩn đoán cho Thiên Bình, Nhân Mã không biết làm gì nên đành ngồi xuống giường bên cạnh. Cậu cũng không thể ra đó, hoặc sẽ bị tụi nó nhiều chuyện xán tới hỏi. Mà, Nhân Mã có lẽ cũng không nên để cô nằm ở lại đây. Điều đó nghe có vẻ không được tốt cho lắm.

"Em ấy chỉ cần nằm nghỉ một lúc sẽ khỏi! Phiền em chăm sóc bạn nhé, cô ra ngoài một chút!"

Nói rồi, chẳng để đương sự kịp nói một lời, cô phụ trách y tế nhanh chóng rời khỏi phòng. Tiếng đóng cửa vang lên càng khiến không khí thêm ngột ngạt.

Chỉ mới vài giây trước, Nhân Mã còn định ở lại cùng Thiên Bình, nhưng giờ lại khác. Cậu nghĩ mình không nên ở lại đây, sẽ không tốt nếu cô thức dậy và nhìn thấy cậu, và cũng sẽ không tốt nếu sự tức giận của Nhân Mã dâng lên chỉ vì nhìn thấy cô.

Nhìn khuôn mặt trắng nõn với hai mắt nhắm nghiền, Nhân Mã chợt đứng dậy và toan quay người bước ra ngoài. Cậu nghĩ, có lẽ cô phụ trách cũng sẽ quay trở lại sớm thôi.

Nhân Mã không hề nhận ra, Thiên Bình vốn vẫn thức. Đúng hơn, là cô chưa bao giờ mất tinh táo. Từ khi gục ngoài sân, đến khi cậu công cô đến phòng y tế. Sự quan tâm của Nhân Mã, dù là bị bắt ép hay chỉ đơn thuần dành cho một người bạn, Thiên Bình đều rất vui.

Khi nhìn thấy Nhân Mã định rời khỏi phòng, Thiên Bình cảm thấy sự hụt hẫng thất vọng dần dâng lên bên trong lồng ngực cô. Mình không muốn cậu ấy đi, Thiên Bình thầm nghĩ. Và ý nghĩ ấy, mạnh mẽ đến nỗi biến thành lời nói vang lên từ chính miệng cô.

"Làm ơn ở lại với tôi.. một lúc thôi."

Bước chân Nhân Mã lúc này khựng lại. Dù ngạc nhiên vì Thiên Bình vẫn tỉnh, cậu không hề cảm thấy bất ngờ hay quái lạ. Nhân Mã vẫn đứng đó, như ngập ngừng khó xử. Cuối cùng, cậu ngồi xuống mép giường bên cạnh, nhưng vẫn không hề quay mặt lại nhìn cô gái kia.

"Cảm ơn cậu!"

Thiên Bình không thể ngồi dậy dù muốn. Đầu cô vì con say nắng mà giật bâng bâng, chỉ đựng nhẹ thôi cũng đau đến mờ mắt. Cả cơ thể như chẳng còn chút sức lực. Dù vậy, Thiên Bình vẫn cười tươi.

Không khí trong phòng im lặng đến căng thẳng.

"À.. ừm.. cho tôi.. cậu biết đấy.. tôi xin lỗi, vì chuyện hôm trước."

Thiên Bình nhất thời chưa theo kịp, đôi môi cứ mở to chớp chớp nhìn Nhân Mã đang quay lưng về phía mình.

"Chuyện tôi.. hôm đó tôi hơi lớn tiếng.."

Dù sao cũng có phần lỗi ở Nhân Mã. Sự lạnh lùng quá mức và sự nổi giận mất tự chủ của cậu, ừm, có lẽ đã khiến Thiên Bình tổn thương. Cậu nghĩ vậy, một chút. Ừm, nói sao nhỉ..

Nhân Mã đột nhiên nghe thấy tiếng cười khúc khích.

"Cho tôi xin lỗi. Chỉ là, tôi không ngờ Nhân Mã lại dịu dàng với tôi như thế!"

Khi Nhân Mã khó chịu quay ngược ra sau, nói đúng hơn là nhìn lên ra sau, cậu nhìn thấy Thiên Bình đã ngồi dậy vào lúc nào, lưng dựa vào tường mà che miệng cười khúc khích. Dù vậy, đôi mắt tràn ngập yêu thương bất chợt chạm phải mắt cậu, mới là điều Nhân Mã cảm thấy ngạc nhiên.

Mình đúng là đồ tồi..

"Cảm ơn cậu!"

Thiên Bình không rõ mình đã cảm ơn bao nhiêu lần. Khi Nhân Mã quay đi không rõ lý do gì, cô cảm thấy lồng ngực mình tràn ngập cảm giác hạnh phúc. Dù cho cậu chỉ đơn giản là ở đây, dù cho cậu chỉ đơn giản ở cùng cô, dù cho cậu quay lưng về phía cô, Thiên Bình vẫn cảm thấy rất vui. Vì cậu ở đây, vì cô.

"Cậu thật sự rất cao thượng!"

Hai tay chống ngược ra sau, Nhân Mã đưa mắt nhìn lên trần nhà mà nói bâng quơ.

"Tôi ấy nhé.."

Trong khi Thiên Bình còn đang định phản bác lại câu nói trước của Nhân Mã, cậu đã chặn lời cô. Thiên Bình nhìn thấy đôi mắt màu hổ phách chợt quay qua, nhìn xuống đất, như nhìn một điểm vô hình nào đó.

"Mèo con.. từ chối tôi rồi!"

Thiên Bình nhìn thấy đôi mắt tuyệt đẹp kia híp lại, quay về hướng cô, cậu nhe răng cười. Nụ cười ấy, tinh nghịch và vui tươi, nhưng lại đầy khó gần và đầy xúc cảm, khiến cô không biết nên làm gì.

Là do mình sao..?

"Không phải lỗi của cậu, chỉ là tại tôi mà thôi."

Cứ như Nhân Mã đọc được những gì Thiên Bình đang nghĩ vậy. Hoặc, cô thực quá dễ đoán như lời của Bạch Dương.

"Có lẽ, do tình yêu của tôi vẫn chưa đủ cũng nên."

"Vớ vẩn! Cậu còn bảo yêu chưa đủ? Yêu như thế, đàn ông con trai như cậu gần như tuyệt chủng hết rồi đấy!!"

Thiên Bình nổi giận vì điều gì cô cũng chẳng biết. Hay thật, giờ thì vừa đau đầu, lại còn bị Nhân Mã nhìn chằm chằm.

Nhân Mã rút cuộc không kiềm được mà bật cười lớn.

"Haha!"

"Cậu.. cậu cười cái gì?!!"

Thiên Bình vì tức giận mà tóm lấy cái gối thẳng tay quăng về phía Nhân Mã không thương tiếc, trong khi mặt thoáng đỏ ửng.

"Tôi xin lỗi.. và..."

Nhân Mã mỉm cười. Nụ cười trên choker kia bỗng chốc trở nên thật dịu dàng.

"Cảm ơn cậu nhé!"

Thiên Bình cảm thấy mặt mình nóng ran lên, chỉ hận xung quanh không còn thứ gì để chọi cậu ta.

"VẬY, cậu sẽ từ bỏ sao?"

Khi Nhân Mã ngẩng đầu nhìn Thiên Bình, cậu chạm phải đôi mắt đen láy của cô đang nhìn thẳng vào mình. Môi mím chặt, Nhân Mã cười khỏ.

"Tôi cũng chẳng biết. Thật thì kẻ như tôi, làm gì có ai yêu thương một kẻ mà bàn tay đã vậy bẩn như tôi cơ chứ!"

"Và, cậu không nên yêu một kẻ giết người.. như tôi..."

Câu nói đó, đột nhiên hiện lên trong tâm trí Thiên Bình. Cô đã từng nghe, cô biết, cũng là giọng nói trầm bổng nhưng ảm áp, Thiên Bình biết mình không nghe nhầm. Lúc đó cô đã tưởng đơn thuần là tưởng tượng của bản thân, và giờ nó thực đến mức như hoà làm một với lời nói của Nhân Mã.

Sự tức giận bỗng dâng lên trong tiềm thức Thiên Bình. Đôi tay yếu ớt vì cơn say nắng nắm chặt mép chặt, run run.

Kẻ giết người.. sao...?

Nhân Mã cười buồn. Cậu sao vậy nhỉ, tự nhiên lại nói cái giọng úp ụp mờ mờ với Thiên Bình! Chuyện này, đáng lẽ phải cất giấu thật sâu mới phải.. Nhân Mã bất giác nhìn vào bàn tay mình, đôi mắt chợt run lên.

Chát!

Đột nhiên, một cảm giác đau rát truyền đến, khiến cho Nhân Mã chợt giật mình. Sự tỉnh, cậu cảm thấy đầu bị đánh sang một bên, má rát buốt.

"Cậu bị gì vậy?! Trước đây cậu cũng đã nói như thế!! Kẻ giết người? Cậu sao?!"

Có lẽ cô ấy không tin..

Nhân Mã chỉ nói bằng quơ, kể cả lúc đó. Cậu chưa từng nghĩ, cô gái này đã nghe thấy.

"Tôi không quan tâm!!"

Thiên Bình từ lúc nào đã đứng trước mặt cậu, cũng là người đã tát Nhân Mã. Đôi mắt ngấn nước, tức giận nhìn thẳng vào mắt cậu. Nhân Mã không thể quay đi.

"Dù điều cậu là thật hay không, nó không có ý nghĩa gì với tôi hết! Dù cậu có thật sự làm việc đó, dù bàn tay cậu có như thế nào, không có nghĩa điều đó khiến tôi ngừng yêu cậu!!"

Cô gái này.. lạ quá.. lạ đến mức khiến mình thấy buồn cười.

"Cao thượng và tốt bụng quá.."

Thật ảm áp và dịu dàng quá.. nhưng..

"Nhưng, cậu biết đấy Thiên Bình.. Tôi yêu Sư Tử, và dù mèo con từ chối tôi, tôi nghĩ mình.. không thể yêu ai được nữa.. bất kì ai! Tôi sẽ bắt đầu xem mèo con là em gái, dù chuyện đó có thể hơi khó. Và hơn cả.. dù cho cậu có chấp nhận tôi, dù cậu yêu tôi như thế nào..."

Đôi mắt màu nâu hổ phách, đẹp mà buồn quá..

"Tôi cảm thấy bản thân không đủ tư cách.. tôi không thể đón nhận nó được.. Xin lỗi, thật sự xin lỗi!"

Đừng cười với tôi như vậy, cậu.. đáng ghét lắm.

"Vây, cậu cứ nghỉ ngơi đi nhé."

Nhân Mã đứng dậy, và bỏ ra khỏi phòng y tế. Cánh cửa đóng lại, âm thanh trở nên thật lạnh lẽo.

Thiên Bình vẫn đứng yên một chỗ cho đến khi ngời phịch xuống chiếc giường kia. Nhìn vào bàn tay đã tát cậu, cô cười khổ.

"Cậu đúng là tên cố chấp mà! Đồ ranh con cứng đầu..!"

Nụ cười đắng chát, nhưng ánh mắt lại tràn đầy quyết tâm.

Tình yêu này, tôi quyết không bỏ! Hạ Thiên Bình tôi nhất định, không từ bỏ cậu!!

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Bất an

Sáng, Sur Từ bỗng dưng mở mắt. Nó đột ngột tỉnh giấc.

Sur Từ đưa tay quệt đi mấy giọt mồ hôi đọng đến trán, ngồi dậy và cố điều chỉnh nhịp thở của mình.

Giấc mơ đó.. nó khiến Sur Từ cảm thấy bất an không thôi.

Chợt với tay lấy khung hình đặt ngay trên đầu tủ cạnh giường, Sur Từ nhìn vào bức ảnh chụp ba đứa trẻ. Nó vô thức ôm chặt lấy khung hình, đôi mắt nhắm lại bỗng thấy cay cay.

"Làm ơn.. đừng..."

Khi Sur Từ đang chỉnh trang lại đồng phục, có tiếng gõ cửa vang lên.

Là Thiên Bình.

"Cho mình xin lỗi, vì đã nổi giận vô cớ.. lại còn..."

Nhìn biểu hiện ngập ngừng của Thiên Bình, Sur Từ cười một cách trẻ con.

"Mình đâu có giận Thiên Bình đâu!"

Nụ cười kia, trong phút chốc bỗng trở nên thật nhẹ nhàng.

"Vội lại, đâu phải chỉ mỗi mình mình chịu khổ đâu. Lại còn cứu anh ấy là cậu cơ mà."

Thiên Bình nhìn Sur Từ không rời. Mèo con rất ngây thơ, nhưng cũng đầy thấu hiểu. Dù cho cảm giác tội lỗi vẫn không dứt, cô vẫn cảm thấy nhẹ nhõm. Đó là lí do Thiên Bình nở nụ cười.

"Mình sẽ theo đuổi Nhân Mã! Dù cho khó khăn đến đâu, mãi mãi cũng sẽ không từ bỏ!"

Sur Từ đứng ngẩn ra một lúc. Nó cười. Cười tươi một cách vui vẻ.

"Mình sẽ luôn ủng hộ cậu! Hứa đấy!"

Một tay chống cằm, Bạch Dương chán nản nhìn lên tấm bảng chỉ chút toàn chữ là chữ. Trong khi Thiên Bình và Cự Giải chăm chỉ nghe giảng và ghi chép, nó lại có chút xiu nào là muốn học. Nó buồn ngủ quá.. Ôi, nó ghét toán kinh khủng!!

"Vậy đũa nào có thể..."

Vốn đang giảng bài hăng say, toàn bộ hứng thú của cô Như nhanh chóng trôi tuột theo gió khi nhìn thấy Bạch Dương đang ngủ gà ngủ gật. Máu nóng lên tới não, cô cuộn tròn quyển sách trong tay và bước xuống chỗ ngồi ngay bàn đầu của nó.

Bốp!

"Ui.. đau đấy..."

Khi Bạch Dương còn lơ ngơ này nọ, nó lập tức nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của cô Như, cực kì gian và khiến nó lạnh cả sống lưng. Bạch Dương nhoeén miệng cười, rồi làm mặt hời hợt.

"Em xin lỗi mà, quý bà bà!"

Bạch Dương thăm nhủ ra chơi phải cho cái đấm đang cười rộ đằng sau một trận.

Tuy nhiên, giờ ra chơi thì Bạch Dương lại bị đồ ăn cám dỗ.

Lớp Toán luôn đặc biệt, lúc nào cũng đặc biệt và chưa bao giờ hết đặc biệt. Không phải là học viện nghiêm hay gì, nhưng chuyện ở lại lớp quá nhiều khiến cho bị trừ điểm thi đua là điều không ai muốn. Thế mà xem tụi nó kia, một chút trốn tránh cũng chẳng có.

Kể cả Xứ Nữ nổi tiếng gương mẫu cũng chẳng thềm lên tiếng, cậu cho rằng điều đó thật sự rất tốn hơi mà chẳng được chút lợi lộc gì sất, nhất là với mấy đũa này.

"Mà Thiên Bình, cậu khỏe chưa? Hôm qua quên hỏi, thằng em khốn nạn của mình có cho cậu uống mấy thứ thuốc độc nào không?"

Bạch Dương vừa ăn bánh đùi gà vừa ngây ngô nhìn Thiên Bình. Nó không hề để ý ánh mắt căm giận mà Nhân Mã đang dành cho nó.

"Bà chị đừng có mà làm quá!!"

"Ai biết được mày!"

Lẻ lười trâu chọc, Bạch Dương vờ như không hề để tâm đến sự tức giận của cậu em họ đáng thương.

Thiên Bình ban đầu ngơ ngác chưa theo kịp, mãi sau mới nhận ra. Cô cười toe, thần nhiên đưa tay xoa đầu Nhân Mã.

"Cậu ta chăm sóc mình rất tốt! Rất tốt!"

Nhân Mã lúc này đang nhìn Thiên Bình bằng ánh mắt khá khó giải thích. Tức giận không đúng, khó chịu cũng không phải, có thể tạm gọi là khó tin.

Vẫn chưa chịu bỏ cuộc sao? Đúng là...

Đáp lại sự thắc mắc của Nhân Mã, Thiên Bình chỉ đơn giản cười toe. Sẽ không bao giờ mình bỏ cuộc, cô tự nhủ. Không bao giờ, dù có chuyện gì xảy ra. Đau khổ bao nhiêu cũng chẳng hề gì hết.

Bạch Dương nhăn mặt chu mỏ, có chút bất mãn nha. Ngày hôm qua biết vậy nó lên theo dõi, để giờ chẳng biết vụ gì đã xảy ra nữa. Bạch Dương không nhiều chuyện, nó không nhiều chuyện. Đây là chỉ là chị gái quan tâm em trai mà thôi. Phải, nhất định là như vậy.

Song Ngư đưa mắt nhìn sang con nhò ngồi kế bên mình. Dù thường ngày nó rất thích ăn bánh quy, nhưng nãy giờ nó chẳng thềm đụng đến dù chỉ một cái. Song Ngư thấy hơi lạ một chút, nó cũng rất im lặng.

Hay là nó bệnh? Nhưng giả thuyết vừa được đưa ra lập tức bị bác bỏ. Khỏe như văm như nó thì có mà bệnh thần kinh chứ bệnh gì. Mà, nói thì nói vậy thôi, chứ tính ra thì cũng có chút xú bần tâm tới.

"Song Ngư ơi!"

Khi Song Ngư quay sang, cậu nhìn thấy Cự Giải đang ngai ngừng nhìn mình, mà đối với cậu là nhút nhát. Song Ngư hơi nghiêng đầu thắc mắc.

"Giảng giúp mình bài này, nhé?"

Song Ngư hơi rướn người tới, nhìn vào quyển vở ghi chép sạch sẽ của Cự Giải. Nhìn vào bài mà cô bảo không hiểu, cậu nhanh chóng giảng lại.

Cự Giải chăm chú nghe, thi thoảng gật gù vài chỗ hoặc hỏi lại vài chỗ. Đúng là Song Ngư giảng bài rất hay. Không chỉ dễ hiểu, lại còn chất giọng khiến Cự Giải rất dễ tiếp thu.

"Song Ngư thiệt là giỏi nha! Hôm trước bữa thi cậu chỉ tụi này môn Anh còn gì!"

Bạch Dương chẳng biết từ đâu bay lại, vui vẻ nói bằng hờn hờ trong khi mắt hết nhìn vào quyển vở lại nhìn lên Song Ngư mà cười.

"Mặc dù ai đó lại lãnh về một cái điểm thật không đáng tự hào."

Cái giọng nói chết tiệt như vừa bắn mũi tên vào ý kiến của Bạch Dương. Bực bội, nó tức giận quay phắt sang mà phồng mang trợn má, sưng sía cả mặt mày lườm cậu.

"Muốn chết hả tên kia?! Rõ ràng là có tiền bộ nghe!"

Song Tử vờ như không để tâm tới, thản nhiên lè lưỡi chọc quê Bạch Dương. Kết quả là bị nó đánh một cái vào lưng, đau đến điên!

"Mà giờ nói mới để ý! Đúng là ai kia hơi bị hoàn hảo đó!"

Ma Kết nhìn Song Ngư, ánh mắt chứa đầy tia dò xét trong khi tay vờ xoa cằm như đang suy nghĩ. Thật khiến cậu ón cả sống lưng.

"Làm gì mà tới mức đó.."

"Phải đó, môn Văn thì thằng này hơi bị ngu đấy!"

Nụ cười hiền của Song Ngư đột nhiên cứng đơ.

Tụi nó quay sang nhìn người vừa phát ngôn, cũng là kẻ vừa bán đứng bạn thân nhất của mình. Mặc dù Bảo Bình không hề quan tâm đến điều đó nhiều cho lắm.

"Sự thật luôn mất lòng em trai ạ!"

Song Ngư lườm Bảo Bình, lườm qua cả Kim Ngư. Hai tên này, cậu nhất định không bỏ qua!

Và tụi nó đang cười rộ cả lên, ý tứ chút thì che miệng cười như Cự Giải hay Thiên Yết.

Trừ một người.

Sur Tử gần như không hề để ý đến xung quanh, kể cả việc tụi nó đang cười đùa nãy giờ. Nó cứ nằm dài trên bàn trong khi hai tay khoanh lại, mắt nhìn đâu đâu một cách lơ đãng.

Giấc mơ ban sáng, Sur Tử không thể không nghĩ đến được.

Nếu chuyện đó thực xảy ra, nó phải làm gì.

Sur Tử không biết. Nó sợ.

Bất an trong lòng Sur Tử lúc này, vẫn không ngừng tăng lên.

Hay là chiều nay nó đến bệnh viện?

Hay là nó gọi đến bệnh viện ngay bây giờ?

Anh Thiên..

"Sur Tử! Ê Sur Tử!! Ê!!"

Khi Sur Tử sực tỉnh khỏi suy nghĩ của bản thân, nó nhìn thấy Bảo Bình đang nhìn mình. Không chỉ mỗi cậu, mà gần như cả tụi nó, và cả cái tên oan gia ngồi ngay bên cạnh.

"Mặt tao dính gì hả?"

"Con điên! Nãy giờ cứ lơ mơ lơ mơ! Nhớ trai chắc!"

Câu nói vừa phát ra, Sur Tử lập tức dành cho Xứ Nữ một ánh nhìn không mấy thiện cảm. Trai, trai đâu ra mà ngấm! Có mà nói qua con Bạch Dương, Sur Tử nó vốn không hề có khái niệm về hai từ "trai đẹp"! Soái ca? Đẹp, đẹp hết!!

"Im đi! Tụi bây muốn gì?"

"Muốn cái đầu mày! Khốn. Đang bàn chiều đi ăn ke..."

"Ăn kem chứ gì?! Khỏi bàn! Giờ đi luôn cũng được á!!"

Kim Ngư nhướn mày nhìn con nhỏ ngay trước mặt. Con nhỏ khốn nạn, thứ con gái con đũa tãi lanh hấp tấp. Kim Ngư chỉ hận không thể dạy dỗ nó,

và cậu bực bội cốc vào đầu nó một cái.

"Thằng khốn. Mày..."

"Câm! Mày nhỏ hơn tao, lễ phép chút đi con!"

Sư Tử bắt nắn, đang cực kì bắt nắn. Thằng Kim Ngưu lại thích đem chuyện tuổi tác ra mà nói.

"Nhắc đồ ăn là mắt sáng rồi!"

Song Ngư lập tức lạnh gáy. Con nhỏ đang quắc mắt về phía cậu.

"Kệ tôi! Không được ganh tỵ hả? Hả?!"

Song Ngư làm như không để ý, thân nhiên giật lấy cái bánh Sư Tử đang cầm mà bỏ tọt vào miệng.

Sư Tử nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra, nó ngẩn ra một hồi lâu. Mãi một lúc sau, Sư Tử mới nổi sùng lên.

"Tên khốn nhà cậu! Cậu dám?! Trả!!!"

Tuy nhiên, điều Song Ngư làm không phải là trả lại một cái bánh quy khác cho Sư Tử.

Tay lấy cái bánh khác, Song Ngư đưa sang nó rồi đột ngột giật lại bỏ vào mồm. Nhai nhóp nhép trong khi bình thần nhìn nó, cậu lè lưỡi trêu nó một cái.

"Cậu.. cậu...!!!"

Hai đứa kia lại cãi lộn, và hoàn toàn không còn để ý đến bàn dân thiên hạ xóm nhà lá đang ngồi đây.

Cãi nhau mà sao cái không khí nó cứ kì kì à nha!

Bạch Dương lén thờ ra một cái. Tính ra, cũng thất vọng lắm chứ. Cảm giác hụt hẫng đau đớn, hoàn toàn chẳng dễ chịu chút xíu nào hết.

Nhìn Bạch Dương, Song Tử cũng mang trong mình cảm giác tương tự. Đau thật nhỉ, khi phải nhìn người mình yêu nhìn người khác đầy dịu dàng, dù đó vốn chưa bao giờ là tính cách của con nhỏ đó cả.

Hình như có âm báo tin nhắn.

Tuy nhiên, khi Song Tử định mở tin ra xem, một cuộc gọi khác lại đến khiến cậu đành dừng việc này lại. Dãy số trên màn hình kèm theo cái tên quen thuộc, Song Tử bất giác mở to mắt trong khi vô thức nuốt nước bọt một cái.

"Tao ra ngoài gọi điện thoại một lúc."

Sau khi nói với tụi nó như vậy, Song Tử không thèm đợi ý kiến gì mà nhanh chóng nhảy khỏi chỗ ngồi của mình và chạy ra ngoài lớp học. Cậu đang nghe điện thoại của ai đó.

Bên trong, tụi nó cũng không để tâm cho lắm.

"Ồ đâu con kia? Thứ của nợ của mày ở đâu cơ?!"

Sư Tử gần như lục tung cái cặp của Bạch Dương lên mà vẫn không tìm thấy quyển tập mà nó nhờ lấy hộ. Cái cặp chẳng khác nào cái bãi rác, thật sự khó coi quá mức!

"Mày kiếm trong đó coi!"

Bạch Dương vừa nói vừa ngẫm lại. Nếu có thì chỉ ở trong đó mà thôi. Mà, khoan! Hình như...

"Có khi nào mày giục trong phòng không con kia?!"

Quay sang nhìn Xứ Nữ, Bạch Dương chớp chớp mắt. Không lẽ nào...

"Hình.. hình như vậy.. thì phải.. Chết tao! Làm sao tao học bài?! Chút kiểm tra Địa một tiết đó!!!"

Tuy nhiên, tụi nó hầu như không hề để tâm tới.

"Cho cái tội nước tới chân mới nhảy!"

Thiên Yết lạnh lùng rất ít khi lên tiếng, nhưng đã lên tiếng thì chỉ có đúng hoặc quá đúng.

"Cột điểm quan trọng nha con! Dính thi học kì nha con!"

"Xử Nữ, mày im cho tao!!"

Lần này chết toi Bạch Dương rồi...

"Ồ hay, dám mắng cả bố mày cơ à?!"

Trong khi tụi nó đùa giỡn cầu xé nhau, Sư Tử dừng cười khi nhìn thấy Song Tử từ ngoài bước vào.

"Sao vậy anh?"

Khi quay sang nó, vẻ mặt Song Tử có phần khó chịu. Nó hơi bực tâm, hình như ban nãy Sư Tử nghe có ông anh họ này có lớn tiếng gì đó thì phải. Dù tai nó tỉnh, nó lại nghĩ mình có lẽ nghe nhầm khi Song Tử khua khua tay cười bình thường.

"Chỉ là mấy ông ở studio chụp ảnh thôi!"

Sư Tử còn thắc mắc, nhưng không tò mò nữa.

Tan học, như đã bàn bạc, cả đám mười hai đứa kéo nhau lên ra khỏi học viện. Vì học sinh nội trú có dán bản logo bên vai áo, đứa nào đứa nấy phải tìm cách che lại hoặc núp vào đám đông mà trốn ra. Chỉ cần bị bắt gặp mà chết toi!

Một quán kem gần trường vừa mở cửa nhưng lại rất thu hút học sinh sinh viên, cũng chính là mục tiêu của tụi nó.

Mười hai đứa là số lượng quá tải cho một bàn ăn bình thường. Tụi nó không còn cách nào khác ngoài ngồi hai bàn riêng biệt nhau, đặt cách nhau bởi bức tường nhỏ chưa cao tới đầu.

Tụi con trai bị bắt đi mua và mang về, đương nhiên, đã vậy còn bị mấy cô nương nhà này bắt nhớ cả danh sách dài ngoằng mấy món kem mà mấy cô nàng chọn. Dù cho Xử Nữ có dùng giấy ghi chú cũng bắt kịp tốc độ đọc của tụi nó. Kết quả Bạch Dương và Sư Tử lập tức bị quyền sở ghi chú kia đánh vào đầu bốp bốp.

Bạch Dương xoa xoa đầu mấy cái rồi nằm gục đầu xuống mặt bàn, hai tay buông thõng trông cả còn một chút sức sống nào. Bao quanh nó lúc này là cả một bầu không khí đen tối xám xịt.

"Bài kiểm tra của tao.. bài kiểm tra.. bài kiểm tra..."

Bạch Dương hận tại sao nó lại ngồi bàn đầu. Cụ Giải với Thiên Bình ngồi kế đã tốt bụng định đọc cho nó thì bị ông thầy tắm tía đến lạnh cả sống lưng, đã vậy cứ chăm chăm vào nó thay vì mấy cái đứa đang "phao" dưới kia. Liếc xuống nhìn Song Tử mở tập mà chép hay Sư Tử không chút ngần ngại nghe Nhân Mã đọc bài thật khiến Bạch Dương sôi máu.

"Ngoan, thầy chắc cho mày gỡ mà!"

Sư Tử vừa nói đã bị Bạch Dương liếc xéo không thương tiếc.

"Ai bảo mày không chịu học bài?"

Ma Kết không chút ngần ngại hay kiêng nể dùng tay gõ gõ vào đầu Bạch Dương.

"Tao có học nha!! Chỉ là.. chỉ là.. tại tao quên thôi!!!"

Nhìn nụ cười nhếch môi khinh thường kia thật khiến Bạch Dương muốn cho Ma Kết một trận. Cô nàng gương mẫu này từ lúc nào tự dưng cứ thích nói thách nó!!

Mà, mười kiếp sau Bạch Dương cũng không dám đắc tội với Ma Kết...

"Lo mà học hành đàng hoàng! Mấy chuyện gần đây tạm gác sang bên hết đi!"

Xử Nữ cùng đám con trai từ đầu đi về, đặt mạnh khay kem ngay trước mặt đám con gái tụi nó.

"Tại sao?"

Thiên Bình nhất thời không hiểu gì mà hỏi lại, đầu cần phải lờm cô như thế!!

"Tuần sau ta thi cuối kì đấy chị hai!"

Đến cả Kim Ngưu và Bảo Bình còn nhớ, Thiên Bình thật sự không có ấn tượng.

Chỉ "thi cuối kì" cứ bay lòng vòng trong đầu tụi nó.

Thời gian qua nhanh gớm, mới đây lại thi nữa á?!

Mà, cũng có nghĩa là tụi nó sắp lên lớp mười một rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ấm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Thi cuối kì

Kì thi học kì hai, hay còn gọi là kì thi cuối kì. Thực thi không khó khăn lắm, trừ việc trường khác tới gác thi này, phòng bị tách ra mỗi phòng mười lăm đứa này, rồi mỗi phòng ba giám thị này, rồi mỗi đứa một bàn này. Chỉ có vậy thôi..

Vậy thôi?! Cái học viện này có nhận ra nỗi khổ của học sinh không? Giờ thi tụi nó chỉ biết khóc ròng.

Mấy bữa nay có quá nhiều thứ xảy ra khiến tụi nó quên cả ôn bài. Chỉ còn có hai ngày thứ bảy, chủ nhật này trước khi "chạy nước rút" trong tuần sau, không ít đứa phải thức trắng cả đêm một cách tội nghiệp.

Bạch Dương hận thi, đúng hơn nó hận mấy môn học bài. Cho nó làm ba môn chính cũng được, tại sao cứ phải học bài?! Sừ thi dài lòng thòng. Hoá thi tùm lùm phương trình công thức, lại còn mấy cái Sinh, Địa,... Nói là môn chính, mấy cái công thức Toán cũng đủ khiến nó đau cả óc.

Thứ bảy và chủ nhật là hai ngày tròn đại nhất trong cuộc đời Bạch Dương. Nó ngoài cách tìm đứa kèm thì chẳng còn phương án nào khác.

Khi Bạch Dương nhờ Ma Kết, cô bảo cần kèm giúp Kim Ngưu môn Toán.

Khi Bạch Dương nhờ Cự Giải, cô bảo Thiên Bình bị yếu môn Anh.

Khi Bạch Dương nhờ Bảo Bình, cậu bảo Song Ngư cần kèm cặp môn Văn (?!).

Không thể nhờ Xử Nữ và Thiên Yết, vì cậu đã từng bảo Thiên Yết không thể tiếp thu môn Hoá.

Sư Tử và Nhân Mã càng không thể. Hai đứa đó vốn không có năng khiếu trong việc giảng dạy. Khi Bạch Dương nhờ một trong hai đứa đó, bài vốn không hiểu nó chắc chắn sẽ ngu luôn. Toàn giảng trên thiên đình dưới địa ngục và không bao giờ chịu trở về mặt đất.

Người duy nhất Bạch Dương có thể nhờ trợ giúp thay lại là người nó không muốn dính vào nhất. Tên Song Tử luôn làm nó phát điên.

Nhưng, Bạch Dương vì đặt việc học thi lên hàng đầu mà ngậm ngùi mở miệng nhờ cậu ta kèm cặp mình trong hai ngày thứ bảy, chủ nhật.

"Tôi được lợi gì?"

Đó là câu trả lời hoàn toàn không ăn nhập nhưng đánh trúng ngay tâm lí của Bạch Dương. Cái bản mặt kênh kiệu kia, nó hận không thể đánh chết cậu ta.

"Lần này tôi nhường cậu, lần sau tôi băm cậu thành trăm mảnh!!!"

Song Tử cuối cùng cũng chịu kèm cặp cho Bạch Dương, với "thù lao" mà cậu ta phải cho là xứng đáng. Với cái mặt miễn cưỡng chấp nhận, Song Tử đòi nó phải thực hiện một yêu cầu của cậu ta. Khi Bạch Dương hỏi là gì, cậu ta bảo rằng cứ đợi. Thời gian cấp bách nên nó chẳng thèm suy nghĩ mà đồng ý ngay, mặc kệ Song Tử cười đắc ý.

"Cậu đúng là não phẳng! Tôi phải giảng bao nhiêu lần nữa cậu mới chịu hiểu đây?!"

"Thi không hiểu nên mới cần cậu giảng! Chết tiệt, đừng có mà ý quyền cậu thế!!!"

Thầy và trò đang thực hiện màn đấu mắt "hoành tráng", và Bạch Dương buộc phải ngậm ngùi nhận thua vì quá trình thu nhận kiến thức cấp tốc của mình. Nó ứ!

Song Tử, ừ thì rất giỏi, rất thông minh, rất lanh lợi, đó là điều Bạch Dương từ khi còn nhỏ đã công nhận. Nhưng trong việc giảng dạy người khác, cậu ta là một ác bá đích thực, đặc biệt là với nó. Bạch Dương còn nhớ lần đầu tiên nhờ cậu ta kèm khi còn học lớp năm đã kinh khủng như thế nào..

"Làm thử bài này cho tôi xem! Bài này, rồi bài này nữa, cả bài kia luôn!"

Vừa nói, Song Tử vừa vút cho Bạch Dương hàng đống tờ đề cương bài tập mà cậu ta lục lọi trong học bàn nãy giờ. Nào là Hoá, nào là Toán, nào là cả

Sinh, rồi Anh. Bạch Dương thật thất sắc một tên vốn không hề học thêm lấy đâu ra mấy thứ này.

Trong khi Bạch Dương cặm cụi làm bài tập, Song Tử thân nhiên nằm sấp trên sàn đọc mấy quyển truyện tranh vừa chồm được khi cậu qua phòng nó ban này. Đương nhiên, sự chú ý của cậu là nó, thỉnh thoảng lại nhìn sang Bạch Dương đang chăm chỉ giải bài mà mỉm cười.

"Đồ cuồng em gái, có chỗ này tôi không hiểu!"

Song Tử dù âm ức nhưng vẫn chồm dậy xem thử chỗ nó chỉ. Cậu ậm ừ rồi giảng giúp nó. Nhìn Bạch Dương vừa chăm chú nhìn theo vừa gật gật đầu, Song Tử thấy cứ buồn cười rõ ra.

Số bài tập kia lấy đi của Bạch Dương hết tận hai giờ đồng hồ. Nhìn Song Tử đang kiểm lại bài làm của mình, nó cảm thấy thực sự hồi hộp nha.

Đôi mày của Song Tử chột nhú lại khi cậu lật đến mặt thứ mười của cả chục mặt giấy bài tập mà Bạch Dương làm. Liếc con nhỏ một cái, cậu giật lấy cây viết đỏ trong hộp bút nó, giận dữ đặt mạnh quyển sổ xuống mặt bàn.

"Chỗ này là chỗ cậu vừa hỏi tôi cơ mà! Cậu thậm chí còn không làm đúng bất kì cách nào chứ đừng nói cách tôi dạy cậu!!"

Bạch Dương cảm thấy tên này thật là đáng sợ mà. Nó đưa tay gãi gãi đầu cười khì, rồi đành làm mặt hối lỗi.

"Xin lỗi, chắc tôi nhớ nhầm."

Song Tử khẽ thờ dài. Con nhỏ này.

"Làm lại đi!"

Khi Song Tử vừa quay đi, Bạch Dương lập tức phồng mang trợn má bất mãn, lè lưỡi ra mà tỏ thái độ với cậu. Nó hẳn học lấy cục tẩy rồi làm lại từ đầu.

Song Tử có biết con nhỏ vừa làm gì, nhưng cậu vờ như không để ý và lén mỉm cười.

Cả đêm hôm đó, cả Bạch Dương và Song Tử đều thức cho đến khi ngủ quên mà thiếp đi. Dù sao, cậu cũng đã kèm nó rất tốt.

Ba môn Văn, Toán, Anh được xếp thi cuối cùng, chia làm hai buổi một ngày cùng với môn Hoá. Đêm trước ngày hôm đó, Bạch Dương lại nén cái sĩ diện mà đề chi Song Tử giảng giúp mình. Nó nhận ra, dù cậu rất dữ tợn và đáng ghét khi giảng bài cho nó, Song Tử lại giảng rất dễ hiểu và dễ tiếp thu.

Vừa hoàn thành xong Toán và Hoá vào buổi chiều, tụi nó lập tức tụ thành nguyên đám ngay khi vừa bước ra khỏi phòng thi. Mười hai đứa tụi nó vì thứ tự tên alphabet mà bị tách ra thành nhiều phòng, mất một lúc lâu để tìm thấy nhau.

Vừa bước vào lớp, tụi nó ngay tức khắc đã phóng về bàn cuối mà chụm thành nguyên một nhóm.

"Sao rồi? Ôn hết không hả?!"

Mặt mày tụi nó không buồn bã gì, nhưng gọi là vui thì cũng không đúng.

"Tao sai câu cuối bài Hoá, đúng hơn là sai phần cuối của câu cuối!!"

Bảo Bình tức đến ói máu. Chết tiệt, đường đường là học sinh giỏi Hoá lại không làm được hết đề thi, cú này thì cậu chết chắc!

"Đề Toán đúng khó luôn!"

Bạch Dương nằm dài ra bàn. Nó làm được hết phần đại, phần số, nhưng phần hình thì có banh to con mắt cũng chỉ giải được hết câu b. Đã vậy, nhờ cái ông giám thị cứ tìm nó mà dòm mà canh, Bạch Dương muốn hỏi Thế Đạt ngồi cạnh cũng chẳng được. Mà, nói chung cũng tạm ổn. Ít nhất Bạch Dương khá chần chẫn về điểm số của mình, ít nhất cũng trên trung bình.

Nghe thấy thật thảm hại theo chiều hướng nào đó...

Mày Song Tử hơi nhướn lên. Nó có tiếp thu kiến thức mà cậu nai lưng giảng cho nó không nhĩ? Song Tử tự an ủi mình là có..

"A! Đúng rồi! Ừm, đề coi! Sư Tử, đi lấy giùm tao cái quyển sổ trong học bàn!"

Sư Tử vốn đang chống cằm ngáy ngủ thì bị Xử Nữ. Cả đêm qua vì tiếng ồn do Song Tử với Bạch Dương vừa học vừa cãi lộn mà nó chẳng ngủ được gì, lại còn bị cảnh cáo bởi giám thị chỉ vì nó ngủ dù nó đã xong bài từ ba mươi phút sau khi bắt đầu giờ thi đi chẳng nữa. Sư Tử thật sự có chút bực mình mà.

"Mày tự đi mà lấy! Có chân mà, việc gì nhờ tao chi?!"

Nhưng lời phản biện không có giá trị. Xử Nữ bảo, bởi vì nó ngồi ngoài rìa nên dễ đi hơn cậu đang ngồi ở giữa, đương nhiên là sau khi lờm nguýt nó.

Sư Từ hặn. Cái đồ lớp trưởng chỉ biết cậy mình dữ dằn!

"Ê, không có!!"

Xử Nữ vốn đang nói chuyện với tụi nó thì nghe tiếng Sư Từ từ đằng chỗ ngồi cậu bên kia. Lạ nhỉ, cậu nhớ mình đã bỏ quyển sổ trong đó. Là Xử Nữ nhớ nhầm? Không thể nào.

"À, cậu bảo sổ hội đúng không? Vì mình tưởng cậu để quên nên đã mang về đặt trên bàn làm việc của cậu rồi."

Thiên Yết vừa nói vừa cười tươi như chẳng có chuyện gì xảy ra. Xử Nữ ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói bằng giọng thản nhiên.

"Mày nghe rồi đó bé mèo, vậy đi ha!"

Sư Từ nhất thời không hiểu gì, và lập tức nổi cơn lòi đình ngay sau đó. Dám trêu tức nó, lại còn làm như mình vô tội dữ lắm!!

Rồi cái đám kia nữa, đừng cười ngay!!

Trong khi tụi nó đang lằng lằng xa, Sư Từ chợt nhận được cuộc gọi khi nó định về chỗ ngồi. Nhìn người gọi, nó bất giác nhìn ra bên ngoài chỗ Song Từ. Sư Từ chợt cắn chặt môi, ánh mắt vốn đầy bất mãn vì bị sai vật thoág chốc đã trở nên căng thẳng.

"Bác đang nói gì... cơ ả..?"

Âm thanh ngắt quãng khiến tụi nó vì chú ý mà quay sang.

Đôi mắt màu nâu khói, mở to hết mức, đầy kinh hãi và vô vọng.

Cạch!

"Nói dối.. không thể nào..."

Chiếc điện thoại trượt khỏi tay Sư Từ và rơi xuống nền đất tạo nên thứ thanh âm lạnh lẽo.

Tụi nó nhìn Sư Từ. Thắc mắc nhưng không thể đi lại, cũng không thể lên tiếng vì như bị nghẹn lại ở cổ.

Song Ngư nhìn nó, trong lòng dâng lên sự bất an. Cậu dường như đoán được phần nào. Điều duy nhất có thể cho nó sự bàng hoàng đó...

"Không..."

Khi Song Từ còn chưa hiểu chuyện, điện thoại cậu bỗng reo lên âm báo tin nhắn. Số điện thoại và tên người gửi cho cậu cảm giác bất an. Dòng tin nhắn mà Song Từ không biết liệu có nên mở khiến mắt cậu mở to. Song Từ lập tức quay phắt sang Sư Từ.

Con bé sẽ mất bình tĩnh mất!

Tuy nhiên, trước khi Song Từ đứng lên khỏi chỗ ngồi hay bước lại chỗ nó, mọi hành động của cậu bỗng dừng khựng lại.

Sự ngạc nhiên nghi hoặc chiếm hữu toàn bộ gương mặt tụi nó lúc này.

Trên khuôn mặt trắng nõn của Sư Từ xuất hiện hai hàng lệ chảy xuống. Đôi mắt màu nâu khói bỗng chốc trở nên long lanh vì nước mắt.

"Là ai vậy, mèo con?"

"Có chuyện gì vậy hả?!"

Mặc cho Nhân Mã và Bạch Dương, kể cả tụi nó có hỏi bao nhiêu lần, Sư Từ vẫn đứng đó không chút phản ứng nào.

Khi Song Từ định bước đến khuyên nhủ cô em họ của mình, Sư Từ đột nhiên vùng ra khỏi cậu và chạy đi mất.

"Sư Từ!"

"Sư Từ!!"

Dù cho tụi nó có gọi bao nhiêu lần, Sư Từ đã chạy ra khỏi lớp và khuất bóng sau đám học sinh ngoài hành lang trước cửa phòng học.

Song Ngư bất chợt đập lên thành ghế và nhảy ra khỏi chỗ ngồi. Trước sự chứng kiến của tụi nó, cậu không chút ngần ngại đuổi theo Sư Từ.

"Chuyện gì..."

"Đừng! Ở lại đây hết!!"

Song Tử đột nhiên ngăn tụi nó lại khi cả đám định đuổi theo hai đứa kia. Sự lạnh lùng tuyệt đối trong chất giọng bình thường vốn đầy đùa giỡn khiến tụi nó không dám làm trái lại.

"Ồ yên đó!"

Song Tử vẫn ngồi yên ngay chỗ ngồi của mình. Mặc kệ tụi nó nhìn chăm chăm vào cậu, Song Tử vẫn không hề có ý định rời đi. Đôi bàn tay cậu đan chặt vào nhau, cùng với bã vai mà run lên bần bật từng hồi.

Ngay cả Bạch Dương cũng đứng đực ra. Nó nhận ra, nó không còn đủ sức để phản bác lại ánh mắt kia của Song Tử nữa.

Rốt cuộc, là chuyện quái gì đang xảy ra vậy cơ chứ, mọi thứ mới đây còn rất vui vẻ cơ mà..

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Vỡ tan

Vì chạy sau Sur Tử một lúc, Song Ngư mất một lúc mới đuổi kịp con nhỏ. Cậu vẫn thường nghĩ, chân nó ngắn nhưng lại chạy rất nhanh.

Khi nhìn thấy bóng dáng của con nhỏ ngay trước mắt, Song Ngư bấm môi một cái. Dù cho chuông báo vào tập trung đã reo, cậu không hề có ý định dừng lại hay ngừng đuổi theo nó.

Băng qua các dãy hành lang cho đến khi ra khỏi khu học xá, Sur Tử không dừng bước lấy một giây nào. Nó cứ chạy và chạy không ngừng, thậm chí không còn để ý có người chạy theo mình.

Khi chạy đến cổng trường, Sur Tử vốn định mở cánh cửa nhỏ bên hông thì bị chặn lại bởi bác bảo vệ.

"Cháu làm gì ở đây? Vẫn chưa đến giờ ra về đâu!"

Sur Tử không chút bận tâm, nó cố vùng tay mình ra và tiếp tục chạy trong khi bác bảo vệ cố gắng cản nó lại. Sur Tử lúc này quay sang bác bảo vệ.

"Làm ơn cho cháu ra ngoài! Làm ơn đi bác!!"

Sur Tử cảm thấy đôi mắt cay xè, nhưng vẫn cố gắng kiềm nén lại. Nhưng nó không còn giữ được sự bình tĩnh vốn có nữa.

Nhìn về mặt khổ sở của cô học sinh, bác bảo vệ khẽ nhú mày.

"Không thể được! Nội quy là không một học sinh nào được phép ra khỏi trường khi chưa có thông báo cho phép!!"

Sur Tử ức lắm. Cái học viện này, cái nội quy này!! Nhưng, bằng bất cứ giá nào nó cũng phải ra khỏi đây ngay bây giờ.

Khi Song Ngư vừa kịp thời chạy đến, cậu nhìn thấy Sur Tử đang cố giằng co với bác bảo vệ. Dù bác ta cố đẩy nó vào trong, từ máng mỏ sang khuyên răn, nó vẫn cố chấp đòi ra ngoài.

"Cậu bình tĩnh lại một chút đi!"

"Tôi không thể!! Sẽ muộn.. sẽ muộn mất!! Tôi..."

Đôi mắt màu nâu khói đã bắt đầu ngấn nước và kiên quyết nhìn cậu, Song Ngư cảm thấy tim khẽ nhói. Dù cậu cố giữ nó lại và nắm lấy hai tay nó, Sur Tử vẫn cố vùng vẫy.

"Tôi nhất định phải ra khỏi đây!!"

Sur Tử đột nhiên nhảy khỏi vòng tay Song Ngư đang cố giữ nó bình tĩnh. Trong khi bác bảo vệ lơ đãng, Sur Tử lập tức trèo lên cánh cổng. Nếu không ai mở cửa, tự nó sẽ trèo ra.

"Mèo con!!"

"Em mau bước xuống ngay cho tôi!"

Song Ngư vừa định chạy lại, giọng nam nghiêm nghị phát ra khiến cậu hơi khựng. Khuôn mặt trẻ nhưng đầy chững chạc của người thầy quản sinh.

"Chuyện gì mà ồn ào vậy hả?!"

"Thầy Vinh, là do con bé này..."

Bác bảo vệ hơi ngập ngừng, đưa mắt nhìn về phía con nhỏ vẫn đang đứng trên mấy khe của cánh cổng trường.

Sur Từ nhìn thầy Vinh, đôi mắt chứa đầy sự khổ sở. Một cánh cổng cao gần bốn mét, nó biết nó không tài nào có khả năng trèo qua. Nhưng.. nhưng còn hơn bất nó không làm gì!

"Em xuống đây!"

Song Ngư nhìn con bé hậm hực nhảy xuống trong khi đôi mắt vẫn chùng chực ngăn nước một cách khổ sở. Dù vậy, nước mắt nó đã bắt đầu rơi lãnh nhã, đến ướt cả đôi má trắng nõn của nó.

"Mấy người không hiểu gì hết! Tôi phải ra ngoài!! Bằng mọi giá cũng phải ra!! Nếu không.. nếu không..."

Trong khoảnh khắc, Song Ngư không ngăn được mình bước đến bên nó. Tuy nhiên, bước chân chưa kịp bước đã khựng lại. Về mặt khổ sở đau đớn đó, sự kích động này, chưa bao giờ cậu nhìn thấy trước đây ở nó, vô thức khiến chân Song Ngư khựng lại.

Thầy Vinh khẽ nhắm mắt một cái, rồi quay sang bác bảo vệ vẫn đang đứng gần đó.

"Bác cứ mở cửa đi!"

"Nhưng thưa thầy..."

Người bảo vệ nhất thời mở to mắt.

"Tôi sẽ chịu trách nhiệm về mọi chuyện, bác không cần phải lo!"

Sur Từ đưa đôi mắt ặc nước nhìn người bảo vệ đang chạy vào phòng, rồi lại nhìn thầy Vinh vừa quay người bỏ đi.

Khi Sur Từ vừa định quay người chạy đi, bàn tay nó đột nhiên bị nắm chặt và giữ lại. Đối với nó lúc này, có chết nó cũng phải tới đó!

"Bỏ tôi ra!!!"

"Bình tĩnh lại, tôi không hề có ý ngăn cậu!"

Đôi mắt màu nâu cafe chứa đầy sự kiên định.

"Để tôi đưa cậu đến đó."

Trên đường phố đầy những chiếc xe đủ kích thước chạy trên đường, một chiếc mô tô chạy lướt qua những khe hở nhỏ của những chiếc xe hơi trên con đường vốn đông đúc.

Song Ngư hai tay cầm lái, đôi mắt cùng chân mày không hện cùng nhú lại. Đường phố hôm nay, vừa ngọt ngào vừa đông đến lạ lùng, dù cho hôm nay là ngày thường và người ta lẽ ra vẫn còn đi học đi làm vào giờ này.

Chiếc xe mô tô này vốn là của Song Ngư, cũng là phương tiện đến trường ngày đầu tiên của cậu. Từ khi chuyển vào kí túc xá, nó hầu như bị bỏ xó trong nhà để xe học sinh. Song Ngư chưa từng nghĩ, có ngày nó lại thực sự hữu ích.

Ngồi đằng sau, Sur Từ không hề ngại ngần choàng tay mình ôm lấy Song Ngư, trong khi toàn bộ khuôn mặt hầu như úp vào lưng cậu. Song Ngư có thể cảm thấy, lưng áo cậu dần trở nên ướt và nóng hổi.

Một tay của Song Ngư, bỗng dưng nắm lấy bàn tay của Sur Từ đang ôm lấy cậu. Sự run rẩy của bàn tay nó, cậu bất giác mím môi và siết chặt lấy.

"Sẽ không sao đâu mà."

Không có tiếng trả lời. Thay vào đó, Sur Từ không ngừng nấc lên. Nó khẽ gật đầu.

Với tốc độ khá nhanh, chiếc mô tô của Song Ngư chỉ mất chưa đến mười phút để đến bệnh viện thành phố. Ngay khi vừa dừng lại ngay bãi đỗ trước cửa, Sur Từ đã ngay lập tức nhảy xuống xe và chạy vào bên trong.

Song Ngư thở hắt một cái, và đuổi theo nó ngay sau đó.

Chiếc thang máy chỉ có mỗi Sur Từ và Song Ngư dừng lại. Khi cánh cửa kim loại vừa mở ra, nó không hề chần chừ một giây mà chạy đi ngay.

Tuy nhiên, khi Sur Từ vừa định chạy đến căn phòng bệnh, một xe đẩy bệnh nhân đột nhiên đẩy qua, khiến chân nó mềm nhũn và tê dại. Sur Từ cảm thấy mắt mình mở to đờn theo, và cả người run lên bần bật.

Người đang nằm trên xe đẩy đó, bất tỉnh. Không phải là Từ Thiên sao... không thể...

"Từ Thiên! Anh nghe em nói gì không? Từ Thiên!!"

Từ Thiên chỉ vừa tỉnh lại chưa đầy một tháng, đôi mắt cậu còn chưa thích nghi được với ánh sáng mặt trời, vậy mà tại sao lại nhắm lại lần nữa. Dù cho Sur Từ có khổ sở khóc bao nhiêu, dù cho nó có hét lên tên cậu bao nhiêu lần, Từ Thiên vẫn nằm bất động trên chiếc xe đẩy được các y tá đưa đi một cách hối hả.

Có lẽ vì mãi chạy theo, Sur Từ vô tình vấp phải một cái gì đó mà ngã nhào. Mặc cho Song Ngư định đỡ nó dậy, Sur Từ vùng ra khỏi cậu và chạy theo chiếc xe đẩy kia. Mặc cho vết thương vừa rướm máu ở khuỷu tay đau rát.

"Xin lỗi, nhưng người nhà bệnh nhân vui lòng đợi bên ngoài!"

Khi Sur Từ định chạy vào, cô y tá lập tức chặn lại, đẩy nó ra.

Dù cho cánh cửa kia đã đóng lại, Sur Từ vẫn chạy tới. Nó đập mạnh vào cánh cửa phòng cấp cứu đã khoá chặt. Hai bàn tay nhỏ bé run rẩy cả lên trong khi nước mắt cứ không ngừng trào ra.

"Đừng mà! Từ Thiên, anh nghe em nói mà phải không?! Em xin anh, đừng tàn nhẫn như vậy! Anh đã.. hứa mà!! Xin anh.. đừng...!"

"Mèo con à!"

Lúc này mới đi đến chỗ nó, Song Ngư cố kéo Sur Từ đang kích động lại. Nó càng vùng ra, cậu lại càng siết chặt bàn tay nó.

"Tại sao? Đã hứa rồi mà.. Tại sao?! Làm ơn đừng đưa anh ấy rời khỏi tôi..! Đừng mang bất kì ai rời khỏi tôi nữa mà...!!"

Sur Từ hai tay ôm lấy mặt, lắc đầu nguầy nguậy và đột nhiên quay qua phía Song Ngư, khổ sở rúc vào lòng cậu. Đôi bàn tay đầy run rẩy nắm chặt lấy áo cậu. Sur Từ cảm thấy chân mình mềm nhũn, một chút sức lực cũng không còn.

"Đừng mang anh ấy đi...! Đừng mang bất kì ai khỏi tôi nữa mà...!!!"

Song Ngư vội vàng đỡ lấy Sur Từ khi nó dần trượt xuống đất. Khuỷu gối và ôm chầm lấy nó, cậu dùng tay vuốt nhẹ mái tóc nó. Trong vòng tay cậu, nó khóc òa như một đứa trẻ, không ngừng dụi mặt vào ngực áo cậu.

Song Ngư cảm thấy bản thân vô dụng. Cậu không đủ khả năng làm cho những giọt nước mắt kia ngừng rơi.

Bàn tay dịu dàng vuốt dọc lưng nó, Song Ngư không hề nói lỏng vòng tay mình.

Cậu mím chặt môi.

Một giờ. Sur Từ đã khóc suốt một giờ trong vòng tay cậu đến mắt sưng rộp cả lên. Hiện tại, nó đang ngồi trên ghế chờ trước cửa phòng cấp cứu. Và Song Ngư, vẫn ngồi ngay cạnh nó. Bàn tay cậu, nắm lấy bàn tay run rẩy của nó.

Hai giờ trôi qua.

Lúc này, đã là bảy giờ tối.

Dù vậy, đôi mắt màu nâu khói của Sur Từ vẫn trung thành nhìn về căn phòng cấp cứu vẫn sáng đèn.

Sur Từ không còn khóc, nhưng hai đôi mắt vốn đã sâu lại thêm tiêu tụy đến đáng thương. Một chút sức sống cũng chẳng còn.

Song Ngư, vẫn kiên trì ngồi cùng nó.

Nhìn Sur Từ lúc này, Song Ngư không kiềm được sự tức giận đang dần dâng lên trong mình. Nó hoàn toàn không để ý bản thân trông hốc hác như thế nào.

"Nè, tôi mua gì đó.. cho cậu nhé?"

Vẫn hướng mắt về phòng cấp cứu, cái đầu nhỏ của Sur Từ khẽ lắc qua lại.

Nó định nhin đôi à, nó muốn chết sao! Sur Từ không hề nhận ra, điều đó khiến Song Ngư đau như thế nào đâu.

"Cậu sẽ kiệt sức đấy. Đã mấy tiếng đồng hồ rồi, cậu đâu có ăn gì từ sáng đến giờ đâu chứ!"

Vẫn lắc đầu.

Nó thật sự cứng đầu quá mức! Còn hơn cả khi nó lo lắng cho Nhân Mã. Dù cho nó cũng như thế này, nhưng Song Ngư vẫn có thể khuyên. Còn giờ thì, Sur Từ thậm chí còn không thèm nghe cậu nói.

"Thà như vậy.. tôi không muốn rời khỏi đây... dù chỉ một giây..."

Sur Từ sợ, chỉ cần nó rời đi, thậm chí chỉ trong một cái nháy mắt thôi.. Từ Thiên sẽ rời khỏi nó mãi mãi..

Bàn tay nắm lấy mép váy đồng phục, và bàn tay đang được Song Ngư nắm lấy, đồng loạt run lên bần bật.

Chợt, Song Ngư nhìn thấy một giọt nước rơi xuống mu bàn tay mà nó đang nắm lấy váy. Khuôn mặt cúi gầm, Song Ngư biết nó đang khóc. Lại đang khóc.

Yếu đuối thế này, thật sự không hợp với nó một chút nào..

"Sẽ ổn cả thôi mà."

Dù cho Song Ngư kéo đầu nó tựa vào vai cậu, Sur Từ hoàn toàn không phản kháng. Nó úp mặt vào vai Song Ngư, răng cắn chặt lấy môi đến bật cả máu.

Bàn tay Song Ngư, dịu dàng xoa đầu Sur Từ.

Hiện tại, đã là tám giờ tối.

Trước cửa căn phòng cấp cứu, hai người họ vẫn ngồi yên đó. Họ đã không hề rời đi lấy một giây nào.

Đôi mắt Sur Từ lúc này, tiêu tụy đến đáng thương.

Song Ngư vẫn ngồi đó, cậu cũng không còn cố thuyết phục nó nữa.

Bàn tay họ, vẫn đan chặt vào nhau trong vô thức.

Lúc này, đèn đỏ phòng cấp cứu chợt tắt.

Sur Từ vội vàng đứng lên mà chạy tới chỗ vị bác sĩ vừa bước ra. Có lẽ vì ngồi quá lâu, chân nó tê cứng lại, khiến Sur Từ phải nhờ sự trợ giúp của Song Ngư. Dù vậy, nó lại cố vùng ra và đưa mắt hy vọng nhìn vị bác sĩ.

"Anh Thiên.. không sao rồi phải không..?"

"..."

"Bác ơi, bác! Bác Tuấn!! Cháu hỏi có đúng hay không?!"

"Thực ra..."

"Anh ấy không sao hết! Anh ấy chỉ cần thức dậy nữa thôi! Đã thành công phải không bác?! Bác ơi..."

Tuy nhiên, vẻ mặt của bác sĩ Tuấn không phải sự vui vẻ vì một ca phẫu thuật thành công. Đó là sự đau đớn và tội lỗi trên khuôn mặt trung niên phúc hậu.

"Bác.. xin lỗi, Sur Từ! Bác đã cố gắng hết sức.."

Vị bác sĩ cúi thấp người.

"Ca phẫu thuật đã thất bại... Bác, không thể cứu được thiếu gia. Bác xin lỗi..."

Song Ngư dường như không tin. Đây là lần đầu tiên, cậu cảm thấy một cảm giác gì đó len lỏi trong tim mình. Lúc này, Song Ngư đột nhiên nhớ lại câu nói lúc đó của Từ Thiên.

Chợt, Song Ngư quay sang nhìn Sur Từ. Con nhỏ đứng đó, ngây như phỗng với đôi mắt mở to đầy run rẩy. Hai bàn tay buông thõng như bị gãy đột nhiên túm lấy chiếc áo blouse trắng của bác sĩ Tuấn.

"Bác.. nói dối phải không?! Là bác đùa thôi mà phải không?! Nói cháu đi, nói sự thật cho cháu, không vui chút nào đâu bác!!!"

Nụ cười gượng gạo đầy đau khổ.

Nó không tin!

Vị bác sĩ nhắm tịt mắt, để mặc cô bé đang giằng mình.

"Bác đã nói.. chỉ cần anh ấy tỉnh lại.. mọi chuyện sẽ được giải quyết.. sẽ không còn bất kì trở ngại nào khác..."

"Bác.."

"Vậy thì tại sao?! Anh ấy đã tỉnh, Tử Thiên đã tỉnh rồi cơ mà!!!"

Song Ngư không biết chi tiết về điều mà họ nói với nhau, nhưng cậu vẫn nhìn theo nó đầy khổ sở, và ánh nhìn thông cảm cho người bác sĩ.

Sư Tử lúc này dần ngồi bệt xuống đất. Nếu không có Song Ngư đỡ lấy, nó có lẽ sẽ ngã.

"Bác là bác sĩ giỏi nhất.. sao lại không thể chữa cho Tử Thiên? Cháu xin bác, đừng.. đừng mang anh ấy khỏi cháu... đừng mà... Đừng mà!!!!!"

Vị bác sĩ nhìn theo bóng cô bé vội bật tung cánh cửa chạy vào và người con trai lập tức đuổi theo con bé mà khẽ thở dài. Lần này, bác lại không hoàn thành trách nhiệm của mình nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Sự ra đi của một người

Trong suốt hơn một giờ đồng hồ, tiếng khóc vang lên không dứt từ phía hồi sức của căn phòng cấp cứu. Dù vậy, đáp lại sự đau khổ đó vẫn là sự im lặng tuyệt đối.

Song Ngư đứng ngay phía sau nó, hai bàn tay siết chặt đến không còn giọt máu. Cậu chột đi đến, quàng tay ôm lấy nó vào lòng. Những tưởng nó sẽ đẩy cậu ra, nhưng Sư Tử chẳng còn tâm trí mà bận tâm tới nữa. Hai tay nó nắm lấy hai cánh tay của cậu, bấu chặt khiến Song Ngư khẽ nhủ mảy. Dù vậy, cậu vẫn cố cười, chỉ để trấn an nó.

"Đừng như vậy, cậu ta chắc chắn không muốn nhìn thấy cậu như thế này..."

Im lặng

"Làm ơn..."

Song Ngư lẽ ra đã nói thêm, nhưng cậu lại không thể.

Sư Tử lúc này đã không còn khóc nữa, hoặc là nó đã khóc đến cạn nước mắt. Cả người như một cái xác không hồn, đôi mắt đờ đẫn nhìn về phía khuôn mặt nhợt nhạt không còn sự sống.

Chợt, Sư Tử rời khỏi vòng tay Song Ngư. Nó chồm tới, cúi xuống và hôn nhẹ lên trán Tử Thiên, người con trai đã không còn ở thế giới này. Nó hôn nhẹ lên mắt cậu, đôi mắt mãi mãi không còn mở ra để nhìn nó nữa. Dù cho, cậu chỉ vừa mới tỉnh lại cách đây mười ngày, dù cho mới đây cậu vẫn còn cười với nó.

Nhìn Sư Tử, trong lòng Song Ngư không khỏi xót xa.

"Nè.."

Khi nghe thấy tiếng nói nhẹ bằng đầy mệt mỏi, Song Ngư bất giác ngẩng đầu lên. Cậu nhìn thấy Sư Tử đang nhìn cậu, khuôn mặt vô hồn không chút cảm xúc khiến cậu thoáng giật mình.

"Có thể đưa tôi về phòng bệnh của Tử Thiên không?"

Bàn tay Sư Tử chạm nhẹ lên chiếc giường bệnh trong phòng Tử Thiên. Căn phòng bệnh này là nơi cậu nằm, nơi cậu nghỉ ngơi, nơi cậu chữa bệnh. Mọi thứ, từng thứ nhỏ nhặt nhất đều vương vấn hơi ấm của Tử Thiên. Mọi thứ, đã quá quen thuộc với nó. Thật khiến Sư Tử không muốn rời xa.

Rúc mặt vào chiếc gối, hai bả vai Sur Từ khẽ run lên bần bật từng hồi. Nó cắn môi mình đến bật cả máu.

Song Ngư siết lấy hai bàn tay. Cậu chỉ có thể đứng phía sau, và nhìn như thế này thôi ư?

Lúc này, Song Ngư chợt nhớ đến ánh mắt cuối cùng khi anh chàng Từ Thiên kia nhìn cậu, và cả lời nói của cậu ta.

...

"Chào cậu, Song Ngư! Đúng như cậu đoán, tôi là Từ Thiên!"

"Tìm tôi có việc gì? Tôi không nghĩ chúng ta thân thiết đến mức có thể gọi điện cho nhau!"

"Thật lạnh lùng quá! Tôi có chuyện muốn nói với cậu. Một chuyện liên quan đến Mao Mao, cậu quan tâm chứ?"

Song Ngư vốn không có hứng thú nói chuyện gì với cái tên Từ Thiên kia cả. Nhưng khi nhắc đến Sur Từ, cậu lại không thể cúp máy.

Từ Thiên từ đầu dây bên kia hoàn toàn đoán được biểu hiện lúc này của Song Ngư, cậu hơi cười.

"Tôi muốn nhờ cậu, thay tôi chăm sóc Mao Mao!"

...

Song Ngư lúc đó không hề nhận ra hàm ý trong câu nói của Từ Thiên. Vì nghĩ đó là một lời nói đùa, cậu đã không bận tâm.

Từ Thiên đã biết, cậu ta không còn sống được bao lâu nữa.

Nghĩ đến đây, không hiểu sao Song Ngư thấy tức giận. Như thế nào, cậu thật muốn cho tên vô trách nhiệm ấy một đám.

Khi Song Ngư vừa định bước đến chỗ Sur Từ, cánh cửa căn phòng bệnh trống rỗng đột nhiên bị đẩy vào.

Là bác sĩ Tuấn.

"Sur Từ à..."

Cả người Sur Từ khẽ giật thót. Nó ngẩng đầu khỏi chiếc gối kia, tay lau vội khuôn mặt tèm nhem nước mắt rồi đưa mắt ra sau nhìn bác sĩ. Đôi mắt nâu khói trong sáng và năng động trở nên trống rỗng.

Song Ngư nhìn thấy vị bác sĩ trung niên đang cúi thấp người.

"Bác thật sự xin lỗi vì không cứu được thiếu gia."

Song Ngư chợt đề ý, cách gọi của bác sĩ về Từ Thiên. Tuy nhiên, cậu lại nhanh chóng bỏ qua mối nghi ngờ đó.

Sur Từ ôm chặt lấy chiếc gối vào lòng, vẫn ngồi trên giường không nhúc nhích. Nó chậm rãi lắc đầu.

"Cháu mới phải xin lỗi, vì đã kích động như thế. Xin bác hãy đứng thẳng lên đi ạ."

Giọng nói nhẹ bằng vang lên một cách lạnh lùng, cứ như thể đó không còn là Sur Từ nữa.

Vị bác sĩ đứng thẳng người dậy và chợt đi về phía cô bé kia. Lúc này, Sur Từ mới nhìn thấy bác đang cầm thứ gì đó.

Một quyển sổ với bìa màu xanh như bầu trời, dịu dàng và quen thuộc. Màu sắc ưa thích của Từ Thiên..

Đó chẳng phải món quà sinh nhật lần thứ mười hai mà Sur Từ tặng cho cậu sao...

"Đây là.. nhật kí của thiếu gia, và chiếc vòng tay do chính thằng bé làm..."

Đôi tay bé nhỏ run rẩy vươn ra, đón lấy quyển sổ kia, và chiếc vòng dây đặt ngay trên quyển sổ.

"Chiếc vòng đã không hoàn toàn trong một năm trước, cho đến ngày hôm qua.. là thiếu gia muốn tặng cháu. Lẽ ra đó là quà sinh nhật, nhưng..."

Sur Từ cảm thấy má mình ướt đầm. Nó vô thức ôm lấy hai thứ kia vào lòng mình.

Vị bác sĩ chợt nhìn ra sau, nhìn ra cánh cửa vừa được đóng lại.

Song Ngư cảm thấy bản thân mình vô dụng quá.

Cậu chột thờ tay vào túi quần và nhìn vào màn hình điện thoại. Song Ngư bất giác thờ dài.

Cuộc gọi nhờ của Cự Giải.

Cuộc gọi nhờ của Bảo Bình.

Cuộc gọi nhờ của Bạch Dương.

Cuộc gọi nhờ của Kim Ngưu.

Rất nhiều, rất nhiều cuộc gọi từ tụi nó. Và cậu đã không hề nghe thấy.

Có lẽ, tụi nó đang giận lắm.

Lúc này đã là mười một giờ tối, liệu cậu có nên về không?

Song Ngư thật lòng không muốn. Dù tìm cậu đau, dù lòng cậu đắng chát, Song Ngư vẫn muốn cố chấp ở lại đây. Cạnh bên nó.

Hiện tại bây giờ, cậu mới cảm thấy mình ngu ngốc như thế nào.

Song Ngư hơi cười. Giờ thì, cậu cuối cùng cũng nhận ra tình cảm của mình rồi.

Song Ngư nhận ra, cậu đã yêu Sur Từ mất rồi, yêu con nhỏ cậu từng xem là kẻ thù không đội trời chung đó..

Cũng buồn cười nhỉ?

... Thật đáng ghét quá.

"Cậu là Song Ngư, có đúng không?"

Dòng suy nghĩ của Song Ngư bất ngờ bị cắt mất, cậu hơi quay sang, nhìn người đàn ông trung niên với gương mặt phúc hậu trong bộ blouse trắng.

"Bác sĩ."

"Cậu không về sao?"

Câu hỏi của bác sĩ, Song Ngư đáp lại bằng sự im lặng ngập ngừng.

Vị bác sĩ khẽ mỉm cười đôn hậu.

Phản chiếu trong đôi mắt Song Ngư lúc này, là một bức thư đưa ra từ bác sĩ Tuấn. Cậu không thể ngăn mình đưa tay ra nhận lấy nó.

Vị bác sĩ bắt đầu bước đi. Bước qua cậu, và chột dừng lại. Nhìn vào đôi mắt màu nâu cafe kia, bác hơi cười.

Cậu bé này, thì ra rất trân trọng Sur Từ. Nhưng. thời gian thì lại rất tàn nhẫn.

Liệu thằng bé có thể chịu được.. cú sốc sau này không, với tình cảm đó?

Đó có lẽ là chuyện sau này. Phải, là chuyện của sau này...

Song Ngư không hề để ý đến vị bác sĩ đã nhìn mình, cũng không nhận ra bác đã rời khỏi.

Trước cửa phòng bệnh của Từ Thiên, một chàng trai ngồi bệt dưới sàn, lưng dựa vào tường trong khi hai chân co lại. Tay cậu, cầm chặt một phong thư.

Vì đã vào đêm, bệnh viện vắng người hẳn. Ánh sáng rọi vào hành lang trở nên thật cô đơn.

Song Ngư lấy từ phong ra một lá thư được gấp làm ba.

...

"Tôi là Từ Thiên, à mà chắc cậu Song Ngư đây cũng biết rồi nhỉ? Đọc được những dòng này, có vẻ tôi đã đi rồi ha?

Đùa thôi, thật sự thì.. nó buồn lắm đấy, khi nhận ra mình sẽ không còn tồn tại nữa.

Mà tạm gác chuyện đó sang một bên,

Biết ấn tượng của tôi về cậu là gì không Song Ngư? Ánh mắt đấy! Ánh mắt lạnh lẽo nhưng lại rất cô đơn, màu cafe rất vô cảm nhưng cũng rất ấm áp. Đôi mắt ấy đối với tôi thật sự rất quen thuộc, hiền hoà mà lại đầy cô đơn. Tôi có hơi thắc mắc về những chuyện cậu đã trải qua trong quá khứ đấy!

Chuyện tôi biết số cậu là vì tôi đã lên xem điện thoại của Mao Mao khi con bé đi mua thức ăn cho tôi. Ôi, tôi thật xấu xa quá nhỉ? Cơ mà, cái tên của cậu trong danh bạ thật sự khiến tôi phải ôm bụng cười!! Mỹ nhân Ngư sao, Mao Mao thật sự biết đặt tên quá luôn~

Thật ra thì,

Tôi đã nhận ra tình cảm của cậu dành cho Mao Mao. Xin lỗi nhé, cũng tại tôi tình ý quá. Tôi rất vui, cũng rất thích thú! Tôi đã nghĩ, cậu ta đúng thật là một tsundere chính hiệu khi tôi nói chuyện điện thoại với cậu đấy!! Haha!!

Nói vậy thôi, tâm trạng tôi thật sự không tốt chút nào cả, bởi vì tôi biết rất rõ là tôi không còn sống được bao lâu nữa. Khi tôi tỉnh dậy sau một năm hôn mê, tôi biết rằng mình sắp chết. Căn bệnh của tôi, tính ra cũng thật tàn nhẫn nhỉ, khi tôi tỉnh cũng là lúc tôi sắp rời đi mãi mãi..

Tôi đã từng hứa với Mao Mao, rằng sẽ luôn ở bên con bé. Mãi mãi. Tôi đã rất sợ khi hứa điều đó, bởi vì tôi đang nói dối. Tôi nghĩ, con bé có lẽ cũng nhận ra lời nói dối của tôi, chỉ là.. có lẽ nó quá tàn nhẫn khiến con bé không muốn chấp nhận.

Đó là lí do trước đó tôi đã gọi điện cho cậu. Bởi vì tôi không thể chăm sóc cho Mao Mao như tôi đã hứa, tôi thật sự muốn có một ai đó có thể yêu con bé như tôi đã luôn yêu. Yêu thật nhiều.

Và khi đó,

Tôi tìm thấy cậu.

Tôi biết yêu cầu này rất quá đáng! Rất ích kỉ! Rất điên khùng! Tôi cũng tự tin quá mức khi tự cho rằng cậu yêu Mao Mao. Nhưng, nói tôi tự tin cũng được, tôi chắc chắn mình không nhìn sai~

Tôi biết, cái chết của tôi sẽ khiến cho Mao Mao bị đả kích rất lớn. Vì vậy, mong cậu có thể ở bên và giúp tôi chăm sóc con bé.

Chúng ta kết bạn nhé Song Ngư! Và nể tình bạn do ý muốn của chính tôi này, làm ơn.

Từ Thiên."

...

Song Ngư nắm chặt lấy lá thư rồi chọt gục đầu xuống. Cậu cắn mạnh môi.

"Tên chết tiệt, tôi còn lâu mới làm bạn với cậu! Cậu làm nó khóc rồi đổ cho tôi! Thằng hèn!!!"

Song Ngư thật muốn nắm đầu Từ Thiên sống lại và đánh thằng đó một trận đến khi nó tỉnh ra thì thôi.

Chết tiệt!

Tuy nhiên, Song Ngư lại chấp nhận cái lời hứa đó. Cậu tự nhủ không phải mình cảm động trước lời của cậu ta, cậu chỉ là không muốn nó phải đau buồn thêm nữa.

Song Ngư có thể nghe thấy rất rõ, tiếng khóc thút thít của Sur Từ từ bên trong phòng bệnh.

Tự nhiên bây giờ, Song Ngư ghét cái thính giác quá tốt của mình.

Bàn tay bị Song Ngư nắm chặt lấy.

Cậu có nên không, mở cửa ra và bước vào với nó..

Có lẽ không.

Có lẽ.. Sur Từ cần được yên tĩnh.

Song Ngư chọt nhìn ra ngoài qua cửa sổ hành lang.

Mưa to quá.

Cả đêm hôm ấy, hai con người với hai tấm lòng nặng trĩu. Nặng như cơn mưa nặng hạt của một cơn bão kia.

Sư Từ mệt mỏi mở mắt. Đeo mắt khắp phòng, nó nhận ra không gian trắng của căn phòng bệnh.

Vậy là, thứ mà nó mong chỉ là một con ác mộng.. hoá ra lại là hiện thực tàn khốc mà nó bị buộc phải đối diện.

Sư Từ dụi vội mắt mình. Nó nhận ra đôi mắt đang cay xè này, nhưng nó không cho phép mình lại khóc nữa.

Đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường. Có vẻ ngày hôm qua nó đã khóc đến ngủ thiếp đi mà không hay biết. Cả người nó lúc này cứ lả đi.

Sư Từ chợt nhận ra, có một thứ gì âm ập đang đập trên lưng nó lúc này. Đưa tay kéo xuống, nó nhìn thấy chiếc áo khoác màu đen.

"Đừng tự làm khổ mình như thế, ngốc!"

Bất giác, Sư Từ đưa mắt nhìn khắp phòng, như thể tìm kiếm ai đó. Khi nhận ra căn phòng không có ai ngoài nó, Sư Từ cười trừ. Nó điên thật, làm sao cậu ta lại ở đây được chứ..

Có lẽ, nó nên về thôi.

Khi Sư Từ cầm lấy quyển sổ nhật kí, trên tay nó đeo chiếc vòng của Từ Thiên để lại.

Sư Từ cảm thấy cả người nặng trĩu, đến bước đi cũng không nổi. Cố bước đến chỗ cửa, nó dùng tay mở ra.

Tiếng mở cửa dường như làm ai đó thức giấc.

Sư Từ như không tin vào mắt mình. Mái tóc đen tuyền, khuôn mặt trẻ con vừa mở mắt. Trên người là bộ đồng phục của học viện.

"Cậu.. tại sao...?"

Song Ngự mở hân mắt, nhìn sang Sư Từ đang nhìn mình đầy nghi hoặc. Cậu che miệng ngáp một cái, tay chống xuống đất mà đứng dậy, phúi phúi quần áo rồi nhìn nó. Khoé môi hơi nhếch lên, cậu mỉm cười đầy ôn nhu.

Đôi mắt nâu khói vẫn ngạc nhiên. Nó nhận ra, Song Ngự đã ở đây cả đêm hôm qua. Sư Từ không hiểu, tại sao..

Sư Từ nhìn thấy bàn tay Song Ngự chìa ra trước mắt mình, và đôi mắt màu nâu cafe đầy dịu dàng.

"Ta về thôi, được không?"

Sư Từ cảm thấy mắt mình cay cay.

Khi nó đưa tay định nắm lấy tay cậu, cả người Sư Từ đột nhiên ngã về trước. Nó, chẳng còn dù chỉ một chút sức lực.

Đờ lẩy Sư Từ, Song Ngự ôm lấy nó trong vòng tay mình.

Sư Từ không hề nhận thức được rằng, cả ngày hôm qua nó không hề có một thứ gì vào bụng. Cả một giọt nước, cũng không.

"Tôi.. sao thế này..."

"Để tôi cõng cậu."

Trên hành lang bệnh viện, người ta nhìn thấy người con trai đang cõng cô gái bé nhỏ trên lưng mình.

"Tôi có nặng không?"

"Có, rất nặng!"

"Cậu đúng là tên đáng ghét.. đáng ghét..."

Song Ngự hơi cười.

Sư Từ nói một lúc rồi thiếp đi vì mệt. Từ đôi mắt đã nhắm của nó, Sư Từ lại khóc.

Song Ngự vẫn cõng nó trên lưng mình, một tay vắt chiếc áo khoác mà cậu đã dùng để đắp cho Sư Từ tới qua. Chạm nhẹ tay mình vào bàn tay đang choàng qua cổ cậu, Song Ngự khẽ mỉm cười.

Bản thân Song Ngự cũng rất mệt. Chính cậu, hôm qua cũng chẳng ăn uống gì. Dù vậy, Song Ngự vẫn cõng nó. Điều này đã đủ khiến cậu nhẹ lòng.

Sư Từ đã ngủ, ngủ vì mệt, và cậu cảm thấy lưng áo mình ướt ướt. Nỗi đau của nó, truyền sang cả cậu.

Song Ngư tự nhủ. Từ giờ, chính cậu sẽ là người ở bên nó, sẽ là cậu luôn bảo vệ nó. Mà mãi.

Đó không chỉ là lời hứa với Từ Thiên.

Mà bởi vì,

Cậu yêu nó.

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Nỗi đau cho người ở lại

Hôm nay, toàn bộ khối mười được nghỉ buổi sáng. Vì vậy, hiện giờ tụi nó đang ở kí túc xá.

Ngày hôm qua, Sur Từ và Song Ngư suốt đêm đã không trở về. Dù cho tụi nó gọi bao nhiêu lần, hai người họ vẫn cứng đầu không bắt máy.

Cũng là từ hôm qua đến giờ, mưa không hề dứt, kể cả giảm đi cũng không có. Mưa to, rất to, tưởng chừng như sắp có một cơn bão kéo đến.

Nhìn ra cửa sổ, Cụ Giải không khỏi lo lắng. Con mưa kia, khiến lòng cô cứ trĩu nặng.

Thiên Bình lên nhìn sang Nhân Mã. Cậu dường như không hề để ý tới, cứ cắn móng tay vì lo lắng.

Mà, ai trong tụi nó mà chẳng như vậy cơ chứ..

Tụi nó cũng chẳng còn tâm trạng mà chơi đùa nữa. Và cũng chẳng đứa nào có thể hỏi, dù bọn nó rất tò mò chuyện gì đã xảy ra.

Tụi nó vẫn còn nhớ, bộ dạng kích động của Sur Từ khi đó.

Ngồi trong phòng khách, tụi nó đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân. Chậm rãi tiến về phía phòng kí túc. Ngay sau đó, cánh cửa phòng chợt mở ra.

Người con trai cả người ướt sũng, cõng trên lưng một cô gái nhỏ trùm chiếc áo khoác lên cả người đang ngủ thiếp đi.

"Song Ngư! Sur Từ!!"

Tụi nó không chút chần chừ, lập tức chạy ra.

Song Ngư để xe tại bệnh viện và đưa nó về bằng taxi. Từ quãng đường từ công chính đến kí túc xá, cơn mưa đủ làm cậu ướt sũng cả người. Còn Sur Từ, vì đắp áo của cậu mà chỉ ướt mỗi phần chân.

Dùng đôi mắt màu nâu cà phê nhìn tụi nó một lượt, Song Ngư lại cúi đầu xuống.

"Hai đứa bây đã đi đâu?! Tao đã gọi cho mày đấy Song Ngư!!"

Bảo Bình tức giận quát thẳng bạn thân. Cậu đã gọi, gọi rất nhiều. Cậu lo cho Song Ngư, và cả cô gái cậu yêu vì nó bằng ăn ngủ không yên. Đi như thế, một cuộc gọi về báo tụi nó cũng không có. Đừng có mà ích kỉ như thế!!

"Bảo Bình, mày bình tĩnh một chút!"

Nói là nói vậy, chính Kim Ngư cũng đã rất giận dữ, thậm chí chính lúc này chỉ muốn chạy lại đâm vào mặt cậu em họ của mình một cái cho tỉnh ra. Song Ngư không hề quan tâm người ta lo lắng cho hai đứa nó như thế nào.

"Có gì cũng nên báo một tiếng."

Ma Kết biết rõ Kim Ngư đang kìm nén không giận dữ, vì thế mà lên tiếng. Nhẹ nhàng nhưng cũng rất nghiêm khắc, dù cô cũng rất lo lắng cho hai người bạn của mình.

Dù vậy, Song Ngư chẳng có chút gì gọi là để tâm tới.

"Hai cậu nên về phòng nghỉ ngơi đi!"

"Để mình đưa Sur Từ..."

"Cứ để mình là được rồi."

Thiên Yết nhìn sang Cự Giải đầy ái ngại. Cô cũng như bao người khác, hiểu được cô gái này đã dành cho Song Ngư một tình cảm rất đặc biệt.

Bàn tay vừa vươn ra không trung được Cự Giải nắm chặt lấy và bỏ xuống. Khi cô định mỉm cười, Song Ngư không nói không rằng bước ngang qua cô.

Tuy nhiên, Song Ngư lập tức bị Song Tử chặn lại.

"Mày nên lo cho trước, ướt sũng như thế còn định đưa mèo con về phòng?"

Đôi mắt đen của Song Tử không chút ngần ngại nhìn vào đôi mắt màu cafe lạnh lùng kia của Song Ngư. Nghĩ một lúc, Song Ngư đành giao Sur Tử cho cậu anh họ của nó.

Tiếng cửa phòng đóng lại vang lên.

Song Tử khẽ thở dài. Cậu chợt nhìn sang Bạch Dương đang đứng cạnh Nhân Mã, ánh mắt vẫn vô thức dõi theo cánh cửa vừa đóng lại.

"Để tôi đưa nó về phòng cho!"

Nhìn Bạch Dương bước về phía mình và đỡ lấy Sur Tử từ tay cậu, Song Tử thoáng ngạc nhiên. Nụ cười của nó, có gì đó hơi đáng chất thì phải.

Mọi chuyện lại trở nên thật rồi ren.

Khi Bạch Dương từ phòng Sur Tử đi ra, sau khi đắp chăn và lau khô người cho con bé, nó nhìn thấy cả đám trừ Song Ngư đang tụ tập ngoài phòng khách. Sau khi bắt giác nhìn về phía căn phòng đằng kia, Bạch Dương mới tươi cười đi ra chỗ tụi nó và ngồi xuống cạnh Nhân Mã.

"Nó vẫn ngủ, tạm thời chắc không sao! Còn tụi bây thì bị cái quái gì mà đưa nào cũng trầm mặc ghê vậy?!"

Bạch Dương cố cười tươi đã khiến bầu không khí vui vẻ, vậy mà chỉ là tổn công vô ích.

"Giờ thì nói rõ được rồi đấy! Hay vẫn còn muốn giấu?"

Bạch Dương nhìn sang Xứ Nữ vừa nói. Nó chợt nhận ra, Song Tử cứ cúi gầm mặt. Và cậu em họ Nhân Mã của nó cũng vậy.

"Bọn bây thực muốn biết?"

Giọng của Song Tử vang lên một cách lạnh nhạt, khiến tụi nó thoáng ngạc nhiên.

"Chết rồi."

Tụi nó đương nhiên không hiểu ý của Song Tử.

Hai tay đan chặt vào nhau, mắt cứ nhìn xuống đất một cách vô định.

"Từ Thiên.. chết rồi.."

Bạch Dương và Nhân Mã hai mắt mở to. Đây chính là chuyện mà dù hai chị em nó cạy miệng thế nào, cậu ta từ qua giờ quyết không nói ra sao.. Không thể nào.. thẳng nhóc đó sao có thể...

"Cậu nói dối!!"

Song Tử cảm thấy cổ áo mình bị xóc ngược lên. Khi ngẩng đầu, cậu nhìn thấy đôi mắt phẫn nộ của Bạch Dương.

"Chị!!"

"Từ Thiên!? Đây, mấy ngày trước tôi vẫn còn nhìn thấy cậu ta! Cậu đừng có mà đùa kiểu đó!!"

Dù vậy, khuôn mặt Song Tử vẫn như thế. Ánh mắt không ngần ngại nhìn thẳng vào mắt Bạch Dương, không còn là ánh mắt của một tên ưa thích đùa giỡn nữa rồi.

"Không thể nào.."

Bạch Dương trước giờ xem Từ Thiên quan trọng như Sur Tử. Hai đứa đó, là hai người bạn một mực thân nhất của nó. Nó biết chứ, căn bệnh quái ác của Từ Thiên. Nhưng, nhưng, nhưng.. nó không tin! Nhất quyết không tin!!

Nhân Mã đành đứng lên, đỡ lấy cô chị họ ngồi xuống.

"Tử Thiên là ai?"

Câu hỏi ấy xuất phát từ miệng Thiên Yết. Cô vốn không hề có ý nhiều chuyện hay tò mò, Thiên Yết chỉ là muốn xác minh về cái người tên Tử Thiên mà Sur Từ đã từng nhắc đến.

Thiên Yết cảm thấy Song Từ đang nhìn mình. Cô lúc này mới nhận ra, Song Từ có cùng màu mắt với đôi mắt của cô. Màu đen láy.

"Em họ mình, và là anh trai song sinh của Sur Từ."

Một không khí im lặng bao trùm lấy căn phòng khách vốn đã căng thẳng và âm ảm.

Em họ của Song Từ?

Anh trai song sinh của Sur Từ?

Tụi nó, chưa từng biết.

Chưa bao giờ, con mèo đó đề cập đến gia đình mình. Nó cười ngây thơ và giấu đi tất cả.

Nói vậy, Sur Từ thường vắng nhà, và rồi thành ra như thế, là vì người anh trai đó sao. Anh ta, chết rồi?!

"Tử Thiên từ khi sinh ra đã mắc bệnh. Căn bệnh nặng hơn qua từng ngày, cuối cùng đã rơi vào hôn mê sâu cách đây một năm."

Bào Bình nghe Nhân Mã mà chợt nhớ đến một chuyện. Khi cậu đến chỗ làm của chị mình, Lý Bảo Ngân đã nói Sur Từ thường xuyên lui tới rất lâu, từ một năm trước đã thấy. Vậy ra.. đó là lí do...

"Điều này.. nghe thật tàn nhẫn..."

Thiên Bình cảm thấy thương cảm. Cô đã từng bảo, Sur Từ là một đứa rất hạnh phúc. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, những chuyện như thế lại xảy ra với con mèo hay cười đó. Thiên Bình nhận ra được nụ cười ấy rất giả tạo, nhưng không hề nhận ra nỗi đau sau những nụ cười giả tạo đó. Thiên Bình không đồng cảm, cô chỉ là trong một giây cảm thấy mình thật sự quá xấu xa.

"Không thể chữa trị? Còn ba mẹ, gia đình của họ?"

Câu hỏi của Cụ Giải vô tình khiến cho Song Từ, Bạch Dương và Nhân Mã rơi vào trầm mặc. Cô không biết, điều mình nói ra có tác động thế nào đối với họ.

"Đừng nói về chuyện này, đừng nói với Sur Từ! Làm ơn!!!"

Bạch Dương lần đầu tiên nói với tụi nó bằng giọng cầu khẩn. Nỗi đau này, sẽ rất đau đớn.

Tụi nó nhận ra, bản thân vừa khơi nên chuyện không nên hỏi.

Lẽ ra, tụi nó không nên quá tò mò.

Song Ngư ngồi trong phòng mình, lưng dựa vào cánh cửa trong khi ngồi bệt dưới đất. Cậu úp mặt vào hai lòng bàn tay, thở hắt ra một cái.

Anh trai sao?

Thì ra cậu đã ganh tỵ với anh của Sur Từ. Cậu còn tưởng, họ là người yêu hay gì đó tương tự.

Cậu hình như đã len lõi sự vui mừng nho nhỏ, Song Ngư hận bản thân mình vì điều đó dù cho nó lập tức biến mất khỏi tiềm thức cậu.

Song Ngư chợt nhìn vào bức thư do Tử Thiên gửi. Cậu bất giác thở dài một cái.

Sur Từ mở mắt. Nó nhận ra, nó đang ở trong phòng mình.

Khi Sur Từ bước vào bếp định lấy nước uống, nó nhận ra tụi nó đều ra ngoài hết cả. Bằng chứng là những đôi giày của bọn nó đều không còn nằm trên kệ giày nữa. Sur Từ không quan tâm lắm, nó trở lại phòng mình và đóng cửa lại.

Ngồi lên nệm, Sur Từ với tay lấy quyển sổ nhật kí được ai đó đặt trên đầu giường.

Quyển sổ màu xanh bầu trời, trong sáng và xinh đẹp.

Sur Từ đã đọc, và nó đã khóc.

Một quyển nhật kí ghi lại từng ngày từng ngày một của Từ Thiên. Từ chuyện buồn đến chuyện vui, từ từng đợt kiểm tra khắc nghiệt đến khi không còn có thể đi được nữa. Thời gian của quyển sổ dừng lại từ một năm trước, và tiếp tục được viết cho đến ngày hôm qua.

Và trong quyển sổ ấy, từng dòng chữ của Từ Thiên, Sur Từ không thể cảm nhận bất kì sự tuyệt vọng nào. Anh nó luôn lạc quan và nghịch ngợm, cậu thậm chí viết những câu nói đùa.

Vậy mà, tại sao,

Lòng Sur Từ lại càng thêm trĩu nặng.

Sur Từ còn nhớ, trang nhật kí của ngày hôm qua vẫn còn đang dở. Khi đọc những dòng chữ ấy, nó đã khóc rất nhiều, khóc đến tưởng như cạn cả nước mắt. Đến mức, Sur Từ hận mình đã làm ướt quyển sổ của Từ Thiên.

Lúc này, chiếc vòng đang đeo chột thu vào tầm mắt nó. Chiếc vòng dây thắt với những bông tuyết và những mặt mèo trang trí. Một quả chuông kêu leng keng mỗi khi tay Sur Từ cử động.

Sur Từ bắt giác ôm lấy chiếc vòng vào lòng. Bàn tay còn lại nắm chặt lấy cổ tay kia, nó cảm thấy khoé mắt mình cay cay.

Nó muốn đọc, muốn đọc lại những dòng chữ của Từ Thiên. Dù rằng, nó chắc chắn sẽ khóc.

Khi bàn tay vừa định mở quyển sổ, âm thanh leng keng của chiếc chuông bỗng vang lên khi bàn tay Sur Từ bỗng bị nắm lấy.

"Cá..?"

Song Ngư quỳ một chân, tay nắm lấy bàn tay nó ngăn lại. Đôi mắt màu nâu cafe kiên định.

"Đừng mở. Cậu sẽ khóc."

"Tôi biết.."

Sur Từ không hề để tâm lí do cậu còn ở đây. Và nó cũng không hề nhận ra, Song Ngư vốn không hề đi cùng tụi nó.

Đột nhiên, quyển sổ đang đặt trên đùi Sur Từ chột rơi xuống sàn. Khi nó vội cúi xuống nhặt lấy, Sur Từ nhìn thấy một lá thư rơi ra từ quyển sổ. Tại sao.. hôm qua nó không nhìn thấy...

Song Ngư thật không muốn Sur Từ đọc nó. Dù vậy, cậu vẫn nhặt lên và đưa cho nó. Đó không hẳn là một lá thư, chỉ đơn giản là một mảnh giấy. Đó là lí do Sur Từ đã không nhìn thấy.

Thu vào mắt Sur Từ là dòng chữ đều thẳng tắp, những nét chữ mà nó từng nghĩ hoàn toàn trái ngược với tính cách của Từ Thiên.

"Anh xin lỗi vì đã không giữ lời hứa, Mao Mao. Em gái, anh yêu em.."

... Tạm biệt."

Mảnh giấy với những dòng chữ chột nhoè đi vì những giọt nước từ đầu rơi xuống, hai bàn tay run rẩy siết chặt.

"Chỉ như vậy.. là có thể đi sao... Về đi mà.. em còn phải trị tội anh... Anh Thiên, em xin anh mà... về đi..."

Sur Từ bỗng cảm thấy có ai đó ôm lấy cả người nó. Tuy vậy, thay vì đẩy ra, Sur Từ lại rúc đầu vào lòng cậu mà khóc nức lên.

"Anh ấy đã nói, sẽ không rời xa tôi. Đó là lời hứa.. Bất kì ai, tại sao ông trời luôn mang họ khỏi tôi...?"

Song Ngư không biết chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ. Tuy vậy cậu biết, nỗi đau mà Sur Từ nếm trải lúc này là rất lớn.

Cậu chột bỏ Sur Từ ra, và nhìn vào gương mặt đầm nước của nó. Chẳng biết Song Ngư nghĩ gì khi cậu đưa tay búng vào trán nó một cái.

"Này! Cậu làm gì đấy hả?!!"

Sur Từ vì tức giận mà quên cả mình đang khóc. Vỗ đôi mắt đầm lệ, nó ôm lấy trán trong khi lớn tiếng mắng cậu.

Dù vậy, Song Ngư lại nhe răng cười một cách trẻ con.

"Đây mới là con mèo hung dữ mà tôi biết! Tôi không quen một con mèo mít ướt đâu!"

Câu nói và nụ cười tươi của Song Ngư khiến Sur Từ ngậy ra trong vài giây. Nụ cười vô tư lự như một đứa trẻ, nụ cười thật đầu tiên mà nó nhìn thấy ở Song Ngư, tinh nghịch nhưng lại khiến nó thấy ấm áp. Nước mắt Sur Từ lại không ngừng chảy ra, cuối cùng nó oà khóc như một đứa con nít.

"N-Này, đừng có.. đừng có khóc nữa mà!"

Những giọt nước mắt kia khiến Song Ngư bắt đầu lúng túng. Cậu đưa tay xoa xoa trán nó, miệng không ngừng hỏi han.

"Đau không?"

Song Ngư khẽ cười.

"Quá khứ của cậu tôi thật sự không biết, nhưng.."

Sur Từ cảm thấy Song Ngư vừa hôn nhẹ lên trán nó.

"Tôi sẽ mãi không bao giờ rời bỏ cậu, mãi mãi không bao giờ!"

Song Ngư có nên lấy lời hứa với Từ Thiên để làm lời biện hộ cho hành động này hay không. Cậu không muốn như vậy một chút nào.

Đôi mắt vốn mở to của Sur Từ nheo lại, để mặc nước mắt chảy ra. Nhìn Song Ngư, nó nở nụ cười.

"Cảm ơn cậu, dù đó là chỉ là lời an ủi đi chăng nữa."

Song Ngư phì cười, đưa tay xoa đầu Sur Từ.

Nó,

Ngốc quá đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Xuất hiện

Khi vừa đi ra cửa hàng tiện lợi gần học viện để mua ít đồ trở về, tụi nó nhìn thấy Sur Từ đang xem ti vi trên ghế sofa.

Bạch Dương mừng vì Sur Từ đã chịu ra khỏi phòng. Tuy nhiên, nó lập tức nhìn thấy đôi mắt vô hồn của Sur Từ đang phản chiếu lại những hình ảnh trên ti vi. Cả người ngồi trên sofa hoàn toàn không nhúc nhích, kể cả đã nhận ra sự hiện diện của tụi nó.

Trống rỗng.

Sur Từ đột nhiên cảm thấy ai đó đang ôm lấy mình từ phía sau, hai tay choàng qua cổ nó siết chặt. Cái mái tóc cứng ngắc mà nó luôn không ngừng đem ra so với bộ lông nhím của Bạch Dương cứ cạ cạ vào mặt nó, rất khó chịu.

"Mày buông tao ra."

Bạch Dương vẫn nhất quyết không chịu bỏ con nhỏ ra, ngược lại còn siết chặt hơn. Như vậy cũng được, sẽ mất một thời gian để có thể thích nghi và trở lại bình thường. Bạch Dương không ép Sur Từ, không bao giờ gây cho con bé khó dễ, chỉ cần đứa bạn thân này của nó không còn nhốt mình trong phòng và khóc nữa là được.

Nhìn Bạch Dương nũng nịu thế này, Sur Từ thật muốn đưa tay véo má nó rồi đùa giỡn như bình thường. Dù vậy, Sur Từ rốt cuộc không thể. Với lồng ngực nặng trĩu và đôi mắt cay xè tưởng như có thể khóc bất cứ lúc nào, Sur Từ còn không thể cười được nữa là.

Tụi nó đồng loạt quay sang nhìn nhau, rồi nhoen miệng cười. Bảo Bình và Thiên Bình không hẹn mà cùng nhau xông tới, ôm lấy Sur Từ mà vốn Bạch Dương vẫn còn chưa buông ra.

"Ui.. đau.."

Sur Từ chẳng còn thở nổi nữa. Mấy cái đứa kia, tính lấy thịt đè người hả?!

Kim Ngưu từ đâu chạy lại, phóng ra trước mặt Sur Từ. Trong khi nó còn chưa hiểu gì, cậu đưa tay véo lấy đôi má phúng phính kia mà cười hả hê.

Đứng ngoài cuộc, Ma Kết và Xử Nữ không nhịn được cười, trong khi Thiên Yết và Cự Giải cố che miệng một cách khổ sở chỉ để không phá hủy hình

tượng vốn có. Dù vậy, mãi một lúc cũng ôm bụng mà cười.

"Mà, Nhân Mã với Song Tử đâu rồi nhỉ?"

Tay dụi mắt vì cười, Thiên Yết chợt nhìn quanh quẩn xung quanh. Cô nhìn sang Xử Nữ đang đứng ngay cạnh mình như để tìm câu trả lời.

"Hình như là nghe điện thoại bên... Kia kìa!"

Ma Kết và Cự Giải nhìn thấy Nhân Mã và Song Tử từ bên ngoài mở cửa bước vào, khuôn mặt đồng bộ một vẻ căng thẳng và nghi hoặc khiến bọn nó không khỏi thắc mắc.

Ban này, Song Tử vì lo nên đã gọi điện cho cậu ta. Tuy nhiên, vì thằng nhóc đó không chịu bắt máy nên cậu chỉ còn cách gọi sang chỗ đó. Nhưng, ngoài mong đợi của cậu, người nhận cuộc gọi đó lại là bà Ellen Nguyễn.

Song Tử không khỏi bận tâm. Cậu ta.. thằng nhóc đó lẽ nào...

Nhân Mã lúc này chợt nhìn sang Sư Tử đang bị mấy đứa kia đè ra hành hạ đáng thương với mấy cái trò đùa tình quái. Khi nhận ra nó vẫn mang gương mặt vô hồn, thêm chuyện ban này càng khiến sự lo lắng trong lòng cậu ngày một lớn hơn.

Cự Giải này giờ không ngừng đảo mắt khắp gian phòng chính của kí túc xá lớp Toán. Trong lòng cô không hiểu sao dâng lên cảm giác hụt hẫng rất lạ. Tại sao, Cự Giải không nhìn thấy cậu đâu cả..

"Song Ngư.. đi làm thêm rồi sao?"

Cự Giải nhớ mà, nhớ rất rõ. Hôm nay là một trong những ngày làm thêm mỗi tuần của Song Ngư. Kể cả hôm qua, dù cho cậu đã nghỉ mà không hề xin phép.

"Cá.. vừa đi nghe điện thoại."

Song Ngư.. không đi làm thêm sao..? Trong Cự Giải dâng lên cảm giác rất lạ, lẽ nào là vì.. Sư Tử?!

Cự Giải bất giác cười với chính mình. Chẳng phải vì quên đồ mà cô đã về một lúc, chẳng phải chính tai cô đã nghe rõ từng lời một khi đứng ngay bên ngoài rồi còn gì.. Cự Giải không biết, cô còn cố chấp hy vọng để làm gì nữa.

Bảo Bình lén nhìn sang Cự Giải. Đôi mắt màu nhạt buồn bã khiến cậu không khỏi xót xa. Bảo Bình thấy bản thân vô dụng quá.

"Dạ, cháu biết rồi ông nội! Cháu.. Vâng, chào nội!"

Cúp máy, Song Ngư đưa mắt nhìn vào màn hình điện thoại đã tắt. Cậu bất giác thở dài một cái.

Trong vô thức, Song Ngư đưa mắt nhìn ra ngoài bầu trời qua cửa sổ. Có lẽ vì đứng ở một vị trí hành lang khác chiều, cậu không hề nhận ra tại nó đã về.

Thời tiết xấu quá. Lại sắp mưa nữa rồi.

Chợt, Song Ngư nhìn thấy một thứ gì đó trước cổng trường. Thị lực Song Ngư vốn tốt, tốt đến bất thường, cậu có thể nhìn rõ dù đứng cách rất xa. Một chiếc ô tô trông có vẻ rất sang trọng.

Song Ngư nhanh chóng cho đó là chuyện bình thường không đáng để tâm và bắt đầu rời khỏi.

Chiều.

"Đi nhanh thôi, chúng ta sẽ muộn mất!"

Xử Nữ vừa nhìn đồng hồ vừa nói. Cậu nhìn lại cái cặp của mình, kiểm tra mọi thứ cho đầy đủ.

"Học buổi chiều thật là mệt mỏi mà!"

Nhân Mã hai tay vươn dài vì chán nản, đến mức mắt đã nhắm ngả ra ghế sofa đằng sau. Cậu không thích đi học, và cậu càng không thích phải học buổi chiều. Nếu là một buổi, thì là buổi sáng. Nhân Mã đưa mắt ra nhìn ra ngoài cánh cửa ban công lớn đã được đóng lại.

Chưa kể, thời tiết hôm nay rất không đẹp.

"Mà, Sư Tử còn ngủ hả?"

Ma Kết vừa buộc tóc vừa hỏi bằng giọng đều đều. Cô cũng không bận tâm lắm, vì nó ở nhà là chuyện đương nhiên. Sẽ không tốt lắm nếu nó cứ cứng đầu đòi đi học trong cái tình trạng tâm lý không ổn định đó, và với sự lạnh nhạt của nó hiện giờ có lẽ sẽ rất khó can lại.

"Tao nghĩ là không đâu."

Bạch Dương có thể cảm thấy hầu hết tội nó đều đang nhìn mình. Thay vào đó, nó chỉ giờ màn hình điện thoại của mình lên.

Là tin nhắn của Sư Tử.

"Tội bây cứ đến lớp trước, tao sẽ tới sau."

Con nhỏ cứng đầu cứng cổ đó.

Song Ngư vẫn kiên định im lặng. Cậu nghĩ mình biết nó đang ở đâu. Nhưng, cậu có lẽ không nên tới đó thì hơn. Nó, cần được một mình lúc hiện giờ.

"Hôm qua đã có chuyện gì sao?"

"Đừng có nói lớn, thằng ngu!"

Đó là cuộc đối thoại giữa Xử Nữ và anh chàng siêu quậy Thế Đạt. Nói là đối thoại thì không đúng cho lắm, vì Thế Đạt vừa ăn trọn một cú đánh vào đầu từ cậu bạn lớp trưởng vì cái tội lanh chanh.

Quậy phá là vậy, tò mò là vậy, nhưng Thế Đạt cũng không hỏi nữa. Đúng hơn, cả lớp Toán này cũng vậy. Họ biết đó không phải chuyện mà họ cần bận tâm tới.

"Chết tao rồi! Tao.. tao còn chưa làm bài tập nữa!!!"

Nhìn Bảo Bình luống cuống một cách tội nghiệp, đáp lại lại là sự phũ phàng của tội bạn. Thay vì giúp đỡ hay đồng cảm, tất cả những gì mảy đưa bạn "thân thiết" của Bảo Bình làm là ngồi đó cười hả hê trên nỗi đau của cậu.

Chết tiệt, hôm qua vì cứ mãi bị cuốn theo mà quên bồng cả vụ làm bài tập. Chưa kể, tiết đầu là tiết Toán của cô Như. Quý bà bà hiền thì có hiền, nhưng không làm bài tập thì lại là chuyện khác. Giờ thì cậu chết thật rồi!!

"Bao tao ăn, tao cho mày chép!"

Bảo Bình muốn giết chết thằng Kim Ngưu quá! Cái thằng ham ăn!!

Nhưng nói cho cùng, ngoài Bảo Bình ra vẫn còn vài đứa bài tập chưa hề đụng đến. Song Ngư, Song Tử, Nhân Mã và Bạch Dương. Kể ra thì họ cũng dính líu đến chuyện đó trên một phương diện quan trọng.

Song Ngư nãy giờ cứ chống cằm nhìn ra cửa sổ. Cậu khác với thằng bạn thân đang luống cuống lên kia của mình, Song Ngư hoàn toàn bình thản. Cậu làm gì còn chút tâm trí nào để nghĩ đến bài tập này bài tập nọ, huống chi ngày hôm qua cậu còn không về kí túc xá.

Mà, nó còn không định vô học sao chứ? Con nhỏ đó thật sự làm cậu tucas điên!

"Ngư ơi!"

Phải mất một lúc lâu Song Ngư mới nhận ra có người gọi mình. Cái tên ngắn gọn thế này, người ta thường không gọi cậu như vậy.

"Có gì sao Cự Giải?"

Trong khi Cự Giải còn sợ sệt vì bản thân lỡ miệng, nụ cười ôn nhu của Song Ngư khiến cô nhẹ nhõm hẳn. Dù biết rất rõ nụ cười kia không hề thật lòng, Cự Giải vẫn rất vui, vui đến không tả xiết.

"Cậu giúp mình, giảng giúp mình bài này nhé?"

Dù sao cũng là bài toán này khó đến mức Cự Giải dù nghĩ bao lâu cũng chẳng ra, và Song Ngư cũng rất giỏi. Rõ ràng là lý do chính đáng còn gì.

Nhìn theo ngón tay của Cự Giải, Song Ngư nhận ra đó là một bài toán hình học. Dù không để tâm lắm, đầu cậu vẫn nhanh chóng có bài giải cho cả thầy bốn câu của bài hình học kia.

"Chỗ này, cậu cần chứng minh hai đoạn này bằng nhau, hiểu chứ?"

"Chứng minh hai tam giác đúng không? Được rồi, mình theo kịp rồi!"

"Rồi chỗ này, cậu chỉ cần..."

Cự Giải hoàn toàn bị lời giảng của Song Ngư thu hút. Một bài toán hình học mà cô mất cả nửa ngày chỉ để suy nghĩ câu b, cậu chỉ mất chưa đến năm phút để giảng cả bốn câu cho cô. Cự Giải biết Song Ngư còn chưa tập trung. Cô tự hỏi, cậu thông minh đến mức độ nào.

"Cậu có học thêm không vậy?"

Vẫn dán mắt vào bài toán, Cự Giải cười híp mắt hỏi. Tính ra thì cô cũng thực tò mò.

"Minh không có, từ nhỏ đến giờ cũng không."

Vốn chỉ là định nói đùa, Cự Giải rốt cuộc lại bị câu trả lời kia làm kinh ngạc lại. Không đi học thêm, với trình độ đó? Cự Giải nhất thời thắc mắc, tại sao Song Ngư lại chọn nhập học vào một học viện bình thường thế này, trong khi sức cậu hoàn toàn có thể dễ dàng đặt chân vào một ngôi trường hàng đầu. Có lẽ, do Cự Giải nghỉ nhiều quá thôi.

Song Ngư hoàn toàn không biểu lộ chút sự kì lạ nào ra ngoài mặt, vẫn là nét hiền lành và sự thân thiện đó. Cậu làm sao có thể nói bản thân từ khi chỉ mới nhận thức đã bị nhồi nhét mọi thứ đến muốn phát điên! Dù cho Song Ngư thực thông minh đi chăng nữa, cậu không hề muốn nhớ lại một chút nào.

"Vây, cậu hiểu rồi chứ?"

Cự Giải lúc này mới thoát khỏi dòng suy nghĩ của mình. Nhìn cậu, cô gật gù và cười tươi.

"Đương nhiên rồi, Song Ngư giảng bài rất dễ hiểu mà!"

Đúng lúc đó, tiếng chuông báo vào tiết một vang lên.

"Minh nên về chỗ thôi!"

Nhìn theo bóng Cự Giải trở về chỗ ngồi của mình và nói chuyện cùng Thiên Bình, Song Ngư chớp mắt một cái. Cậu như không bận tâm, tiếp tục đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, dù không ngừng lén nhìn ra phía cửa ra vào.

Song Từ khẽ nhíu mày. Nếu thực con bé định đi học, tại sao đến tận giờ vẫn chưa thấy cô em họ của cậu đâu hết? Song Từ chỉ có thể nhấn tin, cậu không muốn gọi điện.

Cánh cửa lớp bị mở ra. Nhưng người bước vào không phải người tụi nó mong chờ, đó là cô Như bà bà.

Cô Như xinh đẹp và trẻ trung, nhìn một lượt học trò của mình. Xen kẽ trong những gương mặt cười tươi vô tư lự, những nét sầu não và buồn bã thoáng qua khiến cô hơi ngạc nhiên.

"Được rồi mấy đứa! Chào buổi sáng, và các em có thể im lặng một chút chứ?"

Giây đầu tiên, lời nói cuốn theo gió, trở nên như không tồn tại. Cô giáo thật sự thấy tổn thương nha.

"E hèm!"

Ngồi bên cạnh, Thiên Yết không ngăn được mà che miệng cười.

Xử Nữ thờ dài ngao ngán. Làm như chỉ có cậu thì tụi nó mới chịu im vậy! Tinh thần tự giác của tụi nó chết hết rồi chắc, cứ để người ta phát giác mà thôi!! Có ngày cậu xử hết!!

"Cảm ơn mấy đứa! Được rồi, nói sao nhỉ?"

Cái vẻ ngập ngừng kia thật sự khiêu khích sự tò mò của lớp Toán nha!

Mãi một lúc, cô Như mới cười tươi.

"Ừ thì, lớp Toán có thêm một thành viên mới!"

Lớp Toán? Thành viên mới? Nhưng đã thi cuối kì rồi cơ mà!!!

Như đoán được câu hỏi hiện rõ trên mặt từng đứa, quý cô chủ nhiệm nở nụ cười.

"Em ấy đã hoàn thành bài thi cuối kì bổ sung nên các em không phải lo!"

Mà nói thế cũng không đúng cho lắm. Bảo là chuyển trường nhưng hình như hiệu trưởng chỉ bảo là...

Trong khi mọi người còn chưa bắt kịp lời của cô Như, tiếng mở cửa đã vang lên.

Một người con trai bước vào lớp học. Khuôn mặt điển trai nhưng đầy lạnh cảm. Đôi mắt màu nâu khói quen thuộc nhưng rất lạnh lùng, khác hẳn với đôi

mắt nâu khói trong tâm trí tụi nó. Từng bước đi, cho đến khi dừng lại và quay xuống đối diện với lớp, từ ngoại hình đẹp đến phi thực đến ánh mắt, mọi thứ đều toát lên một khí chất lạnh lùng cao ngạo khiến người ta phải kiêng dè. Thật khiến tụi nó phải tự hỏi, con người này rốt cuộc là nhân vật tầm cỡ nào.

"Em tự giới thiệu bản thân nhé!"

Trái lại với câu nói dịu dàng của cô Như, học sinh mới vẫn giữ nguyên phong thái lạnh nhạt. Đôi mắt nâu khói nhìn xuống lớp, vẫn đứng thẳng một chỗ.

"Xin chào, rất vui được gặp mặt. Tôi là Hàn Thiên Thành."

"Cái mặt đó thì vui chỗ nào!!!!"

Dù vậy, cái tật hám trai khó bỏ của tụi con gái vẫn được kích hoạt.

Bỗng nhiên, có tiếng đập bàn vang lên. Khi lớp Toán nhìn quanh, bọn nó nhìn thấy Song Tử hai tay chống lên bàn đứng phắt lên, ánh mắt chứa sự giận dữ.

"Mày.. đúng là mày đấy..."

Thiên Bình vì tò mò mà định quay sang Bạch Dương hỏi thử, cho đến khi cô nhận ra, chính nó cũng đã chờ người ra từ lúc nào. Đôi mắt nâu cứ mở to, trân trân nhìn Hàn Thiên Thành như một điều gì đó khó tin.

Điều đó cũng xảy ra tương tự với Nhân Mã.

Tuy nhiên, nhân vật chính mang tới sự căng thẳng này hoàn toàn không để tâm đến điều đó, cậu ta dường như đang tìm một ai đó khi cứ đảo mắt quanh lớp học.

"Xin lỗi cô, em tới..."

Lúc này, cánh cửa phòng học lần nữa chọt mở ra, cùng với giọng nói nhẹ nhàng như lạnh băng đến lạ.

"... trể."

Sư Tử không tin vào mắt mình. Đến cả cặp trong tay cũng bị nó đánh rơi xuống đất. Đôi mắt trống rỗng cứ mở to đầy kinh ngạc.

Hàn Thiên Thành nhìn về phía Hàn Sư Tử, lập tức nở nụ cười ôn nhu cùng ánh mắt yêu chiều, hoàn toàn khác xa con người lạnh lùng chỉ vừa vài giây trước đây.

"Anh.. hai? Tại sao...?"

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Tiết lộ

"Anh.. hai? Tại sao.. Sao anh lại ở đây?"

Lớp Toán hầu như không thể rời mắt khỏi chuyện đang diễn ra, kể cả cô Như cũng im lặng không lên tiếng.

Trong khi Sư Tử mở to mắt vì kinh ngạc nhìn người con trai mà nó vừa gọi là anh hai trước mặt, Thiên Thành chỉ đơn thuần nhìn nó rất bình thản. Đôi mắt của cậu học sinh mới mới này còn rất lạnh lùng, lúc này lại đầy yêu thương.

Hàn Thiên Thành xoay người và bước xuống bục giảng, bước về phía Sư Tử như một điều hiển nhiên trong sự chứng kiến của lớp Toán.

"Đứng lại đó!"

Thanh âm nhẹ nhàng khiến bước chân Thiên Thành khựng lại. Khoảng cách giữa cậu và Sư Tử lúc này chỉ vón vện vài bước chân. Nhưng Thiên Thành không có ý tiến lên thêm, không hề.

"Anh về đây làm gì? Hôm qua.. em đã gọi cho anh rất nhiều lần!!"

Đôi mắt nâu khói giận dữ nhìn thẳng vào Thiên Thành không chút ngần ngại. Đôi mắt ấy, từ bao giờ đã trở nên long lanh ngấn nước.

"Ngay cả lần cuối của anh Thiên, anh hai cũng không hề có mặt!!!"

Đáp lại sự giận dữ của Sur Từ, tất cả những gì Hàn Thiên Thành làm là đứng yên đó, im lặng và không nói một lời. Đôi mắt cậu ta lúc này, thực rất khó dùng từ ngữ để diễn tả.

Khi Thiên Thành định vươn tay ra để chạm vào Sur Từ, cậu lập tức bị tay nó hất mạnh. Sur Từ lùi lại vài bước, đôi mắt trống rỗng mở to nhìn cậu. Nó, vừa làm gì vậy.

"Em xin lỗi."

Bàn tay nắm chặt run run đặt trước ngực, Sur Từ đột nhiên quay người chạy đi.

Lớp học bỗng trở nên yên ắng đến lạ.

Song Từ lúc này mới rời khỏi chỗ ngồi mình. Bạch Dương ngồi bàn đầu dường như hiểu được ý định của cậu, ngay lập tức sức tỉnh mà đứng bật dậy, nắm lấy cánh tay Song Từ mà giữ lại.

"Đừng làm vậy!"

"Bỏ tôi ra!!!"

Lần đầu tiên, Bạch Dương nhìn thấy Song Từ giận dữ như thế, khiến nó trong vài giây cứ đứng ngẩn ra. Cậu ngay sau đó nhận ra mình vừa làm gì, nhưng chỉ đảo mắt vài vòng rồi nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi Bạch Dương.

Thiên Thành bỗng dưng cảm thấy đau rát bên má. Cú đấm của Song Từ khiến cậu mất đà mà ngã ra sau, ngã vào bàn đầu khiến Ái My và Anh Tuấn giật mình mà chạy ra.

"Đừng có như vậy Song Từ!!!"

Mặc kệ lời của lớp Toán đang cố khuyên răn mình, ánh mắt của Song Từ nhìn Thiên Thành đầy lạnh lẽo và giận dữ. Cậu như cố kìm chế không hét lớn lên mà mắng cậu ta.

"Mày có giỏi thì đừng có mà về đây nữa! Tao nói rồi mà, nếu có cũng đừng có vác mặt đến gặp con bé!!!"

Thiên Thành không chút giận dữ, cũng không chút khó chịu nào hiện lên trên khuôn mặt. Cậu đưa tay lau đi vết máu nơi khoé môi, tay chống xuống sàn mà đứng dậy một cách thần nhiên. Ngay lập tức, Thiên Thành cảm thấy cổ áo mình bị xóc ngược bởi Song Từ. Sự lạnh lùng của Thiên Thành khiến cậu cảm thấy càng thêm bức bối.

Dù vậy, đôi mắt nhìn Song Từ vẫn không thay đổi. Một đôi mắt màu khói lạnh lùng vô cảm.

"Muốn đánh nhau? Anh có quyền ngăn tôi gặp em gái mình sao, anh họ?"

Song Từ thường không tức giận, nhưng khi tức giận sẽ rất đáng sợ. Bạch Dương và Nhân Mã, thậm chí cả tụi nó và lớp Toán cũng dần biết rõ điều đó. Nhưng sự lãnh khốc của Hàn Thiên Thành hoàn toàn đối nghịch với sự tức giận đó.

"Song Từ, cậu bình tĩnh lại một chút!"

Đôi mắt đen của Song Từ lúc này liếc sang Bạch Dương đang nhìn mình. Cậu chớp mắt một cái, hần học hất mạnh Thiên Thành ra.

"Đừng có mạnh miệng!! Lần cuối gặp mặt của em trai mày còn chẳng màng bận tâm!!!"

Khi tụi nó vì tò mò mà quay sang nhìn thử biểu hiện lúc này trên gương mặt Thiên Thành, sự lãnh khốc kia khiến cả thầy đều như giật mình. Đối ngược với sự giận dữ kia, đôi mắt màu nâu khói đặc trưng đương hoàn toàn lạnh lùng.

"Anh hiểu sao?"

Chỉ ba chữ thôi, chỉ đơn thuần là một câu hỏi nhưng lại khiến Song Từ cứ đứng ngây ra trong vài giây.

"Song Từ!!!"

Bạch Dương nhìn thấy Song Từ vừa bị Thiên Thành đấm vào mặt đến ngã ra sau. Thiên Thành vẫn đứng đó, đôi mắt không gì ngoài sự bình thản đến đáng sợ.

"Hai em thôi ngay đi!!!"

Song Từ vừa định đánh trả thì bị lời của cô Như làm cho khựng lại. Cậu nhìn sang Thiên Thành, đôi mắt chứa đầy sự khó chịu. Dù tên này trên cơ bản

là em họ cậu, Song Tử đã chẳng còn ưa cái sự lạnh lùng khôn khéo của thằng nhóc đó nữa rồi. Hoàn toàn khiến cậu khó chịu đến phát điên.

"Mày có ý gì?"

"Một cậu ấm nhà giàu như anh sẽ không bao giờ hiểu được, kể cả những kẻ ở đây cũng vậy! Một tên công tử chỉ biết tiêu xài thoải mái tiền không do mình làm ra sẽ mãi mãi không bao giờ hiểu được những thứ đó quan trọng như thế nào!!"

Song Tử nhất thời bị lời nói của Thiên Thành làm cứng họng. Đúng là so với cậu ta, cậu hoàn toàn không hiểu được những thứ sâu xa đó. Cùng tuổi, nhưng địa vị của hai người hoàn toàn khác biệt nhau rất nhiều. Một người chỉ cần thoải mái sống và chơi đùa đúng với lứa tuổi của mình, trong khi một người lại hằng ngày làm những công việc hoàn toàn khác biệt. Có thể Song Tử đã kiếm ra được đồng tiền từ chính sức của mình, nó vẫn chẳng là gì so với những việc mà Thiên Thành luôn phải làm đến bù đầu bù cổ. Cậu biết mình không hiểu được, hoàn toàn không hiểu được.

Nhưng...

"Dù vậy, những thứ đó quan trọng hơn em trai cậu sao?"

Không chỉ mỗi Thiên Thành hay Song Tử, hầu như cả thầy tại nó đều nhìn về cùng một phía. Nhân Mã đứng ngay chỗ ngồi của mình, đôi mắt như đang cố dò xét.

"Tôi chưa từng nói Tiểu Thiên không quan trọng. Mao Mao và Tiểu Thiên là gia đình duy nhất còn lại của tôi, cậu có lẽ biết rõ điều đó rồi mới phải."

"Nói vậy, sao mày lại..."

"Vậy cậu có bao giờ nghĩ đến cảm giác của chúng chưa?"

Bạch Dương rất sợ Thiên Thành. Dù là anh em, sự thân thiết và hoạt bát của nó không bao giờ có thể đối với người anh trai là Thiên Thành cả, so với Sư Tử và Tử Thiên. Bởi vì cậu rất lạnh lùng và cao ngạo, Bạch Dương luôn sợ khi phải đối diện với cậu ta. Điều đó không hề thay đổi kể từ khi nó còn nhỏ xíu, cái ý thức mà không rõ từ bao giờ nó đã nhận ra, rằng thế giới của cậu so với Bạch Dương nó hoàn toàn khác biệt.

"Cậu thậm chí không ở đây khi hai đứa nó cần cậu nhất!!!"

Lớn tiếng với Thiên Thành, Bạch Dương chưa bao giờ nghĩ mình lại có thể. Chỉ mỗi ánh mắt thôi, Thiên Thành đã đủ khiến nó phải lạnh gáy.

Giữa căn phòng yên lặng, tiếng đóng sách vang lên. Để lại quyển sách trên mặt bàn, Song Ngự chống tay đứng dậy. Cậu thản nhiên rời khỏi chỗ ngồi và bước đi, cho đến khi bước chân cậu dừng lại nơi Hàn Thiên Thành đang đứng.

Hai đôi mắt không hẹn mà cùng chạm nhau. Một đôi mắt nâu khói lạnh khốc, và một đôi mắt nâu cafe bình tĩnh.

"Tôi không cần biết cậu là ai hay điều cậu làm là vì cái gì, tôi sẽ không để yên cho bất kì ai làm nó phải khóc."

Một câu nói với âm lượng chỉ đủ cho hai người họ có thể nghe thấy. Thiên Thành thoáng ngạc nhiên dẫu không hề thay đổi biểu hiện, nhìn theo cậu con trai vừa chạy ra khỏi lớp mà chớp mắt một cái. Khoé miệng Thiên Thành hơi nhếch lên, cậu nhận ra tên đó.

Cự Giải lúc này như không tin. Ban nãy khi Song Ngự ở lại lớp, cô đã nghĩ mình nhìn nhận nhầm về tình cảm của cậu, khi cậu không hề chạy theo Sư Tử. Vậy mà, Song Ngự lúc này lại chạy đi mất. Và hơn cả, cô lại nghe thấy câu nói của cậu dành cho Hàn Thiên Thành. Cự Giải cười khổ sở.

Mình nên từ bỏ thôi nhỉ...

Giờ ra chơi. Như mọi khi thì chỉ có mỗi tại nó ở lại lớp học, nhưng giờ thì gần như toàn bộ lớp Toán đều ở lại, mặc cho có thể bị trừ điểm thi đua hay gì đó.

"Đ.. Đau! Đau đấy không nghe hả!!"

Bạch Dương khoé mắt giật giật, không chút thương tiếc còn dí mạnh miếng bông có thuốc sát trùng vào vết thương trên mặt Song Tử. Nó đã tốt bụng sơ cứu cho mà còn dám nói cái giọng bệ trên đó cơ đấy!

"Thôi để tao làm cho!"

Vốn định xem kịch vui, nhưng Ái My lại thấy thương Song Tử quá. Đôi lúc cô thấy mình cũng tốt bụng lắm chứ nhỉ.

"Mà Thiên Thành đi đâu rồi?"

Cự Giải vì tò mò mà hỏi điều không nên hỏi. Khi nhận ra, cô thật sự phát khiếp với sự tức giận đang dâng lên của Song Tử.

"Kệ xác thằng đó đi! Nó đi chết luôn cũng được!!"

Song Từ luôn không thích Thiên Thành. Cái thẳng lạnh hơn băng, lúc nào cũng kiêu ngạo xem trời bằng vung đó luôn khiến cậu tức chết. Lại còn dám đánh ngược lại anh nó. Song Từ thật không hiểu nổi sao thẳng nhóc đó lại là em họ của cậu nữa!

"Hình như tao thấy mới đi đâu lên phòng hiệu trưởng mà."

Xử Nữ không bận tâm lắm, cậu chỉ là trả lời bằng quơ. Cậu nhớ vậy, đúng hay không thì ai mà biết, dẫu sao rõ ràng tụi nó cũng chẳng hề để tâm.

"Mà cậu nói hồi nãy của tên đó với mày là sao tao không hiểu!"

"Ừ, nói gì tao nghe cao siêu lắm kia kìa!"

Kim Ngu và Bảo Bình lập tức cảm nhận được ánh mắt của lớp Toán và tụi nó nhìn vào mình chòng chọc, kể cả thằng dở hơi Thế Đạt. Cuối cùng, mấy ánh mắt lại nhìn sang Song Từ cũng như Bạch Dương và Nhân Mã. Ba đứa nó là ba đứa duy nhất biết chuyện còn gì.

"Mà lúc đó, cậu ta đã bảo là 'em gái' đúng không?"

Lúc này, ngẫm nghĩ một hồi tụi nó mới nhận ra. Ban nãy đúng là cái người tên Hàn Thiên Thành đó rõ ràng đã nhắc đến Sư Từ của tụi nó với cái từ "em gái". Điều này cũng có chút khiến tụi nó bận tâm đấy chứ, cái mối quan hệ rắc rối của anh em nhà đó.

"Theo tụi bây nghĩ thì sao?"

Hai tay khoanh trước ngực, Bạch Dương ngược mặt lên trời dựa ra sau ghế, rung rung đùi trông cực kì chướng mắt.

"Tụi bây biết EA-Thiên Từ không?"

Ngược với cái vẻ bề trên của bà chị họ, Nhân Mã chỉ bình thản hỏi trong khi vừa đóng quyển sách của mình lại. Nhìn thấy sự hoang mang trong ánh mắt của tụi nó, cậu nhận ra đó không phải hoang mang vì không biết, mà hoang mang vì biết mà không thể tin. Nhân Mã hơi cười.

"Ôi, mày cứ đùa.."

Thu Hà chỉ là không la bô bô ra, ai trong lớp Toán này mà không biết cái cô nàng xuất thân tiểu thư nhưng lạ này. Dù không thường quan tâm mấy vấn đề của gia đình lắm nhưng Thu Hà vẫn biết đến EA. Lớp Toán không phải hầu hết đều giàu có, chỉ chưa đến phân nửa nữa là, nhưng EA thì khá nhiều người biết đến, từ cái sự hoành tráng quá mức của nó. Đó chính là điều khiến cả thầy cảm thấy hoang mang không thôi.

"Ê, ai nói cho mình cái đó là gì đi chứ?"

Thiên Bình vốn không sống ở trung tâm thành phố, kể cả thông tin thời sự hay mấy cái gì đó cũng không biết, cô làm sao có thể biết cái E E A A đó là cái quái gì. Thiên Bình đó giờ không quan tâm mấy vấn đề đó đâu!

"Cậu hỏi Xử Nữ xem!"

Xử Nữ nhìn ánh mắt của Bạch Dương mà trong lòng có chút bức bối. Một hồi nữa cậu nhất định xử con nhóc này cho ra trò.

Thiên Yết ngẫm nghĩ một hồi, cái tên này cô cũng có nghe qua thì phải. Ở đâu ấy nhỉ?

"EA-Thiên Từ, tập đoàn nổi tiếng với tầm ảnh hưởng phủ rộng nước Mỹ và nắm giữ 2/3 nền kinh tế của châu Âu. Một tập đoàn hàng đầu."

Kim Ngu trong vô thức mà nói ra. Khi nhận ra ánh mắt tụi nó đang nhìn mình, cậu mới xua xua tay cười khì. Đúng là cái miệng hại cái thân mà, cậu rõ ràng chỉ là thói quen khó bỏ khi vô thức nói ra vài chuyện mà từ nhỏ đã biết cho vị trí của mình.

"Người thừa kế của CL có khác nhĩ?"

Ánh nhìn thách thức của Nhân Mã khiến Kim Ngu bức bối ra mặt. Cậu không chút thương tiếc kẹp cổ Nhân Mã mặc kệ cậu chàng la oai oái.

"Hai thằng bây, lạc đề rồi! Vậy EA có liên can gì trong vụ này?"

Song Từ nhìn Bảo Bình, chẹp miệng. Nên nói là thằng này nó suy nghĩ đơn giản hay nó bị thiếu năng chậm phát triển nên không nghĩ ra nhĩ..

"Tụi bây nhìn tao làm quái gì? Bảo Bình tao biết tao đẹp!"

Nhìn bọn nó trẻ môi, Bảo Bình thật muốn cho mỗi đứa này vài cú đấm cho hả dạ. Tụi nó rõ ràng là ngoan cố không chịu chấp nhận sự thật bày ra ngay trước mắt!

"Không đùa nữa!"

Song Từ rất ít khi nghiêm túc, nhưng khi nghiêm túc thì ai cũng phải nể.

"Nói sao nhĩ, vì một vài lí do, nên EA hiện do Thiên Thành đứng đầu, cũng như chức trưởng tộc nhà họ Hàn. Cũng chẳng có gì, chỉ vậy thôi. Nhẹ nhẹ

chut đi A! My!!"

Vậy.. vậy thôi á?! Song Tử làm như điều nó vừa nói ra bình thường lắm không bằng. Đúng là khiến người khác cảm thấy khó chịu ra mặt.

"Mày cứ đi! Thằng đó mới mười sáu tuổi, rõ ràng là bằng tuổi mình!!"

"Chuyện đó..."

Song Tử nên trả lời sao đây nhỉ.

Như cậu nói, vì một vài lí do mà thôi..

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Là để ý hay thực không quan tâm đến?

Song Ngự bước đi trên hành lang và nhanh chóng ra khỏi khu học xá. Cậu không chút suy nghĩ, lập tức chạy ra khu sân phía sau học viện.

Mất một thời gian để Song Ngự có thể nhìn thấy vườn hồng. Khu vườn khá rộng với những bụi hồng xum xuê đủ sắc màu, toả hương thơm ngát. Như lần đầu tiên đến đây, Song Ngự cảm thấy thật dễ chịu.

Đi sâu vào vườn hồng một lúc, Song Ngự nhìn thấy cô gái nhỏ đang ngồi dựa vào một thân cây cổ thụ to, hai chân thu lại và tay lại chơi đùa với một chú cún khá đáng yêu. Song Ngự khẽ thở phào. Vậy là cậu đoán không sai.

"Tôi không nghĩ mèo lại hợp với chó đâu!"

Sư Tử lập tức bỏ cái điện thoại vào túi khi Song Ngự đi đến trước khi cậu kịp nhận ra. Nó vờ như không để tâm tới lời của Song Ngự. Sự hiện diện của cậu, nó đã cảm nhận được từ khi cậu đặt chân vào vườn hồng này. Tay vẫn vuốt ve chú cún nhỏ, Sư Tử hơi cười.

"Tôi nghĩ nó bị lạc."

"Giống cậu sao?"

Sư Tử lúc này nhìn sang Song Ngự đang đứng ngay trước mặt nó, hai tay bỏ vào túi quần trong khi đôi mắt màu nâu cafe nhìn nó không rời, cao ngạo và khó ưa. Sư Tử hất mặt qua một bên.

"Tưởng cậu hiểu tôi lắm sao?"

Song Ngự ngồi xuống, thân nhiên giật con cún trong tay Sư Tử về phía mình. Mặc kệ nó đang sùng sĩa mặt mày nhìn cậu, Song Ngự không chút bận tâm đùa nghịch với con vật đáng yêu. Bề thóc con cún lên, cậu hỏi dù không nhìn sang nó.

"Tên?"

Sư Tử hơi giật mình, chớp mắt một hồi, mãi một lúc mới bắt kịp câu hỏi của Song Ngự.

"Không có."

Song Ngự nhìn sang con nhỏ một lúc, rồi lại nhìn xuống con vật đang rúc trong người mình. Nghĩ một lúc, khoe miệng cậu nhếch lên. Cậu nghĩ mình vừa tìm ra một cái tên khá hay.

"Gọi là Leo đi!"

"Leo là tên của sư tử mà!"

Ngay khi Sư Tử vừa nói xong, Song Ngự không nhận được mà cười ngặt nghẽo. Trong khi nó ngỡ ngàng không hiểu gì, Sư Tử bắt đầu ngẫm lại câu nói mà nó vừa nói ra theo quán tính. Hình như có gì đó không đúng..

"Dám chọc tôi!!"

"Đau!"

Song Ngư xoa xoa bả vai chỗ vừa bị Sur Từ đánh không thương tiếc. Đau đến kinh hồn, tay chân nhỏ xíu mà đánh mạnh thấy ón!

"Ồ!"

Nhìn Sur Từ thần nhiên giật lại chú cún trong tay Song Ngư, cậu chớp mắt vài cái. Khi nhận ra nụ cười vui vẻ khi Leo liếm má nó, Song Ngư hai tay nắm lấy cổ chân, mỉm cười theo.

Quả nhiên, mình thích nó thật rồi...

Bỗng nhiên, khuôn mặt Sur Từ xụ xuống thấy rõ, nụ cười cũng biến mất dạng. Nó ôm lấy Leo vào người, đôi mắt màu nâu khói như suy nghĩ gì đó. Nó thờ dài một cái.

"Còn giận?"

Sur Từ nhìn sang Song Ngư theo phản xạ. Nó nhìn xuống Leo đang cựa đầu vào tay nó, khẽ lắc đầu. Xoa đầu chú cún nhỏ, mắt nó như đang nhìn một điểm xa xăm nào đó.

"Tôi không bao giờ giận anh hai cả. Không bao giờ."

Song Ngư hoàn toàn im lặng. Cậu nhìn nó, rồi lại nhìn dưới đất. Dùng ngón tay cuốn những sợi cỏ, Song Ngư như đang suy nghĩ gì đó, cho đến khi Sur Từ lại lên tiếng.

"Dù sao, cũng là anh hai đã chăm sóc cho tôi và anh Thiên. Anh hai có thể nghiêm khắc và lạnh nhạt, từ nhỏ lúc nào cũng mắng tôi và Thiên, nhưng.. đó cũng là gia đình duy nhất mà tôi còn lại từ khi.. từ khi.. ba mẹ chúng tôi mất."

Song Ngư có thể cảm thấy sự kinh ngạc trong mình. Nụ cười của nó khi đang nhìn cậu, dịu dàng và đầy u buồn.

Ba mẹ nó mất rồi? Song Ngư phần nào thật ra cũng đoán được, nếu không chủ tịch của EA sẽ không phải là Hàn Thiên Thành.

"Cậu biết mà, bởi vì nhiều chuyện khác nhau nên ba mẹ rất bận. Họ thậm chí không ở nhà trong nhiều năm liền, dù điều đó không quá ảnh hưởng tới chúng tôi."

Sur Từ không biết sao lại kể cho tên như Song Ngư nghe. Có lẽ, nó chỉ đơn thuần là muốn trút hết những phiền não này ra mà thôi.

"Cái chết của họ có lẽ do tôi mà ra."

Song Ngư trong vô thức nhìn sang Sur Từ, đôi mắt cứ trần trần không rời.

"Dù được người hầu yêu thương, dù được hai anh trai bảo bọc, tôi lại ích kỷ đòi họ trở về. Họ đã vì tôi, nhưng trên đường về lại gặp tai nạn mà qua đời. Hôm đó.. là ngày giáng sinh, cũng là sinh nhật lần thứ sáu của anh hai."

Chỉ vì ước muốn ích kỷ của bản thân, chỉ vì sự thoả mãn cho ước vọng của chính mình, Sur Từ đã tạo ra một nỗi đau quá lớn, và gián tiếp dè nặng trách nhiệm lên vai Thiên Thành. Thiên Thành từ nhỏ vốn đã rất trách nhiệm và giỏi giang, hết như ba nó. Nếu không phải vì nó, anh hai đã không phải một mình gánh vác trách nhiệm người đứng đầu gia tộc. Nếu không phải vì nó, anh hai đã không phải học điên cuồng để điều hành tập đoàn ở cái tuổi mà người ta còn cấp sách đến trường. Những chuyện này, đều là do nó mà ra.

Tuy nhiên, dù nói thế đi nữa, Sur Từ không hận chính mình. Nó chỉ là, muốn nói cho thoả lòng mà thôi.

Leo tội nghiệp ngược đầu nhìn Sur Từ, khuôn mặt méo lại thấy rõ khi những giọt nước từ khi rơi xuống nó. Leo đu người lên Sur Từ, miệng kêu ăng ẳng.

Song Ngư đưa tay, kéo Leo về phía mình. Đôi mắt của một con vật lại có thể đầy cảm xúc như thế, thật khiến Song Ngư thấy lạ. Chợt, Leo chạy ra khỏi người cậu, và chạy đi đâu mất.

Nhìn theo Leo một lúc, Song Ngư quay sang Sur Từ đang cúi gầm mặt. Cậu dùng tay kéo nó ngẩng đầu lên, nhìn cậu. Đáp lại đôi mắt kinh ngạc của con nhỏ, Song Ngư dùng tay lau đi nước mắt ướt nhoè trên má nó.

Cái chết của Từ Thiên, sự xuất hiện không đúng lúc của Thiên Thành, Song Ngư biết đã gây cho Sur Từ sự dả kích lớn như thế nào. Nhưng cậu chưa từng nghĩ, trong quá khứ của nó, những chuyện đau buồn ấy đã từng xảy ra. Không biết vô tình hay cố ý, Song Ngư chợt đụng nhẹ trán mình vào trán Sur Từ.

"Tôi có lẽ sẽ không thể hiểu được nỗi đau của cậu, nhưng tôi hiểu một gia đình không còn ba mẹ sẽ đau khổ thế nào. Chúng ta đồng cảm mà!"

Song Ngư có thể nhìn thấy ánh nhìn nghi hoặc của Sur Từ đang nhìn mình. Đáp lại nó, cậu chỉ cười.

Leo lúc này bỗng đứng từ đâu chạy về. Nó chạy tới chỗ Sur Từ, miệng cứ kêu ăng ẳng không rõ ràng như đang ngậm gì đó.

Khi Sư Tử quay sang, nó nhìn thấy Leo đang ngắm một đóa hồng vàng chẳng biết từ đâu ra, trong khi đôi mắt con vật cứ mở to nhìn nó. Sư Tử cảm thấy mắt mình ầng ậc nước, và nó lập tức ôm chăm lấy chú cún nhỏ vào lòng.

Song Ngư nhìn theo, bắt gặp miệng hơi nhếch lên tạo thành nụ cười hình bán nguyệt tuyệt đẹp.

"Bình tĩnh chưa?"

"Tôi chưa hề mất bình tĩnh nha!"

Nhìn con nhỏ đang vui vẻ đùa nghịch với Leo bằng cách quăng một nhánh cây đi xa, Song Ngư không khỏi phì cười.

Sư Tử không còn khóc nữa, điều đó khiến cậu thấy thoải mái hẳn ra. Mỗi khi nó khóc, tim cậu lại như thắt chặt lại, lồng ngực cứ như bị thứ gì đè nặng rất khó chịu. Càng như vậy, Song Ngư càng nhận ra mình đã vì nó mà rung động nhiều như thế nào. Con người đầu tiên, Sư Tử là người đầu tiên khiến Song Ngư quan tâm đến mức như vậy từ khi cậu sinh ra đến tận bây giờ.

Song Ngư chợt nghĩ ra một chuyện.

"Này!"

"Tôi không phải tên này!"

Khi Sư Tử bức bối quay sang Song Ngư, nó nhìn thấy cậu cầm một lá bài. Ban đầu Sư Tử còn chẳng hiểu, cho đến khi thứ nó vốn thấy là một chọt biến thành năm lá xoè ra. Song Ngư bỗng giật lấy tay nó, bỏ năm lá bài vào bàn tay nhỏ xíu của Sư Tử và nắm lại.

Đáp lại ánh mắt nghi hoặc của Sư Tử, Song Ngư chỉ đơn giản cười tươi.

"Cậu mở ra thử xem!"

Sư Tử hơi nghi ngờ, nó khá cân nhắc. Kéo cậu ta lại bày trò gì chọc nó thì mệt!

Tuy nhiên, khi Sư Tử xoè bàn tay mình ra, nó lại nhận ra thứ mình cầm không phải năm lá bài mà Song Ngư đã bỏ vào, thay vào đó là một chiếc móc khoá gắn một con mèo bông màu xanh nhỏ.

Ngược lại với ánh mắt ngạc nhiên của Sư Tử, Song Ngư vẫn bình thản như vậy. Nhìn chiếc móc khoá kia, nó cười một cái.

"Cuối cùng tôi cũng thấy cậu cười!"

Song Ngư vui vẻ cười híp mắt. Một tài năng mà nó là người đầu tiên ngoài Bảo Bình và Kim Ngưu biết, dù sao Song Ngư khá giỏi ảo thuật đấy. Chỉ là, từ nhỏ hoàn toàn không được phép nên cậu cũng dần quên mất.

Sư Tử bấu môi, nhưng cũng không hề tức giận gì cả.

"Đừng hòng tôi cảm ơn, đồ Mỹ nhân Ngư!"

Cái sự cứng đầu đó, con nhỏ này dỗi lòng đến mức khiến người ta phát bực!

Lúc này, Song Ngư lại chợt nhớ đến gia đình mình. Một căn nhà to lớn như trống rỗng, trống như chính tâm hồn cậu. Song Ngư bắt gặp thờ dài.

"Tôi thật sự thất vọng về hai chữ "đồng cảm" mà cậu nói!"

Sư Tử biết điều nó nói là rất đùng chạm đờn tư của người khác. Nhưng cứ thất vọng này giờ, rốt cuộc nó cũng nói ra.

Song Ngư ngẩn người ra một lúc. Tay đặt lên đầu gối bỗng nắm chặt trong khi răng cắn nhẹ môi. Cậu nên nói gì đây.

"Không cần cũng được, xin lỗi vì tôi nhiều chuyện."

"Ba mẹ tôi, nói sao nhỉ? Chỉ là, họ vốn đâu có yêu thương gì tôi."

Sư Tử một phần vì Song Ngư có thể nói ra mà ngạc nhiên, nhưng đa phần là vì cậu nói thì đúng hơn. Cậu ta nói gì nó không hiểu lắm, làm gì có ba mẹ nào mà không yêu thương con cái?

"Cậu đang nghĩ sao họ có thể không yêu tôi chứ gì? Hiện lên mặt hết rồi, rất dễ đoán!"

Sư Tử lập tức sung sủa mặt mày. Vậy thách cậu ta có biết nó đang rửa cậu ta hay không!!

Song Ngư vờ như không bận tâm tới. Làm như cậu không biết.

"Kể ra thì từ đầu, ba mẹ vốn có ưa nhau đâu! Họ vì hôn ước mà cưới nhau, sau đó vì chuyện gia tộc mà sinh ra tôi."

Sur Từ ngẫm nghĩ một hồi. Song Ngu mang họ Lãnh, trùng với họ của Kim Ngu vì họ là anh em họ. Lãnh Kim Ngu lại là người thừa kế của tập đoàn CL nổi tiếng, đồng nghĩa Song Ngu là thành viên của Lãnh gia. Nó không nhầm thì người đứng đầu gia tộc đó là ông nội của Kim Ngu và Song Ngu. Dù sao xét trên phương diện nào, nó vẫn là một tiểu thư của EA, những chuyện cơ bản này nó đương nhiên nắm trong lòng bàn tay. Sur Từ nghĩ mình theo kịp được câu chuyện của Song Ngu rồi. Chỉ là...

Đột nhiên, Sur Từ cảm thấy đau đau chỗ trán. Nó ôm lấy trán mình, la toáng lên.

"Mơ về ai đó hả? Tỉnh ra giùm cái!"

Tên khốn!!

Sur Từ hất mặt đi. Nó hiền nên không chấp. Không thèm chấp!!

"Rồi sao nữa?!"

Song Ngu cảm thấy như mình bị ép vậy, dù cậu không hề khó chịu vì điều đó.

"Cậu nghĩ gì nữa? Ôi, trở thành công cụ cho việc tranh chấp tài sản thật sự không thoải mái đâu! Cậu thật sự ngốc đến đâu đây?"

Sur Từ lườm Song Ngu. Bất kì câu nói nào, hết như không chọc khoáy nó thì chịu không được vậy!

Nhưng mà, có thể nói ra chuyện như thế bằng giọng điệu đùa cợt, Sur Từ cảm thấy có hơi phục Song Ngu, hoặc cũng có thể là do cậu ta cứ thích ra vẻ.

Song Ngu nói bằng giọng thân thiện dù trong lòng cứ nặng trĩu. Cậu còn nhớ họ đã bắt cậu học điên cuồng như thế nào, kể cả khi cậu có bệnh nằm liệt giường đi chẳng nữa, kể cả khi cậu cả mười ngày không chợp mắt lấy một giây. Song Ngu lúc đó đã nghĩ, Lãnh Song Ngu cậu đứng ra không nên sinh ra, và họ thậm chí không còn coi cậu là con người chứ đừng nói đến con của họ. Dù sao thì, đến giờ suy nghĩ đấy vẫn không thay đổi trong Song Ngu.

Một căn nhà to lớn nhưng trống rỗng. Gia nhân ở đó vì công việc và đồng lương của họ, gia sư ở đó để dạy dỗ. Một căn nhà không bao giờ có lấy một tiếng cười nào.

Song Ngu ngã người ra sau, dựa vào thân cây một cách chán nản. Sur Từ vẫn chơi với Leo, dù nó vẫn đang suy nghĩ về câu chuyện của cậu.

"Chuyện ảo thuật..."

Song Ngu biết điều nó định hỏi. Cậu chỉ tươi cười trả lời.

"Là tôi tự học, thỉnh thoảng thì tìm tòi sách vở một cách lén lút."

Sur Từ ngập ngừng một hồi.

"Họ sao rồi?"

"Ly hôn rồi, sau khi quyền thừa kế được định cho Kim Ngu. Bỏ tôi lại một mình như một món hàng hết giá trị, và đi trên hai con đường khác nhau. Thật ra thì cũng chẳng đáng quan tâm cho lắm đâu!"

Hiện giờ, Song Ngu vẫn sống trong gia tộc, dưới sự bảo bọc của hai bác là ba mẹ Kim Ngu cùng với ông nội. Chẳng biết vì họ cảm thương, hay vì họ thấy có lỗi, họ đều rất thương Song Ngu, hơn cả con họ là Kim Ngu. Dù điều đó không khiến Song Ngu cảm thấy được an ủi dù chỉ một chút đi chăng nữa.

"Tỉnh ra, con người cũng thật bất hạnh nhỉ?"

Câu hỏi của Sur Từ là một câu hỏi tu từ. Song Ngu im lặng không trả lời, đôi mắt cứ xa xăm nhìn lên bầu trời. Như sức nhớ ra gì đó, cậu bật người ngồi dậy, chỉ tay vào Leo vừa chạy đi nhặt thanh cây mà Sur Từ mới quăng đi.

"Nè, còn nó thì cậu tính sao?"

Sur Từ ban đầu không hiểu, cho đến một lúc sau.

"Tôi tìm thấy nó mới tuần trước, và vẫn để nó ở đây."

Song Ngu hiểu tại sao. Kí túc xá vốn có nội quy không được phép nuôi động vật.

Leo vừa chạy về, nhả thanh cây xuống và chạy vòng vòng trông rất đáng yêu, cuối cùng nhảy tót vào người Song Ngu.

Song Ngu và Sur Từ không hẹn mà cùng nhìn lên trời. Đen thui. Mấy ngày nay cứ mưa, để con vật này bên ngoài thì thật tội nghiệp, mà mang về thì lại

tội nghiệp ngược lại cho hai đứa nó.

Làm sao đây..

Hết giờ học, tụi nó cùng về kí túc xá. Có gọi cho Song Ngư với Sur Tử, và hai đứa nó lại lần nữa không bắt máy. Chẳng biết có phải trốn cùng nhau hay không nữa! Bực bội, Xử Nữ bỏ về một mạch.

Có khi nào chốc nữa lại về cùng nhau không nhỉ?

Không ngoài dự đoán của tụi nó, sau khi tụi nó về được một giờ đồng hồ, Sur Tử và Song Ngư cũng về theo. Hai đứa nó, vì cơn mưa mà ướt như chuột lột.

Khi nhận ra Song Ngư dùng chiếc áo khoác của mình bao cho cái gì đó mà cậu đang cầm thay vì che chắn cho chính mình, Ma Kết tỉnh mắt lập tức để ý ngay.

Đột nhiên, một chú cún từ đâu chạy phóng ra và nhảy vào người Thiên Yết. Cô ban đầu ngạc nhiên, một lúc sau vui vẻ ôm con chó nhỏ vào lòng. Đáng yêu quá!

"Giải-thích-mau!!!"

Vẫn ướt như chuột lột, Song Ngư và Sur Tử bị tra khảo bởi Lóp trưởng đại nhân.

"Tại tao thấy nó ở ngoài.. ngoài... ngoài.. ngoài đâu?!!!"

Song Ngư tự nhiên hận nó quá, sao lại đổ sang cậu?!

"Ngoài.. ừm.. ngoài sân sau! Đúng rồi, ngoài sân sau!!!"

"Nuôi nha lóp trưởng! Chỉ cần tụi mình giấu thật là kĩ thì đâu có ai biết, nha nha nha!!!"

Sur Tử đang được Song Tử dùng khăn lau khô người bớt, tay cứ nắm tay Xử Nữ mà giật giật.

"Mình thấy cũng được mà Xử Nữ. Nó rất đáng yêu!"

Chẳng biết có phải vì nể Thiên Yết hay không, Xử Nữ hắng giọng rồi miễn cưỡng đồng ý.

Mấy đứa kia đang chụm đầu bàn tán trong khi cứ nhìn Xử Nữ mãi, cho đến khi bị đuổi đánh một trận.

"Khăn nè."

Song Ngư nhìn cái khăn trước mặt mình, và vui vẻ nhận lấy lau khô người.

"Cảm ơn Cự Giải!"

Cự Giải mỉm cười. Cô quỳ xuống, xoa đầu chú cún nhỏ.

"Nó tên gì ấy nhỉ?"

Song Ngư chớp mắt một cái, rồi nở nụ cười gian xảo trong khi mắt liếc sang Sur Tử.

"Là Leo."

"Này!! Tôi đồng ý cái tên quái quỷ bao giờ hả?!"

Cự Giải nhìn hai đứa nó, mỉm cười dù lòng nặng trĩu.

"Tin khẩn cấp, chuyến bay đến New York, Mĩ hôm nay vì bão lớn mà gặp tai nạn. Có rất nhiều người thiệt mạng. Xin nhắc lại, chuyến bay đến..."

Sur Tử tự nhiên nhìn sang cái ti vi đang bật, đôi mắt thoáng chốc mở to.

Thiên Thành lúc đó.. không phải anh hai đã nhắn tin cho nó rằng...

"Anh nghĩ mình nên về sẽ tốt hơn nhỉ?"

Chết tiệt! Đừng có đùa..

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Đêm

Một tay dùng khăn lau khô mái tóc ướt nước, Sur Từ một tay khác cầm điện thoại áp vào tai. Khuôn mặt đắm chiều thấy rõ, trong khi môi cứ mím chặt lại.

Tại sao anh nó không trả lời điện thoại.

"Có rất nhiều người thiệt mạng."

Không thể! Vớ vẩn! Nhưng, dù cho Sur Từ phản bác thế nào, nó không thể ngừng nghĩ đến điều đó.

Khi Sur Từ định cúp máy và gọi cho bà Ellen, đầu dây bên kia kêu bíp một cái. Nó nghi hoặc, đôi mắt cứ đảo vòng vòng. Cả tay cũng buông thông, mặc khi Leo đang chạy vòng vòng quanh mình.

"Anh.. hai?"

"Anh nghe này Mao Mao, có gì sao?"

Khi giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên từ đầu dây bên kia, Sur Từ cảm thấy sự nặng nề đè nặng cõi lòng nãy giờ lập tức tan biến. Nó mừng quá, anh nó vẫn ổn!

Thiên Thành một lúc lâu vẫn không nghe tiếng Sur Từ trả lời nên có chút lo lắng. Cậu vốn vì ngủ gục lúc đang làm việc nên không nghe thấy nó gọi. Khi nhìn thấy Sur Từ gọi cho mình, Thiên Thành cũng có chút do dự. Cậu sợ em gái còn giận mình vì chuyện ban chiều.

"Anh đang làm việc sao?"

Sur Từ nghe thấy tiếng ngáp của Thiên Thành qua điện thoại.

"Không có gì, chỉ là xem xét lại vài thứ."

Sur Từ cảm thấy mình đang cười. Nó đưa tay nghịch với Leo trong khi vẫn cầm điện thoại. Lúc này, nó sức nhớ ra điều quan trọng.

"Anh hai, anh đang ở đâu vậy?!"

Thiên Thành chớp chớp mắt mấy cái, nhất thời không hiểu được hàm ý trong câu hỏi của nó. Dù vậy, cậu vẫn chậm rãi trả lời, và hiểu ra ngay sau đó. Ban nãy thời sự có đưa tin một chuyến bay đến New York - Mĩ bị tai nạn mà nhĩ, cậu nhớ mang máng một chút về điều đó.

"Anh ở khách sạn gần trường. Dù sao cũng đã đăng kí nhập học, không thể đi ngay được, vớ lại..."

Sur Từ vì sự ngập ngừng trong điện thoại mà xụ xuống. Nó hiểu anh nó đang nói đến điều gì.

"... còn đám tang của Tiểu Thiên nữa..."

Đám tang sao. Phải nhĩ, Từ Thiên đã chết rồi, đã rời khỏi anh em nó mà tới chỗ nơi ba mẹ đang ở. Sur Từ cứ tưởng mình đã quên, và nó đã không ngừng tự nhắc đó chỉ là một con ác mộng tồi tệ mà chỉ cần tỉnh dậy sẽ không sao nữa. Thì ra, chỉ là nó ngây thơ cố tình không muốn chấp nhận.

Sur Từ thu hai chân lại, ngồi bó gối và dựa vào bức tường cạnh giường. Nó cảm thấy cả người mệt mỏi.

"Lẽ ra em nên nghe anh, nếu quay về thì có thể anh ấy sẽ không..."

Là Sur Từ quá cô chấp, hay nó vì không muốn đối diện sự thật mà cố giành hết phần lỗi về phía mình. Thực thì chính Sur Từ cũng không biết nữa.

"Đừng tự trách mình, những chuyện này từ khi còn nhỏ chúng ta đều đã biết nó sẽ xảy ra."

Căn bệnh của Từ Thiên là bệnh nan y bẩm sinh, cơ hội thành công khi phẫu thuật là rất ít. Ngày này, đúng như Thiên Thành nói, chỉ là sớm hoặc muộn. Một vấn đề thời gian.

Thiên Thành không phải không đau buồn. Từ Thiên là em trai cậu, là thằng nhóc cùng với em gái cậu bày nên những trò phá phách chỉ để khiến cậu cười. Cũng là Thiên Thành cố làm việc để quên đi nhưng hoàn toàn không thể tập trung, nên rốt cuộc lại ngủ quên khi nào không biết. Thiên Thành không bao giờ cho phép bản thân yếu mềm, nhưng mất đi đứa em trai cậu yêu thương, Thiên Thành thực đã đau khổ.

Dù bảo Sur Từ đừng tự trách bản thân, chính Thiên Thành cũng đã không ngừng nghĩ rằng mọi chuyện đều do cậu mà ra. Đúng như Song Từ hay Nhân Mã và Bạch Dương đã nói, là cậu ích kỷ, là cậu ham công tiếc việc mà cả thời gian dành cho hai đứa em của mình cũng chẳng có. Để rồi ngay khi hai đứa cần cậu nhất, Thiên Thành cũng chẳng thể có mặt.

"Chuyện ban chiều, anh cho em xin lỗi."

Sur Từ lúc nào cũng hấp tấp và nóng tính mà chẳng chịu suy xét tại sao. Dù nó biết rõ điều đó, mọi thứ lại cứ theo chiều hướng mà nó không hề mong muốn, chỉ vì sự mất kiểm soát của bản thân. Nó không hề để tâm rằng, anh hai nó vì chuyện bay bị trục trặc mà không thể đến lúc Từ Thiên phẫu thuật, hay vì bị thương do chuyện bay mà không thể ở bên lúc nó cần. Lúc nào cũng chỉ biết đổ lỗi, Sur Từ ghét chính mình đã khiến anh nó tổn thương.

"Anh không sao. Mà chuyện đó em tính sao?"

Sur Từ biết rõ anh trai mình đang nói đến chuyện gì. Nó thậm chí chẳng còn buồn chơi đùa cùng Leo nữa, và chú cún nhỏ cũng chẳng còn tỏ ra nũng nịu bằng cách phá cô chủ nữa. Leo chỉ rúc vào lòng Sur Từ, như muốn chia sẻ phần nào tâm trạng của nó lúc này. Sur Từ khẽ mỉm cười.

"Em sẽ về Mĩ một thời gian, cũng là tang cho Từ Thiên ở đó."

Thiên Thành bên đầu dây bên kia khẽ cười dịu dàng. Nó cuối cùng cũng chịu về, dù là chỉ vài hôm do chuyện này đi chẳng nữa. Và giọng điệu chắc chắn của con bé khiến cậu an tâm hơn.

"Anh hiểu rồi, cứ để anh sắp xếp. Em nên đi ngủ đi, khá muộn rồi phải không?"

Sur Từ cũng không làm khó anh trai thêm, nó chào cậu rồi cúp máy ngay.

Quảng chiếc điện thoại sang một bên, Sur Từ chợt nằm phịch xuống giường. Nó mệt, nó đau, nó không chịu nổi nữa. Cả buổi chiều, Sur Từ cố tỏ ra vui vẻ và đùa giỡn với tụi nó rất nhiều, thậm chí cả cãi nhau với Song Ngư như bình thường. Dù vậy, mọi thứ chỉ càng khiến tâm trạng nó tệ hơn.

Sur Từ không muốn điều này là sự thật một chút nào. Đôi mắt nhìn vào chiếc vòng đeo trên tay, nó lại nhớ tới Từ Thiên. Đến tận lúc này, nó vẫn không tin được anh trai rời bỏ nó.

Leo chậm rãi đi đến bên nó, cựa cựa đầu vào tay nó trong khi miệng cứ kêu ăng ẳng. Nhìn chú cún, Sur Từ bất giác ôm chặt lấy con vật. Nó có thể cảm thấy những giọt nước mắt lần nữa chảy xuống, ướt cả nệm giường.

Nỗi đau mất ba mẹ, nó đã nghĩ mình sẽ không trải qua nỗi đau nào như vậy nữa.

Song Ngư lúc này đang nằm trên giường trong phòng mình, chăm chú dán mắt vào quyển sách vừa mua. Cậu chợt nghĩ đến nó.

Không biết hiện giờ nó đang làm gì, Song Ngư thắc mắc liệu con nhỏ có đang khóc? Cậu có nên qua phòng nó xem thử? Song Ngư lập tức xua tan cái ý nghĩ điên rồ đó. Đầu cậu rõ ràng là bị hỏng rồi!

Từ khi nhận ra tình cảm của chính mình tới nay cũng không quá lâu, tính ra cũng chỉ mới vài ngày, nhưng lại khiến Song Ngư không thể ngừng suy nghĩ mãi. Cậu biết, dù luôn miệng cười nói đùa giỡn, cái chết của Từ Thiên đã làm nó suy sụp đến mức độ nào. Cậu biết, khi nó cười, đó là lúc trái tim nó đau khổ nhất.

Nghĩ đến đây, Song Ngư lại thắc mắc về chính mình. Ban chiều cậu có thể thân nhiên kể cho nó về chuyện của mình, câu chuyện quá khứ mà đối với cậu sẽ mãi mãi bị chôn vùi và không bao giờ bị khơi lại. Vậy mà, chính cậu lại là người làm việc đó.

Song Ngư nhớ đến bản thân khi còn là một thằng nhóc con, ngây thơ và luôn tin rằng ba mẹ thực rất yêu thương mình. Nghĩ, Song Ngư thấy bản thân thật sự ngốc quá. Họ vốn có bao giờ yêu thương gì cậu đâu chứ. Dù sao, Song Ngư cũng chẳng bận tâm lắm về họ bây giờ.

Khi Song Ngư chán nản thờ dài, phòng cậu chợt vang lên tiếng gõ cửa. Ngồi bật dậy, cậu hơi thắc mắc nhưng không để ý lắm. Cầm theo quyển sách, Song Ngư bước ra mở cửa xem thử.

Cánh cửa vừa mở ra, Song Ngư lập tức nhìn thấy Cự Giải đang đứng trước phòng mình, khuôn mặt cứ cúi gằm vì lý do nào đó không rõ. Song Ngư nở nụ cười ôn nhu mà chính cậu cũng chẳng biết có thật hay không.

"Có gì sao, Cự Giải?"

Cự Giải hai tay đan chặt vào nhau, hoàn toàn không dám ngẩng đầu đối diện Song Ngư. Cô ghét sự nhút nhát ngại ngùng của chính mình quá, cứ như vậy thì không được, hoàn toàn không được.

Song Ngư cảm thấy sự kiên nhẫn của mình đang đến giới hạn. Dù vậy, cậu vẫn mỉm cười như chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Cậu không khỏe?"

Cự Giải lập tức xua tay.

"Không, chỉ là mình.. cậu biết đấy, mình muốn.. ra ngoài mua ít đồ.. mà, trời cũng tối cho nên..."

Song Ngư hiểu ý của Cự Giải rồi.

"Vậy để mình đi cùng cậu!"

"T-Thật á? Cảm ơn cậu nhiều lắm!"

Cự Giải cảm thấy vui. Cô cười tươi như một đứa trẻ được quà, dù điều đó không khiến Song Ngư thấy vui thực sự. Cậu biết mình vô tâm, nhưng tính Song Ngư vốn đã vậy.

Đường phố càng về tối càng đẹp. Những ngọn đèn lung linh thấp sáng cả con đường. Những cành cây vì mưa càng thêm óng ánh như dính những hạt kim cương tuyệt đẹp. Những cửa hiệu rôm rả sầm uất người mua người bán. Lần đầu ra ngoài vào giờ này, Cự Giải cứ như một đứa con nít được dẫn đi chơi.

Trái ngược với sự thích thú của Cự Giải, Song Ngư hoàn toàn lạnh nhạt trước mọi thứ. Đối với cậu, cơn mưa lớn không khiến mọi thứ đẹp hơn, thay vào đó càng khiến cậu thấy không thích. Mưa đọng lại trên mặt đường tạo thành những vũng nước đọng, lại còn cái sự ẩm ướt này. Ư thì Song Ngư thích lạnh, nhưng cậu không nói mình thích chuyện cứ vài bước lại bị mấy giọt nước rơi vào đầu.

"Cậu muốn mua gì vậy Cự Giải?"

Song Ngư hỏi vì tò mò hơn là khó chịu. Cậu không khó chịu vì đi với Cự Giải, chỉ khó chịu vì thời tiết khô hanh này mà thôi.

Cự Giải nghe câu hỏi lập tức quay lại, đảo mắt vài vòng. Cô thực thì không có ý định mua gì cả, chỉ là muốn kéo Song Ngư đi cùng. Nghĩ một lúc, Cự Giải chợt nắm lấy cổ tay cậu kéo vào một khu chợ đêm nhộn nhịp.

Ngạc nhiên, nhưng Song Ngư không hề từ chối. Dù vậy, cậu dường như đoán được ý định thực sự của cô gái này, và điều đó khiến Song Ngư lo lắng. Một chút.

"Cậu xem xem, cái nào dễ thương hơn?"

Cự Giải vui vẻ chìa ra trước mặt Song Ngư hai chiếc kẹp tóc hình quả dâu và hình trái tim. Cô vui vẻ cười tươi tắn.

Song Ngư bất giác nhìn sang hộp kẹp nơi Cự Giải lấy. Khi cậu đưa tay định lấy chiếc kẹp hình con mèo ở góc, tiếng nói Cự Giải chợt vang lên.

"Cậu làm ơn đừng nghĩ về nó nữa có được không? Chỉ lúc này thôi..."

Đôi mắt Song Ngư vẫn nguyên vẹn không thay đổi. Cậu biết mình đã đoán đúng ngay từ đầu.

Bàn tay vẫn còn vươn ra của Song Ngư chợt chuyển sang chiếc kẹp hình con cua gần đó. Nhìn sang Cự Giải đang buồn bã cúi mặt xuống, cậu tự ý lấy chiếc kẹp kẹp vào tóc cô.

"Rất đáng yêu!"

Cự Giải cảm thấy mắt mình mở to. Dù chỉ là an ủi đi nữa, điều này khiến cô thấy hạnh phúc. Rất nhiều.

Song Ngư ngay sau đó bị Cự Giải kéo sang một quầy khác. Quầy bán hàng lưu niệm.

Trong khi Cự Giải vui vẻ chọn những món hàng dễ thương, cô nhìn thấy Song Ngư đang lựa gì đó. Nhìn cậu cầm chiếc chuông tròn lên vừa lắc lắc vừa cười vui vẻ, cô cảm thấy lòng mình trĩu nặng.

Dù là mua cho Leo, cô biết rõ điều đó, nhưng Cự Giải vẫn không thể ngừng nghĩ về Sur Tử, và cô biết cậu cũng vậy.

Tính tiền ở quầy lưu niệm, Song Ngư lần nữa bị Cự Giải kéo sang chỗ khác. Một hàng sạp thức ăn vặt.

"Ăn đêm sẽ béo đấy!"

Dù Song Ngư vừa cười vừa nói đùa như thế, Cự Giải hầu như chẳng bận tâm tới điều. Cậu hoàn toàn cuốn theo sự năng động hiếm có của cô.

"Trả cho mình!"

"Không có chuyện đó đâu!"

Cự Giải ầm ức nhìn Song Ngư bực bội. Lấy cả quả dâu mà cô để dành cuối cùng, Song Ngư thật quá đáng quá mà! Trả nó, trả nó cho cô!!

Song Ngu bị Cự Giải "tra đũa" ngay sau đó. Khi cậu vừa định bỏ cái bánh vào mồm, cô lập tức giật lấy và ăn một cách thần nhiên. Đáp lại cậu, Cự Giải vui vẻ cười đầy đắc thắng.

"Nè, chụp hình đi!"

"Không, mình không thích!"

"Đi mà!"

Mặc kệ sự phản đối kịch liệt của Song Ngu, cậu vẫn bị Cự Giải kéo đi. Cậu thật thắc mắc, sao cô giàu năng lượng đến sợ như vậy...

"Cậu bé, đừng chù ị thế chứ!"

Song Ngu đã bao giờ nói rằng cậu ghét chụp hình chưa nhi!

"Hai đứa cười nào!"

Khi người thợ chụp hình bấm máy, cũng là lúc Cự Giải đột nhiên kiễng chân lên hôn nhẹ vào má Song Ngu một cái.

Đáp lại sự kinh ngạc tốt độ của Song Ngu, Cự Giải chỉ cười. Nụ cười ấy, thoáng chút buồn.

Ở chợ đêm hôm đó, có một người nam và một người nữ vui vẻ chơi đùa trong những cửa hàng và những quán ăn. Khi nhìn họ, người ta luôn nghĩ đó là một cặp đôi hạnh phúc.

Nhưng, điều đó có lẽ là không thể..

Chính Cự Giải cũng biết rất rõ điều đó.

Khi Cự Giải và Song Ngu về đến học viện đã là gần nửa đêm. Họ không ngờ lại chơi nhiều đến thế.

Sau một hồi suy nghĩ, có lẽ chỉ còn một cách duy nhất để vào trong. Dù không thích, Cự Giải vẫn không thể từ chối. Hoặc là như vậy, hoặc thế nào hai đứa cũng bị kiểm điểm.

Nhảy xuống trước, Song Ngu nhẹ nhàng đỡ Cự Giải xuống. Leo tường thật sự rất mệt mà.

Bước đi trên sân sau khu kí túc, Song Ngu lúc này chợt dừng lại. Cậu không ngừng được câu hỏi trong tâm trí mình, câu hỏi của sự khó chịu.

"Mục đích của cậu rốt cuộc là gì vậy Cự Giải?"

Cự Giải lập tức dừng bước. Đúng là Song Ngu rất thông minh và nhạy bén! Dù cậu không thắc mắc, cô cũng sẽ gọi cậu dừng lại.

Khi Cự Giải quay lại đối diện với cậu, Song Ngu nhìn thấy nụ cười buồn của cô gái nhỏ.

"Quả nhiên cậu đã nhận ra!"

Cự Giải biết mà.

Đôi mắt màu nhạt của Cự Giải lúc này nhìn Song Ngu không rời. Người con trai đã chiếm lấy trái tim cô, người con trai mà cô chưa bao giờ dám đối diện vì sự ngại ngùng của bản thân, Cự Giải bây giờ lại nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu cafe của Song Ngu. Lúc này, cô mới nhận ra đôi mắt ấy, dù dịu dàng nhưng thực chất lại rất lạnh lùng. Kể cả bây giờ đi chăng nữa...

"Mình thích cậu, Song Ngu!"

Bạn đang đọc truyện *Đông Ấm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Mưa lạnh

"Mình thích cậu, Song Ngu!"

Đó là lời tỏ tình mà Cự Giải đã phải thu hết toàn bộ can đảm của mình, và nói với một nụ cười chân thành.

Tuy nhiên, Song Ngu vẫn vậy, thái độ không chút thay đổi. Không ngạc nhiên, không nghi hoặc. Đôi mắt màu nâu cafe tuyệt đẹp hoàn toàn bình thản. Hoặc là cậu đã biết, hoặc là chuyện này đối với cậu quá đỗi bình thường.

Cự Giải đã biết Song Ngu sẽ như vậy, nhưng tim cô vẫn đau quá. Cô không biểu lộ điều đó ra ngoài, cô chấp hai tay sau lưng, hơi nghiêng người mà mỉm cười một cách tinh nghịch.

"Vậy ra đây là mục đích của cậu!"

Trước mặt Song Ngu đang thần nhiên đảo mắt vài vòng, Cự Giải chỉ biết cười khi.

"Xin lỗi nhé, bắt cậu đi lòng vòng với mình này giờ."

"Không hẳn.."

Tim Cự Giải lúc này cứ đập bất chấp cả nhịp điệu, cứ như muốn nhảy cả ra ngoài dù lồng ngực cứ đau nhói cả lên. Cô chợt nhận ra một điều, người con trai này thật sự rất lạnh lùng. Khác với Hàn Thiên Thành trong buổi gặp mặt đầu tiên hay Vương Cự Triết anh cô, sự lạnh lùng của Song Ngu không hề biểu lộ ra ngoài.

"Chắc cậu không nhớ đâu, nhưng đối với mình thì điều đó rất đặc biệt. Cậu biết không, khi còn học cấp hai, là cậu đã đưa dù cho mình. Vào học viện này cũng là vì cậu, mình muốn nói lời cảm ơn. Rốt cuộc cứ vì cái bản tính nhút nhát này mà mình chẳng làm gì nên hồn hết."

Song Ngu cố mường tượng lại trong trí nhớ của mình. Lần đó, chẳng phải là Bảo Bình đã nhờ cậu còn gì. Chẳng nhẽ, chỉ vì điều đó mà... Cậu chợt cảm thấy có lỗi với chính người anh em thân thiết của mình. Trớ trêu thật.

"Song Ngu đã thích ai chưa?"

Vì câu hỏi của Cự Giải mà ngăn người ra một lúc, đôi mắt kia hơi mở to trước khi trở lại bình thường. Hỏi câu như vậy, cậu không hiểu cô muốn làm gì nữa. Còn cậu thì sao, cậu có nên trả lời, Song Ngu cũng không rõ.

Khi Song Ngu ngẩng đầu lên đối diện với Cự Giải, đôi mắt màu nhạt trong veo đang nhìn thẳng vào cậu. Song Ngu chớp mắt một cái, nghĩ ngợi một hồi lâu. Cậu khẽ mỉm cười, đầu gật nhẹ một cái.

Chỉ một động tác vậy thôi, chỉ một cái gật đầu rất nhẹ nhàng, bấy nhiêu đã đủ khiến cho Cự Giải run lên từng hồi. Cô lẽ ra đã khóc vì cảm giác đau đớn đang hành hạ mình, nhưng Cự Giải tự nhủ không được để cậu thấy mình yếu đuối. Bao nhiêu nước mắt, sắp chảy ra lại bị cô nuốt ngược vào trong. Nụ cười kia dịu dàng quá, nụ cười đầy yêu thương mà chẳng bao giờ có thể dành cho Cự Giải cô cả.

Đã biết còn hỏi, Cự Giải chẳng khác nào đang tự mình gieo rắc nỗi đau cho mình hết.

"Là Sư Tử, đúng không?"

Song Ngu không mấy ngạc nhiên trước phán đoán của Cự Giải, nhưng vẫn nghĩ ngợi một lúc.

Cự Giải nhìn thấy trước mắt mình, người con trai ấy mỉm cười rất dịu dàng. Không giống bất kì nụ cười nào, nụ cười ấy ôn nhu và rất thực. Thực đến khiến cô cứ ngăn người.

"Ừm."

Song Ngu không hề ngần ngại trong việc thú nhận, cậu chỉ không biết phải trả lời ra sao mới phải. Tình cảm của cậu là hướng về nó, là cậu vì nó mà rung động, điều này Song Ngu đã nhận thức được, rằng cậu thích nó, cậu yêu nó như thế nào. Nếu có ai đó như Cự Giải hỏi cậu yêu ai hay có thích nó hay không, Song Ngu nghĩ mình sẽ chẳng ngần ngại mà trả lời ngay lập tức.

Cự Giải cảm thấy đôi mắt mình run run, cả nước mắt cũng ngược ý muốn muốn chảy ra. Cấn chặt môi mình để trấn tĩnh lại, Cự Giải vẫn cố ngăn mình không được khóc. Dù tim đau, dù lồng ngực thắt lại, dù tâm trí vì câu trả lời thật lòng kia mà rối bời, dù chân thậm chí tưởng chừng đứng không vững, Cự Giải vẫn cố mỉm cười.

Chỉ lần này thôi cũng được, cô muốn mình phải thật mạnh mẽ.

"Mình biết mà, mình đoán đâu có sai đâu ha?"

Nhìn Cự Giải, lòng Song Ngu dâng lên đôi chút xót xa. Cậu vì từ nhỏ bị giáo dục đến hằn vào tiềm thức mà từng nghĩ bản thân chỉ là một con quỷ không hiểu cảm xúc con người, là một thể xác trống rỗng không biết đau khổ và không hiểu đau khổ. Đó là lí do Song Ngu tự đeo cho mình một cái "tôi" hoàn toàn khác, để mang thân phận của mình lẫn vào giữa những con người bình thường kia.

Nhưng lúc này đây, vì nụ cười chất chứa của Cự Giải khiến cậu thấy mình có lỗi. Cự Giải là bạn cậu, như tụi nó và lớp Toán, là những người bạn không tài nào thay thế được. Vậy mà, chính cậu lại làm tổn thương bạn bè, đó là điều Song Ngu không hề muốn. Thì ra, cậu cũng thật ích kỷ và đáng khinh, toàn bộ đều là cậu sai ngay từ đầu.

"Mình hỏi cậu một câu nhé Cự Giải. Cậu vì điều gì mà thích mình?"

Cự Giải nhất thời không hiểu được câu hỏi của Song Ngư. Cô rõ ràng đã nói lí do. Mãi một lúc sau, Cự Giải mới hiểu được. Cô mỉm cười dịu dàng.

"Không phải Song Ngư rất dịu dàng và tốt bụng sao? Cậu hiền lành và quan tâm tới mọi người."

Đôi mắt Song Ngư bỗng dưng trở nên bình thản đến lạnh lẽo, dù giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng.

"Chỉ điều đó?"

Cự Giải có chút bồn chồn, cô đưa tay nghịch lọn tóc. Cô biết người con trai này đang nói đến điều gì, Cự Giải dù biết nhưng chỉ là không biết phải trả lời thế nào.

"Mình cũng.. không biết nữa..."

Tiềm thức Song Ngư lúc này chợt trở nên trống rỗng vì câu trả lời của Cự Giải, cả cảm xúc nãy giờ cũng bay theo những đợt gió lạnh kia. Thích vì cậu dịu dàng và tốt bụng? Thích vì cậu hiền lành và biết quan tâm? Vậy ra, người Cự Giải thích không phải cậu. Là cô thích "tôi" khác của cậu.

"Cậu bảo đã biết về người mình thích, tại sao vẫn tỏ tình?"

Cự Giải cảm thấy đôi mắt mình mở to. Không phải vì câu hỏi, có lẽ vì chất giọng bỗng trở nên đều đều có phần vô cảm kia. Cô mỉm cười, hai mắt híp lại trong khi hai tay chấp ra sau.

"Mình muốn Song Ngư từ chối mình!"

Song Ngư theo đó mà chớp mắt mấy cái. Cô gái này đúng là rất kì lạ.

"Mình đã luôn thích cậu, vì cậu mà ganh tỵ rất nhiều với Sư Tử. Thực sự thì mình không muốn như vậy mãi nữa đâu!"

Khẽ lắc đầu, Cự Giải chợt nhớ đến chuyện của Thiên Bình và Nhân Mã. Cự Giải sợ mình vì mất tự chủ mà gây hành động tổn thương nó. Thà tự cô rút lui, Cự Giải không hề muốn Song Ngư căm ghét mình, và chính cô có lẽ cũng không thể tha thứ cho bản thân nếu điều đó thực xảy ra. Thà tự cô chấp nhận dừng lại ở mức bạn bè, còn hơn chính cô phá hỏng mối quan hệ này. Và, cô cũng không muốn một ngày bản thân sẽ vô thức làm tổn thương người bạn đáng quý kia.

Có lẽ, cô chấp bấy nhiêu đã là quá đủ cho một Cự Giải vốn nhút nhát và yếu đuối rồi.

Song Ngư vì đôi mắt dịu dàng kia mà ngăn người trong vài giây. Ước muốn ích kỷ của cậu, chỉ vì muốn hoà nhập vào bầy cừ trắng mà tự mang cho mình một chiếc mặt nạ để che đi lớp lông màu đen của mình, Song Ngư đã vô tình làm tổn thương một cô gái tốt.

Cậu tự dung hận mình quá.

Trước mắt Cự Giải, cô nhìn thấy Song Ngư khẽ cúi người.

"Mình xin lỗi, nhưng đáp lại tình cảm của cậu, mình nghĩ mình không làm được."

Dù tim đau như bị ngàn mũi tên đâm vào không thương tiếc, dù lồng ngực nặng nề như bị thứ gì đè lấy, Cự Giải vẫn mỉm cười. Thực sự thì, cô thấy vui vì hành động này của Song Ngư.

"Cảm ơn cậu, Song Ngư! Về mọi chuyện, đối với mình hôm nay cứ như hẹn hò ấy nhỉ?"

Song Ngư hoàn toàn im lặng.

"Xin cậu hãy xem như chuyện này chưa từng xảy ra, được không?"

Giờ thì, Cự Giải chính thức rút lui, cô sẽ không còn cố chấp yêu cậu nữa. Tay cậu, Cự Giải sẽ buông, buông cả mối tình đơn phương này nữa.

Có lẽ sẽ khó lắm.

Song Ngư vì Cự Giải mà đi vào trong trước. Cô bảo muốn ở một mình, cậu có lẽ cũng không nên ngăn cản làm gì.

Bước vào phòng kí túc xá, Song Ngư nhận ra đã muộn lắm rồi. Cậu thật ra thì cũng buồn ngủ, nhưng lại không thể ngăn mình nhìn sang căn phòng kia. Tâm trạng nặng nề lúc này, Song Ngư rất không thích.

Song Ngư đã từng luôn giấu kín mọi thứ trong lòng, đến giờ vẫn vậy. Ấy thế mà, mọi thứ lúc này lại nặng trĩu.

Cố gắng mở cửa một cách nhẹ nhàng nhất, Song Ngư hơi ngạc nhiên khi nhận ra đèn phòng vẫn mở. Cậu khẽ cười, có lẽ nó ngủ quên cũng nên.

Nhìn khuôn mặt trẻ con đang ngủ say, Song Ngư đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn đọng lại. Cậu biết mà, nó lại khóc.

"Gâu!"

Song Ngư vội quay sang Leo đang nằm ngay cạnh nó, cậu đưa ngón trỏ đặt trước miệng. Sau khi chắc chắn nó không bị đánh thức, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Đắp chặn nhẹ nhàng của nó, Song Ngư định bước ra khỏi phòng. Chợt, cậu nhận ra con Leo đang bám theo mình. Nhìn cái mặt tỏ vẻ vô tội của con vật kia, Song Ngư chep miệng một cái. Cúi xuống bế thốc Leo lên, cậu ra ngoài và đóng cửa lại nhẹ nhàng sau khi tắt đèn giúp nó.

Bước vào phòng mình và đóng cửa lại, Song Ngư mệt mỏi ngồi sụp xuống sàn. Nhìn Leo đang cố gắng leo lên mấy cái móc treo mà mở đèn, cậu phì cười. Song Ngư có chút ngạc nhiên khi đèn thật sự được bật lên.

"Mày mà bị điện giật chết thì đừng có quay về ám tao!"

Leo chẳng biết có hiểu không, đột nhiên nhảy vào lòng Song Ngư, cựa cựa đầu vào tay cậu. Song Ngư hơi cười, nhẹ nhàng vuốt ve nó.

"Dù là làm vì mong muốn của người ta, thật sự cảm giác khó chịu quá! Nè tiểu cầu, tao làm đúng mà phải không?"

Leo ngẩng đầu, nghiêng qua nghiêng lại.

Song Ngư cảm thấy mình ngốc thật, tự nhiên nói chuyện với con chó còn chẳng hiểu được tiếng người.

Chợt, Song Ngư chợt nhớ ra một chuyện. Lấy trong túi ra cái chuông mua ở chợ đêm ban nãy, cậu đeo vào sợi dây trước cổ Leo, cười ranh mãnh.

"Giờ thì mày có mà trốn đằng trời!"

Leo nhảy xuống, chạy vòng vòng xung quanh. Đúng là coon chó chết tiệt.

Song Ngư ôm lấy Leo trong lòng, đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Lòng cậu dâng lên chút lo lắng, cô liệu đã về phòng mình chưa.

Trời lại mưa nữa rồi.

Dưới cơn mưa ngày một nặng hạt, cô gái nhỏ vẫn đứng đó. Dù cho mưa đêm khiến cho cả người ướt sũng và lạnh lẽo, dù cho cơ thể nhỏ bé run lên từng hồi, cô vẫn không rời đi. Vẫn đứng đó, và đưa đôi mắt màu nhạt của mình nhìn lên bầu trời xám xịt. Xám xịt, như chính lòng cô lúc này chẳng..

Mưa rơi xuống chợt chẳng thấy đâu nữa, thay vào đó là những tiếng lộp bộp, lộp bộp. Một chiếc dù vươn ra, che lấy nước mưa đang làm ướt cả người cô.

Lộp bộp. Lộp bộp. Chiếc dù cứ như trở thành một chiếc loa vang lên những âm thanh vui tai của mưa.

Khi Cự Giải vì ngạc nhiên mà quay ra sau nhìn thử, trong đôi mắt màu nhạt trống rỗng của cô phản chiếu hình ảnh người con trai đang dùng dù che cho cô, mặc cho chính mình bị nước mưa làm ướt cả. Dù vậy, đôi mắt màu sẫm của cậu vẫn dịu dàng nhìn cô.

"Bảo Bình..."

Đáp lại Cự Giải, Bảo Bình chỉ mỉm cười. Nhẹ nhàng và ôn nhu.

Bảo Bình vì không ngủ được mà đi dạo một lúc, ai ngờ lại đụng ngay cuộc nói chuyện giữa Song Ngư và Cự Giải. Khi cậu vui vì cô gái cố chấp đó chịu bỏ cuộc, cũng là lúc trái tim cậu nhói lên vì cô gái bé nhỏ đang cố tỏ ra mạnh mẽ kia.

"Nước mưa thật mặn quá đi mất!"

Cự Giải dù cố nở nụ cười bao nhiêu, nó đều trở nên thật gượng gạo đến buồn cười. Mắt cô vì nước mưa mà đỏ ầu và đau rát.

Tìm cô đau quá! Dù cho cô tự nhắc bản thân là không được khóc, không được yếu mềm, không được tỏ ra đáng thương, dù cho cô cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa cũng không được. Khi Song Ngư vừa khuất bóng, mạnh mẽ của Cự Giải cũng theo đó mà trôi mất cùng dòng nước mưa lạnh lẽo này.

Làm gì bây giờ, Cự Giải phải làm gì mới đúng đây.

Đến bao giờ, cô mới thực được hạnh phúc..

Cô rút cuộc, mãi mãi không thể thoát khỏi hình bóng yếu đuối của chính mình.

Cự Giải đau, cô không hề biết rằng cậu cũng đau, rất đau. Lòng ngực bị đè nặng, tim thất lại, cái tâm trí cũng lũng bùng, nhưng Bảo Bình vẫn tự nhủ đó chẳng là gì với nỗi đau của Cự Giải lúc này. Bởi vì cậu đã tự hứa chỉ dõi theo cô, chỉ âm thầm ở bên, rằng tình cảm đơn phương này của cậu sẽ mãi không cần được biết đến. Nhưng cậu đâu thể không khó chịu. Cô khóc, điều đó khiến cậu hận chính mình.

Cự Giải trong vô thức bỗng chạy đến ôm lấy Bảo Bình, khiến cậu vì bất ngờ mà ngã ra sau. Chiếc dù rơi xuống mặt đất, cả hai người cứ thế bị nước mưa làm ướt sũng.

Cự Giải tự hứa sẽ xin lỗi cậu vào ngày hôm sau. Cô chỉ là, cô chỉ là muốn có ai đó ở cạnh mình lúc này.

Bảo Bình dịu dàng xoa đầu Cự Giải. Cậu định sẽ ôm lấy cô gái nhỏ, nhưng vì sợ cô cự tuyệt mà lại thôi. Cứ như thế này mà lại tốt.

"Ngoan nhé, khóc thật nhiều và sẽ lại cười!"

Cự Giải rúc vào lòng Bảo Bình, vì cậu an ủi kia mà nặng trĩu vui đi phần nào.

Đây là lần cuối cô khóc, Cự Giải sẽ không yếu đuối vì tình yêu như thế này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Tạm thời kết thúc

"Mấy bữa nay các em làm sao thế hả? Em thậm chí rơi xuống học sinh khá đấy Thiên Bình! Cả Bạch Dương nữa!"

Cô Như thường không lớn tiếng hay trách mắng ai, nhất là những đứa học trò mà cô luôn yêu quý. Nhưng kết quả này, thật sự rất không ổn.

Có quá nhiều chuyện đã xảy ra khi đó khiến Thiên Bình không thể tập trung vào việc học, đặc biệt là kì thi học kì hai. Không chỉ mỗi cô, mà cả Bạch Dương dù đã được Song Tử kèm cặp cũng mang về kết quả không mấy khả quan. Nó phải nghĩ về nhiều thứ khác nhau, điều đó khiến những môn học bài của Bạch Dương hoàn toàn không đạt điểm tốt.

Kết quả thi cuối kì của lớp Toán khá tệ, đặc biệt là mấy đứa tui nó. Thành viên lớp Toán cũng không tiện hỏi, và cũng không khó chịu gì ngay cả khi họ thua lớp Văn.

Song Ngư nhìn bảng điểm hạng ba của mình vì bị môn Văn kéo xuống mà nhăn mặt nhăn mày. Từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ cậu ưa nổi cái môn học này! Mà, hình như hạng nhất bị đồng thi phải, ngoài Xử Nữ còn ai nữa ấy nhỉ. Song Ngư nhủ vậy, cậu không muốn thừa nhận đâu đấy.

Khi Song Ngư chột nhìn sang bảng điểm mà Sư Tử cầm, cậu nhìn thấy thứ hạng và điểm trung bình của nó. Vẫn là học sinh giỏi, nhưng rất không ổn khi đứng gần cuối cùng. Song Ngư thật lo cho tình trạng của nó lúc này. Dù cho cậu bảo rằng nó nghỉ vài hôm, con nhỏ cứ nhất quyết đòi đi học.

Song Ngư tay chống cằm định nhìn ra ngoài cửa sổ thì vô tình bắt gặp ánh mắt của Cự Giải đang nhìn về phía này. Tất cả những gì cô làm là cười thật tươi với cậu rồi quay đi.

Cự Giải có thể yếu đuối và dễ khóc, nhưng cô là loại người sẽ thực hiện thật tốt những gì mình đặt ra. Khi cô bảo sẽ rút lui, Cự Giải cũng sẽ không bao giờ mơ mộng thêm gì mối tình đơn phương này nữa.

Có một điều khiến Cự Giải bận tâm hơn. Chuyện hôm qua, đến tận giờ cô vẫn chưa xin lỗi Bảo Bình lấy một lời. Dù cậu không nhắc, nhưng cô càng cảm thấy khó xử. Cũng là vì cô khiến cậu phải dầm mưa, sẽ không hay nếu Bảo Bình trở bệnh.

Cự Giải không hề nhận ra, chỉ vì điều này khiến cô suy nghĩ về Bảo Bình nhiều hơn. Cô đã từng cảm thấy cậu quen quen như đã gặp ở đâu trước đây, và giờ cũng vậy, chỉ là mãi không thể nhớ ra.

Từ ngày nhập học đến giờ, lớp Toán không hề có sự xuất hiện của Hàn Thiên Thành. Tụi nó có chút lầy lăm lẹ, nhưng không thể hỏi những đứa có liên quan.

Dù đã hoàn tất kì thi cuối kì, nhưng vì chương trình chưa đủ nên vẫn phải tiếp tục lên lớp. Chủ yếu chỉ là chép cho đủ bài, còn mấy mục quan trọng cần cho các năm sau thì được chú trọng giảng nhiều hơn.

"Sư Tử, em lên giảng câu này cho tôi!"

Sư Tử đang mơ mơ màng màng thì bị Nhân Mã ngồi cạnh khều khều chỉ tay lên bảng. Nó ngơ ngác một hồi mới chịu rời chỗ ngồi.

Tuy nhiên, Sur Từ dù tay cầm viên phấn vẫn không hề ghi lên bảng lấy một chữ. Nó không phải không hiểu hay không biết làm, chỉ là hồn nó không ở đây. Bàn tay cầm phấn cứ đưa ra trước không trung với đôi mắt trống rỗng.

"Sur Từ!!"

Sur Từ thoáng giật mình vì tiếng gọi của thầy Hoá. Đôi mắt màu nâu khói bằng hoàng mờ to, cả viên phấn cũng đánh rơi xuống đất. Vỡ tan. Dù vậy, Sur Từ không hề có ý định nhặt lấy viên phấn.

"Em định đùa tôi phải không? Đạo gần đây em hoàn toàn lơ đãnh!!"

Cây thước trong tay bị thầy Hoá đập mạnh xuống mặt bàn giáo viên. Sur Từ vẫn đứng đó, mặt cứ ngêch ra chẳng rõ có nghe thấy hay không.

Cô học sinh này nằm trong top giỏi của lớp, là loại học sinh rất hiếm gặp. Có thể không tập trung nghe giảng mà vẫn giỏi, có thể nghịch phá đủ trò mà thành tích vẫn đều đặn, vì vậy thầy đã cho qua rất nhiều. Nhưng đạo gần đây, con bé không học, không nghe giảng, cả bài tập cũng không làm, đến bài kiểm tra cũng bỏ trống.

"Tôi nhất định phải mời phụ huynh em! Mau đọc số điện thoại!"

Mười một đứa kia lập tức dâng lên nỗi lo lắng. Không ngoài dự đoán của tụi nó, Sur Từ ngoài mờ to mắt thì chẳng có lấy phản ứng nào.

Nói như thế chẳng phải vô tình đụng đến nỗi đau của nó còn gì?

Song Từ, Nhân Mã, Bạch Dương và giờ là Song Ngư - những người duy nhất biết rằng, gia đình nó đã không còn ba mẹ hay phụ huynh để gọi điện nhắc nhở nữa rồi.

"Em xin lỗi, nhưng em không nhớ số của họ."

Thầy giáo nhìn Sur Từ đầy hằn học.

"Em về chỗ đi, và đừng để chuyện này tiếp diễn thêm lần nào nữa!"

Lớp Toán đồng loạt thờ phào nhẹ nhõm.

Giờ ra chơi đối với các thầy cô cũng như giờ nghỉ, nên phòng giáo viên hầu như chẳng còn một ai ngoài cô Như.

Bảng điểm phát ra cho lớp Toán ban này chỉ là bảng điểm sơ bộ. Có lẽ, cô Như là người duy nhất chưa hoàn thành sổ liên lạc cho cuộc họp phụ huynh cuối tuần này mà thôi.

Trong lúc đếm lại số lượng sổ liên lạc, cô giáo nhận ra thiếu một cuốn. Sau khi kiểm lại lần nữa, cô Như thầm nguyên rủa tên nhóc Thế Đạt. Đây cũng chính là nguyên nhân cho cái danh hiệu "Giáo viên làm sổ chậm nhất" mà học trò và các thầy cô khác đặt cho cô. Thật là hết nói nổi!

Cô Như chợt nhớ đến một chuyện khi nhìn sang chồng sổ liên lạc của lớp Toán. Lẽ ra là thiếu hai chứ không phải một. Cô còn nhớ hôm nhập học của Hàn Thiên Thành đã lên phòng hiệu trưởng vì việc gì đó. Cô rõ đã rất ngạc nhiên khi nhận ra cậu học sinh mới cũng ở đó, còn thản nhiên ngồi trên ghế sofa mà đọc sách. Quyển sổ liên lạc của cô bé theo đó mà thành ra đưa cho cậu.

Cái tên nhóc Hàn Thiên Thành đó khiến cô rất thất vọng. Thái độ rất lịch sự và kính trọng, nhưng cũng đầy cao ngạo và đặc biệt, rất lạnh lùng. Cậu nhóc ấy rất giỏi, dù làm bài thi bổ sung với đề khó hơn đề chính thức, Hàn Thiên Thành vẫn nghiêm nhiên đồng hạng nhất cùng lớp trưởng Xứ Nữ. Cậu nhóc đó rất không tầm thường.

Mà, hình như cậu ta từ bữa đó chẳng hề thấy có mặt trong lớp.

Cô Như vừa định gạt chuyện của cậu học sinh mới sang bên mà quay trở lại làm việc thì cánh cửa phòng giáo viên đột nhiên mở ra. Khuôn mặt trắng nõn và đôi mắt đen láy quen thuộc, lạnh nhạt và không kính nể bất kì ai.

"Em đến đây làm gì vậy Yến Ly?"

Yến Ly chớp mắt một cái, vờ như không để tâm đến lời cô Như. Nhỏ chia tay mình ra trước mắt, nói bằng giọng thản nhiên.

"Em muốn bảng điểm sơ bộ của Kết Kết!"

Hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau không ngại ngùng. Cô Như chớp mắt rồi quay về bàn làm việc của mình.

"Em dùng cái thái độ hống hách như ở nhà với chị gái em đi, đây là trường học!"

Yến Ly bị từ "chị gái" kia làm cho nổi giận. Nhỏ từ trước khi đến đây đã mang trong mình tâm trạng cực kì bức bối và khó chịu. Lời nói phản bác ý của nhỏ của người chị ruột này khiến Yến Ly nhất mực thêm tức giận.

"Chị đừng có lải nhải nữa được không? Em đủ nhức đầu rồi!"

Đôi mắt cô Như đảo sang bàn vừa bị Yến Ly đập mạnh.

"Đó là bàn của cô Xuân đấy! Vậy là em vào đây định làm loạn chứ gì, học sinh lớp 10 Văn?"

"Chị..."

Yến Ly tức giận, nhưng không tìm được câu nào mà phản bác lại. Nhỏ chưa bao giờ thắng trong việc cãi nhau với Như, là nhỏ luôn luôn bị sự bình thản kia làm cứng họng.

Và có lẽ cũng vì, người kia là chị gái ruột của nhỏ.

Trước mặt Yến Ly bỗng chia ra một tờ bảng điểm sơ bộ.

"Đừng có gây phiền phức cho học sinh lớp Toán, mà như em nói là Ma Kết!"

Yến Ly trong lòng ầm ục, môi theo đó mà bặm chặt lại, cả răng cũng vô thức cắn mạnh. Nhỏ hơi ngáp ngừng. Nhỏ chưa bao giờ sợ chị mình, Yến Ly chỉ là đang nghĩ một vài điều. Chợt, nhỏ đưa tay giật phắt tờ điểm sơ bộ từ tay Như.

Sau khi cúi chào một cách bức bối, Yến Ly bước ra khỏi phòng giáo vụ bằng một cái đóng cửa thô bạo.

Khi Ly đã đi khỏi, cô Như mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Đối phó với con bé đó thật sự rất mệt. Một con bé cứng đầu cứng cổ!

"Em đừng có mãi nhượng bộ nó như thế, Yến Như!"

Vừa quay ra, cô Như nhìn thấy thầy Vinh đang bước vào từ ngoài cửa.

"Em không nhượng bộ, Đức Vinh, em chỉ là không muốn lớn chuyện với thành viên trong gia đình!"

"Con bé đó được nuông chiều quá rồi!"

Lời nói của Đức Vinh khiến Yến Như có chút bận tâm, trước khi cô quay lại với công việc làm sổ của mình.

"Cần anh phụ không?"

"Giúp em dán mấy mảnh giấy điểm chính thức vào sổ vậy."

"Vậy là đi thật sao?"

"Phải đó, còn sớm chán!"

Nhìn Sư Tử và Bạch Dương kiểm lại đồ đạc trong balo, Cự Giải và Thiên Bình chán nản than trời than đất. Hai cô nàng này tính cách cứ như dằn dả thay đổi thì phải...

"Bọn này có việc phải làm mà!"

Song Tử vừa phòng mình bước ra cùng với Nhân Mã đi ra phòng khách. Đặt cái balo to tướng xuống, cậu ngồi phịch vào ghế sofa.

"Mình thì nghĩ Thiên Bình đây chỉ là nhớ một người~mà thôi!"

Nhìn khuôn mặt thoáng đỏ của Thiên Bình, Bạch Dương vui vẻ cười một cách hả hê. Khi nó nhìn sang Nhân Mã đang xem ti vi, biểu hiện thần nhiên của thằng nhóc thật khiến nó sôi máu mà. Rõ là nghe mà cứ làm bộ!

"Vậy chừng nào tụi bây về?"

Ma Kết rời mắt khỏi quyển sách nâng cao của mình và nhìn sang bốn đứa tụi nó. Song Tử ngẫm nghĩ một hồi, bỏ cây pocky vào miệng và lên tiếng một cách chán chường.

"Khi nào vào năm học mới."

Mày đứa nào đứa nấy nhướng lên hết cỡ.

"Cứ đùa..."

"Đi chi mà lâu thế?"

Tính ra thì đưa nào cũng có việc cần hoàn thành. Bốn đứa tụi nó trừ Song Từ đều nhà ở bên đó hết cả, nên chuyện này cũng chẳng có gì quái lạ. Mà nói đi cũng phải nói lại, Song Từ nghĩ mình chỉ nên ở bên đó vài tuần rồi về thăm nhà ở đây.

Song Ngư trong khi tụi nó đùa giỡn linh tinh thì quay sang Sur Từ đang ngồi bệt dưới đất gần đó mà chơi cùng Leo. Nhìn khuôn mặt trống rỗng như hồn rời khỏi xác của nó, cậu không kiềm được dùng tay búng trán nó một cái.

Sur Từ ngơ ngơ ngạc ngạc ngẩng đầu. Khuôn mặt hã hê của Song Ngư khiến nó thấy bức mình mà nhăn mặt.

"Cậu mà không chăm sóc nó tốt là tôi đem cậu đi chiến xù!!"

Cách ví von cũng độc đáo lắm.

Song Ngư chỉ biết cười khì. Và nụ cười đó khiến Sur Từ đột nhiên nổi cả da gà. Ớn ớn sao ấy, gian thấy má luôn!

"Ê, đi! Còn có một tiếng nữa thôi đó, còn thủ tục này thủ tục nọ nữa!"

Nghe Nhân Mã thúc giục, ba đứa nó cũng kéo khoá balo lại mà đeo lên vai. Đồ cứ để ở kí túc cũng chẳng mất mát gì.

Sau khi tạm biệt tụi nó hay ôm nhau lần cuối mà theo Thiên Yết và Xử Nữ là cực kì sến súa, bốn đứa tụi nó rời khỏi kí túc ngay. Đến tận khi rời khỏi, Sur Từ vẫn còn mang bộ mặt không chút sức sống khi vừa xoa đầu Leo.

Một năm học lớp mười tạm thời kết thúc ở đây. Năm nay xảy ra thật quá nhiều chuyện.

Tụi nó cũng nên lên kế hoạch cho kì nghỉ hè đang tới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Xung đột

"Giờ này không biết các cậu ấy đã sang đó chưa nhỉ?"

Cự Giải vừa ăn sáng vừa lên tiếng hỏi trong vô thức. Cô thật ra thì cũng có tò mò.

Tụi nó theo lời Cự Giải mà ngẫm nghĩ rồi lâu. Bốn đứa đó đi hồi tối hôm qua, nếu là New York chắc cũng tới rồi.

Và trong khi bốn đứa nó được cho phép nghỉ trước, tụi nó vẫn phải nai lưng ra mà đi học. Cũng không phải là ganh tỵ gì, đương nhiên, ganh tỵ với chuyện đó thì thật xấu xa quá đỗi. Chỉ là, tò mò một chút.

"Tụi mình cũng chỉ học hết tuần này, rồi hết tuần sau là bắt đầu nghỉ hè rồi mà nhỉ?"

Bào Bình ngoạm lấy cái bánh mì trứng của mình trong khi mắt nhìn tụi bạn một cách thần nhiên. Nói là hết tuần này, chứ tính ra hôm nay cũng thứ sáu rồi còn gì.

Hai chữ "nghỉ hè" lập tức khơi lên trong đầu Kim Ngư một ý nghĩ không hề tốt đẹp. Sắp nghỉ hè tức là sẽ họp phụ huynh cuối năm. Dù gia đình cậu không hề định cư ở đây đi nữa, kết quả học tập của Kim Ngư nhất định sẽ được gửi "phát nhanh" qua đó chỉ trong một nốt nhạc.

Aiya, hình như nghe đồn môn Toán của Kim Ngư không tốt lắm.

"Anh khỏi phải lo, quyển sổ liên lạc của anh đã sớm "yên vị" trong tay ông nội với hai bác từ hôm qua rồi cơ!"

Kim Ngư theo phản xạ lập tức quay sang nhìn thẳng em họ, đôi mắt màu lam tuyệt đẹp theo đó mà nhúm chặt. Haha, cứ đùa, chuyện đó làm sao có thể...

Song Ngư dường như đoán được ý nghĩ của Kim Ngư qua đôi mắt kia, trong lòng lập tức dâng lên đắc ý, cậu nhếch môi cười gian manh. Anh ta không hề biết, quyển sổ của anh ta không phải do bác quản gia chăm sóc hai anh em ở đây, mà do chính tay người em họ tốt bụng là cậu đây đã gửi chuyển phát cho họ. Ôi trời, Song Ngư còn chụp cả hình lưu trong điện thoại.

"Thằng oắt con!!"

Hình như anh ta đoán được rồi. Mà, kệ đi, chẳng liên quan đến cậu.

"Lệnh của ông nội, anh dám cãi? Vội lại nghe cho rõ nha, tôi đây phải khó lắm mới xin quyền sở của anh từ tay cô Như đấy."

Miêng Song Ngư vẫn bình thản bỏ trứng ốp la vào mà nhai.

Kim Ngư hận mình không thể bầm thẳng này thành trăm mảnh cho hả giận!!

Tụi nó tự nhiên được xem một màn kịch hay của anh em họ của Lãnh gia nổi tiếng. Ái chà chà, thật là một dịp hiếm hoi quá thể.

"Mà Song Ngư, ban nãy cậu nói gì với mình?"

Khi Song Ngư nhướn người ra sau ghế mà nhìn Ma Kết vốn ngồi cạnh Kim Ngư, cậu nhe răng cười.

Từ khẩu hình của Song Ngư, Ma Kết lập tức đoán ra. Máu sôi lên tới não, cô lập tức dùng tay véo mạnh tai Kim Ngư mặc kệ cậu ta la oai oái cả lên.

"Tôi nhớ đã dạy cậu rất rõ về Toán rồi cơ mà! Cậu còn bảo sẽ dễ dàng làm được hết!!!"

"Đ-Đau đấy Ma Kết! Này nhé, tôi vẫn làm được mà, ít nhất vẫn trên 6,5 để giỏi còn gì! Ôi Ma Kết đau! Đau đau đau!!!"

Nhìn đúng là rất vui nha!

"Được rồi được rồi, định đùa giỡn đến chừng nào đây?"

Thiên Yết và Thiên Bình không hẹn nhau mà cùng đồng thanh lên tiếng. Hai cô nàng quay sang nhìn nhau ngay sau đó rồi bật cười. Cùng với Cự Giải, ba cô gái cẩn thận dọn dẹp đồng bát đĩa cho bữa sáng.

"Chúng ta nên đến lớp thôi, hoặc sẽ muộn mất!"

Khi Xử Nữ vừa nói vừa nhìn vào đồng hồ đeo tay trong khi đeo cặp lên bên vai, tụi nó mới nhìn sang đồng hồ treo tường bên ngoài. Tụi nó còn hơn nửa tiếng để đến lớp trước khi bắt đầu tiết một. Dù đã phản vào chỉ là ngồi chơi đi chăng nữa, đến muộn thì chắc chắn sẽ bị phạt. Và chẳng một ai trong tụi nó mong muốn điều đó xảy ra hết cả.

Đồng bát đĩa vì mục đích cao cả hơn mà vẫn để đó. Mấy cô gái bảo nhau rằng sẽ rửa sau khi đi học về. Mà khoan, dính chính lại, còn một vế nữa. Người rửa sẽ là tụi con trai!

Không một ai dám lên tiếng phản đối cả.

Từ khu kí túc đến khu học xá cũng không mất nhiều thời gian lắm, nên tụi nó có thể thong thả vừa đi vừa nói chuyện rất bình thường.

Chuyện của Cự Giải và Song Ngư tụi nó hầu hết đã biết. Không do bất kì nói mà là tự nhận ra. Dù sao, như vậy có vẻ tốt hơn, khi họ hoàn toàn cư xử như những người bạn bình thường, thậm chí có chiều hướng thân thiết hơn ở mức bạn thân. Ai đó nhìn theo mà cười trong lòng.

Thiên Bình có đủ tự tin khi nói rằng cô hiểu rõ Cự Giải bạn thân mình, và bây giờ cũng không ngoại lệ. Cự Giải có thể ngại giao tiếp và không giỏi ứng xử, Cự Giải có thể rất dễ ngập ngừng và dễ xấu hổ. Tuy nhiên, một khi đã quyết định làm điều gì, cô bạn sẽ làm đến cùng. Khi Cự Giải bảo sẽ từ bỏ Song Ngư, cô sẽ không bao giờ đi ngược lại điều mình đã nói ra.

Nghĩ đến đây, Thiên Bình bất giác thở ra một cái. Cô ước gì mình được như Cự Giải. So với cô bạn thân ấy, Thiên Bình chỉ được mỗi cái mặc ngoài mà thôi.

"Này nhé, một thần tượng thì không nên chau mày như thế!"

Bảo Bình thân nhiên vỗ nhẹ lên vai Thiên Bình. Hai ánh mắt chạm nhau, cậu vui vẻ cười tươi. Cô ngỡ người một lúc cho đến khi cười gượng và đánh vào vai cậu một cái.

"Ai mà có cái tâm trạng tốt như mày! Vội lại, đừng có tỏ ra thân thiết!"

"O hay, đừng có mà giận cá chém thớt! Mà ai bảo tâm trạng tao tốt cơ chứ hả?"

Nhìn vẻ mặt làm như không biết gì của Bảo Bình, Thiên Bình chỉ muốn đấm cho một cái. Làm như cô không nhìn ra vậy, cái sự vui vẻ hiện rõ mồn một trên gương mặt cứ cười cười của hấn ta. Con người ta khi yêu cũng lạ thật.

Mà, Thiên Bình và Bảo Bình thân nhau từ bao giờ ấy nhỉ. Ái chà chà, hai người còn không nhận ra cả cách xưng hô cũng thay đổi. Đúng là có nhiều chuyện đã xảy ra nhỉ, theo một chiều hướng ừm, có thể nói là khá tốt!

"Cậu sao vậy?"

Thiên Yết vốn đang nhìn theo mấy người bạn của mình mà cười vui vẻ thì quay sang Xử Nữ. Cậu từ màn hình điện thoại nhìn sang cô, đôi mắt mới này còn lạnh nhạt trở nên dịu dàng và ấm áp. Xử Nữ khẽ cười.

"Chỉ là bác quản gia cứ nhấn tin bảo mình về."

Thiên Yết nhìn thấy Xử Nữ vừa nói xong đã thờ dãi một cái.

"VẬY.. SAO?"

Cô cũng không biết mình đang khó chịu điều gì nữa, nhưng chính là khó chịu về bản thân cô. Bởi vì Thiên Yết nhận ra, cô đang cảm thấy lồng ngực rất không thoải mái. Vừa cảm thấy dần vật, lại vừa len lỏi cảm giác bức bối không rõ lý do.

"Không phải do cậu, là tự mình lựa chọn điều này. Với lại, nếu có khó chịu thì cũng đừng giữ trong lòng như thế!"

Xử Nữ trong đôi mắt màu đen láy của Thiên Yết đang mỉm cười đầy dịu dàng. Nụ cười ấy nhanh chóng xua đi cảm giác không thoải mái đeo bám cô bấy giờ, Thiên Yết nhẹ cười và khẽ gật đầu.

"Này nhé, chúng ta phải rẽ đây nhé, đừng có mà đi sai đường nhé, hai anh chị nhé!"

Một tràng "nhé" của Kim Ngưu khiến Xử Nữ lập tức bức bối.

Kim Ngưu cảm thấy thứ gì đó đang lao tới, tức thì nhảy sang bên tránh.

Một viên đá bay qua cậu và rơi xuống đất.

"Ê thằng kia, mày định ám sát bổn thiếu gia đây à?!"

Đáp lại sự tức tối kia, Xử Nữ không chút nao núng. Cậu không hề có lý do để sợ thằng đó. Dám làm gì cậu, Xử Nữ thách đấy!

Trong khi tám đứa tụi nó còn vừa đi vừa nói chuyện rôm rả thì một đám đông rõ ràng thu hút ngay sự chú ý của tụi nó. Tụi nó khựng lại một lúc và lập tức nhận ra, trong số đám đông kia không có bất kỳ ai ngoài thành viên lớp 10 Văn và lớp 10 Toán. Cũng sắp vào giờ học nên hành lang hoàn toàn không có bóng dáng học sinh lớp khác.

Tụi nó nhìn nhau, tạm thời gác mấy chuyện đang nói sang mà bước đến.

"Chuyện gì vậy Ái My?"

Cô nàng lớp phó học tập của lớp Toán hai tay khoanh trước ngực, vẫn dửng vẻ lạnh lùng chẳng chặc ấy quay sang người vừa gọi tên mình. Đôi mắt sắc sảo sắc lẹm liếc nhìn phía lớp Văn một cái rồi thờ dãi.

"Còn không mau đến?!"

Cái giọng chua ngoa này không bao giờ có thể nhầm lẫn với bất kỳ ai. Là Mỹ Oanh.

"Tao hỏi tụi bây là có chuyện gì!"

Lớp Toán đồng loạt quay sang. Mọi người đều biết, lớp trưởng đại nhân của bọn họ đang dần mất kiên nhẫn vì câu hỏi chưa hề có câu trả lời của cậu.

"Ban này Hà.. bắt cần giẫm phải chiếc khăn tay của Hạ Mai."

"Tuấn!! Tao không---"

Thu Hà vì cái nhìn của Anh Tuấn mà rụt lại. Mím chặt môi, cô bất mãn quay mặt sang hướng khác một cách khó chịu.

Cái điệu bộ nói và dừng lại một lúc khi nhìn sang lớp Văn của lớp phó kỉ luật Anh Tuấn lập tức khiến Mỹ Oanh lạnh gáy. Ánh mắt thông minh mê hoặc nhưng lạnh lẽo.

Thu Hà lúc này đang mang bộ mặt không thể khó chịu hơn. Hai tay bóp chặt trong khi khuôn mặt lộ rõ sự bất mãn, cô bặm lấy môi một cách bức bối. Dù cho cô hiểu rõ ý định của Anh Tuấn, điều này vẫn khiến cô rất không thoải mái. Người có lỗi trước là bọn chúng, không phải cô. Đương nhiên, thành viên lớp Toán đều biết rõ điều này.

"Các cậu biết không, Thu Hà vốn không phải một cô gái hậu đậu đến mức đó đâu."

Chất giọng đều đều ám muội khiến tụi nó thoáng giật mình. Trên khuôn mặt thanh tú của Thiên Yết là nụ cười nhẹ nhàng đầy mê hoặc, đôi mắt hơi nhíu lại đầy bí ẩn.

Đây không phải lần đầu, nhưng Thiên Yết này vẫn không ngừng khiến lớp Toán thấy thích thú, đặc biệt là tụi nó.

"Cậu muốn nói gì? Ý cậu bảo là do chúng tôi đổ lỗi của các cậu?!"

Mỹ Oanh vì giận dữ mà buộc miệng nói ra. Hạ Mai bên cạnh lập tức khó chịu, trong khi Yến Ly đằng sau bí mật che miệng cười.

Ma Kết lập tức nắm được điểm hờ của câu nói của Mỹ Oanh. Cô cười, đầu hơi nghiêng về một phía.

"Chúng tôi chưa từng nói về điều đó, là cô tự nhận?"

Mỹ Oanh lập tức nhận ra chỗ sai của mình. Nhưng nhỏ không hề sửa, nhỏ hoàn toàn rơi vào thế bí trước câu nói của Ma Kết.

"Thôi được, xét cho cùng, cứ cho là lỗi của chúng tôi đi, nhưng mà..."

Câu nói bị bỏ dở của Xứ Nữ như đang chờ một ai đó bổ sung thêm. Thay vì nói tiếp, cậu chỉ cười một cái.

"Thật quá trẻ con khi nổi sùng như vậy chỉ vì, ừm, một chiếc khăn tay!"

Thế Đạt thỉnh thoảng nói được vài câu khá tuyệt. Đôi mắt tinh nghịch nhìn lớp Văn một cách thách thức.

"Vậy nếu tôi bảo đây là chiếc khăn đất tiền chỉ có tại nước ngoài, đó phải chăng không còn là trò trẻ con nữa chẳng?"

Một thành viên lớp Văn vẫn nói bằng giọng bẻ trên. Đứng bên cạnh, Hạ Mai này giờ vẫn chưa lên tiếng. Thay vào đó nhỏ thích thú xem cách mà hai bên cãi nhau.

"Bọn rách nát các người thật chẳng biết cao thấp gì cả!"

Dù cho câu nói của Thái Bảo khiến cho lớp Văn bắt đầu cười cợt đi nữa, thành viên lớp Toán vẫn không nổi giận. Thay vào đó, chỉ là những nụ cười lộ rõ sự khinh thường.

"Này, đã không biết thì đừng có nói lớn! Người ta cười cho đấy!"

Kim Ngưu dù vui vẻ cười thân thiện nhưng câu nói lại chứa đầy hàm ý. Cậu từ đầu đã biết về gia thế của Mỹ Oanh và Thái Bảo, thật đáng tiếc khi dù chúng thật sự giàu có, hai tập đoàn ấy chỉ là tập đoàn con của CL. Aiya, Kim Ngưu có lẽ không nên nói ra thì hơn, sẽ mất vui mất!

"Mây...!!!"

Khi Thái Bảo định bước lên, cậu lập tức bị cánh tay đang dang ngang ngay trước mắt chặn lại. Dù âm ức trong lòng, Thái Bảo vẫn lùi ra sau.

Hạ Mai nhếch môi một cái.

"Chúng ta không nên làm mất hình tượng chỉ vì mấy con sóc chuột chứ! Bọn họ đã rất tội nghiệp khi nằm cuối bảng thi đua khối học kì hai rồi!"

Hạ Mai dừng lại một lúc. Đôi mắt nhỏ chột nhìn sang Cự Giải đang đứng đằng kia.

"Vói lại, không nên khiến người vừa bị từ chối thêm đau lòng!"

Cự Giải lập tức giật thót lên một cái. Làm sao cô ta biết được?!

Hạ Mai vì hôm đó đi xuống tầng dưới khu kí túc mà vô tình bắt gặp. Nhỏ lúc đó khá thích thú vì chuyện này.

Song Ngư nhìn vào đôi bàn tay roi run lên của Cự Giải, trong lòng lập tức dâng lên sự tức giận. Không chỉ cậu, mà tụi nó cũng vậy, kể cả dù không hiểu như thành viên lớp Toán. Đặc biệt là Bảo Bình, hai bàn tay cậu siết chặt đến chẳng còn giọt máu.

Đứng cạnh cậu, ai đó vừa bước lên.

Chát!

Thứ âm thanh chát chúa chẳng biết từ đâu vang lên khiến đầu Hạ Mai bị đánh quay sang một bên. Má nhỏ, đau rất.

"Cô dám?!!"

Đáp lại ánh mắt giận dữ của Hạ Mai, Thiên Bình hoàn toàn bình thản. Trước khi nhỏ kịp định thần lại, má bên kia của nhỏ lập tức đau rất.

Mọi người xung quanh nhất thời không tin vào mắt mình. Người tát Hạ Mai tận hai cái là Thiên Bình nổi tiếng dịu dàng đó sao..

"Một cái là cho Cự Giải, cái kia là cho lớp Toán."

Hạ Mai giận dữ đến quên cả hình tượng, điên cuồng lao tới định đánh ngược lại Thiên Bình. Khi bàn tay nhỏ định vung lên lại lập tức bị cô nắm lấy, và điều đó xảy ra tương tự với tay kia. Trong khi hai tay còn bị nắm chặt mặc cho Hạ Mai vùng vẫy, Thiên Bình thản nhiên giáng thêm cho nhỏ một cái tát nữa.

"Còn cái này.. là vì những lời đầu độc của cô ngày hôm đó!!"

Mắt Thiên Bình đỏ ầu, môi mím chặt.

Hạ Mai bị tát đến ngã ra sau và được Mỹ Oanh đỡ lấy. Hai bên má vốn trắng nõn của nhỏ đỏ rân và rát buốt.

"Đủ rồi!"

Thiên Bình nhìn cô gái vừa chặn mình lại. Đôi mắt nâu kiên định và lạnh lẽo, là Yến Ly.

"Được rồi Thiên Bình, sắp vào học rồi."

Tụi nó đành chạy lại khuyên ngăn Thiên Bình bình tĩnh. Tụi nó không hiểu lắm về lí do cuối cùng cũng là lí do khiến cô thực sự nổi giận, nhưng không nên nán lại. Nếu cứ ở đó, giám thị sớm muộn gì cũng tới. Đã cuối năm, không một ai muốn làm to chuyện cả.

"Chiếc khăn tay chúng tôi sẽ đền cho cô sau, còn về chuyện này..."

"Chúng tôi phải vào lớp đây."

Thiên Yết và Cự Giải bước theo tụi nó ngay sau đó. Đặc biệt là Cự Giải, cô lo cho người bạn thân của mình.

Lớp Toán không hề dành cho lớp Văn bất kì câu xin lỗi nào.

Khi lớp Toán vừa bước vào phòng học, Hạ Mai tức giận vùng khỏi Mỹ Oanh. Hai má dù đau rất cũng không bằng nỗi nhục nhã hôm nay nhỏ chịu.

Thái Bảo vừa nhìn thấy lớp trưởng sắc lẹm quay sang đã lập tức hiểu ý. Cậu đưa ra trước mặt Hạ Mai chiếc điện thoại của mình.

"Như những gì công chúa yêu cầu."

Nhìn vào màn hình, Hạ Mai nhếch môi cười lạnh.

Hạ Thiên Bình, cô cứ đợi đó! Thù này tôi nhất định trả đủ!

Đó là những bức ảnh chụp lúc Thiên Bình đánh Hạ Mai, với góc chụp đủ biến cô thành người có lỗi và nhỏ là một nạn nhân tội nghiệp.

Sắp có kịch để xem rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tạm biệt

New York, Mĩ.

Một nhà thờ nằm đằng sau khu rừng, hoàn toàn tách biệt với thành phố phồn hoa nhộn nhịp. Ở đây hiện đang tổ chức một tang lễ.

Không khí bên trong nhà thờ uy nghiêm và yên tĩnh. Vang lên đều đều là tiếng của vị linh mục.

Bạch Dương trong chiếc váy đen lén quay sang Song Tử bên cạnh. Cậu vì nó khều mà hơi cúi xuống, trong khi Bạch Dương cố nói một cách nhỏ nhất.

"Nó.. có tới không?"

Song Tử không quá ngạc nhiên trước câu hỏi của Bạch Dương. Dù sao, đó cũng là chuyện khiến cậu bận tâm bấy giờ. Cậu nhìn sang Thiên Thành đang đứng đằng kia, nghiêm nghị trong bộ âu đen và đằng sau là bà Ellen Nguyễn. Kể cả Nhân Mã cũng không có mặt ở đây.

Sự thiếu vắng của Sư Tử không khiến Thiên Thành đánh mất sự bình tĩnh vốn có của mình. Dù cho nó là người đề xuất ý kiến, dù cho nó đã có mặt ở đất nước này, có vẻ em gái cậu vẫn chưa đủ can đảm đối diện với sự thật nghiệt ngã mà chính Thiên Thành còn chưa thể chấp nhận. Sự qua đời của một

Từ Thiên còn quá trẻ.

Khi bài đọc của vị linh mục kết thúc là lúc mọi người bày tỏ sự tiếc nuối của mình. Khách mời của tang lễ chỉ đơn thuần vài đối tác làm ăn quan trọng của Thiên Thành, cùng với gia đình của Song Từ. Dù vậy, vẫn vài kẻ ở đây khiến cậu cảm thấy khó chịu đôi chút.

Trong lúc Thiên Thành định rời khỏi nhà thờ để cùng đến nơi chôn thì một người đàn ông trung niên chậm rãi bước tới trước mặt cậu. Dáng người to béo nhưng sang trọng đúng chất một chính trị gia. Máy Thiên Thành lập tức nhú lại khi người đàn ông cản bước cậu, dù ông hiểu ngay và tránh sang một bên ngay sau đó.

Thiên Thành theo thói quen khẽ gật đầu chào.

"Xin chia buồn cùng cậu, chủ tịch Leon. Điều đó thật tàn nhẫn đối với thiếu gia, hẳn tiểu thư sẽ rất buồn."

Người đàn ông này là đối tác của công ty kể từ khi nó còn được điều hành bởi chủ tịch tiền nhiệm - ba cậu. Đó là lý do duy nhất Thiên Thành vẫn làm việc với ông ta, dù cho người đàn ông hoàn toàn không tốt đẹp gì.

Vị chủ tịch trẻ hơi cười, một nụ cười lạnh băng.

"Cảm ơn lòng tốt của ngài, Sir chủ tịch. Con bé sẽ ổn thôi. Vậy chào ngài, tôi xin phép đi trước!"

Thiên Thành cùng bà Ellen Nguyễn bước qua chủ tịch Sir ngay sau đó. Cậu nên đến đó thay vì trò chuyện cùng ông ta, dù điều đó nhất định khiến cho vị chủ tịch trở nên tức giận.

Tuy nhiên, một người khác lại chặn bước đi của cậu, khiến Thiên Thành có chút sững người. Dù đôi mắt vẫn lạnh nhạt, cậu hoàn toàn không hề giận dữ dù người chặn đường đi của cậu là một cô gái đi chăng nữa.

Trước khi Thiên Thành kịp nhận ra, má cậu đã trở nên đau rát. Đầu bị đánh sang một bên, và đôi mắt nâu khói vẫn đương bình thản đến lạ lùng tận khi cậu nhìn vào cô gái trước mặt mình.

"Bạch Dương, con nghĩ mình đang làm gì vậy hả?!"

Bàn tay vừa tát Thiên Thành của Bạch Dương bị bà Ellen nắm chặt. Dù vậy, sự giận dữ vẫn hiện rõ trên gương mặt nó lúc này. Bất mãn và quyết không phục.

"Cô liệu đang giận dữ về điều gì, Bạch Dương?"

Đôi mắt nâu của Bạch Dương tức thì quay phắt sang Thiên Thành, bàn tay vừa được thả ra theo lệnh cậu siết chặt. Nó chỉ hận không thể cho cậu ta thêm một cái tát nữa.

"Cậu tự đi mà hỏi chính mình!"

"Con bé này, không được vô lễ!"

Lời của bà Ellen không còn đủ để trấn tĩnh Bạch Dương lúc này nữa. Nó cắn chặt môi, rồi quay người bỏ đi ngay sau đó.

Bà Ellen quay sang Thiên Thành, cẩn trọng cúi đầu trước cậu chủ.

"Cậu chủ, tôi xin lỗi về hành vi thiếu tôn trọng của con gái mình."

"Bà đừng bận tâm, tôi ổn."

Mắt Thiên Thành nhìn theo Bạch Dương vừa bước vào xe. Ánh mắt không chút thay đổi, cậu đưa tay chạm nhẹ má mình. Đau rát.

Song Từ đứng nói chuyện với ba mẹ mình gần đó, mọi chuyện đều lọt vào mắt cậu. Sau khi chào ba mẹ, cậu nhanh chóng chạy theo Bạch Dương. Bước đến, cậu thản nhiên mở cửa xe đi vào trong và ngồi đối diện với nó.

Bạch Dương hai bàn tay đan lại đặt trên đùi, siết chặt trong khi môi cứ mím vào nhau. Song Từ nhìn cảnh đó, khẽ mỉm cười.

"Cậu vẫn còn tức giận sao?"

"Đương nhiên! Mà thôi bỏ đi."

Nhìn Bạch Dương hất mặt đi, Song Từ hơi nghiêng đầu một chút.

Bạch Dương biết việc mà nó vừa làm động trời như thế nào. Nó vừa tát Thiên Thành, người mà cả đời nó đáng ra phải tôn trọng. Nhưng dù mẹ nó cố gắng khuyên nó bao nhiêu, thậm chí mắng nó, Bạch Dương vẫn không thể tỏ ra tôn kính bất kỳ ai trong gia tộc Hàn gia mà Sur Từ hay Từ Thiên là một

điền hình, đương nhiên là trừ quý ông và quý bà quá cố. Dù cho, Nguyễn gia của nó vốn phụng sự gia tộc này từ rất lâu về trước đi chăng nữa. Chưa kể, chuyện này xảy ra càng khiến Bạch Dương thêm giận dữ.

Ừ thì cứ cho bữa đó vì trục trặc mà không thể đến kịp, Thiên Thành dạo trước đó cũng có thêm đến thăm hai đứa đó đâu. Bạch Dương cảm thấy bực bội. Kể cả dù cậu ta thực lạnh lùng, kể cả dù nó biết rõ cậu ta chỉ là tỏ ra như vậy, bộ mặt lãnh cảm đó của Thiên Thành trong tang lễ Từ Thiên nó không chịu được.

Song Từ chỉ nhìn theo nó, thỉnh thoảng mỉm cười một cái. Cậu không can thiệp, cũng không lên tiếng bảo ban. Dù nó là người cậu thích, Song Từ không bên vực ai cả, kể cả khi cậu vẫn còn bực vì thái độ của Thiên Thành đi chăng nữa.

Nơi chôn cất của Từ Thiên thuộc khuôn viên sau của dinh thự, cùng với bia mộ của vợ chồng chủ nhân gia tộc tiền nhiệm. Người nhà Hàn gia luôn như vậy, được chôn cất ở nơi yên nghỉ của gia tộc. Trên thảm cỏ xanh mướt, người ta đứng xung quanh chiếc hòm mà bày tỏ sự nuối tiếc khi mỗi người lần lượt đặt lên đó một đoá hoa trắng.

Khi người ta định đóng nắp hòm và chuẩn bị chôn xuống, sự chú ý của mọi người dường như bị thu hút bởi tiếng của một người phụ nữ.

"Tiểu thư Sunny?"

Đám đông lập tức theo phản xạ dạt sang hai bên, đồng thời chừa một lối đi ở giữa cho những tiếng bước chân nhẹ nhàng ngày một gần hơn.

Một cô gái với dáng người nhỏ nhắn trong chiếc váy màu đen, trên tay ôm một bó hoa trắng. Đôi mắt màu nâu khói vốn tính nghịch trở nên lạnh nhạt. Bước theo sau cô gái nhỏ là người con trai trong bộ âu phục đen đang bước về phía Bạch Dương và Song Từ. Đáp lại ánh nhìn ngạc nhiên kia, cậu chỉ khẽ mỉm cười.

"Tóc? Con nhỏ đó...!!!"

Nhân Mã nhìn sang chị họ, chớp mắt mấy cái. Cho đến khi hiểu ra ý cô chị họ, tất cả những gì cậu làm vẫn là cười một cái.

Bạch Dương nãy giờ cứ đứng ngây ra cho đến khi thốt nên lời. Mái tóc nâu vốn dài mượt luôn khiến nó phải ganh tỵ, trước mắt Bạch Dương chỉ còn là một mái tóc dài chưa tới vai.

Thiên Thành vẫn giữ nguyên vẻ lãnh cảm của mình, cậu khẽ mỉm cười.

Trước cái nhìn của mọi người, Sur Từ vẫn bình thản bước đến cạnh bên chiếc hòm nơi Từ Thiên đang nằm. Nó nhìn vào đó, nhìn vào gương mặt bình yên như đang ngủ của cậu, môi theo đó khẽ nở nụ cười. Mặc kệ ánh nhìn từ những người xung quanh, Sur Từ hơi cúi xuống, hôn nhẹ lên trán Từ Thiên, dù cho cậu chẳng còn cảm nhận được gì nữa cả. Từ mắt nó, một giọt lệ long lanh chảy xuống.

"Tạm biệt, anh trai."

Đến tận khi mọi người đã ra về, Bạch Dương, Song Từ cùng Nhân Mã mới bước đến bên Sur Từ vốn đang đứng ngay cạnh bia mộ của Từ Thiên. Bạch Dương nhìn nó, từ phía sau choàng tay qua cổ ôm lấy đứa bạn thân.

Sur Từ vẫn đứng yên như vậy, một chút phản ứng cũng không có. Một lúc sau nó mới cẩn thận kéo tay Bạch Dương ra, quay ra sau nhìn ba đứa mà cười một cái.

"Em ổn không?"

Nhìn biểu hiện lo lắng trên gương mặt Song Từ, Sur Từ lập tức cười trấn an người anh họ, nó gật đầu một cái.

Nhìn mái tóc cắt ngắn đi của nó, Bạch Dương lập tức nổi sùng lên.

"Mà này, sao mày lại cắt tóc thế hả? Con điên này!"

"O hay, tóc tao chứ tóc mày sao mà ý kiến?"

Bị Sur Từ vặn ngược lại, Bạch Dương phồng mang trợn má cả lên. Ngay khi nó định chạy tới túm lấy con bạn, Nhân Mã lại giọng đều đều vang lên.

"Người ta nói con gái thường cắt tóc khi trải qua chuyện gì đó, tính ra cũng khá đúng nhỉ?"

Sur Từ theo đó cười tươi, mặc dù câu nói kia chỉ khiến Bạch Dương ngẩn người ra. Một lúc sau, tay chỉ thẳng vào Sur Từ, nó nói một cách bất mãn.

"Nhưng con này có phải con gái đâu!"

Bạch Dương cảm thấy mình bị liếc đến lạnh cả sống lưng. Nó chỉ định đùa một chút thôi mà.

Song Tử hoàn toàn bị cho ra ngoài rìa lúc nào chẳng hay. Mây hơi nhướng lên, cậu thật sự cảm thấy chẳng thoải mái chút xíu nào khi bị lơ đi như thế. Cậu thờ dãi một cách nãy nê.

Sur Tử trong khi hai chị em Bạch Dương và Nhân Mã đang nói chuyện rôm rả mà quay sang mộ của Tử Thiên. Lòng nặng trĩu thế này, chẳng biết nó sẽ mất bao lâu. Tay Sur Tử vô thức mân mê chiếc vòng đang đeo.

Điện thoại Sur Tử chợt reo lên. Khi nó lấy ra và nghe, ba đứa kia chợt chú ý đến chiếc móc treo gắn kèm con mèo bông nhỏ màu xanh nhạt.

Đôi mắt Bạch Dương thoáng mở to trong vài giây, trước khi nó tỏ ra bình thường và tiếp tục trò chuyện cùng Song Tử và Nhân Mã.

Nhân Mã đột nhiên tỉnh giấc dù cậu đã ngủ vì mệt. Hai mắt nhìn lên trần nhà, cậu thở ra một cái. Trong đầu cậu lại hiện lên những suy nghĩ kì lạ nữa rồi.

Nằm lăn lộn một hồi trên giường, Nhân Mã cuối cùng ngồi bật dậy. Cậu có lẽ vì khát nước mà mất ngủ. Nghĩ vậy, Nhân Mã tung chăn rời khỏi giường ngay.

Khi bàn tay đã đặt trên tay nắm cửa, Nhân Mã đột nhiên khựng lại. Cậu chợt nhớ lại những ngày tăm tối khi cậu còn nhỏ xíu, cũng là Nhân Mã vì khát nước mà rời khỏi phòng. Lắc mạnh đầu mình, cậu tự cười bản thân lại nghĩ mấy thứ không đâu.

Cầm theo chai nước vừa lấy trong tủ lạnh, Nhân Mã vô thức mở cửa bước ra vườn từ lúc nào không hay. Ngồi xuống chiếc xích đu gần đó, Nhân Mã ngẩng đầu đưa chai nước vào miệng mà tu một hơi. Đôi mắt hồ phách vẫn mở như đang suy nghĩ về điều gì đó.

Nhân Mã chợt nhớ hôm nào đó khi cậu vẫn còn nằm viện. Lúc đó, Nhân Mã đã có một giấc mơ. Trong giấc mơ ấy, một cô gái đã hôn cậu trong khi Nhân Mã vẫn đang ngủ say. Giấc mơ quá thực khiến cậu có chút ngơ ngẩn, cả môi cũng dường như cảm nhận một sự ảm áp lạ lùng. Đến giờ, cậu nói ấy vẫn vang vọng trong tiềm thức Nhân Mã.

"Tôi yêu cậu, rất yêu, rất yêu... dù cậu có hận tôi đi chăng nữa..."

Chẳng hiểu sao, mỗi khi cậu nói ấy vang lên, hình ảnh cô gái ấy lại hiện lên trong suy nghĩ Nhân Mã. Cô gái tên Hạ Thiên Bình. Nhân Mã thờ dãi một cái, có khi đầu cậu bị hồng rồi cũng nên.

"Ừa?"

Tiếng gọi vang lên khiến Nhân Mã lập tức quay đầu sang. Phản chiếu trong mắt cậu là Song Tử đang đưa tay dụi dụi mắt. Mây Nhân Mã tức thì nhú lại. Thắng này nó vẫn chưa ngủ hay sao..

"Mày chưa ngủ hả?"

Đưa tay che miệng ngáp một cái, Song Tử thần nhiên giật lấy chai nước trong tay Nhân Mã.

"Làm như mày tốt lắm!"

Đáp lại ánh nhìn khinh thường của thằng bạn, Song Tử hoàn toàn không bận tâm tới.

"Nhà bố mày, bố mày có quyền! Ngủ không kệ tao!"

Nhân Mã thảm nguyện rủa. Khi nhận ra Song Tử đang đứng ngay trước mặt, cậu lập tức nhướng mày khó chịu.

"Muốn gì? Nước uống rồi, muốn gì?"

"Tránh ra cho ông nội mày ngồi chứ gì!"

"Đứng đi con!"

Cuối cùng, Nhân Mã vẫn bị Song Tử đá phăng sang một bên nhường chỗ cho cậu, mặc kệ ai đó lập tức sùng sĩa mặt mày đến mức nổi húng muốn giết người.

"Đang tương tư hả?"

Đôi mắt rõ ràng buồn ngủ của Song Tử khiến Nhân Mã bức bối. Lại còn nói móc cậu cái gì đó, tên này rõ là muốn ăn đòn.

Dù vậy, trong lời nói đùa của Song Tử vẫn có ý nghiêm túc, và Nhân Mã biết rất rõ điều này. Chơi với thằng bạn thân này mười năm là quá đủ để hiểu.

"Tao chỉ đang nghĩ một vài chuyện."

Vừa nói, Nhân Mã không hiểu sao mở điện thoại ra mà bấm. Cậu chán nản mở mạng mà lướt vài vòng, bất gúa thờ dãi lấy một cái. Song Tử cũng không

hỏi nữa.

Đôi mắt hổ phách của Nhân Mã bỗng dưng mở to, ngón tay đang lướt trên màn hình cảm ứng theo đó mà khựng lại. Cái gì.. thế này...

Biểu hiện kì lạ của Nhân Mã lập tức lọt vào mắt Song Tử, khiến cậu vì tò mò mà ló đầu vào xem thử.

"Con khốn đó!"

Ban đầu, Song Tử còn nghĩ đó là lời nói của mình, cho đến khi cậu nhận ra nó thốt ra từ miệng Nhân Mã. Bàn tay cầm điện thoại của Nhân Mã siết chặt đến mức run lên trong khi răng cắn mạnh lấy môi.

Song Tử biết, thằng bạn này của cậu rõ ràng là đang tức giận. Rất tức giận. Song Tử chợt cười một cái.

"Vậy thì về mà cho cô ta một trận đi!"

Nhân Mã đột nhiên sực tỉnh, theo đó mắt mở to quay sang Song Tử, mặt lộ rõ vẻ khó tin hơn là khó hiểu.

"Mày nói những nói cuội gì thế hả thằng điên?"

Song Tử biết chắc Nhân Mã hiểu ý cậu.

"Mày không sợ bản thân sẽ hối hận sao? Tao hiểu mày quá mà, bạn thân!"

Nhân Mã vô thức bặm chặt môi. Đừng có đùa, tại sao cậu lại phải hối hận cơ chứ.. Chuyện này, rõ ràng không hề liên quan đến cậu. Rõ ràng là vậy cơ mà..

Ánh nhìn Song Tử vẫn thế, kiêu ngạo như thể biết chắc suy nghĩ của mình là đúng. Nhân Mã chợt rơi vào trạng thái khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Dính vào rắc rối

Thứ hai đầu tuần, như mọi khi, việc đến trường dễ dàng khiến người ta phát nản, nhất là khi đã thi cử xong xuôi như thế này.

Cự Giải nhìn sang cô bạn thân của mình, và nhận ra Thiên Bình dường như cứ thả hồn trên mây, chẳng rõ đang suy nghĩ chuyện gì. Nghĩ một lúc, Cự Giải đưa tay, xua xua trước mặt Thiên Bình.

"Sao vậy?"

"Cậu thì có đấy, cứ như người mất hồn!"

Đáp lại Cự Giải, Thiên Bình chỉ biết cười trừ. Cô không hẳn là mãi nghĩ ngợi gì đó, chỉ là.. Không hiểu sao, Thiên Bình cứ cảm thấy khó chịu trong lòng, cứ như thể có chuyện gì đó sắp xảy ra. Ngay giờ mắt trái cô cũng giật liên hồi.

Có lẽ là Thiên Bình nghĩ nhiều quá cũng nên.

Khi Thiên Bình và Cự Giải vừa rửa xong bát đĩa và đi ra ngoài, hai cô nhìn thấy tụi nó đang túm tụm ở gian phòng khách thay vì chuẩn bị đi học.

"Này nhé, tụi bây không tin đâu! Ôi trời ơi, con nhỏ đó cắt ngắn luôn!"

Là giọng của Bạch Dương.

Thiên Bình nhìn thấy nguyên đám đang chụm đầu lại, trong khi chiếc điện thoại của Xử Nữ vẫn đang đặt trên bàn.

"Mà tụi bây vẫn ổn đúng không?"

Sau một hồi mường tượng ra hình ảnh một Sư Tử tóc ngắn, Xử Nữ chợt lên tiếng hỏi.

"Ồn hết, chưa chết mà!"

Cái câu trả lời khiến người ta muốn bay nửa vòng trái đất mà cho nó một trận.

"Thôi nói bấy nhiêu thôi, chiều tính tiếp! Tụi tao phải đi học nữa!"

Bên đầu dây bên kia, Bạch Dương còn chưa kịp chào hỏi hay ú ớ gì đã bị Xử Nữ cúp máy. Ai đó tuốt nửa vong trái đất kia lập tức sùng sĩa mặt mày mà rửa thắm.

Bạch Dương phồng mang trợn má, mãi một lúc sau mới giật mình một cái. Nó quên mất điều quan trọng mà nó định nói rồi! Bạch Dương chợt mở trình duyệt và xem gì đó, mày lập tức nhú lại trong khi môi mím chặt.

Chuyện đi học cũng không có gì quái lạ, như thường ngày và chẳng có điều gì đặc biệt. Nhưng đó là thường ngày, hôm nay hình như có gì đó không đúng.

Không cần bước tới khu học xá, từ khi đứng mặt nhiều học sinh khi ra khỏi phòng kí túc, Thiên Bình đã cảm thấy gì đó rất lạ. Kể cả khi cô cùng tụi nó đứng chào cờ đầu tuần. Là ánh mắt, ánh mắt mà những học sinh dùng để nhìn cô. Dù cho Thiên Bình là người thường xuyên nhận được nhiều sự chú ý chỉ vì sự nổi tiếng của mình đi chăng nữa thì vẫn có gì đó không đúng.

Những ánh mắt hoàn toàn không chứa sự ngưỡng mộ và yêu mến mà người hâm mộ dành cho thần tượng của họ, đó là ánh mắt dò xét và chê bai, thậm chí là những nụ cười tỏ vẻ khinh thường. Điều này khiến Thiên Bình - người vốn luôn được người khác nhìn bằng ánh mắt hâm mộ - cảm thấy sợ hãi.

Không chỉ mỗi Thiên Bình, tụi nó đều nhận ra hết cả, nhận ra rất rõ. Chỉ là không muốn cô quá lo lắng mà suy nghĩ lung tung đúng với tính cách dễ bị tác động của Thiên Bình, tụi nó mới trấn an cô.

Xử Nữ và Thiên Yết lập tức khó chịu lộ rõ. Nhưng hai người họ cũng biết, dù có hỏi thì đám học sinh vốn kì thị lớp Toán kia nhất quyết không hé răng nửa lời, thậm chí còn lên tiếng trêu chọc vì điều gì đó mà họ không hề hay biết. Chết tiệt!

Dù được Cự Giải và Ma Kết trấn an, trong đầu Thiên Bình vẫn hiện lên rất nhiều viễn cảnh khác nhau. Cô cố xem thử liệu mình có phạm sai lầm gì đó, hay đã làm gì không đúng. Càng nghĩ, Thiên Bình càng nhanh chóng trở nên rối trí.

Khi đi ngang qua phòng học lớp Văn, Song Ngư vì vô tình nhìn qua mà thấy được nụ cười nửa miệng của cô nàng lớp trưởng kênh kiệu Hạ Mai. Đôi mắt tinh anh lập tức nhú chặt.

Kim Ngưu vừa bực bội mở phăng cánh cửa thì Thu Hà từ đâu đã chạy ngay tới. Khuôn mặt hồi hã không chỉ của cô bạn mà của cả lớp Toán từ khi nào đã có mặt đầy đủ khiến tụi nó rơi vào thắc mắc.

"Các cậu.. các cậu đây rồi!"

Thiên Bình nhìn thấy ánh mắt lo lắng ái ngại khi Thu Hà nhìn mình.

Không để Kim Ngưu kịp lên tiếng hỏi lại rõ ràng, cô bạn lớp phó văn thể mỹ đã lập tức dúi vào tay cậu chiếc điện thoại của mình. Ban đầu có chút ngạc nhiên, nhưng Kim Ngưu vẫn nhìn vào xem thử thay vì hỏi.

Nhận ra đôi mắt màu lam vốn tinh lạnh của Kim Ngưu chợt trở nên mờ to kinh ngạc, Bảo Bình không nén được tò mò mà chỏ đầu vào xem thử. Ma Kết vốn không phải người nhiều chuyện, nhưng biểu hiện của hai cậu bạn đặc biệt là Kim Ngưu vẫn khiến cô cảm thấy bận tâm.

"Hai thằng bay đưa đây coi!!"

Chiếc điện thoại trong tay đã bị Xử Nữ thô bạo giật lấy, dù cho cả Kim Ngưu và Bảo Bình đều không chút phản ứng hay giận dữ.

"Cái..?!"

Xử Nữ nhận ra Thiên Yết đang nhìn mình nên đưa ngay cho cô. Dù vẫn là gương mặt lạnh nghiêm nghị đó, Thiên Yết đọc được trong biểu hiện Xử Nữ một sự lo lắng.

"Thiên Bình.."

Chiếc điện thoại nhanh chóng từ tay Thiên Yết chuyển sang Thiên Bình. Biểu hiện của mấy đứa bạn này giờ khiến sự lo lắng trong cô càng tăng thêm. Ngập ngừng nhận lấy, Thiên Bình thậm chí không dám nhìn vào điện thoại.

"T-Tại.. sao? Không thể nào..."

Nếu Cự Giải không bắt lấy, chiếc điện thoại có lẽ sẽ rơi từ trong tay Thiên Bình. Nhìn cô bạn thân hai bàn tay bịt chặt miệng trong khi đôi mắt mở to một cách khó tin, Cự Giải lập tức nhú mày.

"Con nhỏ đó!!"

Thu Hà nhìn sang Ma Kết đang nắm chặt hai bàn tay mình một cách khó xử.

"Bọn này cũng mới biết, ban nãy khi lên mạng một chút.."

"Chuyện này đã đồn khắp trường, mà có lẽ cả bên ngoài nữa."

Dù chất giọng vẫn lạnh nhạt bình thản, tội nó đọc được một Anh Tuấn đang tức giận.

Thiên Bình không tin. Tại sao.. chuyện này lại xảy ra...

Song Ngư là người duy nhất không rõ chuyện khiến tội nó vừa lo vừa giận, chỉ bởi cậu thường đứng tách ra và giờ cũng vậy. Đi đến chỗ người cầm điện thoại hiện giờ là Cự Giải, cậu thân nhiên ghé đầu vào xem thử.

"Này, đừng có trêu mình!"

Cự Giải trong mắt Song Ngư đang nhăn mặt khó chịu. Cô dù từ bỏ nhưng chưa hề bảo đã dừng thích cậu, nên đừng có hành xử tự nhiên như vậy. Đáp lại, Song Ngư bình thản nhẹ nhàng cười trước khi quay lại thông tin mà cậu muốn biết.

Làn sóng tĩnh lặng trong đôi mắt màu nâu cafe hơi dao động, Song Ngư chớp mắt một cái.

Trong điện thoại hiển thị là bản tin của một trang mạng thông tin. Đó là một thông tin liên quan đến Thiên Bình được đăng trong mục Sao, với tiêu đề là "Cô nàng thần tượng liệu thật sự là một thiên sứ trong sáng như bạn nghĩ?" Chưa hết, đính kèm theo trong bài viết là những hình ảnh được chụp lúc Thiên Bình tát một cô gái dù đã che mặt vẫn nhận ra là Hạ Mai. Mày Song Ngư hơi nhủ lại trước những lời bình luận thật sự ác ôn.

Thì ra đây là cách cô ta trả thù cho ba cái tát của Thiên Bình lúc đó. Một cô nàng xảo quyệt!

Thiên Bình chợt cảm thấy hai chân chẳng còn chút sức lực, cứ thế mà khuỵu xuống từ lúc nào chẳng hay. Dù đã được tội bạn đỡ lấy, Thiên Bình cảm thấy sự thất vọng bên trong mình đang lan rộng ra. Cứ thế này.. mọi thứ sẽ đổ vỡ cả. Sự nghiệp của cô, ước mơ của cô, niềm yêu thích của cô.. Mọi thứ.

"Thiên Bình, bình tĩnh lại!"

Ma Kết dùng tay vuốt lưng Thiên Bình để trấn tĩnh cô bạn. Cô đưa mắt nhìn tội nó, vừa lo lắng cho Thiên Bình, lại vừa hận không thể chạy thẳng tới lớp Văn mà đánh chết con nhò gian xảo đó.

"Thảm hại thật!"

Giọng nói này..

"Hạ Mai!!!"

Trước thái độ phẫn nộ của lớp Toán, Hạ Mai vẫn thân nhiên nở nụ cười vui vẻ. Đằng sau nhỏ là Mỹ Oanh và Thái Bảo, cùng với Yến Ly đang đứng ở một góc tách biệt.

"Nè nè, giận dữ như vậy thật không tốt chút nào!"

Tội nó từ lần gặp đầu tiên đều đã phải công nhận, tất cả thành viên lớp Văn đều là trai tài gái sắc, đều sở hữu vẻ ngoài hơn người. Tuy nhiên, điều đó chỉ khiến chúng đáng khinh. Như khi Mỹ Oanh vừa nói vừa nháy mắt, vẻ dễ thương giả tạo ấy khiến lớp Toán phát ốm.

"Tội nghiệp quá nhỉ?"

"Mày!!!"

Bảo Bình vì giận dữ mà quên cả bình tĩnh nhào tới nắm lấy cổ áo Thái Bảo xóc ngược lên. Dù vậy, đáp lại ánh mắt phẫn nộ của Bảo Bình chỉ là sự thân nhiên đến thờ ơ từ Thái Bảo.

"Bảo Bình, mày hạ hỏa lại một chút!"

Kim Ngưu dù tức giận đến mức muốn đấm bọn này cho hả giận nhưng vẫn cố nén lại. Cậu đi tới, kéo ngược Bảo Bình đang như muốn điên lên lại, giữ cho thẳng bạn không vì giận mà đi gây sự không nên.

Nhìn Thái Bảo bình thản sửa lại cổ áo, thậm chí dùng tay phui nhẹ rồi nhếch môi cười một cái, thật sự muốn gây sự còn gì!

"Tôi không rõ lớp Toán đã đắc tội gì với lớp Văn danh giả các người, tại sao luôn gây sự?"

Thiên Yết hai tay nắm chặt lại với nhau, cố thận trọng trong lời nói để không chạy lại tát vào gương mặt xinh đẹp nhưng kênh kiệu kia một cái.

Hạ Mai lập tức cười bốn cợt.

"Chính cô cũng đã từng tát tôi đấy, Minh Thiên Yết!"

Nhỏ vẫn còn nhớ rõ cái tát mà Thiên Yết tặng nhỏ đau như thế nào. Hạ Mai chỉ hận không thể đáp trả lại cô.

"Chẳng phải do mấy người ăn ở quá tốt còn gì?"

"Trương Ái My, cô!!!"

Mỹ Oanh cảm thấy lạnh cả sống lưng khi bắt gặp ánh nhìn sắc lẹm của Ái My từ xa.

"Họ tên tôi, cô không xứng đáng để gọi."

"Cứ làm như mình hay lắm, trong khi mấy người rõ đang ở trong địa phận của lớp Toán!"

Thế Đạt ngồi trên bàn, thản nhiên nói với một nụ cười nghịch ngợm. Tên nam sinh quậy phá đôi lúc cũng có vai phát ngôn khá ấn tượng đấy chứ!

Xử Nữ hơi cười trước câu nói của Thế Đạt, cậu lập tức đưa mắt sang những thành viên lớp Văn vẫn chưa hề có ý định rời đi.

Ánh mắt của lớp trưởng lớp Toán luôn khiến Hạ Mai cảm thấy lạnh gáy. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là nhỏ chịu thua.

Bất cứ thứ gì nhỏ muốn, nhỏ đều phải đạt cho bằng được. Và bất cứ thứ gì cản đường nhỏ, nhỏ nhất quyết không để yên. Đó gần như là phương châm sống của Hạ Mai.

"Tôi chỉ là tốt bụng đến xem tình trạng mấy người ra sao, hay hoàn toàn tệ hại như cô-thần-tượng-nửa-mùa kia?"

"Cô!!!"

Cự Giải rất ít khi giận dữ, nhưng cô là người có thể vì bạn mình mà không từ bất kì điều gì. Cự Giải có thể yếu đuối và hay khóc, nhưng cô không bao giờ cho phép bất cứ ai dám làm nhục bạn thân cô!

Hạ Mai bị Cự Giải đẩy mà mất cả thăng bằng. Nếu không nhờ Thái Bảo đỡ lấy, nhỏ chắc chắn sẽ ngã, dù cho Hạ Mai lập tức hét đi sự giúp đỡ đó.

"Con nhỏ yếu đuối như cô cũng bày đặt ra mặt anh hùng hả?"

"Tôi cấm cô xúc phạm Thiên Bình! Tất cả đều do thứ ích kỷ cùng cái sĩ diện hão của cô mà ra!!!"

Khi Hạ Mai định bước tới cho Cự Giải còn đang hùng hồn một trận, nhỏ lập tức bị chặn lại bởi một cánh tay chắn giữa nhỏ và cô. Hạ Mai bắt gặp một đôi mắt màu sẫm lạnh băng.

"Bảo.. Bình..."

Cự Giải nhìn người con trai đứng chắn cho mình, khẽ mỉm cười. Cô bước về sau và ra chỗ Thiên Bình còn đang theo dõi nãy giờ, ôm lấy cô bạn thân vào lòng và ánh mắt tiếp tục dõi theo cậu.

"Định làm anh hùng sao hoàng tử?"

Đáp lại ánh nhìn kiêu căng của Hạ Mai, Bảo Bình chỉ đơn giản là cười tươi.

"Rất tiếc nhưng cửa của lớp Toán không để lớp Văn bước vào!"

Chỉ một câu nói vắn đủ khiến cho sự hả hê và sự giận dữ cùng dâng lên. Anh chàng này đôi lúc cũng nói mấy câu tuyệt thật nhỉ.

Hạ Mai vì cảm thấy bị xúc phạm mà bỏ đi ngay sau đó, sau khi nhỏ nhìn lớp Toán đầy khinh thường. Hạ Mai chợt dừng lại nơi đôi mắt màu nâu cafe đang nhìn mình, nhỏ nhận ra cậu ta nãy giờ hoàn toàn không lên tiếng. Nhếch mép cười một cái, Hạ Mai rời đi ngay. Dù sao, không khí ở lớp Toán vẫn khiến nhỏ cảm thấy ngột ngạt quá thể!

Thái Bảo và Mỹ Oanh đồng loạt rời đi ngay sau đó. Lúc này, Ma Kết nhận ra, Yến Ly vẫn chưa đi. Nhỏ tựa vào bức tường cạnh cửa của lớp Toán nên không một ai nhận ra.

"Ly Ly.."

Đôi mắt đen láy lúc này nhìn sang Ma Kết, lạnh lẽo mỉm cười.

"Mọi thứ sắp bắt đầu rồi đấy, Kết Kết."

Nhìn theo Yến Ly bước đi, Ma Kết nhất thời không hiểu rõ ý nhỏ. Trong lòng cô chợt cảm thấy bất an.

"Ma Kết?"

Khi Ma Kết ngạc nhiên quay sang, cô nhìn thấy gương mặt Kim Nguru gần như kè sát mình. Vội vàng đẩy cậu ra một cách thô bạo, mặt cô thoáng đỏ.

"Gì vậy?"

"Không có gì hết, đi vào mau!"

Kim Nguru đôi lúc cảm thấy Ma Kết cứ như bảo mẫu mình vậy. Cậu cười, dù sao cô vẫn rất đáng yêu!

Nhưng giờ đâu phải lúc để nghĩ chuyện đó.

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Hát

"Tất cả những chuyện này rốt cuộc là sao hả?!"

Một cuốn báo với trang bìa là vụ việc xảy ra gần đây bị anh chàng gần ba mươi vứt mạnh xuống bàn. Âm thanh vang lên khiến người trong phòng lập tức không thể hó hê nửa lời.

"Em còn không mau trả lời, Thiên Bình!"

Thiên Bình vốn hai tay đan chặt vào nhau, vì tiếng quát mắng mà giật mình cả lên. Siết bàn tay lại, môi mím thành một đường thẳng, thái độ tức giận kia khiến Thiên Bình cảm thấy sợ sệt.

"Em."

"Chết tiệt! Đang lúc này mà...!"

Nhìn anh chàng giám đốc vò đầu bứt tai, Thiên Bình cảm thấy tội lỗi dâng lên một cách khó chịu, dù cho mọi chuyện không chỉ mỗi là lỗi của cô đi chăng nữa.

"Tôi không nghĩ Thiên Bình chịu toàn bộ trách nhiệm, bởi vì đây không phải do cô ấy tự bản thân gây sự!"

Thiên Bình ngáp ngừng nhìn sang bên cạnh. Xử Nữ vẫn vậy, vẫn đứng thẳng và gương mặt không chút thay đổi, đôi mắt nâu đen vẫn một mực dán chặt vào vị giám đốc như tạo một áp lực vô hình.

"Đó không phải chuyện tôi quan tâm! Ừ thì không phải do em ấy, tôi đồng ý, nhưng người hâm mộ thì không nghĩ vậy! Nhất là lúc này, em có biết đây là thời điểm quan trọng không hả Thiên Bình?!"

Dạo gần đây, Thiên Bình tập luyện đến điên cuồng cho cuộc thi dành cho ca sĩ trẻ sắp tới. Vậy mà, mọi công sức bỏ ra đều đổ sông đổ bể.. Đâu phải chỉ mỗi anh ta cảm thấy tức tối chứ! Cả số bình chọn hiện tại của Thiên Bình, cô không còn ở vị trí đầu bảng nữa rồi.

Xử Nữ hít sâu một cái. Đứng như cậu nghĩ, khi ba cậu đã nói, ông ấy chắc chắn sẽ làm. Đó là tính cách của ba cậu. Và khi ông bảo sẽ đuổi cậu ra khỏi nhà, người ta cũng chẳng còn xem lời nói cậu ra gì trừ những người thực kính trọng cậu. Xem ra, sự có mặt ở đây của Xử Nữ chẳng giải quyết được chuyện gì cả.

"Em xin lỗi!"

Cả anh chàng giám đốc và Xử Nữ cùng quay sang cô gái nhỏ đang cúi thấp nửa người.

Thiên Bình hai tay siết chặt. Cô phải giải quyết chuyện này, dù có ra sao đi chăng nữa.

"Xin anh, hãy cho phép em được mở một cuộc họp báo! Em muốn nói rõ mọi chuyện với mọi người!"

Anh chàng giám đốc khẽ nhú mày, cùng với ánh nhìn nghi hoặc của Xử Nữ. Cậu chợt mỉm cười, cô gái này thật rất can đảm. Từ nhỏ đã vậy, nhưng.. Xử Nữ không chắc chắn về chuyện này cho lắm.

Ngồi trong phòng nghỉ của mình, Thiên Bình nhìn bản thân trong gương. Mấy ngày nay vì chuyện này mà cô chẳng chọn mặt được. Chạm nhẹ vào hai bên má, Thiên Bình chợt úp mặt xuống bàn. Cô cắn chặt lấy môi.

Vài ngày trước vì suy nghĩ mà nói vậy, dù cho đó thực sự là mong muốn của Thiên Bình lúc này, cô cũng chẳng biết mình có đủ can đảm hay không nữa. Chẳng biết từ bao giờ, cô đã đánh mất một cô gái luôn tự tin trog mọi chuyện. Có lẽ, Thiên Bình đã quá sợ sệt.

Từ khi còn bé tí, ước mơ của Thiên Bình là ca hát. Cô luôn muốn đứng trên sân khấu, được bao phủ bởi hào quang và hát vang lên bằng giọng ca của chính mình. Thiên Bình yêu ca hát, chẳng biết từ lúc nào cô đã xem việc ca hát là quan trọng. Đó không còn chỉ là một ước mơ của một đứa trẻ, đó đã trở thành mục tiêu sống của Thiên Bình. Nếu không còn được ca hát nữa, cô không thể tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra.

Lúc này đây, Thiên Bình chợt nghĩ đến Nhân Mã. Cô ước gì, cậu ở đây, cổ vũ cô, cho cô những lời khuyên hoặc ít nhất, chỉ ở bên cô thôi cũng được. Thiên Bình nhận ra từ rất lâu rằng cô yêu cậu như thế nào, và cô cần cậu như thế nào.

Nhưng ý nghĩ ấy nhanh chóng bị gạt đi trong suy nghĩ của Thiên Bình. Cô chợt nhận ra, cô không thể mãi chỉ dựa vào người khác. Nhân Mã không thích những cô gái yếu đuối, và chính bản thân Thiên Bình cũng không muốn mình yếu đuối.

Hai bàn tay nắm chặt. Chỉ lần này thôi, cô nhất định phải đối mặt với tất cả mọi chuyện. Có thể được, Thiên Bình nhất định sẽ giải quyết được tất cả, hoặc ít nhất chỉ là cô cầu mong thôi cũng được. Cô lên!

"Thiên Bình.."

Cánh cửa phòng bị đẩy ra. Nhìn về mặt lo âu của chị quản lí, Thiên Bình cười tươi. Cô đứng dậy và bước đi.

"Cảm ơn chị!"

Thiên Bình nhất định làm được!

Trên đường tới căn phòng tổ chức buổi họp báo, Thiên Bình nhận được rất nhiều ánh mắt từ mọi người, đa phần là các ca sĩ đồng nghiệp, từ tiền bối tới hậu bối. Che miệng và cười cợt, nói xấu và khinh thường. Thiên Bình biết mình rất dễ bị ảnh hưởng bởi tác động, nhưng cô vẫn cố gắng giữ bình tĩnh.

Hít sâu một hơi, Thiên Bình cố lấy lại vẻ tươi tỉnh hằng ngày. Cô đưa tay nắm lấy tay nắm cửa và đẩy nhẹ.

Thiên Bình bị ánh đèn từ những chiếc máy chụp ảnh làm cho loá mắt. Dù vậy, cô vẫn cố bình tĩnh và đi đến chỗ ngồi của mình. Nhìn mọi người bao gồm các phóng viên và những khán giả, mặc kệ những ánh mắt tò mò khó chịu, Thiên Bình nở nụ cười và khẽ cúi đầu.

"Cảm ơn tất cả mọi người vì sự có mặt ngày hôm nay!"

"Cô Thiên Bình, cô có thể cho chúng tôi biết chi tiết về vụ lùm xùm gần đây hay không?"

"Đó liệu có phải sự thật hay không?"

Những phóng viên bắt đầu đưa thiết bị thu âm của mình tới và hỏi liên tục.

Thiên Bình khẽ nhắm hờ mắt, mỉm cười nhẹ.

"Vâng, đó hoàn toàn là sự thật! Tôi thật sự đã tát cô ta!"

Bên dưới bắt đầu vang lên những âm thanh xì xào bàn tán, và phóng viên bắt đầu công việc ghi chép của họ.

Anh chàng giám đốc và cô quản lí đứng nơi cửa ra vào, chăm chú theo dõi, cùng với Xứ Nữ và Thiên Yết. Chợt, cô và cậu cùng nhìn ra ngoài, và mắt đồng loạt mở to kinh ngạc.

Thiên Bình hai bàn tay đặt trên đùi nắm chặt vào nhau cố giữ mình thật bình tĩnh.

"Phải chăng cô và cô ấy có xích mích gì chăng? Hay là cô chủ động tát cô ấy?"

Thiên Bình đưa mắt nhìn về phía những người hâm mộ. Ánh mắt đau đớn thất vọng của họ khiến tim cô khẽ đau nhói.

"Bởi vì cô ấy xúc phạm bạn bè tôi!"

"Bạn bè cô sao?"

Chẳng có gì phải sợ cả! Mình làm được! Thiên Bình tự nhủ.

"Từ khi còn nhỏ, tôi đã là một đứa trẻ yếu đuối và hay khóc, vì vậy tôi không hề có lấy dù chỉ một người bạn. Tôi đã nghĩ, điều đó không đáng để bận tâm, cho đến khi một cô bạn đến làm quen với tôi. Nhút nhát và rụt rè, ít nói và rất tệ giao tiếp, tôi nhìn thấy bản thân mình trong cô ấy."

Mọi người bên dưới nhất thời im lặng.

"Nhờ cô bạn ấy, tôi mới có thể là tôi bây giờ. Là cậu ấy động viên tôi, tôi mới có thể đăng kí vào cuộc thi tài năng lần đó. Và nhờ cậu ấy, tôi mới nhận ra tôi thật sự có thể kết bạn."

Cự Giải vốn đang ở kí túc xá và theo dõi trên ti vi cùng tụi nó, cô thậm chí không kiềm được nước mắt.

"Năm học lớp mười này, tôi thật sự rất yêu nó. Tôi có bạn bè, tôi có những người yêu quý luôn ủng hộ tôi, tôi có những người bạn luôn thấu hiểu tôi."

Thiên Bình khẽ mỉm cười, cả người cũng thoải mái hơn hẳn. Đôi mắt nâu tinh anh híp lại chợt mở ra, và về mặt theo đó đánh lại.

"Tôi có thể yếu đuối và dễ bị người khác tác động, nhưng tôi đủ mạnh mẽ để bảo vệ bạn bè mình. Họ là những người bạn mà tôi yêu quý, không bao giờ tôi cho phép bất kì ai xúc phạm họ!"

Thiên Yết nhìn sang Xứ Nữ, đồng loạt mỉm cười. Hai người họ chợt đưa mắt nhìn người con trai vừa bước vào kia.

"Những điều tôi nói có thể tự mãn và thật lỗ bịch, thậm chí là khó tin, nhưng đó là những suy nghĩ của chính bản thân tôi!"

Thiên Bình chợt đứng lên khỏi ghế ngồi của mình, mọi người theo đó cũng bắt đầu ồn ào.

Nhìn họ, Thiên Bình bước ra khỏi bàn, và cúi thấp người.

"Tôi biết những hành động ngu ngốc của tôi tác động nhiều đến mọi người như thế nào, tôi xin lỗi! Nhưng tôi thực rất yêu ca hát, cảm ơn những ủng hộ của mọi người cho tôi đến bây giờ!"

Khi Thiên Bình chuẩn bị quay người rời đi, cũng là lúc người con trai kia quay người bước ra khỏi phòng. Trên môi cậu vẽ nên một nụ cười dịu dàng.

"Thiên Bình!"

Bước chân Thiên Bình chợt khựng lại. Cô nhìn xuống bên dưới, nhìn cô gái vừa hét lên tên mình.

"Thiên Bình!"

"Thiên Bình!"

Tiếng hô vang càng ngày càng lớn hơn.

"Thiên Bình! Thiên Bình! Thiên Bình!"

Thiên Bình cảm thấy mắt mình cay xè. Cô nở nụ cười tươi rói rồi rời đi ngay sau đó.

Nhìn Xứ Nữ và Thiên Yết đang nhìn mình, Thiên Bình quệt đi nước mắt và cười tươi. Cô chạy đến, không ngần ngại ôm lấy hai người bạn thuở nhỏ của mình.

Vẫn còn một chuyện cô phải làm

"Em chắc chứ?"

Anh chàng giám đốc nhìn cô gái nhỏ trước mặt. Bài phát biểu kia đã khiến sự tức giận trong anh biến mất gần như hoàn toàn. Nhìn tờ đơn trên bàn, anh nhắm mắt một cái.

"Em thật sự muốn rời khỏi showbiz sao, Thiên Bình?"

Đáp lại câu hỏi của anh, Thiên Bình chỉ đơn giản cười nhẹ. Cô gật đầu, chậm rãi và đầy quyết đoán.

"Vâng!"

"Thiên Bình à.."

Nhìn sang cô nàng quản lí mà mình luôn xem là chị gái, Thiên Bình nắm lấy tay cô, cười dịu dàng.

Vị giám đốc khẽ thở dài một cái, rồi cười nhẹ.

"Anh sẽ chấp nhận quyết định của em, dù sao vẫn là do em tự chọn!"

"Cảm ơn anh, giám đốc!"

Dù hối tiếc, đây sẽ cách tốt nhất để giải quyết mọi chuyện. Thiên Bình không hề hối hận về quyết định này của mình, dù có một chút tiếc nuối.

"Cảm ơn anh và mọi người vì đã chiếu cố cho em suốt thời gian qua! Chào anh!"

Thu dọn đồ đạc và bước ra từ phòng nghỉ riêng, Thiên Bình bắt gặp ánh mắt của những chị đồng nghiệp đang nhìn qua. Ngập ngừng một lúc, họ chột chạy đi mất trước khi cô kịp lên tiếng. Thiên Bình cười trừ.

"Cậu đã làm rất tốt!"

Giọng nam trầm ấm khiến trái tim Thiên Bình như sững lại. Chậm rãi quay ra sau, cô gần như không tin vào những gì mà mình đang nhìn thấy.

Khuôn mặt nghịch ngợm trẻ con oha chút bụi bặm và lạnh lùng.

Đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp.

"Nhân Mã.."

Đi sóng vai trên đường, Thiên Bình cảm thấy không khí ngạt thở vì sự im lặng ngọt ngào đến căng thẳng này. Khi cô định lên tiếng, cũng là lúc giọng Nhân Mã vang lên.

"Bài phát biểu rất hay đấy!"

Nhìn sang người con trai đang nhe răng cười tinh nghịch, tim Thiên Bình lỡ một nhịp. Cô mím chặt môi, hai bàn tay cầm quai túi xách siết chặt.

"Cậu.. có xem sao?"

Đáp lại, Nhân Mã chỉ cười. Một nụ cười thay cho sự đồng ý.

Thiên Bình đã không hề biết, cậu đã ở đó.

"Sao cậu lại về đây?"

Trong mắt Nhân Mã lúc này là đôi mắt nâu đang nhìn thẳng của Thiên Bình.

Cậu cũng không biết nên trả lời thế nào nữa.

Thiên Bình nhìn Nhân Mã gãi đầu mà mắt mở to kinh ngạc.

Liệu có phải không, rằng cậu về đây, là vì cô? Thiên Bình không ảo tưởng phải không..

"Cảm ơn nhé!"

Trong lúc này, Nhân Mã nên nói gì nhỉ. Nếu là Song Tử, cái thằng đào hoa đó chắc chắn sẽ biết phải làm gì cho những lúc thế này.

"Cậu ổn không?"

Thiên Bình ban đầu không hiểu, mãi cho một lúc mới nhận ra điều Nhân Mã đang nói tới. Đôi mắt tinh anh hơi sụp xuống, cô cười trừ.

"Tôi không sao, chỉ là hơi tiếc một chút."

Nhân Mã chỉ có thể im lặng nhìn Thiên Bình.

"Tôi rất yêu ca hát, từ nhỏ đã rất yêu! Tôi thậm chí đã từng nghĩ, nếu không ca hát, mình sẽ chẳng làm nghề gì nữa cả. Nhưng mà.."

Đôi mắt hổ phách hoàn toàn chỉ phản chiếu nụ cười hiền khô sở của Thiên Bình.

"Đây là cách duy nhất!"

Chột, Thiên Bình không bước đi nữa. Cô dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đã nhuộm sắc chiều tối, khẽ mỉm cười.

"Tôi thích cậu!"

Nhân Mã dừng bước và quay người lại. Vẫn còn đang ngạc nhiên, cậu nhìn thấy đôi mắt đang dịu dàng nhìn mình và cười tươi.

Thiên Bình đan hai tay trước ngực, mắt khẽ nhắm hờ. Cô muốn hát.

Bạn ơi, bạn có nghe thấy gì không, từ những chú chim bay trên bầu trời.

Bạn ơi, bạn có nghe thấy gì không, từ những cành lá xanh mướt trong cơn gió...

Đó là bài hát đầu tiên do Thiên Bình sáng tác, bài hát đầu tiên đưa cô đến với công chúng.

Những người đi đường dần dừng bước và chú ý vào cô gái đang hát lên bài ca tuyệt vời. Có người nhận ra cô, có người thì không, nhưng họ hoàn toàn bị cuốn hút vào giọng hát nhẹ nhàng kia.

Ấm áp và trong trẻo.

Trẻ trung nhưng vẫn rất sâu lắng.

Đó chính là giọng hát tuyệt vời của Thiên Bình.

Nhân Mã chợt nhận ra, khi Thiên Bình hát, cô thật đẹp. Khi hoà vào dòng chảy dịu dàng của những lời ca, đó là khi Thiên Bình trở nên ấm áp và nhẹ nhàng. Nhân Mã không hề biết rằng, khi ấy, chính cậu đã bị giọng hát của cô gái ấy lay động.

Khi Thiên Bình kết thúc bài hát của mình, cô chợt nhận ra mọi người xung quanh đang vỗ tay hò reo. Nhìn những vẻ mặt vui tươi ấy, cô cảm thấy lòng mình thoải mái hơn.

Thì ra, đây mới chính là niềm vui khi Thiên Bình hát, khi cô được hát. Những khuôn mặt mừng rỡ và hạnh phúc.

"Dù đã nói ban nãy, nhưng tôi muốn cảm ơn cậu lần nữa!"

Nhìn Thiên Bình vừa nói vừa vui vẻ chạy lên phía trước, Nhân Mã nhất thời im lặng.

Thiên Bình đưa tay lên cao bắt lấy đoá hoa vừa rụng. Đoá hoa hồng nhạt nhẹ rơi, cô cảm thấy như đang lạc trong một cơn mưa hoa vậy. Nghĩ như vậy, Thiên Bình mỉm cười, cô thấy mình cũng trẻ con thật.

"Mà cậu định ở đây bao lâu?"

Nhân Mã đứng tại chỗ, vì mãi nhìn Thiên Bình mà chẳng chú ý mấy. Cậu nghĩ ngợi một lúc.

"Tôi không chắc."

Thiên Bình hơi cười. Ngẩng cao đầu nhìn lên bầu trời đêm với những cánh hoa rụng nhẹ, cô như đang suy nghĩ gì đó không rõ.

"Sur Từ.. sao rồi?"

Dù đã nghe Bạch Dương nói trong cuộc gọi, Thiên Bình vẫn không thể ngăn mình hỏi. Là cô đang thực sự lo lắng cho tình trạng của nó hiện giờ, hay chỉ vì cô không muốn giữ lại bầu không khí ngọt ngào giữa cô và cậu lúc này, thật ra Thiên Bình cũng chẳng rõ nữa.

"Mèo con ỏn, dù sao nó cũng rất mạnh mẽ mà."

Thiên Bình hơi cười. Đúng là, cô thật xấu xa quá.

"Nhân Mã có nhớ tôi đã nói gì với cậu lúc đó không?"

Trong chốc lát, Nhân Mã chợt nhận ra Thiên Bình đang tiến về phía mình, chậm rãi và dịu dàng. Hai tay chấp ra sau, cô cười híp mắt. Đáp lại, điều duy nhất Nhân Mã có thể làm là đứng ngây ra như phỗng.

"Tôi không quan tâm dù cậu là ai, dù cậu đã trải qua chuyện gì, dù cho cậu thật sự xấu xa, đối với tôi mà nói thì điều đó không hề quan trọng gì cả."

Nhân Mã nhìn vào nụ cười vừa yêu thương vừa đau đớn ấy mà cảm thấy có lỗi. Có đáng không, chỉ vì một tên như cậu mà thôi.

Bàn tay Thiên Bình nhẹ nhàng đặt lên ngực trái của mình.

"Cậu với tôi là rất quan trọng, và tôi nghĩ mình sẽ không bao giờ có thể thay đổi tình cảm dành cho cậu hết."

Nhân Mã lẽ ra nên quay người bỏ đi, nhưng chân cậu cứ cứng đờ đi. Nhân Mã lẽ ra không nên nghe thêm, nhưng cậu lại không đủ quyết tâm để rời khỏi. Cậu nhận ra, dù cho cậu lạnh lùng với cô gái này bao nhiêu, dù cho cậu phủ phàng từ chối tình cảm ấy bao nhiêu, cô gái ngốc nghếch này vẫn cứ dõi theo cậu.

Rốt cuộc, ai mới là kẻ ngốc đây..

"Ừa?"

Thiên Bình chợt nhìn thấy con cún nhỏ đang chạy về phía mình và dừng lại ngay trước mặt cô. Con vật này hình như là..

"Leo?"

Hơi quỳ xuống, Thiên Bình vui vẻ bế thốc con chó nhỏ lên mà cưng nựng. Cô yêu động vật, và Leo cơ bản cũng rất đáng yêu còn gì.

"Sao nó lại ở đây nhỉ?"

Nhân Mã từ lúc nào đã đứng ngay phía sau Thiên Bình, hơi gấp người mà đưa tay xoa đầu Leo bé nhỏ. Thiên Bình có chút đỏ mặt khi cậu gần sát cô, nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường.

Phải nhĩ, từ khi Sur Từ qua Mĩ, người nhận nhiệm vụ chăm sóc Leo hình như là...

"Leo! Leo!!"

Là tiếng của Bảo Bình thì phải.

Từ xa, Nhân Mã và Thiên Bình nhìn thấy Bảo Bình và Song Ngư đang chạy đến. Vừa nhìn thấy Leo đang được Thiên Bình bế, Song Ngư chậm rãi tiến lại, mặt mày đen kịt mà lườm chú cún nhỏ kia.

"Tao đã bảo cứ để ở nhà rồi mà!"

Bảo Bình tay gãi đầu mà nói, lập tức im bặt khi thằng bạn thân nào đó lườm nguýt cậu.

"Là đứa nào chi trông mỗi con chó cũng không xong?"

Bảo Bình chep miệng, hừ mũi một cái. Lúc này, cậu mới để ý cái thằng đứng ngay đằng sau Thiên Bình.

"Ừa, sao mày ở đây hả Nhân Mã? Lại còn đi cùng Thiên Bình? Mày là ma hả?"

Nhân Mã mặt mày khó chịu nhìn thẳng trước mặt.

"Lại đây nào!"

Thái độ dịu dàng của Song Ngư khi đỡ lấy Leo từ tay Thiên Bình khiến cô thoáng ngạc nhiên.

"Mặc xác mày!"

Lẻ lười như muốn trêu tức Nhân Mã, Bảo Bình và Song Ngư đi khỏi ngay.

"Thằng khốn đó!"

Nhìn anh chàng đứng ngay cạnh mình bàn tay vò thành nắm đấm, Thiên Bình cười khi.

Bài phát biểu của Thiên Bình đã gây nên một cơn sốt ngay sau đó. Người ta gần như chia làm hai phía. Thay cho những người ủng hộ cô ca sĩ trẻ và bị những lời nói chân thành ấy làm cảm động, vẫn có những người nghĩ đó là giả tạo. Dù sao, quan điểm của mỗi người là hoàn toàn khác nhau.

Cái tên Hạ Thiên Bình từ đó đã biến mất trong giới thần tượng, biến mất không một lí do.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Nhận ra

Note: Truyện chỉ được đăng nhanh nhất với bản gốc tại Wattpad của Yuua LI Kirigaya (mình đang đánh dấu chủ quyền chẳng~):>>

Bạch Dương chán nản dùng muỗng khuấy khuấy ly nước cam của mình. Mặt nó lúc này, nhăn nhúm khó coi cứ như bà cụ non, má lại phồng ra hệt như đang giận dữ chuyện gì đó.

"Thằng nhóc đó còn không thèm nói mình một tiếng! Tên nhóc khốn kiếp, chị mày nhất định cho mày biết tay!!"

Bạch Dương nãy vốn định sang phòng Nhân Mã gọi thằng nhóc đi mua đồ cùng mình, cốt là muốn mua gì đó cho Sur Từ lúc này, vậy mà gõ cửa mãi không một ai trả lời. Nhân Mã thường không lơ Bạch Dương kiểu vậy, và nó cũng rất ghét bị xem như thế nên bực tức đẩy cửa bước vào. Trong khi nó còn tự nhủ nó quá tử tế khi gõ cửa dù biết phòng không khoá, thì chẳng thấy bóng dáng ai trong phòng hết.

Sau đó Bạch Dương mới nhận được một thông tin cực kì cực kì quan trọng, rằng Nhân Mã đã đón chuyển bay về từ hai hôm trước. Vì nó mãi ở cạnh Sur Từ nên không hề hay biết gì hết. Hay thật!!

"Cậu làm ơn bỏ cái mặt đura đăm đố giùm tôi!"

Song Từ nhìn biểu hiện của nó mà bực mình thay. Đây là nhà riêng của cậu mà Song Từ và Nhân Mã thường ở khi hai đứa chưa nhập học, và giờ Bạch Dương cũng ở đây tạm thời. Thường thì hề nào cũng vậy, và cậu cũng hiểu lí do tại sao.

Cái vẻ mặt hăm tãi của Bạch Dương khiến Song Từ thấy chướng cả con mắt. Cái bàn ăn có hai đứa mà cũng chẳng chịu ăn cho ra hồn, thử hỏi sao cậu không bực!!

Nhưng Song Từ lập tức rút lại lời nói khi bị Bạch Dương luồn đến lạnh cả gáy. Nó đột nhiên đập mạnh xuống bàn, đến nỗi cậu phải giật mình giữ lấy ly sữa và bữa sáng của mình trước khi chúng "bay" xuống đất. Không hề quan tâm đến điều đó, Bạch Dương tức giận dùng tay chỉ thẳng mặt Song Từ như muốn kết tội.

"Đừng có đura với tôi, đồ khốn! Cậu còn không thèm gọi báo tôi một tiếng!!"

Bạch Dương ức lắm. Cái tên này cứ thản nhiên như không có gì, và chẳng thèm báo cho nó biết chuyện của Nhân Mã nữa chứ!

"Cậu có hỏi đâu mà báo tôi nói!"

Song Từ dù sợ vẫn gân cổ cãi lại, như muốn chọc tức thêm nó.

"Muốn gây sự chứ gì tên kia?!"

Song Từ không chút bận tâm là lười trêu tức nó, rồi thản nhiên quay đi.

"Cậu nên mừng mới phải, thằng nhóc đó về là vì Thiên Bình đấy!"

Bạch Dương khựng lại một chút. Bao nhiêu tức giận của nó giảm dần. Bạch Dương mím chặt môi.

Vì chuyện của Sur Từ, khi bị con nhỏ từ chối, Nhân Mã dù cười nhưng có lẽ khổ sở rất nhiều, cả Song Từ và Bạch Dương đều hiểu rất rõ. Chỉ là, điều nó đang nghĩ ừm, liệu có chắc chắn hay không. Cô gái đó, có lẽ chính thẳng em họ của Bạch Dương cũng nhận ra sự đặc biệt của cô.

Bạch Dương nghĩ, chỉ là nó nghĩ thôi, có lẽ.. ừm, Nhân Mã em họ nó, cũng có chút động lòng trước Thiên Bình. Hoặc không nhận ra, hoặc chính thẳng nhóc tự giết chết rung động đó, thậm chí có thể đã biết nhưng vẫn ngoan cố không chịu chấp nhận sự thật.

Cả người nằm dài ra bàn, Bạch Dương ghim cây xúc xích hung khói bỏ vào miệng, vừa nhai vừa suy nghĩ. Nó chọt thò ra một cái.

"Vậy cậu có đi không?"

Bạch Dương bỏ cái trứng ốp la vào miệng, nhìn Song Từ hơi ngạc nhiên. Đôi mắt trở lại bình thường khi nó đã hiểu ra, Bạch Dương ngậm cái nĩa trong miệng mình như đang suy nghĩ.

"Chắc đi."

Song Từ há miệng thật to và cắn một miếng bánh mì trứng, vừa nhai vừa nhìn Bạch Dương. Nuốt ực một cái, cậu thản nhiên cười.

"Tôi đi với cậu, tôi cũng muốn mua gì đó cho mèo con!"

Bạch Dương, ừ thì rất ghét Song Từ nhưng cũng không nói gì ngoài việc nhăn mặt thấy rõ. Nó không thích lắm, nhưng chẳng ý kiến gì.

"Mà con bé sao rồi?"

Khi ngẩng đầu, Bạch Dương bắt gặp ánh nhìn của Song Từ, nó chớp mắt một cái. Cầm lấy ly nước cam uống sạch một hơi, nó đưa tay quệt miệng rồi cười tươi.

"Nó khoẻ như trâu, hôm kia còn chơi cá ngựa với tôi tới tận khuya!"

Bạch Dương biết chứ, nụ cười của nó không hề thật. Tuy nhiên, nó vẫn không muốn nói ra làm gì cả.

Sau khi ăn sáng, Song Tử mất một thời gian đắn đo chờ Bạch Dương thay đồ. Nhưng không giống bao cô gái khác khổ sở lựa chọn quần áo, nó chỉ không biết phải mang đôi giày thể thao nào. Song Tử nghĩ mình cũng thật quái dị khi có thể thích một con nhò bị mụ bà nấn lộn này.

Như người xưa thường nói, ghét của nào trời trao của ấy. Thật đáng ghét là càng ghét nó, Song Tử càng nhận ra mình thích Bạch Dương nhiều hơn.

Đầu cậu cứ như bị hồng ửng ửng, hồng nặng luôn.

"Vào đây đi!"

Chẳng thèm để Song Tử ý kiến ý cò gì, Bạch Dương đã lập tức nắm lấy tay áo khoác cậu mà kéo vào trong một khu mua sắm sầm uất. Song Tử hơi ngẩng đầu để xác định địa điểm, hình như cái khu mua sắm này là của.. à mà thôi kệ đi, quan tâm làm gì.

"Cậu mau xem đi kia, xem đi xem đi!"

Nói là nói vậy, Bạch Dương đâu có nghĩ đến Song Tử nữa. Mặc kệ cậu có bắt kịp nơi mà nó nhìn này giờ hay không, Bạch Dương đã ngay lập tức chạy vào vào một nơi có vẻ là hiệu thời trang.

Song Tử lúc này mới nhớ ra, con nhò này cũng rất chuộng cách ăn mặc, dù điều đó nghe có vẻ trái ngược hoàn toàn với tính cách của nó đi chăng nữa.

Bạch Dương hoàn toàn bị luá mắt bởi quần áo trong này. Toàn là thời trang mới nhất không, đã vậy còn là của các nước nữa chứ.

Song Tử tự nhiên trở thành người giúp việc không công khi bị Bạch Dương vớt cho cả đồng quần áo gì đó mà nó lựa khắp các sào đồ, đã vậy còn phải mang đến phòng thử đồ cho nó. Chưa hết, Bạch Dương lại còn nhẫn tâm bắt Song Tử nhận xét và lựa giúp nó trong cái đồng kia, chỉ vì cậu là người mẫu nổi tiếng.

À mà, Song Tử vẫn đang đội mũ và đeo kính râm đấy, cậu không thể tin được rằng sự nổi tiếng của cậu lan rộng đến đất Mĩ này. Chưa kể, haha, Song Tử còn đang đứng cạnh tấm poster quảng cáo của chính cậu dán đằng cột tường đằng kia. Nuốt nước bọt một cái, Song Tử theo thói quen dùng tay kéo mũ xuống.

Bạch Dương sau một hồi lâu lựa chọn tới lui mới nhận ra một điều, một điều cực kì cực kì cực cực kì quan trọng. Ví của nó vứt ở nhà và.. cái thẻ tín dụng của Bạch Dương nằm trong đó!! Trong túi nó lúc này, chỉ có vài đồng lẻ mà thôi..

Rốt cuộc, số tiền để trả cho mấy bộ đồ của nó đành do Song Tử thanh toán. Nó bảo mượn rồi sẽ trả sau chứ thà không chịu bỏ lại đồng đồ mà mình đã cất công lựa gần một giờ đồng hồ.

Song Tử đưa cái thẻ tín dụng của mình cho nhân viên bán hàng, thở dài ngao ngán.

"Cô gái đó là bạn gái của em sao?"

Chị thu ngân vui vẻ hỏi. Song Tử đứng người một lúc, chẳng biết nghĩ gì mà cười tươi gật đầu.

Bạch Dương nhìn chị thu ngân vừa tính tiền vừa dùng tay che miệng cười mà thắc mắc không thôi. Nó quay sang đánh mấy cái vào lưng Song Tử.

"Chị ấy nói gì?"

Song Tử vừa xoa cái lưng bị con nhò bạo lực đánh, vừa dùng ánh mắt khinh thường nhìn nó. Di Ellen như thế sao lại có đứa con như nó nhỉ, sống ở Mĩ chẳng biết bao năm mà chẳng có chút vốn tiếng Anh nào. Đúng là!

Mà, vậy cũng tốt.

"Chị ấy hỏi là có phải tính hết số này hay không thôi. Cậu định gom hết cửa hàng người ta luôn hay sao!?"

Tự nhiên bị mắng oan, Bạch Dương cực kì ầm ức nha.

Chẳng biết vì cái lí do vì điều nào, Song Tử tự nhiên trở thành người hầu không công của Bạch Dương khi phải hai tay xách mấy túi đồ của nó. Nhìn con nhò tung tăng bước đi trước mặt, cậu nhăn mặt nguyên rủa.

Bước đi được mấy bước, Bạch Dương bị một người nào đó chạy tới đụng phải. Còn bực mình định quay qua, nó nhìn thấy đám đông ngay trước mặt. Một đồng người đang tranh giành đồ trong một kho quần áo lớn. Khi Bạch Dương còn nghĩ bọn họ thật quá dở hơi, thì dòng chữ "Big Sale 60%" lập tức đập thẳng vào mắt nó.

Nhìn con nhò vừa phóng đi, bàn tay Song Tử đưa ra không trung một cách bất lực.

Đừng có mua nữa mà trời..

Nó có nhớ rằng nó không hề đem ví theo không ấy nhỉ..

Nhìn theo Bạch Dương đang chen lấn trong đám người kia, Song Từ cảm thấy xấu hổ theo.

Trời ơi, nhục ơi là nhục..

Một lúc sau, túi mà Song Từ xách theo càng tăng thêm.

Bạch Dương chợt dừng bước trước một cửa hàng thú bông, nó xoay người rồi chậm rãi bước vào. Song Từ ban đầu định than thở, nhưng rồi lại thôi.

Nhìn con cừu bông mềm mại to tướng đang cầm trong tay, Bạch Dương vui vẻ siết lấy nó, up cả mặt vào nó. Con thú bông này, Bạch Dương nhớ rõ nó đã từng đòi mẹ nó thế nào, nhưng chẳng bao giờ được cả.

"Cứ lấy đi! Cậu thích mà!"

Bạch Dương đưa mắt nhìn Song Từ, nó khẽ lắc đầu và cười nhẹ.

"Không cần đâu. Tôi không còn thích nó nữa!"

Song Từ nhìn theo nó, cũng chẳng biết phải nói gì.

"Tôi nên mua gì cho nó đây? Nhiều khi số thú bông của nó còn nhiều hơn cả cái tiệm này!"

Nói xong, Bạch Dương mới vội nhìn xung quanh. Cũng may mà người bán hàng đang ở títt đằng kia.

Mà đó không hẳn là nói quá lên, vì sự thật là vậy còn gì, nhiều khi còn nhiều hơn so sánh của Bạch Dương nữa.

Một cái móc khoá chợt lọt vào mắt Bạch Dương. Con mèo xanh bằng bông, nó bỗng nhớ lại chiếc móc điện thoại của Sur Từ.

Bạch Dương còn nhớ, cũng là chiếc móc ấy, nó đã vô tình nhìn thấy khi Song Ngư làm rơi xuống đất. Khi nó hỏi cậu là định tặng cho ai, Song Ngư đã chỉ cười thay vì trả lời. Cho đến khi Bạch Dương nhìn thấy chiếc móc điện thoại của Sur Từ hôm tang lễ Từ Thiên.

Nhìn bàn tay bóp chặt con mèo bông, Song Từ khẽ nhủ mày. Mãi một lúc, cậu đành lên tiếng.

"Này, tôi đói rồi!"

Bạch Dương sực tỉnh. Quay sang nhìn Song Từ, nó nhăn mặt, lại bắt đầu phát ra mấy câu nói độc địa.

"Cậu đói là chuyện của cậu! Chết tôi chác?!"

Song Từ thầm rủa, uống công cậu xách đồ đi theo nó cả buổi sáng. Song Từ tự nhiên muốn vứt đồng đồ này vào thùng rác quá.

Khi Bạch Dương vừa trả chiếc móc về chỗ cũ, nó lập tức bị Song Từ lôi đi mà chẳng hiểu gì.

"Cho em một phần này, với một phần này!"

Bạch Dương sau khi chỉ chỉ trỏ trỏ vào bảng menu của người ta và nói cho Song Từ, nó chỉ còn biết đứng loay hoay bên cạnh cái tên đang luyện thuyên nói bằng tiếng Anh với chị bán hàng.

Lẽ ra lúc nhỏ Bạch Dương nên chăm hơn, vậy thì nó đỡ vô dụng như thế này.

Bực thật.

"Ê! Còn không chịu bụng? Cứ đứng đó mà mơ màng!!!"

Bạch Dương phòng mang trọn má nhìn Song Từ. Dám mắng nó cơ đấy! Hần học và bực bội, Bạch Dương giật lấy khay thức ăn của mình rồi bước theo sau Song Từ.

Song Từ vừa ngồi xuống ghế đã bị đánh vào vai một cái rồ đau. Nhìn Bạch Dương thần nhiên ngênh mặt trên trời mà ngồi vào ghế đối diện, cậu thật sự cảm thấy áy ứ.

"Đưa con gái như cậu tôi dám chắc là ế tới già!"

"Thế cơ à? Thế cơ đấy! Hôm nay cậu ăn gan hùm thì phải!!!"

Bạch Dương không chút ngần ngại chồm người tới đánh bốp bốp vào Song Từ. Đau điếng.

"Con nhỏ này! Ô, của tôi!!"

Bàn tay Song Từ vốn đang chuẩn bị cầm lấy gói khoai tây chiên lên ăn thì bị Bạch Dương không chút thương tiếc giật lấy. Cái con này được nước làm tới!

"A!!!"

Bạch Dương vừa quay qua đã nhìn thấy cái bánh trứng của mình mất tiêu. Lườm nguýt cái tên ngồi đối diện đang thản nhiên ăn ngon lành, nó trừng mắt.

Trong quán ăn nhanh có hai người đang đấu mắt nhau không ngừng.

"Nhờ cậu mà tôi chẳng mua được cái gì!"

"Ồ hay, còn dám đổ thừa?! Tôi quăng cái đồng đồ này của cậu vào thùng rác bây giờ!!"

"Cậu dám?!"

Đúng là chó với mèo! Đúng chất oan gia!

Người xung quanh dù không hiểu hai cô cậu đang nói gì nhưng vẫn cứ bùm miệng mà cười khi nhìn hai đứa nó cãi nhau.

"Hừ!"

Bạch Dương tay cầm cái đùi gà, hất mặt giận dữ.

Song Từ chẳng thèm lên tiếng làm gì cho mệt.

Ngồi một hồi lâu mà chẳng nói chuyện gì khiến cho Bạch Dương và cả Song Từ bắt đầu thấy khó chịu. Cái bản tính của hai đứa quạu ngang trời thật không thể lặn đi được lâu.

Cuối cùng, Bạch Dương mở lời trước. Dù sao, có một chuyện cứ khiến nó thắc mắc không thôi.

"Mà tên kia, tôi hỏi cái! Cậu bảo Nhân Mã về vì Thiên Bình, là vụ gì?"

Song Từ ngẫm nghĩ một hồi rồi "à" một tiếng. Cậu thật ra cũng không dám chắc có phải vậy hay không, nhưng làm gì còn lí do nào khác. Thằng đó rõ ràng sau khi nhìn thấy thì thái độ lập tức đã thay đổi còn gì.

"Cậu không biết? Thiên Bình bị dính scandal."

Bạch Dương ngạc nhiên mở to mắt. Lần đầu tiên nó nghe thấy, dù đã biết giới nghệ sĩ thường có rất nhiều scandal. Nhưng cô gái hoàn hảo như Thiên Bình thì tại sao lại có thể nhỉ?

"Trên bản tin là những bức hình chụp khi Thiên Bình tát một cô gái bị che mặt. Không rõ là vụ gì, nhưng cậu biết ai vào đây rồi đấy!"

Là Hạ Mai, Bạch Dương có thể chắc chắn điều đó.

Có vẻ bên đó cũng có nhiều chuyện xảy ra quá nhỉ.

Tự nhiên, Bạch Dương chợt nhớ ra một chuyện, một chuyện cỡ lớn mà nó quên hỏi.

"Mà ề!"

Song Từ khẽ nhăn mặt. Cậu không phải tên ề!

"Làm sao cậu biết tôi thích Song Ngư? Nói mau!!"

Nhìn vẻ mặt trở nên nghiêm trọng của Song Từ, cậu chẳng hiểu sao lại không thể phì cười mà trêu nó. Đôi mắt đen chớp một cái, nét mặt trở nên lạnh hắc đi. Bạch Dương không hề nhận ra điều đó, vì nó quan tâm đến câu hỏi của mình hơn.

"Đừng hỏi tôi, chỉ vì cậu quá dễ đoán mà thôi!"

Trong khi Song Từ đang ăn nốt phần ăn của mình, Bạch Dương lại ngồi đăm chiêu suy nghĩ. Nó thực sự dễ đoán đến vậy sao, không thể nào.

"Về thôi!"

"Ồ, khoan! Cái tên này!"

Bạch Dương nhìn Song Từ thản nhiên đứng dậy vội vàng ăn nốt hết đồng khoai tây chiên còn lại của mình. Nhìn cái tên cứ bước đi trước, nó bực mình

rõ ra.

"Tên kia!! Tôi bảo cậu từ từ mà!!!"

Song Tử nhăn mặt. Ôn chết được! Ở nơi công cộng đông đúc như vậy mà lại.

"Cái tên này!!!"

Bạch Dương vì bức mình mà chạy nhanh tới, tay nắm lấy tay Song Tử. Vốn định bụng đánh cho cậu ta mấy phát thì lại bị trượt chân, mất thăng bằng rồi rớt cuộc ngã về phía trước.

"Đau.. đau.. ủa, không đau?"

"Đau gì nữa hả? Cậu đứng lên ngay cho tôi!!"

Bạch Dương chợt nhận ra, thay vì ngã xuống đất, là nó ngã lên người Song Tử. Hèn chi, một chút đau đớn cũng chẳng thấy.

Nhìn con nhỏ đang cười khi trong khi vẫn đè lên người cậu, Song Tử cảm thấy giận sôi máu. Giả điếc chắc?!

"Tôi bảo cậu đứng-dậy!!"

Bạch Dương tự nhiên cảm thấy tên này đáng sợ rõ ra. Nó vội vàng đứng dậy dù lòng ảm ức không thôi.

"Nặng như heo!"

Vừa nói, chân Song Tử đã chịu một cơn đau khủng khiếp.

Tuy nhiên, thực sự thì trong lòng Song Tử lại thấy vui hẳn ra.

Ngược lại với điều đó, Bạch Dương bắt đầu cảm thấy kì lạ. Trong lòng nó lúc này bỗng dâng lên một cảm giác rất lạ, cả nhịp tim cũng không đều. Bạch Dương cảm thấy mặt nó nóng ran cả lên.

Tại sao.. mình lại đỏ mặt?!

"Bị gì thế?"

Khi phát ra khuôn mặt Song Tử kẻ gần sát mình, Bạch Dương đột nhiên giật thót lên. Nó thẳng tay đánh Song Tử một cái rõ đau, rồi đứng định bước đi trước, để lại anh chàng tội nghiệp vẫn chẳng hiểu gì.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Ba tháng sau

Sur Tử tay cầm chiếc điện thoại đã chuyển sang chế độ máy bay. Tay nó, khẽ chạm vào chiếc móc khoá có hình con mèo bông xanh đáng yêu. Sur Tử chợt đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn vào những đám mây đang che khuất tầm nhìn của nó lúc này.

Kể từ ngày hôm đó, cũng đã hơn ba tháng trôi qua. Nhưng điều đó không hề có nghĩa rằng khoảng trống trong tâm hồn Sur Tử được lấp đầy.

Sur Tử chưa bao giờ biết rõ bản thân là một người như thế nào, cả tính cách nó cũng chẳng biết. Điều duy nhất Sur Tử có thể nhận ra là từ sau nỗi mất mát đó, nó chẳng còn có thể cười được nữa, hoặc đó chỉ là những nụ cười gượng gạo và giả tạo. Giống hệt như lúc ba mẹ nó qua đời, dù cho Sur Tử vốn chẳng muốn Thiên Thành phải lo.

"Ê con kia, mày ổn không?"

Sur Tử chậm rãi quay đầu nhìn sang ghế bên cạnh, mái tóc ngắn ngang vai theo đó mà cũng đưa nhẹ. Đôi mắt dịu xuống một chút, nó từ tốn lắc đầu.

Bạch Dương nhìn đứa bạn mình mà không tránh khỏi thở dài. Đã quen với cái đứa lúc nào cũng cười vui vẻ, lúc nào cũng ngây ngây ngô ngô lại còn quậy phá hơn trời, một Sur Tử có đôi phần trầm lặng khiến Bạch Dương rất mực khó chịu.

Trên chuyến bay này hiện tại chỉ có mỗi Bạch Dương và Sur Tử. Thiên Thành bắt đầu dĩ nhiên không thể về, và Bạch Dương cũng chẳng còn ác

cảm với cậu ta nữa, ít nhất là nó nghĩ vậy. Còn Nhân Mã và Song Tử thì về từ trước, hai tên đó bảo có việc gì đó cần làm.

Thực ra, vì chuyện này mà anh em Thiên Thành và Sư Tử đã có một trận cãi nhau to. Anh hai con bé kia lại thuộc dạng lãnh khốc, khác với sự yêu chiều của Song Tử hay Tử Thiên, Thiên Thành hoàn toàn nghiêm trị cái sự ngoan cố của Sư Tử. Cậu từ lâu đã không muốn nó về, giờ lại càng không. Trận cãi vã lớn này cả Bạch Dương và bà Ellen đều không đủ khả năng khuyên nhủ hai tiểu chủ nhân của mình.

Bạch Dương thật ra cũng có hơi lo. Dù đã sắp bắt đầu năm học mới, đó lại là một chuyện khác. Và đương nhiên, nó chẳng thể nào chống lại được sự cứng đầu vô đối của Sư Tử khi mà cả Thiên Thành còn ầm ức và lạnh nhạt cho qua, đương nhiên chỉ là trong một thời gian ngắn.

Mà, nhắc đến mới nhớ, suốt hơn ba tháng không gặp tụi nó, Bạch Dương thắc mắc mấy đứa đó như thế nào rồi nhỉ.

"Đạo này mày có liên lạc với tụi nó không?"

Khi Bạch Dương quay sang, nó nhìn thấy đôi mắt nâu khói thần nhiên đang nhìn mình. Nó cười toe.

"Có! Ngày nào cũng gọi! Gọi quá trời luôn!!"

Sư Tử tự nhiên cảm thấy bức mình với Bạch Dương quá. Cái giọng điệu rõ khó lọt tai mà!

Nhưng sự thật đúng là ngày nào Bạch Dương cũng gọi cho tụi nó. Vì nó biết đã vào khoảng nghỉ hè nên gọi từng đứa. Đã tốn tiền gọi ngoại mạng, Bạch Dương còn bị mắng oan, nhất là Xử Nữ và thăng Bảo Bình. Cái gì mà nói nó toàn gọi lúc đang bận việc gì gì đó. Hừ!

Mặc kệ Bạch Dương đang một mình tự kỷ, Sư Tử lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay. Bàn tay vô thức mân mê chiếc vòng đang đeo, nó như đang suy nghĩ về điều gì đó.

Bạch Dương tự nhiên ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Gật gù một lúc lại ngã đầu vào vai Sư Tử.

Nhìn con bạn, Sư Tử cười một cái. Nó lại đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

Lần này về, Sư Tử cũng đã rất phân vân. Giờ thì ngoài anh hai nó chẳng còn ai là người thân nữa, và anh hai ngoài nó cũng chẳng còn bất kì ai. Chuyện ở lại với Thiên Thành bên đó, Sư Tử có lẽ phải cân nhắc thật kĩ. Nó không muốn lại khiến anh nó bức mình nữa.

Dù sao, cũng còn một thời gian trước khi điều đó xảy ra.

"Đừng có đấy!!"

Trong hàng chờ trước lối ra sân bay, một nhóm người cứ đứng không yên. Hết xô đẩy nhau lại còn ồn ào không ngớt.

"Này Xử Nữ, đau đấy!!"

Bảo Bình vừa ôm đầu vừa la làng la xóm cả lên. Có phải lối của cậu đâu, nên nhớ là do mấy đứa đằng sau đẩy cậu mới đúng chứ!

"Vậy đi mà đánh lại mấy đứa kia!"

Lườm nguyệt Xử Nữ đang trò chuyện với Thiên Yết, Bảo Bình hừ mũi. Cái đồ.. đồ gì ta.. vô trách nhiệm(?)!!

"Mà đã gọi cho Kim Ngưu chưa?"

Cự Giải và Thiên Bình nghe Xử Nữ hỏi mà chớp mắt lia lịa mấy cái, sau đó quay sang nhìn nhau. Căn trọng lên nhìn cô nàng đang toả khí hắc ám đằng kia, hai cô bạn thân tự nhiên sợ hãi theo.

"Tên khốn này! Còn dám không bắt máy cơ đấy!!"

Ma Kết nắm chặt cái điện thoại của mình một cách điên tiết. Không ngờ tên trâu đó dám không chịu nghe điện thoại của cô! Cậu ta mà không vác mặt tới, cô.. cô.. cô tuyệt giao cho coi!!

"Vừa nhắc tào tháo là tào tháo tới kìa!"

Song Tử vừa bụm miệng cười vừa run tay chỉ về phía anh chàng đang chạy đến.

Kim Ngưu gập gối thở hồng hộc không dứt. Trong này đông đến ngạt thở, báo hại cậu phải chạy vòng vòng tìm tụi nó muốn dứt hơi.

Nhưng ai đó không hề lấy chuyện đó làm bận tâm, chỉ tức giận mỗi việc có người dám lơ điện thoại mình đi.

"Ơ? À! Là tôi quên sạc pin điện thoại ấy mà!"

Nhân Mã cô nín cười. Cả ánh mắt tụi nó cũng đang nhìn về phía đó đây thú vị.

"Cậu đùa tôi chắc?!"

Xong. Tở quốc ghi công này, Kim Ngưu ạ!

"Mà, có đúng giờ không đây?"

Song Tử nhìn sang Song Ngưu đứng dựa vào cột gần đó, tay và mắt dán chặt vào cuốn sách đang cầm.

"Chắc, là Bạch Dương nhấn giờ cho tao mà!"

Tuy là nói vậy, thật thì Song Tử cũng nghi ngờ lắm..

Song Ngưu dù đọc sách nhưng cứ nghĩ ngợi lung tung. Sau ba tháng hè thì đa số tụi nó cũng chả có gì thay đổi quá nhiều, trừ vài tính cách tự nhiên trở nên lạ lẫm hẳn ra. Đương nhiên, chuyện đó cũng không đáng để cho cậu bận tâm lắm đâu.

Trước hàng chờ của lối ra sân bay, có một nhóm người đã đứng suốt một tiếng đồng hồ..

"Này thì đúng nè!!"

Đang yên ắng lạnh tự nhiên Song Tử bị Xử Nữ cốc đầu một cái đau điếng. Tay ôm lấy, cậu sung sĩa mặt mày nhìn cậu bạn một cách điên tiết.

"Làm như tao muốn! Cừu bông nó nhấn tám giờ thì tao nói tám giờ!!!"

Đúng là con cừu đó đã nhấn như vậy còn gì!

Xử Nữ thờ dài một cái, lẽ ra cậu thà hỏi con mèo kia còn đỡ hơn.

"Hai đứa kia, phải không?"

Trong khi tụi nó cứ luôn miệng cãi nhau vì mấy chuyện vặt vãnh không đâu, Thiên Yết đưa tay chỉ về phía lối ra sân bay. Thiên Bình và Cự Giải vốn đứng cạnh cũng theo đó mà nhìn theo, mắt lập tức sáng rõ.

Sư Tử và Bạch Dương vì vừa xuống máy bay còn buồn ngủ thì đã nhận ra một đám người không ai khác đang vẫy tay gọi mình khí thế đến xấu hổ. Bạch Dương không ngần ngại đưa tay vẫy tay, miệng cười tươi rói, cả con buồn ngủ cũng theo đó biến mất không dấu vết. Một tay xách vali, tay còn lại lập tức kéo Sư Tử đang mơ màng chạy về phía tụi nó.

"Lâu quá không gặp! Ê Bảo Bình, mày cao hơn chút nè! Ê Ma Kết, mặt mày nhẵn quá trời! Ê Kim Ngưu, mày khác quá trời luôn! Ê---"

"Im!!!"

Mới về cái miệng đã hoạt động liên tục khiến cho người ta phải nổi máu cá lên. Ba tháng hè hình như không đủ để cho con nhò này trưởng thành hơn một chút thì phải.

Trong khi đó, Sư Tử lại bị Thiên Yết, Cự Giải và Thiên Bình giữ lại. Ba cô nàng cứ nhìn chăm chăm vào mái tóc ngắn của nó mãi thôi.

"Đúng là cậu cắt tóc rồi nhì!"

"Cũng dễ thương, nhưng lạ!"

Chuyện đó cắt tóc đâu có động trời đến mức đó đâu nhì.

Sư Tử chợt nhìn thấy Song Ngưu đang đi về phía mình. Đối diện với đôi mắt màu cafe kia, nó chỉ cười tươi một cái.

"Chào cậu, lâu quá không gặp, Song Ngưu!"

Mắt Song Ngưu tự nhiên mở to một vài giây trước khi trở lại bình thường như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Hình như, đây là lần đầu tiên nó gọi tên cậu bằng họ thay cho mấy cái biệt danh ó ăm mà nó đặt cho cậu. Nhưng mà, Song Ngưu cảm thấy không thích, cứ bực bực trong lòng.

Song Ngưu không nói không rằng, dùng tay búng trán Sư Tử một cái.

"Khai mau! Cô là ai? Cô giấu con mèo điên kia đi đâu rồi?"

Mặc kệ mấy đứa xung quanh chỉ biết nín cười, Sư Tử lại lờm Song Ngưu đến rách mắt. Nó hứ một cái, thản nhiên đạp mạnh vào chân Song Ngưu trong lúc cậu không chú ý.

"Đừng có mà vô duyên! Tôi gọi tên cậu là mừng rồi đấy đồ khốn!"

Song Ngư cố nén cái đau vì bị nó đập chân, nhưng không nén được mình liếc nó. Dù vậy, cậu vẫn cười một cái.

Thay đổi gì chứ! Ừ thì trầm lặng một chút, ừ thì ít đùa giỡn một chút, nhưng thật sự thì nó vẫn chỉ là nó mà thôi.

"Nhân Mã, em nói cái này!"

Sư Tử cứ thế chạy biến lại chỗ Nhân Mã, kiễng chân lên thì thảo gì đó vào tai cậu không rõ. Nhân Mã gật gật gù gù rồi phì cười một cái.

Cứ làm như bí mật lắm vậy!

"Tụ họp đông đủ rồi, tụi mình đi ăn đi mấy đứa!"

Bạch Dương vừa nói vừa hùng hổ nhảy bổ lên người Thiên Yết, dù nó lập tức bị Xử Nữ "đá" đi ngay sau đó.

"Đồ ham ăn! Coi chừng cân nặng của cậu đấy!"

"Đồ chết bầm, tôi giết cậu bây giờ!"

Đáp lại sự tức giận kia của Bạch Dương, Song Tử chỉ đơn giản bật cười sáng khoái.

Tự nhiên Bạch Dương cảm thấy mặt mình nóng ran. Từ cái hôm đó, nó nhận ra mình cứ nghĩ về Song Tử thôi. Lại còn thỉnh thoảng đỏ mặt vì cậu ta. Khi Song Tử rời Mi trước một thời gian, Bạch Dương còn nghĩ vì nó bị bệnh gì cũng nên, đến mức thậm chí nó còn đi khám. Vậy mà bây giờ lại bị cậu ta làm ngây ra, thật tức chết!

Thực ra, Bạch Dương đã biết điều kì lạ này là gì. Nó chỉ là không cho phép bản thân chấp nhận. Bạch Dương chợt nhìn sang Song Ngư đang nói chuyện với Bảo Bình đằng kia.

Dù sao, người nó thích vẫn là Song Ngư, Bạch Dương từ lâu đã nhận ra tình cảm của mình rồi.

Bảo Bình chán nản nhìn màn hình to tướng ngay trước mặt mình. Phải, là cậu cùng tụi nó đang ở trong rạp chiếu phim.

"Á!!!"

Bảo Bình dùng tay bịt lấy hai tai mình một cách khổ sở, đôi mắt không mở hết để lộ trạng thái chán chường. Nhìn lên con ma đang bò ngược từ gầm giường ra trên màn hình, cậu cũng có dù chỉ một chút hứng thú. Ôi dào, có gì mà phải sợ nhỉ, chỉ cần nhìn đã biết là đồ giả. Kỉ xảo thôi, dù có hơi kém dưới mắt của Bảo Bình.

Khi Bảo Bình nhìn tụi nó thử, cậu không mấy ngạc nhiên về thái độ của từng đứa lúc này. Kể trước phải là người anh em "tốt" đang ngồi cạnh cậu lúc này, và Song Ngư không rõ bao giờ đã ngủ say trong khi tai đeo tai phone. Cậu hiểu được, thằng này từ khi sinh ra Bảo Bình chẳng thấy nó sợ bất kì thứ gì cả.

Bốn đứa thuộc "gia đình" với cái mớ hỗn độn đang ngồi ngay phía trên cậu. Trong khi Bạch Dương đang chăm chú theo dõi phim dù chỉ là cho có thì Sư Tử thậm chí không quan tâm tới kể cả khi nó sợ ma. Đôi mắt màu nâu khói nhìn lên màn hình hoàn toàn trống rỗng, mặc cho chỉ mới vài chục phút trước Bảo Bình vẫn còn nhìn thấy nó cười.

Mà, hai đứa này không mệt sao? Dù cho cả đêm đã phải ngồi máy bay? Bảo Bình thật sự nghi ngờ hai con bạn này của mình.

Nhìn Thiên Bình đang sợ hãi mà chả biết vô thức hay cố tình níu chặt lấy tay Nhân Mã ngồi cạnh, Bảo Bình chỉ thắc mắc tại sao thằng kia nó vẫn làm như chẳng có chuyện gì xảy ra. Cậu đột nhiên nhớ đến lúc gặp hai người họ vì lí do gì không rõ mà đi cùng nhau lúc còn lùm xùm vụ scandal. Hình như Nhân Mã cũng ở lì ở đây cho đến khi kì nghỉ hè bắt đầu mới đi. Mọi quan hệ càng ngày càng mờ ám, dù các lời tỏ tình của cô nàng kia đều bị từ chối thẳng thừng đi chẳng nữa..

Cơ mà, sao Bảo Bình rảnh mà đi lo chuyện bao đồng thế nhở? Lại còn rảnh hơi quan sát từng đứa, cậu thấy mình rỗi rãi hết sức. Bảo Bình hừ mũi.

"Cậu đi đâu sao?"

"À.. mình ra ngoài trước."

Câu hỏi của Thiên Yết khiến Bảo Bình lại lần nữa xoay ra sau xem thử. Nhìn cô gái vừa cười trừ và rời khỏi chỗ ngồi, Bảo Bình chớp mắt vài cái.

Rời khỏi phòng chiếu phim, Cự Giải đi ra ngoài ngay sau đó. Ngồi xuống chiếc ghế chờ bên ngoài khu bán vé, cô mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Ôi,

tìm Cự Giải đen giờ van cứ như muốn nhảy ra ngoài đây này.

"Sợ ma hả?"

Cự Giải lập tức vì tiếng nói cùng hơi thở đang phả từ sau cổ mà giật thót một cái. Quay phắt ra sau, vì thẹn quá mà hoá giận, cô bực dọc tức giận trong khi mặt đỏ cả lên.

"Đ-Đừng có đùa nha! G-Gi chứ, việc gì mình phải sợ chúng chứ!!"

Nhìn biểu hiện của Cự Giải, Bảo Bình che miệng phì cười. Chọc cô nàng này thật sự rất vui!

"Thật không đấy?"

"Đ-Đương nhiên là thật!!"

Dù cho Cự Giải thật sự sợ ma hay thường không bao giờ dám nhìn xuống gầm giường vì sợ sẽ có thứ gì bò ra giống bộ phim ban nãy đi chăng nữa, cô không muốn ai biết hết!!

Lúc này, Cự Giải mới sực nhớ ra một điều.

"Cơ mà Bảo Bình, sao cậu lại ở đây?"

Bảo Bình hiểu ý Cự Giải, cũng theo đó mà thoáng đỏ mặt, dù ngay sau đó lập tức cười nghịch.

"Nếu mình nói là vì cậu bỏ ra ngoài mà chạy theo, Cự Giải sẽ tin chứ?"

Trong chốc lát, Cự Giải đột nhiên cảm thấy mặt mình nóng ran khi khuôn mặt của Bảo Bình kề gần sát mình, cả tim cũng theo đó mà hồi nhip. Dù vậy, cô vẫn vờ như không có chuyện gì, tay đánh vào vai Bảo Bình một cái.

"Đau đấy."

Bảo Bình xoa xoa cái vai tội nghiệp của mình. Cô nàng này trông yếu ớt nhu mì thế mà đánh đau gớm đi được! Vậy mà, cậu không hiểu sao lại cười.

"Ồ đây cũng chán, đi vòng vòng chơi đi!"

Cự Giải nhìn Bảo Bình, tâm là có chút phân vân. Mắt hơi chớp, cô cuối cùng lại vui vẻ cười tươi, đầu gật nhẹ.

"Minh đi!"

Nhìn bàn tay bỗng nhiên được Bảo Bình nắm lấy và kéo đi, Cự Giải nhất thời không thể phản ứng được gì.

Đôi mắt màu nhạt của Cự Giải thoáng đượm buồn.

Cô biết chứ, đã biết từ lâu, tình cảm đặc biệt mà Bảo Bình dành cho mình.

Cự Giải chỉ là không muốn Bảo Bình bị tổn thương.

Cô nên làm gì đây..

Hình như, Cự Giải có một chút,

Thích Bảo Bình..

Có lẽ do cô nhầm lẫn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ấm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Năng

"Vậy, tại sao chúng ta lại ở đây?"

Cự Giải nhìn xung quanh, lòng tự dưng cảm thấy hoang mang.

Ở đây tấp nập người, trông ai nấy đều rất vui vẻ. Có rất nhiều gian hàng trải khắp con đường dài, từ hàng ăn đến quầy lưu niệm.

Một khu chợ nhộn nhịp.

"Vi ở đây rất vui mà!"

Bảo Bình hai tay đang rộng, mắt híp lại theo nụ cười tươi. Nhất thời, Cự Giải cảm thấy mặt mình thoáng đỏ. Cô chỉ hy vọng cậu không nhận ra.

Dù vậy, lòng Cự Giải lại không yên. Nơi này, chẳng phải là khu chợ lúc cô và Song Ngư đã đi tới đó hay sao.. Cự Giải vô thức cắn chặt lấy môi.

Đột nhiên, một cái gì mát lạnh áp vào má Cự Giải khiến cô ngay lập tức sực tỉnh. Nhìn sang, Cự Giải chỉ thấy Bảo Bình đang cầm lon nước ngọt và cười tươi một cách vô tội vạ.

"Cảm ơn cậu."

Nhận lấy lon nước, Cự Giải mở ra rồi đưa lên miệng chậm rãi uống. Cô không hề nhận ra ánh mắt dịu dàng Bảo Bình dành cho mình, cho đến khi cậu khẽ nhắm mắt và lên tiếng.

"Đừng bận tâm nhiều quá! Hôm nay cứ thoải mái đi, và mình sẽ đưa cậu tới vài chỗ mà cậu chắc chắn không biết!"

Nhìn Bảo Bình tự tin như vậy, Cự Giải không hiểu sao mình lại cười. Cô cũng không quá thắc mắc tại sao cậu lại biết chuyện đó, dù sao vẫn là do Cự Giải trong lúc khóc to vì đau khổ mà kể hết cho cậu nghe.

Cự Giải không hề vì chuyện đó mà hối hận. Chưa một lần hối hận. Bởi vì Bảo Bình đã mặc trời mưa to thế nào mà ở đó cùng cô, bởi vì Bảo Bình đã không ngần ngại vỗ về an ủi cô dù tìm cậu rõ ràng đau như cắt. Và, cũng vì điều đó mà Cự Giải và Bảo Bình mới có thể thân thiết thế này, đến mức cô chẳng còn lúc nào cũng yếu đuối nhu mì khi cạnh cậu nữa, điều mà cô vốn chỉ thể hiện ra trước mặt cô bạn thân Thiên Bình của mình.

Bảo Bình không rõ Cự Giải đang mãi suy nghĩ chuyện gì, nhưng cậu cũng không muốn xen vào làm gì. Đột nhiên nắm lấy cổ tay Cự Giải, cậu cứ thế kéo cô chạy đi.

Nhìn cổ tay đang được nắm bởi Bảo Bình, lòng Cự Giải không hiểu sao lại thoáng thất vọng.

Cảm giác bàn tay thật trống trải.

Nơi Bảo Bình dừng lại là một tiệm mì nằm sâu trong một con hẻm khá vắng người. Cửa hiệu đã xưa, nhưng lại theo đó mà tôn lên một sự mộc mạc thu hút. Bước vào cùng Bảo Bình, cô nhìn thấy cậu vui vẻ giơ tay chào người đàn ông trung niên trong trang phục đầu bếp có vẻ là chủ tiệm kia.

"Chào ông chú! Tiệm vẫn làm ăn tốt chứ?"

Bảo Bình tự nhiên cảm thấy đầu mình bị cốc một cái rõ đau. Trong khi Cự Giải còn đang giật mình mà lùi ngay ra sau, cậu lập tức sưng sía mặt mày vì tức giận.

"Sao lại đánh cháu?!"

"Cái miệng của mày mở ra là cứ như muốn trù ẻo tao. Chú phải đánh cho mày tỉnh!"

Bảo Bình bực mình rõ ra. Cậu có nói gì sai đâu mà đánh cậu, cũng chả có ý trù ẻo gì hết.

"Ông chú đang ảo tưởng thì có---Đau.. Đau!!"

Ông chú nào đó không thương tiếc dù tay véo lấy tai Bảo Bình, mạnh đến nỗi cậu muốn khóc.

Lúc này, ông chú mới nhận ra cô gái đang nép sau cái bàn đằng kia. Dùng tay thúc thúc vào hông Bảo Bình, cái mặt gian gian kia làm cậu không hện mà ớn lạnh.

"Nhóc, bạn gái hả? Ghê ta!"

"Không có! Là bạn bình thường thôi!!"

Rõ ràng là biết Bảo Bình vì sợ cô bị hiểu lầm nên mới nói vậy, nhưng Cự Giải cứ thấy khó chịu trong lòng thôi.

"Hả? À, là người quen. Trước đây mình với chị hai hay lại đây ăn ấy mà!"

Nhìn Bảo Bình vừa trả lời vừa vui vẻ gật đầu, Cự Giải cũng cười theo. Cô có nghe về chị của Bảo Bình, nhưng chỉ là sơ qua, thật không biết chị ấy là người thế nào nhỉ.

"Vậy bé Bảo Ngân đâu?"

Vừa đặt hai tô mì xuống bàn trước mặt Bảo Bình và Cự Giải, ông chủ vừa tò mò hỏi. Thường thì hai chị em nhà này toàn đi cùng nhau, nay thằng em lại dẫn theo một cô gái lạ hoắc, ông chủ đương nhiên thấy lạ.

Nhắc đến Lý Bảo Ngân, Bảo Bình không hên mà lập tức lạnh cả sống lưng, đến mức tưởng chừng như sắp quay qua quay lại xem thử có bị ai nhìn trộm hay sao. Cậu nhăn mặt, phỉu phỉu tay trước mặt.

"Ông chủ đừng có nhắc! Chắc bà đó đang ở bệnh viện."

"Đuổi chị mày kiểu đó, chú mách Bảo Ngân nè con!"

"Bậy nha!!!"

Cự Giải ngồi một bên, dõi theo màn đối đáp kia mà không khỏi bật cười. Làm người chứng kiến rõ ràng rất vui. Cô hình như nhận ra một điều, đúng là Bảo Bình dù hay nói xấu nhưng lại rất sợ chị mình.

"Nè, cậu ăn được hết tô đó không Cự Giải?"

Biết rõ Bảo Bình không có ý trêu chọc gì, nhưng Cự Giải lại cảm thấy bức rờ ra. Cậu ta đang xem thường cô sao, được!

"Cậu mới là người ăn không hết!"

Mắt Bảo Bình chớp liên hồi mấy mươi cái, không tin được vào điều mình vừa nghe mà sung sía mặt mày. Cậu đã quan tâm, cô lại còn nói ngược lại cậu. Khoé môi Bảo Bình chợt nhếch lên.

"Được, thi ăn không?"

"Thi thi thi!"

Nói ra rồi, Cự Giải mới nhận ra mình vừa nói gì. Cô tức thời nhăn mặt trước nụ cười nửa miệng kia của Bảo Bình. Tuy nhiên, lời đã nói thì không được rút lại, đó là nguyên tắc cơ bản của Cự Giải!

Một lúc sau, hai tô mì to tổ chẳng được bày ra trước mặt hai người họ, kèm theo nụ cười thích thú của ông chủ quán.

Cự Giải vốn sức ăn rất mạnh, đó là điều mà cả Thiên Bình còn không biết. Tuy nhiên, cô không muốn phá vỡ hình tượng thực nữ của mình một chút nào đâu.

Nhưng mà, lỡ leo lên lưng cọt rồi, đành vậy!

Nhìn Cự Giải cứ như đang đấu tranh tư tưởng mãnh liệt lắm, Bảo Bình phải cố nén cười. Đáng yêu thật!

Một lúc sau. Trong khi trước mặt Bảo Bình chỉ còn là một tô không, Cự Giải lại còn tận nửa tô. Cô gục cả xuống bàn, mặc kệ anh chàng kia đang vui mừng cười vui vẻ. Ôi trời, nhục ời là nhục.

"Minh đã bảo cậu mặc kệ cái thực nữ của cậu đi rồi mà!"

Ngẩng đầu nhìn Bảo Bình, Cự Giải bức bối lè lưỡi một cái. Tại cậu ta có cái bụng không đầy thì có!

"Chào nhá ông chủ! Bữa nào cháu lại tới!"

Rời khỏi tiệm mì ngay sau đó, lần này tới lượt Bảo Bình bị Cự Giải kéo đi. Không hiểu vô tình hay cố ý, khi cô nắm hằn bàn tay cậu thay vì cổ tay như lúc cậu kéo cô. Mà sao cũng được, điều đó vẫn khiến Bảo Bình thấy vui.

"Ăn cái này!"

Nhìn theo tay Cự Giải, Bảo Bình nhìn thấy một tiệm chè đông nghẹt người. Cậu lập tức mở to mắt nhìn cô gái đang đứng ngay trước mình. Cậu tưởng cô nàng đã no rồi chứ!?

Chẳng rõ có phải do Cự Giải ầm ức vì thua hay không, khi cô lập tức gọi hai ly chè to quá mức quy định. Rốt cuộc, Bảo Bình lại thua. Nhìn cô nàng vui mừng đến như sắp nhảy cẫng lên, cậu phải cố không cười ra tiếng, kéo cô nàng lại gần thì một cho cậu chứ cho ai.

Khi đi chơi cùng Cự Giải thế này, Bảo Bình mới nhận ra một chuyện. Cô gái mà cậu luôn nghĩ là thực nữ dịu dàng lại vừa có sức ăn khủng khiếp, lại còn thích mê đồ ngọt đến cả mắt hoá thành trái tim.

Bảo Bình chợt suy nghĩ, khi cô kéo Song Ngư bạn cậu đến đây, hai người họ cũng đã vui đùa như thế này. Dù đó vốn không phải tính cách của thằng đó, cậu vẫn không ngăn được mình suy nghĩ một cách nghi hoặc.

Trên đường cùng Cự Giải về kí túc xá, Bảo Bình chỉ toàn nhìn theo cô nàng đang vui vẻ bước trên bậc hoa với cách đi thăng bằng. Cậu hơi cười.

"Cảm ơn Bảo Bình nhé, hôm nay thật sự rất vui!"

Nụ cười của Cự Giải luôn luôn khiến tim Bảo Bình đập mạnh, và lúc này cũng vậy. Đập đến bất chấp cả nhịp, Bảo Bình cảm thấy mặt mình nóng ran cả lên.

Đáp lại, Cự Giải chỉ đơn giản mỉm cười.

"Khi mình cùng Song Ngư đến đó, nó khác lắm! Cậu ấy chỉ đơn giản là đi theo mình, và kể cả đi cùng mình, mình biết cậu ấy vẫn cứ nghĩ về mèo con thôi!"

Nhìn nụ cười khổ sở của Cự Giải, Bảo Bình lập tức đau lòng.

"Xin lỗi, mình lẽ ra nên đưa cậu tới chỗ khác."

Cự Giải nhảy xuống bậc bồn hoa, đột nhiên quay người lại đối diện với Bảo Bình trong khi hai tay chấp ra sau. Cô hơi lắc đầu, môi nở nụ cười nhẹ nhàng.

"Không, mình cảm ơn vì cậu đã đưa mình đến đó! Dù sao mình cũng không mơ tưởng nữa, mình buông tay rồi mà. Chỉ là..."

Hơi nghiêng đầu, Cự Giải híp mắt lại.

"Cậu biết đấy, chỉ là hơi tiếc, một chút thôi!"

Cự Giải đột nhiên quay đi, cứ thế chạy qua đường ray xe lửa ngay trước mặt. Khi cô đã đứng lại bên đường bên kia, Bảo Bình vẫn đứng yên tại chỗ bên này, và nhìn theo cô gái nhỏ thay vì bước đi. Quay mặt nhìn cậu, đôi mắt màu nhạt của Cự Giải hiện lên sự có lỗi.

"Người xin lỗi phải là mình, vì đã nói những chuyện này.. với cậu."

Bảo Bình chậm rãi lắc đầu. Nếu một cô gái vốn yếu đuối đến thế lại có thể can đảm đối diện với chính mình và hiện thực, thì cậu cũng có thể.

Phản chiếu trong đôi mắt của Cự Giải lúc này là một Bảo Bình đang nhìn cô đầy dịu dàng. Mắt cậu hơi nhắm lại trong vài giây, cho đến khi đôi môi kia chậm rãi mấp máy.

"Mình thích cậu, Cự Giải! Rất thích cậu!"

Đúng lúc này, đoàn xe lửa đột nhiên chạy qua. Như chia cắt hai người họ, trước mắt họ chỉ còn là hình ảnh đoàn tàu đang chạy.

Có lẽ cô ấy ngạc nhiên lắm. Có lẽ, cô ấy đã chạy đi mất rồi cũng nên. Đó là những suy nghĩ đeo bám Bảo Bình lúc này. Âm thanh của đoàn tàu truyền vào tai cậu, dù sao Bảo Bình vốn đầu có hy vọng gì vào cái tình yêu đơn phương mơ hồ này.

Khi đoàn tàu chạy qua, Bảo Bình mở đôi mắt của mình ra, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Cô gái nhỏ ấy vẫn đứng đó. Hai tay chấp ra sau, Bảo Bình nhận ra đôi mắt không hề là đau khổ, đó là dịu dàng.

Khuôn mặt kinh ngạc của Bảo Bình, Cự Giải thấy buồn cười quá.

"Quả nhiên!"

Bảo Bình cũng đã nhận ra từ rất lâu, rằng Cự Giải đã biết sự tồn tại của tình cảm mà cậu dành cho cô. Cự Giải chỉ là không nói ra mà thôi.

"Cảm ơn cậu, Bảo Bình!"

"Cự Giải giận sao?"

Cự Giải chậm rãi lắc đầu.

"Cậu biết không, Song Ngư đã kể với mình, rằng cây dù mà cậu ấy đưa cho mình hồi cấp hai, không phải của Song Ngư mà là của cậu!"

Bảo Bình vô thức mím chặt môi. Vì điều này, chính cậu cũng đã rất khó sở khi nghĩ rằng, mọi chuyện rồi ren cũng từ sự nhút nhát trong hành động của cậu mà ra.

"Mình giận lắm! Rất giận Bảo Bình!!"

Hai bàn tay găng mạnh, cả môi dưới cũng bị răng cắn nhẹ. Ánh mắt nhìn Bảo Bình của Cự Giải trở nên khó chịu.

"Nếu như ngày đó người đưa dù cho mình là cậu, mọi thứ đã không rồi ren như vậy. Nếu như ngày đó người đưa dù cho mình là cậu, người mình thích có lẽ sẽ không phải Song Ngư."

Đôi mắt màu sẫm mở to nhìn cô gái đang đứng bên kia đường ray. Cậu muốn bước tới, nhưng chân cứ như bị đất chôn chặt.

Cự Giải vô thức đặt tay ngay trước ngực trái, cả mắt cũng theo đó nhắm hờ, cứ như không muốn nhìn thấy biểu hiện trên mặt Bảo Bình lúc này.

"Khi mình nhận ra Bảo Bình đã luôn ở cạnh mình khi mình tuyệt vọng, mình nhận ra tim mình đập nhanh khi gần cậu, mình nhận ra khuôn mặt này đỏ bừng mỗi khi nghĩ về cậu."

Bảo Bình cảm thấy chừ, cảm thấy hơi ấm truyền sâu trong trái tim lạnh lẽo.

"Kể cả lúc mình vì Song Ngư mà đau khổ, kể cả dù rõ lòng cậu rất đau chỉ vì mình, Bảo Bình vẫn luôn ở cạnh mình không phải sao?"

Đôi mắt từ bao giờ đã ngấn nước của Cự Giải, Bảo Bình hai bàn tay bắt giắc nắm chặt. Cô lúc này, chột mím cười,

cả mắt cũng hơi híp lại một cách dịu dàng

"Cảm ơn cậu vì mọi thứ, Bảo Bình, cùng với tình cảm mà cậu dành cho mình!"

Bảo Bình đã nghĩ, có lẽ cô sắp từ chối cậu đây mà. Như cậu đã luôn nói, cậu đã vốn không muốn hy vọng vào mối tình quá đổi mơ hồ này.

Tuy nhiên..

"Bảo Bình, hình như mình thích cậu mất rồi."

Nhìn đôi mắt mở to đang nhìn mình của Bảo Bình, Cự Giải mím chặt môi. Có ai ngờ như anh chàng kia không, kể cả khi cô đã nói đến vậy vẫn không hiểu ra.

Ghét quá đi!

Bảo Bình cảm thấy mình vui đến mức như muốn nhảy cẫng cả lên. Dẫu vậy, cậu vẫn dùng đôi mắt màu sẫm nhìn cô.

"Có lẽ sẽ mất một thời gian để mình hoàn toàn xóa đi hình ảnh của Song Ngư, sẽ mất một thời gian để mình hoàn toàn chỉ thích cậu. Vì vậy, Bảo Bình có thể---"

"Đừng bận tâm về điều đó! Bởi vì.."

Trước mắt Cự Giải, Bảo Bình chậm rãi bước qua phía đường ray bên này, chẳng bao lâu đã đứng ngay trước cô. Cậu vui vẻ cười híp mắt.

"Mình thích cậu mà!"

Cự Giải lần đầu tiên nhận ra, hạnh phúc thật sự là gì. Cô cười, một nụ cười toả nắng.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Năm học mới

Năm học mới lại bắt đầu, đối với tụi nó chính là năm học lớp mười một. Lớn hơn một tuổi, cũng là chuẩn bị một môi cho kì thi đại học ngày một tới gần. Mà không được, phải dẹp sang một bên mà hưởng thụ tuổi học trò chứ! Dù đó là phương châm của tụi nó nói riêng và lớp Toán nói chung đi chăng nữa, điều này thật là khó quá đi mất.

Nói đi cũng phải nói lại, lên năm học mới lại mở ra bằng một chuyện vui. Trong khi gần như cả học viện bị trộn lớp, thì toàn bộ thành viên lớp Toán vẫn

được giữ nguyên. Hai mươi tám thành viên, hai mươi tám khuôn mặt quen thuộc khiến cả thầy đều tay bắt mặt mừng ngay từ ngày nhập học đầu tiên.

Sau này lớp Toán mới biết, đó không phải ngẫu nhiên hay may mắn gì cả, cơ bản hoàn toàn do con mèo nào đó hay nói đúng hơn là cậu học sinh nào đó là anh trai con mèo kia suốt ngày chỉ ở bên Mĩ sắp xếp. Ừ thì coi như cảm ơn cậu ta đi!

Thực ra, ngoài lớp Toán, thành viên lớp Văn cũng được giữ nguyên. Hoặc là do Hạ Mai là cháu gái hiệu trưởng, hoặc là do mấy cái gia thế khủng của cái lớp "hoàn mỹ" đó. Dẫu sao, đó cũng không phải chuyện mà tụi nó rảnh hơi để bận tâm.

Lúc này, một số thành viên lớp 11 Toán mới mà nói cụ thể là bốn trong số mười hai đứa tụi nó đang đứng ở khu sân ở cổng trường. Năm nay, khối mười một nhận nhiệm vụ hướng dẫn các tân học sinh khối mười vừa vào trường.

Cự Giải tự nhiên cảm thấy bức bối rõ ra. Cô nhớ ngày đầu tiên đến trường của cô đâu có một que hướng dẫn nào đâu ấy nhỉ, lại còn vì đó mà cô bị lạc rồi dính vào nhóm Hạ Mai. Cự Giải nghĩ đến đây mà khẽ rung mình. Nhưng nói tới nói lui, thực ra cũng nhờ đó cô và Thiên Bình mới gặp Sư Tử và làm quen với tụi nó. Cô mỉm cười, thật nhớ quá đi mất.

"Mấy đứa kia đi đâu rồi ấy nhớ?"

Song Tử sau khi hướng dẫn cho một cô bé lớp mười đường đến hội trường thì quay sang hỏi mấy đứa đứng gần đó. Cậu nhớ là thằng Kim Ngưu đã đi cùng với hoạt động mời gọi của câu lạc bộ bóng rổ, Ma Kết cùng Thiên Yết thì đang bên hội học sinh giúp tân hội trường hội học sinh Xử Nữ lo việc bên đó. Cả Thiên Bình hình như cũng vì câu lạc bộ hợp xướng mà bận rộn. Sau vụ lùm xùm năm ngoái, Thiên Bình cũng không còn bị người ta nhìn bằng ánh mắt không mấy thiện cảm nữa.

"Nhân Mã hình như đi lấy thêm mấy thùng nước suối thì phải, Bà Bà mới nhờ cho hội họp gì đó!"

Bạch Dương vừa nói vừa nhăn mặt trong khi bàn tay cứ phẩy mạnh trước mặt vì nóng. Nóng đến chết mất, mới sáng sớm mà nóng thấy má luôn!

Thật ra thì không phải chỉ có mỗi Bạch Dương cảm thấy nóng, cả Cự Giải cũng vậy. Ngay khi cô còn cảm giác cổ họng mình khát khô một cách đáng thương, cái gì đó mát lạnh đã lập tức dúi vào má cô.

"Đừng có chọc mình nữa mà, Bảo Bình!"

Nhận lấy chai nước từ Bảo Bình, Cự Giải chỉ biết cười khi trước nụ cười tinh nghịch kia. Cái trò này, cậu chỉ toàn trêu cô thôi!

"Hai anh chị ngưng tình tứ giùm cái!"

"Đúng rồi, noi thanh thiên bạch nhật mà sao kì rứa?"

Nhìn cách Bạch Dương đã khát vì nóng lại còn hùa theo Song Tử, Bảo Bình thật sự muốn chạy lại đánh mỗi đứa một cái cho tỉnh ra.

Cự Giải tay cầm chặt chai nước voi nữa, môi mím chặt và mặt đỏ cả lên. Cô chỉ biết im lặng mà thôi, khổ tâm quá.

"Mà, cá với mèo đi đâu rồi nhỉ?"

Chẳng còn cách nào khác ngoài đánh trống lảng, dù thực sự là hai cái đứa đó hoàn toàn chẳng thấy cái mặt đâu cả.

Bảo Bình nhớ không lầm hình như hồi nãy mỗi đứa đi đâu á..

Đâu ấy nhỉ?

Sư Tử dùng mắt nhìn đảo dác xung quanh, đằng sau sự bình thản là sự hoang mang. Chết cha, hình như nó lại đi lạc nữa rồi.. Sư Tử nhăn mặt, ở đây đông người chết đi được.

Vốn ban nãy là đi lấy thêm tờ roi hướng dẫn từ văn phòng cùng với Song Ngư, vậy mà vì đám đông mà bị lạc mỗi đứa một hướng. Có thể Sư Tử vì chuyện vừa qua mà suy nghĩ nhạy hơn, nhưng nó vẫn không muốn gọi tên mà tìm kiếm Song Ngư đâu! Nhục!

Thế là, mang theo cái tư tưởng đó, Sư Tử nãy giờ cứ đi lòng vòng giữa cái rừng người này mà thôi.

Đột nhiên, vì bị đẩy mà nó ngã về phía trước, rớt cuộc ngã vào một cô gái ngay trước mặt. May mắn là cô gái ấy kịp thời đỡ lấy nó nên cả hai đều không sao.

"Cô bé, em ổn chứ?"

Ban đầu, Sư Tử còn nghĩ là mấy chị lớp mười hai nên cũng không có phản ứng gì lạ ngoài việc đứng lên. Tuy nhiên, khi định cảm ơn người ta mà ngẩng đầu lên, nó lập tức nhận ra chiếc cà vạt đồng phục của cô gái là chiếc mà nó đã đeo khi còn học lớp mười.

"Em có sao không? Chắc em lạc anh chị gì đó khi cùng đến đây phải không?"

Sur Từ biết rõ trong số tội nó là đứa chẳng thay đổi gì trừ mái tóc chỉ còn dài ngang vai. Nhưng dù nó lùn đi nữa, làm ơn để ý cái cà vạt của nó chút đi!

"Này cậu, mình đi thôi! Chúng ta còn phải tìm hỏi hội trường ở đâu nữa!"

Một cô gái khác chạy lại, tay nắm lấy tay cô bạn định kéo đi thì chợt khựng lại.

"Toà nhà dãy C, tầng trệt, cửa phía tây, đi thẳng vào khoảng mười mét!"

Hai cô bạn tân học sinh lớp mười không hẹn mà nhìn người chỉ vừa ban nãy bị gọi là "cô bé".

Lúc này, họ mới nhận ra màu chiếc cà vạt của Sur Từ. Nhìn nhau lúng túng, hai cô gái lập tức lúng túng gặp người.

"B-Bọn em xin lỗi!!!"

Nhìn hai cô bạn kia chạy đi, Sur Từ ngán ngẩm thở dài một cái.

"Ai bảo cậu nhỏ quá làm gì!"

Sur Từ cảm thấy ai đó vừa đặt cảm lên đỉnh đầu mình, thậm chí còn gõ gõ mấy cái một cách tự nhiên quá đỗi. Mặt mày xám xịt lại, nó không chút thương tiếc hất mạnh tay cậu ta ra rồi bước đi, không quên lườm một cái.

"Văn phòng ở hướng này!"

Trước khi Sur Từ kịp nhận ra, Song Ngư đã tay khoác vai nó thản nhiên kéo đi, mặt mày đôi mắt trống rỗng thoáng giật mình. Nhưng nó không giật ra, đơn giản Sur Từ hiểu rõ, sức nó thì có mà giật ra bằng niềm tin. Điều duy nhất Sur Từ có thể làm là rửa xả trong lòng.

Tên này đạo gần đây rõ là kì cục lắm!

Ai đó dù bên ngoài mặt lạnh nhưng lại vui trong lòng, đến mức cả nụ cười cũng vô thức biểu lộ ra ngoài.

"Vậy nhờ em nhé!"

Nhận lấy thùng nước suối to tướng từ tay Yến Như, Nhân Mã "vâng" một tiếng rồi bắt đầu rời đi ngay. Cậu ban đầu cũng hơi nhăn mặt. Nặng khiếp!

Khi đi ngang qua hội trường số 2, Nhân Mã thoáng ngạc nhiên trước hoạt động cực kì sôi nổi đang diễn ra ở đây. Vốn bản tính tò mò, cậu dừng lại rồi nép vào một bên, ngo đầu vào mà xem thử.

Cả hội trường 2 đông nghịt người. Giống hệt như năm ngoái, lúc nào câu lạc bộ hợp xướng cũng "đất hàng" hết.

Chợt, Nhân Mã cảm thấy có ai đó khều khều đằng sau mình. Khi cậu quay ra sau xem thử, Nhân Mã không mấy ngạc nhiên lắm khi nhận ra đó là Thiên Bình, và cô đang cười với cậu như mọi khi.

"Tôi tưởng cậu ở ngoài chứ! A!"

Câu hỏi của Thiên Bình lập tức được trả lời khi cô nhìn thấy thùng nước suối mà Nhân Mã đang bung, vì ban nãy cũng có một thành viên bên nhóm kĩ thuật câu lạc bộ hợp xướng bị giao cái trách nhiệm y hệt thế này.

"Không ở trong đó sao?"

Nhân Mã vừa nói vừa dùng ngón tay của mình chỉ vào trong. Cậu nhớ hình như cô nàng này cũng là người đứng đầu của đội hợp xướng số mấy đó cơ mà, không lẽ không có phận sự. Ày!

"Tôi ra ngoài lấy thêm đơn đăng kí ấy mà!"

Nhân Mã "à" một tiếng, đầu cũng gật gật theo. Cũng một phết nhì! Cứ cho là cậu khá năng động trên phương diện nào đó đi, Nhân Mã khá lười khi nghĩ đến chuyện tham gia câu lạc bộ nên lại thôi.

"Ồ.. xin lỗi..."

Tiếng của vài cô bé tân học sinh lớp mười vang lên bên cạnh khiến Thiên Bình và Nhân Mã đồng thời quay sang.

"Chị.. chị là Hạ Thiên Bình đúng không ạ?"

Thiên Bình hơi nghiêng đầu, nhưng vẫn gật nhẹ. Hai cô bé kia theo đó đột nhiên nắm tay nhau mà nhảy cẫng lên như vui sướng lắm. Một lúc sau, hai cô

nàng mới chia ra trước mặt Thiên Bình hai quyển sổ về.

"Chị kí cho bọn em nhé.. được không ạ?"

Đôi mắt đen láy của Thiên Bình hơi mở to, theo đó mà chớp chớp mấy cái. Mãi lúc, cô mới cười một cách gượng gạo sau khi nhìn sang Nhân Mã vẫn đang đứng bên cạnh.

"Nhưng chị đâu còn.. đã vậy..."

"Không sao đâu ạ, bọn em thần tượng chị lắm, may mắn!"

"Phải đó chị, em rất thích bài phát biểu của chị lúc đó luôn!"

Hai cô gái nhìn nhau cười tươi.

"Bọn em đăng kí trường này cũng vì muốn gặp chị đây!"

"Mừng thật may ha! Giá như chị vẫn tiếp tục hát!"

Nhìn hai cô gái cứ huyền thuyên mãi với nụ cười tươi tắn, Thiên Bình thật sự thấy hạnh phúc. Cô không ngờ, thậm chí chưa từng nghĩ đến.

Có lẽ do mãi mê với hai cô gái kia, Thiên Bình không nhận ra Nhân Mã đang nhìn mình. Ánh mắt của cô khi dõi theo hai cô nàng đang ôm lấy quyển sổ có chữ kí mà chạy đi một cách vui vẻ khiến cậu cũng bất giác mỉm cười theo. Rõ ràng cô gái này vẫn rất yêu ca hát!

"Tôi cũng nên đi thôi!"

Vừa nói, Nhân Mã vừa sửa lại thùng nước suối mình đang cầm, quay người toan bước đi. Tuy nhiên, Thiên Bình từ phía sau lại nắm lấy cánh tay cậu. Bước chân Nhân Mã khựng lại, cậu theo đó mà nhìn ra sau thử. Cô chỉ đơn giản cười tươi.

"Tôi thích cậu!"

Nhân Mã chớp mắt một cái, nhưng không hề cảm thấy ngạc nhiên. Nhìn cô nàng kia, đôi mắt hồ phách hoàn toàn bình thản. Thậm chí, cái điều đã từng khiến Nhân Mã cảm thấy bức mình và khó chịu, đến cả phiền phức, giờ đây đối với cậu lại rất đối thường tình.

"Cậu chỉ biết mỗi chiêu đó thôi!"

Nhìn Nhân Mã vừa hừ mũi vừa bước đi, Thiên Bình đờ người một lúc rồi vẫy tay chào cậu. Cậu ta.. không tức giận? Tự nhiên cô thấy hạnh phúc quá đi mất!

"Mệt thấy cha luôn! Nóng nực! Bứt rứt! Khó chịu quá!!!"

Mặc kệ Bạch Dương vì nóng mà cái miệng cứ hoạt động liên tục, tụi nó cũng chả thèm để tâm tới nữa.

Buổi lễ khai giảng đầu năm vừa kết thúc, và vài đứa nào đó thuộc lớp 11 Toán mới hoàn toàn không có mặt trong hội trường. Với cái lí do rất hợp lí, vì chẳng đứa nào còn sức mà nghe "giảng đạo" nữa đâu. Vì tách ra với Xử Nữ, Ma Kết và Thiên Yết, thật khổ tâm là chẳng có ai có thể quản lí nổi tụi nó. Kể cả Thiên Bình hay Cự Giải còn bị "đầu độc" mà trốn khai giảng nữa kia kia.

Dù sao cũng chả kỉ luật, tụi nó cóc sợ! Sợ thì chỉ sợ duy nhất một điều, chốc nữa về lớp thế nào cũng bị đem lên thớt mà chém không thương tiếc cho coi..

Nói là tụi nó cho xôm xôm vậy thôi, chứ chỉ có mỗi mấy đứa làm nhiệm vụ hướng dẫn chỗ công với cô nàng thuộc câu lạc bộ hợp xướng. Kim Ngưu hình như vẫn còn bận bịu với công việc của tân đội trưởng đội bóng rổ của trường sau khi đội trưởng cũ tốt nghiệp. Thật là khổ sở quá mà..

"Thành viên của lớp chọn khối mười một lại trốn khai giảng cơ đấy!"

Cái giọng chanh chua này thì còn ai khác ngoài Mỹ Oanh. Tụi nó chep miệng, qua năm mới mà cái lớp Văn này vẫn thích bói móc chuyện người khác mà châm chọc thì phải. Khó chịu rõ ra!

"Không ngờ bọn tôi được lớp Văn "hoàn mỹ" vinh hạnh để ý để nhận ra chúng tôi không dự khai giảng cơ đấy!"

Mặc kệ Mỹ Oanh đang lườm mình như thế nào, Bạch Dương chỉ đơn giản nhún vai một cái. Nó đâu có nói sai, cả tụi bạn của nó còn nín cười "hường ứng" cơ mà.

"Hon một tuổi thì các người vẫn cứ trẻ con như ngày nào!"

Khi Trịnh Hạ Mai vừa nhếch môi vừa chán nản đưa chân ra định gạt chân Sư Tử vốn đang bước tới, nó lập tức nhảy lên một bước và bước qua một

cách đơn giản. Nho được một phen bức mình mà tức Sư Tử, mặc dù điều đó không còn khiến nó quan tâm tới nữa.

Bảy đứa nào đó phía sau không ngần ngại bật cười.

"Coi bộ cũng đỡ ngốc hơn trước nhỉ Sư Tử?"

Sư Tử không ngần ngại quay ra sau, đôi mắt nâu khói thần nhiên nhìn thẳng đôi mắt cao ngạo của Hạ Mai đang nhìn mình. Chợt một cái, nó chợt cười.

"Cảm ơn! Còn cậu thì không còn thông minh nữa nhỉ?"

"Đừng có giỡn mặt với tôi!"

Trước khi Hạ Mai kịp đẩy Sư Tử như cách nhỏ thường làm khi khó chịu, nó đã bị Song Ngư từ đâu xuất hiện kéo sang một bên. Cả tụi nó cũng bắt đầu trở nên không thiện cảm.

Xung đột giữa lớp Văn và lớp Toán chẳng rõ bao giờ mới chịu chấm dứt.

"Anh Long!!"

Là tiếng của Mỹ Oanh. Mày Hạ Mai hơi giãn ra, cả ánh mắt cũng thay đổi theo. Kiểu ngạo và coi thường người khác, không, thay vào đó là kiêng dè xen phần khó chịu.

Khi tụi nó ngẩng đầu lên nhìn thử, tụi nó nhận ra anh chàng đang đứng cách đó khoảng hơn chục bước. Thiên Bình có đôi phần choáng ngợp. Hệt như lần đầu gặp anh ta, kiểu ngạo đến khó ưa nhưng lại toát lên khí chất khiến người ta không thể xem thường. Đó là lý do Hạ Mai không thể tự tung tự tác trước mặt anh ta, giờ thì cô và tụi nó đều hiểu.

Tuy nhiên, khác với những người ở đây, Phi Long không mặc đồng phục, thay vào đó là một bộ thường phục đơn giản khiến xung quanh nổi hứng thắc mắc.

Sư Tử từ phía tụi nó thần nhiên bước lên. Trước đây nó rất không thích người ta nhận ra mối quan hệ giữa nó và Phi Long, nhưng giờ thì không còn nữa. Hay đúng hơn, nó chẳng còn bận tâm tới nữa.

Trong mắt Phi Long dường như chỉ còn mỗi mèo con. Vẫn là sự kiêu ngạo ngang tàng đến khó chịu, anh nhếch mép cười.

"Anh với bé nói chuyện chút nha! Nha!!"

Đôi mắt Sư Tử ánh lên sự thích thú. Nó chợt cười một cái. Sư Tử đi tới, thần nhiên nắm lấy bàn tay của Phi Long rồi kéo đi.

"Đi với tôi."

"Ồ---T-Từ từ nào bé!"

Nhìn hai người họ đi với nhau, ai đó lập tức cảm thấy khó chịu.

Khi Song Ngư tự nhiên không nói không rằng bỏ về lớp, sáu đứa còn lại đứng hình một lúc rồi phì cười. Mặc kệ lớp Văn, tụi nó vừa nói chuyện rôm rả vừa bước theo.

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Còn sống, hay đã chết..

"Anh chắc chứ?"

Đáp lại câu hỏi của Sư Tử, Phi Long chỉ đơn giản cười nghịch, cũng là thay cho câu trả lời mà chính nó đã biết từ trước. Sư Tử lúc này thở hắt ra một cái.

"Có ai đòi như anh không? Người ta nhập học còn anh thì lại chuyển đi!!!"

Phi Long hơi rùng mình trước con nhóc đang ngồi trên ghế đá trước mắt anh.

"Nhưng một mình Ellen làm sao trông chừng nổi thằng ôn con đó! Vội lại, ở đây chẳng còn gì vui nữa hết!!"

Sư Từ hừ mũi một cách khinh thường. Bày đặt làm trò cứ như mình ngoan ngoãn biết lo lắng quan tâm đến người khác, toàn là vì cái sự chán chường của bản thân thì có. Thật là khiến nó thấy khó chịu trong lòng mà.

"Gọi vậy có sao không? Dù không máu mủ ruột rà gì, Ellen vẫn có thời gian là mẹ nuôi anh đấy!"

Trịnh Phi Long từ nhỏ đã nhận ra mình sống ở cô nhi viện, cho đến khi đi lạc và gặp bà Ellen. Một thời gian được nuôi dưỡng bởi bà, chẳng hiểu vì cái cách giáo dục siêu phàm nào mà từ một thằng nhóc đáng yêu đáng mến lại trở thành cái tên chuyên khiến người ta bực mình như thế này. Nghĩ đến đây, Sư Từ cảm thấy mọi thứ thật quá đỗi ảo diệu mà. Nó khẽ rùng mình.

"Quen rồi, vội lại Ellen cũng có nói gì đâu!"

Phi Long còn nhớ anh được gia đình họ Trịnh đón về năm mười hai tuổi, dù cho cái nhà đó chẳng hề cho anh cái cảm giác gì giống với trước đó. Kể ra, có lẽ là Long khó chịu với đứa em họ kiêu kì thì đúng hơn, cứ thích ý thể làm càn, kể cả khi nhỏ đó vẫn biết sợ anh đi chẳng nữa.

"Anh nói thầy chưa?"

"Ông ngoại hoàn toàn đồng ý!"

Cái mặt vênh vênh vào vào khiến Sư Từ vì ngứa mắt mà đập mạnh vào chân Phi Long cả chục cái là ít.

"Con nhỏ này, đó là cách bé tạm biệt anh kết nghĩa của mình đó hả?"

"Ồ hay, cái đó là dành cho Long trước đây, còn anh hả? Đẹp đi!!"

Đúng là cái đồ giỡn nhây! Sư Từ thật sự nhớ cái người anh kết nghĩa trước đây quá, vừa ân cần lại còn dịu dàng. Thời gian thật quá đáng sợ mà..

Phi Long thật sự có chút sợ con bé này. Nó không phải ghét anh hay gì, rõ ràng như ban ngày. Nghĩ một lúc, bàn tay Phi Long chợt xoa đầu Sư Từ. Sự dịu dàng kì lạ khiến nó không thể hất tay anh ta ra như mọi lần.

"Nhớ cẩn thận đấy! Không còn anh ở đây làm hậu phương cho bé đâu!"

"Ai mượn chứ!!"

Dù miệng nói thế, Sư Từ không hề có ý phản bác. Hạ Mai đúng là vì nể và kiêng dè ông anh họ này mà ít gây sự dáo trước với tụi nó hơn.

Sư Từ vẫn không hất tay Phi Long ra, cho đến khi anh tự động bỏ tay xuống.

Lúc này, anh chợt nghĩ đến một chuyện.

"Mà, bé sẽ về mà phải không?"

Đôi mắt nâu khói vẫn giữ nguyên sự bình thản vốn có này giờ, cứ như thể nó hoàn toàn không ngạc nhiên hay thắc mắc. Nó biết anh ta đang cố nói đến điều gì.

Phi Long lúc này thở hắt ra một cái. Một lần nữa, anh đưa tay xoa đầu nó. Khác với sự dịu dàng hiếm có mới này, cái xoa đầu mạnh bạo đến nỗi tóc tai Sư Từ rối bù cả lên. Đập lại ánh lườm giận dữ của nó, anh chỉ đơn giản cười toe.

Câu trả lời của nó, anh không nên ép làm gì.

"Mà này, có gì để mắt tới con bé Dương giúp anh nhé!"

Dù cho Bạch Dương không hề biết cái tên mà ngay từ lần gặp đầu tiên đã khiến nó ghét cay ghét đắng là người anh nuôi mà mẹ nó từng kể thoáng qua, Phi Long cũng nên đề tâm đôi chút chứ. Thật ra thì, so với đứa em họ cơ bản cũng có phần dòng máu chung là Hạ Mai, anh còn có cảm tình với con nhóc kia hơn.

"Tạm biệt bé nha! Yêu bé nhiều!!"

Trước khi Sư Từ kịp nhận ra, Phi Long đã thân nhiên hôn vào má nó một cái. Trong lúc con nhỏ còn ngẩn người cả ra, anh ranh ma búng vào trán nó rồi chạy đi ngay lập tức.

Lúc này, con mèo nào đó mới sự tỉnh, nó lập tức nổi sùng.

"Tên khốn kiếp kia, anh mau đứng lại cho tôi!!"

Nhưng ai kia đã cao chạy xa bay.

Chợt, từ đằng xa Sur Tử nhìn thấy vài người khá quen. Dù vậy, vì nghĩ mình nhìn nhầm nên nó cũng thôi và trở về lớp học. Ám ức trong lòng vẫn khiến nó muốn giết chết đồ khốn kia.

Trên hành lang có một con nhỏ lùn cứ vừa đi vừa giậm mạnh từng bước chân.

"Vây mình về lớp trước nhé!"

Tay đóng cánh cửa phòng Hội học sinh lại, Ma Kết chậm rãi quay người bước đi, tay ôm một tập hồ sơ mà Xứ Nữ vừa nhờ cô trên đường về tiện ghé qua phòng giáo vụ. Nếu cô nhớ không nhầm, hôm qua cô Như có bảo cậu bạn tân hội trưởng đem hồ sơ tài liệu gì đến cho cô ấy.

Mà nhắc đến tân hội trưởng, Ma Kết thật sự cũng có phần cảm thương sâu sắc cho Xứ Nữ. Từ sau khi hội trưởng tiền nhiệm là chị Thu Hương tốt nghiệp khỏi học viện, tự nhiên ngon ơ chức hội trưởng giao xuống cho Xứ Nữ. Con người vốn gương mẫu lại không thể từ chối, thành ra lại tự mình chuốc bận rộn vào mình. Cũng may là có Thiên Yết và Thu Hà, kể cả cô và mấy thành viên còn lại, không thì anh chàng kia chắc cũng "thăng thiên" sớm.

Nghĩ đến đây, Ma Kết cười khúc khích.

Sau khi đưa hồ sơ cho cô Như, Ma Kết chào các thầy cô rồi rời khỏi phòng giáo vụ ngay sau đó. Cũng chẳng có lí do để Ma Kết nán lại làm gì.

Ma Kết chợt nghĩ đến mấy đứa kia. Liệu tụi nó đã về lớp chưa nhỉ? Và cậu ta không biết đã, ừm, hoạt động mở rộng câu lạc bộ xong chưa.. Sao Ma Kết cứ nghĩ mấy cái không cần thiết ấy nhỉ!! Không phải là cô đang nghĩ về cậu ta hay gì đó đại loại như vậy đâu!!!

Đúng lúc này, điện thoại trong túi váy của Ma Kết bỗng vang lên.

"Dạ con nghe nè mẹ!"

"..."

"Cuối tuần à? Vâng, con chắc chắn sẽ về! Con cũng nhớ ba mẹ nhiều lắm!"

Ma Kết thở phào một cái, như trút được gánh nặng trong lòng. Cô chợt mỉm cười, môi khẽ mím lại rồi lại mở ra, cả mắt cũng theo đó mà hơi híp lại. Đã nguyên hè ở cạnh mà giờ cô lại nhớ ba mẹ mình nữa rồi. Dù họ không sinh ra cô, nhưng Ma Kết chắc chắn mình có thể vì họ mà làm bất kì điều gì. Cô yêu họ, yêu gia đình mình. Với Ma Kết, như vậy có lẽ đã quá đủ để bù đắp cho một con bé mồ côi cha mẹ như cô rồi.

Lúc này, Ma Kết bất giác nhìn ra ngoài cửa sổ hành lang. Trong khi khắp nơi vẫn nhộn nhịp học viên qua lại, chủ yếu là các tân học sinh khối mười, Ma Kết dường như chỉ nhìn mỗi bầu trời xanh kia. Khi cô nhìn xuống sân trường, Ma Kết hơi nghiêng đầu thắc mắc cảnh tượng đang thu vào tầm mắt mình hiện giờ.

Dù ở khá xa, Ma Kết vẫn có thể thấy rõ. Mắt cô vốn đã rất tốt, nhưng một phần có lẽ cũng vì những người đó quá quen thuộc.

Một nam sinh và một nữ sinh. Họ trông có vẻ đang cãi nhau vì điều gì đó.

Ma Kết không phải nhiều chuyện hay rồi hơi lo chuyện bao đồng, mà bởi vì hai người đó đều là những người cô nhất mực trân trọng.

Đôi mắt nâu của Ma Kết hơi nheo lại.

Thay vì bước tiếp lên cầu thang dẫn lên lớp học, Ma Kết lại quay người chạy xuống tầng dưới.

"Đừng tưởng vì cậu là em trai Phi Phi nên muốn làm gì thì làm!!"

Dù bị nạt nộ, Kim Ngưu vẫn giữ cho mình trạng thái bình tĩnh nhất. Cậu thản nhiên trước sự tức giận kia, thậm chí dù bên trong đang rất khó chịu. Đến cả ba mẹ và anh trai, trước đến giờ ông nội là người duy nhất có thể quát mắng lớn tiếng trước mặt Kim Ngưu. Điều này khiến cậu thật rất bức bối, chỉ vì không muốn lớn chuyện mà nhượng bộ cô ta. Kim Ngưu tặc lưỡi một cái, cậu thờ ơ hất ra.

Yến Ly lùi về sau mấy bước, khuôn mặt biểu lộ sự giận dữ dành cho người con trai trước mặt. Đôi mắt nhỏ thể hiện sự chán ghét, và cố gắng không nhìn vào đôi mắt kia. Đôi mắt màu lam duy nhất khiến tâm can nhỏ quặn thắt, đôi mắt giống hệt Mã Phi của nhỏ.

Người này là em trai của Mã Phi, nhưng tính cách khác một trời một vực với người con trai nhỏ chưa bao giờ ngừng yêu thương. Chẳng biết có phải vì Ma Kết hay không, nhưng Yến Ly dám chắc một điều, nhỏ ghét cậu ta. Rất ghét.

"Tôi hỏi cậu rốt cuộc muốn cái gì!!"

Mặc kệ sự mất kiên nhẫn trong cả lời nói và hành động của Yến Ly, Kim Ngưu từng luôn vui vẻ và khó ưa với những trò nghịch ngợm quá mức cho phép trở nên hoàn toàn bình tĩnh, bình tĩnh đến Ly phát bức. Nhỏ giậm mạnh hai tay, toan tát vào gương mặt hao hao giống anh kia một cái.

Tuy nhiên, Kim Nguu không cho phép nhỏ có cơ hội để làm điều đó.

"Ừ.."

Bàn tay bị Kim Nguu siết chặt khiến Yến Ly nhăn mặt vì đau, cả răng cũng cắn chặt lấy môi. Nhỏ hận mình không thể cho hắn ta một trận, nhỏ hận mình không đủ sức giật tay mình khỏi tay Lãnh Kim Nguu.

"Hay là cậu đang cố trả thù tôi vì Ma Kết?"

Kim Nguu nhận ra sự mỉa mai trong lời nói của Yến Ly, cả cái cười khẩy khinh thường kia. Đến tận lúc này, cậu mới lên tiếng một cách chậm rãi, đôi mắt màu lam kiên định khiến Yến Ly quên cả phải quay đi.

"Tôi nghĩ cậu vì điều gì đó mà hiểu nhầm rồi. Tôi không hề có ý làm khó cậu!"

"Điều toa! Cậu rõ ràng rất yêu con nhỏ đó!!"

Yến Ly không rõ bản thân vì điều gì mà tức giận. Nhỏ chỉ biết, nhỏ ghét cô ta. Kẻ như cô ta, phá hoại hạnh phúc của nhỏ, vậy mà bắt kì ai đều vì cô ta mà tức giận với nhỏ, bắt kì ai cũng đều vì cô ta mà phản bội niềm tin của nhỏ.

"Đúng như cậu nói, tôi yêu Ma Kết, rất yêu!"

"Thấy chưa? Giống như với Phi Phi thôi, anh ấy vì Kết Kết có thể rời bỏ tôi mặc tôi đau khổ thế nào!"

Cô gái trước mặt là người đã từng vì hận thù mà có ý định giết chết người anh trai duy nhất mà Kim Nguu nhất mực kính trọng và yêu quý, là người khiến cho người con gái cậu yêu đến giờ vẫn mang trong mình sự đau khổ tột cùng. Nhưng điều đó không có nghĩa Kim Nguu hận Yến Ly, có lẽ vì cậu nhận ra chính bản thân cô gái này cũng đã rất khổ sở vì cả những gì mình trải qua và cả những gì mình đã làm.

Như Kim Nguu đã từng nói, chỉ là do anh cậu đã chọn sai cách để rời khỏi Yến Ly. Mong nhỏ được hạnh phúc, Mã Phi lại vô tình gieo rắc quá nhiều nỗi đau.

"Tôi sẽ không thể hiểu cậu đau khổ thế nào, cũng như nỗi đau mà Ma Kết và anh hai phải chịu trong suốt thời gian đó. Nhưng tôi ở đây, không phải để chỉ trích cậu hay những việc cậu đã làm!"

Yến Ly nhất thời vì những lời của Kim Nguu mà kinh ngạc. Đôi mắt đen láy hoàn toàn chỉ nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu lam kia. Nhỏ không hiểu, cậu ta rốt cuộc đang muốn làm gì cơ chứ! Hay cậu ta đang cố trừng phạt nhỏ bằng cái cách vô hình nào đó?

Làm ơn,

Dừng lại đi..

"Cậu thôi đi! Thôi ngay cái trò giả nhân giả nghĩa đó đi!!"

Dù chính Yến Ly chưa bao giờ muốn thừa nhận, nhưng chẳng phải chính nhỏ là người đã giết chết anh trai của cậu ta hay sao!? Cũng là nhỏ đã khiến người con gái cậu ta yêu khổ sở. Mặc kệ nỗi đau mà nhỏ chịu có đến với cậu ta hay không, Ly không tin Lãnh Kim Nguu một chút cũng không hận nhỏ! Không tin!!

Không tin! Không được tin! Không tin! Không tin! Không tin! Không tin! Là cậu ta đang dối trá!! Không tin! Không tin! Không tin! Không tin---

"Tôi muốn hỏi cậu một câu!"

Phản chiếu trong đôi mắt bình thản lúc này của Kim Nguu là sự nghi hoặc và ngạc nhiên của Yến Ly.

"Cậu yêu anh trai tôi đến nhường nào?"

Yến Ly dùng hết sức mình giật mạnh tay khỏi Kim Nguu, nhỏ theo phản xạ lập tức lùi ra xa. Ánh mắt vốn đã ngạc nhiên càng thêm chán ghét. Cậu ta tại sao lại hỏi nhỏ câu hỏi chết tiệt đó!?

"Yêu? Tôi hận anh ta!! Anh ta và con nhỏ đó, tôi hận đến tận xương tủy!!!"

Người con trai mà nhỏ yêu nhất trên đời và người bạn thân mà nhỏ nhất mực quý trọng, có mơ nhỏ cũng không muốn tượng được họ lại phản bội nhỏ. Yến Ly trách bản thân đã đặt niềm tin của mình sai chỗ. Dù cho chính bàn tay này của nhỏ đã giết chết Mã Phi lúc đó, đối với nhỏ vẫn chưa hà dạ. Vì sao ư? Bởi vì nhỏ vẫn còn sống. Ly không muốn, dù cho nhỏ đã ở trong trại cải tạo một thời gian thì đó cũng chẳng thể thay đổi suy nghĩ đó trong nhỏ. Ly hận mình vẫn còn sống, ở một thế giới mà nhỏ tự tay giết anh ta, ở một thế giới mà nhỏ muốn Bùi Ma Kết phải chịu sự đau khổ khi mất đi tất cả. Nhưng,

Nhỏ đã thua.

Là trời ban cho cậu sự tình ý để nhận ra, hay do tâm can của Yến Ly quá dễ bộc lộ? Kim Ngu cảm nhận được rất rõ trong những lời nói chất chứa kia là nỗi đau khổ tột cùng mà không bất kì ai có khả năng thấu hiểu. Nỗi đau đã xé nát trái tim bé nhỏ của một cô gái chỉ đơn thuần mong chờ một sự hạnh phúc.

...

"Kim Ngu này, anh có thể nhờ em việc này không?"

"Làm gì mà anh trịnh trọng dữ vậy anh hai?"

"Chuyện này, xin em đừng nói cho bất kì ai..."

...

Hai tay Kim Ngu nắm chặt, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm trong khi răng vô thức cắn chặt môi dưới.

Cậu đã hứa, nhưng..

Em xin lỗi nhé, anh hai!

"Yến Ly!"

Vốn đang chìm đắm vào những suy nghĩ hỗn loạn của bản thân, Ly giật mình một cái. Nhỏ nhận ra khi nhìn vào Kim Ngu, tiềm thức nhỏ chợt hiện lên người con trai quen thuộc. Đôi mắt màu lam kia..

"Nếu tôi bảo...?"

Đôi mắt đen của Yến Ly lập tức mở to hết cỡ. Nhỏ cảm thấy thứ gì đó bên trong mình vừa nổ tung. Là gì, nỗi đau trong nhỏ, hay một điều gì mà nhỏ không biết? Cậu ta.. vừa nói gì vậy...

"Khốn nạn! Đó không phải chuyện cậu có thể đùa biết chưa hả?!!"

Tuy nhiên, Kim Ngu không hề đùa. Và dù cho không nhìn thấy sự nghiêm túc trong ánh mắt kia, Ly cũng biết cậu ta chưa bao giờ có ý định đùa cợt. Nhỏ chỉ là.. không muốn chấp nhận!

"Vớ vẩn!!! Điên rồ!!!!"

Không thể nào.. Làm sao chuyện đó có thể.. xảy ra...

Nhưng, đó không phải suy nghĩ của Phạm Yến Ly.

Đó là suy nghĩ của cô gái đang đứng nép đằng sau những bụi cây gần đó.

Kim Ngu và Yến Ly đồng loạt nghe thấy tiếng như ai đó vừa đập phải cành cây mà quay phắt lại.

Đôi mắt màu lam mở to.

Cậu chỉ muốn kết thúc những rắc rối này mà thôi,

Tại sao cơ chứ?

"Ma.. Kết? Tại sao?"

Bùi Ma Kết đứng đó, đôi mắt nâu sẫm sờ mở to.

Kim Ngu bỗng dưng tức giận, cậu thở hắt ra.

"Tại sao cậu lại ở đây cơ hả?! Ma Kết!!"

Nhưng Ma Kết không hề bực bội mà phản bác lại. Cô chỉ nhìn người con trai kia đầy nghi hoặc, môi vô thức mấp máy.

"Là cậu đã bảo như thế.. là sao hả?"

Kim Ngu hơi run.

"Điều đó là sao chứ hả?! Kim Ngu, nói cho tôi mau!! Tại sao cậu lại bảo Mã Phi vẫn còn sống!???"

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Lời xin lỗi muộn màng

"Tôi hiểu rồi."

Khi Song Ngư vừa cúp máy, cậu lập tức đã bị tụi nó chặn họng mà hỏi liên tục không ngừng. Cái đám khốn kiếp này, đúng là chỉ tài lanh mà giỏi!

"Xong chưa?"

Cố kiềm nén sự tức giận của mình lại, Song Ngư nhướn mày nhìn tụi nó. Đám nhí nhố lúc này mới hoảng hồn mà ngồi lại vị trí, cả khuôn mặt cũng cười khi làm như mình vô tội lắm.

Song Ngư ước gì "bộ ba ác bá" ở đây thì tốt biết mấy. Nhưng biết làm sao được, công việc của hội học sinh trong mỗi đầu năm đều rất cực khổ trên mọi phương diện. Dù hiện giờ đang là giờ ra chơi đi nữa..

"Dây dưa mãi! Của nợ, nói mau!"

Mặc kệ Song Ngư bức bối thế nào, Bảo Bình vờ như không quan tâm. Cậu thản nhiên đánh vào đầu người bạn thân thiết của mình mấy cái.

"Biến nha thằng kia! Tao giết bây giờ!"

"Tổ sư nhà hai đứa bây! Giờ nói hay muốn nhin đối hả?"

Cái giọng của Song Tử khiến không chỉ hai anh chàng kia mà cả tụi nó đều rất không thích. Nói mạnh miệng cho cổ vào, làm như tên đó nấu ăn cho tụi nó không bằng. Cái đồ công tử bột chẳng động tay động chân đó, ai mà biết một cái vận bếp đã làm hay chưa mà nấu với chả ăn!

"Kim Ngư bảo anh ta đi đâu đó, chiều về."

Vừa hoàn thành nhiệm vụ truyền đạt, Song Ngư đã bỏ vào mồm một thìa kem lạnh ngắt. Thản nhiên và bất cần như cậu ta chẳng hề quan tâm tới cái người vốn là anh họ mình.

"Ma Kết cũng bảo y chang!"

Thiên Bình vừa cúp máy vừa nhìn sang Nhân Mã theo phản xạ, sau đó mới nhìn sang tụi nó.

Hai người họ đi đâu thế nhỉ. Có lẽ nào là đi cùng nhau?

Cái tật tò mò đến chết vẫn chẳng bao giờ bỏ được.

Bạch Dương vốn đang nói chuyện với Sư Tử về gì đó, mà cụ thể là chuyện ban nãy khi nó kéo Phi Long đi. Với cái thính và cả dụng chuyện đang muốn biết, Song Ngư dù tò về chả quan tâm nhưng lại cứ vênh tai lên mà nghe. Cái gì mà chuyện đi chuyện đi ấy!

"Hả?! Anh--Anh ta.. Anh ta là..?! Ừm--um--"

Sư Tử lập tức bịt miệng Bạch Dương đang tính la làng la xóm lên, vừa cười khì với tụi nó vừa quay sang lườm sắc con bạn. Bạch Dương giật mạnh tay Sư Tử ra, nhưng bắt đầu điều chỉnh lại âm lượng của mình, đủ cho hai đứa nghe thấy.

"Điều! Cái tên biến thái đáng chết khó ưa đó mà là anh trai nuôi của tao.. Điều toa!!!"

Song Ngư quay sang đây ngạc nhiên cùng với tụi nó. Vì ban nãy đã hết chuyện cậu cần biết nên Song Ngư chả cần nghe làm gì, thành ra cậu chẳng biết gì cả. Mà, thôi bỏ đi!

Cự Giải cảm tách cacao nóng của mình thôi nhẹ. Cô kể ra cũng hào ngọt đến quá mức nên cứ tìm kiếm hũ đường trên bàn. Mất một lúc để cô nhận ra nó nằm bên phía Bảo Bình.

Khi Bảo Bình vươn tay lấy hũ Cự Giải hũ đường đằng kia, khuỷu tay cậu vô tình đụng trúng tách cacao nóng của cô. Dù cho cả hai đã nhận ra, chiếc tách vẫn vượt khỏi tay và cuối cùng ngã khỏi bàn.

Bạch Dương đột nhiên cảm thấy gì đó nóng hắt vào tay nó vài ba giọt, khiến nó lập tức giật nảy cả kên.

"Nóng.."

Trong khi Bạch Dương còn phẩy phẩy tay vì mấy giọt cacao nóng đến rất cả da dù chỉ văng vài ba giọt, nó chợt nhớ ra con bạn ngồi cạnh mình. Khi Bạch Dương quay sang, nó nhìn thấy chân Sur Từ hoàn toàn bị cacao nóng thấm ướt cả phần đùi.

"Sur.. Ê!!"

Tụi nó hầu hết đều hoảng cả lên. Mấy đứa con gái lập tức lấy khăn lau cho Sur Từ, dù cho khuôn mặt kia hoàn toàn biểu lộ một cảm xúc mà đối với tụi nó rất lạ. Nó chỉ cười khi, dường như không nhận ra sự nóng rát trên đùi nó.

"Không sao mà, chỉ là nước ảm một chút!"

Sur Từ chỉ vừa nói dứt câu, nó đã cảm thấy ánh mắt tụi nó nhìn vào mình rất lạ lùng, như thể nó là một sinh vật lạ từ trên trời vừa rơi xuống. Sur Từ thắc mắc bản thân đã nói sai điều gì.

Ngay cả Song Ngư, đó không còn là ánh mắt đùa cợt, thay vào đó là sự nghi hoặc lo lắng.

"Em nói gì vậy nhóc con?!"

Sur Từ nhìn Nhân Mã đột nhiên nổi giận với nó. Gì vậy? Sao vậy?

"Mày có bị điên không hả Sur Từ? Nhìn tay tao này, chỉ vài giọt thôi đấy!!"

Khi Sur Từ nhìn cánh tay của Bạch Dương, nó nhìn thấy vài chỗ ửng đỏ cả lên, lốm đốm lốm đốm. Lúc này, nó mới nhìn xuống đùi mình và nhận ra, chân nó đỏ lên hết cả.

"Đây là nước nóng đấy! Cậu thật sự ỏn chứ Sur Từ?"

Nhìn Thiên Bình, Sur Từ lập tức cười vui vẻ. Nó vỗ vỗ vào ngực mình làm như về ta đây lắm.

"Khoẻ re! Nước nóng chẳng là gì với mình hết!"

Tụi nó dù lo lắng nhưng ngoài nghe theo lại chẳng có cách nào tốt hơn. Sẽ tốt hơn nếu thật sự không có gì xảy ra.

"Điên vừa thôi! Đi rửa nước lạnh mau!"

Trước khi Sur Từ nhận ra, nó đã bị Song Ngư kéo đi không thương tiếc. Dù phản đối kịch liệt thế nào, tất cả cũng nhanh chóng đi vào vô vọng.

Khốn..

Tuy nhiên, Sur Từ cũng bắt đầu nhận ra sự kì lạ của bản thân mình.

Nó thực sự đã không hề cảm thấy nóng.

Một chút cũng không.

Ngồi trên chiếc taxi đang chạy trên đường, Kim Ngưu nhìn lên gương chiếu hậu khi đang ngồi ở ghế phụ. Bỏ điện thoại vừa gọi cho Song Ngư vào trong túi, hai cô gái kia khiến cậu khá bận tâm. Dù họ ngồi tách biệt mỗi người một góc, điều đó chẳng khiến cậu thấy thoải mái hơn.

Chỉ là, họ hoàn toàn không cho cậu ngồi ở ghế sau. Hoặc là đuổi khéo, hoặc là vờ như không có ý định đuổi, rốt cuộc vẫn đẩy Kim Ngưu ra ghế phụ.

Mấy mươi phút đi từ học viện, chiếc xe. im lặng đến đáng sợ, chỉ có mỗi âm thanh vang lên từ radio của bác tài xế.

Vốn là một người ưa thích sự yên tĩnh, sao Ma Kết lại ghét sự ngột ngạt này quá.

Cô không hề nhận ra, cả Yến Ly và Kim Ngưu đều mang tâm trạng ngượng.

Yến Ly đang mang trong mình sự bức bối khó tả. Đôi mắt đen của nhò vô thức nhìn sang bên cạnh rồi lại vội quay đi, sau đó lại nhìn lên gương chiếu hậu. Rõ ràng tên đó một hai nói dối, sao chân nhò lại cứ đi theo? Nhò thật sự vẫn còn yêu hay sao, con người phản bội đó..

Nhưng vì yêu nên mới hận, không phải sao?

Chiếc xe cuối cùng dừng lại trước bệnh viện thành phố.

Ma Kết nhú mày nhìn người con trai đang trả tiền cho bác tài, nhất thời không hiểu gì cả. Nơi này đối với cô không còn lạ lẫm gì nữa, nhưng tại sao lại là ở đây?

Đứng trong thang máy, không khí vẫn ngột ngạt như vậy. Dù cho Ma Kết và Kim Ngưu ưu tiên đứng cạnh nhau, họ vẫn không hé nửa lời. Khi cô lên

nhìn sang cậu, đôi mắt bình thần hơi chùng xuống khiến cô thoáng thấy lạ.

Đã dẫn bọn họ tới đây, Kim Ngu biết mình đâu thể bảo là nói chơi rồi quay về được. Nhưng, cậu tự nhiên muốn thôi. Lời hứa của cậu và anh hai, Kim Ngu không muốn phá hủy nó. Cậu nắm chặt lấy tay mình, ước gì có thể nắm lấy tay Ma Kết lúc này.

Thang máy dừng ở tầng cao nhất của bệnh viện. Bước theo Kim Ngu, Yến Ly không còn dõi theo hành động của cậu và Ma Kết nữa. Thay vào đó, nhỏ nhìn xung quanh. Nhỏ cũng chẳng rõ bản thân đang vì điều gì mà suy nghĩ nữa.

Căn phòng bệnh nằm cuối dãy hành lang khiến Ma Kết ngỡ ngàng một hồi. Cả cô và Yến Ly đồng loạt nhận ra cái tên trước cửa kia, cái tên quen thuộc đến rung cảm, cái tên từng khắc sâu trong tiềm thức của nhỏ và Ma Kết.

Lãnh Mã Phi.

Tại sao..

Dù biết rất rõ bên trong giờ này không có ai, hay đúng hơn là có mà không thể lên tiếng, Kim Ngu vẫn đưa tay gõ nhẹ lên cánh cửa kia rồi mới nhẹ nhàng vặn chốt đẩy cửa.

"Ngu.. nơi này?"

Ma Kết không còn tin vào mắt mình nữa. Căn phòng bệnh trắng toát, nhưng điều duy nhất quá đủ để cô chú ý chính là chiếc giường duy nhất trong phòng. Trên chiếc giường ấy, một người con trai đang nằm, đôi mắt nhắm nghiền lại và cả người đầy những thiết bị y tế.

"Ph--Phi Phi.."

Yến Ly đã không tin, và đến tận bây giờ nhỏ cũng đang khiến cho bản thân không được tin. Nhưng, làm sao được cơ chứ.. đó.. đó chính là Mã Phi của nhỏ còn gì. Mã Phi, người con trai duy nhất chiếm lấy trái tim nhỏ, người con trai duy nhất chưa bao giờ thôi ở trong tiềm thức nhỏ. Ly biết chứ, bản thân nhỏ yêu Mã Phi thế nào.

Nhỏ chỉ là, không muốn chấp nhận điều đó mà thôi.

Vì nhỏ hận.

Yến Ly đột nhiên giật dử. Thay vì bước đến bên Mã Phi đang hôn mê nằm trên giường, nhỏ lại tiến đến chỗ Kim Ngu trong sự ngạc nhiên của Ma Kết. Trước khi bất kì ai kịp nhận ra, Ly tát mạnh vào mặt cậu, rồi túm lấy cổ áo Kim Ngu giật ngược.

"Cậu nói đi! Chuyện này là sao?! Lúc đó.. lúc đó rõ ràng bọn các người nói anh ta đã.. đã chết cơ mà!!!"

Chết, Yến Ly ghét chữ này.

"Ly, cậu bình tĩnh lại một chút!"

Ma Kết lúc đó bỗng xông vào, tay tách hai người họ ra. Và chính cô lại nhận một cái tát khác từ Yến Ly, cùng với ánh mắt đã ngấn nước từ bao giờ của nhỏ, ánh mắt căm phẫn của nhỏ.

"Biến cho tôi!!"

"Cậu hận mình, nhưng chính cậu cũng rất đau khổ cơ mà!!!"

Trong khi hai cô gái đang cãi nhau, Kim Ngu lại suy nghĩ gì đó. Cậu nhìn sang người anh trai đang nằm đằng kia.

Xin lỗi, anh hai.

"Rất tiếc vì con dao đó của cậu không thể giết được anh hai, nó chỉ khiến anh ấy bị thương mà thôi! Bị thương nặng!"

Nụ cười khinh thường của Kim Ngu phản chiếu trong đôi mắt của Ma Kết sao mà bi thương quá.

Nhưng nó đủ khiến cho Yến Ly vốn tức giận thêm phần nộ.

"Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?!"

"Anh hai nằm đó, bởi vì anh ấy bị bệnh, một căn bệnh rất nặng mà anh ấy bị từ lâu."

Hai tay Ma Kết gằn chặt cho đến khi nhìn sang Yến Ly. Cô biết, nhỏ chưa từng biết điều này, cả đôi mắt đang mở to kia nữa.

"Hả? Đùng có đùa! Cậu đang muốn chọc tức tôi chứ gì?!"

"Cậu nhầm rồi, Kim Ngu không nói đùa!"

Ánh mắt tức giận quét sang Ma Kết. Nhỏ ghét cô ta. Nhỏ ghét đến từng đêm chỉ mơ thấy cô ta phải biến mất, biến mất khỏi cuộc đời vốn chẳng còn gì của nhỏ!

"Im đi và đừng nói như bản thân hiểu tất cả!!!"

Bàn tay kia của Yến Ly lần này bị Ma Kết giữ chặt. Ma Kết vì sự tội lỗi của chính mình mà chưa bao giờ phản kháng nhỏ, nhưng cũng chính vì vậy cô phải khiến nhỏ tỉnh ra.

"Cậu không tin sao? Thật tiếc là mình thật sự hiểu tất cả đấy."

Kim Nguru vốn đã định chạy vào can ngăn, nhưng cậu chỉ mỉm cười và nhìn cách mà Ma Kết giải quyết mọi chuyện. Cô gái đó rõ ràng đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

"Mình yêu Mã Phi, rất yêu, đến mức khiến mình ganh tỵ với cậu! Và chính sự ganh tỵ đó đã khiến mình sai lầm, khi chọn ở bên anh ấy."

Ma Kết vì bản thân ích kỷ mà khiến mọi chuyện tồi tệ hơn. Chỉ vì mong muốn được ở bên người mình yêu dù thế nào của một đứa nhóc còn chưa rõ sự đời.

"Vớ vẩn! Rõ ràng là hai người yêu nhau đằng sau tôi!! Khốn nạn.. Hai người cùng nhau phản bội tôi!! Mặc kệ tôi tin hai người thế nào!!! Các người chỉ là một đám thối tha mà thôi!!!"

Yến Ly chợt cảm thấy má mình đau rất cả lên, cả người cũng chói với mà ngã xuống đất. Trước khi nhỏ kịp đứng lên, Ma Kết đã ngồi xuống đè lấy nhỏ, tay tát thêm vào khuôn mặt của Ly mấy cái nữa.

"Mình cảm cậu phun ra những lời đó!! Cậu không hề biết tất cả những gì anh ấy làm không phải vì mình, mà là cậu! Mã Phi chưa từng yêu mình, chưa bao giờ yêu!! Là anh ấy vì cậu mà chọn cách rời bỏ cậu dù bản thân đau khổ bao nhiêu!!!"

Yến Ly cảm thấy mắt mình mờ to. Nhỏ nhận ra, Ma Kết đang khóc, và chính nhỏ cũng đang khóc. Gì vậy.. tại sao nhỏ lại khóc cơ chứ...

Kim Nguru lúc này đi đến bên Ma Kết, giữ lấy cô và kéo về phía mình. Chính cậu cũng biết, cô gái này đã đau đến thế nào khi tự bản thân thốt ra những lời như vậy.

Ma Kết cũng chẳng còn cự tuyệt mà đẩy cậu ra nữa. Cô mệt mỏi ảm rồi.

"Anh tôi đã từng nói rằng tôi vì không khoẻ mà không ở cùng anh ấy, thực ra chính anh hai mới không khoẻ. Mã Phi rất cố chấp, anh ấy hoàn toàn không chịu quay trở về Mĩ để điều trị!"

Yến Ly lúc này chợt đứng lên, nhỏ chậm rãi bước về phía giường bệnh của anh. Ma Kết và Kim Nguru đều không cản nhỏ.

Chỉ vừa bước tới thôi, nhỏ đã quỵ sụp xuống sàn, úp mặt vào Mã Phi mà khóc oà lên như một đứa trẻ. Nhỏ không biết, nhỏ không tin những lời nói kia, nhưng nhỏ lại tin vào những giọt nước mắt của Ma Kết. Ly ước lúc đó mình lớn hơn một chút, chín chắn hơn một chút. Nhỏ ước mình chưa từng gây ra chuyện như vậy khi chính bản thân nhỏ chưa bao giờ ngừng hối hận.

Ly vui, vui vì Mã Phi vẫn còn sống.

Nhưng, nhỏ có quyền ở cạnh anh nữa đâu chứ..

Những gì anh đã làm,

Những gì nhỏ đã làm,

Chẳng bao giờ có thể trở lại như trước đây được nữa.

Em xin lỗi,

.. Xin lỗi anh..

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Lạc lõng

Như mọi năm, những ngày đầu chỉ học nửa buổi. Chiều, Song Ngu rời khỏi học viện một lúc. Cậu tự nhiên muốn đi thăm một người.

Bảo Bình lẽ ra đã đi theo, nhưng lại bảo vì Cự Giải đang kèm cho mình vài môn nên không thể đi. Song Ngu nhướn mày, trong lòng dâng lên sự khinh thường người anh em thân thiết kia. Hai người này rõ ràng là có gì mờ ám lắm.

Song Ngu vốn không hề có ý định mang theo con Leo đâu, chỉ là khi cậu đang định ra ngoài thì nhìn thấy nó. Trước khi bị kỉ luật vì mang theo động vật, Song Ngu đành bỏ nó vào cặp mình, rồi cuộc lại vì bắt đắc dĩ mà mang theo. Cũng tại Sư Tử hôm nay không có ở kí túc.

Cơ mà ra ngoài, Song Ngu có chút thắc mắc. Nghĩ đến đây, cậu chợt nhớ đến chuyện ban sáng, mày theo đó mà nhúu chặt lại. Nó lúc đó khiến cậu đến giờ vẫn thấy lo. Dù cho chân đỏ rát lên vì bị bỏng, nó chẳng hề tỏ vẻ gì là đau cả. Và chính Song Ngu cũng biết, nó không đùa. Nó hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

Dù cho nó cười khi và bảo không có gì, cậu vẫn thấy lo. Con mèo đó đúng là chỉ giỏi khiến người khác bận tâm.

"Gâu!"

Trong lúc Song Ngu còn lơ đãng nghĩ ngợi lung tung, tiếng kêu của Leo khiến cậu sực tỉnh. Lúc này cậu mới biết là đã tới nơi.

Bước xuống khỏi xe buýt, Song Ngu lập tức bỏ Leo vào cặp mình, đồng thời dùng tay chặn trước miệng ra hiệu im lặng. Chẳng biết có hiểu hay không, con cún kia cứ thè lưỡi rồi đưa mắt ngáy nhìn cậu. Song Ngu chep miệng, vỗ vào trán mình một cái.

Song Ngu chắc chắn sẽ bỏ nó lại học viện nếu được, cũng tại bọn kia viện có không chịu mang về mà thôi! Khôn thật..

Mà, mang nó qua Mĩ lúc nghỉ hè Song Ngu còn lén làm được, thì chuyện này chắc cũng chẳng nề hà gì hết tron.

Nơi Song Ngu đến, là bệnh viện thành phố.

"Cái con này! Mày im coi!"

Song Ngu muốn giết chết Leo quá đi mất! Tự nhiên quậy tung trong cặp cậu, thể nào ở trong đó cũng rồi cả lên hết cho mà xem.

"Song Ngu phải không con?"

Cái tiếng gọi tên khiến Song Ngu hơi giật mình một chút mà quay ra sau. Phản chiếu trong mắt cậu là người phụ nữ trung niên hiền từ với mái tóc vàng óng quý phái và đôi mắt lam ngoại quốc. Sang trọng nhưng không khiến người ta cảm thấy ngọt ngào.

"Bác gái?"

Bà Lãnh hơi cười, chậm rãi bước về phía Song Ngu.

Người này là mẹ của Kim Ngu và Mã Phi, cả đôi mắt cũng là anh em họ thừa hưởng từ người mẹ ngoại quốc này. Song Ngu luôn nhận ra bà đẹp như thể nào, nhưng chưa bao giờ để tâm đến điều đó.

Vì gia đình tan vỡ của Song Ngu, cậu từ nhỏ đã được nuôi dạy ở gia đình của Kim Ngu. Bác trai và bác gái xem cậu như con trai, cả ông nội cùng dành cho cậu tình thương hết cả. Dù, điều đó thực không đủ để cảm hoá Song Ngu vốn lãnh cảm và vô tâm.

"Sao bác lại ở đây?"

Gia đình họ Lãnh đều định cư ở Mĩ và thường rất ít khi về đây. Nhưng cũng vì chuyện của Mã Phi mà thường xuyên lui qua lại hơn.

"Bác vừa về nên muốn đi thăm thằng Phi một lúc, còn con?"

Đáp lại câu hỏi kia, Song Ngu chỉ đơn giản cười nhẹ.

"Gâu!"

Tiếng kêu động vật ngắt quãng bầu cảm xúc, Song Ngu bực bội đánh mạnh vào cái cặp của mình, hận không thể mang nó ra mà chém giết. Đồ con vật phản chủ, nó định nổi loạn chắc!

"Con nuôi chó sao, Tiểu Ngu?"

"Dạ, ờ thì.. Im!! Mà thôi mình lên đó đi bác!"

Nhìn Song Ngu vật lộn với con cún đang cố chui ra khỏi cái cặp, Lãnh phu nhân không nhìn được mà mỉm cười.

Cậu không hề biết, lí do Leo sủa là vì nó cảm thấy gì đó rất thân thuộc ở đây,

Cô chủ của nó.

Cậu chủ của nó chẳng biết gì hết.

Bước đi trên hành lang, Lãnh phu nhân và Song Ngư không ngừng trò chuyện một cách vui vẻ. Nói đúng hơn, cậu chỉ đơn giản trả lời những câu hỏi của bà với một nụ cười hiền lành như cách cậu luôn làm.

Đối với đứa trẻ bất hạnh này, Lãnh phu nhân từ nhỏ đã rất yêu thương Song Ngư, đứa cháu trai là con của em trai chồng bà. Thực ra, cái tính cách thực sự lạnh nhạt của Song Ngư, bà biết rất rõ. Có lẽ, khoảng thời gian đó rất khổ sở với thằng bé, đó là điều mà bà luôn nghĩ. Tuy nhiên, khi Song Ngư thường cười hiền và những cử chỉ ôn nhu, cũng là cậu chưa bao giờ có ý định mở lòng mình.

Đã hơn mười năm rồi còn gì.

"Đạo này con ôn chứ, Tiểu Ngư?"

Song Ngư tay thò vào cặp chơi đùa cùng Leo, nhưng điều đó không có nghĩa cậu không nghe thấy câu hỏi của bà. Đáp lại, cậu chỉ cười và gật đầu nhẹ một cái.

"Đã thích ai chưa?"

Cái giọng nói nhẹ nhàng trầm ấm của người phụ nữ khiến Song Ngư ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, vô tình chạm phải ánh nhìn đôn hậu kia. Song Ngư bặm chặt môi, mặt chẳng hiểu sao tự nhiên ửng đỏ, trông đáng yêu như một cậu nhóc con khiến bà phải nín cười.

Song Ngư không hề biết đến thói quen khó bỏ của mình, rằng mỗi khi vui thì tai lại giật. Lúc này cũng y hệt như vậy.

"Cô bé xinh không? Mau nói bác nghe nào!"

Trong đầu Song Ngư chợt loé lên một suy nghĩ cùng khuôn mặt đáng ghét của ông anh họ. Chắc chắn là Kim Ngư mách lẻo!!

"Cũng.. cũng.. mà thôi đừng nói đến nữa ạ!!"

Lãnh phu nhân che miệng cười hiền từ.

Mãi nói chuyện, hai người họ bước tới căn phòng bệnh lúc nào chẳng hay. Nhìn cô y tá quen thuộc thường trực phòng này vừa bước ra vừa che miệng cười tủm tỉm, Lãnh phu nhân hơi thắc mắc mà gọi lại. Cô y tá nọ vừa cười vui vẻ vừa nói bằng giọng thích thú.

"Hồi sáng nhóc Kim Ngư có đến thăm cậu Mã Phi, với hai cô gái nào cháu không rõ. Nhưng mà có một cô gái từ sáng giờ cứ ở cạnh giường chăm Phi, nửa bước cũng không rời!"

Khi cô y tá bước đi, vui đến mức bỏ qua cả tiếng chó sủa vừa nghe đâu đó, Song Ngư mới chuyển ánh mắt sang nhìn Lãnh phu nhân, người cũng đang rơi vào tình trạng không hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Trong đầu Song Ngư chợt hiện lên hình ảnh một cô gái, cậu khẽ nhú mày.

Lãnh phu nhân vì tò mò muốn biết cô gái lạ mặt ở cạnh con trai mình mà đi đến mở cửa. Trong căn phòng bệnh trắng đơn giản, hình ảnh người con gái đang ngủ gật bên cạnh Mã Phi khiến cả bà và Song Ngư thoáng ngạc nhiên. Nhưng vì nhìn từ đây, họ đều không nhìn thấy rõ mặt cô ta.

Song Ngư đặt cặp mình xuống bàn và đi đến bên giường, hơi nghiêng đầu nhìn thử. Khi nhận ra là cô gái trầm lặng của lớp Văn, cậu có phần khó hiểu. Đúng lúc này, đôi mắt nhắm nghiền chợt mở ra.

"Cậu.."

Yến Ly đụng phải ánh mắt lạnh nhạt của Song Ngư. Nhỏ đưa tay dụi dụi mắt rồi đứng dậy khỏi ghế. Lúc này, hình ảnh người phụ nữ trung niên đẹp một cách quý phái thu vào đôi mắt đen của nhỏ. Hình như, Ly từng nhìn thấy bà ấy trong một bức ảnh của Mã Phi hồi trước..

"Là cô!!"

Thái độ của Lãnh phu nhân lập tức thay đổi, từ dịu dàng đôn hậu trở nên lạnh lùng và giận dữ. Khuôn mặt cô gái này, có đến chết bà cũng không quên. Cô gái đã gây trọng thương cả thể xác lẫn tinh thần con trai bà!

Đến lúc này, Yến Ly mới nhớ ra. Bà ấy.. là mẹ của Mã Phi..

Nhỏ chợt cảm thấy sợ hãi.

"Cháu---"

Trước khi Yến Ly kịp thốt ra lời nào, đầu nhỏ đã bị đánh nghiêng sang một bên. Má nhỏ nóng ran lên, tay chạm vào lại bỏng đau rát. Dù vậy, đôi mắt mở to nhanh chóng sụp xuống, cả sự kinh ngạc cũng không còn.

Nhỏ biết, đây là hậu quả cho những việc làm tồi tệ và nông cạn của nhỏ.

"Cô còn mặt dày dám xuất hiện ở đây?! Cô hại con trai tôi chưa đủ hay sao?! Nó đã bị bệnh, lại còn bị cô đâm đến nằm liệt giường!!!"

Dù Lãnh phu nhân hiền hậu và sang trọng thế nào, bà cơ bản cũng chỉ là một người mẹ. Bà biết đau, bà biết giận, bà biết thù hận những kẻ làm đau con của bà.

"Bác gái à."

Song Ngư đến bên Lãnh phu nhân, tay giữ lại trước khi bà trở nên kích động quá mức. Cậu nhìn sang Yến Ly. Nhỏ vẫn cúi gằm mặt, đôi mắt bị tóc mái che khiến cậu chẳng được cảm xúc gì từ nhỏ.

"Cháu.. xin lỗi..."

"Xin lỗi?! Cô không phải một người mẹ, cô không hiểu tôi đã đau thế nào đâu!! Con tôi vì yêu cô mà ở lại đây thay vì về Mi trị bệnh, và giờ là tất cả những gì mà thằng bé nhận được!!!"

Trong vòng tay giữ lại của Song Ngư, Lãnh phu nhân bắt đầu rơi nước mắt. Những giọt nước mắt của một người mẹ.

Yến Ly siết chặt tay mình. Nhỏ đã làm gì vậy chứ, nhỏ...

"Cô biến cho khuất mắt tôi!! Đừng bao giờ xuất hiện ở cạnh Mã Phi thêm lần nào nữa!!!"

Đôi mắt Yến Ly nhất thời mở to hết cỡ. Đôi mắt vốn đã đỏ hoe trở nên sốt sắng. Quên cả người phụ nữ kia hận mình thế nào, quên cả mọi thứ đã khó khăn đến thế nào, nhỏ vô thức chạy tới trước mắt Lãnh phu nhân.

"Cháu xin bác mà phu nhân! Làm ơn! Gì cũng được, phu nhân mắng chửi cháu thế nào cũng được! Phu nhân hành hạ cháu ra sao cháu cũng chấp nhận!!!"

Nước mắt nhỏ rơi, không phải vì cái má bị tát, mà là chính lồng ngực nhỏ lúc này.

Tìm nhỏ đau.

"Cháu xin bác, đừng.. đừng bắt cháu rời khỏi anh ấy!! Xin phu nhân, bác làm ơn...!!!"

Bàn tay bị Yến Ly nắm lấy đột nhiên hất mạnh trong tay nhỏ, khiến nhỏ vì mất thăng bằng mà ngã ra sau. Tay đụng vào cạnh bàn đau rát, Ly biết mình vẫn không có tư cách nào để tức giận.

"Tôi bảo cô biến đi! Song Ngư, đem cô ta khuất mắt bác!!!"

Song Ngư ở bên cạnh khẽ thờ dài. Cậu nhìn sang Yến Ly, chậm rãi bước đến bên nhỏ.

Yến Ly nhìn bàn tay đang vội kéo nhỏ đi mặc kệ nhỏ có đồng ý hay không.

Mà,

Nhỏ đâu còn sự lựa chọn nữa đâu chứ.

"Cậu sẽ đuổi tôi đi sao?"

Sau khi quệt đi mấy giọt nước mắt thấm ướt khuôn mặt mình, Yến Ly hỏi thản nhiên, dù giọng vẫn còn khàn đi vì khóc. Nhỏ không cho phép mình yếu đuối quá lâu.

Song Ngư nhìn đứa con gái đứng trước mặt mình. Mã Phi là anh họ cậu, chuyện này cậu đã biết từ lâu. Kể cả Yến Ly, lần đầu gặp mặt cậu đã nhận ra nhỏ. Song Ngư chỉ là nghĩ đó không phải chuyện cậu cần bận tâm tới.

"Vậy là cô chấp nhận bỏ cuộc?"

Yến Ly vì câu nói của Song Ngư mà quay sang nhìn cậu. Cái cười khẩy của Song Ngư khiến nhỏ thấy khó chịu.

"Tình yêu của cô đơn giản vậy ư?"

"Im đi!"

Bỏ cuộc? Từ đó, chưa bao giờ có trong từ điển của nhỏ. Nhưng...

Ánh mắt của Yến Ly khiến Song Ngự thấy thích thú. Ánh mắt thách thức cậu.

"Bác gái không thường xuyên ở đây đâu!"

Đôi mắt đen láy vô thức mở to nhìn tên con trai trước mắt. Vẫn màu cà phê lạnh nhạt nhưng không lạnh lùng, vẫn màu cà phê như chẳng hề để tâm tới, lại khiến nhỏ cảm thấy được an ủi phần nào.

"Không cần cậu nhắc!"

Khốn nạn.. nhỏ lại khóc nữa rồi. Chỉ là, tim nhỏ cảm thấy đau.

Đây không phải lần đầu tiên, nhưng là lần mãnh liệt nhất. Yến Ly,

Nhỏ ước gì mọi thứ lại trở về như trước.

Nhìn Yến Ly vừa bước đi vừa đưa tay lau lau khuôn mặt, đôi mắt màu cà phê lại trở nên lạnh nhạt như chẳng có chuyện gì xảy ra nãy giờ.

Đôi khi, Song Ngự cũng căm ghét bản thân mình. Kể cả những chuyện như vậy, trái tim cậu cũng không dao động như những người khác thường làm.

Như cách mà cậu thường tự bảo chính mình,

Một con quỷ không hiểu được cảm xúc con người.

Nhìn vào cánh cửa mở hờ, Song Ngự nhìn thấy Lãnh phu nhân đang ở cạnh giường bệnh con trai mình. Cậu chớp mắt một cái, tay đóng cửa lại thật nhẹ nhàng.

Tuy nhiên, trước khi cánh cửa được đóng lại, Leo lại từ đâu chui ra. Nó nhảy lên người Song Ngự mặc cho cậu có đồng ý hay không, cái đầu cứ cạ cạ vào tay cậu.

Ôm lấy con chó nhỏ, Song Ngự quên mất đây là hành lang bệnh viện.

Lắc lắc quả chuông trên cổ Leo, Song Ngự hơi cười.

Mẹ.. sao?

Song Ngự tự nhiên cảm thấy lạc lõng quá.

Cảm giác này, là thứ mà người ta gọi là cô đơn chẳng.

Cùng lúc đó, trên sân thượng của bệnh viện. Giữa những đợt gió thỉnh thoảng thổi qua, cô gái đưa tay giữ lại mái tóc ngắn bị gió thổi bay. Đưa đôi mắt nhìn lên bầu trời xanh kia, cô gái nhỏ bất giác lơ đãng, hết như muốn chạm vào những đám mây kia. Hơi cười, ước gì có thể nắm được chúng nhỉ?

"Chỉ một chút nữa thôi."

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Yêu là phải mặt dày

"Ma Kết! Đợi tôi!"

Mặc cho Kim Ngự gọi với theo phía sau, ai đó vẫn cứ bước đi và không hề có ý định dừng lại. Chỉ bước mà chẳng hiểu sao, kể cả khi chạy Kim Ngự cũng không đuổi kịp. Đường đường là đội trưởng đội bóng rổ của trường, điều này thực sự quá nhục nhã. Cậu chỉ là vì đói mà không đủ sức mà thôi!!!

"Kết à!!!"

Ma Kết càng bước nhanh thêm. Cô không phải là không nghe thấy, mà là cố tình không nghe thấy. Cô không muốn nghe thấy, càng không muốn dừng lại. Kêu cái gì, cô cho Kim Ngự kêu đến khản giọng mà chết thì thôi!!

"Thôi nào!"

Tay Ma Kết lúc này đột nhiên bị Kim Nguu nắm chặt lấy và kéo ngược về sau. Không thèm giật ra, nhưng cô cũng chẳng có ý định quay lại đối diện với cậu. Kim Nguu day day thái dương.

"Mau bỏ tôi ra!"

"Thôi mà!"

Bàn tay trong tay Kim Nguu liên tục giật giật kéo kéo, và càng khiến cậu nắm chặt hơn.

"Khôn nạn! Tôi bảo cậu bỏ ra cơ mà!!"

Ma Kết rất ít khi chửi thề, nhưng đã chửi thì chứng tỏ rất bức mình. Cô vì tức giận mà không kiểm soát quay ngược ra sau. Đối diện với đôi mắt màu lam tuyệt đẹp đang nhìn mình, cô mím chặt môi. Hắt mặt, Ma Kết giận dữ chạy đi mất.

"Kết à, làm ơn thôi mà!"

Kim Nguu biết Ma Kết vì điều gì mà giận, nhưng như vậy thì khiến cậu chết vì khó chịu mất.

Nói là nói vậy, Kim Nguu lại chạy theo sau cô nàng kia.

Nhân Mã và Thiên Bình lúc này đang bước đi cạnh nhau. Và đương nhiên, âm thanh duy nhất vang lên là tiếng bước chân.

Vốn là do Xử Nữ cả. Bảo gì mà có đồ cần mua, thế là chọn tới chọn lui rồi cuộc đẩy Nhân Mã và Thiên Bình đi. Cũng chả biết là vô tình hay cố ý nữa.

Thực sự thì Nhân Mã cũng không bận tâm đến điều này cho lắm, hoặc cậu cho đó là chuyện chẳng đáng bận tâm. Tai đeo tai phone, Nhân Mã cứ nhìn xung quanh và bước đi một cách thản nhiên.

Nhân Mã có thể bình thản là chuyện không còn gì để nói, nhưng cả Thiên Bình cũng không còn cái dáng vẻ rụt rè nhút nhát khi đi cạnh cậu nữa. Cô vui vẻ nhìn mọi thứ, đôi mắt đen kia thậm chí ánh lên tia thích thú. Lần đầu tiên cô có thể đi ra ngoài mà không cần phải cải trang, thật sự rất vui. Dù Thiên Bình cũng có hơi tiếc nuối quãng thời gian trước kia một chút.

"Mã thằng kia bảo mua gì thế?"

Vẫn bước đi, Nhân Mã tháo một bên tai phone và quay sang Thiên Bình. Cậu biết cô đang cầm mảnh giấy mà ban nãy Thiên Yết đưa cho.

Thiên Bình vì tiếng của Nhân Mã mà nhìn qua cậu, chớp mắt vài cái. Cô "à" một tiếng rồi thò tay vào túi xách, lấy ra một mảnh giấy nhỏ.

"Để xem, ừm, là bánh ngọt.."

"Hả?"

Nhân Mã ban đầu còn nghĩ mình nghe nhầm. Bánh ngọt? Cậu còn tưởng là bảo đi mua cái gì cho bữa tối hay mấy cái mà mấy con người kia gọi là "đỉnh đường tất yếu". Đùa cậu chắc!

Nhìn biểu hiện của Nhân Mã, Thiên Bình che miệng cười.

"Chắc là đồ tráng miệng cho cả phòng đó mà!"

Đáp lại Thiên Bình, Nhân Mã hừ mũi một cái. Đã cậu đi không thương tiếc rồi cuộc lại chỉ vì mấy cái bánh ngọt đó. Không phải Nhân Mã ghét bỏ gì, nhưng thực sự thì cậu không thích đồ ngọt cho lắm đâu. Riêng điều này thì hoàn toàn trái ngược với bà chị họ quái dị nào đó..

Thiên Bình bỏ lại mảnh giấy vào túi xách, tự nhiên híp mắt cười một cái. Biểu hiện bất mãn trên gương mặt của Nhân Mã khiến cô càng cảm thấy cậu đáng yêu! Đi cạnh cậu thế này, Thiên Bình thật sự vui lắm lắm luôn!

"Vậy chúng ta đi đâu mua đây?"

Cô gái nào đó vì từ "chúng ta" mà ngẩng đầu nhìn người vừa phát ngôn. Bị Thiên Bình nhìn như sinh vật lạ khiến Nhân Mã thấy ón ón sao ấy.

"Bộ tôi nói gì sai sao?"

Lúc này, Thiên Bình mới sực tỉnh, đầu lắc vội liên tục. Mãi một lúc sau, cô mới cười một cách vui vẻ.

"Không có gì, chỉ là tôi thấy vui! Cảm ơn cậu nha Mã!"

Nhân Mã tự nhiên cảm thấy lúng túng vì nụ cười kia. Tay gãi đầu, môi mím chặt, cậu bực mình bỏ đi trước, mặc cho Thiên Bình vừa í ới gọi vừa chạy theo sau.

Đang bước đi, Nhân Mã đột ngột dừng lại, hay nói đúng hơn là bị bắt phải dừng lại. Là Thiên Bình túm lấy áo khoác cậu mà kéo về một cách tự tiện.

Khi Nhân Mã quay ra sau, đôi mắt khó chịu của ai kia khiến mày cậu hơi nhướng lên.

"Ồ đây cơ mà!"

Nhìn theo tay Thiên Bình đang chỉ vào một cửa tiệm, Nhân Mã ngẩng cao đầu đọc dòng chữ trên bảng hiệu. Gì mà, tiệm bánh ngọt gì gì đó. Còn chưa kịp đọc, Nhân Mã đã bị Thiên Bình kéo tay bước vào không thương tiếc.

Ôi cậu không thích đồ ngọt, cũng chẳng muốn đi vào thế giới đồ ngọt đâu!

"Xin chào quý khách!"

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên sau tiếng chuông khi Thiên Bình đẩy cửa bước vào.

Thiên Bình nhất thời bị không gian bên trong tiệm bánh làm loá mắt. Trang trí nhẹ nhàng với tông màu vàng chủ đạo, cô thích cái giấy dán tường hình dâu tây quá đi mất! Không quá đông khách, cả tiệm bao trùm bởi sự yên tĩnh nhưng không gây ngột ngạt, lại còn rất thích!

Tuy nhiên, đó là cảm nhận của Thiên Bình. Về phần ai kia, đối với cậu đây chẳng khác nào cái nhà trẻ dưới địa ngục..

"VẬY CẬU CỨ CHỌN ĐI NHÉ, TÔI RA NGOÀI ĐỘI!"

Trước khi Nhân Mã kịp kiểm soát chuẩn bị đi trước, Thiên Bình đã vươn tay nắm cổ cậu giữ lại. Nụ cười tươi tắn mà đầy ám khí khiến cậu lạnh cả sống lưng.

"Không-được!"

Nhưng mà ban nãy cậu thấy bên đường có một tiệm đồ công nghệ...

Cô chủ tiệm nhìn hai bạn trẻ mà che miệng tủm tỉm cười. Cặp đôi này đáng yêu quá!

Trong khi Thiên Bình đang mắt sáng rỡ nhìn mấy đĩa bánh ngọt trước mặt, Nhân Mã lại mang tâm trạng hoàn toàn khác khi ngồi đối diện cô. Trên bàn cậu duy nhất chỉ có miếng bánh chocolate mà Thiên Bình dúi vào tay cậu.

"Đây là lần đầu tiên trong đời tôi có thể thoải mái ăn bánh ngọt như thế này!!!"

Nhân Mã rút lại lời của mình. Không bằng chị họ cậu, Thiên Bình là hơn cả Bạch Dương. Rốt cuộc thì bánh ngọt có gì khiến họ mê đắm mê đuổi như thế nhỉ!

Cơ mà, hình như có gì đó không đúng..

"Này!"

Thiên Bình đang chìm đắm trong thế giới ngọt ngào của chính mình nên chỉ ngẩng đầu nhìn Nhân Mã thay cho việc lên tiếng trả lời. Cậu hơi khó chịu rồi đấy nhé!

"Chẳng phải là mua về theo lời tụi nó thôi còn gì? Sao lại ngồi đây mà ăn tỉnh bơ thế?!"

Đôi mắt đen của Thiên Bình chớp mấy cái, gật gù như đã hiểu ra vấn đề. Trong khi Nhân Mã còn mừng là cô gái kia đã thấm được, thì Thiên Bình lại thần nhiên đá đổ hy vọng lớn lao đó đi.

"Nhưng mà tôi muốn ăn! Với lại cũng đâu có mất nhiều thời gian đâu!!!"

Nhìn cái cách Thiên Bình vừa nói vừa bỏ tọt một miếng bánh dâu tây vào mồm rồi đưa tay ôm má làm như sung sướng lắm, Nhân Mã hừ mũi khinh thường. Cậu lè lưỡi một cái.

"Cậu không ăn sao?"

"Lo cho mình đi! Đừng có vừa ăn vừa nói! Lại còn bỏ cả đồ bỏ vào miệng, có ai thèm giành với cậu đâu chứ?!"

Trong khi Thiên Bình còn chẹp miệng vì mấy câu của Nhân Mã, cậu đã dùng khăn giấy lau mấy chỗ dính bánh gần miệng cô. Chỉ là hành động trong vô thức, đến cả Nhân Mã cũng chẳng để ý. Mà, điều này dù có hay không để ý cũng chẳng ảnh hưởng quá nhiều đến suy nghĩ cậu đâu.

"Cảm ơn nha!"

Nhân Mã dịu dàng quá đi mất!

Ai đó vì nụ cười kia mà quay đi. Chết tiệt, cậu nhất định không được động lòng mà!!

"Mã!"

"Đừng có mà gọi thẳng tên t---"

Trước khi Nhân Mã kịp nói hết câu, Thiên Bình đã bỏ tọt một miếng nhỏ cái bánh chocolate vào mồm cậu. Nhân Mã vì bị bất ngờ nên chẳng còn cách nào ngoài nhai. Nuốt ực một cái, cậu tiếp tục như chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Đừng có mà gọi thẳng tên tôi!!"

Thiên Bình cười toe.

"Cậu thật dễ thương! Mã đáng yêu ghê luôn!

Nhìn cô gái đang hai tay chống cằm nhìn mình, Nhân Mã tự nhiên bức bối trong lòng. Ngay khi cậu định nói "Im đi" hay gì đó tương tự, cô chợt cười một cách dịu dàng xen lẫn chút tinh nghịch như mọi khi.

"Quả nhiên, tôi rất thích cậu!"

Nhân Mã lập tức nhìn xung quanh, cũng may là chẳng ai chú ý đến.

"Đừng có nói lớn!"

Đôi mắt đen chớp chớp, Thiên Bình nghiêng đầu sang một bên, mặt lập tức nhăn lại một cách bất mãn.

"Nhưng tại sao? Tôi thích cậu mà!!"

Lớn? Cô hét lên cho cả thế giới cũng được!

"Rồi rồi, tôi biết rồi!"

Nhân Mã chẳng còn cách nào phải đầu hàng cô gái cứng đầu cứng cổ kia. Vì bức bối mà bỏ ngay cái bánh vào mồm.

Thiên Bình lè lưỡi. Ai đó đã nói với cô rằng, theo đuổi một người không chỉ cần kiên trì, phải mặt dày nữa!

"Vội lại nói cho cậu biết, từ bây giờ mỗi ngày, mỗi ngày tôi đều sẽ nói rằng "tôi thích cậu"!!"

Ngay khi Thiên Bình vừa nói xong, Nhân Mã đã đưa tay búng vào trán cô một cái rõ đau. Tay ôm lấy, mặt mày cô nàng sưng sía cả lên.

"Tính làm loạn hả? Nói mau! Là đứa nào bày chiêu này cho cậu!!"

Đáp lại khuôn mặt chắc chắn là vở nghiêm túc của Nhân Mã, Thiên Bình không chút để tâm trề môi.

"Không tin chứ gì? Tôi hét lên cho cậu nghe! Tôi thích---"

"Dạ thôi! Dạ thôi!! Em lạy chị!"

Kiểu này thì dám chắc là Bạch Dương chứ không ai khác! Bà chị chết tiệt đó!!

"Tôi không biết mặt cậu được làm từ gì nữa.."

Thiên Bình thản nhiên cười toe.

"Cậu chọn xong chưa?"

Nhìn Thiên Bình đang đứng bên tủ bánh ngọt với vẻ mặt dăm chiêu khiến Nhân Mã có chút để tâm. Chọn một cái bánh thôi mà, làm gì mà khó đến vậy? Chẳng biết có phải do cậu suy nghĩ đơn giản hay không, nhưng chẳng phải đẹp xấu hình dáng gì cũng vào bụng cả thôi sao! Vậy thì kén chọn chi cho mệt ấy nhờ?

Mặc kệ suy nghĩ của Nhân Mã, Thiên Bình vẫn đang phân vân giữa cái bánh gato và bánh hình con gấu. Nên lấy cái nào nhỉ, cả hai đều khiến cô muốn

mang về. Sẽ thật tuyệt nếu được ăn chúng nhỉ~

"Đừng có quên là còn cho tụi nó nữa!"

Đúng là Thiên Bình đã có suy nghĩ "độc chiếm" cái bánh..

Cả hai cái đều thuộc loại to, đủ cho mười hai đứa tụi nó ăn no nê, thậm chí để dành được cho mấy hôm sau chứ chẳng chơi! Làm sao đây!!

Mãi một lúc lâu, Thiên Bình mới đưa ra quyết định.

"Chị ơi, lấy em hai cái bánh này!"

Chọn một trong hai không được, thôi thì lấy luôn cả hai! Ái chà, có chết ai đâu! Không ăn nổi thì cứ giao cho Thiên Bình cô.

Thiên Bình vui vẻ nhìn hai cái bánh được gói lại mà không hề để tâm ánh nhìn kiêng dè của Nhân Mã dành cho mình.

Đáng sợ quá..

Cầm hai hộp bánh trong khi Thiên Bình đang thong thả bước chân sáo bên cạnh, Nhân Mã không kiềm được thờ dài một cái. Sao cậu luôn dính với mấy người ưa đồ ngọt quá đáng thế nhỉ? Nhân Mã thật sự nghi ngờ mối thù của mình với đồ ngọt từ mấy mươi kiếp trước..

"Cần tôi xách phụ không?"

"Không cần, tôi tự xách được!"

Con trai ai đòi lại để con gái xách phụ. Nhục!

Thiên Bình che miệng cười gian.

"Bỏ cái nụ cười đó của cậu đi!!"

Hai tay chấp ra sau, Thiên Bình cứ nhìn Nhân Mã mãi không thôi. Đối với cô gái nhút nhát dễ bị dọa nạt trước đây, cô trở nên thân thiện hơn nhiều, thậm chí là quá mức!

"Nhìn cái gì mà nhìn!?"

"Vì Nhân Mã rất đẹp trai! Tôi thật sự rất là thích cậu luôn!!"

Mặc kệ ánh mắt khinh thường mà Nhân Mã đang nhìn mình, cô gái nào đó cứ theo phuong châm "mặt dày theo đuổi" của quân sư quạt mo nào đó mà thi hành.

Nhân Mã thờ dài một cái.

"Tôi thua.."

Khi Nhân Mã chợt quay sang phía khác, cô nhất thời thấy lạ.

"Có lẽ, dỗi theo cậu cũng không phải một ý tồi."

Đó là câu nói chẳng biết tự nói hay nói cho cả hai nghe, nhưng âm lượng nhỏ đến mức Thiên Bình phải hỏi lại. Và thay vì trả lời, Nhân Mã cứ thế bước đi trước.

"Này! Nói tôi nghe đi chứ! Rõ ràng cậu có nói gì đó mà!!"

"Tôi không."

"Này!!"

Anh chàng nào đó mặc kệ cô gái đi theo phía sau, hai tay cầm hai hộp bánh mà mỉm cười trong vô thức.

Cậu thực sự chịu thua. Cô nàng này, kì lạ quá đi mất!

Nhưng,

Cũng rất thú vị.

Chương 96: Mọi chuyện rồi sẽ thay đổi

"Chết tiệt! Tôi bảo là cậu đứng lại!!"

Kim Ngu trong một giây tức giận đưa tay nắm lấy tay Ma Kết giữ lại. Mặc cho cô cứng đầu giật ra dù miệng chẳng hé nửa lời, điều đó chỉ càng khiến tay cậu siết chặt tay cô hơn.

Cậu ta dám lớn tiếng với cô, đáng ghét thật!

"Xin lỗi, tại tôi giận quá.."

Kim Ngu vừa nói bằng giọng lúng túng vừa đưa tay gỡ đầu. Cậu đó giờ vốn không phải một kẻ có kiên nhẫn, vì khi mất kiên nhẫn, không như Song Ngu không hề biểu lộ ra bên ngoài, Kim Ngu dễ trở nên tức giận.

"Cậu giận sao?"

Ma Kết thoáng giật mình, lập tức quay ra sau đánh vào vai Kim Ngu một cái đau điếng. Dù cho cậu đau đón ôm lấy vai mình, cô vẫn chỉ tỏ ra không quan tâm.

Sao mình lại bối rối cơ chứ? Đáng ghét!!

Kim Ngu tay sờ cái vai tội nghiệp của mình, miệng cười khi khi. Đây đâu phải lần đầu cậu bị đánh bởi Ma Kết, và chẳng lần nào kẻ cả lần này là không đau cả.

Cô nàng thực sự giận rồi.

"Đừng có tự mãn! Tôi chẳng thêm giận tên khốn nạn nhà cậu!!"

Nói là nói vậy, Ma Kết đã nhận ra sự giận dữ này giờ dâng lên bên trong mình. Hai tay găng chặt trong khi răng cắn chặt lấy môi, không hiểu sao cô cứ cảm thấy khó chịu trong lòng, đến mức mắt tự dưng cay xè không rõ lí do.

"Này.. này..!!"

Khi nhìn thấy Ma Kết đưa tay dụi dụi mắt mình, Kim Ngu thoáng chốc bỗng dưng sợ hãi. Cậu sợ con gái khóc, từ khi còn là một cái tên lẳng nhăng đào hoa rồi, và nếu đó là Ma Kết thì còn đáng sợ hơn. Làm gì còn cái gì kinh khủng hơn một cô gái cứ luôn tỏ ra nghiêm khắc và chững chạc lại khóc vì giận dữ cơ chứ! Kim Ngu thật rất sợ..

"Im đi! Tôi không có!"

Ma Kết thật sự rất giận. Giận lắm lắm. Giận đến mức chỉ muốn xé xác tên con trai này ra làm trăm mảnh.

Tìm cô đau.

Kim Ngu còn định đưa tay chạm vào Ma Kết để hỏi han cô thì tay cậu lập tức bị gạt ra không thương tiếc. Trước khi cậu kịp nhận ra, cô đã thẳng tay tát mạnh vào mặt Kim Ngu một cái. Mặc kệ đôi mắt kính ngác của những người đi đường ít ỏi qua lại trên đoạn đường vốn vắng người, và cả đôi mắt mở to còn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra kia.

"Ma Kết?"

Bàn tay ôm lấy má theo phản xạ, đôi mắt màu lam kia không phải sự tức giận đáng lẽ phải có ở một người vô cớ bị tát, thay vào đó là sự lo lắng cho cô gái đứng ngay trước mặt. Ma Kết trừ khi vì chuyện gì đó ảnh hưởng đến mình lắm, bằng không sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy.

Kim Ngu thực sự chọc giận cô rồi.

"Tại sao?"

Đôi mắt màu nâu bị những sợi tóc mái che khuất không thể đọc được bất kì cảm xúc nào, Ma Kết cắn chặt môi mình đến bật máu.

"Trả lời đi! Tại sao cậu giấu tôi?!!"

Kim Ngu biết mà, Ma Kết vì chuyện này mà giận dữ. Giấu cô, cậu cũng biết là mình đã sai. Nhưng, không chỉ là lời hứa với Mã Phi, chính Kim Ngu cũng không muốn nói cho Ma Kết biết điều này, điều mà cậu đã giấu cô suốt thời gian qua.

Khi Kim Ngu ngẩng đầu, cậu vì khuôn mặt xinh đẹp từ bao giờ đã xuất hiện hai hàng nước mắt mà kinh ngạc.

"Giấu tôi.. chuyện như thế.. dù cho chính cậu cũng biết tôi đã khổ sở thế nào!!"

Ma Kết cũng biết chứ. Giấu cô, không chỉ mỗi cô đau khổ vì điều đó mà cả chính Kim Ngu, chính cậu cũng vì vậy mà khổ tâm. Chỉ là, Ma Kết chỉ là không chịu được.

Không nói cho cô biết, cậu chẳng khác nào không tin cô!

Đôi mắt màu lam cứ đảo vòng vòng, Kim Ngu không biết phải nói gì nữa. Cậu tạm thời có lẽ chỉ nên im lặng mà thôi.

"Là cậu không tin tưởng tôi?"

Ma Kết đưa tay quệt đi hàng nước mắt chảy ra trong vô thức của mình, đôi mắt nâu trở nên cứng rắn hơn.

Đầu Kim Ngu chậm rãi lắc qua lại. Cậu chột cười, một nụ cười khinh bỉ dành cho chính bản thân mình.

"Là tôi không tin tưởng bản thân mình mới đúng."

Ma Kết luôn là một người biết lắng nghe, nhưng lúc này cô chỉ cảm thấy lồng ngực khó chịu đến phát điên. Cậu ta, tại sao lại nhìn cô bằng ánh mắt đó?

"Tôi không nói, bởi vì tôi đã hứa anh hai. Và cả, tôi..."

Đôi mắt nhìn sang hướng khác, Kim Ngu cười nụ cười tinh nghịch đúng chất cậu, đầu hơi nghiêng sang bên làm như chẳng có chuyện gì dù cho, nó trông thật buồn.

"Nếu tôi nói là sợ cậu sẽ rời khỏi tôi, cậu có nghĩ đó là nói dối không?"

Kim Ngu cũng có lúc dịu dàng thế này hay sao, Ma Kết trầm nghĩ. Dù vậy, cô không thích điều đó một chút nào cả.

"Rốt cuộc cũng tại tôi ích kỷ! Tôi nghĩ, nếu cậu biết, cậu sẽ bỏ tôi lại hệt như anh hai đã từng làm ấy!"

Ma Kết chột nhận ra, người con trai này thật sự trẻ con quá. Cô, tại sao lại vì điều này mà cứ thấy lồng ngực khó chịu không thôi.

Kim Ngu dù chơi bời bụi bặm và thích chọc phá người khác ra sao, cậu ta vẫn chỉ là một thằng em trai yêu thương anh trai của mình, một đứa trẻ sợ mất đi người yêu thương. Kim Ngu vì sự chết đi sống lại của Mã Phi mà đã từ một thằng nhóc ngoan ngoãn trở thành như bây giờ, ngoài Song Ngư và Bảo Bình thì chẳng ai biết đến. Nói cậu bên trong thật quá nhu nhược cũng được, nhưng chỉ cần nghĩ nếu Ma Kết biết, nếu Ma Kết vẫn còn giữ lấy tình cảm đó, và nếu Ma Kết bỏ lại cậu phía sau. Điều đó, Kim Ngu nghĩ mình không đủ cao thượng để chúc phúc cho người khác đâu.

Cậu,

Xấu xa lắm!

"Vậy có khác gì cậu không tin tôi đâu chứ!"

Kim Ngu ngẩng đầu nhìn cô gái trước mặt, nhất thời ngạc nhiên.

Ma Kết đột nhiên bước tới. Hai mắt nhìn nhau trong im lặng một lúc lâu, cô chột đưa tay bẹo má cậu, kéo ra một cách thô bạo mặc kệ Kim Ngu la oai oái cả lên.

"Tôi đã từng nói, cho tới khi trong tôi không còn xem Mã Phi là tất cả, tôi mới đủ tư cách ở bên cậu, phải không?"

Kim Ngu ngoan ngoãn gật đầu.

Ma Kết không nói không rằng vỗ mạnh hai tay vào hai bên má Kim Ngu. Mặc kệ ai đó đau đến khóc không ra nước mắt, cô cười tươi.

"Và cậu đã bảo, rằng Kim Ngu sẽ luôn luôn ở cạnh bên tôi cơ mà!"

Kim Ngu cứ trân trân nhìn Ma Kết, chờ đợi những gì cô nói ra. Cậu không hiểu, cô có giận cậu hay không nữa.

"Tôi không muốn Ly buồn nữa, và tôi cũng không muốn chính mình hy vọng mãi vào mối tình mơ ảo đó!"

Sao tự nhiên, Kim Ngu thấy Ma Kết dịu dàng quá mức. Cậu bỗng thấy mặt mình nóng ran.

Ma Kết nhận ra chứ, thời gian cô ở bên Kim Ngu quý giá thế nào. Là cậu vì cô mà làm mọi cách chỉ để khiến cô cười, dù cho sau đó chính cậu sẽ bị

cô đánh toi bồi. Là cậu vì cô mà bày những trò chọc tức cô chỉ để cô thôi sầu nào.

Cũng là cậu, vì cô mà chờ đợi.

Chỉ là, chỉ là Ma Kết nghĩ mà thôi. Có lẽ lần này sẽ đến lượt cô chủ động ở cạnh cậu.

"Cảm ơn, vì đã đến bên tôi!"

"Ma---"

Trước khi Kim Ngu kịp nói gì, cậu đã bị Ma Kết đánh một phát đau điếng. Bao nhiêu suy nghĩ cảm xúc nãy giờ cũng bỗng chốc trôi tan cả.

Bước đi trước, Ma Kết chấp hai tay ra sau và đối diện với Kim Ngu. Cô cười, một nụ cười tinh nghịch hiếm có.

"Tôi thật sự thích cậu đấy! Rất thích!"

Dù có thể nào, kể cả dù chuyện gì xảy ra, Ma Kết nghĩ mình vẫn sẽ dành tình cảm này cho Kim Ngu. Đây không phải đền bù, mà chính cô thực sự thích cậu. Ma Kết đã từng nghĩ, Mã Phi sẽ là người duy nhất cô yêu. Thì ra, mọi chuyện đều sẽ thay đổi.

Kim Ngu đến giờ vẫn chưa tiếp thu được điều gì. Đôi mắt màu lam chớp chớp, cố định hình lại điều vừa nghe.

Là Ma Kết vừa bảo thích cậu?

Kim Ngu mím chặt môi, tưởng chừng vui đến mức muốn nhảy cẫng cả lên.

"Về thôi, tên đàn!"

Bao nhiêu cảm xúc một lần nữa trôi tuột cả, thay vào đó Kim Ngu thấy tức giận rõ ra.

"Còn cậu nhất định không phải con gái.."

"Mới nói gì đấy?"

Mạnh miệng vậy thôi, trừ khi muốn chết, không thì Kim Ngu cũng chẳng dại mà nói to.

Ma Kết chợt nắm lấy tay Kim Ngu và kéo đi, mặc kệ ai đó nhất thời ngạc nhiên.

"Mà này, cậu tát tôi đau lắm đấy!"

"Đó là lỗi của cậu!"

"Cậu!!"

"Tụi bây có thấy cái gì lạ lạ hôm nay không?"

Tụi nó tay xoa cằm, theo lời Bạch Dương mà gật gật gù gù. Nhìn Thiên Bình đang ăn bánh với vẻ mặt hạnh phúc và Nhân Mã ngồi cạnh chỉ mỗi chú tâm vào quyển sách, chuyện bình thường mà sao cứ thấy gì đó không đúng ấy nhỉ.

Trong khi đó, Sur Tử và Song Tử lại rành rỏi chuyển mắt từ màn hình tivi sang Ma Kết với Kim Ngu đang ngồi đằng kia. Rõ ràng chỉ là cô đang giúp cậu hoàn thành mấy cái đơn cần thiết đầu năm cho cậu lạc bộ bóng rổ, vậy mà cứ thấy vương vương con mắt!

"Mà Sur, Leo đâu?"

Cự Giải vì không thấy con chó nhỏ dễ thương mà lên tiếng hỏi thử. Nãy giờ chẳng thấy cái tiếng kêu và cả con vật cứ thích rúc vào lòng Sur Tử. Nghe Cự Giải hỏi, nó mới nhận ra điểm lạ. Thú cưng của nó đâu rồi nhỉ?

"Hình như thằng kia đang cho nó ăn mà!"

Bảo Bình tay và mắt chỉ chăm chú vào mỗi cái điện thoại mà cậu đang chơi game, vì nghe mà lên tiếng trả lời. Cậu thấy Leo với thằng bạn chí cốt của mình vừa vào trong bếp ban nãy mà, chẳng phải giờ là giờ ăn của Leo còn gì.

"Đừng có chơi nữa Bảo Bình! Cậu đang làm bài tập cơ mà!!!"

"Một chút thôi!"

Sur Tử mặc kệ hai cái người mà tình ta tình tứ ần dật mà phô trương kia, mặc kệ cả cái gian phòng khách tự nhiên hừng phần để nổi cả da gà.

"Mà mèo, chân mày ỏn không?"

Khi Sư Tử vừa định đứng lên, nó nhìn thấy Xử Nữ và Thiên Yết đồng loạt nhìn mình.

"Bình thường, tui bây toàn làm quá lên thôi!"

Nói rồi, Sư Tử lập tức phòng vào gian bếp. Nó phải giắt lại Leo của nó từ tay thằng kia!!

Trong bếp như mọi khi bắt đầu ồn ào lên.

Xử Nữ thở dài một cái. Hai cái đứa này, cậu chán quá đi mất. Đã vậy, còn cái này nữa chứ.

"Vậy cứ thế mà làm nh?"

Nhìn sang Thiên Yết đang cười với mình, Xử Nữ mệt mỏi ngã người ra sau ghế sofa. Thiệt tình, cả người hôm nay quá đủ để khiến cơ thể cậu mệt mỏi rồi.

Đôi mắt đen láy nhìn Xử Nữ hiện lên nét cười. Mà công nhận năm nay việc của hội học sinh đặc biệt là hội trưởng nhiều đến đáng sợ. Dù cho cô và Ma Kết cùng các thành viên khác đã giúp đỡ thì vẫn chưa là gì. Thiên Yết thương Xử Nữ quá, thương cả chị Thu Hương vừa thoát khỏi hai năm gánh nặng của mình. Mà, giận hơn là thương ấy chứ.

Một lúc sau, Leo từ trong đó chạy ra, mặc kệ tiếng cãi nhau vẫn chưa dứt.

Song Tử hơi cúi xuống và bế Leo ngồi trên đùi mình, tay chơi đùa với con chó nhỏ. Cậu chợt ngừng đầu nhìn vào gian bếp mà hai đứa kia vì chuyện mà ai cũng biết cãi lộn ỉ xèo.

"Ê, sao rồi?"

Bạch Dương tay thúc thúc vào hông Song Tử, ánh mắt nó sốt sắng nhìn cậu. Đáp lại, Song Tử chỉ chậm rãi lắc đầu.

Đôi mắt hiếu động của Bạch Dương hơi chùn xuống khi thấy vẻ mặt nào nề khó chịu của Song Tử. Bế lấy Leo qua phía mình, không hiểu sao đến nó cũng khó chịu theo.

Ban chiều khi đi cùng Sư Tử, bác sĩ Tuấn bảo nó chỉ bị bỏng nhẹ, chỉ cần bôi thuốc sẽ không để lại sẹo. Tất cả chỉ có vậy, đó chính là điều mà Song Tử ước. Nhưng, mọi thứ chẳng hề như thế.

Song Tử thở dài chán nản. Cậu chợt đứng dậy, không nói không rằng đi vào phòng.

Nhìn theo cánh cửa phòng Song Tử dần đóng lại, Bạch Dương ôm chặt lấy Leo hơn. Bực bội quá, sao tâm trạng của nó không tốt gì hết trơn! Rõ ràng, mọi chuyện cứ thế đổ hết xuống một lượt mà thôi!!

Sẽ thế này đến bao giờ..

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Biểu hiện lạ

Ma Kết đang trên đường từ kí túc xá chạy bán sống bán chết đến học viện. Thật sự không ngờ cô lại dễ quên bộ đồng phục thể dục ở kí túc và đến tận giờ ra chơi mới sực nhớ ra. Chính Ma Kết còn chẳng tin được nữa là.

Tiết thể dục là tiết bốn, năm, vì vậy Ma Kết phải dùng hết sức chạy từ học xá về kí túc và chạy ngược từ kí túc lên học xá trong khoảng nửa tiếng giờ ra chơi. Thật sự thì nếu được, cô nhất định bảo Kim Ngưu lấy hộ chứ chẳng chạy bán mạng thế này đâu. Nhưng, mơ đi!

Mà, tự nhiên Ma Kết bắt đầu nghĩ đến vài chuyện. Đã một tuần hơn kể từ ngày hôm đó, và cô đương nhiên cũng thỉnh thoảng đến thăm Mã Phi. Cô khá thất vọng vì không gặp Yến Ly, nhưng lại thở phào ngay sau đó. Ma Kết không biết sẽ phải thế nào khi gặp nhỏ nữa.

Ma Kết từ ngày hôm đó cũng chưa từng hối hận dù chỉ là trong suy nghĩ đi chăng nữa. Cô biết rất rõ bản thân đối với Mã Phi vẫn chưa dứt bỏ được cái tình yêu suốt mười năm cô ấp ủ, nhưng Ma Kết dù tin để chắc chắn rằng cô sẽ ở bên Kim Ngưu. Ma Kết chỉ là, không muốn khiến người khác phải đau khổ nữa, bao gồm cả chính cô cũng vậy.

Và lại, cũng là Ma Kết chắc chắn, rằng cô thực đã rung động trước Kim Ngưu.

"Ôi, mình muộn mắt!!"

Phải rình rập xem có sao đỏ xung quanh đây hay không khiến Ma Kết cảm thấy quá đổi nhọc nhằn. Đường đường là hội phó hội học sinh lại lén lút lút thế này, cô thật sự hận cái bản tính cứ thi thoảng lại hay quên của mình.

Sắp hết giờ ra chơi rồi, Ma Kết không muốn bị thầy thể dục mắng một trận đâu.

"Chết!"

Khi nhìn thấy một cô bạn đang bước tới với băng tay của đội sao đỏ, Ma Kết lập tức nhìn xung quanh rồi nấp vào một bức tường gần đó. Trời ơi, nhục ơi là nhục mà!

"A!!"

Ma Kết đột nhiên giật mình, trong đầu không khỏi nghĩ là cô bạn sao đỏ đã phát hiện ra mình. Tuy nhiên, cùng lúc đó, cô nhìn thấy cô gái xinh xắn với đôi mắt đen u buồn đang bước đến.

"Chị Yến Ly!!"

Yến Ly khẽ dừng bước, nhỏ quay sang nhìn cô bạn đang chạy về phía mình. Vì đứng đối diện chỗ mà Ma Kết nấp, nhỏ có thể thấy rõ ràng mồn một. Đôi mắt đen vẫn giữ nguyên trạng thái điềm tĩnh.

"Chị ơi! Ban nãy cô Như có gọi chị lên phòng giáo vụ ấy!"

Nhìn cô bạn kia, Yến Ly gật gù. Chị nhỏ gọi nhỏ, chẳng rõ là có chuyện gì nữa. Đương nhiên Ly không hề bức bối hay khó chịu gì, nhỏ chỉ là thắc mắc đôi chút. Bởi dù cho mối quan hệ gần đây của nhỏ và Yến Như có chút bất hoà, nhỏ vẫn xem cô là chị gái của mình.

Đáp lại cô bạn kia, nhỏ hơi cười, gật nhẹ đầu tỏ ý cảm ơn.

"Có gì sao chị?"

Cô bé sao đỏ vì nhìn thấy ánh mắt cứ thi thoảng lại liếc sang góc tường bên kia mà đâm ra tò mò. Hơi nghiêng đầu, đôi mắt ngây thơ nhìn Yến Ly hiện nét cười.

Ma Kết đang đứng đó đột nhiên cảm thấy lạnh gáy. Tiêu rồi!

Đôi mắt đen nhìn sang bên cạnh, chớp vài cái.

"Không có gì đâu, cảm ơn em nhé!"

"Dạ! Chào chị!"

Nghe tiếng bước chân cô bé sao đỏ xa dần, Ma Kết mới thở phào nhẹ nhõm. Khi cô định rời khỏi chỗ nấp và nhanh chóng chạy về lớp, Ma Kết nhận ra Yến Ly vẫn chưa kịp rời đi. Điều này khiến cả hai mắt tình cờ chạm nhau.

"Cảm ơn cậu.."

Yến Ly vẫn giữ nguyên sự bình tĩnh vốn có, cả một nét cười nhỏ cũng không hề xuất hiện trên gương mặt thanh tú kia. Nhỏ khẽ chớp mắt. Dẫu vậy, thật sự chỉ là nhỏ không biết phải nói gì. Ly có thể rời đi như bình thường, nhưng chân nhỏ cứ như chôn chặt dưới nền đất.

"Anh Phi sao rồi?"

Ma Kết vì khó chịu với bầu không khí ngột ngạt này mà mở lời trước. Cô không chịu được, dù cho cô vốn dĩ là người thích yên tĩnh đi chăng nữa.

"Anh ấy.. vẫn vậy. Tôi thật sự rất muốn ở bên anh ấy, nhưng tôi..."

Tôi đâu còn tư cách nữa, đó chính là điều mà Yến Ly không thể nói ra trọn vẹn. Không hiểu sao, nhỏ thấy sợ, sợ phải nói ra những điều ấy.

Chợt, đôi mắt nâu của Ma Kết hơi mở to nhìn người con gái trước mặt mình. Yến Ly vốn căm hận cô và ghét bỏ cô, Yến Ly vốn xem cô như một kẻ thù mà nhỏ thù hận đến tận xương tủy, Yến Ly vốn chẳng còn là người bạn thân thiết mà cô trân quý, nhỏ đang cúi đầu - một việc mà Yến Ly từ nhỏ đã rất ghét.

"Tôi xin lỗi, là tôi.. phá vỡ mọi thứ của cậu!"

Ma Kết nên nói gì bây giờ nhỉ? Những chuyện này, sao mà đột ngột quá đi mất!

"Phải, là lỗi của cậu!"

Yến Ly vì ngạc nhiên mà ngẩn đầu. Nhưng không ngạc nhiên vì lời nói, nhỏ ngạc nhiên vì thái độ ản trong câu nói kia.

Ma Kết đang cười.

"VẬY HÃY CHUỘC LỖI BẰNG CÁCH Ở BÊN ANH PHI, ĐƯỢC KHÔNG?"

Yến Ly chợt nhận ra, Ma Kết dù thay đổi ra sao thì đó vẫn chỉ là Ma Kết mà nhỏ từng biết. Có lẽ, chính nhỏ mới người đã thay đổi.

Nhỏ chợt nhớ đến Lãnh phu nhân, người phụ nữ quyền quý và lạnh lẽo trong mắt nhỏ. Yến Ly có lẽ sẽ mãi không được bà tha thứ, nhưng nhỏ muốn khiến bà chấp nhận mình.

Kể cả khi Ma Kết không nói, Yến Ly vẫn sẽ chung thủy ở cạnh Mã Phi. Nhỏ còn phải tạ lỗi với anh nữa, những tội lỗi mà nhỏ đã gây ra chỉ vì thứ suy nghĩ lệch lạc mù quáng của bản thân mình.

Đúng lúc này, tiếng chuông chợt vang lên.

Ma Kết lập tức nhớ ra việc mà đáng ra phải làm. Nếu không về lớp bây giờ, cô sẽ muộn mất.

"Mình.. nghĩ mình phải đi đây!"

"Nè!!"

Ma Kết vì tiếng gọi của Yến Ly mà khựng lại, đầu hơi quay về phía sau. Khuôn mặt khó chịu, môi mím chặt và hai bàn tay găng mạnh vào nhau, cô chớp mắt vài cái.

"Chúng ta vẫn là.. bạn.. phải không?"

Yến Ly tự cười chính mình. Nhỏ mặt dày quá! Kể cả khi đã gây ra bao nhiêu nỗi mất mát đau đớn, sau tất cả nhỏ vẫn muốn Ma Kết là bạn. Ly tự phụ và ích kỷ quá!

Tuy nhiên, Ma Kết lại cười tươi. Dù một cô gái nghiêm khắc và lạnh lùng trong mắt người khác đi chăng nữa, dù Ma Kết độc mồm độc miệng đi nữa, hận Yến Ly là điều cô một lần cũng chưa nghĩ đến.

"Ừm, tui mình luôn là bạn mà!"

Ma Kết giật mình một cái. Nhìn vào cái màn hình của chiếc điện thoại đang reo vừa lấy ra, ánh mắt lập tức trở nên căm ghét.

"Tôi nghe! Biết rồi, lên ngay!!"

"..."

"Cậu muốn chết hay sao mà đe dọa tôi?!"

"..."

"Im đi!"

Bỏ điện thoại lại vào túi một cách giận dữ, Ma Kết tự nhủ phải đánh cho Kim Nguru một trận mới được. Quay ra sau chào Yến Ly, cô nhanh chóng chạy đi ngay.

Dù Ma Kết đã tha thứ, điều đó lại làm cho Yến Ly càng thêm nặng trĩu. Nhỏ cứ khó chịu nơi lồng ngực.

Kể cả điều đó, Ly vẫn khẽ cười.

Sau một hồi chạy bán sống bán chết lên mấy cái bậc thang dài đằng đằng, Ma Kết đã xuất sắc trở về lớp học ngay trước khi đội sao đỏ trực hành lang sau giờ ra chơi.

Chẳng biết sao mọi thứ có thể đáng ghét đến mức như thế, khi cả hai năm học lớp Toán đều phải học chung một thầy dạy thể dục, đã vậy còn dữ dằn như cạp nưa chứ.. Chưa kể, lại còn học tiết bốn, tiết năm. Kiểu này thì tui nó có nước mà chết vì bị phơi nắng mất.

Đương nhiên, đâu đâu cũng có trường hợp ngoại lệ cả.

Tiếng còi của thầy thể dục vang lên ngay sau khi cả Kim Nguru và Bạch Dương đồng loạt về đích.

"Hai em có thể về chỗ! Làm tốt lắm!"

Kim Ngu và Bạch Dương tay gấp gối thờ hồng học. Sân tập lúc nào cũng rộng, không phải thể lực hai con người này yếu mà là trời nắng rút mất bao nhiêu sức lực của hai đứa nó. Đường đường là đội trưởng đội bóng rổ, kể cả vậy thì sức của Kim Ngu vẫn giảm không phanh.

Bạch Dương hơi bực một chút. Ừ thì nó công nhận Kim Ngu là con trai, nhưng có thua thì thua nhiều một chút, đằng này chỉ thua cậu ta đúng hai giây. Đúng là tức chết mà!!

"Ráng đi con! Ganh tỵ là không có tốt!"

"Thằng kia, mày muốn chết hả?!"

Nhìn hai cái đứa còn sức để đánh nhau cả võ tay chân lẫn võ nôm, tụi nó tự nhiên khâm phục quá thể. Mới này còn thờ hồng học vì mệt mà giờ lại.. Ôi dà ôi dà!

"Nhân Mã và Song Ngư của lớp 11 Toán!"

Nghe gọi tên mình, cả Nhân Mã và Song Ngư đều đứng dậy và bước đến vị trí xuất phát.

Ngay khi tiếng còi vừa vang lên, tụi nó lập tức bị cái tốc độ kinh khủng của hai tên kia làm kinh ngạc.

Sự thật thì so với Nhân Mã thích hoạt động và chạy nhảy, Song Ngư lại căm ghét đến ghét cay ghét đắng mấy môn thể thao tốn sức lực. Không phải sức cậu yếu, Song Ngư chỉ là không muốn tốn vào những thứ vô bổ. Cậu từng giành giải nhất quốc gia trong kì thi cờ vua, cũng là vì Song Ngư ghét thể thao chân tay.

Tuy nhiên, bởi vì đối thủ là Nhân Mã khiến Song Ngư có hứng thú hơn. Mối quan hệ của cả hai cũng không còn ở mức thù hằn nhau nữa, nhưng ganh đua thì vẫn còn.

"Nhân Mã cố lên!! Nhân Mã cố lên!!!"

Cả Thiên Yết và Cự Giải đều tự nhiên cảm thấy sờ sờ cô nàng ngồi cạnh đang không ngừng la hét một cách vui vẻ. Cự Giải thật sự nhận không ra cô bạn thân vốn kiêu kì và không giỏi giao tiếp của cô luôn.

"Im lặng giùm cái!"

À, có một chuyện này giờ chưa hề đề cập đến, là lớp Văn, bằng cái phép màu nào đó lại trùng giờ thể dục với lớp Toán của tụi nó. Thật sự còn hơn cả cực hình mà..

Thiên Bình hơi khựng lại một chút, nhưng không hề nao núng. Rất tiếc nhưng cô không còn là một đứa con gái dễ bị bắt nạt nữa đâu!

"Ô hay, xin lỗi nhé! Nếu không muốn nghe thì cứ bịt tai lại, vì tôi chỉ cổ vũ cho người tôi thích mà thôi!!"

Lớp Toán đồng loạt nhìn vào cô nàng cự mệnh tinh kia. Từ lúc nào mà Thiên Bình thẳng thắn đến thế nhỉ..

"Nói hay lắm! Haha!! Mày bạo dã man luôn Thiên Bình!!!"

Cái giọng oang oang đó không của ai khác ngoài cái anh chàng đang vừa cười hả hê vừa vỗ đùi đét đét vào đùi kia. Bảo Bình tự nhiên thấy vừa sợ vừa phục con nhỏ này ghê!

Tiếng cười của lớp Toán khiến lớp Văn lập tức giận dữ, nhưng chỉ có thể im lặng vì vẫn có sự có mặt của thầy ở đây.

"Nhân Mã cố lên!! À quên hôm nay chưa nói, tôi thích cậu!!!"

Tiếng cười càng vang lên lớn hơn.

Nhân Mã đang chạy sắp đến đích thì bị câu "cổ vũ" cực kì nhiệt tình của Thiên Bình làm cho giật mình rồi tự nhiên vấp ngã dù chẳng có lấy bất kì trở ngại nào. Chỗ đó cách vạch đích đúng một gang tay.

Song Ngư từ phía sau cổ nhin cười và thản nhiên về đầu.

"Chết tiệt!!"

Nhân Mã thẹn quá hoá giận mà ngồi bật dậy, lập tức nổi sùng cả lên.

"Cậu im ngay cho tôi!!"

"Không im! Tôi đã bảo là ngày nào cũng nói!!"

"Nhưng làm ơn chọn giờ khác giùm cái!! Cậu là đồ con gái không nào à?!!!"

"Này tên kia!!"

Vị thầy giáo tội nghiệp cảm thấy bất lực. Cây bút chì trong tay lập tức bị bẻ gãy làm đôi.

"Hai anh chị thôi ngay cho tôi!!!"

Im lặng trong ba giây.

Nhìn theo Nhân Mã bức bội bước thẳng một mạch vào lối vào nhà vệ sinh và Thiên Bình cũng giật dỗi quay mặt sang hướng khác cho đến khi đứng dậy và chạy theo Nhân Mã, tụi nó đồng thời đờ một lúc. Tuy nhiên ngay sau đó, lớp Toán lại cười rộ lên.

"Im lặng!!!"

Một bầu không khí yên tĩnh bao trùm. Thầy giáo hít thở sâu rồi tiếp tục nhìn vào bảng tên.

"Sur Từ lớp 11 Toán! Hạ Mai lớp 11 Văn!"

Từ yên tĩnh bỗng chốc trở nên căng thẳng rõ ra.

Cái kiểu sắp xếp quái quỷ gì thế này?!!

Sur Từ thán nhiên đứng dậy trong cái nhìn của tụi nó và đi đến chỗ vạch xuất phát nơi Hạ Mai đang đứng từ lúc nào.

Hạ Mai hơi cười, ánh mắt khinh thường liếc qua phía Sur Từ. Về mặt điểm tình từ hồi đầu năm nay bắt đầu khiến nhỏ thấy khó chịu và bức bội, hơn cả cái đũa phiền phức thích xen vào chuyện của người khác trước đây.

"Chân ngắn chẳng biết chạy được bao nhiêu!"

Ánh mắt Sur Từ lúc này dâng lên sự thích thú rõ rệt. Nó cười và nhìn sang Hạ Mai một cách thách thức.

"Đề rồi xem, đồ con gái nhiều chuyện!"

Hai cô gái bắt đầu phát ra chùm tia sét vô hình, sau đó quay mặt về hai phía khác nhau.

Thầy thề dục day day thái dương. Cho hai cái lớp này học chung, chẳng lẽ suốt năm tuần nào cũng phải chịu cảnh này sao!!

"Chuẩn bị! Chạy!!"

Tiếng còi vừa vang lên, cả Sur Từ và Hạ Mai lập tức chạy đi.

Hạ Mai dù là tiểu thư con nhà giàu được nuông chiều từ bé, nhỏ chưa bao giờ nghi ngờ khả năng của bản thân cả. Nhỏ luôn làm tốt mọi thứ, dù là gì đi chăng nữa. Chạy? Nhỏ nhất định không để nó làm khó mình!

Lớp Văn và lớp Toán vốn không ưa nhau, lại vì cuộc chạy đua giữa hai thành viên mà càng lùm nhau hơn.

Song Từ vốn thích ồn ào lại chỉ ngồi yên một chỗ. Cậu không thích nó chạy như thế một chút nào.

Song Ngư ngồi gần đó, tay cầm chai nước rộng bỗng siết mạnh. Sao cậu cứ có cảm giác bất an.. Chết tiệt!

Sur Từ và Hạ Mai đều ngang bằng sức cả. Khi nó vượt lên, nhỏ ngay lập tức bắt kịp, và điều đó xảy ra tương tự với Hạ Mai. Dù cho cả hai đứa nó đều là con gái, sức chạy thật sự khiến con trai như Xử Nữ còn phải kinh ngạc. Động lực tốt nhất luôn là ganh đua nhì!

Đột nhiên, trong ánh mắt của thành viên hai lớp, Sur Từ đang chạy bỗng chốc dừng lại. Cả Hạ Mai đang chạy trước cũng vì lạ mà dừng theo. Nhỏ hơi tò mò.

Sur Từ tự nhiên cảm thấy chân mình nặng trĩu đến không nhấc lên được, cả người cũng như bị đông cứng lại. Trước khi nó kịp nhận ra, Sur Từ đã ngã về phía trước trong vô thức. Có thể nó.. kì lạ quá...

"Ê! Nè!!"

Hạ Mai lập tức hốt hoảng chạy lại. Tuy nhiên chân nhỏ lại khựng lại ngay lập tức, cả người cũng như hoá đá. Tay vô thức ôm lấy miệng trong khi mắt mở to.

Sur Từ bằng cách nào đó vẫn còn gắng gượng, nó chống tay xuống đất mà cố đứng lên. Tuy nhiên, trước mặt Sur Từ lại là mặt đất bị thứ chất lỏng màu đỏ thấm ướt. Chạm nhẹ tay lên đầu, bàn tay trắng nõn phản chiếu trong mắt nó bị màu đỏ tươi bao phủ.

Trước khi mọi thứ trở nên tối sầm, Sur Từ nhìn thấy Song Ngư đang chạy về phía mình với ánh mắt lo sợ, cùng với tụi nó và lớp Toán nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Lưỡng lờ lưỡng lự

"Con nhỏ này, mày mà còn ăn uống thất thường là chết với tao!!"

Sur Từ ngồi dựa lưng vào thành giường trên giường bệnh, đầu bị Xử Nữ gõ gõ mấy cái cùng với ánh mắt lờm lờm sâu cảnh cáo. Nó lè lưỡi, trong lòng lập tức dâng lên cảm giác bất mãn rõ ràng.

"Chưa kể còn ngủ không đủ giấc! Mày để mình bị suy nhược đến mức đó, đúng là chọc điên người khác mà!"

Miệng độc như thế nhưng tay Bạch Dương vẫn cẩn thận đưa cốc nước cho Sur Từ. Đôi mắt nâu nhìn con bạn thân như sinh vật lạ, không ngừng chớp chớp, đến mức đưa tay sờ trán Bạch Dương thử. Sur Từ không tin đâu, con bạn nó mà cũng có lúc ân cần và biết chăm sóc thể này cơ đấy! Ủa, khó tin quá a!

"Tao ngã có chút, có tội bây làm quá lên thì có!"

Tay chạm nhẹ vết thương đã dán băng bên trán, Sur Từ phồng mang trợn má bất mãn. Nó tự nhiên bỗng cảm thấy lạnh gáy.

"Mày còn con nít lắm con ạ!"

Xử Nữ thôi ánh lờm của mình và thay vào đó nở nụ cười khinh thường. Điều này khiến Sur Từ lập tức bức bối. Tay với lấy cái gối gần đó, nó không chút ngần ngại đập vào khuôn mặt mà nó cho là nham nhở của Xử Nữ, mặc kệ sự thật nó biết rõ cậu sẽ giận dữ như thế nào.

"Con này! Mày tới số rồi!!!"

Bạch Dương vốn thích khiến cho lớp trưởng nổi giận vẫn còn chưa gan bằng Sur Từ lúc này. Đôi mắt nâu nhìn con bạn một cách nghi hoặc, là con nhỏ đó vừa ăn gan hùm hay nó ngã đập đầu mà chấn thương đến hoá điên?! Dám lè lưỡi chọc tức Xử Nữ thêm đúng là một hành động cực kì ngu ngốc mà.

"Mà tội bây ở đây ỏn không đó?"

Sur Từ mặc kệ tên lớp trưởng đang giận dữ mà hỏi một cách thản nhiên. Nhanh chóng trở lại bình thường, Xử Nữ nhún vai.

"Để tội nó lo được mà!"

"Vội lại chiều cũng là tiết văn, xoã đi xoã đi!!!"

Gì chứ nói đến bỏ tiết thì Bạch Dương sung sức lắm! Chưa kể đó còn là môn văn mà nó cực kì cực kì cực kì không thích luôn, vừa không thích môn học lẫn cả giáo viên. Nó có bao giờ nuốt được chữ nào ra hồn đâu!

Xử Nữ chớp mắt một cái, lập tức quay phắt sang.

"Con kia, mày vừa nói cái quái gì?!"

Bạch Dương biết mình vừa buột miệng mà lập tức dùng tay bịt chặt. Nó cười xoa một cách vô tội.

"Dương nó bảo là nghỉ chiều á!"

"Con khốn nạn!!!"

Bạch Dương nhìn con mèo đang làm mặt ngây ngô cười tươi như mình chẳng có tội tình gì, đến mức ước gì mình có thể giết chết con nhỏ đó ngay tại đây!

"Ê? Trốn học cơ á?"

Cái giọng của Xử Nữ khiến nó thấy sợ. Bạch Dương hai tay khuê khoà trước mặt.

"Mày chết chắc rồi con!!!"

Sur Từ hai tay bưng cốc nước, vừa uống vừa thản nhiên xem màn "trị tội con dân" của lớp trưởng đại nhân dành cho cừu bông tội nghiệp.

Ai da, nó vô tội nha!

Cuối cùng, Bạch Dương bị Xử Nữ kéo về không thương tiếc. Dù cho nó cố gắng bám víu lấy bao nhiêu đi chăng nữa, Sư Tử vẫn nhẫn tâm "phân biệt" nó.

Nó kéo không hạnh phúc đâu!

Lúc này, Sư Tử đang một mình ở trong phòng bệnh. Nó luôn ghét việc đi học, nhưng ước gì nó được ra khỏi đây thì sao cũng được. Đây không phải lần đầu Sư Tử nhận ra rằng bệnh viện chán đến mức ra sao.

Khi Sư Tử hỏi khi nào nó được xuất viện, thật lạ rằng Xử Nữ hoàn toàn không rõ, và Bạch Dương chỉ báo một cách mập mờ là khi nó khoẻ hẳn.

Sư Tử trong vô thức đưa tay sờ vết thương trên trán. Nó bỗng chốc nhớ lại lúc nó ngã.

Dù trên đường chạy không có lấy bất kì chướng ngại vật nào kể cả một hòn đá nhỏ, Sư Tử vẫn ngã. Nhưng nó hoàn toàn không ngã vì vấp. Nó vẫn nhớ rất rõ, nhớ như in rằng lúc đó nó cảm giác ra sao. Một cảm giác rất lạ, một điều mà Sư Tử chưa từng trải qua. Đôi chân vốn là của nó trong lúc đó lại dường như không theo ý muốn, cứ cứng đờ lại rồi ngã về phía trước trong vô thức. Khi tỉnh dậy, nó đã thấy mình ở đây.

Sư Tử nhìn vào chiếc vòng đeo ở tay trái, bất giác thờ dài. Một mối quá, nó cảm thấy bao nhiêu sức lực như trôi hết cả. Cơ thể của nó dần không còn theo ý nó muốn nữa.

Có tiếng chuông điện thoại.

Là Thiên Thành.

"Anh hai, em nghe đây!"

"Tại sao không báo cho anh?! Mao Mao, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?!"

Giọng nói sốt sắng của Thiên Thành khiến Sư Tử thoáng thấy lạ. Nó chớp mắt một cái, khuôn mặt vẫn giữ nguyên sự bình tĩnh không rõ hiện hữu từ bao giờ.

Sư Tử không hề biết, trong căn phòng làm việc vốn tĩnh lặng kia, vị chủ tịch trẻ luôn lạnh lùng đã nói lớn bằng giọng lo lắng như thế nào.

"Em ổn mà anh, em chỉ là bị ngã một chút! Anh hai đừng lo quá!"

Cậu có thể không lo hay sao!

Gia đình của cậu, người thân duy nhất của cậu bây giờ chỉ còn mỗi nó, Thiên Thành có thể không lo hay sao!?

"..."

Đôi mắt màu nâu khói lập tức mở to.

"Em."

"Em đã bảo sẽ cân nhắc! Làm ơn đi, Mao Mao!!"

Khoé môi hơi nhếch lên, Sư Tử đành cười xoà.

"Em sẽ suy nghĩ, em xin lỗi anh hai!"

"Em rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy hả?! Mao Mao!!"

"Em xin lỗi, chào anh!"

"Mao---"

Ở đất nước xa xôi kia, Hàn Thiên Thành tức giận quăng mạnh điện thoại một góc trên bàn. Bàn tay cậu ôm lấy trán một cách chán nản.

Sư Tử cúp máy. Chẳng rõ liệu đang suy nghĩ về điều gì, nó đưa tay tắt nguồn điện thoại rồi mới để lên đầu tủ bên cạnh. Nằm phịch xuống giường, Sư Tử bỗng chốc suy nghĩ vài điều, bao gồm cả anh nó.

Nghĩ ngợi một hồi, nó ngủ gật lúc nào chẳng hay.

Phần ăn bệnh nhân vẫn để một góc.

Bạch Dương nhìn trang tập trắng tinh của mình mà cắn bút thờ dài. Cô Xuân bảo lớp Toán tụi nó viết một văn bản dài bốn tờ giấy trong vòng ba mươi phút, Bạch Dương thật sự nguyên rửa mà. Sau này có học đại học hay cao đẳng gì thì nó nhất định không học ngành nào dính lú tới văn và anh.

Có vẻ hơi khó thì phải.

Mà cũng kì lắm nha! Cô Xuân chủ nhiệm lớp Văn năm trước đồng thời phụ trách bộ môn ngữ văn cả hai lớp trong đó có lớp Toán. Bạch Dương đến chết vẫn không hiểu được tại sao năm nay mọi thứ vẫn chẳng hề thay đổi.

Đúng là có lợi mà cũng có hại!

Bạch Dương nhìn đồng hồ còn đứng năm phút, chán nản quay bút. Cũng tại Xử Nữ hết, không thì có thể thoải mái ở lại bệnh viện chơi cùng Sư Tử rồi. Chưa bao giờ nó lại nghĩ mình cần con quỷ đỏ đến thế này!

Chuông reo ra chơi cũng đồng thời hết tiết, Bạch Dương tự hào nộp bài và khoe khoang rằng nó viết được cái mở bài.

"Này thì mở bài!"

Ma Kết chẳng dễ thương gì hết, nở đánh nó như thế trong khi nó chẳng làm gì sai.

"Mày phải biết học tập tao biết chưa?"

Bạch Dương lập tức quắc mắt lườm sắc Bảo Bình đang vỗ ngực tự đắc. Nói mạnh mẽ lắm như mình hay ho lắm, Bạch Dương muốn kẹp cổ nấu tên đó ra trò mới thôi.

"Đừng có giờ cái miệng Cuội của mày ra! Mau! Nói mau!! Mày viết được cái gì?!"

Bảo Bình nhếch môi đắc thắng, bàn tay thản nhiên mở to năm ngón trước mặt Bạch Dương.

"Năm mặt luôn nha con!"

"Nhưng cậu chép mạng còn gì!"

Câu nói ngậy thơ mà không biết hậu quả khiến Bảo Bình bị tụt cảm xúc hẳn luôn. Cậu chép miệng, cười trừ với cô gái ngồi cạnh mình.

"Cậu đừng có nói ra chứ!"

Cự Giải chớp chớp mắt, đầu hơi nghiêng sang một bên. Năm học mới cô được xếp ngồi giữa Bảo Bình và Anh Tuấn, Cự Giải thấy rõ cậu cầm điện thoại dưới học bàn vừa xem vừa làm cơ mà. Cô chỉ nói sự thật thôi mà..

"Haha! Tưởng gì ghê gớm lắm!! Haha!!!"

"Câm đi con kia!!!"

Bảo Bình thẹn quá mà hoá giận.

"Còn cậu thì sao Song Tử?"

Giọng nói thích thú của Thiên Bình vang lên trong khi đang kẹp chặt tay của Nhân Mã mặc kệ cậu vừa la ồm ồm vừa đẩy đẩy ra và hoàn toàn công cốc. Cô có hơi thắc mắc, Song Tử dù sao cũng học rất giỏi.

"Được mở bài với phần giải thích mà thôi!"

Nhìn Song Tử cười cười mà nói vậy, không hiểu sao Bạch Dương tự dưng cảm thấy khó chịu không thôi. Nó nhớ rõ rằng tốc độ viết của cậu ta nhanh đến đáng sợ, đã vậy còn từng nét từng chữ đều rất rõ ràng. Suốt ba mươi phút, đối với Bạch Dương có thể ngán ngủ chẳng thấm vào đâu nhưng thiết nghĩ, Song Tử ít nhất phải được bốn mặt cơ chứ!

Bạch Dương cảm thấy bực bội trong lòng, tay cứ vươn ra đánh mạnh vào vai Song Tử theo thói quen.

Song Tử vừa định mắng lại thì nhìn thấy ánh mắt bực mình không rõ lí do của Bạch Dương, lại còn ánh mắt hiếu kì của tụi nó.

"Tụi bây nhìn cái thá gì? Tao còn đỡ hơn cái thằng kia nha!"

Song Tử vừa nói vừa chỉ tay sang tên ngồi cạnh mình, đúng hơn cách giữa là Thiên Yết đã bước ra khỏi chỗ từ lúc nào.

Song Ngự biết mình bị nói tới, dẫu vậy thái độ vẫn giữ nguyên lạnh nhạt. Tay chống cằm, đôi mắt nâu cafe thản nhiên nhìn tụi nó.

"Nhiều?"

Câu hỏi ngắn gọn súc tích đến quá đáng của Nhân Mã, tụi nó đều hiểu.

Mặt Song Ngư vẫn thản nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra.

"Nộp giấy trắng."

Quả nhiên!!!

Giờ tụi nó tự nhiên thấy hối hận vì lúc đó cần không cho Song Ngư đi cùng Sư Tử đến bệnh viện. Tuy nhiên, ý nghĩ đó nhanh chóng bị thay đổi lại ngay sau đó. Thà thế này còn đỡ hơn nhiều ấy chứ!

"Mày bị dờ người à?"

"Đồ thằng giữ nước, kệ cha tao!"

Biết thế Bảo Bình đã chẳng tốt bụng mà lên tiếng làm quái gì. Song Ngư đúng là một thằng bạn thân khổ nạn nhất mà cậu từng gặp.

Đúng lúc này, Bạch Dương vì tiếng đóng cửa đột ngột mà quay sang nhìn thử. Nó hơi nheo mắt.

Song Tử đứng dựa vào tường nghe điện thoại, vẻ mặt thoáng chốc trở nên đăm chiêu.

"Vâng, chiều cháu sẽ tới. Cho đến khi đó, xin bác đừng nói gì cả."

Nói rồi, Song Tử cúp máy. Bàn tay cầm điện thoại siết chặt đến sắp gãy vụn đến nơi.

"Đó không chỉ là chứng suy nhược cơ thể bình thường có đúng không?"

Bạch Dương không thường nghiêm túc, hầu như là không bao giờ. Nhưng một khi đã nghiêm túc thì có lẽ cả Xử Nữ cũng không thể bằng.

Mắt đen nhìn đứa con gái đang dùng tay đóng lại cánh cửa phòng học, vẻ mặt điềm tĩnh vẫn điềm nhiên không hề thay đổi.

"Nè, trốn học đi!"

Đôi mắt vốn bình thản của Song Tử trong vài giây bỗng chốc mở to hết sức, chớp đến quên cả nhip điệu. Trước khi cậu kịp sức tỉnh nhận ra điều gì, Bạch Dương đã nắm lấy tay Song Tử mà kéo đi một mạch.

"Cậu muốn làm loạn sao?"

Đáp lại câu hỏi nghi hoặc pha chút khinh thường của Song Tử, Bạch Dương vẫn cười toe. Dù vậy, tay cậu đang được nó nắm lấy vẫn bị siết chặt đến khóc không ra nước mắt.

Song Tử hơi nhăn mặt, nhưng ngay sau đó lại cười trừ.

Bạch Dương thú thật cũng chả biết bản thân đang làm gì nữa. Trốn học, nó biết rất rõ sẽ thế nào. Bị kỉ luật này, bị mắng này, rồi chọc giận cả con thịnh nộ của lớp trưởng đại nhân.

Tuy nhiên, Bạch Dương chỉ là vì không muốn nhìn thấy cái vẻ mặt kia của Song Tử. Tên đó luôn như vậy, bình thường thì cứ thích tỏ ra vô lo vô nghĩ, vậy mà đụng chuyện gì phải lo thì lại cứ trưng ra bộ mặt bình thản như chẳng là gì. Bạch Dương ghét lắm, cực kì ghét!

Trong lúc này, khi bàn tay Bạch Dương nắm chặt lấy tay Song Tử mà kéo đi, cậu chợt cười ranh ma rồi chạy nhanh hơn, nắm lấy thế chủ động kéo ngược lại Bạch Dương.

"Con trai mới là người kéo!"

Nụ cười tinh nghịch của Song Tử không hiểu sao khiến trông ngược Bạch Dương đập mạnh. Mặt nó cứ vô lí do mà đỏ ửng lên.

Tên chết tiệt!!

Cái mối quan hệ này lạ thật. Không là người yêu, không là bạn bè, không phải thân thiết nhưng cứ quan tâm nhau, lưỡng lự lưỡng lự không tài nào diễn tả được.

Vậy mà, Song Tử lại thích mọi việc dừng lại ở mức này hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Là thích đấy!

Khi Sur Từ thức dậy đã là chiều rồi. Nhìn lên đồng hồ treo tường đằng kia, nó nghĩ, giờ này tại nó có lẽ đã về kí túc xá cả rồi.

Sur Từ trong phút chốc bỗng cảm thấy cả người đau nhức không còn chút sức lực nào, tưởng chừng sắp ngã quỵ đến nơi. Một tay ôm đầu, nó theo phản xạ đưa bàn tay ra trước mặt. Mọi thứ trong mắt nó trở nên mờ mờ ảo ảo đến kì lạ.

Sợ hãi và lo lắng chính là cảm giác của Sur Từ lúc này. Nó đưa tay dụi mắt, dụi đến mắt gần như đỏ cả lên. Khi mọi thứ trở lại bình thường, nó mới có thể dựa lưng vào thành giường.

Nếu cứ thế này..

Cổ họng Sur Từ khát khô cả lên, đến mức trở nên đau. Nó nhìn xung quanh theo phản xạ, lưỡng lự một chút cho đến khi nhìn thấy bình nước và ly ở đầu tủ cạnh đó. Cổ rướn người, bàn tay vói về phía trước lấy chiếc ly kia. Tuy nhiên, ngay khi Sur Từ vừa cầm được cái ly trong tay mình..

Lúc này, ở hành lang bệnh viện xuất hiện một nhóm học sinh vui vẻ đến ồn ào. Vừa đi vừa nói chuyện rôm rả.

Tại nó trước khi tan học đã bàn sẽ cùng đến thăm Sur Từ, nên chuông vừa reo đã không hẹn mà cùng phóng đi ngay. Tuy nhiên, Bạch Dương và Song Từ đều không có mặt.

Xử Nữ vì chuyện ban sáng mà đâm ra bực bội, gọi nó lại chẳng bắt máy. Khỏi cần nói cũng biết hai đứa đó rủ nhau trốn học. Về tới nơi thì biết tay cậu!

Nhân Mã mất chăm chú nhìn màn hình điện thoại, nhìn vào mấy cuộc gọi nhớ đến Song Từ và Bạch Dương mà nhũn mảy. Hai cái người đó chết mất xác ở đâu rồi cơ chứ!!

Tâm trạng gần đây của Song Từ gần như là không tốt, Nhân Mã biết rất rõ điều đó. Thân là bạn thân từ khi hai thằng còn bé xúu nhưng Nhân Mã chẳng thể làm gì, một phần cũng vì chính cậu cũng lo nghĩ về những chuyện tương tự. Nhân Mã cũng biết rằng chị họ của cậu là người duy nhất vực dậy sự chán chường của thằng đó lúc này, dù sao Bạch Dương vẫn là người mà Song Từ thích.

Nhân Mã nghĩ, chỉ là cậu nghĩ mà thôi, sẽ ra sao nếu Bạch Dương cũng thích Song Từ như Song Từ cảm nắng Bạch Dương. Dù sẽ ồn ào và không hợp nhau, điều đó vẫn sẽ tốt hơn là mập mờ như bây giờ không phải sao.

Đôi mắt hồ phách chán nản nhìn Song Ngự đang vừa đi vừa đọc sách đằng kia, mày lập tức nhũn lại. Tên giả tạo đó có gì hay mà con gái bao gồm bà chị kia cứ đồ xô nhau mà thích?! Tên đó rõ ràng chắc chắn còn không để tâm tới dù chỉ một chút, Cự Giải là bằng chứng lớn nhất còn gì.

"Tâm lý con gái thật khó hiểu!"

"Cậu bảo gì cơ?"

Thiên Bình vốn đi cạnh Nhân Mã, vì nghe loáng thoáng giọng nhỏ mà quay sang nhìn. Sự cười trừ như chẳng có chuyện gì xảy ra của cậu khiến cô rất không thích.

Kim Ngưu bước đi đều đều cùng với Ma Kết, cả hai cứ hàn thuyên những chuyện có vẻ không hề liên quan với nhau.

Lúc này, Kim Ngưu mới để ý. Nếu đã ở đây, cậu có lẽ cũng nên đến thăm Mã Phi. Nghĩ đến đây, cậu vừa giận vừa thương Phạm Yến Ly. Cô ta sẽ không dễ được mẹ cậu chấp nhận đâu.

Vì đưa nhò đến chỗ của Mã Phi, Kim Ngưu lần đó đã bị Lãnh phu nhân mắng rất nhiều. Mặc dù, điều đó đương nhiên không đủ khiến cậu hối hận về quyết định của mình.

Ma Kết biết điều mà đôi mắt màu lam kia đang suy nghĩ. Tuy nhiên, cô chỉ đơn thuần là im lặng.

Mất một lúc để tại nó đến được phòng bệnh nơi Sur Từ nghỉ ngơi. Thật ra, phải nói là may vì Thiên Yết nhớ được số phòng.

Xoảng!!

Đúng lúc đó, một âm thanh như đồ thủy tinh bị vỡ vang lên một chút chói. Song Ngự vốn đứng cạnh cánh cửa lập tức mở ra đầy sột sỏ, mặc kệ cả việc gõ cửa.

Sur Từ vẫn ngồi trên giường, người quay về phía tụi nó trong khi tay vẫn như đang cầm một vật vô hình nào đó. Nhìn thấy tụi nó, bàn tay kia hơi run rẩy và ngay lập tức trở lại bình thường.

"Chỉ là làm roi cái ly thôi mà, làm gì nhìn ghê thế!"

Nhanh chóng trở lại vẻ mặt vui tươi thường ngày, đôi mắt nâu khói tỏ vẻ khinh thường. Sur Từ hừ mũi. Nó không hề biết, biểu hiện thất vọng lạ thường ban nãy chỉ cần một giây đã bị Song Ngư ghi nhớ hết thảy.

"Cậu phải cẩn thận hơn một chút chứ!"

Cự Giải từ chỗ cạnh Thiên Bình chậm rãi đi lại, miệng dù than phiền nhưng vẫn ngồi xôm xuống dưới sàn chỗ đồng thủy tinh vỡ kia. Nhìn một hồi, cô lên tiếng mà vẫn không quay lại, chỉ có mỗi bàn tay chia ra.

"Bảo Bình, tìm giúp mình đâu đó cái gì đựng được đi!"

Bảo Bình nhướn mày. Bảo cậu tìm gì bây giờ!?

"Sao tụi bây ở đây hết vậy?"

Tay Nhân Mã cốc lên đầu Sur Từ một cái, ánh mắt nhanh chóng trở nên dịu dàng.

"Bọn anh tới thăm em, em gái ngốc!"

Từ "em gái" nói ra từ miệng Nhân Mã không hề có chút gì là giọng gao, hoàn toàn rất tự nhiên. Hệt như cậu là đang nói về một điều hết sức bình thường.

Thiên Bình không hề cảm thấy khó chịu. Có lẽ cũng là vì cô cảm nhận được điều đó, mà nhiều nhất là bởi cô tin cậu vô điều kiện.

"Quôn ghê luôn!"

Sur Từ tay ôm chặt gối, vui vẻ cười tươi.

Song Ngư vì nụ cười của nó mà đâm ra khó chịu. Cậu chỉ ngồi một chỗ, hoàn toàn không có ý định tiến lại hay trêu chọc nó như thường.

Nụ cười của nó lúc này, Song Ngư rất ghét.

"Cậu đùa à?! Tới cái nơi con nít này.."

Nhìn cái khu vui chơi trước mặt, Song Từ chán nản chep miệng. Lập tức, cậu bị đánh một phát đau điếng vào lưng.

"Cậu không thích nhưng tôi thích! Hừ, đừng có mà than!!"

Song Từ không ngại lờm Bạch Dương đến rách mắt. Ban nãy còn rõ ràng nói gì mà vì cậu buồn mà đưa cậu đi đâu cho khuây khoả, trắng ra cũng quy về niềm vui cho nó cả!

Hồi còn ở Mĩ, Song Từ và Nhân Mã cũng bị Bạch Dương và Sur Từ kéo đi không thương tiếc như vậy, thậm chí còn đi Disneyland không biết bao nhiêu lần. Thật sự thì Song Từ không hiểu được ở mấy cái khu vui chơi con nít này có gì hấp dẫn đến thế mà cả cái con nhỏ bạo lực này và nhỏ em họ cậu đều ưa thích?!

Chán!

Trái ngược với Song Từ, Bạch Dương cảm thấy hứng thú tối đa. Nó từ nhỏ đã luôn thích những khu vui chơi, đến mức cho nó cả ngày ở đó nó cũng chẳng la làng la xóm lên. Đường đường là học sinh lớp mười một, Bạch Dương tới giờ vẫn không bỏ được sở thích này.

Khi nghe ở trung tâm thành phố có mở một khu vui chơi, Bạch Dương đã luôn muốn đến thử. Được dịp như hôm nay là rất ít, nó nhất định không để vụt mất!!

"Tôi không có quôn mà vui chơi như cậu đâu!"

Song Từ dù Bạch Dương là người cậu rất thích đi chẳng nữa, thà quay về học tiếp còn sướng hơn vào cái chốn chỉ dành cho trẻ con này.

Bạch Dương không ngần ngại nắm lấy tay Song Từ, vui vẻ cười tươi rói.

"Tôi dám chắc với cậu sẽ vui mà!"

Nụ cười kia khiến Song Từ tim lỡ một nhịp, mặt cũng thoáng đỏ ửng.

Đừng có dùng chiêu này để dụ dỗ cậu! Song Tử nhất quyết không thay đổi quyết định của mình! Cậu nhất định có chết cũng không vào!!

5 phút sau.

"Cậu đúng là đồ con rùa!!"

Bạch Dương nhìn Song Tử đang dẫn đầu trước mặt mà đâm ra bức bối. Thua cậu ta trong game đua xe là quá đủ rồi, nó nhất định không thua ngoài đời thực đâu!

Cơ mà, nó nhớ rõ rằng mới này còn có tên thà chết chứ không vào khu vui chơi của con nít cơ mà!!

Kết quả cuối cùng chẳng biết ra sao. Vì trước khi hai đứa kịp phân thắng bại, chiếc xe đã đột ngột dừng lại vì hết thời gian. Bị mất hứng đột ngột đâm ra cả Bạch Dương và Song Tử đều không muốn chơi tiếp làm gì nữa!

Địa điểm tiếp theo, nhà ma. Đề xuất ý kiến là Song Tử.

"Sao thế? Cậu sợ à?"

Cái giọng kéo dài của Song Tử khiến Bạch Dương lập tức bức bối. Nó vốn sợ ma từ khi còn bé tí, cũng là vì bị "kẻ thù" tiềm ẩn một đồng truyện ma vào đầu. Tuy nhiên, thà chết chứ nó không để cho tên này phát hiện ra đâu! Bạch Dương sẽ chết vì nhục nhã mất!!

"T-T-Tôi mà sợ á! Có mà cái đầu cậu sợ!!"

Mạnh mẽ là thế, Bạch Dương không hề nhìn thấy nụ cười nửa miệng gian tà xuất hiện trên mặt đẹp của Song Tử.

Bạch Dương tội nghiệp chưa hề bao giờ biết rằng, bí mật của nó đã bị Song Tử biết từ lâu. Cũng là vì, "kẻ thù" kể chuyện ma cho nó không ai khác ngoài Song Tử cậu, nó chỉ là vì sợ quá mà không để ý thành ra lớn quên luôn.

Thật là thú vị mà!

"Mấy cái này.. ch-chi là đồ giả.. giả thì c-có gì phải s-sợ c----Á ma!!! Cứu!!!!"

Song Tử chọn nhà ma vì muốn xem biểu hiện sợ hãi của Bạch Dương sẽ ra sao, nhưng giờ thì cậu thấy hối hận thật rồi. Được ôm như vậy thì thích thật đấy, nhưng Song Tử nghĩ cậu sẽ chết vì ngạt trước khi cảm thấy hạnh phúc mất thôi.

Chết tiệt, cậu không thở được!!

Ra khỏi nhà ma, trong khi Bạch Dương thở phào nhẹ nhõm thì Song Tử lại không ngừng hít vào không khí để bù lại. Cậu thật sự tôn trọng già rồi, đến chết cũng không "chơi đại" lần nào nữa!!!

Địa điểm tiếp theo, tàu lượn siêu tốc. Đề xuất ý kiến không ai khác ngoài Bạch Dương.

Dám chọn nhà ma, không cần biết là vô tình hay cố ý, lần này nó nhất định trả đủ!!

Nhìn chiếc tàu cứ di chuyển với tốc độ chóng mặt trên đường ray bé xíu ở độ cao đó, Song Tử lập tức xanh mặt.

"Thôi.. thôi đi chơi tr-trò khác đi!"

Tuy nhiên, Bạch Dương còn sống thì Song Tử khó có thể toại nguyện.

Con nhỏ đáng ghét!!!

Song Tử không phải gì một thằng công tử bột sợ độ cao, cậu chỉ là không thích đứng ở nơi quá cao mà tàu lượn siêu tốc là một điển hình rõ nhất!!

Cuối cùng, Song Tử vẫn bị Bạch Dương thắng thường "đá" vào tàu. Trước khi cậu kịp thoát ra, thanh bảo vệ đã được gạt xuống tự động.

Cho tôi xuống.. Làm ơn cho tôi xuống đi mà...

Tay nắm chặt hai bên thanh bảo vệ khi tàu bắt đầu đi lên, Song Tử nghĩ mình sắp khóc đến nơi rồi.

Sau một hồi dừng lại, chiếc tàu lại bắt đầu lăn bánh và lập tức rơi xuống.

"Uwaaaahhh!!!!"

Giờ thì cậu đi chết còn sung sướng hơn.

"Vui ha!"

"Vui cái đầu cậu chứ vui!!"

Bạch Dương nhìn Song Từ mặt xanh lè mà không nhịn được cười. Tội nghiệp ghê!

Song Từ có chết không tin Bạch Dương có thể độc ác đến mức bắt cậu đi đến năm vòng, dù đến vòng thứ ba là Song Từ đã hồn lìa khỏi xác mất rồi.

"Đói rồi! Đi ăn đi!"

Song Từ chẳng còn chút sức lực nào mà kháng cự lại cả. Nhưng suy nghĩ lại là một chuyện. Cậu nhớ lúc trưa con nhỏ này đã ăn một bữa "đồ sộ" rồi cơ mà!!

Nhìn cái bánh kẹp đặt trước mặt, Song Từ không hiểu sao chẳng muốn ăn gì cả. Cậu không nghĩ mình nuốt được gì bây giờ đâu. Cậu vẫn còn muốn nôn từ khi xuống khỏi cái tàu địa ngục đó..

"Ê! Ăn đi chứ! Đứng là phí của!!"

Song Từ lườm nguyệt cái con nhỏ đang thân nhiên ăn nhồm nhoàm, chỉ hận không thể hất cái bánh đi. Chán, cậu quay sang hướng khác, tỏ vẻ như không quan tâm.

Bạch Dương hừ mũi trề môi. Nhân lúc Song Từ không chú ý, nó nhanh nhẩu giật lấy cái bánh của cậu.

"Ê! Hói cái này."

"Tên tôi không phải là ê!"

Bạch Dương khinh thường nhìn tên con trai trước mặt. Tạm thời để sang một bên, nó cắn một miếng và hỏi tiếp bằng giọng thân nhiên.

"Cậu thích tôi hả?"

Song Từ vốn là đang uống nước, lập tức vì câu hỏi kia mà phun hết ra ngay lập tức. May là cậu đã quay sang hướng khác để không trúng Bạch Dương, không thì con nhỏ kia thế nào cũng nổi sung thiên lên.

"Cái--C-Cậu.. Cậu kiếm đâu ra thế hả?!!"

Nhìn Song Từ ho sặc sụa, lại còn cãi bậy cãi biến khiến Bạch Dương tưởng mình nhầm. Nó chu mỏ, chán nản dùng ống hút khuấy khuấy trong ly.

"Ê? Tôi nghe Mã nói vậy mà! Không lẽ là thằng nhóc lừa tôi sao? Chán!"

Song Từ tự nhủ nhất định cho Nhân Mã một trận khi cậu về. Có thằng bạn "tốt bụng" như thế còn gì!!

Mà, chán là sao?

"Sao chán?"

Bạch Dương chỉ là buộc miệng mà nói ra, bị Song Từ nhắc lại khiến cho khuôn mặt bỗng chốc ửng đỏ cả lên. Điều này lọt vào mắt cậu, nhưng Song Từ hoàn toàn không hiểu. Cậu chỉ đơn giản nghĩ nó bị gì đó mà đưa tay áp vào trán Bạch Dương.

"Sốt hả? Sốt hả!?"

Bạch Dương tự nhiên thấy bức, không thương tiếc hất mạnh tay Song Từ ra.

"Này, tôi quan tâm cậu còn đòi hỏi gì nữa!"

"Plè! Cóc cần!!"

Đúng là con nhỏ không biết điều, Song Từ nghĩ thầm.

"Mà đừng có đánh trống lảng! Nói đi! Có thật không? Thật không!?"

Cái cách mà Bạch Dương chống cả hai tay lên bàn, chồm người tới thật khiến Song Từ cảm thấy lúng túng. Nói nãy giờ rốt cuộc cũng quay về chuyện này, cậu tưởng nó đã quên rồi cơ chứ!!

Bạch Dương hoàn toàn không phải loại người kiên nhẫn. Nó chu mỏ, chán nản ngồi xuống ghế của mình. Xi, không nói thì thôi!

"Rồi có thích đấy thì sao hả!?"

Trong vài giây, Bạch Dương tự nhiên đứng hình. Mắt chớp liên hồi, nó quay sang nhìn Song Tử, thật sự thất sắc biểu hiện của cậu ta lúc này. Nhìn Song Tử cứ tay chống cằm quay sang bên cốt là để che đi nét mặt, Bạch Dương tự nhiên thấy buồn cười.

"Thấy chưa? Vậy mà cứ nói lòng vòng!"

Vậy là em nó có sai đâu. Ôi dà, Bạch Dương khá là tin tưởng Nhân Mã đó nghe!

"Mệt! Rồi sao?! Có dính líu gì đến cậu!?"

Bị phát hiện ra khiến Song Tử thẹn quá hoá giận. Cậu thích nó, ừ thì thích đấy, nhưng nhìn cái vẻ mặt thần nhiên như đag nói chuyện bông đùa của Bạch Dương khiến Song Tử không chịu được. Nó đâu biết lúc này tim cậu như muốn nhảy ra ngoài đâu.

"Người cậu thích không phải tôi, tôi biết, và cậu cũng chẳng cần để tâm gì đến chuyện này đâu!"

Bạch Dương hiểu ý nghĩa câu nói của Song Tử. Ý cậu ta, là bảo nó quên tất cả đi chứ gì! Không hiểu sao, Bạch Dương là đang thấy rất bức bối.

"Về!"

Đã chiều rồi, Song Tử còn phải đến bệnh viện nữa.

"Cậu lập tức đứng lại cho tôi!?"

Bước chân Song Tử khựng lại, có chút băn khoăn tận đến khi quay đầu nhìn Bạch Dương. Cậu đã để tiền ở đó rồi cơ mà.

"Tên gốc nhà cậu! Tôi ghét! Ghét! Cực ghét!!!"

Vừa nói, Bạch Dương vừa vo tròn miếng giấy ăn và vút thẳng vào người Song Tử đằng kia.

"Này!!!"

Con nhỏ này muốn gây sự chắc!

"Không để tâm? Có mà không để tâm cái đầu cậu!"

Bạch Dương từ lúc nào đã đứng bật dậy, đối diện với Song Tử bằng ánh nhìn tức giận. Cả cậu cũng tự dưng bức mình, rõ là muốn cãi nhau mà.

"Là cậu có thích đúng không?"

Bàn tay Song Tử siết chặt lại với nhau, răng cắn mạnh môi suýt bật máu.

"Ồ, thích đó! Là có thích đó! Rồi sao?"

Cái vẻ mặt kèn kiệu của Song Tử khiến Bạch Dương bức dọc trong khi mặt lại thoáng đỏ ửng cả lên. Nó lắc mạnh đầu, vút mạnh thêm một vo giấy ăn vào người Song Tử.

"Cái---"

"Chết tiệt! Cũng có thích đấy! Thì sao cái đầu cậu!! Thích! Cũng thích đấy!!!"

Bạch Dương đã từng thích Song Ngư, nhưng đó chỉ là đã từng. Nó nhận ra rằng người con trai đó hoàn toàn nó mãi mãi không thể với tới. Song Ngư luôn ở cạnh, nhưng lại dường như rất xa. Cảm giác đó khiến Bạch Dương bỏ cuộc, bởi vì cái cảm giác xa vời đó rất giống với Tử Thiên trước đây, và giờ là cả Sư Tử. Luôn gần cạnh nhưng tưởng chừng chỉ một cái chớp mắt sẽ biến mất hết cả.

Tình cảm mà Bạch Dương dành cho Song Ngư là tình cảm nam nữ, nhưng thuộc về ngưỡng mộ thì đúng hơn. Bạch Dương ngưỡng mộ một Song Ngư đẹp trai, một Song Ngư hoàn hảo, một Song Ngư hiền hoà. Nhưng khi trái tim băng lạnh ấy đã tan chảy không phải vì nó, nó đã biết rằng con đường duy nhất là rút lui.

Bởi vì, nó sẽ không bao giờ thắng được.

Nói Bạch Dương thực dụng cũng chả sao, nó cũng chỉ là không muốn bị tổn thương.

So với một Song Ngư và một Sư Tử như những đoá hoa tưởng chừng một ngày nào đó sẽ biến mất, Bạch Dương muốn mình là một con bướm hơn. Bướm có thể bay đến những nơi mà nó thích, Bạch Dương cũng vậy.

Nó nhận ra, người luôn ở cạnh nó bất chấp mọi thứ không phải người nó thâm thương trộm nhớ Song Ngư, mà là oan gia nó cực kì căm ghét, Song Tử.

Nó nhận ra chứ, rằng nó đã vì Song Tử mà rung động. Bạch Dương nhận ra mặt nó đỏ ửng khi nhìn thấy cậu cười, và thích cái cảm giác vui đùa cạnh Song Tử. Chỉ là, Bạch Dương không muốn chấp nhận mà thôi.

"Ê tên kia! Đ-Đừng có mà im lặng như thế!!!"

Song Tử không hiểu gì hết, cậu không biết phải nói gì nữa. Cuối cùng, Song Tử đành cười toe.

"Tại tôi vui quá nên không biết làm sao giờ nữa!"

Bạch Dương cảm thấy mặt mình nóng bừng. Vo tròn lấy giấy ăn, nó ném vào cái tên dở người đang đứng cười đằng kia.

"Nói cho cậu biết, thích này của tôi lâu lắm mới là thích như thế!!!"

"Haha! Biết rồi! Biết rồi mà!"

Song Tử biết luôn, nó chỉ là đang xấu hổ thôi.

Hạnh phúc thật.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của cả Song Tử và Bạch Dương đồng loạt vang lên. Vì ở chỗ vắng người nên hai đứa mới có thể nghe thấy.

"A lô, chị nghe này Nhân Mã!"

"Gì vậy lớp trưởng?"

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Mỗi một

Ngồi trên chiếc ghế sofa đặt trong phòng bệnh, hai bàn tay Song Ngự đan chặt vào nhau đến hằn cả tia máu. Đôi mắt nâu cafe nhìn xuống sàn hết như nhìn một điểm vô hình nào đó. Trên gương mặt vẫn bình thản đến lạ ấy thấp thoáng sự khó chịu.

Lúc này, Song Ngự vô thức ngẩng đầu nhìn chiếc giường kia. Nằm trên đó, là Sur Tử đã chìm vào giấc ngủ.

"Tôi đã tiêm thuốc giảm đau cho cô bé, các cậu có thể an tâm được rồi."

Bác sĩ Tuấn đứng cạnh giường Sur Tử, cười hiền khi ông nhìn tụi nó.

"Cậu Nhân Mã."

Nhân Mã vốn ngồi gần đó chợt nhìn lên, ánh mắt lộ rõ sự lo lắng đằng sau sự thản nhiên. Bác sĩ không hề nói gì, nhưng ánh mắt kia khiến cậu hiểu được ý mà ông muốn nói. Nhân Mã chỉ cười trừ.

Xử Nữ nhìn vào màn hình điện thoại, lại thêm cái bầu không khí căng thẳng càng thêm phần khiến cậu thấy khó chịu.

Ban này, khi cả đám tụi nó vẫn còn nói chuyện tàm phào trên trời dưới đất, đột nhiên Cự Giải nhận ra Sur Tử bắt đầu thở một cách khó nhọc. Khi đứng một góc nhìn những cô y tá và bác sĩ tạm thời làm giảm cơn đau đó, không chỉ mỗi Xử Nữ mà cả tụi nó đều thấy bức bối trong lòng. Lo, và cả tức giận.

Ngay từ đầu tụi nó đã biết, con nhò không đơn thuần chỉ bị chứng suy nhược cơ thể.

Bàn tay Xử Nữ siết chặt. Khi Bạch Dương và Song Tử đến đây, cậu nhất định bắt tụi nó nói ra tất cả. Bởi vì Nhân Mã, người duy nhất ở đây biết chuyện, bất kì ai đều dám chắc thằng đó sẽ nhất quyết không hé môi nửa lời.

Song Ngự thấy lồng ngực cứ khó chịu không thôi. Lúc đó, khi nhìn nó trên giường bệnh đau đớn, khi nhìn bàn tay yếu ớt vươn ra, cậu cảm thấy bất lực.

Cậu chả biết cái gì về nó cả.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng bệnh đột nhiên bị mở ra một cách hối hả.

"Mèo con!!!"

Là Song Tử và Bạch Dương.

Tụi nó, thậm chí cả Kim Ngưu với bản tính nhặng nhỏ, chẳng còn để tâm gì chuyện tại sao hai đứa nó lại đi chung nữa rồi.

Nhân Mã đưa ngón tay trước miệng, ra hiệu im lặng. Dù sao cũng là Sư Tử mới ngủ.

Bạch Dương nhìn xung quanh một lượt và nhận ra thiếu vài đứa. Hỏi Nhân Mã mới biết, Bảo Bình, Cự Giải và Thiên Bình, cả Thiên Yết và Ma Kết đều đã ra về trước. Tụi nó bảo về chuẩn bị bữa tối cho cả phòng, với lại cũng không thể ở đây quá đông. Bảo Bình cũng muốn ở lại, nhưng lại không yên tâm nên về cùng đám con gái.

Song Tử nhìn tụi nó, nhìn sự tức giận trong đôi mắt của Xử Nữ rồi chậm rãi đi lại chỗ giường bệnh nơi Nhân Mã đang đứng. Cậu đi đến bên bác sĩ Tuấn, ánh mắt trở nên khản khòai.

"Bác, đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Ban này, Sư bỗng đứng lên con đau đột ngột. Tụi tao chẳng biết tại sao nữa!!"

Kim Ngưu thấy bức bối trong lòng mà chẳng rõ lí do tại sao, chỉ là cậu thấy khó chịu không thôi. Cái cảm giác bị cho ra rìa Kim Ngưu chưa bao giờ thích cả, chưa kể còn là mấy đứa bạn tưởng thân thiết dữ lắm. Có trách thì trách Kim Ngưu quá trân trọng hai chữ "tình bạn".

"Ngư?"

Bạch Dương vốn đang đứng chột bị Song Ngư đằng sau bước tới đẩy sang một bên. Tuy nhiên, nó không hề giận dữ dù chỉ một chút. Dù sao, Bạch Dương cũng chưa từng vì hành động nào của cậu mà trở nên hung hăng bức bối, và giờ thì càng không. Trong đầu Bạch Dương bỗng hiện lên vài suy nghĩ

"Song Ngư, mày làm gì..!?"

Trong lúc Bạch Dương còn mải nghĩ ngợi, nó chợt nghe thấy tiếng Xử Nữ vang lên đầy khó chịu. Trước mắt Bạch Dương, Song Ngư không chút ngần ngại nắm lấy cổ áo Song Tử xốc ngược lên. Dầu vậy đi chăng nữa, dù là đôi mắt đen hay đôi mắt nâu cafe, cả hai đều chỉ là sự lạnh nhạt đến kì lạ.

Nhưng, bất cứ ai đều sẽ biết khi nhìn vào, rằng Song Ngư lần đầu tiên thật sự tức giận. Và Song Tử, không hiểu sao khiến nó cảm thấy rất không thích, không thích cái ánh mắt lạnh lùng kia.

Song Tử nhìn thẳng vào đôi mắt tuyệt đẹp của Song Ngư, khoé miệng trong vô thức hơi nhếch lên. Ánh mắt cậu nhìn tên trước mắt một cách đầy thách thức. Lạnh, rất lạnh.

"Tụi bây thôi diễn hài giùm cái!!"

Đôi mắt nâu cafe ấy vẫn như vậy, vẫn đương không biểu lộ dù chỉ một cảm xúc nhỏ. Song Ngư bỏ tay mình Song Tử, không nói không rằng bước lùi về sau vài bước.

Kim Ngưu chưa bao giờ chịu được sự yên tĩnh quá mức, kể cả là ở bên Ma Kết vốn tôn sùng chủ nghĩa "im lặng là vàng" đi chăng nữa. Đối với cậu, chẳng phải sẽ tốt hơn nếu cứ đưa mọi chuyện ra một cách rõ ràng hay sao!? Tức giận thì mắng chửi, bức bối thì nói ra, có gì khuất mắc vướng bận cứ kể lể cả đi. Cả chuyện này, nếu đã muốn giấu thì đừng có lòi đuôi ra. Kim Ngưu hận mình không thể nói hết ra mà mắng vào mặt mấy đứa đang đứng ở đây.

"Nếu đã xem bọn tao là bạn, mày đừng giấu!!"

Xử Nữ đó giờ rất ghét những loại người cứ mập mờ áp úng. Ghét, cực kì ghét.

Bác sĩ Tuấn đứng một bên khẽ thở dài nhìn bọn trẻ. Bọn chúng thật sự là bạn của nhau, còn là những người bạn thân thiết rất quan trọng của nhau, chính vì thế chúng mới tức giận. Tức giận vì bị giấu giếm, vì trở thành những kẻ ngoài cuộc, vì không được tin tưởng bởi những người bạn ấy.

Nghĩ một lúc, vị bác sĩ đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của cô bé bệnh nhân đang say ngủ. Sau khi cúi chào, ông nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh, trả lại không gian yên tĩnh cho bọn trẻ.

"Nếu các cậu thật sự muốn biết.."

"Bạch Dương!!!"

Bạch Dương nhìn sang Nhân Mã đang tức giận quát nó. Ít nhất từ khi tụi nó biết Bạch Dương, ánh mắt ấy lần đầu tiên chứa đầy sự nghiêm túc. Nó chỉ cười nhẹ trước sự giận dữ của cậu em họ.

Nhân Mã không hề cảm thấy thoải mái với quyết định của chị, khi bàn tay cứ siết chặt lại đến không còn giọt máu. Nhưng kể cả như vậy thì cậu cũng biết, Bạch Dương không đùa. Khi nó nghiêm túc, dù là Nhân Mã đi chăng nữa cũng không thể cãi lại bà chị họ đáng kính.

Song Tử vẫn im lặng, cậu nhìn sang Bạch Dương. Đôi mắt chợt híp lại, răng cắn mạnh môi dưới.

Cậu không chịu được nữa đâu..

Kể cả nói như vậy đi chẳng nữa, Bạch Dương thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu nữa. Kể cả nó thực biết rõ, nó không thể tìm ra chỗ xuất phát. Bạch Dương nên nói gì cho mấy đứa con trai khó chịu này đây chứ! Và nó cũng biết, chẳng nhờ được gì ở Song Từ với Nhân Mã đâu.

Sự khó xử của Bạch Dương đám con trai đều hiểu cả, nhưng chả biết trợ giúp thế nào nên thôi.

"Cậu chỉ cần nói, con mèo đó thực ra bị bệnh gì là được rồi!"

Chất giọng lạnh nhạt đều đều như chẳng có lấy chút xúc cảm nào của Song Ngự khiến xung quanh nhất thời im lặng.

Bệnh, đúng là tại nó đều đã có nghĩ tới. Chỉ là, điều đó nó khá mơ hồ.

Không như tại nó, Song Ngự thậm chí còn đoán cả căn bệnh đó là gì. Biểu hiện kì lạ trong hoạt động của con mèo đó cậu đều để ý rất kĩ, Song Ngự có thể dễ dàng nhận ra. Nói sao nhỉ, có lẽ đều là do cậu cố chấp không muốn chấp nhận.

Bàn tay Song Ngự vô thức siết chặt lại.

Bạch Dương nửa muốn nói, nửa lại không. Nó chột hốt hận vì bảo sẽ kể tại nó nghe hết mọi chuyện.

"Căn bệnh của Sur, chính là căn bệnh mà Từ Thiên đã mắc phải."

Thanh âm đều đều không hiểu sao lại thấp thoáng sự mệt mỏi. Song Từ ngồi đó, thần nhiên rót nước uống một ngụm. Đôi mắt đen vô thức nhìn đâu đâu không rõ.

Xử Nữ mở to mắt hết cỡ. Là nhỏ này ư? Kể cả khuôn mặt nghiêm túc đến cả cậu còn phải kiêng dè đi chẳng nữa, Xử Nữ vẫn thấy lạ lẫm. Bệnh của Từ Thiên. Cậu vẫn còn nhớ cậu con trai đó, người anh đã mất vì bệnh của Sur Từ. Tất cả mọi thứ chỉ mới xảy ra vồn vồn chưa đầy một năm.

Nhân Mã chột nhìn sang Song Ngự. Cậu biết chứ, rằng tên đó thế nào cũng đã đoán ra được chuyện này. Nhìn bàn tay đan chặt vào nhau của Song Ngự, Nhân Mã bất giác thờ dãi.

"Làm sao chuyện đó có thể xảy ra? Ý tao là.. nó..."

Kim Ngưu thấy mọi thứ khó tin quá. Tại sao hai anh em chúng lại cùng mắc một căn bệnh được chứ? Không bao giờ có chuyện trùng hợp như thế được!

"Bởi vì đơn giản, đó đâu phải trùng hợp!"

Bạch Dương nhìn vào tay mình, môi vô thức mím chặt. Khó chịu quá, bức mình quá, nó không thích cái cảm giác này một chút nào. Cái cảm giác kì lạ mỗi khi nó nhắc đến chuyện đó. Mỗi lần như vậy, mắt nó lại trở nên cay xè nhanh chóng.

Lúc này, Xử Nữ chột nhớ ra một điều. Hiện lên trong trí nhớ cậu, hình như Song Từ đã từng nói thế thì phải. Tàn nhẫn thật.

"Bởi vì hai đứa nó là sinh đôi phải không?"

Lần này, cả Bạch Dương, Nhân Mã hay Song Từ đều trở nên im lặng. Dù vậy đi chẳng nữa, thậm chí cả Kim Ngưu đều hiểu ý nghĩa của câu hỏi tu từ từ kia.

Căn bệnh mà Từ Thiên đã mắc phải là một căn bệnh nan y bẩm sinh. Từ khi còn ở trong bụng mẹ, cậu đã xui xẻo mắc phải nó. Kể cả là sinh đôi khác trứng đi chẳng nữa, căn bệnh đó xuất hiện cả ở Sur Từ từ khi hai đứa nó còn chưa được sinh ra.

Tuy nhiên, thời gian phát bệnh lại tùy vào thể trạng từng đứa. Có lẽ bởi vì thể trạng Từ Thiên tốt và chính bản thân là một tên năng động quá mức cho phép, mầm bệnh trong cơ thể cậu phát triển chậm qua từng ngày, cho đến khi ngày đó đến.

Sur Từ lại khác. Từ nhỏ, thể trạng nó hoàn toàn không tốt như Từ Thiên khi con bé thường xuyên bệnh chỉ vì thời tiết thay đổi. Cũng chính vì vậy, mầm bệnh trong cơ thể nó lại phát triển lâu hơn.

"Ý mày là...?"

Đôi mắt nâu đen của Xử Nữ mở to, cậu dường như đoán được điều mà Nhân Mã sắp nói.

"Tốc độ phát triển của bệnh sẽ bắt đầu tăng nhanh đến chóng mặt, chẳng mấy chốc con bé sẽ..."

Nhân Mã không thể nói ra, cậu không cho phép mình nói ra. Cái từ ngữ đó, cậu căm ghét. Trong vô thức, hai bàn tay Nhân Mã nắm chặt lại, cậu chột lắc mạnh đầu.

"Đủ quá rồi!!!"

Bạch Dương vì tiếng hét đột ngột mà giật mình. Khi nó quay sang, tất cả những gì thu vào tầm mắt nó lúc này là Song Tử một tay ôm chặt lấy đầu, cả khuôn mặt điển trai nhìn lại một cách khổ sở.

"Song Tử.."

"Tại sao những chuyện này luôn xảy ra?! Vớ vẩn! Đáng ghét!! Chẳng phải quá đủ rồi hay sao?!!"

Người đầu tiên trong số ba đứa nó biết tin này là Song Tử, với tư cách anh họ nó, cậu đương nhiên được biết. Song Tử là người đầu tiên chấp nhận, cũng là người đầu tiên cảm thấy đau khổ.

Cậu,

Mệt mỏi quá rồi.

"Song Tử!!"

Đáp lại sự tức giận của Bạch Dương chỉ là tiếng đóng cửa phòng lạnh lẽo. Nó nắm chặt tay, lập tức đứng dậy chạy theo.

Cái tên yếu đuối đó!

Nhân Mã lúc này chợt nhìn sang Song Ngự, vốn đang đứng dựa lưng vào phần tường gần đó. Đôi mắt kia không làm cậu thấy ngạc nhiên, có lẽ vì sự lãnh cảm đó đã không còn là chuyện lạ ít nhất là đối với Nhân Mã. Cậu bất giác thở dài.

Xử Nữ và Kim Ngưu quay sang nhìn nhau, đồng loạt nhún vai cùng với ánh mắt có đôi phần khó xử. Bầu không khí bắt đầu căng thẳng lên rồi.

"Về không?"

Cũng đã muộn lắm rồi, Xử Nữ cũng không muốn mấy đứa ở kí túc phải thấp thòm lo lắng.

"Để nó nghỉ ngơi, vậy sẽ tốt hơn còn gì!"

Kim Ngưu cảm thấy đầu cứ giật không ngừng, đau như bị búa bổ mạnh. Cậu nghĩ mình không còn đủ sức ở lại cái phòng này nữa đâu.

Mọi thứ cứ như một cuốn truyện tiểu thuyết vậy, kì lạ quá đi mất!

Nhân Mã đưa tay vuốt nhẹ mái tóc mượt của Sư Tử, khẽ mỉm cười. Một lúc sau, cậu quay phắt ra sau nhìn mấy thằng bạn, cười tươi.

"Ừ, về!!"

Khi Kim Ngưu định bước khỏi căn phòng bệnh với cánh cửa đang mở, cậu chợt nhìn về phía thằng em họ đang đứng đó. Nhìn đôi mắt từ lúc nào đã hướng về con nhỏ đang ngủ say, Kim Ngưu thở ra một cái.

Cứ để thằng đó ở lại sẽ tốt hơn. Dù sao, cậu cũng biết mỗi khi thằng nhóc thật sự muốn, ngay cả ông nội còn chưa tài nào cản nổi huống chi là cậu.

Tận khi những tiếng bước chân đã khuất đi dần, Song Ngự vẫn chưa hề có ý định đứng thẳng dậy. Đôi mắt dời từ nó sang một điểm vô hình nào đó ngay trước mắt, chất giọng lạnh nhạt đều đều vang lên.

"Cậu định giả vờ đến bao giờ?"

Ban đầu, đáp lại cậu chỉ đơn thuần là sự im lặng tưởng như tuyệt đối.

"Có biết tôi rất ghét cậu không hả?"

Mắt nhắm nãy giờ chậm rãi mở ra, gương mặt đồng tử màu nâu khói tuyệt đẹp nhìn lên trần nhà trắng toát kia, miệng Sư Tử vẽ nên nụ cười hỗn tạp.

"Không về sao?"

Song Ngự vẫn đứng đó, một bước cũng không di chuyển hay cử động.

"Không thích."

Không hiểu sao, Sư Tử lại cảm thấy nhẹ nhõm. Mặc dù, lòng nó vẫn nặng trĩu không rõ lí do.

Cảm xúc con người đúng là lạ thật.

Đúng lúc này, một bàn tay đặt lên che đi đôi mắt và tầm nhìn của Sư Tử.

"Ngủ đi."

Trước khi Sư Tử kịp nhận ra, nó không hề phản kháng. Ngược lại, nó ngoan ngoãn nhắm lại đôi mắt đã sớm cay xè của mình.

Song Ngư hơi mỉm cười.

Một nụ cười chua chát.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Bạn cũ

Bạch Dương sau khi tạm biệt Xử Nữ và Kim Ngưu cùng với cậu em họ Nhân Mã của mình liền bắt đầu tìm Song Tử. Ban nãy vì lo là mà nó lạc mất cậu ta.

"Cái tên chết bầm đó!"

Hừ mũi một cái, Bạch Dương rủa thầm trong lòng. Nó nhất định cho cậu ta biết tay khi nó tìm ra cậu ta.

Đúng lúc này, khi chân Bạch Dương toan chạy đi lại lập tức khựng lại. Điện thoại trong túi nó đổ chuông.

Đôi mắt của Bạch Dương hơi dao động nhưng không quá ngạc nhiên, mày nó khẽ nhú lại trong khi răng bắt giác cắn chặt lấy môi.

"Tôi nghe đây."

Trong vài giây, đôi mắt Bạch Dương đột nhiên mở to. Bàn tay đang cầm điện thoại của nó bỗng chốc nắm chặt lại trong khi vẻ mặt nhanh chóng trở nên đầy sốt sắng. Nó bặm môi.

"Kh-Khoan! Đây! Thành!!"

Trước khi để Bạch Dương kịp nói gì, cuộc gọi đã bị đầu dây bên kia cúp máy.

Bạch Dương bức bối giật mạnh điện thoại xuống. Nó chột quắc mắt một cách khó chịu sang bụi cây đằng kia, lập tức nhú mày. Nghĩ một lúc, Bạch Dương đi lại, chậm rãi và nhẹ nhàng. Im lặng vài giây, nó không nói không rằng dùng tay mình kéo cái tên đang nghe lỏm trong đó ra.

"Cậu có mà trốn đằng trời!!"

Song Tử hận mình không kiểm chỗ nào đó tốt hơn. Chỉ tại cái cành cây chĩa biết ở đâu rơi xuống khiến cho cậu giật mình.

Cậu thở dài ngao ngán.

Căng tin của bệnh viện là nơi mà Song Tử và Bạch Dương đang "đóng đô" tạm thời. Lúc này có vẻ khá vắng người.

"Là thằng Thành gọi hả?"

Bạch Dương đương nhiên nghe thấy Song Tử hỏi, cũng không phải vì không muốn trả lời hay gì, chỉ đơn giản là nó đang ngậm chặt lấy cái ống hút trong miệng. Đưa đôi mắt nâu nắng động nhìn cậu, nó lại lần nữa nhìn xuống ly cam ép của mình.

Song Tử không hỏi thêm nữa, một phần vì cậu cũng đã có câu trả lời. Câu trả lời của Bạch Dương, và của chính cậu.

Quen biết với Bạch Dương từ khi còn nhỏ xíu có lẽ quá đủ để Song Tử hiểu về nó đôi phần. Đối với nó, khi nó im lặng và tỏ thái độ bình thản, đó là nó đồng ý hoặc tán thành. Dù sao, tính cách của Song Tử cũng không quá khác với nó.

Một tay chống cằm, tay còn lại dùng muỗng khuấy khuấy cà phê trong ly của mình, Song Tử bắt giác thờ dãi.

Có vẻ lên ba cũng biết lí do Thiên Thành gọi điện về.

"Cậu ta biết rồi."

Song Tử đâu có đoán sai. Đôi lúc, cậu cũng rất khâm phục nguồn tin mà tên nhóc đó luôn có được dù ở cách xa tận nửa vòng trái đất.

Bạch Dương nghĩ mừng lung trong khi miệng vẫn ngậm chặt chiếc ống hút.

Hàn Thiên Thành sẽ sớm quay trở lại đây. Lí do thì ai cũng biết cả.

"Mà này!"

Song Tử còn đang thả hồn nghĩ ngợi lại giật mình khi bị Bạch Dương gọi đột xuất. Đôi mắt đen quay sang mở to như chưa hiểu kịp, phản chiếu trong đó là ánh nhìn và gương mặt khó chịu của Bạch Dương.

"Sao cậu lại chạy đi!? Lại còn nói những lời đó."

Bạch Dương thật sự bực mình, nhưng không hề có dù chỉ một chút tức giận. Chỉ là, nó không muốn cậu như thế.

Đáp lại Bạch Dương, Song Tử chỉ đơn giản mỉm cười. Nụ cười chua chát đến bất lực. Cậu chán nản ụp mặt xuống giữa hai tay đang khoanh lại trên mặt bàn.

"Tôi mệt mỏi lắm rồi.."

Song Tử luôn mất đi những người mà cậu yêu quý. Năm hai tuổi, người bà cậu yêu thương qua đời. Năm bốn tuổi, người bạn thân thiết của cậu chuyển đi và cắt đứt liên lạc. Năm sáu tuổi, cậu mất đi ba mẹ nuôi là ba mẹ của Sur Tử. Mới đây thì mất thẳng em họ là Tử Thiên.

Chẳng phải đủ quá rồi sao. Chỉ cần Song Tử yêu thương họ một chút, họ cứ thế dần rời khỏi cậu.

Song Tử thật sự mệt mỏi rồi.

"Ê!"

Khi Song Tử chán nản ngược mắt lên nhìn Bạch Dương ngay trước mặt, cậu đột nhiên cảm thấy đau buốt ở chân. Điều này khiến Song Tử lập tức nổi sùng.

"Cậu uống thuốc chưa vậy hả?!"

Bạch Dương tự bảo bản thân bớt giận. Bớt giận. Bớt. Giận.

"Này nhé, tôi không phải một đứa sến sảm mà đi nói ba cái lời động viên cậu đâu!"

"Rồi sao?"

Song Tử có bảo con nhỏ này động viên cậu bao giờ đâu nhỉ. Cứ tự ảo tưởng rồi tự mình đổ mặt.

Nhưng mà, biểu cảm trên khuôn mặt đanh đá kia thật sự rất dễ thương.

"Ụi!"

Trong khi Song Tử còn đang chờ nó sẽ nói gì tiếp theo, Bạch Dương đột nhiên đánh vào vai cậu một cái. Cậu còn tưởng con nhỏ này hết bạo lực rồi. Con gái con lừa gì mà hờ tí là động tay động chân!

"Tôi nói cho cậu biết, cậu mà yếu đuối như thế thì đừng có nhìn mặt tôi!!"

Bạch Dương ghét nhất mấy kẻ yếu đuối động đến chút chuyện đã bỏ cuộc.

Nhưng,

Sao nó có thể nói ra câu như thế chứ!!

Nhìn Bạch Dương uống lấy uống để ly nước cam của mình, Song Tử tự nhiên phì cười.

"Cảm ơn bà chăn lừa!"

Lập tức, Song Tử bị ánh mắt liếc xéo kia làm lạnh cả sống lưng. Nhưng, tâm trạng cậu thật sự trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

Có lẽ Song Tử là đang nghĩ ngợi sâu xa quá.

Thiên Yết và Xử Nữ lúc này đang ở hiệu sách gần học viện. Sau bữa tối, cậu chợt nhận ra mình quên một quyển sách cần cho việc sổ sách của hội học

sinh. Thường thì cứ vào thư viện là có, nhưng giờ này thì làm gì còn mở cửa nữa.

Kỉ túc xá học sinh buổi tối đương nhiên khó mà có ra ngoài, nhưng nếu chỉ có vài ba đứa và biết "hối lộ" bác bảo vệ thì chẳng sao cả. Đó là cách mà tụi nó thường xuyên lên ra ngoài trốn đi chơi, đương nhiên là trước khi có thầy Đức Vinh làm "hậu phương vững chắc". Nghĩ đến đây, Xứ Nữ chợt cười. Cậu cũng hoang dã dần từ khi ở chung với cái lớp nhốn nháo cùng mấy đứa nhốn nháo đó.

Xứ Nữ đưa mắt nhìn xung quanh giữa hai hàng kệ sách chất đầy ở khu sách văn hoá. Cậu lập tức nhận ra quyển sách mình cần ở đằng kia. Khi Xứ Nữ vừa đưa tay chạm vào quyển sách, cậu vô tình đụng phải một bàn tay khác cũng đang chạm vào nó.

Bàn tay kia theo phản xạ lập tức rút lại, dù Xứ Nữ không hề bận tâm đến nhiều cho lắm. Kể cả khi cậu đã chạm phải tay người đó đi nữa thì đó cũng chẳng phải điều gì lớn lao quá, ít nhất là đối với cậu. Lấy quyển sách khỏi kệ, Xứ Nữ thần nhiên quay người toan bước đi.

"Cậu vẫn thô lỗ như ngày nào!"

Cái giọng trong trẻo kia khiến Xứ Nữ hơi khựng lại bước chân của mình. Giọng nói nghe rất quen nhưng lại không tài nào nhớ ra được. Xứ Nữ quay người lại đối diện với người bạn này, và nhận ra đó là một cô gái. Ánh mắt cậu sáng lên một chút.

Một cô gái với mái tóc đen uốn bồng bềnh trẻ trung, cùng đôi mắt tinh anh và lớp trang điểm nhẹ nhàng bên ngoài. Cô gái kia Xứ Nữ có thể nhận ra, nhưng hoàn toàn khác với cô gái từng buộc hai bím đuôi sam cùng cặp kính nhìn tri thức và hiền lành trong trí nhớ cậu trước đây. Rực rỡ hơn, xinh đẹp hơn, và phong cách hơn.

"Lâu quá không gặp nhỉ Xứ Nữ? Cậu còn nhớ mình chứ?"

Vân Anh, cô gái học cùng lớp cậu suốt những năm cấp hai. Cô gái thông minh và chững chạc, đã từng.

"Lâu quá không gặp!"

Vân Anh hơi cười.

"Này nhé, ai đòi con trai lại thần nhiên bước đi như thế! Phải đưa sách cho người ta mới là lịch sự!"

Dù vậy, đôi mắt của Xứ Nữ vẫn không dao động, mặc dù về thần nhiên đã thay cho sự lạnh nhạt thường ngày đối với người bạn cũ.

"Cậu chẳng thay đổi gì hết trơn!"

"Còn cậu thì thay đổi quá nhiều."

Cô gái này từng rất thân với cậu. Thời gian khiến cho con người ta thay đổi và vô tình đánh mất cả chính mình trước kia.

"Mình phải hoà nhập mà! Và cuộc sống hiện tại cũng rất tuyệt đối với mình!"

Thật ra có một chuyện mà Xứ Nữ không hề biết, kể cả khi cậu đã phản bội Vân Anh cô. Cô từng thích cậu, thậm chí là yêu. Cậu từng nói sẽ cùng cô vào ngôi trường mà cả hai muốn theo lời giáo viên đề cử. Nhưng,

Cuối cùng cậu lại phản bội điều đó. Ngôi trường Xứ Nữ vào không phải ngôi trường Vân Anh đang theo học.

Tại sao ư? Cô chợt khó chịu khi nghĩ đến cô gái đó, một chút thôi.

"Xứ Nữ, cậu tìm thấy chưa? Xứ..."

Khi Vân Anh quay sang, cô nhìn thấy cô gái quen thuộc với đôi mắt đen láy đang nhìn cô chòng chọc.

Nhận ra Vân Anh ngay sau đó lập tức khiến Thiên Yết thấy bức dọc trong lòng. Cô hoàn toàn không thích cô gái đó, kể cả lúc cô tách cô và Xứ Nữ khỏi nhau. Một kẻ thứ ba, dù Vân Anh từng là bạn rất thân của cô đi chăng nữa thì điều đó hoàn toàn không còn ý nghĩa gì nữa cả.

Trong lòng Thiên Yết chợt dâng lên sự không thích khi nhìn thấy Xứ Nữ đang đứng đối diện và cách Vân Anh chỉ vài bước chân. Cô tự nhiên nổi lên bản tính muốn chiếm hữu.

Trước khi Xứ Nữ kịp nhận ra, Thiên Yết chợt bỏ hết mấy quyển sách mà cô đang cầm sang một bên và đi tới choàng tay ôm chặt cậu một cách thần nhiên như không. Vòng tay siết chặt trong khi về mặt khó chịu nhìn sang Vân Anh đằng kia.

Xứ Nữ mỉm cười trong bất giác.

"Nè, có là anh em thì cậu cũng không nên..."

"Không, bọn mình là người yêu! Thiên Yết là bạn gái mình!"

Mặc kệ về mặt dường như không thể nào ngạc nhiên hơn của Vân Anh lúc này, Xứ Nữ vui vẻ đưa mắt nhìn Thiên Yết. Đôi mắt nháu lại như đang muốn

xử tội cậu sau khiến Xử Nữ ớn lạnh sống lưng trong vài giây.

Dù bản thân biết rõ đối với Vân Anh cậu đã phản bội cô tàn nhẫn ra sao, Xử Nữ dường như không còn bận tâm quá nhiều về điều đó. Dự định cùng Vân Anh vào một trường cấp ba, dự định thân thiết trên mức bạn bè với Vân Anh đều là ý định ban đầu của cậu. Xử Nữ cứ nghĩ, cậu vì vậy có thể quên được hình bóng sâu nặng mà Thiên Yết khắc vào trái tim cậu.

Nhưng, Xử Nữ sai rồi. Đến lúc cuối cùng, chính cậu là người nhu nhược phá hỏng tất cả.

Giây phút đó, Xử Nữ nhận ra rằng đối với cậu, Thiên Yết quan trọng nhường nào. Giữa hai người con gái, là Xử Nữ đã chọn phản bội Vân Anh.

Vân Anh thở hắt ra rồi bật cười.

"Không ngờ luôn! Nhưng hai cậu thật sự rất đẹp đôi!"

Dù sao, Vân Anh thật sự cũng chả còn ác cảm với Thiên Yết. Bởi vì đơn giản, cô đâu còn có tình cảm gì với Xử Nữ ngoài tình bạn nữa.

"Vân Anh, anh tìm thấy rồi này!!"

Vân Anh quay sang đâu đó một lúc theo tiếng nói kia rồi nhìn về phía Xử Nữ và Thiên Yết, vui vẻ mỉm cười.

"Mình đi trước nhé, bạn trai mình đang đợi!"

Nhìn Vân Anh vẫy tay chào rồi chạy đi, Xử Nữ chớp mắt vài cái.

Lúc này, Thiên Yết mới đột nhiên giật thót người cả lên. Cô vội vàng buông cậu ra rồi lùi ra sau vài bước.

Khi Thiên Yết còn đang giận dữ và định rời đi, cô đã bị Xử Nữ từ phía sau ôm chặt lấy giữ lại. Không phản kháng, nhưng khó chịu.

"Bỏ mình ra."

"Phải bù lại chứ, có mình Thiên Yết được ôm thôi!"

Mặt Thiên Yết tự nhiên đỏ ửng cả lên.

"Đi mà ôm cô khác!"

"Nhưng thích ôm cô này thôi!"

Xử Nữ vui vẻ lấy tay khều khều Thiên Yết. Cô chỉ cười quay ra sau vì bức đã bị cậu hôn nhẹ lên môi một cái. Đáp lại vẻ mặt cô lúc này, Xử Nữ chỉ cười tươi.

"Yêu cô này cơ!"

Thiên Yết cúi gằm mặt che đi gương mặt đỏ ửng của mình lúc này, tức giận đánh vào ngực Xử Nữ mấy cái.

"Đồ dẻo miệng! Cậu đi chết đi!!"

"Chết thì Thiên Yết sẽ buồn cho coi!"

Thiên Yết tự nhiên muốn đấm thêm mấy phát nữa.

Ghét quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Lời hứa

Khi Song Ngư đang dọn dẹp đồ đạc và định quảng cáo cho Bảo Bình thì trên loa vang lên một thông báo.

"Mời Lãnh Song Ngư lớp 11 Toán ra ngoài có người đang đợi! Xin nhắc lại..."

Song Ngư ban đầu hơi thắc mắc một chút, rồi lại thôi. Ngoài những kẻ rồi hơi hay ai đó, cậu nghĩ cũng chẳng còn ai nữa. Nghĩ một lúc, Song Ngư kéo

khoá cặp rồi quăng sang Bảo Bình đang đứng tám chuyện gần đó.

"Sao lúc nào cũng là tao?! Mày nhớ đó thằng kia!!"

Lúc nào cũng là cậu mang cặp về cho nó, trong khi có thằng anh thì cóc đưa. Thử hỏi Bảo Bình có bức hay không cơ chứ, dù cho cặp Song Ngư hoàn toàn nhẹ hều đi chẳng nữa thì nó cũng thật là vướng víu.

"Có về ăn cơm không cậu bạn yêu quý?"

Thiên Bình vui vẻ hỏi trong khi đang nằm dài ra bàn và tựa cả đầu vào cái cặp của mình. Song Ngư mấy bữa nay cứ bỏ bữa thôi, cũng là cô hỏi cho vui miệng.

"Chắc không."

Thấy chưa!!

Tụi nó cũng không lấy làm lạ quá nhiều. Mấy bữa nay có bữa nào là Song Ngư ăn cơm tối đâu. Ít lắm, có thì cũng là vì tụi nó ăn muộn. Cũng khoảng mười giờ tên này mới lếch xác về kí túc xá.

"Lui đi lui lại hoài luôn nha nhóc con!"

Kim Ngư nổi hứng muốn trêu cậu em họ một lúc.

"Đi mà lo chuyện của anh đi!"

Vừa nói, Song Ngư vừa cúi xuống buộc lại sợi dây giày vừa bị tuột ban nãy.

Song Ngư không mang cặp cũng vì khá vướng bận đủ điều. Chỉ trừ mấy hôm mang theo Leo, còn lại cậu hầu như quăng cặp cho thằng bạn thân mang về phòng. Cũng là tại cậu lười.

Bước đi trên hành lang, Song Ngư theo thói quen kéo mũ áo khoác trùm kín đầu. Đi bên ngoài mà không có tụi nó, cậu thường đội mũ thế này. Song Ngư chỉ đơn giản không muốn bị chú ý. Khó chịu lắm luôn.

Song Ngư chợt nghĩ đến lời của tụi nó. Đúng là dạo gần đây cậu không thường về cùng với tụi nó. Trước khi Song Ngư kịp nhận ra, gần như ngày nào cậu cũng đến thăm nó cả. Cậu đương nhiên cũng không điều này làm lạ, khi cậu hoàn toàn thích việc đó.

Trong số ít những sở thích của cậu ngoài ảo thuật ra, ở cạnh nó đã trở thành một thói quen khó bỏ.

Như mọi khi khi Song Ngư thường dùng cổng phía nam để ra ngoài thay vì cổng chính ở phía đông để tiện đường đi, lần này cậu hơi khựng lại một chút. Ban này thông báo là có người đợi cậu ở cổng chính.

Chần chừ một lúc, Song Ngư xoay bước rồi chậm rãi bước đi giữa những học sinh đang vui vẻ tùm năm tùm ba ra về.

Một lúc sau, Song Ngư ra đến cánh cổng phía đông, cậu chợt nhìn thấy giữa đám đông học sinh đang vui vẻ nói chuyện là một chiếc ô tô đen sang trọng đang đỗ lại bên đường. Đôi mắt màu nâu cafe nhanh chóng trở nên lạnh lẽo khi nhận ra người phụ nữ đang đứng cạnh chiếc xe kia.

"Ngư, con!!"

Có vẻ nhận ra khi Song Ngư đang định quay lại để chạy sang cổng khác thay vì bước tiếp, người phụ nữ chợt lên tiếng gọi. Chất giọng ấm áp nhưng không kém phần nghiêm nghị từng khắc sâu trong trí nhớ khiến chân cậu trong vô thức đứng lại.

Nghĩ một lúc, Song Ngư quay người và bước về phía người phụ nữ kia. Dù cho trong đôi mắt xinh đẹp kia là sự mừng rỡ và hiền từ hiếm thấy đi chăng nữa, điều đó dường như không đủ khiến cậu động lòng.

"Con của mẹ lớn quá rồi!"

Người phụ nữ trùi nển nhìn người con trai đứng trước mặt. Tay bà chậm rãi cời chiếc mũ áo khoác kia xuống. Không còn là một thằng nhóc con như xưa nữa, Song Ngư trong mắt bà lúc này đã trưởng thành rồi. Cao hơn bà, chín chắn hơn, và lạnh lùng hơn.

"Con trai, mẹ thật nhớ con quá!"

Song Ngư được bà ôm lấy trong vòng tay của chính mình. Ấm áp và dịu dàng nhưng lạ lẫm.

"Làm ơn bỏ ra."

Giọng nói kia khiến bà thoáng giật mình. Không còn trong trẻo và ngây ngô, nó trở nên trầm hơn và cả lạnh cảm hơn. Đôi mắt khổ sở hơi nhúu lại, bà khó

khăn kéo con trai ra khỏi mình.

"Mẹ còn xuất hiện để làm gì?"

Cổ nén cảm xúc chực trào trong lòng, bà cười nhẹ.

"Mẹ có thể nói chuyện với con một lúc không?"

Chiếc ô tô dừng lại trước một quán cà phê bên đường.

Ngồi xuống chiếc ghế một cách chậm rãi và cẩn thận, bà nhìn sang đứa con trai ngồi đối diện đang chống cằm nhìn đi đâu đó.

"Không cần đâu, tôi sẽ đi ngay!"

Đó là câu trả lời mà Song Ngu đã nói khi bà bảo con trai gọi gì đó mà con thích. Trong lòng người phụ nữ cảm thấy đau nhói.

"Con rất hận mẹ phải không?"

Song Ngu trở nên như bây giờ cũng là do bà cả. Là bà thúc ép con trai học điên cuồng. Là bà nhồi nhét vào đầu con trai những suy nghĩ luôn phải dẫn đầu. Là bà phá đi mọi trò chơi của con trai mà bà cho là vô bổ thay vì tập trung cho việc học. Nếu ba của Song Ngu trước đây là người cố gắng biến thằng bé thành công cụ đoạt tài sản của Lãnh gia, thì bà chính là người thực hiện điều đó bằng cách biến con trai trở nên không thua kém bất kì ai.

Kể cả khi bà yêu thương Song Ngu thật lòng, kể cả khi những gì bà làm là muốn tốt cho Song Ngu, trước khi kịp nhận ra thì đứa con trai này đã rời khỏi bà. Là bà dạy con không tốt.

"Tôi không hận mẹ, không hề hận."

Song Ngu luôn diễn kịch, luôn giả vờ, nhưng lần này hoàn toàn là sự thật. Cậu thật sự có giận họ, nhưng hận người đã sinh ra mình là điều Song Ngu sẽ không bao giờ làm. Mà có khi là vì cậu không cảm nhận được nên mới không hận họ cũng nên.

Dù là vì lí do gì đi chăng nữa, bà thật sự thấy hạnh phúc. Đôi mắt hơi nheo lại đầy yêu thương.

"Dạo này, con thế nào?"

Đôi mắt nâu café nhìn sang mẹ trong vài giây rồi lại quay đi ngay sau đó. Cậu theo thói quen dùng tay kéo kéo phần mang tai.

"Tôi ổn, cũng chẳng có gì. Tôi nghĩ vậy."

"Con có bạn chứ?"

Hỏi ra câu này cũng là bà cố gắng rất nhiều. Trước đây, người tách con trai khỏi bạn bè và thế giới bên ngoài không ai khác chính là bạn. Nhồi nhét vào những ý nghĩ rằng bạn bè chỉ lợi dụng chuộc lợi và giả tạo cũng chính là bà. Ngay cả việc thân với Bảo Bình, cũng là bà nhiều lần cấm cản Song Ngu chơi với thằng bé.

"Tôi.. có..."

Song Ngu không ngờ, coi vậy mà cũng khó khăn ghê. Cứ ngái ngái không rõ lí do.

"Ngu này!"

Trước khi Song Ngu kịp lên tiếng trả lời lại, bàn tay đặt trên bàn của cậu đã bị mẹ nắm lấy một cách dịu dàng. Đôi mắt bà nhìn cậu khẩn khoản và yêu thương.

"Có thể cho phép mẹ bù đắp cho con, được không con?"

Hiện tại, cuộc sống của bà rất tốt. Sau cuộc hôn nhân vật chất tan vỡ kia, Song Ngu là báu vật mà tận khi mất bà mới nhận ra con trai quan trọng ra sao. Với cuộc tình mới và cuộc sống mới, bà một lần nữa dường như có tất cả. Có vật chất đầy đủ, có một người chồng mới nhất mực yêu thương bà. Song Ngu là điều duy nhất mà bà muốn một lần nữa kéo lại.

Đứa con trai duy nhất mà bà rút ruột sinh ra.

Tuy nhiên, bàn tay Song Ngu trong tay bà lại bị cậu cẩn thận rút về.

"Tôi không thể. Thật xin lỗi."

Đôi mắt người mẹ trong phút chốc trở nên thất vọng. Đã đoán được, nhưng vẫn cứ nhói đau.

"Ồ đây, có người tôi mà không muốn phải rời xa."

Song Ngu biết mình đang nói tới ai. Cậu chợt nhớ đến nụ cười toả nắng kia mà lòng trở nên chua chát. Trong vô thức, bàn tay cậu nắm chặt lại trong khi răng cắn mạnh vào môi. Cậu không muốn phải xa nó, càng là vào thời điểm này.

Người phụ nữ trong vài giây không kiềm được sự kinh ngạc, và sau đó là xúc động. Đôi mắt nhìn con trai vừa biết ơn vừa triu mến. Bà đưa tay, dịu dàng xoa đầu Song Ngu.

"Con cứ làm điều mà con cho là đúng. Mẹ cảm ơn, vì con đã không hận mẹ!"

Dù cách xưng hô đã trở nên lạnh nhạt hơn, Song Ngu vẫn gọi bà là "mẹ". Kể cả khi cậu xưng "tôi" đi chăng nữa, điều đó vẫn khiến bà cảm thấy hạnh phúc lắm.

Song Ngu vẫn ngồi im và không hề có ý định gạt tay bà khỏi mình. Trái tim lạnh băng của cậu thấp thoáng vài tia ấm áp. Hơi ấm này, sự hiền từ này, không biết cậu đã từ bao giờ quên mất.

Dịu dàng quá.

Nhìn chiếc xe ô tô bắt đầu lăn bánh và hoà vào dòng xe nhộn nhịp, bàn tay vẫy chào của Song Ngu hạ xuống. Trong đầu cậu lúc này nghĩ ngợi điều gì đó không rõ. Vô thức, bàn tay Song Ngu chạm nhẹ vào nơi đỉnh đầu.

Ở đó, vẫn ấm áp quá.

Tận một lúc sau, Song Ngu mới bắt đầu bước đi. Dừng lại tại một bến xe và lên chiếc xe buýt vừa đỗ lại, cậu tìm chỗ và ngồi xuống. Đôi mắt nâu café nhìn ra bên ngoài trông thật phức tạp.

Mẹ cậu, người phụ nữ đó ban nãy đã có ý định đưa cậu về học viện. Song Ngu đã từ chối. Một phần vì đó không phải nơi cậu muốn đến hiện giờ, và có lẽ vì cậu cũng không muốn ở cùng bà lâu thêm, kể cả khi cậu không hề hận bà đi chăng nữa.

Mẹ, đối với Song Ngu điều đó từ khi còn nhỏ đã rất xa vời rồi.

Đôi lúc, thứ gọi là cảm xúc trong Song Ngu thật hỗn độn.

"Đi mà! Đi mà! Đi!!"

Tay Song Ngu lúc này đang bị Sur Từ lắc đến rung cả người cậu. Vẻ mặt cầu khẩn đan xen bất mãn, nó không ngừng níu kéo cậu trong khi Song Ngu phủ phàng không để tâm.

Ghét! Ghét lắm luôn!

Nếu không phải Song Ngu là người duy nhất ở đây cùng nó và anh họ nó bằng cách ảo diệu nào đó lại nhượng quyền quản lí nó cho cậu ta, Sur Từ có chết cũng không mặt dày xin xỏ tên này. Đã nhục còn bị làm lơ nữa!

"Ê! Cậu già điếc đó hả?! Cậ---Ui!"

Trước khi câu nói của Sur Từ kịp hoàn chỉnh, nó đã bị Song Ngu thân nhiên dùng tay búng vào trán một cái. Nhìn con nhỏ ôm trán mà sưng sía mặt mày, cậu thấy thật buồn cười.

Vẫn giữ gương mặt lạnh tanh dù lòng cứ cười cười, Song Ngu đi lại rót cho nó một ly nước lọc.

"Sao cậu lại muốn ra ngoài cơ chứ?"

Nói trắng ra là Sur Từ muốn trốn viện. Theo lời bác sĩ Tuấn, không rõ thời gian nó được xuất viện vì phải ở lại theo dõi và điều trị. Song Ngu cũng từ đó bắt đầu lui tới nhiều hơn. Dần dà, đối với cậu và cả Sur Từ, sự có mặt của đối phương không còn là chuyện gì đó quá đối xa lạ nữa.

Sur Từ ngồi trên giường, tay ôm lấy cái gối dài trong người. Nó phụng phịu đầy bức bối.

"Tôi có trốn luôn đâu! Chỉ tối nay thôi!"

Nó cũng có nói, chỉ ra ngoài một buổi tối nay thôi. Song Ngu hơi thắc mắc, đương nhiên.

"Cậu muốn làm loạn ở đâu hả?"

Vừa nói dứt câu, một cái gỏi đã bay thẳng vào cậu. Cũng may Song Ngư nhanh trí tránh kịp, không thì mặt cậu chắc chắn hường trọn đòn.

"Hôm nay có lễ kỉ niệm, tôi muốn xem pháo hoa!!!"

Ra là chuyện này. Song Ngư nhìn vào chiếc đồng hồ có hiển thị ngày tháng của mình, chớp mắt một cái.

Sư Từ từ nhỏ đến lớn chưa từng thấy pháo hoa thật sự bao giờ. Những dịp bắn pháo hoa kỉ niệm, nó đều chỉ cùng các anh xem trên tivi từ khi còn nhỏ xíu. Có thì cũng là pháo hoa do người hầu đốt mua vui cho nó, Sư Từ thật sự rất chán. Một lần cũng được, nó muốn nhìn thấy pháo hoa bắn trên bầu trời kia.

Song Ngư nhìn sang con nhỏ đang ngồi trên giường bệnh, bất giác thờ dài một cái.

Sư Từ trong bộ đồ thường vui vẻ chạy nhảy giữa con đường tấp nập toàn người là người. Ở đây thật là đông đúc quá! Thật vui!

Trong vài giây, Sư Từ đột nhiên đứng lại. Nó bất giác nhìn xuống đôi chân đang tung tăng của mình, mắt chậm rãi chớp một cái.

Được đứng và đi bằng đôi chân của chính mình, điều đó thật tuyệt.

Song Ngư từ phía sau nhìn theo nó. Một lúc, cậu nhanh chóng bước tới, tay thần nhiên quàng cổ nhóc lùn kéo đi. Mặc dù con nhỏ đương nhiên phản ứng kịch liệt, cậu vẫn nhất quyết không hề có ý định buông ra.

Tự nhiên Song Ngư rung mình một cái, theo phản xạ nhìn đảo đác xung quanh. Cậu cứ có cảm giác lạnh sống lưng.

Phải chăng là cảm giác của một người "phạm tội"?

Thật tình thì Song Ngư không thể hình dung nổi bộ mặt của tên Song Từ sẽ như thế nào nếu thằng đó biết cậu lén dẫn con nhỏ này trốn khỏi bệnh viện. Song Ngư nghĩ đến đây và thờ dài ngao ngán. Chỉ tại cậu mềm lòng quá.

Chín giờ bắn pháo hoa. Hiện tại đã tám giờ bốn mươi lăm phút.

Có lẽ do ở chốn đông người, lại gần giờ bắn pháo hoa nên người ta bắt đầu chen chúc tìm chỗ thích hợp. Sư Từ vốn đứng không vững lập tức bị xô sang bên. Trước khi nó kịp nhận ra, là Song Ngư từ phía sau đỡ lấy nó thật cẩn thận.

"Ăn không nhóc con?"

Trước ánh nhìn của Sư Từ, Song Ngư thần nhiên cười tươi. Tay cậu, vui vẻ đưa ra trước mặt nó một lô xiên que.

Sư Từ trong vài giây cảm giác bản thân rung động trước nụ cười hoàn toàn không giả dối kia. Nó phồng mang bất mãn, chân đạp vào chân Song Ngư một cái.

"Tôi-không-phải-nhóc-con!!!"

Song Ngư tay nắm hồ lấy bàn chân bị nó đạp không thương tiếc, ánh mắt lườm nó một cách bức bối.

"Vậy thì cậu nhịn đi!!"

"Ồ! Đưa cho tôi!! Không giỡn nha!! Đưa cho--"

Bùm!

Trong lúc Song Ngư cùng Sư Từ còn tranh giành nhau như mấy đứa con nít, hai đứa nó chợt nghe thấy âm thanh nổ và những tiếng reo hò nối tiếp sau đó.

Đôi mắt màu nâu khói của Sư Từ lúc này sáng rỡ. Một phần do sự phản chiếu của pháo hoa lấp lánh sắc màu trên bầu trời, và cả vì nó thật sự rất vui. Pháo hoa thật là đẹp quá, hơn cả trí tưởng tượng của Sư Từ khi nó nhìn thấy chúng trên tivi.

Rực rỡ quá đi!!

"Ước gì, tôi được thấy pháo hoa lần nữa!"

Câu nói trong vô thức của Sư Từ khiến bầu không khí quanh nó và Song Ngư trở nên ngọt ngào. Đúng lúc này, cậu chợt dùng tay đặt lên đầu nó và cười xoe.

"Vậy cứ để tôi dẫn cậu đi!"

Sư Từ vừa vui vừa nghi ngờ. Tên này là đang nói thật hay đùa giỡn với nó?!

"Hứa?"

Nhìn ngón út của Sur Từ chìa ra trước mặt cùng đôi mắt kiên định của nó, Song Ngư tự nhiên phì cười. Ngón út cậu, thân nhiên ghé vào ngón út của Sur Từ.

"Thì hứa!"

Là Sur Từ cả tin hay vì quá vui, nó lập tức cười tươi. Nhìn nó cười, Song Ngư cũng bắt gặp cười theo.

Đó là lời hứa giữa nó và cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Lạnh

"Đừng có kéo, con này!!!"

"Của tao! Trả đây cho tao!!!"

Xử Nữ nhìn sang cái đám nhí nhỏ đang cãi lộn trên chiếc ghế sofa mà bức bối không thôi. Ánh mắt chán ghét nhú lại, cậu đưa tay xoa xoa trán.

Chẳng là đã bước vào mùa xuân, thời tiết cũng theo đó mà thay đổi. Người ta mừng vì mùa đông mát mẻ và dễ chịu chưa được bao lâu đã phải chịu cái rét run người khi vừa chuyển đông. Mà bảo chuyển cũng không đúng, bởi giờ cũng đã qua đầu năm mất rồi. Nhớ lại mấy hôm về thăm nhà dịp Tết khiến tụi nó đùa nào đùa nấy run cầm cập. Rồi khỏi kí tức vào cái thời tiết như Bắc Cực này thì thật là ác độc quá mà!!

Mà dù là kẻ cả như vậy đi chăng nữa, nhìn mấy đứa kia cứ giành nhau qua lại mấy chiếc chăn mới lấy từ trong phòng riêng ra, Xử Nữ lập tức điên tiết cả lên. Cậu vì trong phòng quá lạnh nên mới ra đây làm việc, thế mà lại bị tụi nó làm ồn đến chẳng thể tập trung được.

Thiên Yết và Ma Kết nhìn cây bút mà Xử Nữ đang cầm bị bóp chặt đến sắp gãy làm đôi đến nơi, hai cô nàng quay sang nhìn nhau vừa cười vừa nhún vai. Ít nhất đối với chuyện này, hai cô quen hơn với cái ồn ào điên cuồng kia. Và đương nhiên so với người theo chủ nghĩa im lặng là vàng như Xử Nữ sẽ nổi giận chứ không phải hai cô.

Dù sao, việc của hội học sinh còn nhiều lắm. Với thân là hội phó và thư kí, Ma Kết và Thiên Yết cũng có việc phải làm chứ bộ.

"Trả cho tao thằng bệnh!! Tự đi mà lấy của mày đi!!!"

Trong khi Bạch Dương vốn sợ lạnh cố gắng hết sức giành lại cái chăn yêu quý mà thường ngày một chút nó cũng chả trân trọng từ tay Kim Ngưu, cậu vẫn thân nhiên quần quật nó mặc kệ cái loa phát liên tục bên tai. Coi như cậu hy sinh cho sự ấm áp này.

Có trách thì hãy trách thời tiết quá lạnh.

"Song Từ, đưa cái chăn của cậu cho tôi!!!"

Bạch Dương giật không được bắt đầu giờ thói ngang ngược ra. Từ cái lúc nó tự nhiên quay phắt sang cậu, Song Từ đã cảm thấy không ổn rồi.

"Không! Nhất định là không!!!"

Chuyện gì thì cậu có thể nhường được nhưng lần này thì nhất quyết không! Song Từ không hy sinh bản thân cho nó đâu, kể cả khi Bạch Dương có là bạn gái cậu hay gì gì đó. Đơn giản, Song Từ cũng lạnh!! Ga lãng hả? Dẹp! Dẹp hết!!

"Cậu đợi đó!!!"

Bạch Dương hừ lạnh. Đó là cách mà Song Từ đối xử với nó, nó khắc sâu thiệt là sâu cho coi!!

"Cậu tránh ra coi! Phiền quá!!!"

"Nhưng cậu rất ấm!"

Lúc này, tiếng lảnh lót vang lên từ đâu khiến Bạch Dương vốn đang giận dữ tự nhiên tò mò mà quay đầu tìm. Nhìn cảnh tượng trước mắt, nó đưa tay che miệng tùm tùm cười.

Nhân Mã thật sự khổ sở với cô nàng Thiên Bình này. Cậu biết cậu ấm, rất ấm, nhưng cô đâu cần phải ôm cậu chặt cứng như thế đâu. Và mặc kệ Nhân Mã cố đẩy ra, cô vẫn cứ kiên trì nắm lấy cậu giữ chặt.

Thiên Bình vụng về và ít nói ngày xưa, Nhân Mã tự nhiên nhớ quá đi mất.

Thật sự phải công nhận là Nhân Mã ấm cứ như cái lò sưởi vậy. Ban nãy nhìn thấy cậu bình thản như không, cô vốn chỉ định trêu cậu vì những tưởng ai kia đang vờ không lạnh. Ai ngờ, Thiên Bình lại nhận ra cậu không những không hề bị lạnh như tụi nó, ngược lại còn ấm áp đến mức Thiên Bình không muốn phải buông ra!

Nhân Mã lúc này mới để ý đến tiếng cười khúc khích này giờ. Nhìn Bạch Dương đang một tay che miệng một tay ôm bụng cười, cậu tức mình liếc xéo bà chị họ. Đưa tay vớ xung quanh, Nhân Mã không chút thương tiếc quăng mạnh chiếc gối sofa vào Bạch Dương còn đang lơ là sơ suất.

"Im đi!!"

Bạch Dương vì nhất thời mất cảnh giác mà ăn trọn cả cái gối vào mặt, lại còn ngã ra sau và rớt cuống ngã hẳn xuống nền sàn. Cả người nó bắt đầu run lên. Lạnh!!

"Thằng nhóc khốn kiếp! Dám đối xử với chị mày kiểu đó!!"

"Là bà gây sự trước đấy chứ!!"

Nhân Mã thách Bạch Dương đấy. Cậu còn lâu mới sợ!

Trong lúc Bạch Dương còn đang thắc mắc thằng em họ của nó ăn cái gì mà mạnh miệng đến thế, cừu bông tội nghiệp tự nhiên bị một cái gối chẳng biết từ đâu quăng ngay vào mặt cái nữa.

"Là đứa nào chọi tao?!!!"

"Đứa này này!"

Nghe tiếng cười khúc khích của tụi bạn khốn nạn, Bạch Dương linh cảm ngay có chuyện chẳng lành. Nó chậm rãi quay sang, lập tức nuốt nước bọt một cái.

"Lóp.. Lóp trường..."

Nhiều thời gian trôi qua thì Xứ Nữ vẫn cực kì đáng sợ không thay đổi, có thì chỉ là đáng sợ hơn chứ không hề giảm.

Kiểm nén sự tức giận chực bùng phát, Xứ Nữ nở nụ cười thân thiện đến rùng mình.

"Giờ im, hay..."

Cây bút chì gỗ trong tay bị bẻ gãy làm đôi.

"Muốn chết?"

Cả bọn bầy đứa đồng loạt gật gật đầu. Cái lại thì còn lâu mới toàn mạng, và tụi nó thì vẫn còn muốn sống thêm mấy chục năm nữa cơ.

Bảo Bình lắc mạnh đầu vài cái, dù ngay sau đó mắt cậu lại sụp xuống. Không hiểu sao, cậu lại buồn ngủ ghê luôn. Chắc tại mấy bữa nay vì thức trắng liên tục khiến cậu mệt mỏi vì mất ngủ, cũng là Bảo Bình muốn hoàn thành báo cáo đêm nộp cho đơn chiều mộ gửi cho cậu hôm trước. Đúng là cổ quá thành quả cổ mà!

Trong vài giây lơ đãng, Bảo Bình bị cơn buồn ngủ của chính mình đánh gục. Mắt nhắm hắt, cả người đang co rúm trên ghế sofa cứ lắc lư lắc lư, cuối cùng nằm hẳn xuống đùi người ngồi cạnh này giờ. Bảo Bình ngây thơ đã ngủ say hoàn toàn không biết gì.

Cự Giải ban đầu có chút ngạc nhiên, nhưng không hề có ý định phản đối. Vì làm báo cáo cho một trường đại học danh tiếng mấy hôm trước, cô đương nhiên cũng bước cậu chàng này đã thức trắng liền mấy đêm đến cả người lả đi không còn chút sức lực. Dù sao cũng là cô đem cả phê lên phòng cậu trong mấy hôm đó mà.

Đưa tay vuốt nhẹ mái tóc mềm của Bảo Bình, Cự Giải vô thức cười nhẹ. Khi ngủ, cậu chàng hết như một đứa trẻ vậy. Bảo Bình hẳn đã rất mệt.

Cô gái đang dịu dàng nhìn chàng trai ngủ say trên đùi mình, ngây thơ quên mất mình đang ở đâu.

"Tụi bây nghĩ sao?"

Kim Ngưu tay xoa xoa cằm nhìn cảnh tượng trước mặt, cậu chẹp miệng.

Song Tử với kinh nghiệm người mẫu kiêm diễn viên lâu năm, đôi mắt đen tinh tường ánh lên tia thích thú. Khoé miệng cậu nhếch lên một cách gian xảo.

"Rất thích hợp để làm thành một bộ phim tình cảm học đường trong sáng!"

"Dở hơi! Viết thành tiểu thuyết mới hay!"

Thiên Bình từ lúc nào đã bị đám nhí nhỏ này thay đổi, hay đúng hơn là khơi dậy cái con người tò mò nghịch ngợm ẩn sâu trong người cô nàng. Diễn hình là lúc này Thiên Bình chẳng chút ngần ngại đưa mắt sáng rỡ nhìn cô bạn thân thiết của mình. Gì chứ ngôn tình thì cô hơi bị mê nha!

"Cái này mày đúng nè Thiên Bình! Một cuốn ngôn tình thật là tuyệt vời về lứa tuổi học trò a!!"

Đó là lời cảm thán từ đáy lòng của một con nhò mê truyện ngôn tình đồng môn.

Nhân Mã bên cạnh nhướn mày. Cậu khổ quá mà, đừng toàn mấy đũa mê ba thứ truyện sến súa..

"M-Mấy cậu biến hết đi!!"

Cự Giải vì thẹn quá hoá giận mà thẳng tay cầm gối ném liên tục vào tụi nó. Ba cái thì hai cái ném trúng vào Bạch Dương, đều là do thằng em họ trời đánh Nhân Mã và cái tên Kim Ngu kia đem nó ra làm bia đỡ đạn. Bạch Dương điên tiết quay sang định bụng cho mỗi thằng một trận. Đàn ông con trai mà thế đấy!!

"Tụi bây ồn quá đi! Không được nha! Coi chừng Bảo Bình mà thức thì Cự Giải nổi cơn xung thiên cho coi!"

"Thiên Bình!!"

Ma Kết day day thái dương. Dù là cô bảo đã gần như miễn nhiễm đi chăng nữa, như thế này thì ồn ào quá mức cho phép rồi. Miệng thì bảo sợ con người ta thức giấc mà tay thì cứ đánh lộn ì xèo. Cô mệt mỏi quá rồi mà.

"Im!!!"

Cái giọng uy nghiêm lập tức có tác dụng.

Ban đầu, tụi nó còn tưởng là của Xử Nữ đại nhân, nhưng ngấm lại thì lại là giọng con gái nên tò mò quay sang xem thử.

Xử Nữ mang một nụ cười gương gao không thể hơn. Là cậu bị điên, cậu nghe không rõ, cậu nhìn nhầm, hay thực sự cô bạn gái vốn tôn sùng sự lạnh nhạt của cậu vừa mới lên tiếng nhắc tụi nó thế..

Ánh mắt Thiên Yết quắc sáng tụi nó khiến ai nấy không khỏi rùng mình.

Con gái thật là đáng sợ nha..

Song Ngu lúc này đang ở trong phòng riêng của mình. Dù cho cậu đã đeo tai phone và vặn âm lượng khá lớn, âm thanh ồn ào ngoài gian phòng khách cậu vẫn có thể nghe thấy. Song Ngu nên trách vì tai cậu quá thính, hay vì cái đám ngoài kia quá tăng động?

Đôi mắt dường như không một giây nào rời khỏi từng trang sách của quyển Sherlock Holmes, Song Ngu hoàn toàn để sự chú tâm của mình vào từng dòng chữ. Lần đầu tiên cậu đọc Holmes là năm bốn tuổi, đến giờ cũng chả biết đây là lần đọc thứ mấy rồi nữa. Kim Ngu và Bảo Bình đều từng bảo cậu là một người hâm mộ Holmes cuồng nhiệt. Mặc dù Song Ngu không rõ lắm, nhưng chỉ cần là điều liên quan đến Holmes cậu đều có thể trả lời được tất.

Đó được gọi là hâm mộ sao a? Nhưng đúng là khi còn nhỏ, cậu thật sự rất ngưỡng mộ Holmes, mà hình như đến giờ vẫn vậy.. Dù sao, Song Ngu nghĩ thần tượng của cậu là Arsène Lupin cơ. Thật sự kính phục tài năng của ông ấy nha.

Mà, sao cũng được.

Đúng lúc này, điện thoại của Song Ngu đặt gần đó chợt reo lên.

Bị làm phiền lúc đang đọc sách là điều Song Ngu rất không thích, lại còn là nhạc chuông mà cậu thường đặt cho những người không thân thiết hoặc số lạ, cậu càng không bận tâm ngó qua. Chán nản bắt máy cho có, mắt Song Ngu vẫn nhìn vào từng dòng chữ trong trang sách.

"Ê! Còn thức không Mỹ nhân Ngu?"

Giọng nói trong trẻo vang lên từ đầu dây bên kia hoàn toàn lấy đi cả sự chú tâm nhỏ nhất lúc này của Song Ngu. Một tay đặt ngay giữa hai trang sách, cậu nghĩ hoặc hỏi lại.

"Mèo con?"

Dù đã nghe và có thể chắc chắn đó là giọng của nó, Song Ngu chỉ là không hiểu. Bởi vì trong điện thoại cậu, số của nó cậu luôn đặt loại nhạc chuông riêng biệt, thậm chí là so với tụi nó đi chăng nữa. Một nhạc chuông mà chỉ cần nghe cậu có thể biết là điện thoại của nó gọi.

Nhưng cái giọng cứ như muốn hét thủng lỗ tai người khác thì đúng là nó rồi.

"Đừng có gán cái biệt danh chết tiệt đó cho tôi! Mà điện thoại cậu hết pin sao?"

Bên kia vang lên tiếng cười nhẹ.

"Không hẳn, là bác Tuấn bảo tôi không nên tiếp xúc với sóng điện từ nhiều quá!"

Bác sĩ Tuấn bảo điều đó không tốt cho sức khoẻ hiện giờ của Sur Từ nên không cho dùng nữa. Điện thoại cũng bị "tích thu", vị bác sĩ bảo hôm sau sẽ đưa lại cho người thân nó sau. Gọi chỉ Song Ngư hiện giờ, Sur Từ là đang ở ngoài bộ điện thoại của bệnh viện.

Giọng nói vui vẻ và thân thiện của Sur Từ phần nào khiến Song Ngư đỡ lo hơn.

Bởi vì hôm nay trời lạnh và mưa khá lớn, cậu đã về từ lúc bảy giờ tối. Song Ngư chợt nhìn lên đồng hồ treo tường. Cậu cười một cách thích thú.

"Mới có một tiếng hơn thôi mà! Hay là.. cậu nhớ tôi?"

Song Ngư không hề biết rằng khuôn mặt Sur Từ hiện tại thoáng đỏ ửng.

"Im.. Im đi!!!"

Ai đó vui vẻ cười sáng khoái. Chọc nó thật sự rất vui.

Thật ra, điều Song Ngư nói không hẳn là sai, chỉ sai ở chỗ là nó không-hề-nhớ-cậu-ta!! Sur Từ chỉ là muốn cùng ai đó trò chuyện lúc này, mà những người thân thiết lại không bắt máy. Và trước khi nó kịp nhận ra, Sur Từ đã từ lúc nào chỉ nhớ mỗi số của Song Ngư.

Hai bên nói chuyện một lúc lâu, lâu đến quên cả thời gian trôi qua là bao nhiêu. Song Ngư vui vẻ kể chuyện ở trường cho nó nghe, và Sur Từ ngược lại kể về những việc khiến nó chán chường trong bệnh viện.

"Đồ ăn dở tệ!"

"Ai bảo cậu kén chọn quá!"

"Có im cũng chả ai bảo cậu cảm đâu! Ăn thử rồi biết!"

Bỗng dưng, cả hai bên đồng loạt im lặng một lúc. Không phải là hết chuyện để nói, nhưng không hiểu sao lại không thể mở miệng nói thêm được nữa.

Bên tai Song Ngư đang vang lên tiếng cười. Không hiểu sao, tiếng cười đó lại khiến lòng cậu thoáng chốc đã nặng trĩu khó tả.

"Không biết bao lâu tôi mới được xuất viện ha?"

Sur Từ cảm thấy mệt mỏi lắm, thật sự. Nó không muốn ở đây một chút nào. Đối với một đứa tăng động như nó, bệnh viện yên tĩnh và chán ngắt làm sao nó có thể chịu nổi cơ chứ! Sur Từ cảm thấy gò bó và khó chịu.

Hơn cả, nó ghét bệnh viện!

Nó cũng không muốn bản thân là gánh nặng cho người khác. Cho anh hai nó, và cả Song Từ vốn luôn nuông chiều nó cũng dần cảm thấy mệt mỏi.

"Mai tôi mang cho cậu vài quyển sách! Sách dạy mèo ăn cá đúng cách chẳng?"

Mặc dù cậu còn không chắc quyển sách đó tồn tại..

Song Ngư vì chán ghét bầu không khí này mà lên tiếng. Ban đầu, đáp lại cậu chỉ là sự im lặng tưởng như tuyệt đối. Mãi một lúc lâu sau, bên kia mới vang lên giọng nói giận dữ hét to đến mức tai cậu tưởng chừng sắp thủng đến nơi.

"Cậu mà dám mang đến thì chết với tôi!!!"

Đúng là đồ to mồm, Song Ngư thầm nghĩ. Dù vậy, cậu vẫn phì cười.

Ruron người đặt lại điện thoại trên bốt, Sur Từ lập tức ngồi phịch xuống chiếc ghế mà nó đang ngồi, hay đúng hơn,

Một chiếc xe lăn.

Sur Từ đưa tay chạm nhẹ vào đôi chân của mình. Hai tay chống lên hai bên tay của xe lăn, nó nhanh chóng đứng dậy. Đặt chân xuống sàn và bắt đầu bước đi. Ngay khi Sur Từ còn cảm thấy mừng vì có thể đi bình thường, nó đột nhiên mất thăng bằng và đổ ục xuống. Đôi chân vẫn còn có thể bước đi

như ban nãy, Sur Từ đột nhiên chẳng còn cảm thấy gì nữa cả.

Kể cả cảm giác đau vì ngã.

Nó dùng xe lăn ra đây vì nó thấy mệt. Nhưng, chuyện này.. không thể nào...

Đừng có đùa!

Sur Từ dùng tay đâm vào đùi mình mấy cái. Từ nhẹ, tay nó đâm mạnh dần, mạnh đến hai bàn tay bắt đầu nhức cả lên.

Dẫu vậy mà tại sao,

Chân nó lại không hề cảm thấy đau?

Trong vô thức, hai bàn tay đang nắm chặt thành nắm đấm không ngừng đánh vào đôi chân của chính mình, Sur Từ chợt cảm thấy ươn ướt. Từ khoé mắt nó bắt đầu rơi xuống những giọt nước nóng hổi.

Đừng có đùa.. Đừng mà...

Sur Từ dường như nghe thấy âm thanh vỡ vụn của một thứ gì đó. Anh trai nó, Từ Thiên.. sẽ như vậy sao, nó...

"Cử động đi mà! Xin mày đây!!! Làm ơn đi mà!!! Cử động đi...!"

Cứu tôi với.

"Cử động.. đi! Đừng dậy đi mà!!!"

... Song Ngư.

Một cô gái đang bước đi gần đó vì tiếng hét kia mà tức tốc chạy lại theo phản xạ. Nhìn đứa con gái với khuôn mặt quen thuộc, khuôn mặt tự cao đánh đá thường ngày bị thay thế bằng khuôn mặt đầm nước.

"Sur Từ..?"

Đôi mắt nâu khói ầng ậc nước ngược lên nhìn người vừa gọi tên mình, môi cứ thế mấp máy.

"Yến Ly..."

Lúc này, Yến Ly mới sực tỉnh. Nhỏ có nghe từ Ma Kết, nhưng nhìn thấy tận mắt thì thật không quen. Dù vậy, mặc kệ điều đó, nhỏ lập tức chạy lại phía Sur Từ và nhẹ nhàng đỡ nó dậy.

Đỡ Sur Từ ngồi xuống chiếc xe lăn kia, Yến Ly hai tay nắm lấy tay đây. Đôi mắt nhìn con nhỏ vốn bản tính coi trời bằng vung lại nức nở che đi khuôn mặt đầm nước của mình, Yến Ly chợt cảm thấy xót xa.

"Đề tôi đưa cậu về phòng nhé!"

Yến Ly nhìn bàn tay siết chặt lấy gấu quần, nhỏ thở dài một cái.

Sur Từ mặc kệ khuôn mặt đầm nước mắt của mình mà nhìn ra ngoài cửa sổ nơi hành lang.

Trời hôm nay, chẳng có lấy dù chỉ một ngôi sao.

U ám quá.

Hai tay Sur Từ ôm lấy vai, đôi mắt màu nâu khói tình anh trở nên tuyệt vọng và trống rỗng.

Lạnh..

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Nói chuyện

Song Ngu dựa lưng vào bức tường phía sau mình, hai chân thả lỏng trong khi mắt cứ nhắm nghiền. Ở đây thật tốt, thật thoải mái và bình yên quá.

Sân thượng của trường gần như luôn luôn bị khoá, cũng là vì nơi đây cũng chẳng phải chỗ để chơi. Song Ngu ở đây, vì cậu có chìa khoá, thứ mà cô Như từng cho cậu với điều kiện rằng cậu không được ngủ trong giờ Toán nữa.

Chẳng biết từ lúc nào, Song Ngu thường xuyên đến đây, ngồi thế này, và cứ nhắm mắt rồi thỉnh thoảng lại ngủ thiếp đi. Cậu chỉ là, cảm thấy thích nơi này. Không ồn ào, không chứa những sự ganh đua tranh giành, và cũng chẳng phải lo nghĩ gì hết.

Song Ngu chợt nhìn lên cái bầu trời trên kia. Trong xanh, tươi sáng và ánh nắng dịu dàng. Đôi mắt cậu, đôi mắt màu nâu cafe đang phản chiếu cái bầu trời kia, hà cớ gì lại chỉ có mỗi sự chán nản và buồn phiền.

Trong một vài giây, Song Ngu chợt nghĩ đến người phụ nữ đã sinh ra cậu. Mẹ cậu.

Song Ngu chưa bao giờ nghĩ mẹ không yêu cậu, có thể chỉ là bà có cách thể hiện tình yêu đó không giống với những người khác. Kể cả khi bà chưa từng một lần đến đón khi cậu tan học, kể cả khi bà chưa bao giờ cười với cậu dù chỉ một lần, hay kể cả khi bà vứt hết những món đồ chơi mà cậu thích đi chẳng nữa, Song Ngu chưa bao giờ ghét bà cả. Thậm chí, cậu yêu mẹ mình rất nhiều.

Muốn ở cạnh mẹ mãi mãi và được bà yêu chiều là ước mơ từ thuở bé của Song Ngu. Cậu cố hết sức chỉ để được bà dịu dàng xoa đầu và khen cậu. Vậy mà, cái xoa đầu hôm ấy lại buồn quá. Song Ngu không thể đi với bà, cậu thậm chí không chút do dự và bận tâm mà trả lời bà tức khắc.

Dù Song Ngu thật sự yêu Sư Tử, nhưng..

"Oii, cậu thì ra trốn ở đây!!"

Dòng suy nghĩ của Song Ngu bị cắt đứt bởi một giọng nói từ đằng sau. Cậu có hơi thắc mắc, chẳng phải lúc nào đã vào tiết rồi hay sao.

"Bạch Dương.."

Khi Song Ngu quay lại, cậu nhìn thấy con nhỏ đang đứng đó với hai tay chống hông và gương mặt biểu lộ sự không hài lòng. Không biết tại sao nữa, nhưng Song Ngu lại bỗng cảm thấy thất vọng.

Cậu đã tưởng là nó, dù điều đó là không thể.

Điên quá.

"Ngu! Tiết của bà bà đó!!"

Bạch Dương không ngờ Song Ngu dám trốn tiết của Yến Như. Cậu ta không phải loại học sinh chăm ngoan lễ phép trong việc đến lớp đều đặn và siêng năng, nhưng nó không tin Song Ngu gan lớn đến nỗi trốn tiết của Như bà bà đâu!

Tuy nhiên, đôi mắt màu nâu cafe kia không có vẻ gì là bận tâm đến Bạch Dương và cả lời nói của nó cả. Song Ngu chỉ là chớp mắt một cái, rồi thản nhiên chồm người lại và nhanh chóng mất dạng sau bức tường kia. Hai tay Bạch Dương nắm chặt, mặt đen xì lại. Bực bội, nó giậm mạnh chân dưới đất và tiến về phía cậu.

"Cậu lì thật đấy!!"

Bạch Dương không phải học sinh gương mẫu gì, nó chỉ là không muốn bị Yến Như và cả lớp trưởng Xứ Nữ xử một trận chỉ vì không thể mang cái tên này về lớp. Trách chẳng phải trách ngay cái vận xui của nó khi bị chỉ định mà đưa đi tìm Song Ngu hay sao!?

"Nhưng cậu cũng trốn tiết rồi đó thôi!"

"Đó là vì mình đi tìm cậu!!"

Bực!

Đúng lúc này, Bạch Dương chợt chú ý đến thứ mà Song Ngu đang cầm trong tay. Một bộ bài. Khi nhìn cậu lơ đãng xoè ra rồi đóng lại với những thao tác đẹp cả con mắt, Bạch Dương bỗng chốc vì ham vui mà quên cả nhiệm vụ được giao. Nó nhảy phóc tới ngồi xuống ngay cạnh Song Ngu.

"Cậu làm gì mà vui ghê!"

Song Ngu vẫn im lặng không trả lời, trong khi Bạch Dương đang mắt sáng rỡ ngồi cạnh cậu, nó thậm chí chồm cả người tới.

"Ảo thuật hả?! Làm cho mình xem đi!!"

"Chọn một lá sao?"

Bạch Dương từ một đứa đi tìm Song Ngư và mang cậu về lại lớp học trở thành một con nhò đồng phạm cùng cậu trốn tiết Toán của Như Như đại nhân. Mặc dù, hiện tại điều đó không khiến nó quan tâm nhiều cho lắm về điều đó.

Sau một hồi lâu đảo mắt lia lia khắp mấy lá bài mà Song Ngư xoè ra trước mặt, Bạch Dương vui vẻ lấy một lá nằm ở phần giữa.

"Không cần phải che làm gì!"

Bạch Dương hơi ngạc nhiên vì câu nói của Song Ngư, nó cứ mở to con mắt mà nhìn cậu đầy nghi hoặc. Không phải cái trò này phải che lá bài mình lấy bà, ừ thì ý nó là giống mấy cái trò ảo thuật trên ti vi á, bỏ lại rồi để người ta tìm ra lá bài của mình ấy.

Nó tự nhiên cảm thấy hoang mang a.

Lúc này, bộ bài trên tay Song Ngư đột nhiên rơi xuống đất, chẳng mấy chốc đã rơi vãi khắp đất. Nhìn đôi bàn tay của mình giờ ra giữa không trung, cậu bất giác thờ dài.

Cậu không tập trung được.

Những chuyện xảy ra gần đây, Song Ngư thật sự thấy mệt mỏi.

"Là đang có tâm sự?"

Bạch Dương dù bản tính trẻ con và ngang ngược, nó vẫn là một đứa hiểu chuyện. Thay vì đòi màn ảo thuật mà nó trông chờ kia, thay vì đòi một trò vui mà nó thích, Bạch Dương lại dẹp sang một bên. Đôi mắt màu nâu cafe tuyệt đẹp mà nó đã từng luôn dõi theo, đôi mắt thuộc về người nó từng rất thích. Đẹp, mà cứ khiến Bạch Dương cảm thấy thật xa xăm và lạ lẫm.

"Minh chỉ đang nghĩ, cậu cúp học có sao không?"

Song Ngư không muốn bị thằng Song Tử lôi nhài lôi nhài bên tai chỉ vì cậu ở cùng bạn gái chăn lừ của cậu ta đâu.

Bạch Dương tự nhiên mất hết cả cảm xúc lắng đọng này giờ, nó đâm ra bực bội. Không chút bận tâm, nó tức giận đánh vào vai Song Ngư một cái với khuôn mặt đỏ bừng vì bực bội.

"Đi chết đi!!"

Đáp lại Bạch Dương, Song Ngư chỉ đơn giản cười khi trong khi bàn tay xoa xoa chỗ vừa bị đánh. Đau rõ ra ý!

Đột nhiên, bầu không khí lại trở nên trầm mặc. Song Ngư ngồi đó, hai tay ôm lấy một chân đang co lại và gối đầu lên đó, mắt cứ như nhìn lên một chỗ vô hình nào đó rất đời xa xăm.

Bạch Dương không đùa nữa. Nó đưa mắt nhìn băng quơ đại một chỗ nào đó. Nó luôn ghét sự im lặng. Thật sự thì, Bạch Dương vẫn biết rằng bản thân nó đối với Song Ngư vẫn còn tình cảm. Kể cả khi tình cảm đó lúc này đã không còn bằng tình cảm lạ lẫm mà nó dành cho Song Tử đi nữa, Bạch Dương trong vài giây suy nghĩ,

Nó muốn kéo Song Ngư về lại phía mình.

Bạch Dương lắc mạnh đầu xua đi suy nghĩ vớ vẩn kia. Điều này khiến Song Ngư thấy lạ, nhưng không mấy bận tâm mà lên tiếng.

"Dương này, yêu là gì nhỉ?"

Đôi mắt nâu của Bạch Dương mở to hết sức nhìn tên con trai ngồi cạnh mình. Vì cậu gọi nhanh tên nó, điều mà cậu chưa bao giờ làm và cả, câu hỏi kia.

Đối với một đứa mù tịt mấy thứ đó như Bạch Dương, câu hỏi này thật sự rất khó.

"Yêu một lần, một thấy mồ thấy má luôn! Nhưng mà.. vui!! Rất thích khi ở cạnh người ta luôn!!"

Đối với nụ cười tươi rành của Bạch Dương, Song Ngư ngó ra một lúc rồi chột phi cười.

"Câu trả lời mang thương hiệu cừu bông nhĩ?!"

"Cậu im đi!!"

Câu trả lời chẳng đầu vào đâu của Bạch Dương không hề khiến Song Ngư tìm ra điều mà cậu luôn thắc mắc. Một lời giải đáp cho cái tâm trạng dở dở ương ương này của cậu. Nhưng, Song Ngư cảm thấy thoải mái về điều đó,

Một lời trấn an chẳng?

Cảm giác khó chịu về quyết định của mình, Song Ngư không còn cảm thấy nữa. Thậm chí, cậu mừng vì bản thân đã lựa chọn như vậy.

Bạch Dương đuổi thẳng hai cái chân đang thu lại của mình, lắc lắc trong khi đầu cứ mãi suy nghĩ vài chuyện.

"Ngư, Dương hỏi này!"

Cái kiểu nói chuyện xưng tên này khiến Song Ngư thấy buồn cười sao ấy!

"Cậu yêu con mèo nhà mình bao nhiêu?"

Câu hỏi bất chợt và đôi mắt nâu kiên định kia, Song Ngư biết mình không thể không trả lời. Từ lạ lắm chuyển sang kinh ngạc, cuối cùng vẫn là sự bình thản tuyệt đối đó. Cậu cười khi.

"Ai mà biết được chứ!"

Bạch Dương chưa từng nghĩ ngoài Song Từ còn có ai khác khiến nó khó chịu như này, giờ thì cả Song Ngư. Cứ mập mập mờ mờ.

Bực!

Chuyện Song Ngư biết về hoàn cảnh của Sư Tử, Bạch Dương đã biết. Và Song Ngư cũng nhận ra điều đó, khi nó hỏi cậu như vậy.

"Thật sự thì, con mèo đó..."

Câu nói giữa chừng của Bạch Dương gây cho Song Ngư sự tò mò đến bực bội, khi nó cứ như thể đang che giấu gì đó không rõ.

Dường như không để tâm tới Song Ngư nữa, Bạch Dương chỉ là đang suy nghĩ vài chuyện. Rốt cuộc, nó lại lắc mạnh đầu mình, hai tay bất thành linh đánh mạnh vài hai má một cái rõ đau. Trước ánh nhìn khó hiểu của Song Ngư, Bạch Dương quay sang với một nụ cười tươi.

"Đừng rời bỏ nó, nhé!"

Song Ngư còn nhớ rất rõ khi Nhân Mã phải vào bệnh viện vì tai nạn giao thông, Sư Tử đã tiêu tụy như thế nào. Và trong suốt khoảng thời gian không rõ bao lâu, nó chưa bao giờ ngừng chăm sóc cho người anh trai và khóc đến trống rỗng vì cái chết của cậu ta.. Song Ngư biết chứ, đối với một con bé đó, một đứa luôn cảm thấy mọi người xung quanh rời bỏ mình sẽ khao khát tình thương ra sao.

Ba mẹ nó rời bỏ nó, anh trai nó rời bỏ nó,

Nhưng cậu sẽ không. Chắc chắn không.

"Đó là điều mình chắc chắn sẽ không bao giờ làm!"

Với cả, Song Ngư cũng là đã hứa với tên kia rồi mà. Cậu chưa muốn bị sét đánh vì quên lời hứa với tên nhóc ngang ngược đó đâu.

"Vậy mình yên tâm rồi, Ngư đã nói như vậy mà!"

Vốn là con gái của một gia tộc lâu đời phục vụ và giám sát Hàn gia, Bạch Dương từ khi còn chưa sinh ra đã được chỉ định là người bảo vệ cho vị tiểu thư bé nhỏ của tộc. Nó thật ra không ngang tàng từ nhỏ, Bạch Dương ngang tàng từ khi gặp "cô chủ bé nhỏ" nào đó kia kia. Từ một đứa lúc nào cũng dạ dạ vâng vâng và cả cái tính trách nhiệm hàng đầu, chính Bạch Dương còn không nhận ra mình nữa là.

Người đã cho nó một người bạn là Sư Tử, cũng là người luôn nở nụ cười xoa dịu nó mặc kệ bản thân cũng luôn khổ sở. Kể từ khi gia đình nó tan vỡ, Bạch Dương nghĩ lần đó là lần đầu tiên cảm thấy rung động.

Nó chỉ hy vọng, mà không, nó sẽ làm mọi cách, mọi việc để con nhỏ đó không phải tổn thương.

Bạch Dương đột nhiên dùng tay cốc lên đầu Song Ngư một cái. Đáp lại sự khó hiểu và bực bội kia, nó chỉ cười một cách tự mãn.

"Này nhé, nói cậu biết! Nếu dám làm nó khóc thì chết với mình!!!"

"Biết rồi mà."

Song Ngư chu mỏ một cách bất mãn. Sao người ta luôn dùng lời hứa để trói buộc nhau thế nhỉ.

Đúng lúc này, Bạch Dương thỉnh thoảng nhớ ra một chuyện.

"Mà Song Ngư này!"

Đáp lại tiếng gọi của Bạch Dương, Song Từ chỉ thản nhiên chớp mắt một cái, ánh nhìn lộ rõ sự khó hiểu.

Đôi mắt nâu phản chiếu trong đôi mắt màu cafe là sự lo lắng xen lẫn một chút không thích.

"Thiên Thành sắp về rồi."

"Chuyến bay từ New York, Mĩ đã hạ cánh. Xin quý khách kiểm tra lại đồ đạc và hành lý. Xin nhắc lại..."

Trước cái giọng nói oang oang vang lên một cách máy móc qua loa thông báo, ai đó lập tức tỏ ra khó chịu. Cậu chán chường đeo tai phone vào hai bên tai như muốn tách biệt với âm thanh của thế giới bên ngoài.

"Anh chàng đó bảnh thật đấy!"

"Nhìn đúng ngầu luôn! Xem, đôi mắt kia thật sự rất lạnh nha!"

"Nhưng trông có vẻ u ám, lại còn toát ra một khí chất cao hơn người!"

Ai đó thò tay vào túi, chán nản vặn to âm lượng hơn một chút. Tại sao người ta luôn chú ý đến cậu mặc dù ở đây có rất nhiều người cơ chứ! Điều này thật quá khó chịu.

Có một cuộc gọi được gọi đến ngay khi cậu vừa tắt chế độ máy bay. Không tỏ vẻ khó chịu, không tỏ ý bực mình, tất cả những gì cậu làm là bắt máy và bỏ lại điện thoại vào túi. Cậu có thể nói chuyện bằng tai phone mà.

Trước cái giọng nói lạnh lạnh cứ liên tục vang lên từ đầu dây bên kia, cậu thẳng thừng cúp máy không chút suy nghĩ. Cái tên lẩm mồm đó.

Đội lên chiếc mũ đen của cái áo khoác để giảm bớt sự chú ý, cậu chậm rãi bước đi. Tất cả những gì cậu muốn lúc này là rời khỏi chỗ ngột ngạt này ngay lập tức.

Cậu ghét nơi đông người. Điều đó luôn khiến cậu thấy khó chịu trong người.

Trong số những chiếc taxi đang mời chào hành khách bước ra từ sân bay mà trong đó có cả cậu, ai đó chán nản đưa mắt nhìn đâu đó. Chiếc taxi đậu đằng kia có vẻ yên tĩnh hơn.

Cậu đưa tay gõ gõ lên tấm kính cửa chiếc taxi kia, nhằm đánh thức anh chàng tài xế trẻ đang say sưa ngủ. Anh chàng lập tức giật mình dậy.

"Ừm, cho hỏi quý khách đi đâu ạ?"

Trước giọng có đôi phần lúng túng của anh, vị khách trẻ kia dường như vẫn im lặng. Hai tay cầm vô lăng của anh tài xế siết chặt, vừa bực bội vừa cảm thán. Khí chất mà cậu ta toả ra thật sự khiến người ta lập tức kiêng dè. Lạnh, và bất cần.

Đúng lúc này, tiếng nhạc trong tai phone chợt tắt đi. Có người gọi.

"Tôi vừa đến nơi. Mọi thứ ổn cả, Ellen!"

Bên kia vang lên tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Đối với người tài xế vẫn đang chờ đợi, cậu lúc này mới đưa mắt nhìn sang. Chậm rãi và đều đều, đó là cách mà chất giọng lạnh lẽo kia vang lên.

"Bệnh viện thành phố."

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Lời cảm ơn

Như mọi ngày, Song Ngư thường đến thăm Sư Từ sau giờ học, và hôm nay hoàn toàn không ngoại lệ. Đó dường như trở thành một thói quen khó bỏ, một địa điểm quen thuộc. Cậu cũng chẳng biết nữa.

Song Từ và Nhân Mã cùng Bạch Dương cũng thường cùng Song Ngư đến thăm con mèo đó, hoặc chính mấy đứa tụi nó cùng kéo đến thăm. Tuy nhiên, hôm nay chỉ có một mình cậu.

Vừa bước qua cánh cửa chính tự động của bệnh viện, Song Ngư vừa đưa tay sửa lại cái tai phone sắp bị tuột. Bước đều đều và chậm rãi, cho đến khi cậu dừng lại vì gặp bác sĩ Tuấn. Tháo tai phone xuống, cậu gật đầu chào trước vị bác sĩ đôn hậu.

"Không tin được là ngày nào cậu cũng tới."

Đáp lại vị bác sĩ, Song Ngư chỉ đơn giản mỉm cười. Mồm hơi mỉm lại, tai hơi giật giật, cậu không biết phải trả lời sao nữa.

"Hôm nay Sur thế nào ạ?"

"Con bé vẫn ổn, vẫn rất lạc quan và ăn uống điều độ, nhưng..."

...

Trên hành lang dẫn đến phòng bệnh của Sur Từ, Song Ngư nhớ lại cuộc trò chuyện cùng bác sĩ Tuấn ban nãy.

Bàn tay Song Ngư đột nhiên siết chặt.

"Con bé luôn đồ tất cả thuốc đi.."

Từ cái ngày mà Song Ngư được Song Từ báo rằng con nhỏ không còn có thể tự do bước đi như ý muốn được nữa, cũng là lúc nó bắt đầu cư xử lạ đi. Nó luôn cười rất vui vẻ, luôn tiếp chuyện thậm chí đùa giỡn cùng các y tá phụ trách, luôn ăn uống rất ngoan ngoãn. Nhưng, chưa lần nào nó chịu uống thuốc cả.

Lần đầu tiên khi nghe Song Từ nói, hình ảnh đầu tiên xuất hiện trong đầu Song Ngư chính là lúc cậu gặp Từ Thiên lần đầu. Sur Từ rồi cũng sẽ như vậy. Cậu biết, cũng không có ý định bỏ nó. Nhưng, nó đó còn muốn khiến cậu lo đến nhường nào!?

Cái con nhỏ đó!

Bàn tay Song Ngư nắm chặt lại trong vô thức.

Khi cậu định mở cửa phòng bệnh như thường ngày, Song Ngư chợt nghe thấy tiếng cười đùa rôm rả vang lên từ bên trong. Hơi để tâm một chút, cậu chậm rãi vặn chốt cửa.

"Này nhé, và chị ấy nói rằng..."

"Ủa? Mới tới hả Cá?"

Phản chiếu trong đôi mắt Song Ngư lúc này là hai ánh mắt khác đang nhìn ngược lại cậu. Một là sự vui vẻ tươi tắn mà Sur Từ vừa vẫy tay chào cậu vừa cười toe, một là của Yến Ly đang nhìn cậu khá bình thản.

"Chị đi trước nha!"

"Biết rồi nè, tới với ai kia kia của chị chứ gì!"

Vừa dứt lời, Sur Từ đã bị Yến Ly cốc một phát vào đầu. Đáp lại khuôn mặt nhăn nhó của nó, nhỏ cười một cái, nói thì thầm một cách bông đùa.

"Có mà soái ca của em tới ấy!"

"Không phải mà!!!"

Song Ngư cũng không lạ gì chuyện này nữa, có thì chỉ mỗi lần đầu là thấy không đúng mà thôi, dần lại quen. Từ cái lúc Yến Ly đưa Sur Từ về phòng bệnh, vì cũng thường lui tới chăm sóc Mã Phi nên thành ra thường nói chuyện với nhau. Trước khi Song Ngư kịp nhận ra, hai cô nàng kia đã thân thiết và xưng chị xưng em từ bao giờ. Cậu nhớ Yến Ly từng bảo, vì Sur Từ vốn nhỏ hơn nhỏ một tuổi, với cả cả hai đều thích có chị có em nên mới xưng hô như thế.

Thật sự thì, Song Ngư không còn ác cảm nào với Yến Ly nữa cả. Không chỉ cậu, mà có lẽ cả lớp Toán cũng vậy.

Nhỏ cũng thay đổi rồi mà.

Nhìn theo Yến Ly vừa vui vẻ chào vừa đóng cửa lại, Song Ngư lúc này mới quay sang con nhỏ đang ngồi trên giường bệnh kia. Bàn tay cậu siết chặt vì sự tức giận nhanh chóng giãn ra, nhưng tâm vẫn cứ cồn cào khó chịu.

"Cậu nghiêm mặt quá đấy! Bị điểm kém hay gì?"

Một trò đùa khá tẻ. Bởi Song Ngư không bao giờ bị điểm kém cả.

Cuối cùng, đôi mắt màu nâu cafe ngược lên nhìn thẳng vào đôi mắt nâu khói của nó, cậu chợt thở dài một cái.

"Tại sao cậu không chịu uống thuốc?"

Sur Từ vì câu hỏi của Song Ngư mà ngạc nhiên, mắt thỉnh thoảng lại chớp liên tục vài cái. Nó bặm chặt môi mình.

Trong khi Song Ngư còn đang chờ đợi câu trả lời của nó, tất cả những gì Sur Từ làm lại là đưa mắt nhìn ra cửa sổ đằng kia, nhìn lên bầu trời trong lạnh giữa thời tiết rét buốt. Cuối cùng, Sur Từ quay lại nhìn cậu, nở nụ cười hồn nhiên.

"Tôi muốn lên sân thượng!"

Ích kỷ, trẻ con, ngang tàng, điên khùng, bạo lực. Đó là những suy nghĩ xuất hiện trong đầu Lãnh Song Ngư khi lần đầu tiên gặp Hàn Sur Từ. Một con nhóc khó ưa, kiêu ngạo và hống hách. Một con nhóc có thể nhìn ra khuôn mặt thật của cậu. Một con nhóc mà cậu không được phép gần gũi.

Đến tận bây giờ, suy nghĩ đó trong Song Ngư vẫn không hề thay đổi dù chỉ một chút, vẫn vậy như lần đầu tiên gặp nó. Thứ duy nhất thay đổi, có lẽ là cậu. Là cậu là làm điều không nên làm,

Gần gũi nó.

Yêu nó.

Từng bước chân của Song Ngư vang lên đều đều trên hành lang trải dài. Tay cậu giữ chặt lấy Sur Từ, đưa mà cậu đang cõng trên lưng mình. Bởi vì nó ghét xe lăn, Song Ngư không hề ngại tự mình cõng nó.

"Tôi nặng không?"

Cái giọng nói trẻ con quen thuộc khi Sur Từ chu mỏ hỏi cậu. Song Ngư nhếch mép cười, nói bằng giọng thân thiện.

"Nặng, như heo ấy!"

Lưng Song Ngư lập tức cảm thấy đau điếng.

"Cậu đi chết đi!"

Đau nhưng lại thấy vui, Song Ngư cười hề.

Khi Song Ngư cõng Sur Từ lên những bậc thang dẫn lên sân thượng bệnh viện, nó vô thức siết chặt vòng tay đang giữ chặt cậu. Đó là lúc nó chợt nhận ra, cậu thật sự ấm áp quá. Ấm áp, đến mức nó không muốn rời khỏi.

Song Ngư đưa tay đẩy nhẹ cửa trong sự phân vân. Cậu biết rất rõ, thời tiết này không thích hợp để người bệnh ra ngoài, nhưng lại vì mềm lòng mà chiều ý đưa nó lên đây. Hay là cậu nên quay về. Mà thôi bỏ đi.

Gió lạnh từ bên ngoài thổi ngược về phía Song Ngư khi cánh cửa vừa mở ra, chẳng bao lâu đã khiến mặt cậu lạnh ngắt cả lên. Con nhỏ này sao tự nhiên lại đòi lên đây thế không biết!

Sur Từ được Song Ngư đỡ ngồi xuống một băng ghế gần đó, đưa tay kéo lại chiếc áo khoác đang mặc bên ngoài. Thời tiết đúng thật là rất lạnh nhì.

Từ khi còn bé tí, Sur Từ đã rất thích thời tiết lạnh. Nó thích Giáng sinh lắm, một phần vì đó là sinh nhật của anh trai Thiên Thành của nó. Nhưng, từ bao giờ ấy nhì, nó trở nên căm ghét Giáng sinh. Bao giờ nhì.

Đưa tay cao vươn lên bầu trời xanh trên kia, Sur Từ ước gì mình có thể chạm vào những đám mây lạnh buốt óc đó. Như thế chắc chắn sẽ rất thích.

Nhưng nó có thể làm gì, khi mà ngay cả một cái lý cũng cảm không nổi?

Trớ trêu thật.

"A.. Tôi muốn chơi đuổi bắt ghê luôn!"

Một Sur Từ mấy ngày trước còn cùng cậu xem pháo hoa, một Sur Từ mấy ngày trước còn chạy lăng xăng trước mặt cậu, giờ ngay cả tự đứng trên đôi chân của chính mình cũng khó. Song Ngư cảm thấy đáng ghét quá. Tất cả mọi thứ đều đáng ghét cả.

Thật sự thì, Sur Từ chưa bao giờ chơi đuổi bắt nha. Từ nhỏ vì sức khỏe không được tốt, nó đâu có được chạy nhảy thoải mái. Sur Từ ganh tỵ lắm luôn, với Từ Thiên, Bạch Dương, Nhân Mã và Song Từ lúc đó. Nó còn nhớ mình đã bực bội vì cứ phải ngồi rìa nhìn họ chơi.

Chán lắm.

Nhìn vào đôi chân mình, Sur Từ muốn đong đưa nó ghê.

"Cậu con nít vừa thôi!"

Trước mặt Song Ngư, nó chợt ngoảnh người ra sau. Hai tay xếp bằng trên lan can sân thượng, Sur Từ đưa mắt nhìn lên bầu trời kia. Nó nhắm mắt lại

trong vài giây, để mặc mái tóc bị gió thổi bay.

"Vào trong mau! Cảm mắt!!"

Đáp lại sự giận dữ kia, Sur Từ cười trù. Đôi lúc Song Ngư cũng nguyên tắc ghê nha.

"Một chút nữa cơ!"

Song Ngư bắt đầu cảm thấy hơi hận vì đưa nó lên đây. Không phải cậu sợ lạnh hay gì, nhưng cứ bị gió thổi hất liên tục vào mặt thì thật sự trăm phần khó chịu. Chưa kể, con nhò này mà cảm thì chẳng phải thằng Mã với Song Từ chém cậu ra làm trăm mảnh à!!

Đừng có mà hại chết cậu!

Sur Từ vô tâm vẫn hoàn vô tâm, hoàn toàn không để ý gì đến nỗi khổ trong lòng Song Ngư.

"Cá, tôi.. À mà thôi!"

Con nhò này học đâu cái thói mập mờ không rõ ràng kia ấy nhỉ!

"Tôi thấy mệt!"

Có phải Song Ngư nghe nhầm không nhỉ?

Như chẳng có chuyện gì xảy ra, Sur Từ thản nhiên quay sang và cười tươi trước biểu hiện nghi hoặc của cậu. Đôi mắt sáng rực lên như vừa nghĩ ra gì đó, nó tự nhiên bám chặt hai tay vào lan can phía sau kia.

Con nhò muốn làm cái gì a..

"Ê! Đợi.. Khoan..."

Sur Từ trước mặt Song Ngư lồm cồm đứng lên, khắp khuôn mặt hồi lâu mới vững được. Nó hơi cười, thở phào một cái. Công sức cho mấy bài tập vật lý trị liệu thật không uổng phí nha.

Tuy nhiên, ngay khi Sur Từ còn nghĩ mình đứng được, nó vô thức đổ cả người về phía trước. Nhắm tịt mắt chờ đợi, cho đến khi Song Ngư kịp thời chạy tới đỡ lấy nó.

"Con nhò này!! Cậu bị điên hả?! Cậu định lộn hành hay dọa chết tôi mới chịu đây?!!"

Song Ngư cũng có lúc giận dữ mắng mủ như anh chàng Xừ Nừ khó tính kia, Sur Từ có chút ngạc nhiên đến quên búng cả bất mãn.

Nó trề môi.

"Cậu lo ghê!"

"Im đi!"

Nhưng, nó thật sự mệt mỏi lắm rồi.

"Cậu đang cố gắng thể hiện cái gì chứ, nhò ngốc này?!"

Song Ngư có mắng đến mai cũng chưa hả giận. Sur Từ bắt đầu khó chịu, nó chu mỏ phản bác.

"Cứ làm như cậu hiểu rõ."

Ai đó vì câu nói kia mà khựng lại, bỗng chốc khiến bầu không khí trở nên yên ắng lạ thường.

"Nhưng đó có thật sự là quan trọng không?"

Đôi mắt màu nâu cafe kia, trong vài giây tự nhiên khiến Sur Từ nghĩ băng quơ. Nó không nhìn thẳng vào mắt cậu được.

Cứ làm như cậu không biết nó này giờ là đang nghĩ gì. Cả sự tuyệt vọng sâu thẳm trong tâm trí nó nữa.

"Không đi được, tôi vẫn là đôi chân của cậu đấy thôi. Tôi vẫn nai lưng ra cõng một đũa nặng cả tấn như cậu đẩy thôi! Không phải vì cậu vô dụng hay này nọ, chỉ vì tôi muốn làm điều đó!"

Song Ngư nở nụ cười hiền, mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của Sur Từ.

"Nếu cậu không thể làm gì, tôi sẽ là người hoàn thành nó giúp cậu!"

Và khi cậu cần ai đó bên cạnh, tôi nhất định là chỗ dựa cho cậu.

Chỉ cần, cậu vẫn ở cạnh tôi là được.

"Cậu nói chuyện cứ như tiểu thuyết ngôn tình mà Dương nó hay đọc ấy!"

Tay Song Ngư búng trán Sur Từ một cái rồ đau.

"Cảm động thì nói một tiếng! Tôi biết thừa! Chẳng nữ tánh gì hết!"

Đau. Đau quá. Đau đến nước mắt nó cứ thi nhau rơi xuống.

Lạ quá.

Nó luôn phải cố gắng, điều đó làm nó mệt mỏi. Đôi khi Sur Từ muốn bỏ cuộc. Bỏ cuộc, và để cho mọi thứ trôi đi theo cách mà nó muốn.

Trước khi Sur Từ kịp nhận ra, Song Ngư đột nhiên ôm chặt lấy nó vào lòng cậu. Siết chặt nó, chẳng hiểu tại sao lại càng khiến nước mắt nó rơi.

Cậu ta, hà có gì lại âm áp đến vậy?

Bình yên đến thế, kể cả khi lòng nó đầy tuyệt vọng.

Kể cả khi thời gian của nó đã gần cạn kiệt, Sur Từ đã chẳng muốn mong chờ vào bất kì điều gì nữa rồi mà.

Trong vô thức, đôi tay nó yếu ớt ôm lấy Song Ngư, rúc đầu vào ngực cậu mà khóc oà lên như một đứa trẻ.

"Cứu tôi.. với! Tôi không.. muốn!"

Sur Từ đối với Thiên Thành quan trọng thế nào chính bản thân của nó đều hiểu rất rõ. Nếu bất kì chuyện gì xảy ra với nó, cậu nhất định sẽ rất buồn. Không chỉ anh hai, kể cả Bạch Dương, Song Từ và Nhân Mã. Bạch Dương sẽ mất nó mất. Anh họ sẽ giận và không còn yêu thương nó nữa. Nhân Mã sẽ ghét nó và không nuông chiều nó nữa. Mọi người nhất định sẽ tức giận. Nó biết, biết rất rõ.

Nhưng, thật sự Sur Từ mệt mỏi lắm rồi. Mệt mỏi với sự đau đớn hằng ngày giày vò cả thể xác lẫn tinh thần nó. Mệt mỏi với sự bất lực chẳng thể tự làm bất cứ điều gì. Mệt mỏi vì nó chỉ có thể ngồi yên một chỗ. Chưa bao giờ, Sur Từ ước được chạy nhảy như lúc này.

Điều ước tưởng chừng rất bình dị và giản đơn ấy, Sur Từ đã không bao giờ có thể thực hiện được nữa.

Bàn tay vuốt lấy mái tóc mềm nhưng xơ xác của Sur Từ, Song Ngư mím chặt môi khổ sở. Cậu hôn nhẹ vào trán nó, chỉ đơn thuần là muốn trấn an tâm trạng của nó lúc này.

"Tôi luôn ở cạnh cậu mà, được không?"

Đôi mắt Sur Từ trong vài giây mở to, như vừa nhận ra điều gì đó. Nó cười, một nụ cười mà chính nó còn không hiểu được.

Khi Song Ngư công Sur Từ về phòng bệnh, nó trên lưng cậu cứ khó khăn cố mở mắt cho đến khi thiếp dần đi. Phút chốc nó chợt nhận ra, tấm lưng này của cậu thật âm áp biết bao.

Hệt như khi hai anh công nó vậy. Yên bình lắm.

Trong cơn mơ, khoe miệng Sur Từ hơi nhếch lên, tạo thành nụ cười nhẹ.

Cảm ơn cậu..

Đến tận khi đặt Sur Từ nhẹ nhàng nằm trên giường, Song Ngư lúc này mới nhận ra nó đã ngủ. Cậu đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nó, đôi mắt nâu café dường như mãi mê suy nghĩ gì đó một lúc lâu.

"Song Ngư này."

Khi Song Ngư vừa định rời khỏi phòng và quay về kí túc xá để nó nghỉ ngơi, giọng nói của Sur Từ vang lên khiến bước chân cậu lập tức khựng lại. Cậu hơi quay đầu ra sau, ánh nhìn vẫn đương bình thản đan xen đôi chút lạ lẫm. Song Ngư vẫn chưa quen, mặc dù cái tên nó gọi vốn là của cậu đi chăng nữa.

Đôi mắt nâu khói không ngần ngại nhìn thẳng vào mắt Song Ngư, kiên định nhưng không kém phần dao động.

"Tại sao lại quan tâm đến tôi như thế?"

Bàn tay đặt trên cánh cửa phòng đã mở hờ của Song Ngư vẫn không di chuyển, cậu chớp mắt một cái và vẫn tiếp tục nhìn nó. Mặc kệ thứ cảm giác khó hiểu kì lạ bất chợt dâng lên trong lồng ngực, cậu cười khẽ.

"Nếu tôi bảo là vì cậu rất quan trọng với tôi, rằng tôi thích cậu, Sur Từ sẽ tin chứ?"

Sur Từ không chút ngạc nhiên, đôi mắt không thấp thoáng dù chỉ một chút dao động.

"Tôi đùa thôi! Đi ngủ đi!"

Sur Từ có thể nghe thấy bên tai tiếng đóng cửa vang lên. Lạnh buốt và vô cảm.

Đùa? Không hề. Sur Từ biết rõ Song Ngư không hề đùa.

Bởi vì, đó là lần đầu tiên cậu gọi tên nó.

Tên, khái niệm này đối với hai người họ còn mơ hồ lắm.

Từ khoe mắt Sur Từ đột nhiên rơi xuống một giọt nước mắt. Nó hơi cười, đưa tay lau vội đi.

"Em ổn chứ?"

Giọng nói băng lãnh và vô cảm nhưng đối với nó lại rất ôn nhu và dịu dàng, giọng nói thuộc về gia đình thân thuộc quá đỗi của nó.

"Anh hai."

Đôi mắt màu nâu khói lúc này phản chiếu hình ảnh Thiên Thành đang đứng tựa vào cánh cửa vừa đóng lại. Đã mười phút hơn kể từ lúc Song Ngư rời đi.

Người con trai lạnh lùng với khí chất hơn người chậm rãi tiến lại bên cạnh cô em gái đang nằm trên giường bệnh. Một cách nhẹ nhàng, Thiên Thành đỡ nó ngồi dựa vào thành giường.

"Phiền anh hai phải bỏ công việc mà đến với em, Mao Mao thật xấu quá ha!!"

Cái giọng đùa giỡn kia không hề chọc vui được tí nào cả, kể cả khi Thiên Thành lãnh cảm nở nụ cười hiền. Tay cậu, dịu dàng xoa nhẹ đầu nó trong khi đôi mắt nâu khói vừa hài lòng vừa khổ sở nhìn em gái.

"Về nhà thôi, Mao Mao!"

Mất một lúc lâu, Sur Từ mới ngẩng đầu nhìn anh trai. Đôi mắt sáng lên lại thoáng lặng lẽ, nó nở nụ cười.

"Vâng, ta về đi anh!"

Bạn đang đọc truyện *Đông Ấm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Ấm

Mùa xuân, mùa của những sự ấm áp giữa cái lạnh khúc giao mùa. Xuân đến nhanh nhưng cũng đi rất nhanh, chỉ đơn thuần mỗi người sẽ giữ lại cho riêng mình điều gì.

Nhân Mã đưa tay chạm vào cánh hoa chẳng biết từ đâu rơi vào lòng bàn tay cậu. Mềm mại và dễ chịu, một cảm giác của một thứ dễ vỡ. Cậu chợt nhìn lên bầu trời trong xanh sắc xuân, chậm rãi cảm nhận từng đợt gió thổi qua lại mang theo cái lạnh của một mùa đông vừa đi qua.

Lúc này đã là đầu tháng ba.

"Cậu đang nghĩ ngợi gì đó?"

Dòng cảm xúc của Nhân Mã bị cắt đứt đột ngột bởi tiếng gọi của cô gái đằng kia. Nhìn cô vui vẻ bên hàng kẹo bòn bon, cậu không thể ngăn mình phì cười.

"Cho cậu!"

Vừa nói, Thiên Bình vừa thần nhiên đưa ra trước mặt cậu hai xiên kẹo bòn bon trong khi bản thân còn đang ngậm một xiên khác. Cô dường như không hề để ý đến cái ánh nhìn kì lạ mà Nhân Mã dành cho mình lúc này, khi Thiên Bình hoàn toàn bị thu hút bởi vị ngọt của những viên kẹo bòn bon ngọt lịm.

Ngon lắm luôn!

"Một thôi, rất tiếc nhưng tôi chưa đạt đến ngưỡng cửa như cậu đâu!"

Chẳng biết là Thiên Bình ngây thơ hay vì bị đồ ăn ngon che mắt mà không hề nhận ra hàm ý cạnh khoé trong câu nói của Nhân Mã, thay vào đó thần nhiên giữ lại cây kẹo còn lại và vui vẻ quay sang bà lão bán hàng.

Nhìn cô nàng vừa trò chuyện vừa cười thân thiện với bà lão, Nhân Mã chẳng hiểu sao cũng bất giác cười theo. Cậu mở bàn tay vẫn còn nắm lấy cánh hoa kia, nhẹ nhàng thổi nó đi. Cậu hơi mỉm cười.

Thiên Bình lúc này đang vui lắm luôn. Hiện tại đang là kì nghỉ xuân nên chẳng phải tới lớp làm gì cả. Một phần vì ở nhà chán, một phần cũng muốn được ở riêng với Nhân Mã, chính là Thiên Bình đánh liều hỏi thử ý cậu. Cô có mơ cũng không ngờ là cậu đồng ý cùng cô đi chơi.

Chẳng biết đối với Nhân Mã ra sao, chứ trong từ điển của Thiên Bình, đi chơi chính là hẹn hò!!

"Bà ơi, cho con hai xiên nữa!!"

Mặc kệ Nhân Mã đứng gần đó đang trở mặt nhìn mình như sinh vật lạ, Thiên Bình vẫn bình thản gọi món với bà lão. Bà cười hiền rồi quay vào trong lấy kẹo cho vị khách đáng yêu. Thiên Bình vẫn giữ nguyên nụ cười toe trên mặt. Cô vốn rất thích ăn đồ ngọt mà.

Nhân Mã thấy số cậu thật là khổ, chỉ toàn dính vào mấy cái người xem đồ ngọt là cuộc sống trong khi đó lại là cái mà cậu ghét nhất.

Cậu bỏ cuộc..

Nhân Mã lúc này mới nhìn xuống xiên kẹo bòn bon vẫn còn cầm trên tay nãy giờ, nửa muốn ăn nửa muốn không. Cậu vốn không ưa đồ ngọt, nhưng không ăn lại không được. Nhân Mã là đang thật sự đấu tranh tư tưởng kịch liệt chỉ vì một xiên kẹo bòn bon.

Cuối cùng, Nhân Mã vẫn há miệng cắn một viên. Coi như cậu đánh liều một lần.

Ừ thì bòn bon thật sự rất ngon, ngon đến Nhân Mã còn ăn hết cả một xiên. Tuy nhiên, nhiều đó là đã quá đủ cho một người không hề hảo đồ ngọt như cậu rồi.

Nhân Mã thật sự khâm phục bà chị họ và cô nàng Thiên Bình này a.

"Cậu thấy chưa? Kẹo rất ngon còn gì!"

Thiên Bình vừa đi vừa thao thao bất tuyệt về mấy cái xiên kẹo ban nãy, đến mức nhảy qua món ngọt khác lúc nào chẳng hay. Cô chỉ nghĩ đến một chuyện, chắc chắn không được nói cho Cự Giải biết. Không phải Thiên Bình muốn "độc chiếm" chỗ này hay gì, cô chỉ là không dám tưởng tượng cô bạn thân ấy sẽ tức giận thế nào khi biết cô đi ăn mà không rủ.

Cậu là đồ mê trai bỏ bạn, dám chắc thế nào Cự Giải cũng nói thế cho coi. Nghe hơi khó tin, nhưng đó chắc chắn là sự thật đấy!!

Thiên Bình tự nhiên cảm thấy toàn thân rét buốt. Dù cho cả người đã mặc đủ quần áo giữ ấm, áo thì mặc cả mấy lớp, thêm một cái áo khoác thật dày, cả mũ len, cả choàng cô, Thiên Bình đi cả đôi giày boots. Vậy mà cô vẫn thấy lạnh mới ghê chứ! Thiên Bình thấy hận sức khoẻ vốn yếu của mình ghê!!

Cô thật rất muốn nói với Nhân Mã nhưng nghĩ một lúc rồi lại thôi. Đường đường đã mặc cả một đồng lên người thế này, vậy mà chẳng bằng cái người cứ thần nhiên mặc như đang mùa hè nóng nực, hỏi Thiên Bình chui đâu cơ chứ! Nhục lắm! Nhục ời là nhục!

Nhân Mã không mất quá lâu để nhận ra cô gái đi cạnh mình nãy giờ đang chà xát đôi tay của mình vì lạnh. Cậu ban nãy có hỏi, và Thiên Bình nói rằng cô quên mang theo găng tay.

"Thò tay kia của cậu vào túi áo khoác đi!"

Thiên Bình ban đầu không hiểu được ý Nhân Mã, nhưng vẫn là ngoan ngoãn làm theo. Không lâu sau đó, bàn tay cùng hướng với cậu của cô chợt bị kéo đi. Trước khi cô kịp nhận ra, bàn tay lạnh ngắt đã trở nên ấm áp hẳn lên.

Khi Thiên Bình quay sang định hỏi cậu, cô nhận ra bàn tay mình đang nằm trong túi áo khoác của Nhân Mã. Nhìn cậu cứ quay mặt sang hướng khác như không muốn ai nhìn thấy khuôn mặt mình lúc này mà đặc biệt là cô, Thiên Bình lại mỉm cười khi nghĩ như vậy.

Tay cô ấm quá!

Thiên Bình vui đến chết mất!!

Vui quá!!

Ai đó thăm nguyên rùa cô gái đang cười toe đi cạnh mình, lại còn chủ động áp sát vào người cậu hơn. Dù vậy, trong lòng lại cứ đấu tranh tư tưởng mãi với gương mặt đỏ bừng đến tận mang tai.

Đáng yêu lắm cơ.

Con người ta cũng lạ lắm, đôi khi có những tài năng ẩn giấu mà chẳng ai nhận ra, điển hình như việc mà Bảo Bình đang khiến Cự Giải ngạc nhiên lúc này.

"Hộp báo?"

Cự Giải không rõ mắt mình có đang mờ to hay sao, nhưng biết chắc rằng chúng đang chớp bất chấp cả nhịp điệu. Nhìn người con trai trước mặt, cô nửa tin nửa ngờ mà nhủ mảy.

"Cậu không tin chứ gì?"

Về mặt rõ thất vọng của Bảo Bình nhất thời khiến Cự Giải trở nên lúng túng xua tay đi trong khi đầu lắc nguầy nguậy.

"Không có! Chỉ là, nó có vẻ..."

Bảo Bình nghĩ một hồi rồi đâm ra thờ dài. Sao cô gái này cứ nghĩ cậu thế nhỉ, chẳng nhẽ Bảo Bình không thể làm được việc này hay sao! Thật là giận hết sức!

Dù Cự Giải biết rõ Bảo Bình không nói dối, điều đó thật sự vẫn rất khó tin. Một Bảo Bình "tăng động" thích bày trò quậy phá, một Bảo Bình vô lo vô nghĩ thích tự tung tự tác, bảo cô tin cậu viết sách thì sao cô tin ngay được?! Chưa kể, quyển sách ấy theo lời cậu lại còn đang bán rất chạy.

"Không phải mình không tin, nhưng mà đó là sách gì thế?"

Bảo Bình tự nhiên cười tươi.

"Quyển gần đây cậu cứ mang theo kè kè ấy!"

Nhìn nụ cười làm như vô tội và lăm của cậu, Cự Giải từ ngạc nhiên chuyển sang nghi hoặc. Cô, cô thích quyển sách đó lắm luôn.. Và lại, đó là một quyển truyện ngắn tình cảm mà!!

Đúng là đời có nhiều chuyện thật khó tin a!

"Mình nghĩ nhà xuất bản đó ở cuối con đường này! Cơ mà cậu gửi bản thảo kiểu gì mà không biết địa chỉ của chỗ đó chứ!!"

Cự Giải rất ít khi tức giận, nhưng đã tức giận thì bất kì ai cũng phải sợ. Bảo Bình là một trong những nhân chứng hữu hiệu nhất cho việc này khi cậu chính là nạn nhân hiện tại. Đáp lại sự bức bối kia của cô bạn gái, Bảo Bình cười hề hề.

"Tại mình toàn gửi qua bưu điện cho nhà xuất bản thôi! Mà trong cái bao thư mình lấy lúc đó có sẵn địa chỉ nên.. Hề hề!"

Bảo Bình chỉ vì tình cờ trong một hôm đến nhà xuất bản đó cùng mẹ mà được tặng một xấp bao thư luôn, nói gì mà sao cậu không thử viết gì đó rồi gửi về. Dù sao cậu cũng đường đường là con trai của hai nhà văn nổi tiếng đó nha, mặc dù chuyện này ngoài tụi nó ra thì chẳng ai biết (Cái đám nhiều chuyện đó...!!)

Cự Giải cuối cùng thờ dài một cái. Cô bó tay với cậu ta rồi!

Vốn Cự Giải đi theo Bảo Bình là vì bản thân cô cũng muốn xem thử tận mắt một buổi họp báo sẽ diễn ra như thế nào. Một người yêu thích sách như cô, vì vài lí do mà chưa bao giờ đến xem họp báo cả. Cự Giải thật sự rất mong!

Một phần có lẽ cũng vì đây là họp báo của Bảo Bình.

Cự Giải lúc này chợt đưa mắt sang nhìn người con trai đang đi bên cạnh mình. Cô bất giác nhận ra, bản thân chưa hề hiểu gì cậu cả. Bảo Bình thật sự rất giỏi môn Văn, giỏi viết lách, lại rất biết thấu hiểu cảm xúc người khác. Người như cậu, có cần thiết phải chờ đợi kẻ như cô? Bàn tay cô, bất giác siết chặt cái quai của túi đeo chéo.

"Cậu sao thế? Không thích đi cùng mình sao?"

Khi Cự Giải kịp nhận ra, cô nhìn thấy Bảo Bình vui vẻ xoa xoa bàn tay trước mặt mình. Cậu nhìn cô, miệng không ngăn ngại nhoéc cười.

Cự Giải có lẽ không nên nghĩ nhiều quá. Vì cô cũng thích cậu mà, bởi tim cô vẫn đập lệch nhịp khi cậu cười.

"Đương nhiên, mình chỉ vì họp báo sách mà đi cùng cậu thôi!"

"Cự Giải thật nhẫn tâm!!"

Cái giọng kéo dài làm như đáng thương lắm cùng khuôn mặt nhăn nhó của Bảo Bình, Cự Giải không ngăn được mình bật cười.

Nụ cười của Cự Giải, Bảo Bình cũng cười theo. Tuy nhiên, trong đầu cậu lại mãi mê suy nghĩ điều khác. Phút chốc, vẻ mặt Bảo Bình trở nên lạnh đi, bàn tay cậu siết chặt.

Vương Cự Giải không hề nhận ra điều này,

Sự kì lạ và nét hoang mang trong đôi mắt của Lý Bảo Bình.

"Đông quá a!"

Ừ thì sách đầu tay của Bảo Bình dạo này rất được ưa thích, thậm chí đứng đầu trong bảng xếp hạng sách nhiều tuần, nhưng đông đến thế này thì hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của Cự Giải mà.

"Đúng là rất đông.."

Thật sự đến ngay cả Bảo Bình còn không tin vào mắt mình, rằng nhiều người đến thế vì sự xuất hiện của một tên nhóc như cậu mà có mặt ở đây đến nghẹt cứng cả khán phòng. Đôi mắt Bảo Bình vừa chớp chớp vừa cảm thấy vui vui.

Sự có mặt của cậu ở đây hôm nay hơi là bị quan trọng nha!

"Cuối cùng cũng chịu tới, cái thằng nhóc này!!"

Trước mặt Cự Giải, một cô gái từ đâu đi tới trong tức giận và thần nhiên không thương tiếc đánh bốp vào đầu Bảo Bình. Cô vừa giận vừa sợ, đâm ra lùi ra sau theo quán tính.

Mà hình như, người này là Cự Giải đã có gặp qua ở đâu rồi.

"B-Bảo Ngân!? Ủa? Bà chị làm cái--Ôi đau!! Đau!!!"

Còn chưa kịp dứt lời, tai Bảo Bình đã bị bà chị kia giật ngược đến như sắp đứt ra, đau đến muốn khóc luôn. Và mặc kệ em trai vùng vẫy bao nhiêu, Lý Bảo Ngân chẳng hề có ý định bỏ tay khỏi cậu.

Cự Giải tự nhiên thấy sợ chị gái của Bảo Bình ghê luôn..

"Chị mày khổ cực giúp mày kéo thời gian, lại còn dám thông thả tay trong tay đến đây cùng bạn gái?!"

Ánh mắt Lý Bảo Ngân vừa nói vừa liếc sang Cự Giải, lập tức khiến cô gái nhỏ giật thót vì sợ.

"Em chỉ tới trễ có chút, chị hai làm quá.. Ui!!!"

Dù cho Bảo Bình chỉ lí nhí trong miệng, cốt vì không muốn ai đặc biệt là Lý Bảo Ngân nghe thấy, những lời đó vẫn lọt vào đôi tay của bà chị gái. Thằng nhóc khôn kiếp, còn dám nói xấu chị nó!

Trong lúc Bảo Bình còn đang bị ánh mắt của chị gái dọa sợ đến muốn khóc, Lý Bảo Ngân không chút thương tình thẳng tay "quăng" cậu em trai của mình lên bàn kí tặng vốn vẫn còn trống người, mặc xác Bảo Bình vẫn còn chẳng hiểu mô tê gì đã bị bao vây bởi hàng đồng người.

Cự Giải đứng một bên, nhìn Bảo Bình vui vẻ vừa cùng người hâm mộ trò chuyện vừa kí tặng sách, cô nhẹ mím cười. Nụ cười tươi trên gương mặt cậu cho cô cảm giác ấm áp.

"Vây, nhóc là bạn gái nó hả?"

Tiếng nói kia khiến Cự Giải hơi ngạc nhiên mà quay sang. Khi nhận ra là Lý Bảo Ngân, cô có chút khó hiểu. So với cái giọng dữ tợn đàn áp em trai ban nãy, rõ ràng nghe hiền và ấm hơn nhiều. Cự Giải lúc này mới nhận ra, chị của Bảo Bình thật sự rất đẹp.

"Đừng có nhìn chăm chăm chị thế chứ!"

"A! Em xin lỗi!"

Nhìn cô bé luống cuống trước mặt mình, Lý Bảo Ngân cũng không tra hỏi gì thêm nữa. Ban nãy cô có nghe thằng em gọi thoáng qua tên của cô gái này. Cự Giải nhĩ? Bảo Ngân chợt nhớ đến cô gái mà Bảo Bình lúc cấp hai từng thích sau khi cô bắt ép thằng bé đủ điều, đâm ra nở nụ cười vui vẻ.

Thằng nhóc đó, thật là không ngờ nha!

Lý Bảo Ngân chợt đưa mắt nhìn sang Cự Giải vẫn đang lên đồi theo Bảo Bình, lòng tự nhiên tò mò về ánh mắt kia. Đôi mắt màu nhạt trong veo thấp thoáng tia hy vọng, sự ảm áp và cả tình yêu.

Cô tự nhiên cảm thấy thật xót xa.

"Em là Cự Giải đúng không? Chị hỏi này!"

"Dạ?"

"Chị nhớ không được nói chuyện này cho bất kì ai!! Chị hai nghe rõ chưa?!!"

Câu hỏi vừa sắp buột ra khỏi miệng bị Lý Bảo Ngân giữ lại. Cô mím chặt môi, tự nhiên nhớ đến thằng em dám giờ giọng ra lệnh cho cô lần đầu mà phì cười.

"Có gì sao chị?"

Bắt gặp ánh mắt chờ đợi của Cự Giải, Lý Bảo Ngân không biết phải nói gì nữa. Cô không nói ra được, bởi vì cô vẫn là một cô gái biết xem trọng lời hứa, đặc biệt còn là em trai cô. Chỉ là, Bảo Ngân cảm thấy khó chịu quá, cái đôi mắt trong sáng kia.

"Em có thích thằng Bảo nhà chị không? Thích nhiều không?"

Khuôn mặt Cự Giải lập tức đỏ bừng cả lên.

"C-Chị này! E.. Em.."

Tuy nhiên, đôi mắt Lý Bảo Ngân lại chọc thẳng vào cô, cái đôi mắt đồng màu với đôi mắt của Bảo Bình khiến cô đâm ra lúng túng.

Bàn tay siết chặt quai túi đeo, mặt cúi gằm trong khi môi mím chặt, Cự Giải nói lí nhí trong xấu hổ.

"Dạ.. Dạ em.."

"Không làm khó nhọc nữa! Mà này!"

Cự Giải còn chưa kịp mừng đã nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Lý Bảo Ngân, ánh mắt khiến cô phải phì cười.

"Đừng cố gắng quá!"

Cự Giải không hiểu được ý trong lời nói của Lý Bảo Ngân, nhưng tâm lại bỗng dưng suy nghĩ về điều gì đó.

Tại sao cô lại cảm thấy khó chịu đến thế,

Nơi lồng ngực này.

Bàn tay cầm viết của Bảo Bình bất giác khựng lại, mắt tự nhiên ngược lên nhìn người con gái đang đứng cùng chị cậu đằng kia.

"Có gì sao anh?"

Giọng của cô gái kia khiến Bảo Bình như trở về thực tại. Cậu lắc đầu, cười tươi và tay tiếp tục việc kí tặng.

"Anh ơi, anh sẽ tiếp tục cho ra tác phẩm mới chứ ạ? Em thích sách anh lắm!"

Đó là câu hỏi mà cô gái kia trong khi tay ôm chặt lấy quyển sách cậu vừa kí trong lòng dành cho Bảo Bình.

Không khí xung quanh trở nên im lặng, như thể đang chờ câu trả lời từ vị nhà văn trẻ tuổi.

Cuối cùng, Bảo Bình ngẩng đầu và cười tươi.

"Đây là tác phẩm đầu tay, cũng sẽ là tác phẩm cuối cùng của anh!"

"Sao ạ?"

"Xin lỗi em nhé!"

Bảo Bình có thể nghe thấy tiếng ồn ào từ mọi người.

Nhưng, đó là quyết định của cậu.

Lúc này đã là đầu tháng ba.

Đây chính là món quà tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Chỉ còn là hồi ức

Ước mơ là điều mà bất kì ai cũng theo đuổi, cũng cố gắng đạt được. Điều đó cũng chính là điều xảy ra hiện tại của Bảo Bình, ước mơ của cậu.

Một Bảo Bình lúc nào cũng hấp tấp và nghịch ngợm. Một Bảo Bình luôn luôn bày trò và thích cạy khoé người khác. Một Bảo Bình chỉ đứng bên theo dõi nhưng lại luôn biết cách khiến cho mọi chuyện trở nên tốt hơn. Một Bảo Bình như thế, vô lo vô nghĩ như thế, cậu cũng có một ước mơ. Và cái ước mơ đó bắt nguồn từ một tuổi thơ hết sức dữ dội.

Bảo Bình tự nhiên nhớ lại chuyện lúc nhỏ. Để giết thời gian.

Kể từ khi còn rất nhỏ, Bảo Bình đã có hứng thú với những đồ công nghệ điện tử. Trong một gia đình theo truyền thống học thuật với ba mẹ là nhà văn nổi tiếng và chị gái học ngành Y, chỉ mỗi cậu con trai út là Bảo Bình thích mê đồ công nghệ. Tuy nhiên, nhà cậu không gia giáo đến mức cấm tiệt sở thích của con trai.

Mẹ Bảo Bình từng nói, vật cậu chạm vào đầu tiên khi chưa đầy một tuổi chính là chiếc laptop dùng để viết bản thảo của ba cậu. Lớn hơn một chút, cụ thể là năm cậu hai tuổi, Bảo Bình đã dễ dàng sử dụng điều khiển từ xa của ti vi và những món đồ công nghệ khác.

Mỗi khi không cùng Song Ngư trốn khỏi nhà đi phá làng phá xóm thì Bảo Bình lại chui rúc và kí sinh trong phòng mình cả ngày. Những thùng mì vì lười ra khỏi phòng kiếm thức ăn của cậu cũng chính là lí do khiến mẹ và chị gái thường xuyên mắng cậu.

Sáu tuổi, Bảo Bình có thể sử dụng máy tính một cách thành thạo như người chuyên nghiệp.

Bảy tuổi, Bảo Bình lần đầu tiên hack thành công vào máy chủ của trường tiểu học, với ý muốn đơn giản là sửa lại tấm hình thẻ trường chụp mà cậu cho là chụp ngay lúc Bảo Bình xấu nhất.

Tuổi thơ những năm đó là tuổi thơ dữ dội đáng ghét nhất của Bảo Bình. Tự hào chẳng thấy, chỉ thấy cậu vì vậy mà bị ba mắng tan nát nhà cửa mấy chục lần. Rồi cả những việc bé tí liên quan đến máy móc lại đổ thừa là cậu làm. Úc!

Tuy nhiên, niềm đam mê với đồ công nghệ của Bảo Bình không hề vì chuyện con con đó mà lung lay. Khắp nhà trưng đầy mấy cái cúp rồi chứng nhận của cậu trong mấy cuộc thi công nghệ trẻ.

Năm lớp sáu, Bảo Bình đạt giải nhì cuộc thi Công nghệ Lập trình cấp thành phố. Cậu tự hứa phải phục thù.

Năm lớp bảy, Bảo Bình đạt giải nhất cùng cuộc thi. Cậu vẫn chưa thoả mãn.

Năm lớp tám, Bảo Bình đạt giải huy chương vàng cuộc thi Công nghệ Tổng hợp cấp quốc gia. Tạm cho qua.

Bảo Bình còn nhớ, khi cậu định tham gia cuộc thi công nghệ được tổ chức ở Nga, chính cậu đã vì chán nản mà bỏ mặc.

Lần đó, lúc Bảo Bình từ phòng vi tính trở về lớp học, cậu tình cờ nghe được cuộc nói chuyện với bạn cùng lớp của Cự Giải. Rằng cô thích Song Ngư.

Nghĩ lại, lúc đó cậu ngốc thật.

"Quý hành khách xin lưu ý! Còn một giờ nữa chuyến bay đến London, Anh sẽ khởi hành! Xin nhắc lại..."

Bảo Bình đeo tai phone vào, bật âm lượng lớn nhất.

"Ghét ghê! Đâu rồi ta?"

Nhìn Cự Giải cứ mãi mê lục tung cả cái cặp của mình lên mà tìm gì đó, Thiên Bình vốn nằm trên giường đọc tạp chí thời trang không thể không để ý.

"Tìm gì vậy cậu?"

Chẳng thấy trả lời, chỉ thấy đôi mắt màu nhạt ngấn nước vừa khó chịu vừa giận dữ nhìn cô. Thiên Bình chớp mắt dăm ba cái.

"Quyền tập nháp của mình!"

Nếu đó chỉ là quyền tập nháp bình thường thì chẳng có gì để nói, nhưng đó lại là quyền tập mà Cự Giải thường ngày vì chán mà lấy ra vẽ vờ lung tung mới chết chứ! Có mấy bức ngón sức của cô lắm luôn!!

"A! Nhớ rồi!!"

Thiên Bình còn đang chú tâm vào lại bị Cự Giải tự nhiên la lên làm cho giật mình, đến mức quyền tập chỉ trên tay cũng rơi xuống.

"Bảo Bình mượn của mình! Phải đi đòi lại mới được!!"

Nói cho hoa mỹ vậy thôi, là Bảo Bình thân nhiên giật của Cự Giải. Nghĩ đến lại bức quá! Phải đi tìm cậu ta mà giành lại mới được.

Nhìn Cự Giải nói là làm lập tức đứng phắt dậy mà chạy đi, Thiên Bình trở nên hoang mang tột độ. Cô còn chưa kịp lên tiếng thì cô bạn thân kia đã không còn nghe cô nói nữa. Người ta nói giận quá mất khôn mà!!!

Tụi nó vốn đang nói chuyện gì đó lại nhìn thấy Cự Giải từ phòng mình chạy ra. Cô chẳng còn quan tâm tại sao cả đám kia lại tụ họp ngoài này nữa, thay vào đó là nỗi lo dành cho quyền sở về vờ quan trọng của cô a.

Mà, sao không thấy Bảo Bình đâu nhỉ, cả ba đứa Bạch Dương, Song Tử với Nhân Mã nữa. Nghĩ một lúc, Cự Giải chạy sang phòng cậu gần đó, tay gõ vài cái lên cánh cửa. Chẳng hề có tiếng trả lời lại khiến cô đâm bức bối.

"Này! Bảo Bình!! Trả quyền sổ cho mình!!"

Đáp lại, vẫn chỉ là sự im lặng tuyệt đối.

"Dừng lại đi Cự Giải!"

Bàn tay vốn định gõ thêm vài cái nữa lên cánh cửa kia của Cự Giải chợt khựng lại, mắt theo đó khó hiểu nhìn về phía tụi nó.

"Sao vậy Kim Ngưu? Bộ Bảo Bình ra ngoài rồi sao?"

Cự Giải vốn tinh ý và thông minh, chẳng hiểu sao lại không hề nhìn ra sự kì lạ trong biểu hiện của tụi nó. Tuy nhiên, sự im lặng kia khiến cô bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

"Các cậu sao..."

"Thằng Bảo không phải ra ngoài, mà là sẽ không về nữa."

"Ngư!!!!"

Mặc kệ sự tức giận của Thiên Bình vừa chạy ra, mặc kệ ánh nhìn vừa nghi hoặc và khó hiểu của tụi nó, Song Ngư vẫn thân nhiên dán mắt vào quyển sách mà cậu đang đọc dở.

Khuôn mặt Cự Giải trong vài giây đông cứng lại. Mắt cô chớp liên hồi, sự hoang mang tột độ bắt đầu dâng lên trong lồng ngực của cô gái nhỏ.

"Sớm muộn gì cậu ấy cũng biết! Với lại, thằng đó có khi đã đi rồi cũng nên!"

Không phải Song Ngư nhấn tâm hay gì, cậu chỉ là ghét phải giữ bí mật mấy điều mà cậu cho là không cần thiết. Và Bảo Bình cũng không hề bảo cậu phải giữ im lặng về chuyện này.

"Các cậu đang nói về điều gì vậy?"

Ánh mắt khó hiểu của Cự Giải khiến tụi nó đâm ra lúng túng không biết phải trả lời thế nào. Khi cô nhìn sang Thiên Bình như đang tìm kiếm đâu đó câu trả lời, cô bạn thân bất giác giật thót.

"Cậu biết mà phải không, Thiên Bình?"

Thiên Bình từ xưa đến giờ đã biết, mấy nhiều năm thân thiết với Cự Giải cô cũng hiểu rất rõ, bạn thân cô rất ghét bị ai đó cho ra rìa vì những điều chắc chắn cho liên quan. Đến cả đây là chuyện của Bảo Bình, Cự Giải chắc chắn không thể không quan tâm.

"Bảo Bình đã nói rằng bọn mình không được nói cho cậu biết, nhưng mà..."

Thiên Yết ngồi trên đi-văng, răng bắt gác cắn chặt môi.

Cự Giải không hiểu gì hết.

"Thằng Bảo có lẽ đã ở sân bay rồi. Có khi đã bay rồi cũng nên."

Bay? Sân bay? Đi đâu cơ chứ? Xứ Nữ lớp trưởng rốt cuộc là đang nói cái gì, tại sao Cự Giải không nghe lọt tai gì hết.

"Cậu có nhớ, Bảo Bình vì làm báo cáo gửi cho một trường đại học mà thức trắng mấy đêm liền không?"

Câu hỏi của Ma Kết, Cự Giải có thể tự tin trả lời là có. Chính cô là người thường đưa cậu cả phê giúp cậu tỉnh táo cơ mà. Nhưng, nếu vậy thì sao?

"Trường đã nhận thằng đó rồi!"

Cự Giải đưa mắt, nghi hoặc nhìn người nói ra câu đó. Kim Ngưu vẫn vậy, làm như chẳng có gì hết. Cậu nói với gương mặt và đôi mắt bình thản như không.

Đừng có đùa với cô..

"Trước khi rời đi, nó bảo tụi mình đưa cái này cho Cự Giải."

Nhìn quyển sách mà Xứ Nữ đang chìa ra trước mặt mình, Cự Giải theo phản xạ đưa tay ra nhận lấy. Đôi bàn tay siết chặt quyển sách, đây chẳng phải là sách mà Bảo Bình viết đó hay sao! Cô đã có rồi mà, sao lại còn đưa cho cô chứ..

Khi mở ra, Cự Giải nhìn thấy một tờ giấy được gấp lại làm tư kẹp ngay giữa quyển sách.

Đôi mắt màu nhạt phản chiếu từng dòng chữ của Bảo Bình trên mảnh giấy như trở nên run rẩy. Cô mím chặt môi, khó nhọc thở ra vài tiếng.

"Sân bay đó ở đâu?"

Dưới bầu trời buổi tối, có một cô gái chân đi hờ một đôi dép bông trong khi cả người chỉ khoác mỗi chiếc áo khoác hờ bên ngoài bộ quần áo không đủ ấm giữa thời tiết rét buốt này.

Cự Giải không hề bận tâm mặc cho cơ thể bé nhỏ của cô đang bị cái lạnh tấn công đến buốt cả da. Ngay cả việc chính cô vừa trốn bảo vệ mà ra khỏi trường, Cự Giải còn chẳng bận tâm nữa là.

Có một chiếc taxi trống người đằng kia, cô lập tức vẫy tay và ngồi ngay vào trong. Giọng nói hối hả vang lên vừa thúc giục vừa xen kẽ sự lo sợ.

...

"Gửi Cự Giải.

Viết thư thế này, thật sự không phải sở trường của mình đâu a. Nó cứ sến sến thế nào ấy.. Mà thôi kệ!

Đầu tiên, ừm, đúng rồi! Cự Giải, xin lỗi cậu!! Tự tiện rồi đi là mình sai, mình xấu xa quá đi mất. Xin lỗi Giải nhé!

(Dòng này là mình vô tình quên viết đủ tên cậu, mà thôi kệ nha!)

Cậu biết không, từ nhỏ, công nghệ điện tử đã là mơ ước lớn nhất của mình. Trở thành một lập trình viên thật tài giỏi. Mình tham gia rất nhiều cuộc thi, giải thưởng giành được cũng nhiều vô kể. Nhưng cậu biết đấy, chúng chẳng đủ để thỏa mãn mình chút nào hết.

Khi nhận được thư chiêu mộ từ trường đại học nổi tiếng tại Anh quốc về công nghệ và lập trình, mình đã rất vui. Bao nhiêu công sức hoàn thành báo cáo và gửi đi cùng với bài kiểm tra, mình thật sự thất vọng khi chẳng thấy hồi đáp.

Ngày hôm qua, mình nhận được thư trúng tuyển từ trường đại học. Họ tài trợ cho mình học bổng toàn phần đến hết khoá học và không quan tâm dù mình chỉ mới là học sinh lớp mười một.

Thực sự thì, đối với cái thằng xuất thân từ gia đình học thuật như mình, du học là chuyện không tưởng. Vì vậy, mình không thể bỏ qua cơ hội này được. Cả chị hai cũng ủng hộ mình.

Xin lỗi Cự Giải nhé, đã nói sẽ mãi mãi chờ đợi cậu, đã nói sẽ vì cậu mà luôn ở bên cạnh, đã nói sẽ không bao giờ rời xa cậu, vậy mà... Mình xin lỗi, nhưng mình không thể từ bỏ ước mơ này được. Mình xin lỗi, vì đã không thể nói trước với cậu. Mình sợ, nhìn thấy Cự Giải bị tổn thương.

Cậu là thanh xuân của mình, là rung động đầu tiên, là mối tình đầu của mình. Mình không biết sau này sẽ ra sao, sẽ bao lâu mình có thể trở về.. nhưng hiện tại mình hoàn toàn có thể nói rằng, mình thích cậu.

Xin lỗi, và cảm ơn cậu về tất cả.

Cự Giải,

Tạm biệt.

Tái bút: Gặp được cậu, thật sự là hạnh phúc lắm luôn.

Lý Bảo Bình."

...

Bàn tay Cự Giải tức giận vò lấy bức thư.

"Đáng ghét!"

Chiếc taxi vừa dừng lại ngay trước cổng vào của sân bay, Cự Giải đã lập tức trả tiền và mở cửa chạy đi ngay. Mặc cho người tài xế gọi vói theo phía sau vì số tiền thừa, tai cô dường như chẳng còn nghe thấy gì nữa.

Chân đi dép bông, mặc áo khoác bên ngoài bộ đồ bộ ở nhà, Cự Giải chẳng còn để tâm cái hình tượng bị phá hỏng của mình nữa. Cô chạy, giữa tập nập toàn người là người, cô chỉ biết chạy theo một ai đó mà chính cô còn chẳng biết đang ở đâu.

Có lẽ vì chạy nhanh khiến Cự Giải mất thăng bằng và vấp ngã. Chân cô đau, đầu gối cô nhức đến sắp khóc, hai tay chống mạnh xuống đất. Đau quá.. nhưng tại sao, tim cô cũng đau đến thế...

"Xin quý hành khách lưu ý! Chuyến bay đến London, Anh sắp cất cánh! Xin nhắc lại..."

Cái giọng nói máy móc qua loa thông báo khiến tâm trí Cự Giải như trống rỗng cả đi. Hai bàn tay còn chạm xuống đất siết chặt lại một cách tức giận. Răng Cự Giải cắn mạnh lấy môi dưới. Đừng có đùa với cô..

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại chọt vang lên. Lúng túng và bối rối, Cự Giải mò mẫm khắp người, cuối cùng lấy ra chiếc điện thoại nằm trong túi áo khoác mà cô vô tình mang theo. Cái tên hiển thị trên màn hình, là tên của cậu.

"Cậu gọi làm gì..?!"

Cự Giải nghe thấy bên đầu dây kia là tiếng cười. Tươi tắn mà sao lại buồn đến thế..

"Cự Giải đã biết rồi sao? Minh.. xin lỗi!"

Cự Giải giận lắm, giận nhiều lắm. Giận vì cậu có thể rời đi mà chẳng thêm nó với cô lấy một câu. Giận vì cậu có thể nhẫn tâm rời bỏ cô. Nhưng, cô lại không thể mắng cậu. Bảo Bình đi là vì ước mơ từ nhỏ của cậu ấy, người như cô lấy tư cách gì mà ngăn cản?

Chỉ là, tim cô thấy đau. Đau lắm!

"Minh đợi cậu, được không?"

Cự Giải nhận ra, đến lúc này, khi cậu đã sắp rời khỏi cô, Bảo Bình đối với cô quan trọng đến nhường nào.

"Đừng, bởi vì chờ đợi là một khái niệm rất mơ hồ!"

Hụt hẫng. Khó chịu. Đau đớn. Cự Giải cũng chẳng biết đâu là cảm giác của cô hiện giờ nữa.

"Mặc kệ! Minh sẽ chờ! Nhất định chờ!! Đối với mình, Bảo Bình.. cậu... rất quan trọng!!!"

Cự Giải cảm thấy mắt mình ươn ướt.

Bảo Bình vì câu nói kia cảm thấy bản thân thật xấu xa. Làm gì đây..

"Cảm ơn cậu! Cự Giải, tạm biệt.."

Trước khi Cự Giải kịp nói thêm điều gì, Bảo Bình đã cúp máy. Cô chẳng thể nói rằng, cô thích cậu đến nhường nào. Rằng cô yêu cậu.. rất yêu cậu...

Bảo Bình, cậu đáng ghét lắm!

Nước mắt Cự Giải cứ rơi, rơi trong lặng lẽ.

Bảo Bình đi thật rồi, cậu rời xa cô thật rồi..

Đằng sau đám đông những hành khách đang bước qua cánh cửa dẫn vào trong, người con trai đưa đôi mắt màu sẫm của mình nhìn cô gái nhỏ đang quỳ sụp dưới sàn với đôi vai run lên bần bật.

Bàn tay cầm điện thoại của Bảo Bình siết chặt đến run lên. Răng cậu, cắn mạnh môi đến tưởng chừng sắp bật cả máu. Cuối cùng, cậu chột cười. Một nụ cười khinh bỉ chính bản thân mình.

Bỏ lại chiếc điện thoại vào túi sau khi đã chuyển sang chế độ máy bay, Bảo Bình tay kéo theo chiếc vali phía sau, dần hoà mình vào đám đông kia.

Tạm biệt, hồi ức của tôi.

Tạm biệt, tuổi thanh xuân mà tôi bỏ lỡ.

Tạm biệt, người con gái tôi yêu.

"Lúc này là 20 giờ ngày 1/3/20xx, chuyến bay đến London, Anh đã cất cánh! Xin nhắc lại, chuyến bay đến London, Anh đã cất cánh!"

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Sinh nhật

Đã hơn một tuần kể từ khi Bảo Bình đến nước Anh du học.

Lớp Toán ban đầu khi nghe tin từ cô Yến Như thì khá ngạc nhiên, tiếp theo là ngỡ ngàng. Tụi nó không ngờ một cái tên vô lo vô nghĩ như Bảo Bình lại được tài trợ du học tại trường đại học công nghệ danh tiếng cơ chứ.

Tuy nhiên, ngay sau đó chính là sự tức giận.

"Cái thằng đó! Dám đi mà không nói tiếng nào, phải giết!!!"

"Trừ khử ngay!!!"

Đó là một trong những lời hăm dọa của lớp 11 Toán mà điển hình là Thu Hà và Thế Đạt.

Từ hôm đó, Bảo Bình chưa một lần liên lạc với lớp Toán hay bất kì ai trong số tụi nó, kể cả Song Ngư hay Kim Ngư, đặc biệt là Cự Giải. Hoàn toàn bất vô âm tín.

Số điện thoại của Bảo Bình, cũng là tụi nó không ít lần gọi thử nhưng đều khoá máy, không ít lâu sau thì chuyển hẳn sang không còn tồn tại. Cậu có lẽ đã đổi số, nhưng ít nhất cũng phải gọi về cho tụi nó một cuộc chứ!

Song Ngư làm như không quan tâm nhiều đến cho lắm. Lờ mờ cậu nói cũng chính là điều tụi nó tự trấn an bản thân, rằng tên đó chỉ là vì bận nhiều việc khi lo mấy cái thủ tục này nọ mà không có thời gian.

Điều này khiến tụi nó muốn mua vé máy bay sang đó xử Bảo Bình một trận cho ra hồn.

Về phần Cự Giải, cô gái vốn nhạy cảm và trầm tính không mấy thay đổi. Không ít nói hơn, không lặng lẽ hơn, Cự Giải vẫn chỉ là Cự Giải. Yếu đuối một chút, cực kì thực nữ nhưng cũng đôi khi lại rất nghịch phá. Cô thường rất hay cười và chưa hề tức giận lấy lần nào kể từ ngày Bảo Bình đi du học, điều đó phần nào khiến tụi nó cảm thấy hơi lo lo.

Tuy nhiên, Cự Giải vẫn chỉ là Cự Giải. Dù cô dịu dàng thế nào, cô gái ấy không hề là một người vì chuyện gì đó mà suy sụp.

"Ê, mày có chắc là thằng Ngư đang ở bệnh viện không đó Kim Ngư?!"

"Chắc! Nó còn đi đâu ngoài chỗ đó!!!"

Kim Ngu nhìn ánh mắt nghi hoặc của Xử Nữ lập tức có cảm giác không hài lòng dù chỉ một chút. Cái thằng đó!!

Mà có gì đâu mà phải hỏi, Song Ngu ra ngoài thường xuyên gần như mọi ngày nghỉ đều dậy sớm, Song Ngu mang theo cả Leo đi, thằng đó còn đi đâu ngoài bệnh viện để thăm Sư Tử. Con cá đó rõ ràng bị thiếu hơi mèo con mà!!

"Cái thằng đó mà về đột xuất thì công dã tràng! Ê, cái dây trang trí đâu rồi?"

Ma Kết vừa nói vừa loay hoay khắp nơi tìm mấy sợi dây tua trang trí.

"Mấy đứa kia chưa về hả?!"

Xử Nữ bức bối ra mặt, tay cứ cố gắp cái băng rôn lên trong khi miệng cứ cảm râm râm như ông cụ non. Nhưng hỏi xem bức không chứ! Mấy cái đứa đó đi từ nửa tiếng trước tới giờ vẫn chưa thấy cái mặt đâu hết, chắc chắn lại la cà chơi đùa đủ xóm rồi còn gì nữa!! Biết thế, cậu chẳng dại mà để cho tụi nó đi mua đồ làm gì hết!!!

"Các cậu ấy sẽ về nhanh mà! Mình nghĩ vậy.."

Cái giọng nửa chắc chắn nửa nghi ngờ thuộc về cái cô gái đang phụ Thiên Yết vẽ vôi lung tung gì đó. Thật sự thì không có kì vọng vào Cự Giải và cô kia chút nào. Học thì giỏi, công nhận. Nữ công gia chánh hay mấy vật vãnh cũng giỏi chán, công nhận luôn. Nhưng mà cái phần vẽ thì..

"Xong!!"

Nghe tiếng Thiên Yết vui vẻ reo lên, Xử Nữ lập tức quay sang xem kia. Mặt cậu từ bình thản chuyển sang méo xệch đi, cả nụ cười cũng trở nên cứng nhắc.

Dã man vậy trời.. Không bằng cả học sinh lớp một vẽ nữa...

"Đẹp không?"

"Đẹp.. Đẹp chứ!"

Làm như Xử Nữ còn cách nào khác để nhận xét bức tranh trang trí kia ấy!! Cậu thật sự còn chẳng nhận ra ai là ai, khi đứa nào cũng cái đầu nguyên cục tròn vo. Đáng sợ quá..

Kim Ngu đứng bên cạnh đâm ra cũng đồng cảm, đưa tay vỗ vỗ vai cậu bạn lớp trưởng.

Thiên Yết vốn tinh ý lập tức nhận ra cái sự gượng gạo trên hai khuôn mặt kia. Cô nhún chặt mày, mắt nheo lại như đang cân nhắc gì đó. Kim Ngu và Xử Nữ đồng loạt đỏ mặt hột hột trong khi Cự Giải bên cạnh thản nhiên vẽ màu vào.

"Mấy đứa bây đừng có đùa nữa!!"

Chẳng biết từ đâu, một cái gối chơi thăng về phía bốn đứa tụi nó, nhưng chỉ mỗi Kim Ngu hưởng trọn vì không chịu cúi xuống trốn đi.

Ma Kết thản nhiên phui tay, hừ mũi một cái.

"Ê! Tụi tao về rồi nè!!"

Khi Cự Giải nhìn ra cửa theo phản xạ, cô nhìn thấy Bạch Dương và Song Tử làm như đang cãi cọ vì cái gì đó không rõ. Nhưng mà, nhìn sơ thì chẳng có gì đáng lo ngoài xích mích trẻ con như cơm bữa của hai đứa nó.

"Mãi với Thiên Bình đâu?"

Thiên Yết vì thấy thiếu thiếu mà lên tiếng hỏi. Hai đứa kia ban đầu cứ như không hề nghe cô nói, Thiên Yết bắt đầu trở nên khó chịu. Đến khi bị cái gối quăng vào mặt, Song Tử mới nhìn dáo dác rồi cười hề hề.

"Cậu buông ra!!!"

"Không thích!"

Song Tử còn chưa kịp lên tiếng trả lời, từ bên ngoài đã vang lên hai tiếng nói quen thuộc. Tụi nó tặc lưỡi một cái rồi phì cười.

Nhân Mã dù cố thế nào cũng không dứt được Thiên Bình ra. Trời ạ, cậu có đi đâu giống cái thằng kia đâu mà bám dai thấy ón luôn!!

"Tụi bây làm màu quá! Lại đây phụ tao coi Nhân Mã!!!"

Đang bí thế lại vớ được cái "phao cứu hộ", Nhân Mã lập tức chạy lại chỗ Xử Nữ. Cũng chẳng có ý định phụ giúp gì, ban đầu chỉ là tránh Thiên Bình mà thôi. Xử Nữ đứng bên cạnh, quyền sở đánh vào đầu con ngựa kia một cái.

Chà là, hôm nay là sinh nhật của Song Ngư. Tổ chức là một chuyện, cốt là vì gần đây có nhiều thứ xảy ra quá nên tụi nó mới làm một buổi tiệc nhỏ thế này cho thoải mái tinh thần. Bảo là làm sinh nhật cho người ta, Song Ngư sẽ cảm thấy thế nào khi tụi nó vốn chỉ là muốn nhờ vào đó mà quậy phá nhì.

Ban đầu, ý tưởng này là của Thiên Bình khiến Kim Ngưu có đôi chút băn khoăn. Từ nhỏ đến giờ, thằng em họ của cậu có bao giờ chịu tổ chức sinh nhật gì đâu. Ngày trước, mấy mươi tổ chức cho nó thì Song Ngư cũng mấy mươi lần bỏ trốn lang thang ở đâu chả biết. Kim Ngưu nhớ, thằng nhóc từng nói sinh nhật đối với nó rất vô nghĩa. Nhưng nghĩ một lúc, cậu một phần nhỏ ham chơi, một phần muốn xem biểu hiện trên gương mặt của Song Ngư sẽ ra sao mà đồng ý luôn.

Ái chà chà..

Sư Tử đóng quyển truyện tranh đang đọc lại, mắt bắt đầu đảo đảo xung quanh một lượt. Nó khát nước.

Song Ngư hiện tại không ở đây, cậu đi mua thức ăn cho nó. Sư Tử không thể nhờ cậu, và chính nó cũng không muốn nhờ cậu. Rốt cuộc, Sư Tử cứng đầu vẫn chỉ là một Sư Tử cứng đầu mà thôi.

Nhìn sang tủ nhỏ đặt cạnh giường, nó đưa tay lấy ly nước còn nửa đặt trên đó. Bàn tay vừa chạm vào ly đã khiến Sư Tử tỉnh hẳn lên. Tuy nhiên, tay nó chỉ vừa cầm vào ly nước đã vụt ra, khiến cái ly rơi thẳng xuống sàn tạo thành tiếng vỡ lạnh toát.

Sư Tử thờ dài chán nản. Tay nó chẳng cầm được, một chút sức lực nhỏ xíu cũng không.

Đáng ghét!

"Cố quá thành quá cố đấy!"

"Im đi!"

Song Ngư một tay cầm tô cháo, tay còn lại nhẹ nhàng đóng cửa phòng bệnh lại. Trước cái giọng bực bội kia của nó, cậu phì cười.

"Chỉ giỏi bày bừa thôi!"

Đặt tô cháo xuống đầu tủ, cậu đi lại bàn tay và rót cho nó một ly nước khác. Khi Song Ngư đưa ly trước mặt nó, con nhỏ nào đó giật lấy chẳng thèm quay mặt sang luôn.

Giỏi ghê ta!

"Chọc tức nhau hả con mèo kia?!"

Song Ngư có thể điềm tĩnh, nhưng khi mất kiên nhẫn thì không, hoàn toàn không.

Sư Tử vừa bực vừa khó chịu, giật lấy ly nước trong tay Song Ngư mà uống. Nhìn hai bàn tay cầm lấy cái ly hơi run run, cậu thờ dài một cái.

"Cậu chỉ giỏi chọc tức người khác thôi! Kể cả khi tôi đã bảo tôi sẽ thay cậu làm mọi thứ."

Sư Tử ban đầu im lặng. Mặc cho Song Ngư kéo ghế ngồi cạnh giường nó như mọi ngày, Sư Tử đưa mắt nhìn ra bên ngoài qua cánh cửa sổ đằng kia.

"Tôi không phải một con búp bê! Tôi ghét việc của mình mà cứ phải phụ thuộc vào người khác!!!"

Những lời Song Ngư nói với nó lúc ở trên sân thượng. Sư Tử đương nhiên vẫn nhớ rất rõ. Nhưng vì nhớ, vì hiểu, nó mới khó chịu. Nó chẳng muốn bản thân là gánh nặng của bất kì một ai. Kể cả cậu, à không, đặc biệt là cậu.

"Tôi là đang tự nguyện, không hề là cậu phụ thuộc vào tôi! Cậu bị ngốc sao hả?!"

"Cái gì?!"

Sư Tử hơi ngạc nhiên, rằng Song Ngư đang cười. Cậu đưa tay búng trán nó một cái.

Song Ngư lúc này chợt nhìn vào đồng hồ. Ban trưa khi rời khỏi kí túc xá, tụi nó bảo cậu khoảng sáu giờ tối là phải về. Cũng chẳng phải Song Ngư để tâm gì điều đó, nhưng giờ thì cũng khá muộn rồi

"Tôi về trước nhé! Mai tôi lại ghé thăm cậu."

"Mai?"

Song Ngư vừa đứng dậy đã nghe tiếng hỏi lại của nó. Cậu hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu. Tay cậu, vỗ vỗ đầu nó và cười nghịch.

"Ừ, mai!"

Khi Song Ngư định quay người rời đi, cậu chợt khựng lại. Là Sur Từ phía sau đưa bàn tay nắm lấy vạt áo cậu.

Đáp lại ánh mắt kia của Song Ngư, Sur Từ chẳng biết phải tỏ ra như thế nào nữa. Mọi thứ thật lạ, kể cả khi là chính nó giữ cậu lại. Chẳng biết từ bao giờ, đối với Sur Từ mà nói, sự hiện diện của Song Ngư bên cạnh lại đóng vai trò rất quan trọng. Nó, nhất thời không muốn cậu rời khỏi.

Sao vậy nhỉ.

"Sao thế?"

Biểu hiện của Sur Từ rất lạ, nhưng Song Ngư vẫn chỉ cười và hỏi nhẹ.

"Cậu sẽ quên chứ?"

Câu hỏi của Sur Từ, ánh mắt lúc này nó nhìn cậu, khiến Song Ngư trong vài giây cứ đứng đực người ra. Cậu không hiểu câu hỏi, không hiểu cả ánh mắt kia. Nhưng..

"Không bao giờ, sẽ không bao giờ tôi quên cậu! Kể cả khi tôi chết."

Quên sao? Đối với Song Ngư mà nói, những chuyện gắn liền với nó sẽ là những điều cậu không bao giờ quên được. Sau nụ cười hiền lành hiếm thấy kia, cậu cười ranh ma.

"Cậu sẽ ám tôi mất!"

"Cậu chết luôn đi!!"

Nụ cười sáng khoải của Song Ngư, không hiểu sao khiến lồng ngực Sur Từ cảm thấy thật ấm áp.

"Lần sau cậu phải mua thêm bánh rán cho tôi đấy!"

Dạo gần đây, Song Ngư thường hay mua cho Sur Từ mấy cái bánh rán. Chúng ngon lắm!

"Ừ!"

Nhìn cánh cửa dần đóng lại, nụ cười trên gương mặt Sur Từ như đông cứng lại. Nước mắt đua nhau rơi trên khuôn mặt trẻ con của nó.

Nhưng càng đưa tay lau đi, thứ chất lỏng nóng ấm kia vẫn cứ chảy ra nhiều hơn.

Tại sao, nó lại khóc cơ chứ.

Lạ quá..

Đôi mắt nâu khói ngấn nước chợt nhìn sang ngăn kéo tủ đặt cạnh giường, ánh nhìn thêm phần khó hiểu.

Song Ngư vừa trở về kí túc xá. Bàn tay định vặn chốt cửa tự nhiên khựng lại, sao bên trong lại tối thế nhỉ. Lạ ghê! Tụi nó lại bày trò gì nữa chẳng.

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi, chứ Song Ngư vẫn đẩy cửa mà bước vào. Đúng là rất tối luôn.

Bùm!

Trước mặt Song Ngư, cả căn phòng kí túc dường như sáng rực lên. Cậu ngạc nhiên đưa mắt nhìn xung quanh, không hiểu gì hết.

Có tiệc gì hả?

"Chúc mừng sinh nhật, Song Ngư!"

"Mỹ nhân Ngư sinh nhật vui vẻ!!"

Sinh nhật gì? Cái gì sinh nhật cơ? Sao Song Ngư không hiểu gì hết tron.

"Sinh nhật gì? Sinh nhật đứa nào?"

Tụi nó nên nói là cái thằng này nó ngu ngơ bẩm sinh hay tự giả ngu nhỉ?

Kim Ngưu vỗ trán mình một cái. Đúng là thằng nhóc đó còn chẳng nhớ hôm nay là sinh nhật mình nữa mà..

Đang định nói tiếp thì chợt nghe tiếng cửa phòng mở ra, ánh sáng chiếu vào.

Bộ hôm nay là sinh nhật Song Ngư sao ta? Cậu chàng có an tượng gì hết.

Tay gỡ mấy dải băng từ cái pháo giấy kia bắn ra đang dính khắp đầu cậu, Song Ngư trở nên bình thản nhìn sang tụi nó.

"Tụi bây có còn là con nít đâu mà tổ chức sinh nhật không biết!"

"Lắm chuyện!!"

Xử Nữ chẳng biết từ đâu ra lấy quyền sở hữu đầu cậu cái bóp.

Song Ngư hừ mũi. Tụi nó dám chắc toàn là ham vui thôi.

Cái đám rối hoi.

Đúng lúc này, điện thoại Song Tử chợt vang lên. Tiếng chuông giữa tụi nó bỗng trở nên thật dòn dập.

Tại sao Song Tử lại có cảm giác khó chịu trong lòng.

Trước khi Song Tử nhắc máy, đến lượt điện thoại của Song Ngư đổ chuông.

Là số của bác sĩ Tuấn.

"Dạ bác sĩ, cháu nghe!"

Song Tử quên bống đi luôn cuộc gọi nhờ vừa tắt của mình.

"Sao.. ạ?"

Chiếc điện thoại trong tay Song Ngư rời khỏi tay cậu và rớt xuống sàn, tạo thành một âm thanh chát chúa.

Đùa sao..

Hôm nay, là sinh nhật cậu còn gì...

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Món quà tạm biệt

Sư Tử đưa mắt nhìn ra ngoài cánh cửa sổ kia, nhìn lên bầu trời dần bị nhuộm màu sắc của buổi tối. Bầu trời kia, chẳng hề có lấy dù chỉ một ngôi sao.

Một lúc, Sư Tử chợt quay đi. Nó nhìn sang ngăn kéo tủ ngay bên cạnh, tay kéo ra một cách chậm rãi. Trong đó, chỉ có duy nhất một hộp quà nhỏ.

Cầm lấy hộp quà trong tay, Sư Tử mân mê lấy nó nhẹ nhàng. Bàn tay ấy, trong phút chốc siết chặt.

"Em lấy đâu ra thế?"

Đôi mắt nâu khôi hoi ngược lên nhìn người con trai đang soạn đồ của nó bỏ vào túi đằng kia. Sư Tử đảo mắt một vòng, nó cười tươi.

"Là quà đó anh hai!"

Hân Thiên Thành ngẩng đầu nhìn sang đứa em gái của mình, đôi mắt hơi ngạc nhiên trước câu trả lời của con bé.

Sư Tử không nói không rằng tự nhiên cúi gằm mặt xuống, hai tay theo đó ôm chặt lấy hộp quà vào lòng. Nó mím chặt lấy môi, cuối cùng cười khẽ.

"Là.. quà sinh nhật cho Mỹ nhân Ngư."

Biểu hiện của con bé khiến Thiên Thành đã ngạc nhiên càng thêm khó hiểu. Là cậu nhìn nhầm, hay đứa em gái của cậu có gì rất lạ. Dịu dàng hơn, và buồn hơn. Một món quà cho sinh nhật của ai đó sao..

"Em đã định đưa cho cậu ta ban này.. nhưng, không được..."

Nói rằng Sur Từ vì lưỡng lự mà không kịp đưa, hay nên bảo nó là không đủ can đảm? Sur Từ cũng không biết nữa. Có lẽ, nó đã nghĩ sẽ đưa cậu mượn vào ngày mai, cho đến khi nó nhớ ra rằng,

Ngày mai nó chẳng còn ở đây nữa.

Thật nực cười.

Thiên Thành chỉ là không hiểu, bọn họ thật sự có thể khiến em gái cậu luyến tiếc đến mức đó. Một Bạch Dương từ nhỏ đã làm bạn và thân thiết với Sur Từ, một Nhân Mã là anh trai kết nghĩa hết sức thương chiều, một anh họ Song Từ hay làm quá nhưng cũng rất biết quan tâm. Tuy đó không phải cách Thiên Thành nhận xét, nhưng chẳng phải nhiều đó đã đủ rồi ư.

"Tôi không cần biết cậu là ai hay điều cậu làm là vì cái gì, tôi sẽ không để yên cho bất kì ai làm nó phải khóc."

Trong vài giây, Thiên Thành chợt nhớ đến câu nói của cậu con trai lúc đó. Là cậu ta chẳng?

Đúng lúc này, phòng bệnh chợt vang lên tiếng gõ cửa.

"Hạ Mai?"

Khi cánh cửa mở ra, đôi mắt nâu khói của Sur Từ không tránh khỏi kinh ngạc khi nhận ra ai là người gõ cửa. Mái tóc nhuộm vàng và gương mặt kiêu kì, là cô nàng lớp trưởng đồng đánh của lớp Văn.

Hạ Mai có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy Thiên Thành. Đôi mắt đồng màu với đôi mắt của Hàn Sur Từ, nhưng lại lạnh lùng và vô cảm hơn. Nhỏ tự nhiên cảm thấy sợ cái con người đang toà ra khí chất ngạo nghễ kia. Đẹp đến phi thực, nhưng chắc chắn không phải một người dễ động đến.

Thiên Thành bước ra ngoài, cậu đủ lịch sự để hai cô gái kia nói chuyện. Dù sao, Hạ Mai kia chắc chắn không thể làm gì em cậu cả.

Nhìn theo người con trai kia khi cậu rời khỏi phòng, Hạ Mai quay sang Sur Từ đang ngồi trên giường bệnh. Nhỏ đã nghe Yến Ly - với tư cách là người mà nhỏ tin tưởng nhất - kể lại, nhưng thấy tận mắt vẫn khiến nó hơi khựng lại. Hạ Mai cắn chặt môi, chợt nhớ lại lúc ở giờ thể dục khi Sur Từ đột nhiên té ngã.

"Sao cậu đến đây?"

Đôi mắt Sur Từ không phải là sự chán ghét trước Hạ Mai, đó chỉ đơn thuần là ánh mắt ngạc nhiên rất bình thường.

Ngón tay xoe xoe lộn tóc theo thói quen, Hạ Mai tự nhiên đâm ra lúng túng chẳng biết nên nói gì. Sao có thể nói là nhỏ đến thăm Sur Từ chứ, nhục lắm! Mà nói gì đó cay độc lại càng không được!!

"Hay cậu đến khoa thần kinh khám bệnh?"

"Con nhỏ kia!!"

Trước mắt Hạ Mai, Sur Từ che miệng cười vui vẻ. Nhỏ tự nhiên cảm thấy xấu hổ không thôi.

Nhìn sang bên cạnh, một túi đồ lọt vào tầm mắt Hạ Mai.

"Cậu sẽ đi sao?"

Sur Từ không hề tỏ ra ngạc nhiên thậm chí khi Hạ Mai đã đoán ra, nó chỉ cười hề hề như cách nó luôn làm để chọc tức nhỏ. Và như mọi khi, Hạ Mai lập tức cảm thấy khó chịu trong lòng.

"Cười! Cười cái đầu cậu!!"

Chuyện Sur Từ sẽ đi khỏi, chẳng hiểu sao khiến Hạ Mai thấy bức bối. Khi nghĩ đến viễn cảnh lớp Toán không còn cái con nhỏ là đối thủ không đội trời chung, nhỏ đã cảm thấy không thích rồi.

"Hạ Mai nè, chúng ta có thể làm bạn không?"

Đáp lại ánh nhìn ngạc nhiên kia, Sur Từ chỉ đơn giản cười khi. Nó chỉ là, không muốn đến tận khi nó chẳng còn ở đây, hai lớp học ấy vẫn cứ là kẻ thù truyền kiếp của nhau. Và, một cô nàng như Hạ Mai không phải quá tệ để kết bạn.

Dù sao, nó nghĩ bản thân đối với nhỏ cũng có chút quý mến.

Tay Hạ Mai búng trán Sur Từ một cái. Nhỏ cười khẩy.

"Chịu thua rồi hả?"

"Cậu mơ đi!!"

Thua, còn lâu mới nằm trong từ điển của Hàn Sư Từ nó.

Hạ Mai nhìn con nhỏ đang nổi sùng ngồi trước mặt mình, lòng dâng lên sự hài lòng.

"Cậu là đối thủ của tôi, vì vậy nhất định không được có chuyện gì!"

Sư Từ hơi ngạc nhiên trước cả câu nói lẫn thái độ của Hạ Mai. Nó có nên xem đó là sự quan tâm của nhỏ không nhỉ.

Hạ Mai đôi lúc cũng thật đáng yêu quá.

"Tôi về trước đây!"

Chẳng để Sư Từ kịp nói gì, Hạ Mai đã rời đi ngay. Khi bước qua Thiên Thành, nhỏ gật đầu chào một cái.

Nhìn sang em gái đang ngồi yên đó với ánh mắt nhìn xa xăm, Thiên Thành đi đến, tay dịu dàng xoa đầu nó.

"Ai cũng bảo em phải khoẻ lại hết! Vui phết!!!"

Thiên Thành chẳng biết sao lại không thể nói bất kì điều gì, cậu chỉ im lặng đưa cho nó một ly nước. Nhận lấy từ tay anh trai, Sư Từ như đang suy nghĩ điều gì đó.

Khi Thiên Thành quay đi tiếp tục soạn đồ của nó bỏ vào túi, tiếng vỡ tan chọt vang lên phía sau lưng cậu. Hốt hoảng và sợ sệt, đó là cách mà cậu ngay tức khắc chạy đến chỗ nó.

"Mao Mao! Em sao vậy?! Mao Mao!!! Nghe anh nói không?! Mao Mao!!!!"

Sư Từ trong vòng tay anh trai thở một cách khó khăn. Cả người đau đến đầu óc trở trống rỗng.

Không chỉ cái ly thủy tinh đã trượt ra khỏi tay và rơi xuống vỡ tan, còn một thứ cũng theo đó rơi khỏi tay nó.

Cái hộp quà..

"Em sao rồi, Mao Mao?!! Bác sĩ!!!!"

Sư Từ chẳng còn nghe rõ gì nữa. Cả người nó đau đớn khó chịu.

Chỉ còn mỗi khuôn mặt sốt sáng của Thiên Thành và bác sĩ Tuấn vì chạy lại.

Mọi thứ tối sầm đi ngay sau đó.

Một người con trai đang ngồi trên hàng ghế chờ trước cửa phòng cấp cứu. Đôi mắt màu nâu khói vẫn giữ nguyên sự lạnh nhạt vốn có, cùng với gương mặt chẳng có lấy một tia cảm xúc. Tuy nhiên, ở đâu đó vẫn thấp thoáng sự lo lắng, và sợ hãi. Cậu cắn chặt môi mình đến sắp bật máu.

Những tiếng bước chân đang hối hả chạy đến. Nhận ra, nhưng không hề khiến cậu để tâm.

Song Ngư là người đầu tiên dừng lại. Đôi mắt nâu cafe nhìn lên bảng đèn sáng của phòng cấp cứu chứa đâu đó sự kinh ngạc. Đưa mắt nhìn xung quanh, cậu nhìn thấy người con trai đang ngồi gần đó. Bàn tay Song Ngư vô thức siết chặt, cả tâm trí bị sự tức giận chiếm lấy.

Hàn Thiên Thành!!

Trong khi tụi nó còn chưa hiểu tại sao Thiên Thành lại ở đây, Song Ngư vốn đứng cạnh Kim Ngư đột nhiên chạy đến. Trước mắt tụi nó, cậu không ngần ngại xốc ngược cổ áo cậu ta.

"Song Ngư, mày bình tĩnh đã!"

Song Ngư dường như chẳng còn nghe thấy tiếng của Xứ Nữ nữa, tay cậu siết chặt cổ áo Thiên Thành. Đôi mắt màu nâu cafe đối diện với đôi mắt màu nâu khói lạnh nhạt vừa thần nhiên vừa giận dữ.

Thiên Thành chẳng hề nao núng trước thái độ của Song Ngư. Kể cả khi lúc này, cậu vì cú đấm của Song Ngư mà mắt nhắm bằng ngả xuống đất.

"Song Ngư! Dừng lại!!!"

"Đây là bệnh viện đây! Cậu thôi đi!!!"

Một Song Ngư lúc nào cũng xem thường mọi chuyện xảy ra xung quanh mình. Một Song Ngư lúc nào cũng lêu lạo với gương mặt bình thản chọc tức người khác. Một Song Ngư luôn hiền lành và dịu dàng vì ghét bị đánh vào rắc rối. Tụi nó đã từng thấy cậu tức giận với Song Tử lần đó, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy Song Ngư đánh bất kì ai.

Cự Giải dù đã chôn sâu cái tình cảm đã từng rất sâu sắc dành cho Song Ngư, cô vẫn thoáng thất vọng. Một chút thôi. Cô nhận ra, Song Ngư trân trọng Sur Tử như thế nào, rằng cậu yêu nó nhiều như thế nào. Cô mừng vì bản thân đã rút lui.

Chẳng còn cách nào khác, Nhân Mã và Xử Nữ đành phải chạy vào giữ lấy Song Ngư đang tức giận lại. Cậu không hề vùng ra hay phản kháng, kể cả gương mặt vẫn giữ nguyên không thay đổi, nhưng vẫn đầy sự khó chịu trong đôi mắt nâu cafe đặc trưng kia.

"Tại sao mày lại ở đây?"

Song Tử lúc này đứng ngay trước mặt Thiên Thành, ánh mắt vừa bức bối vừa tức giận nhìn chòng chọc vào cậu em họ vẫn đang ngồi dưới sàn. Cậu biết rất rõ, thời điểm hiện tại đối với các tập đoàn kinh tế quan trọng thế nào. Và cậu cũng biết, Thiên Thành vì lí do gì mà quăng tất cả cho bà Ellen để quay về đây. Cậu chỉ là, muốn tự miệng thẳng thắn đó phải nói ra.

Thiên Thành chẳng hề dao động dù chỉ một chút, hay đứng hơn cậu chẳng còn xúi gì rảnh rồi mà bận tâm đến những điều này. Bàn tay chống xuống sàn mà đứng dậy, Thiên Thành đưa đôi mắt ngạo nghễ xen lẫn chút bất kì nhìn khắp một lượt.

"Tôi đến để đón Mao Mao về."

"Vậy tại sao nó lại ở trong đó hả?!"

Song Ngư không phải người duy nhất tức giận, kể cả Bạch Dương cũng không thể kiểm soát được mình nếu không có Thiên Yết hay Ma Kết kiềm lại. Kể cả đó là Thiên Thành, kể cả đó là màu mắt nâu khói lạnh lẽo luôn khiến nó sợ sệt, nó không thể không giận dữ. Bạch Dương chẳng còn để tâm nữa, khi cậu ta đến nó còn không nói ra.

Chẳng một ai nói cho biết, về chuyện đưa Sur Tử đi!!

Giờ thì sao chứ, người ở trong đó, trong căn phòng cấp cứu đó.. chẳng phải đứa bạn thân mà nó xem như ruột thịt đó hay sao?!

"Con bé đang phẫu thuật."

Tụi nó không hiểu. Ma Kết không hiểu. Thiên Bình không hiểu. Cậu ta là anh của Sur Tử mà phải không, tại sao một chút lo lắng sợ hãi cũng không biểu lộ trên gương mặt lạnh tanh kia. Tại sao, cậu ta có thể bình thản như không đến thế..

Bình thản đến sợ.

Nhìn Thiên Thành, Cự Giải chẳng hiểu sao lại nhớ đến anh trai Vương Cự Triết. Sự lãnh cảm của cậu ta so với anh trai cô, là bằng hay hơn nhi. Và nếu chính cô cũng bị như vậy, Vương Cự Triết sẽ lo chứ, cái gia đình kia của cô sẽ lo chứ? Thật khó mà biết được.

"Khốn kiếp!"

Người vừa tức giận nói ra câu đó là người mà tụi nó hoàn toàn không ngờ tới. Là Thiên Yết.

"Tôi không cần biết cậu đã trải qua những gì hay ngay từ lúc bé đã có cái tính lạnh lùng đó, tôi không quan tâm! Nhưng nếu đó là cách mà cậu dùng để quan tâm con nhỏ kia, tôi khinh!!!"

Một đứa không cha không mẹ không gia đình như Thiên Yết, một đứa dù được nhận nuôi nhưng lại bị hắt hủi lạnh nhạt như Thiên Yết, cô không thể hiểu làm sao sự lạnh lùng kia vẫn túc trực trên gương mặt cậu ta. Cảm xúc thì có gì phải giấu chứ, khi đó còn là em của cậu ta!!

Thiên Thành có suy nghĩ về điều Thiên Yết nói, nhưng không lấy đó làm điều để bận tâm. Đối với bọn họ, cách lo lắng của cậu không phải cứ khóc lóc cầu xin này nọ, không phải cứ phải chảy ra thứ chất lỏng nóng hổi đó. Kể cả là tang của ba mẹ, kể cả mất đi em trai, Hàn Thiên Thành từ khi nhận thức chưa hề rơi dù chỉ một giọt lệ.

Kim Ngưu bỏ tay khỏi Song Ngư sau khi chắc chắn cậu em họ của mình đã lấy lại vẻ bình tĩnh thường ngày. Đúng như cậu nghĩ, thằng bé chẳng còn mang trong đôi mắt sự tức giận đến điên cuồng như ban nãy nữa.

"Cậu là Lãnh Song Ngư?"

Cái giọng lãnh cảm không chút ngân vang của cảm xúc, Song Ngư đưa mắt nhìn sang Thiên Thành đang thản nhiên ngồi trên hàng ghế chờ. Ánh mắt bất cần pha lẫn chút chán ghét.

Một lúc lâu, Thiên Thành nhắm hờ mắt mình trong vài giây, rồi thò tay vào túi áo khoác. Lấy ra một cái gì đó, cậu đưa nó ra trước mặt Song Ngư.

Thiên Thành cũng khá băn khoăn về việc đưa nó cho cậu ta, nhưng nghĩ rồi lại thôi. Dù thế nào đi chăng nữa, đó vẫn là thứ thuộc về Song Ngư không phải sao.

Song Ngư ban đầu có chút nghi hoặc trước hành động của Thiên Thành, nhưng vẫn đưa tay nhận lấy món đồ kia. Lúc này, cậu mới nhận ra. Một hộp quà nhỏ.

"Tôi chỉ là đưa thứ Mao Mao đã không kịp đưa cho cậu!"

Thứ con nhỏ đó chưa kịp đưa cho mình?

Không chỉ mỗi Song Ngư, mà kể cả tụi nó cũng bận tâm đến món quà kia. Tuy nhiên, ngoài chú ý đến thì hoàn toàn không có ý định tiến đến hay tò mò quá mức như cách tụi nó thường xuyên làm.

Khi Song Ngư mở hộp quà, cậu lại nhìn thấy một cái hộp nhỏ khác chỉ cỡ lòng bàn tay. Có chút thắc mắc, cậu mở ra thử.

Pang!

Trước mắt Song Ngư, một con cá với bộ mặt méo mó vừa dị hợm vừa kì lạ bật tung ra theo cái lò xo. Rung rung lắc lắc trước mặt cậu và thè cái lưỡi ra, Song Ngư không biết có nên bật cười hay không nữa.

Song Ngư chợt nhận ra, ngoài cái hộp rồi kia, trong hộp quà còn có một lá thư nữa.

...

"Quà sinh nhật thứ mười bảy, chúc mừng Mỹ nhân Ngư nè!

Tôi biết sinh nhật của cậu luôn, giỏi chưa?! Giỏi chưa!!

Này nha, cái món quà đó là tự tay Sư Tử tôi làm lấy đó! Đẹp ghê ha! Thấy chưa, giống cậu quá trời luôn!! Cơ mà, cậu có giật mình không đấy?!!!

Mà nói thiệt, tôi cũng không biết nó có đến được tay cậu không nữa (Tặng quà cho cậu nhục chết đi được!!!) Tại có khi, tôi không kịp đưa nó cho cậu nữa á!

À quên mất, tôi sẽ rời khỏi đây a.

Bệnh của tôi á, nó chỉ toàn đến lúc tôi không mong muốn nhất thôi~ Thật sự, tôi thấy có lỗi lắm luôn, căm ghét cả căn bệnh này lẫn chính mình! Là nó mang anh trai tôi đi, giờ thì muốn mang cả tôi đi nữa..

Thật ra, tôi từ nhỏ đã chẳng còn quan tâm chuyện sống chết nữa rồi. Bởi chẳng lẽ tôi cũng chết mà!

Nhưng mà,

Cậu biết không, gặp được cậu rất là vui! Thật lòng đấy!! Gặp được tụi nó nữa, vui lắm luôn!!

Lần đầu tiên, tôi cảm thấy sợ. Tôi muốn mình chỉ là một đứa bình thường,

Tôi sợ phải chết.

Mà này, khi tôi không ở đây, kể cả khi tôi không còn ở đây nữa, cậu phải hứa rằng sẽ chăm sóc Leo thật tốt! Người tìm ra nó là tôi, nhưng đặt tên là cậu còn gì! (Mặc dù tôi ghét cái tên đó lắm, nhưng mà thấy cũng hay hay!) Bởi vậy, cậu cũng phải có trách nhiệm nghe chưa!!!

A!! Tôi còn chưa ăn bánh rán cùng cậu nữa.. Chúng thật sự rất ngon luôn đấy!

Cũng hơi buồn, không biết nữa, nhưng mà đâu còn cách nào khác đâu ha.

Cảm ơn cậu về mọi thứ, vì đã ở bên tôi.

Và,

Tạm biệt nhé!

Tái bút 1: Tôi muốn được cùng cậu xem pháo hoa lần nữa.. Chúng đẹp lắm!

Tái bút 2: Sinh nhật vui vẻ nha! Mà hình như, tôi có một chút xíu thích cậu đấy!

Mèo con Sư Tử đáng yêu"

...

Bức thư trong tay Song Ngư run lên vì đôi bàn tay của cậu. Trên bức thư, chợt rơi xuống vài giọt nước.

"Chết tiệt! Có mà vui cái đầu của cậu."

Bàn tay Song Ngư, đột nhiên đâm mạnh vào tường đến bật cả máu. Cả người cậu, thoáng chốc đổ sụp xuống sàn.

Bánh rán cậu vẫn còn chưa kịp mua cho nó nữa mà..

Pháo hoa cũng chưa xem..

Nó từng bảo, nó không muốn bất kì ai rời bỏ mình,

Vậy thì tại sao,

Nó lại muốn rời bỏ cậu..

Kể cả Sư Tử bảo rằng nó thích cậu, hà cớ gì tìm Song Ngư lại đau đến thế này...

"Tạm biệt nhé!"

Đừng..

Xin cậu, đừng để tôi lại một mình mà...

Làm ơn...

Đúng lúc này, đèn phòng cấp cứu tắt đi.

"Tĩnh lại đi!!"

"Nè, mày nghe thấy mà phải không? Mày là đang nghe thấy mà!!!"

"Bạch Dương, cậu bình tĩnh lại đi..!"

"Song Tử tại sao vậy? Không thể đâu.. Chẳng lẽ một Tử Thiên vì căn bệnh này.. vẫn chưa đủ?!!!"

"Xử Nữ, cậu ấy thật sự.."

"Thiên Yết à!!"

"Không.. đừng đùa mà!!"

"Cự Giải, cậu ổn chứ!?"

"Nó thật sự-- "

"Thiên Bình!"

"Này!! Đừng ngủ nữa mà!!!... Tôi cầu xin cậu..."

Bạn đang đọc truyện *Đông Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Thời gian trôi mau

Năm năm sau.

Thời gian đôi lúc cũng lạ thật. Lạ lắm và vô tình. Lướt qua nhau, thời gian có thể nhấn tâm bỏ lại bất kì điều gì trên dòng đời. Cũng là thời gian chữa lành các vết thương, nhưng còn những vết thương lòng đã hằn sâu trong tiềm thức có lẽ lại khác.

Cự Giải cảm thấy bản thân thật quá yếu mềm. Một Vương Cự Giải chẳng thể tự mình quyết định con đường đứng đắn cho tương lai, cô chỉ có thể dựa vào con đường mà gia đình đã chọn. Nhưng không hề có nghĩa rằng cô không tìm ra điều để yêu thích. Ít nhất, theo học tại trường đại học sư phạm

không phải một điều cô quá ghét.

Mỗi khi tưởng tượng rằng sau này, cô sẽ trở thành một giáo viên dạy dỗ và cho những đứa trẻ khác kiến thức, điều đó lại thúc đẩy cô cố gắng hơn. Cự Giải luôn ngưỡng mộ Yến Như, và cô ước mình được như cô giáo.

Cự Giải không phải quá thông minh, nhưng môn Toán của cô khá ổn. Vì vậy, Cự Giải học thành một giáo viên dạy Toán. Tài liệu và báo cáo nghiên cứu rất nhiều, nhưng chẳng thể khiến cô gái nhỏ một chút bỏ cuộc hay chán nản nào.

Tuy nhiên, đầu đó trong cô vẫn cảm thấy thật cô đơn. Đôi lúc, Cự Giải bên cạnh cô có ai đó để dựa vào.

Cự Giải chợt lấy ra quyển sách mà bản thân luôn mang theo, nhưng sau đó lại cất vào cặp ngay.

Cô nhớ Bảo Bình quá.

Kể từ ngày cậu lên máy bay, một lần cũng chưa hề gọi về cho cô dù chỉ một cuộc, hay một bức thư cũng chẳng hề có. Đối với một cô gái ưa thích điều lãng mạn như Cự Giải, cô lẽ ra phải rất giận. Nhưng, cô không làm được. Cô nhận ra, đối với người con trai ấy cô đã dành một tình cảm sâu sắc ra sao.

Lý Bảo Bình, cậu ấy từng nói, chờ đợi là một khái niệm rất mơ hồ. Cô cũng đã nghĩ như vậy, từng nghĩ như vậy và chính cô đã thử tìm đến những mối quan hệ khác. Cho đến khi, Cự Giải nhận ra mãi cô vẫn chẳng thể nào quên được cậu.

Người ta nói, những thứ rất giản đơn, đến khi mất đi mới biết trân trọng. Cự Giải đối với sự hiện diện và cái thói đùa dai của Bảo Bình đã quen thuộc, đến khi thiếu cậu mới là lúc cô nhận ra người con trai ấy quan trọng thế nào.

Khi Cự Giải chán nản thờ dài và bước đi đều đều ra cổng, cô chợt bị ai đó chặn đường ngay trước mắt.

"Cự Giải! Em phải nói cho rõ ràng đã chứ!!"

Nhìn anh chàng điển trai trước mặt, Cự Giải tự nhiên hận bản thân vì thử quen vài người chỉ để tìm cách quên đi Bảo Bình.

"Em nói rồi mà tiền bối, em thấy chúng ta không hợp! Với lại, giữa hai ta cũng chẳng có gì hơn tình bạn cả!"

Cự Giải bây giờ không còn là Cự Giải của năm năm trước nữa. Không còn là một con bé mít ướt đựng chuyện là chẳng biết giải quyết làm sao cho ra hồn.

"Nhưng..."

"Tiền bối, em xin phép đi trước!"

"Đợi đã!!"

Bàn tay Cự Giải bị anh ta nắm chặt đến nhẵn cả mặt. Cô bắt đầu cảm thấy khó chịu và muốn gạt ra nhưng vô ích.

"Anh buông em ra!"

Đúng lúc này, bàn tay kia của Cự Giải bị ai đó giữ lấy và kéo ra sau. Cô chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng to lớn và một giọng nói vừa lạ vừa quen.

"Cô ấy đã bảo là không thích rồi mà!"

Giọng nam trầm nhưng vẫn có ngân cao. Cự Giải lúng túng đưa mắt nhìn người con trai kia, nửa tin nửa ngờ.

Anh chàng kia đậm ra khó chịu, bực bội bỏ đi. Những sinh viên gần đó cũng dần giải tán.

"Bảo.. Bình?"

Cự Giải đang mơ mộng? Cậu làm sao có thể ở đây được cơ chứ..

Người con trai kia không lấy đó làm ngạc nhiên, cậu chậm rãi quay người lại đối diện với Cự Giải. Đôi mắt màu sẫm trở nên chín chắn hơn, khuôn mặt quen thuộc trở nên trưởng thành hơn, nhưng nụ cười kia vẫn tinh nghịch hết như cô từng biết.

"Lâu quá không gặp, Cự Giải!"

Cự Giải vừa giận vừa vui, cô không kiềm được dòng nước mắt theo cảm xúc cứ chảy ra. Thoáng chốc, cô gái nhỏ bật khóc như một đứa trẻ.

Bảo Bình nhìn quanh quần xung quanh, nhìn vào đám người này giờ đã nhìn cậu lại càng chú ý kỹ hơn. Cậu chàng đậm ra lúng túng không biết làm gì, cuối cùng nắm tay Cự Giải kéo đi đâu đó.

Cô cũng chẳng để tâm nữa.

Dừng lại ở công viên nhỏ ngay cạnh đại học sư phạm, Bảo Bình mới ngừng lại. Nhưng cậu đứng như vậy, không hề dám quay lại đối diện với Cự Giải.

Đột nhiên, Cự Giải từ phía sau vòng tay ôm chầm lấy Bảo Bình. Chẳng để cậu một giây phản ứng, cô đã rúc đầu vào tấm lưng kia. Hơi ấm của cậu, vẫn như vậy.

"Em nhớ anh, nhiều lắm!"

Bảo Bình cảm thấy hận mình quá. Là cậu cố tình cắt đứt liên lạc với Cự Giải, là cậu cố tình không nhớ nhưng gì Cự Giải nữa. Cậu chỉ là, muốn cô quên đi, quên đi cái tên chỉ biết mỗi bản thân này. Cậu về đây, chỉ vì hiện đang là kì nghỉ bên đó. Bảo Bình đến trường sư phạm nơi Cự Giải theo học, cậu chỉ là muốn ngắm nhìn cô từ xa.

Rằng chính cậu, dù cố ra sao vẫn chẳng thể quên đi tình đầu của mình. Cậu đã học đến điên cuồng, đến mức sợ phải nghỉ ngơi. Nhưng, vẫn chẳng thể khiến cậu ngừng nghĩ về cô gái mang tên Cự Giải ấy.

Bảo Bình sai thật rồi.

"Xin lỗi, à không, cảm ơn vì vẫn đợi anh!"

Cự Giải có thể cảm thấy hơi ấm kia, khi cậu ôm chầm lấy cô vào lòng. Lòng ngực Cự Giải, dâng lên cảm giác hạnh phúc.

Cậu ở đây rồi, ngay cạnh cô.

Có lẽ cậu sẽ lại đi, nhưng chẳng sao hết.

Vì cô biết, trái tim của chính mình và của cậu vẫn hướng về nhau.

Vậy là đủ rồi.

"A!!!"

Cự Giải tự nhiên bật ra, tay vội vàng lau đi nước mắt. Trong khi Bảo Bình nhìn mình đầy ngạc nhiên, cô chợt quay sang nhìn cậu và cười tươi.

"Đi với em đến chỗ này!"

Bảo Bình nhìn bàn tay được cô nắm chặt, nhất thời chẳng hiểu gì.

"Và này nhé, thầy ta lại còn bảo rằng báo cáo của mình quá sơ sài đấy!"

Yến Ly vừa đi vừa bực bội đá phăng hòn đá cản đường, miệng cứ cảm rầm lầm bầm rủa xả ông thầy trong tiết học. Tốn công lúc đầu nhỏ còn nghĩ lão đẹp trai cơ đấy!!

"Là cậu làm sơ sài thật mà!"

Ma Kết che miệng cười tủm tỉm. Làm như cô không biết, Yến Ly trong giờ chỉ toàn ngủ thôi, báo cáo lại vừa làm vừa lướt mạng thì có đến mai cũng chẳng hoàn hảo được.

"Mình không có!!!"

"Cậu coi chừng nha! Nói xấu nhiều quá là ai kia giận đó!"

Thiên Yết rất ít khi nói lời bông đùa, nhưng khi đã nói thì chắc chắn trúng ngay đối tượng. Vẫn gương mặt bình thản, đôi mắt lại chuyển hướng sang cô gái đi ngay cạnh Yến Ly.

"Đừng có đùa!! M-Mình.. Còn lâu!!!"

Hạ Mai then quá hoá giận, mặt mày đỏ tía trong khi chân cứ giậm giậm xuống đất đến đáng thương. Mái tóc nhuộm vàng của nhỏ cứ bay bay khắp trông rất buồn cười.

"Ồ hay, mình có đụng gì đến cậu đâu!"

Thiên Yết hơi bị hài lòng nha. Nhỏ trúng kế của cô rồi.

Hạ Mai xấu hổ đến im lặng luôn. Nhỏ nói được gì nữa đâu.

Đùa là đùa vậy cho vui thôi, chứ có ai trong trường đại học là không biết mối tình thầy trò lãng mạn như tiểu thuyết ngôn tình của cô sinh viên xinh đẹp Hạ Mai với chàng giảng viên điển trai mới vào trường chứ! Ôi da, thật là đáng ghen tỵ a.

Nhóm bạn bốn người, nhìn vào ai mà biết trước đây là kẻ thù không đội trời chung chứ nhỉ? Tất cả đều có lý do của nó cả mà thôi.

"Ái chà chà, Mai ơi cậu nhìn xem! Trời ơi người ta có "quàng từ" tới rước luôn kìa!"

Ma Kết lập tức gõ vào đầu Yến Ly không thương tiếc. Còn dám chọc ngược lại cô cơ đấy!

Yến Ly bực bội lườm nguýt, hừ một cái. Làm như cô nói sai cái gì không bằng!

Thiên Yết có thể nhìn thấy Kim Ngưu đang đứng ngoài cổng trường đại học, thấy cả Xử Nữ nữa. Tay cô, vui vẻ vẫy chào cậu.

"Mà Mai với Ly, hai cậu có đi không?"

"Chắc thôi, mình muốn khoe điểm hôm nay với Phi Phi!"

Yến Ly có nói sai gì không nhỉ, nhỏ tự nhiên ớn lạnh sống lưng luôn. Mấy cái nụ cười tùm tùm kia đúng là ớn quá mà!!

"Bởi vậy người ta nói, trai khỏe lại rồi là quên bạn lo cho trai thôi!"

"Kết Kết!!"

Ly hận quá, thời gian đúng là tàn nhẫn mà.. Nhỏ nhớ Ma Kết điểm tỉnh và chừng chặc khi xưa quá, giờ chỉ toàn kiểm chuyện treu nhỏ thôi!!

Đời đúng là chẳng ai biết trước được điều gì.

"Còn Hạ Mai?"

Hạ Mai lúc này mới nhìn sang Thiên Yết. Khuôn mặt nhỏ vẫn vậy, kênh kênh kiêu kiêu nhưng thật ra đang suy nghĩ không biết phải nói thế nào. Tay mân mê lọn tóc, nhỏ mím lấy môi.

"Mình có hẹn với anh--với thầy Hùng rồi! Bài tập thôi!!"

Có thánh mới tin!

Mà thôi kệ. Người ta đã nói vậy thì nghe vậy đi~

Sau khi Yến Ly và Hạ Mai rời đi cả, Ma Kết và Thiên Yết mới chậm rãi bước ra khỏi cổng trường.

Ngôi trường mà họ đang theo học, là trường đại học xã hội và nhân văn.

"Hai cô nương cứ lè mề mãi thôi!"

"Anh im đi!"

Ma Kết không chút thương tiếc đá vào chiếc mô tô mà Kim Ngưu đang ngồi. Cậu quay ra, mặt mày sung sĩa bực bội, rồi lại thờ dài ngao ngán. Năm năm thì năm năm, chứ cho gan trời cậu cũng chẳng dám đối đầu với Ma Kết đâu..

"Bởi tao nói mày có tố chất của thằng sợ vợ là đúng mà!"

"Im đi thằng khốn!"

Mặc kệ sự giận dữ của Kim Ngưu, Xử Nữ thản nhiên cười khẩy một cách thách thức. Thằng đó thì dám làm gì cậu chứ, cậu thách!

"Hai người cứ như trẻ con ấy!"

Trong khi Ma Kết chụp lấy cái mũ bảo hiểm mà Kim Ngưu chọi sang, Thiên Yết cũng nhận lấy cái mũ từ tay Xử Nữ.

Một người thì bỏ học đại học để lao đầu vào học kinh doanh và nắm giữ chức Giám đốc điều hành của CL, một người thì theo học tại trường Y nổi tiếng và thành tích luôn đứng đầu. Nghĩ đến đây, Thiên Yết phải xoa trán. Giỏi chẳng thấy, chỉ thấy toàn đồ con nít lớn xác.

"Vậy giờ chúng ta tới đó luôn nhỉ?"

Trong trung tâm thành phố có một quán nước nằm ở gần quảng trường. Không quá to, không quá đẹp đẽ và sang trọng như mấy cái nhà hàng đắt tiền, nhưng vẫn ấm áp và vui vẻ. Một quán nước mà tụi nó thường lui tới, nhất là những buổi họp lớp như ngày hôm nay.

Khi Thiên Yết và Ma Kết vui vẻ đi vào trước, hai cô nhìn thấy gần như toàn bộ lớp Toán trước đây đều có mặt cả, chỉ còn thiếu vài ba thành viên nữa.

Xử Nữ và Kim Ngưu vì gửi xe mà vào sau, lập tức nhìn thấy Bảo Bình đang ngồi cạnh Cự Giải và vui vẻ bàn chuyện trên trời dưới đất với Anh Tuấn. Thằng đó bay về đây từ khi nào ấy nhỉ?

"Ê thằng hâm!"

Bảo Bình còn chưa kịp phản ứng đã bị Kim Ngưu nhảy tới chụp cổ võ đầu đủ kiểu. Mặc kệ cậu phản kháng vùng ra, Kim Ngưu vẫn kiên trì kẹp cổ cậu.

"Mày không báo tao biết!"

"Tại sao phải báo mày biết? Không có phận sự!!"

Kim Ngưu lập tức nổi sùng. Năm năm không gặp, cái thằng này còn dám cạnh khoé ngược lại cậu cơ đấy!!

Nhìn Kim Ngưu và Bảo Bình, tụi nó không khỏi ôm bụng cười sặc.

"Bạch Dương với Song Tử đâu? Cả Nhân Mã với Thiên Bình nữa!"

Sau một hồi đảo mắt nhìn khắp, Ái My đành lên tiếng hỏi thử.

"Mấy cậu ấy bảo đang tới mà! Kia kia!!"

Đúng là mới nhắc đến tào tháo, tào tháo đã có mặt.

"Em buông ra cái coi!"

"Không chịu!! Rõ ràng anh nhìn con nhỏ đó!!"

Bao năm trôi qua, Nhân Mã và Thiên Bình vẫn luôn ồn ào như vậy. Chán ghê..

Một Thiên Bình hiện đang là sinh viên nhạc viện khoa thanh nhạc với bản tính, và một Nhân Mã đang theo học tại trường đại học cảnh sát đúng như ước mơ khi còn nhỏ của cậu. Cậu càng lớn càng điễm đậm bao nhiêu thì cô chỉ được cái bản tính chiếm hữu ngày càng tăng cao.

Đúng là chẳng bao giờ thay đổi được mà, một cặp đôi ồn ào!

Có thể tạm gọi là hạnh phúc không nhỉ.

"Ra đa của Thiên Bình hơi bị hữu hiệu đấy nhóc con!"

Cái giọng "oanh vàng" kia còn của ai ngoài Bạch Dương. Nó thân nhiên chạy lên trước và ngồi phịch xuống chỗ ngay cạnh Thu Hà, miệng vẫn cứ nhoeo ra mà cười sảng khoái. Tin không, con nhỏ này mà là sinh viên ngành cảnh sát cùng trường với Nhân Mã cơ đấy! Trong khi cậu em đã thay đổi, thì bà chị họ vẫn nham nhở như vậy..

"Em thôi cái điệu cười quái dị đó đi!"

Tụi nó biết ơn Song Tử ghê luôn. Mỗi lần tưởng tượng công chúng mà biết thân tượng của họ có cô bạn gái như Bạch Dương, tụi nó không thể dừng được cười. Cũng khâm phục Song Tử ghê, chịu được con nhỏ lớn xác như Bạch Dương. Đẹp thì có đẹp nhưng nữ tính chừng chặc thì chẳng thấy đâu.

"Song Ngư không tới sao?"

Anh Tuấn có chút ngập ngừng khi hỏi ra câu này. Cậu cũng biết, rằng hôm nay là ngày gì.

"Tao có gọi rồi, nhưng chắc nó không tới đâu."

Bảo Bình nhìn điện thoại mình, bất giác thờ dài. Thằng bạn thân như cậu rõ ràng hiếm lắm mới về một lần, vậy mà thằng đó vẫn không chịu rời cái mặt ra. Cậu nghe tụi nó bảo, chẳng có ngày họp lớp năm nào là Song Ngư có mặt hết, trừ khi đến tận căn hộ riêng của nó mà kéo đi kịch liệt.

Chưa kể, hôm nay còn là sinh nhật của Song Ngư,

Cũng là ngày mà Song Ngư ghét nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đồng Ám (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Chỉ cần người đó vẫn ở đây (end)

"Nhất cậu rồi nhé, Cự Giải!"

Thiên Yết ngồi trên ghế sofa nhìn vào cô nàng đang đứng bếp trong kia, miệng nhoen lên nụ cười gian manh.

Cự Giải theo đó lập tức giật thót lên, mặt mày đỏ lựng đến tận mang tai.

"Cậu.. Cậu cứ đùa!"

Từ sau khi tốt nghiệp cấp ba, Thiên Yết với Cự Giải cũng dọn ra sống riêng luôn. Không quá khó trong việc xin phép, chỉ khó ở chỗ ở. Cũng may Bạch Dương bảo họ có thể sử dụng căn hộ cô ở trước đây (mà sau này mới biết là căn hộ của Sư Tử). Về phần Bạch Dương thì sống riêng cùng với Song Tử.

"Cậu sướng rồi, Bảo Bình cùng cậu thế còn gì!"

Thiên Yết nói bằng giọng chán nản. Chuyện của cô mà êm đềm như Cự Giải thì tuyệt quá.

"Mọi chuyện ổn chứ?"

Đặt đĩa trái cây lên bàn, Cự Giải ngồi xuống cạnh Thiên Yết và hỏi một cách lo lắng. Mọi chuyện giữa cô và Xử Nữ dạo này không tốt cho lắm.

"Xử Nữ bị gọi về rồi, mặc dù Chủ tịch không còn cấm cản bọn mình nữa!"

Tự nhiên Cự Giải bật đến, khuôn mặt vừa mong chờ vừa ngạc nhiên.

"Vậy chẳng phải tốt quá rồi ư?!"

"Đó không phải vấn đề.."

Thiên Yết sợ lắm chứ, cái khuôn mặt lạnh tanh của ông. Ông đối với cô vẫn là ghét, chỉ là không muốn mất đi người thừa kế duy nhất cho tập đoàn mà thôi.

Thật sự thì, Thiên Yết đôi lúc cũng cảm thấy muốn từ bỏ. Cô không phải một mối, cô chỉ là cảm thấy bản thân quá cản trở Xử Nữ, lại còn khiến mối quan hệ vốn không tốt giữa cậu và Chủ tịch tệ hơn gấp bội lần.

Cự Giải nhìn cô bạn của mình rồi ngồi yên xuống ghế sofa. Lấy một miếng táo trên đĩa vừa mang ra, cô cắn một miếng.

Chuyện của Thiên Yết với Xử Nữ, Cự Giải cảm thấy vừa đơn giản lại vừa khó khăn.

"Mình cũng không biết gì đâu, nhưng Xử Nữ đã cố gắng đến thế, cậu chắc chắn sẽ không dừng lại đâu ha!"

Thiên Yết hơi đơ người, nhưng sau cùng lại nở nụ cười. Cô gật đầu.

Phải rồi, thậm chí đã được sự chấp thuận của Chủ tịch (mặc dù đó chỉ là do ông hoàn toàn làm lơ bỏ xó chứ không hề lên tiếng) thì Thiên Yết đâu còn lí do để từ bỏ. Cô luôn muốn xứng với Xử Nữ, như Cự Giải nói, thế lại càng phải cố gắng hơn.

Sẽ có ngày, Thiên Yết nhất định khiến cho Chủ tịch công nhận mình.

Khi Thiên Yết quay sang Cự Giải, cô chợt nhận ra cô bạn mình dường như đang suy nghĩ gì đó.

"Mình thắc mắc, giờ này liệu Song Ngư còn ở đó không nhỉ?"

Đó là câu hỏi tu từ. Một câu hỏi mà ngay từ lúc chưa phát ra đã nhận được câu trả lời.

Cả hai cô gái thoáng chốc rơi vào trầm mặc.

Ngày mà một con người sinh ra, ngày mà người đó có mặt trên cõi đời này. Ngày vui để tổ chức, ngày vui để kỉ niệm. Nhưng đối với Song Ngư, sinh nhật từ lâu đã trở thành một thứ tầm thường đến không muốn nhắc tới.

Chưa bao giờ có bất kì ai tổ chức cho cậu một bữa tiệc sinh nhật khi cậu còn nhỏ. Ba mẹ luôn bận việc và bỏ cậu lại với mớ kiến thức mà họ cố nhồi nhét vào đầu cậu. Người hầu luôn chỉ đến vì đồng tiền của họ, thời gian đâu mà quan tâm đến một thằng nhóc mà họ cho là có tất cả. Kể cả khi đến sống cùng ông nội và gia đình Kim Ngưu, Song Ngư cũng chẳng còn khái niệm gì về hai từ "sinh nhật" nữa. Cậu luôn bỏ trốn và lang thang bên ngoài mỗi khi họ định mừng sinh nhật cậu.

Đến mức, Song Ngư dường như quên cả ngày sinh nhật của mình.

Cho đến ngày sinh nhật năm đó. Từ một người đã từng không hề xem trọng ngày sinh của mình, Song Ngư trở thành căm ghét chính ngày này.

Đó là ngày mà cô rời xa cậu.

Song Ngư chợt dừng bước, mắt vô thức nhìn lên bầu trời kia. Hôm nay là sinh nhật cậu, đúng năm năm kể từ ngày đó. Bầu trời hôm nay thật trong xanh và dịu dàng, nhưng lòng cậu chỉ toàn trĩu nặng và u buồn mà thôi.

"Song Ngư ơi!"

Tiếng gọi của một cô gái nào đó không hề thu hút sự chú ý của Song Ngư kể cả khi cậu đã nghe thấy. Tận một lúc sau, khi cô gái đã đứng trước mặt cậu từ lúc nào, đôi mắt màu café nhìn cô một cách lạnh nhạt.

Song Ngư từ lâu đã không còn tiếp xúc với người lạ nữa. Ở trường đại học này, cậu cũng chẳng có lấy một người bạn nào - điều mà cậu đang dần cho là vô bổ. Dù vậy, vẫn là cái tính cách đó, Song Ngư cười hiền.

"Có gì sao?"

Cô gái kia lúc này mới nhìn thẳng vào mắt Song Ngư, cho đến khi quay đi vì xấu hổ. Bặm chặt lấy môi đầy ngập ngừng, cô thu hết can đảm và đưa ra trước mặt Song Ngư một hộp quà nhỏ.

"Vì mình nghe bảo hôm nay là sinh nhật của cậu cho nên.."

Song Ngư trong vài giây chợt nghĩ, thật phiền phức khi bọn con gái luôn điều tra mọi thứ về cậu như thế này.

Bàn tay Song Ngư đưa ra và nhận lấy hộp quà kia. Đáp lại ánh mắt đầy mong đợi của cô, cậu cười vui vẻ.

"Mình sẽ nhận. Cảm ơn cậu nhé, mình rất vui!"

Khỏi nói cô gái kia đang vui mừng và hạnh phúc ra sao.

Khi cô định mở miệng nói thêm gì đó, Song Ngư đã bước vụt qua ngay. Cậu có thể nghe thấy tiếng bàn tán xì xào từ xung quanh, mà hoàn toàn là nhắm vào cô sinh viên nọ. Cậu không hề lấy đó làm bận tâm.

Vừa rời khỏi trường đại học, Song Ngư không chút suy nghĩ vứt ngay cái hộp quà kia vào sọt rác. Lên một chuyến xe buýt, cậu đeo vào chiếc headphone vốn luôn túc trực trên cổ cậu.

Kim Ngư từng nói, dù đã năm năm trôi qua vẫn không đủ cải thiện cái tính cách ích kỷ vô tâm và chỉ biết mỗi mình của Song Ngư. Thậm chí, nó còn tồi tệ hơn. Nhưng, cái mặt nạ đó của cậu chỉ là muốn che giấu đi trái tim đã sớm lạnh băng của chính mình mà thôi.

"Cậu nói sao cơ?"

"Cậu không biết sao? Có người nhìn thấy Song Ngư rất thường xuyên lui tới bệnh viện thành phố đấy!"

"Có khi là cậu ấy thăm ai đó cũng nên!"

"Thật là ganh tỵ mà.."

Ngồi trên xe buýt, Song Ngư luôn luôn chọn vị trí cuối cùng mà ngồi. Cạnh ngay cửa sổ, đưa mắt nhìn ra bên ngoài một cách lơ đãng.

Cậu chợt nhận ra, thời gian không hề chữa lành vết thương của con người, thời gian chỉ khiến mọi thứ trở nên lạnh lẽo hơn. Lạnh như chính đôi mắt màu nâu café của cậu hiện giờ.

Thực sự thì, Song Ngư chưa từng biết bản thân muốn làm gì. Kể cả khi cậu tốt nghiệp loại xuất sắc ở trường cấp ba, cậu vẫn chẳng biết mình nên theo học ngành nào. Cuối cùng, Song Ngư chọn quản trị kinh doanh. Dù cho cậu nghĩ có thể quay về phụ giúp cho CL, vốn chỉ là cậu muốn tìm chỗ nào đó để trốn tránh mà thôi. Trốn tránh thời gian, trốn tránh thực tại.

Trong khi Song Ngư còn đang mơ màng và thả hồn mình vào những đám mây cứ nhẹ trôi trên bầu trời kia, cũng là lúc chiếc xe buýt bắt đầu dừng lại ở trạm xe quen thuộc.

Đưa tay chỉnh lại chiếc headphone bị lệch, Song Ngư định bước vào lại chợt khựng lại. Một hàng bán bánh rán gần đó lọt vào tầm mắt cậu. Đôi chân Song Ngư, nghĩ một lúc và chuyển hướng.

"Bán cho tôi mười cái bánh rán!"

Bước đi trên hành lang bệnh viện, Song Ngự thản nhiên vừa đi vừa ăn bánh rán một cách ngon lành. Cậu luôn thích món này, nhưng gần đây không còn ăn nữa. Tự nhiên, hôm nay nổi hứng.

Đây đã là cái thứ tư rồi.

Đối với một người mà thời gian ở bệnh viện còn nhiều hơn ở nhà như Song Ngự thì việc quen biết với những bác sĩ và y tá ở đây không phải chuyện quá kì lạ. Đáp lại những cái vẫy tay, đáp lại những lời chào hỏi, đáp lại cả những nụ cười xã giao kia, Song Ngự chỉ đơn giản gật đầu.

Dù sao, cậu cũng không thể trả lời khi đang ăn.

Đứng trong thang máy, Song Ngự ăn cái bánh rán thứ sáu.

Dừng lại trước cửa căn phòng bệnh nằm cuối dãy hành lang, Song Ngự đưa tay gỡ vài cái rồi mới đẩy cửa đi vào. Dù biết là sẽ không có ai trả lời, việc này dần trở thành thói quen khó bỏ của cậu.

Căn phòng bệnh với tông màu trắng nhẹ, đơn giản nhưng vẫn thoải mái. Nơi này, cùng cái mùi thuốc sát trùng này, Song Ngự đã quen thuộc quá rồi.

Đặt cái balo nhẹ hều của mình xuống bàn, Song Ngự bỏ cái headphone đang đeo xuống và đi lại bên chiếc giường bệnh duy nhất trong phòng.

"Kể cả khi tôi đến thăm cậu hằng ngày, cậu vẫn cứng đầu không chịu tỉnh dậy!"

Lời trách mắng cùng nụ cười buồn kia, là cậu hoàn toàn thật lòng.

Vẫn là màu tóc nâu lúc này đã dài ra đó, vẫn là khuôn mặt quen thuộc cùng vóc dáng bé nhỏ đó, chỉ riêng đôi mắt kia vẫn cứ nhắm nghiền. Những hơi thở đều đều vào ống thở oxy, Song Ngự nhìn biểu đồ nhịp tim mà thờ dài.

"Gâu!"

Lúc này, Song Ngự mới chợt nhớ ra một chuyện. Cậu đi đến chỗ chiếc bàn kia, tay mở dây kéo balo ra. Ngay lập tức, con chó kia nhảy phốc ra và nhảy bổ cả lên người cậu, cuối cùng đu bám trên vai Song Ngự.

"Xin lỗi vì nhốt mày trong đó bấy giờ!"

Ngón tay đùa đùa Leo, cậu đôi khi cũng thắc mắc tại sao nó chẳng hề lớn lên. Đúng là tuổi chó khác với tuổi người nhĩ.

Leo chợt nhảy xuống khỏi người Song Ngự và chạy đến bên giường bệnh, nằm xuống bên cô gái nhỏ. Đôi mắt cậu cũng theo đó mà sụp xuống.

Đã năm năm rồi. Tại sao cô vẫn cứ ngủ mãi như vậy..

Cậu nhớ rõ rằng năm năm trước ấy, chính cậu đã thất vọng thế nào khi nghe rằng phẫu thuật thất bại, khi cảm nhận rằng cơ thể cô chẳng còn thở nữa. Cậu đã sợ, rất sợ khi rằng cô sẽ không bao giờ mở mắt ra nữa.

Trong khi tụi nó còn không tin về điều trước mắt, nhịp tim Sư Tử vốn chỉ còn là một đường thẳng đột nhiên có biến động. Cũng từ lúc đó, cô rơi vào hôn mê sâu cho đến giờ.

Trong thời gian hôn mê, quá trình phát triển của cơ thể Sư Tử vẫn diễn ra, nhưng lại rất chậm. Đến nỗi, so với năm năm trước, cô chẳng hề thay đổi quá nhiều.

Rất nhiều lần, bệnh viện đã yêu cầu rút ống thở và ngừng chăm sóc cho Sư Tử. Đơn giản, họ nghĩ rằng cô sẽ không bao giờ tỉnh lại, đúng hơn là quá lâu để tỉnh lại. Chính cậu cũng đã nghĩ như thế, nhưng chưa bao giờ cho phép bản thân đồng ý để chuyện đó xảy ra.

Là cậu ích kỷ sợ mất cô lần nữa.

Bác sĩ Tuấn từng bảo, căn bệnh của Sư Tử đã được chữa khỏi hoàn toàn, nó hôn mê bởi vì cơ thể quá sức chịu đựng. Chỉ cần nó tỉnh lại, mọi thứ sẽ trở lại như ban đầu. Mà không phải, phải là mọi thứ sẽ không còn như thế này mới đúng.

Mặc dù nó thật mong manh. Năm năm là quá đủ để Song Ngự nhận ra điều đó.

Ngồi cạnh giường, bàn tay Song Ngự nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay bất động của Sư Tử, vô thức siết chặt. Cậu cảm nhận được mà, hơi ấm của bàn tay cậu đang nắm lấy.

"Làm ơn, hãy tỉnh lại đi.. Mở mắt ra, nhìn tôi! Tôi nhớ cậu..."

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên. Trước khi cậu kịp lên tiếng, người bên ngoài đã đẩy cửa bước vào.

Đôi mắt màu nâu khói lạnh nhạt, bộ đồ âu cao ngạo và khuôn mặt vô cảm không chút cảm xúc.

Là Hàn Thiên Thành.

"Vây, không hề có gì thay đổi cả sao?"

Thiên Thành đưa đôi mắt lãnh cảm của mình nhìn lên trần nhà, hoàn toàn không có ý quay lại nhìn cậu con trai đứng ngay phía sau đang tựa người vào lang cang trên hành lang trước cửa sổ.

Song Ngu có nghe thấy, nhưng không đáp lại. Cậu cho đó là một câu hỏi tu từ không nhất thiết phải trả lời, và chính cậu cũng không muốn phải trả lời.

"Vẫn kiên trì đến giờ, tôi cũng khá khâm phục cậu đấy!"

Thiên Thành đã không chuyển Sur Từ về Mi cho tiện việc điều trị, một phần cũng là vì Song Ngu. Cậu có chút cảm kích trước tình cảm sâu sắc và sự quan tâm lo lắng của cậu ta dành cho đứa em gái của cậu.

"Tôi sẽ tạm không xem đó là lời mỉa mai."

Song Ngu thật sự muốn hỏi, như kiểu tại sao cậu ta lại ở đây hay gì đó tương tự. Nhưng rồi lại nhận ra, điều đó không cần thiết. Dù Thiên Thành lạnh nhạt và vô cảm thế nào, đầu cần phải có lý do để anh trai đến thăm em mình. Song Ngu có thể hiểu được, một chút.

"Tôi giao em tôi cho cậu, tạm thời thôi."

Là mãi mãi chứ. Song Ngu thầm nghĩ một cách bất mãn.

Hàn Thiên Thành vừa ra về. Dù sao, cậu cũng là vì về đây công tác mà đến bệnh viện thăm em gái. Không phải cậu vô tâm quá với người thân duy nhất của mình hay gì, chỉ là cậu đã đủ chắc chắn về tình trạng của con bé hiện giờ. Cả về mối lo của cậu nữa.

Tay cứ mân mê con cá trong hộp rồi, Song Ngu không khỏi nghĩ ngợi lung tung. Đây là món quà sinh nhật đầu tiên cô tặng cậu. Đối với món quà này, Song Ngu rất mực trân trọng và giữ gìn. Cậu thường hay lấy ra chơi đùa mỗi lúc chán.

Như nghĩ ra điều gì đó, Song Ngu chợt quay sang Sur Từ vẫn đang hôn mê trên giường bệnh, rồi lại quay lại hộp rồi kia.

"Đây không phải món quà cuối cùng, phải không?"

Một câu hỏi tu từ. Cậu biết.

Song Ngu tự nhiên cảm thấy đói bụng. Nhìn ba cái bánh rán còn lại trên bàn, cậu nghĩ một lúc và đứng dậy. Song Ngu có lẽ nên ra căng tin bệnh viện kiếm gì đó ăn mới được.

"Leo, canh chừng cẩn thận nghe chưa?!"

Con chó vẫn thè thè cái lưỡi ra dù chẳng rõ có hiểu cậu chủ nói gì hay không. Song Ngu chep miệng rồi rời đi ngay.

Ngay khi cánh cửa phòng vừa đóng lại và tiếng bước chân xa dần, những ngón tay bé nhỏ chợt cử động.

Cầm trên tay cái bánh mì, Song Ngu vừa đi vừa ăn ngon lành. Ít nhất, cậu có thể kiếm hãm lại cái bụng hay đói của mình. Dù sao, cũng còn cả túi đồ ăn cậu đang xách. Kể cả chúng đủ cho một đại gia đình ăn ít nhất ba ngày (những món đồ vật) thì đối với cậu chẳng hề đủ thấm vào đâu.

Chỉ vừa cách phòng bệnh có khoảng chục bước chân, Song Ngu đã nghe thấy tiếng chó sủa kịch liệt. Nhìn xung quanh một cách lo sợ, cậu tức giận chạy nhanh về.

"Cái con chó chết tiệt này!! Sao lại.."

Song Ngu vừa mở cửa đã lên tiếng mắng ngay. Ngay khi cậu còn bực bội vì Leo sủa như vậy, cả người cậu chợt khựng lại khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Phản chiếu trong đôi mắt màu nâu cafe lúc này là hình ảnh người con gái nhỏ đang ngồi trên giường bệnh, đầu ngoảnh về một phía nhìn ra ngoài qua cánh cửa sổ đằng kia. Mái tóc nâu dài bị từng đợt gió thổi bay.

"Sur.. Từ?"

Như nghe tiếng gọi, Sur Từ chậm rãi quay sang. Đôi mắt màu nâu khói quen thuộc nhìn cậu, vừa ngây ngô vừa thoáng sự mệt mỏi vì lâu ngày nhắm lại.

Trong khi Sur Từ còn chưa nhìn rõ nhìn người con trai ngay trước mặt vì mắt còn mờ mờ, toàn bộ tầm mắt cô đã bị che phủ. Sur Từ có thể cảm nhận được, cả người cô đang bị ôm chặt lấy.

Hơi ấm này khiến Sur Từ không thể đẩy ra. Vừa quen thuộc nhưng cũng rất lạ lẫm.

"Cậu cuối cùng cũng tỉnh lại.. Tội mừng quá!!"

Trong vô thức, Sur Từ đưa tay chạm vào lưng cậu, thoáng chốc ôm chầm lấy người con trai kia.

Đầu óc cô vẫn còn quay cuồng.

Song Ngư mất một lúc lâu mới có thể buông Sur Từ ra. Nhìn cô lúc này, lồng ngực cậu dâng trào sự hạnh phúc. Cô trước mặt cậu, thật sự là đã tỉnh lại.

"Nè, đây.. là.. gì vậy?"

Có vẻ vì đã hôn mê quá lâu, cả giọng nói cũng bị ảnh hưởng. Sur Từ tạm thời không thể nói trôi chảy được.

Song Ngư nhìn xuống cái mà tay cô đưa lên. Ban đầu, cậu có hơi thắc mắc và sinh nghi hoặc, nhưng vẫn trả lời. Tuy nhiên, nụ cười phút chốc trở nên cứng ngắc.

"Là bánh rán, cậu không nhớ sao?"

...

"Kể cả khi con bé tỉnh lại đi chẳng nữa, mọi chuyện cũng rất khó trở lại như ban đầu.."

"Là sao ạ? Cháu không hiểu ý bác sĩ lắm."

"Căn bệnh này ảnh hưởng đến thần kinh của bệnh nhân, bao gồm cả trí nhớ. Dù đã được chữa khỏi, tôi sợ kí ức của con bé.."

...

Chắc không phải đâu, nhỉ..

Sur Từ nhìn vào mấy cái bánh mà cô ăn lúc ban nãy vì đói, bất giác nghiêng đầu. Cô há miệng, cắn một miếng thật to.

"Ngon ghê!"

Tự nhiên sực nhớ ra gì đó, Sur Từ lúc này mới quay sang nhìn người con trai đang đứng cạnh mình nãy giờ. Đôi mắt màu nâu cafe, khuôn mặt kia tạo cho cô cảm giác rất quen thuộc và an toàn.

"Mà, anh.. là ai?"

Đôi mắt Song Ngư mở to hết sức, dường như không tin vào những gì vừa nghe thấy.

Cậu đã nhận ra, khi ánh mắt kia xa lạ nhìn cậu. Cậu đã biết, khi cô đối với cậu có gì đó rất không tự nhiên.

Chỉ là Song Ngư cố chấp không chấp nhận.

Bàn tay vươn ra trong vô thức chợt buông thõng xuống, cả mặt cũng cúi gằm.

Lòng ngực cậu, hết như đang quặn lại.

...

"Nếu, chỉ là nếu thôi!! Sẽ, phục hồi chứ..?"

"Không phải là không thể.. nhưng rất mong manh! Đứa trẻ ấy còn sống đã là một phép màu lớn lắm rồi!"

...

Khi Sur Từ còn đang lúng cảm thấy có lỗi khi mình hết như vừa làm gì tổn thương cậu, người con trai kia chợt ngừng đầu nhìn cô. Đôi mắt nâu cafe ấm áp nở nụ cười.

Song Ngư chợt nhận ra. Kể cả khi cô quên cậu, kể cả khi cô không còn nhớ cậu nữa, điều đó cũng chẳng sao cả.

Chỉ cần cô vẫn còn sống. Chỉ cần Sur Từ vẫn ở đây. Song Ngư chỉ cần bắt đầu lại tất cả.

...

"Đừng có mà gây sự, đồ Mỹ nhân Ngư!!"

...

"Dù tôi không muốn nói đâu, nhưng hôm đó thật sự cảm ơn cậu!"

...

"Tôi có nặng không?"

...

"Cứu tôi.. vói! Tôi không.. muốn!"

...

"Cậu sẽ quên chứ?"

...

"Mà hình như, tôi có một chút xíu thích cậu đấy!"

...

Cô từng nói như vậy. Thậm chí cô còn hỏi rằng liệu cậu sẽ quên mất. Vậy mà..

Nhưng, có lẽ sẽ chẳng sao hết, chỉ cần cô vẫn ở đây.

Mất trí nhớ sao? Bắt đầu lại sao? Thật sự khá thú vị.

Cậu đối với cô, vẫn hết như ngày trước, không bao giờ thay đổi.

Người con trai với đôi mắt màu nâu cafe đặc trưng nhìn cô gái đầy ôn nhu.

"Tôi là Song Ngư, chào cậu!!"

Cậu nở nụ cười dịu dàng. Cậu nói năm xưa chưa thể nói, lời năm xưa chưa thể truyền đạt.

Tôi yêu cậu. Nhất định sẽ có ngày tôi nói với cậu điều này.

Nhất định.

"Mừng cậu trở về!"

---END---

----***----

Đây có lẽ là một cái kết không trọn vẹn nhỉ, nhưng cá nhân Yu lại thích như vậy hơn. Bởi vì Sur Từ là cung Yu, kết rõ ràng nghiêng về con bé là đa số a...

Dù sao, cảm ơn vì đã đồng hành cùng Đông Âm trong suốt 111 chương truyện~

Ừ thì, có duyên sẽ gặp lại.

~~Yuua LI Kirigaya~~

----***----

Bạn đang đọc truyện *Đông Âm (12 Chòm Sao)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

